

จอมร้าย

ตอนที่ 1

เพลงแจ๊สฟังสบายดังคลอเบาๆในรถยนต์หรูที่กำลังแล่นไปตามถนนขนาดใหญ่ของกรุงเทพมหานครยามค่ำคืน ภายในรถค่อนข้างสลัว แต่ชายหนุ่มคนขับก็ยังเหลือบมองคนข้างกายบ่อยครั้งจนหญิงสาวผู้ตกเป็นเป้าสายตาต้องอมยิ้ม

“มองน้ำทำไมคะ คุณขับรถอยู่นะ” น้ำทิพย์ หญิงสาวเจ้าของใบหน้าสวยหวานผู้ตกเป็นเป้าสายตาเอ่ยปาก

“ก็ผมรักคุณน้ำนี่ครับ” เจ้าของสายตาที่ทำให้น้ำทิพย์อมยิ้มตอบกลับมาแบบนั้นจนหญิงสาวนึกขึ้นกับความปากหวานของเขา

“คุณจอมนะปากหวาน บอกกับใครมาก็คนแล้วคะแบบนี้” คนถูกใส่ร้ายว่าปากหวานเอื้อมมือจากพวงมาลัยไปจับมือขาของคนรักขึ้นมาจุมพิตเบาๆ

“กับคุณน้ำ...จะเป็นคนสุดท้าย...” ว่าแล้วก็เหลือบมองอย่างที่ทำเอาหญิงสาวต้องหลบสายตาด้วยความเก๋อเขิน

น้ำทิพย์เป็นเช่นนี้เสมอ

...เธอเป็นหญิงสาวเรียบร้อยและอ่อนหวาน แต่ถูกคนรักแตะมือหรือจุมพิตอย่างแผ่วเบา หัวใจก็เต้นโครมครามหน้าแดงก่ำจนไม่อาจทำอะไรได้อีก...และดูเหมือนคนรักของเธอก็รู้นิสัยนี้ ชายหนุ่มผู้ขึ้นชื่อเรื่องความเจ้าชู้และมือไว เมื่อมาคบกับเธอ เขาจึงกลายเป็นสุภาพบุรุษที่แตะต้องเธอน้อยนับครั้งได้...

มือเย็นๆของคนรักกอบกุ่มมือของน้ำทิพย์เอาไว้แบบนั้นจนกระทั่งรถยนต์เลี้ยงเข้าซอยบ้านของหญิงสาว ก่อนจะจอดนิ่งสนิทที่หน้ารั้วสีขาวของบ้านขนาดสองชั้นหลังไม่ใหญ่มากนัก

“ขอบคุณนะคะที่มาส่ง แล้วก็...ขอบคุณสำหรับมือเย็น...” น้ำทิพย์กล่าวพร้อมกับรอยยิ้มหวาน รอยยิ้มที่ทำให้ชายหนุ่มพึงใจและมีความสุข

พวกเขาคบหากันจนคนรักได้ปีเศษแล้ว และเป็นปีเศษที่อดีตคนเจ้าชู้บอกตัวเองว่าจะไม่มีวันกลับไปใช้ชีวิตเสเพลแบบเดิมๆอีก

...น้ำทิพย์คือน้ำเย็นที่ชุ่มฉ่ำ...น้ำทิพย์คือน้ำสะอาดที่ทำให้หัวใจผ่องแผ้ว...

“ราตรีสวัสดิ์นะคะ” อยากวิ่งร่างกายผอมบางของน้ำทิพย์เข้ามากอด อยากเชยชมกลีบปากอိ้มไม่รู้เบื่อ...แต่...เขาทำไม่ได้...ชายหนุ่มไม่ อยากให้เธอมองเขาไม่ดี หรือเป็นผู้ชายฉวยโอกาส

“เข่นกันคะ” สองหนุ่มสาวมองตากันนิ่งนาน อยากอยู่ด้วยกันให้มากกว่านี้ อยากแตะเนื้อต้องตัวกันเฉกเช่นที่คนรักกันพึงทำได้มากกว่านี้...แต่รู้ดี...หมอกบางทว่าขุนมัวขวางกั้นพวกเขาเอาไว้

ก็อก ก็อก ก็อก

เสียงเคาะกระจกประตูฝั่งที่นั่งของน้ำทิพย์ดังขึ้น ทำเอาสองหนุ่มสาวต้องพากันหันมองด้วยใบหน้าตื่นตกใจ ก่อนที่ทั้งสองจะรีบลงจากรถ

“สวัสดีครับคุณน้า” ชายหนุ่มรีบยกมือไหว้อย่างรู้มารยาท คนถูกเรียกว่า ‘คุณน้า’ คือหญิงวัยปลายร่างผอมผู้เป็นมารดาของน้ำทิพย์ แต่ชายหนุ่มเรียกได้แค่ ‘คุณน้า’ เพราะอีกฝ่ายไม่เห็นดีเห็นงามกับการที่น้ำทิพย์คบหากับเขา

“ยัยน้า เข้าบ้านได้แล้ว” คุณรุ่งทิพไม่รับไหว ไม่แม้แต่จะแลสายตาไปที่คนรักของลูกสาวที่หน้าเจื่อนไปถนัด เธอคว้ามือน้ำทิพย์ได้ก็จึงเข้าบ้านทันที ทั้งให้ชายหนุ่มเจ้าของรถยนต์หรูที่เพิ่งมารับเทียวงส่งน้ำทิพย์ทุกค่าเช่าได้แต่ยืนนิ่งอยู่แบบนั้น ก่อนจะถอนหายใจแผ่วด้วยไม่รู้จะทำเช่นไรดี

.....

“คุณแม่...น่าจะรับไหวคุณจอมสักหน่อย” เสียงลูกสาวดังขึ้นเบาๆ ขณะที่คุณรุ่งทิพลากน้ำทิพย์เข้ามาในบ้าน

“รับไหว?! ให้แม่รับไหวนายจอมขวัญนั้นนะเหรอ?! น้า! ต้องให้แม่บอกสักกี่ครั้งว่าแม่ไม่ชอบเขา!!” คุณรุ่งทิพร้องแทบลั่น แต่เมื่อเห็นลูกสาวเพียงคนเดียวมีสีหน้าสลด เธอก็ได้แต่ถอนหายใจเอือมอย่างขุ่นเคือง

“แม่รู้ว่าน้ารักเขา แต่จะคบหาใครนะ มันรักอย่างเดียวไม่พอ!” น้ำทิพย์รู้ดีว่าต้นเหตุที่ทำให้แม่ไม่พอใจคนรักของเธอคือเรื่องอะไร แต่นั่นมันเป็นอดีต...อดีตที่ไม่มีใครกลับไปแก้ไขได้

“ขึ้นไปอาบน้ำอาบท่าไป...แล้วไม่ต้องมาพูดเรื่องนี้อีก แค่แม่ยอมให้ไปไหนมาไหนด้วยกันก็มากพอแล้ว! อย่ามาบังคับให้แม่ต้องดูดำดูดีอีตาจอมขวัญอะไรนี้เลย!!” คุณรุ่งทิพว่าแล้วสะบัดหน้าหนีไปอีกทางด้วยไม่อยากทนมองหน้าเศร้าสลดของบุตรสาว

เพียงคนเดียว

...เธอรัก เธอหวง เธอเลี้ยงน้ำทิพย์มาคนเดียวนับตั้งแต่หย่าขาดจากสามี...ชีวิตคู่ที่ล้มเหลวทำให้คุณรุ่งทิพวาดฝันว่าเมื่อถึงคราวออกเรือนของบุตรสาว น้ำทิพย์จะมีคนรักที่ดี ไม่เจ้าชู้ ไม่โลเล และไม่ทำให้ชีวิตคู่ล่มจมแบบที่เธอประสบมา แต่นี่อะไร...ลูกสาวที่เธอฝากความหวังเอาไว้กลับไปคบหาอยู่กับผู้ชายคนนั้น...คนที่มี 'ชื่อเสียง' ฉาวโฉ่ไปทั้งเมือง!...

...ไม่มีทาง เธอไม่มีวันยอมให้น้ำทิพย์เดินซ้ำรอยเดิมกับชีวิตคู่ที่ล่มสลายแบบที่แม่เป็น!...

.....

'จอมขวัญ ริมลภิตติ' กำลังคิดถึงชื่อตัวเองขณะขับรถกลับบ้านอย่างเหนื่อยอ่อนไปทั้งหัวใจ

ป่านนี้คุณรุ่งทิพอาจจะกำลังกดดันต่อชื่อเขา ตัวตนของเขา และประวัติชีวิตของเขาจนแทบไม่เป็นอันทำอะไร

...แม่ของน้ำทิพย์ไม่ชอบหน้าเขาแค่ไหน เขารู้ดี และที่ไม่ชอบมากที่สุดก็คือชื่อเสียงเลวร้ายที่ติดตัวเขามาตั้งแต่อายุเพิ่งจะสิบหก...

จอมขวัญรู้...รู้ว่าแม่เขาจะรำรวยแค่ไหน หรือใช้นามสกุลที่ยิ่งใหญ่เพียงใด...แต่สิ่งเดียวที่คุณรุ่งทิพต้องการคือการที่เขาเป็นคนดีมาแต่ก่อนแต่ออก หากแต่เขาให้ไม่ได้...ตั้งแต่อายุสิบหก หรือก่อนหน้านี้สัก เขาก็ขึ้นชื่อลือชาไปทั่วทั้งสังคมไฮโซว่าลูกหลานตระกูลริมลภิตติมี 'คนหนึ่ง' ทำตัวเป็นกาดำ เทียวกลางคืน มีผู้หญิง และท้ายที่สุด ถูกส่งไปขบดตัวที่เมืองนอก แม่ปัจจุบันจะมีงานมีการทำในโรงแรมหรู แต่ก็เพราะโรงแรมนั้นอยู่ใต้การบริหารของคุณชัย ริมลภิตติ ลงเท้าๆของเขา

...เรื่องนี้อีก...พ่อแม่เขาจากไปตั้งแต่จอมขวัญอายุได้สิบสี่...นับจากนั้นก็มาอยู่ใต้การอุปการะของลุงชัยและป้าพัชรี มีลูกของลุงและป้าเปรียบเสมือนพี่ชาย ส่วนญาติคนอื่น ๆ เขาตัดทิ้งจากสารบบชีวิตนานแล้ว นับตั้งแต่พวกนั้นหมายจะเข้ามายุ่งกับเงินประกันชีวิตของพ่อและแม่

เพราะมาอยู่กับครอบครัวอื่นที่ไม่ใช่พ่อแม่แท้ๆ คุณรุ่งทิพก็เลยมองว่าเขาไม่ถูกอบรมทางมารยาทหรืออย่างดีที่สุดก็แค่ ‘เถื่อๆ’

...เป็นไอ้ผู้ชายประวัติด่างๆ เจ้าชู้เกเรและไม่มีอะไรดี...พออยากกลับมาเป็นคนดีมีคนและมารักกับผู้หญิงดีๆ อย่างน้ำทิพย์ ก็ถูกมองว่าเข้ามาเพื่อหวังพินพรมจรรย์

ชายหนุ่มยิ้มอ่อนล้ากับตัวเอง แล้วพยายามสลัดเรื่องของมารดาคนรักออกจากใจ โดยไม่ได้รับรู้แม้แต่บ่อยว่าบ้านหลังเล็กของน้ำทิพย์ที่เขาเพิ่งจะจากมา กำลังมีคลื่นใต้น้ำลูกใหญ่ก่อตัว และหมายจะพลัดพรากน้ำทิพย์ไปจากเขาชั่วชีวิต!!

.....

จอมขวัญพยายามไม่ใส่ใจการแสดงออกของมารดาของน้ำทิพย์ ไม่ว่าจะไม่รับไหว ไม่พูด ไม่ทัก หรือไม่แม้แต่จะเหลือบมอง แต่เขาก็ทนมาได้ตั้งปีเศษ หากจะต้องทนต่อไปเพื่อความรักของเขา ก็คงไม่ลำบากลำบากเสียเท่าไร

“สวัสดีครับ”

วันนีวันเสาร์ เขานัดกับน้ำทิพย์ว่าจะพาไปดูหนังที่เธออยากดู จึงมารับที่บ้านดอนสิบเอ็ดโมง หมายจะพาไปดูหนังรอบบ่าย แล้วจบที่มือค้ำหวานๆ หากแต่ทุกอย่างจะมาชะงักก็เพราะคนที่ออกมาต้อนรับเขาที่หน้าประตูรั้วคือคุณรุ่งทิพ

“มารับน้ำเธอ” วันนี้มาแปลก...จอมขวัญเลิกคิ้วกับตัวเองเล็กน้อยเมื่อถูกถาม แต่ก็คิดเสียว่าเป็นนิมิตหมายที่ดี เขาก็เลยส่งยิ้มตอบกลับไป

“ครับ”

“ดี ถ้าอย่างนั้นพาลูกชายเพื่อนของฉันไปดูด้วยนะ” รอยยิ้มของชายหนุ่มเหือดลงในวินาทีนั้นอย่างไม่เข้าใจ จนกระทั่งน้ำทิพย์เดินออกมาจากบ้านพร้อมกับชายหนุ่มร่างสูงใหญ่อีกคนที่จอมขวัญไม่เคยเห็นหน้าค่าตาก่อน หญิงสาวหน้าเสียพูดไม่ออก เพราะรับรู้ตั้งแต่เมื่อเช้าว่าเดทนี่ของเธอและคนรักจะมีใครอีกคนตามไปด้วย

“ฉันรับปากอธิปเอาไว้ว่าน้ำจะไปดูหนังกับเขา ลืมไปสนิทว่าเธอก็ต้องพาน้ำไปดูเหมือนกัน ถ้าอย่างนั้นก็ไปทีเดียวสามคนเลยแล้วกัน” หญิงวัยกลางคนร่างผอมบางพูดหน้าตายก่อนจะหันไปยิ้มให้กับชายหนุ่มที่จอมขวัญไม่รู้จัก

“อธิป ถ้ายังงั้นนำฝากน้ำด้วยนะจะ ไปน้ำ ไปขึ้นรถกับพี่อธิป แล้ว...เธอ ขับรถตามไปนะ” ว่าแล้วมารดาของน้ำทิพย์ก็จัดแจงให้หญิงสาวขึ้นรถไปกับ ‘อธิป’ ส่วนจอมขวัญที่ไม่เคยอยู่ในสายตาของเธอก็ถูกสั่งให้เป็นฝ่าย ‘ขับรถตาม’ อย่างที่ไม่มีใครสักคนกล้าขัดคำสั่งเผด็จการเหล่านั้น

.....

หนังไม่สนุก

จอมขวัญบอกตัวเองแบบนั้นนับตั้งแต่เหลือบมองคนที่นั่งข้างกายในโรงภาพยนตร์อันแสนมืด และพบว่าที่นั่งที่ควรเป็นของน้ำทิพย์กลับเป็นของไอ้ผู้ชายตัวโตที่ชื่อ ‘อธิป’ ไอ้หมอนั้นมันนั่งขวางกลางระหว่างเขากับคุณน้ำจนแทบมองไม่เห็นกันอยู่แล้ว

ชายหนุ่มถอนหายใจอย่างหมดอารมณ์ นี่คงเป็นแผนของคุณรุ่งทิพ แม้แต่เด็กอนุบาลก็คงมองเห็นออก แต่ที่มองไม่ออกคือคุณรุ่งทิพตั้งใจจะให้ไอ้หมอนั้นเข้ามาแย่งเขาและน้ำทิพย์ออกจากกันเฉยๆ หรือต้องการยึดเยียดมันให้น้ำทิพย์ด้วย ยิ่งคิดก็ยิ่งน่าเจ็บใจ อยู่ดีๆ มันก็โผล่เข้ามาแบบนี้ จอมขวัญสังหรณ์ลึกๆ ว่าไอ้หมอนี้จะขวางกลางชีวิตเขาไปอีกนาน!!

“คุณจอมคะ” เสียงเรียกทำให้เขารู้สึกตัว จอมขวัญหันมองเจ้าของเสียงสดใส ก่อนจะยิ้มให้เล็กน้อย

“ไปหาอะไรทานก่อนกลับบ้านดีมั๊ยคะ” ทั้งๆ ที่เขาดังใจว่าหลังจากหนึ่งจบ จะพาเธอไปทานมื้อค่ำอร่อยๆ และต่อด้วยการฟังเพลง แต่เพราะก้างขวางคอขึ้นโຕอย่างไอ้หมอนี้ที่มันยืนมองเขาอยู่ จอมขวัญเลยต้องจำใจหาอะไรทานแล้วแยกย้ายกันกลับบ้านตามที่หญิงสาวเสนอ

“ครับ คุณน่าจะอยากทานอะไร” เขาหันมาถามให้หญิงสาวมองร้านอาหารที่เรียงรายรอบตัวราวกับกำลังตัดสินใจ แต่ชายหนุ่มรู้ดี เธอจะจบที่ร้านอาหารจีน น้ำทิพย์ชอบทานต้มยำและอาหารจีนทุกชนิด ทุกครั้งที่นัดเดทมักจะจบที่ร้านอาหารจีนเสมอ

“อาหารจีนแล้วกันคะ” เห็นมั๊ยเล่า ชายหนุ่มเบือนสายตากรานที่ตัวเองอยากทานมามองป้ายร้านอาหารจีนที่น้ำทิพย์เป็นคนเลือก

ไต้ยีนเธอหันไปถามความสะดวกใจของ ‘แขกผู้มีเกียรติ’ ที่มาร่วมดูหนึ่งด้วยกัน อีกฝ่ายก็ยอมตกลงจะตามใจเธอ น้ำทิพย์จึงเป็นคนเดินนำเข้าร้าน มีเขาเดินตามโดยทำลิ้มส่วนเกินของการเดทครั้งนี้ไปเสียสนิท แต่เมื่อเขาเดินผ่านฝ่ายนั้นเพื่อตามน้ำทิพย์เข้าร้าน เสียงทุ้มกลับดังเบาๆ ให้ไต้ยีนกันเพียงแค่สองคน

“ทำแบบนี้บ่อยหรือ ประเภทเห็ดทุบทุกอย่างที่น้ำเลือกทั้งที่ตัวเองไม่อยาก” จอมขวัญหันมองตาขวาง แต่ใบหน้าหล่อเหลาของอริบยังคงเรียบเฉย ทำเพียงแค่ปรายตามองเขา แล้วเป็นฝ่ายก้าวขาออกเดินตามน้ำทิพย์เสียเอง

แล้วจอมขวัญก็บอกตัวเองว่ามีนี่ของเขาก็คงไม่ร่อยเหมือนที่ดูหนังไม่สนุนั่นละ

.....

ชายหนุ่มก้าวขาลงจากรถ หลังจากแยกย้ายกับน้ำทิพย์และหมอนั้น

...มันชื่อ อธิป...

เขาเพิ่งรู้จักอย่างเป็นทางการตอนทานอาหาร เลยรู้ว่าผู้ชายคนนั้นเป็นลูกชายของเพื่อนสนิทคุณรุ่งทิพ มีพ่อแม่ครบถ้วนและไม่เคยมีเรื่องเสียหายในแบบที่เขาเป็น คุณสมบัติครบสูตรเข้าตามารดาของน้ำทิพย์แน่

จอมขวัญได้แต่ปวดลึกในอก เมื่อรู้ว่าตัวเองสู้ไม่ได้ไม่ว่าจะแรงแค่ไหน แมื่อก่อนหน้านี้คุณรุ่งทิพจะไม่เคยสนใจใยดีเขา แต่ก็ไม่เคยมาเจาก็เจ้าการส่งผู้ชายหน้าไหนเข้ามาแย่งน้ำทิพย์ไปจากเขาเช่นกัน หากแต่ครั้งนี้...ไม่ใช่อย่างนั้น

ดูท่าทีเทคแคร์ของอธิปที่มีต่อน้ำทิพย์แล้ว จอมขวัญก็บอกได้เลยว่าฝ่ายนั้นคิดจะแย่ง 'คุณน้ำ' ไปจากเขา

“ของขวัญ ไปทำอะไรตรงนั้น ทำไมไม่ขึ้นบ้าน”

เสียงเรียกทำให้คนชื่อเล่นว่า 'ของขวัญ' ต้องหันมอง

ชื่อเล่นของจอมขวัญมีแต่ลุงชัย ป้าพัชรี และลูกชายของพวกเขาท่านที่เรียกเขาแบบนี้ ส่วนคนอื่นนอกจากนั้นจอมขวัญไม่เคยบอกใครว่าตัวเองมีชื่อเล่นน่ารักน่าชัง ไม่ใช่ว่าเขาอายหรือกระดึ้นนายจอมขวัญ วิมลภิตติไม่เคยอับอายกับสิ่งที่เป็น แต่ที่เขาไม่บอก เพราะหมายถึงชื่อนี้ตายไปกับพ่อและแม่เท่านั้น

“จะขึ้นแล้วป้า” เขายืมให้หญิงร่างอวบผิวขาวที่ยังยืนเท้าเอวอยู่ที่ชานเรือนไทย ป้าพัชรีเป็นผู้อุปการะเขานับตั้งแต่พ่อแม่จากไป ชายหนุ่มมาดดีต่อหน้าใครๆ แต่เมื่ออยู่ที่บ้านเรือนไทยหลังนี้แล้ว กลับกลายเป็นเพียง ‘เด็กชายของขวัญ’ นิสัยซนๆ ที่ชอบวิ่งขึ้นลงบันไดให้ป้าพัชรีต้องคอยดุคอยตี และครั้งนี้ก็ตีเข้าที่แขนตึงเพียะเมื่อหลานชายสุดที่รักวิ่งขึ้นบันไดมายืนยืมแก้มแทบปรืออยู่ข้างเธอ

“สอนยากนักนะ ของขวัญ! ป้าบอกว่าห้ามวิ่งขึ้นลงบันได! แล้วนี่ทานอะไรมารียัง ทำไม่กลับเร็ว ไหนว่าจะไปเที่ยวกับหนูน้ำ” ความสัมพันธ์ป้าหลานนั้นแนบชิดราวกับแม่ลูกเพราะไม่เพียงแค่ว่าป้าพัชรีจะยื่นมือเข้ามาอุปการะเขาหลังจากพ่อแม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ แต่ป้าอยู่กับเขามาตั้งแต่เขาเกิด ช่วยเลี้ยง ช่วยสอน ช่วยแม่กระทั่งตีนั้นแหละ

“ก็แม่คุณน้านะสิ เขาหาผู้ชายมาให้คุณน้าดูตัว วันนี้ก็หอบไปเที่ยวกันสามคน แซ่ขะมัดเลย” แม้จะไม่พูดโต้งๆ แต่จอมขวัญไม่ใช่เด็กอมมือที่จะไม่รู้อะไรเลย คุณรุ่งทิพคงคิดจะลากลูกชายเพื่อนเข้ามาในชีวิตของลูกสาว ไม่จรรู้จะลากเข้ามาเพื่อผลระยะยาวคือการแต่งงานของคนทั้งคู่ หรือเข้ามาระยะสั้นเพียงเพื่อกันเขาออกไป

“ถ้ารู้แต่แรกว่าเขาชอบลูกเขยเหี้ยมๆ ขวัญจะทำตัวให้ดีตั้งแต่ออกจากท้องแม่เลย”

“หือ! คิดอะไรแบบนั้น ป้าสอนก็ทีแล้วว่าอดมันแก้ไขไม่ได้” จอมขวัญยืมให้ป้าก่อนจะเข้าไปโอบรอบเอวอวบๆ ของคุณพัชรีเอาไว้

“คิดเล่นๆ เอง ขวัญรู้หน่ว่าอดมันกลับไปไม่ได้ หือ? ป้ารีทำขนมเหรอ หอมๆ” เขาทำมุกฟุดฟิดเมื่อได้กลิ่นขนมจากร่างอวบที่อยู่ในอ้อมแขนเขา

“ถ้าจะกินก็ไปล้างหน้าล้างตาเปลี่ยนเสื้อผ้า เดี่ยวป่าดักให้” จอมขวัญยิ้มทะเล้นแล้วหอมแก้มคุณพัชรไปที พลังจูงง่าว่าน่ารักที่สุดให้คนเป็นป่าต้องรีบตีแขนหลานชายตัวดี ฝ่ายนั้นถึงได้ยอมแผ่นเข้าห้องตัวเองอย่างรวดเร็ว ทั้งไว้เพียงสายตาของหญิงวัยปลายผู้มีเส้นผมสีดำที่แซมด้วยขาว

เธอถอนหายใจเบาๆด้วยความสงสาร แม้จะรู้แกล้งว่าคุณรุ่งทิพเป็นเพียงแค่แม่ที่ต้องการให้ลูกตัวเองได้สิ่งที่ดีที่สุด และเมื่อหลานชายของคุณพัชรมีตำหนิต่างพร้อยไม่ว่าจะเล็กน้อยหรือเป็นเรื่องที่เกิดเมื่อนานมาแล้ว แต่มันก็ถูกขยายด้วยสายตาอคติของคุณรุ่งทิพจนเป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ของสองหนุ่มสาวไม่อาจพัฒนาได้มากกว่านี้ ไม่ว่าจะรักกันมากเพียงใดก็ตาม

.....

“มันชื่ออริป”

จอมขวัญในชุดอยู่บ้านสบายๆได้แก่กางเกงเลและเสื้อยืดเนื้อบางกำลังดักขาหริมเข้าปากแล้วเล้าด้วยความแข็ง

“เห็นว่าเป็นลูกชายเพื่อนของแม่คุณน้า การศึกษาดี มาดดี ท่าทางดี เสียอย่างเดียวมันทำท่าจะมาแย่งคุณน้าไปนี่ละ” ชายหนุ่มเล้าต่ออย่างอดหงุดหงิดไม่ไหว คิดถึงตอนที่หมอนั้นนั่งตรงกลางขวางเขาและคุณน้าแล้ว ก็ยิ่งพาลหนัก

“คิดในแง่ดี เขาเองก็อาจจะถูกบังคับมาเหมือนกันก็ได้ ป้าเห็นบ่อยๆในละคร” คำพูดของคอละครทำเอาจอมขวัญตวัดสายตาซุนๆไปมอง

“แล้วในละครตอนจบ คนที่ถูกบังคับก็ดันรักกันด้วยใช่ไหม ป้าได้อยู่ข้างใครเนี่ย!” คุณพัชรหัวเราะร่วนเมื่อหลานชายของเธอพาลพาโลงอแงเป็นเด็กๆ

“ป่าก็ต้องอยู่ข้างของขวัญแล้ว แต่...สงสัยงานนี้คุณรุ่งทิพจะทุ่มทุนสร้างยิ่งกว่าผู้กำกับมือทองอีกนะ พระเอกเพอร์เฟ็คอย่างคุณอธิปนะ หาไม่ได้ง่ายๆ!” รอบที่สองที่ไม่เข้าข้างหลานแท้ๆ จอมขวัญทำหน้าบูด

“ถ้าอย่างนั้นมันต้องเป็นละครที่เรตติ้งไม่ดีที่สุด ถ้าอยากให้เรตติ้งดีๆ พระเอกต้องเป็นขวัญเท่านั้น ถ้าเป็นนายอธิปนั้นนะ ล่มจม!” ไม่วายยังพูดเข้าข้างตัวเองจนคนเป็นป้าหัวเราะลั่นแล้วลูบศีรษะหลานชายที่เธอเลี้ยงดูมา แม้จอมขวัญจะผิดหวัง จะมีร่องรอยตำหนิในชีวิต...แต่จอมขวัญก็ยังเป็นหลานชายที่เธอรักและเอ็นดู

“พระเอกต้องเป็นใครนะ?!” เสียงทุ้มดังลั่นมาแต่ไกล จนสองป้าหลานต้องหันไปมองชายหนุ่มร่างสูงผิวคล้ำดำแดดหน้าระรื่นยิ้มโชว์ฟันขาวขณะเดินเข้ามาร่วมวงที่กลางเรือนไทยด้วย

“ทำไมกลับเร็วล่ะจักร” จักรกฤษณ์ยิ้มให้มารดาขณะทรุดตัวลงนั่งข้างน้องชาย ลูกพี่ลูกน้อง แล้วคว้าซองในถ้วยชาหริมของจอมขวัญมาดักเข้าปาก

“โยนงานให้พ่อทำนะแม่” เขาตอบแค่นั้น แล้วดักเข้าปากอีกจนเจ้าของถ้วยเริ่มเหล่ตามอง

“มองพี่ทำไมไอ้ขวัญ...แล้วเมื่อกี้พูดว่าอะไรนะ ใครเป็นพระเอกอะไรสักอย่าง” จักรกฤษณ์เงยหน้าขึ้นมาถามด้วยน้ำเสียงทะเล้น

“อยากรู้เหรอ” จอมขวัญย่นพี่ชายหน้าตาย จักรกฤษณ์พยักหน้ารับอย่างรวดเร็ว แต่คนเป็นน้องกระตักยิ้มมุมปาก แล้วเอ่ย

“ไม่บอก” คำว่าไม่บอกของชายหนุ่มผู้น้องทำเอาคนถามเขินเขี้ยวอยากไล่เตะมันสัก

ที่

“...สงสัยจะเป็นเรื่องคุณแฟนสาวแม่ดูแลๆ...ไม่ยอมบอกเพราะมันยากในอกใช้มัยน้อง” คำถามน้ำเสียงกวนประสาทหวิดจะทำให้ถ้วยชาหริ่มในมือจอมขวัญไปฟาดใส่หน้านั้นสักที

“พี่ช่วยเอามา?...” จักรกฤษณ์ว่าแล้วขยิบตา แต่คนเป็นน้องโบกมือทันที

“ช่วยให้ยุ่งอะดิ พี่จักรไม่ชอบคุณน้านี้” นอกจากมารดาของน้ำทิพย์จะไม่ชอบหน้าเขาแล้ว ลูกพี่ลูกน้องที่มีศักดิ์เป็นพี่ชายของเขาคนนี้ก็ไม่นชอบหน้าน้ำทิพย์เหมือนกัน จักรกฤษณ์เคยบ่นว่าคนรักของเขาเป็นผู้หญิงบื้อและไม่มีปากมีเสียง อยู่ด้วยแล้วเหมือนนั่งเล่นในป่าช้า

“ฮะ! แน่นอน...ผู้หญิงอย่างนั้นไม่เหมาะกับแกหรอก ไอ้ขวัญ ฉันช่วยหาให้ใหม่ดีกว่า”

“ไม่เหมาะแต่รัก โอเคมัย”

“โฮ โศคน้าเนา!” จักรกฤษณ์ทำปากเบ้ ก่อนจะขยับไปหยิบหม้อชาหริ่มที่วางบนโต๊ะมาตักเติมลงไปถ้วยเพื่อแบ่งกันกินกับน้องชายลูกพี่ลูกน้องที่ถูกเลี้ยงมาด้วยกัน

“เออ เดี่ยวอาทิตย์หน้าแกลงเข้าไปดูห้องจัดเลี้ยงด้วยนะไอ้ขวัญ” คนพี่เริ่มคุยเรื่องงาน คนน้องก็พยักเพยิตขณะตักชาหริ่มเข้าปาก คุณพี่ชมมองลูกชายและหลานชายที่รักใคร่กันยิ่งกว่าพี่น้องแท้ๆแล้วก็เบาใจไปเปราะ ต่อให้จอมขวัญจะไม่มีใครรักเพราะอดีตอันดำพร้อย แต่อย่างน้อย...ขอให้ที่บ้านหลังนี้เป็นที่พักใจพักกายของจอมขวัญก็พอ...

“กินไปก่อนนะ แม่จะลงไปดูข้าวเย็นที่ครัวก่อน” เธอว่าอย่างนั้นกับสองหนุ่ม ก่อนจะเดินลงจากเรือนไป จอมขวัญมองส่งจนลับสายตา ก่อนจะหันมาทางพี่ชาย ลูกพี่ลูกน้อง

“พี่จักร ช่วยขวัญอย่างหนึ่งดิ”

.....

ในขณะที่จอมขวัญกำลังหาตัวช่วยเพื่อพิชิตภารกิจไม่ชอบหน้าว่าที่ลูกเขยของคุณรุ่งทิพ ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่เจ้าของชื่อ ‘อธิป’ นั้นเพิ่งจะเสร็จสิ้นจากการไปส่งน้ำทิพย์ชนิดที่ต้องร่วมมือของว่างด้วย ถึงจะกลับบ้านมาได้

เขาถอนหายใจเล็กน้อยอย่างเหนื่อยหน่ายขณะเดินเข้าบ้าน ก่อนจะนั่งไปเมื่อเห็นมารดากำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องนั่งเล่นต่างๆที่เวลานี้ควรจะเป็นเวลาที่คุณกนกนุชนั่งติดโทรทัศน์ให้สมกับที่เป็นคอละครหลังข่าว

“โต เป็นยังงัยบ้าง” คุณกนกนุชเงยหน้าจากหนังสือเมื่อได้ยินฝีเท้าเดินเข้ามาใกล้ เธอวางหนังสือลงข้างกายแล้วตั้งคำถามอย่างห่วยๆ อธิปมองมารดาก่อนจะหลุดตัวลงนั่งเคียงข้างพลาจถอนหายใจเบาๆ

ใช่...เขารู้ดีกับการกระทำของตัวเอง แต่ก็ไม่อยากขัดใจคุณรุ่งทิพ อย่างน้อยๆ บิดาของคุณรุ่งทิพก็เคยช่วยเหลือครอบครัวเขามาก่อน เมื่อครั้งนี้เป็นฝ่ายคุณรุ่งทิพที่เดือดเนื้อร้อนใจจนต้องหอบน้ำตามาขอความช่วยเหลือ ทั้งเขาทั้งมารดาจึงไม่อยากปฏิเสธ

“ก็...คงพอไหวครับ แต่แฟนของน้ำก็ไม่ได้ดูเลวร้ายอะไรเท่าไร”

คุณรุ่งทิพบอกกับเขาว่าแฟนของน้ำทิพย์เป็นผู้ชายปอกลอกและหวังฟัน นอกจากนั้นยังนิสัยแย่มากและมารยาททราม ครั้งแรกที่ได้ยินเขาถามตัวเองว่าถ้าผู้ชายมันเลวขนาดนั้นแล้วน้ำทิพย์ไปรักลงได้อย่างไร แต่เมื่อเจอวันนี้ จากท่าทางภายนอกที่เขาสังเกตก็บอกได้คำเดียวว่าคุณรุ่งทิพพูดเกินจริงไปมากโข

จอมขวัญ วิลลิกิตติไม่ได้ดูเหมือนผู้ชายรุ่มร่ามหัวงูหมายจะลวนลามน้ำทิพย์ ซ้ำยังระวังตัวที่จะไม่ล่วงเกินหญิงสาวเข้า นอกจากนั้นเรื่องมารยาท...เขาเห็นจากดวงตาเรียบๆคุณนั้นว่าแสดงความไม่พอใจเอาไว้มากแค่ไหนที่เดี๋ยวนี้มีเขาติดสอยห้อยตามไปด้วย หากแต่ฝ่ายนั้นเลือกที่จะเงียบและเบนความสนใจทั้งหมดไปที่น้ำทิพย์แทน ส่วนเรื่องรักหวังฟัน...อธิปก็ตอบไม่ได้เพราะเพิ่งรู้จักกันในวันแรก

“แฟนหนูน้ำใช้คนที่เป็นลูกหลานเครือ วิมาลา รีเปล่า” มารดาเอ่ยปากถามอย่างสงสัย

“ครับ จอมขวัญ วิลลิกิตติ หลานชายคุณชัยเจ้าของเครือโรงแรมวิมาลา” ตอนที่ต่างฝ่ายต่างทำความรู้จักกันในร้านอาหารจีน เพียงแค่จอมขวัญบอกชื่อและนามสกุล เขาก็พอจะรับรู้ถึงฐานะทางการเงินและชีวิตของอีกฝ่าย เครือโรงแรมวิมาลาถือว่าเป็นโรงแรมชั้นหนึ่งที่มีชื่อเสียงโด่งดังของประเทศไทย บริษัทของทางบ้านเขาเองก็เคยใช้โรงแรมนี้เป็นสถานที่จัดงานอยู่บ่อยๆ

“ใช้คนที่เราเจอบ่อยๆตอนดีลังานรีเปล่า” อธิปส่ายหน้า

“ไม่ใช้ครับ คนนั้นเป็นลูกชายแท้ๆของคุณชัย ชื่อจักรกฤษณ์” คุณกนกนุชพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะเอ่ยปากต่อ

“วันนี้แม่ลองถามเพื่อนๆดู เขาว่าหลานชายของคุณชัยนะ เคยทำผู้หญิงท้องตอนอายุสิบหก แล้วฝ่ายหญิงก็ดันแท้ง หลังจากนั้นคุณชัยก็ส่งหลานไปเรียนเมืองนอกเสียเลย” นี่อาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้คุณน้ำรุ่งทิพไม่พอใจกับประวัติชีวิตของฝ่ายนั้น

...ทำผู้หญิงท้องตอนอายุสิบหก...

ชายหนุ่มโคลงศีรษะไปมา อดีตแบบนั้นถึงใครจะลืม หากแต่คนที่จ้องจับผิดก็สามารถเอามาเป็นชนวนได้ไม่ยากหรอก

“ยิ่งไปกว่านั้น...ผู้หญิงที่ท้องนะ เป็นแฟนเก่าลูกชายคุณชายเอง” ผู้เป็นมารดาเล่า แล้วก็อึดอัดในอก ก่อนจะถอนหายใจแผ่ว

“...ใจจริงแม่ไม่อยากให้โตไปยุ่งกับเรื่องนี้เลย”

เขาเองก็ไม่อยากยุ่ง แต่อย่างไรเสียครอบครัวคุณรุ่งทิพย์ก็เคยมีบุญคุณกับครอบครัวของเขา จะไม่ดูดำดูดี แล้วเกิดเจ้าหมอนั้น ‘มือไว’ จนน้ำทิพย์ท้องล่ะ?

แต่...แบบนั้นนะหรือ แบบที่ยืนมองร้านอาหารที่ตัวเองอยากทานตาละห้อย แต่พอน้ำทิพย์บอกจะทานอาหารจีนก็ยอมว่าง่ายไม่ขัดใจ...คนที่แค่จะแทะตัวคนรักของตัวเองยังทำอย่างสุภาพด้วยการแตะที่แขนเบาๆแบบนั้นนะหรือ?...

“โต เป็นอะไรี่เปล่า” คำถามของมารดาทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัว เขาปฏิเสธเบาๆ แต่ทั้งอย่างนั้นตัวเขาเองกลับรู้ดีว่าภาพนั้นยังสลัดออกจากหัวไม่ได้แม้แต่บ่อย

...ภาพตอนที่จอมขวัญยืนมองร้านอาหารที่ตัวเองอยากทาน แม้สายตาจะไม่ถึงชั้นโหยหา แต่ถ้าลองน้ำทิพย์ได้เห็น เขาทายได้เลยว่าหญิงสาวอาจจะไม่เรียกร่องทานอาหารจีนอีกตลอดชีวิตเพราะอยากตามใจคนตาละห้อยรายนั้นมากกว่า

ตอนที่ 2

จอมขวัญไม่ใช่คนยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ถึงจะเคยล้มเลิกเรื่องบางเรื่องในระยะเวลาไม่นาน หากแต่กับเรื่องบางเรื่องแล้ว เขาก็สู้ขาดใจ

โดยเฉพาะเรื่องของน้ำทิพย์

เรื่องนี้ชายหนุ่มหมายจะสู้ให้ตายกันไปข้าง เพราะตั้งมั่นแล้วว่า จะทำทุกวิถีทางเพื่อยื้อหญิงคนรักมาเป็นของเขาแต่เพียงผู้เดียวให้จงได้

เพียงวันนี้ ร่างสูงโปร่งจึงบุกไปที่ทำงานของน้ำทิพย์ ตั้งใจจะพาเธอไปทานอาหารจีนของโปรด ในเมื่อเข้าทางคุณรุ่งทิพย์ไม่ได้ เขาก็จะให้น้ำทิพย์รักเขาไม่รู้ลืมเอง!

ทว่า... หันทีที่เข้าเหยียบย่างเข้าไปที่โถงตึก จอมขวัญก็ชะงักกึกเมื่อเห็นว่าน้ำทิพย์กำลังยืนอยู่กับใคร

“เฮ้ย! ค...คุณอติป!!!!...”

อติปและน้ำทิพย์หันมาเห็นเขาพอดี ฝ่ายหญิงสาวนั้นหน้าซีดเผือด ในขณะที่ชายหนุ่มกลับมีสีหน้าเรียบเฉยไม่ทุกข์ไม่ร้อน

“สวัสดี” ฝ่ายนั้นทักทายเขาด้วยน้ำเสียงเหมือนเป็นเรื่องปกติที่จะเจอกันที่นี่ ยิ่งทำให้จอมขวัญคอแข็งอย่างไม่พอใจ

“เข่งกันครับ ไม่ทำงานหรอกครับ” ใจจริงอยากจะถามว่า ‘ไม่มีงานมีการทำเธอ’ แต่ตีว่าป่าพืชรอบรมสั่งสอนมาดี ไม่อย่างนั้นคงหลุดปากออกไปแล้ว

“คุณเองก็ด้วยนี่”

“ผมมันพนักงานลูกกระจ๊อก งานน้อยอยู่แล้วเมื่อเทียบกับกรรมการผู้จัดการ บริษัททอสังหาฯอย่างคุณ”

ครอบครัวของอธิปทำบริษัทเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ ส่วนตัวอธิปเองก็ขึ้นชื่อลือชาด้านฝีมือในการบริหาร เพราะเป็นคนจุดธุรกิจของทางบ้านที่ตกอยู่ในเหวลึก แม้ในยามนั้น หมอนี่จะเป็นเพียงนักศึกษาระรรมดาก็เถอะ

...คิดแล้วก็น่าหัวเราะ ในขณะที่มันกำลังถูกทับถมเพราะกิจการทางบ้านย่ำแย่ ตัวเขาในยามนั้นกลับเป็นวัยรุ่นคึกคะนองอย่างไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหน แล้วพอตอนนี้...เมื่อนายอธิปประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างงดงาม เขากลับกลายเป็นเพียงมดตัวเล็กๆในกำมือของคุณรุ่งทิพที่พร้อมจะปลิวหายไปได้ทุกเมื่อ...

“กรรมการผู้จัดการก็มีวันทำงานน้อยเหมือนกัน” จอมขวัญหันหน้าหนีไปอีกทางแล้ว บ่นเบาๆ

“แล้วทำไมต้องมาน้อยวันนี้ด้วยวะ” อธิปโคลงศีรษะน้อยๆเมื่ออีกฝ่ายมาพาลเอากับงานของเขา แต่เพียงครู่เดียวคนที่ดูเหมือนจะหงุดหงิดก็ปรับอารมณ์เสียใหม่ ก่อนจะก้าวเท้าเข้าไปหาหญิงสาวที่ยืนหน้าเสียอยู่ข้างเขา

“คุณน้างานหนักมั๊ยครับ” น้ำทิพย์แทบอยากร้องไห้เมื่อจอมขวัญยังคงใช้น้ำเสียงนุ่มหูคุยกับเธอ ทั้งๆที่ตัวเธอเองกลับทำเหมือนกำลังนอกใจเขาอยู่แบบนี้ ที่ยอมเปิดทางให้อธิปเข้ามาตามความต้องการของมารดา เพื่อแลกกับการที่เธอไม่ต้องเลิกรักจอมขวัญ

“ก็...นิดหน่อยค่ะ” เสียงที่ตอบกลับมานั้นอ้อมแอ้ม พร้อมกับการก้มหน้าลงอย่างไม่กล้าสบตา

“ถ้าอย่างนั้นผมไม่กวนคุณน้ำดีกว่า” จอมขวัญัดบทยาเอาคนที่กำลังก้มหน้าต้อง
รับเงยมองด้วยความไม่เข้าใจ หากแต่ใบหน้าหล่อเหลายังคงส่งยิ้มมาให้

“แล้วคุณอธิปเอง...ก็ไม่ต้องกวนคุณน้ำด้วย จริงมั๊ยครับ คุณอธิป” ว่าแล้วจอมขวัญก็
หันไปทางชายหนุ่มอีกคนที่เขามองยังงาก็เหมือนเห็นคำว่าสวณเกินแปะอยู่บน
หน้าผากของมัน

...ใช่! มันเป็นส่วนเกิน!! เป็นส่วนเกินในเวลา! และเป็นส่วนเกินในชีวิตรักของเขา
และน้ำทิพย์!!!

อธิปพยักหน้ารับราวกับเห็นด้วย ก่อนจะเบี่ยงกายจากที่ยืนข้างน้ำทิพย์ มายืนข้างจอม
ขวัญแทน

“นั่นสิ...น่าน่าจะได้ไปทานข้าวกับเพื่อนๆที่ทำงานมากกว่า”

จอมขวัญยิ้มกริ่มกับตัวเองที่ลากอธิปออกมาจากหญิงสาวคนรักได้สำเร็จ เขารับลำนน้ำ
ทิพย์ ก่อนเหลือบตามองชายหนุ่มข้างกายแล้วใช้สายตาสบคืบให้อีกฝ่ายเดินออก
จากตึก

และทันทีที่ก้าวพ้นตัวอาคาร เสียงอธิปก็ดังขึ้นเบาๆที่ข้างหู

“ในเมื่อตัวเองไม่ได้ คนอื่นก็ต้องไม่ได้ด้วย นิสัยหลักของพวกข้าแพรวนดี ว่าอย่าง
นั้นมั๊ย นายจอมขวัญ วิมลกิตติ”

.....

“มันน่าหงุดหงิดมั๊ยะป่า เรื่องอะไรมาหาว่าขวัญซี่แพ้วะ!!”

โต๊ะอาหารเย็นวันนี้ยังคงเป็นที่ระบายเพียงหนึ่งเดียวของหลานชายสุดที่รักของคุณชัยและคุณพัชรี เจ้าตัวหอบหน้าบูดๆกลับมา แต่ก่อนจะมาถึง คุณชัยก็ได้รับรายงานจากลูกน้องในแผนกของจอมขวัญแล้วว่าวันนี้ หลานชายของเขาหงุดหงิดตั้งแต่บ่ายโมง จนกระทั่งเลิกงาน

“เขาก็พูดถูกนี่ เรามันซี่แพ้ววนดี ว่างๆพาเขามารู้จักป่าหน่อยนะ ป่าจะให้รางวัล” คุณพัชรีอดหมั่นไส้หลานชายไม่ได้ หวังจะให้ใครมาลดความมาดมันอันเกินพอดีของจอมขวัญมานานแล้ว แต่ไม่เห็นจะโผล่มาแม้แต่เงา แน่ละ ไอ้เจ้าตัวแสบนี่มันร้ายที่หนึ่ง ฝีปากมันก็ไม่มีใครเกิน ใครที่ไหนจะกล้ามายุ่งวุ่นวายให้มันอารมณ์เสีย แต่ตอนนี้ดันมีคนที่มีสนน้ำสนเนื้อพอดี อย่างนี้สีถึงจะเรียกว่าของจริง!

“ลุงชัยดูปารีพุดดี ครั้งที่สองแล้วนะที่ไม่เข้าข้างหลานตัวเองนะ”

“แต่ลุงเข้าข้างเมียลุงวะ” จอมขวัญถึงกับหน้าคว่ำว้างซ้อนลงกับจานทันที พาเอาคุณชัยหัวเราะเอิ๊กอ้ากอารมณ์ดี ก่อนจะหันไปตักไข่เจียวยัดใส่ปากหลานชาย

“แกมันก็เหลือเกินนี่หว่า คุณอธิปเขายังไม่ได้ทำอะไรเลย แคไปหาหนูน้าอย่างเดียวเอง” คนเป็นหลานที่ถูกประคบประหงมมาแต่เล็กยอมตักไข่ยัดใส่เข้าปาก แต่ทั้งอย่างนั้นก็ยังหน้าบูด

“แคไปหากี่หิงแล้วลุง”

“วะ! ซี้หิงเหมือนใครเนีย!”

“เหมือนลงใจ” แล้วก็ชักเข้าปากอีกคำพร้อมกับผัดผักคะน้าปลาเค็ม

“เหมือนลงยังใจ ลงไม่เคยหึงป่าแกว้ย!”

“โห ไม่หึง ที่แต่ก่อนมีเด็กผู้ชายเอาดอกไม้มาให้ป่า ลงยังไล่เตะเลย”

“ก็นั่นมันไอ้เด็กเปรตที่แอบตัดดอกโป๊ยเขียนของลงนะสิ!!!” แล้วไอ้คนถูกตำว่า ‘เด็กเปรต’ ก็ม้วนหน้างุดดอบกลับงุบงิบเบาๆ

“เด็กเปรตอะไรกันแล้ว” แค่นี้เด็กชนที่ชื่อ จอมขวัญต่างหาก

“เอาเถอะๆ ลงหลานคุณนี่ แล้วจะทำยังไงต่อละของขวัญ ถึงขนาดเขาไปหาถึงที่ทำงานแบบนั้น จะไม่แยءหรือ” จอมขวัญได้แต่นั่งเงียบเพราะใจเขาก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไงต่อไป ถึงความรู้สึกที่ไม่อยากพ่ายแพ้ในความรักครั้งนี้จะแฉ่ชัดทุกเวลา แต่เขาก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไงให้คุณรุ่งทิพย์ยอมรับในตัวเขา และยอมให้น้ำทิพย์ได้เลือกคู่ครองด้วยตัวของเธอเอง

“ไม่แยء! ขวัญจะดึงคุณน้ำคีนมา...ส่วนนายอธิปนั้น...เขาต้องรู้ว่าถ้าจะหาเรื่องกับคนอย่างนายจอมขวัญ เขาต้องเตรียมใจที่จะพบกับ...นายจักรกฤษณ์”

จอมขวัญโยนงานให้เป็นของพี่ชายลูกพี่ลูกน้องที่วันนี้ไม่กลับบ้านทันที ก่อนจะหัวเราะลั่นอย่างที่คุณเป็นป่าหวนคิดไปถึงตัวร้ายในละครที่เพิ่งดูมาเมื่อคืนเป็ยบ

.....

จักรกฤษณ์ วิลลิกิตติวงโทรศัพท์มือถือลงกับโต๊ะทำงานอย่างครุ่นคิด เขาเพิ่งคุยกับน้องชายลูกพี่ลูกน้องเรียบร้อย รายนี้คงอัดอั้นมานาน เพราะเมื่อวานเขาไม่กลับบ้าน วันนี้ก็ไม่ได้เจอกันตั้งแต่เช้า มันก็เลยเล่นโทร.เข้ามาเสียเลย

แม้จอมขวัญจะเคยออกปากไม่ต้องการให้เขาช่วยเหลือเรื่องของ 'น้ำทิพย์' แต่เอาเข้าจริงๆแล้ว เรื่องนี้ใหญ่เกินกว่าที่จอมขวัญจะรับมือคนเดียวได้ หากมีแค่ผู้หญิงป๊อๆ ไม่มีปากมีเสียงนั้นกับคุณแม่แสนดุก็คงพอรับไหว แต่...มีผู้ชายเพิ่มมาอีกหนึ่ง...

'มันชื่ออธิป...ขวัญเหมือนเคยเห็นชื่อบริษัทมันเป็นลูกค้าของโรงแรมเรา' จักรกฤษณ์ในฐานะผู้บริหาร อยากบอกน้องชายเหลือเกินว่านอกจากบริษัทของอธิปจะเป็นลูกค้าของโรงแรมในเครือวิมาลาแล้ว ยังเป็น 'ลูกค้า V.I.P' อีกต่างหาก

'ขวัญอยากได้ประวัติมัน พี่จักรหาให้ขวัญได้มั๊ย'

...ประวัติผู้ชายเพอร์เฟ็คอย่างอธิปนะหรือ?...จักรกฤษณ์อยากย้อนไปแบบนั้น แต่กลัวรายนั้นจะอนเสียก่อน เลยได้แต่รับคำอ้ออไปตามเรื่องว่าจะจัดการให้ เจ้าน้องชายลูกพี่ลูกน้องถึงยอมวางสายแต่โดยดี

...แล้วพอวางสายแล้ว จักรกฤษณ์ก็ได้แต่นิ่ง เพราะไม่รู้ว่าควรจะสนับสนุนให้จอมขวัญหาทางพิสูจน์รักแท้ต่อไปหรือไม่

...คุณรุ่งทิพไม่ชอบจอมขวัญ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ แล้วผู้หญิงแบบยัยน้ำทิพย์อะไรนั้นมีหัวสมองคิดอะไรเองเสียที่ไหน ดูกีร์ว่าอ่อนแอ ว่าง่าย หัวอ่อน เข้าอีหรอบทำตามคำสั่งแม่ตามเคยนั่นแหละ! เขาคิดเอาไว้แล้วว่าคู่นี้คบกันไม่เกินสองปี คุณรุ่งทิพต้องจัดการอะไรสักอย่างเพื่อให้น้องชายเขากระเด็นออกจากชีวิตลูกสาวของเธอแล้วเป็นยังงี้ ปีครึ่งถูกขังยามดี คุณรุ่งทิพก็หาผู้ชายคนใหม่ที่ใจโลกว่าน้องชายเขาทุกอย่างมาประเคนลูกสาว...

...ถ้าจอมขวัญจะดันทุรังต่อไป ก็มีแต่เจ็บกับเจ็บ...อคติในใจคนมันลบกันได้ง่ายๆ

เสียเมื่อไหร่...

ก๊อ ก๊อ ก๊อ...เสียงเคาะประตูห้อง ทำให้ชายหนุ่มหลุดจากภวังค์

“เชิญครับ” พอเอ่ยปากออกไปแบบนั้น ประตูห้องก็เปิดเข้ามาด้วยเลขานุการรุ่นลูงที่ทำงานกับบิดาของเขามานาน พอจักรกฤษณ์เข้ามาทำงาน บิดาจึงโอนคนเก่าแก่มาเป็นทั้งเลขานุการและที่ปรึกษา

“ทางศุภฤกษ์มากันพร้อมแล้วครับ”

“คุณอธิปมาด้วยรีเปล่า” ศุภฤกษ์เป็นชื่อโครงการในเครือบริษัทก่อสร้างหาๆของครอบครัวของอธิปที่ใช้บริการห้องจัดเลี้ยงของเขามาตั้งแต่เปิดตัวโครงการครั้งแรกจนกระทั่งครั้งนี้ซึ่งเป็นครั้งที่ 5

“มาครับ”

“ลุงวิทย์ ให้คนไปตามจอมขวัญมาร่วมประชุมด้วยนะ”

“ตามคุณจอมหรือครับ?” วิทยาทวนประโยคอย่างสงสัย

“ก็มันต้องดูแลเรื่องห้องจัดเลี้ยงให้เขาไม่ใช่เหรอ ให้มันมาเจอระดับสูงของโครงการนี้ซะบ้าง จะได้คุ้นเคย” จักรกฤษณ์ให้เหตุผลแบบนั้นก่อนจะลุกขึ้นยืนเตรียมตัวไปต้อนรับลูกค้าสำคัญ ในขณะที่วิทยาได้แต่มองตามด้วยความไม่เข้าใจ

.....

อย่าว่าแต่วิทยาไม่เข้าใจเลย กระทั่งคนโดนเรียกก็ยังนั่งหน้าเฝ้ามองคุณลุงวิทยาที่นำข้าวมาบอก

“ให้ผมเข้าประชุมด้วย? เข้าทำไมอะลุง!” จอมขวัญย้อนถามอีกต่างหาก ไม่ใช่ว่าเขาเกียจงาน แต่เขาเป็นฝ่ายออกแบบห้องจัดเลี้ยงตามที่ฝ่ายขายคุยกับลูกค้ามา เขาไม่มีความจำเป็นใดๆที่จะต้องเข้าไปร่วมรับฟังความต้องการของลูกค้าด้วย

“คุณจักรสั่งมานะครับ”

“พี่จักรเนียนะ?!!” จอมขวัญย้อนอีกรอบ ยิ่งจักรกฤษณ์สั่งมายิ่งไม่น่าเชื่อเข้าไปใหญ่ พี่ชายลูกพี่ลูกน้องรู้จักนิสัยเขาดี ว่าไม่ชอบเข้าไปยุ่งเกี่ยวประจบสนบนอบใคร เพราะอย่างนั้นก็เลยไม่ให้ไปพบเจอลูกค้าที่ไหน

“ครับ” เมื่อวิทยาย้ำมาแบบนั้น จอมขวัญก็ได้แต่เก็บงานความสงสัยเอาไว้ แล้วยอมเออออลูกขึ้นเดินตามไปแต่โดยดี

.....

...เอาแล้วไง!! พี่จักรเล่นเขาแล้ว!!!...

จอมขวัญตะลึงตั้งแต่เปิดประตูเข้าไปในห้องประชุมแล้วเห็นว่าลูกค้าที่เขาต้องพบเป็นใคร และได้แต่นั่งหงุดหงิดอยู่แบบนั้นไม่พูดไม่จาอย่างไม่สบอารมณ์ พอเหลือบตาไปมองจักรกฤษณ์ พี่ชายตัวแสบก็เอาแต่ยักคิ้วไม่แยแสน้องชายอย่างเขาเอาเสียเลย!!

...บอกว่าให้ช่วยหาประวัติให้! ไม่ใช่ให้ลากเขามาเจอกับมัน! พุดภาษาไทยไม่รู้เรื่อง

คราวหลังจะสื่อสารด้วยภาษายานแม่! แม่่ง!!!

“ถ้าหากคุณอธิปต้องการแบบไหน บอกกับจอมขวัญได้เลยนะครับ รายนี้เป็นคนคุมเรื่องการจัดห้องจัดเลี้ยงทั้งหมด” จักรกฤษณ์เอ่ยปากแล้วผายมือมาที่น้องชาย ลูกพี่ลูกน้องที่นิ่งนิ่งไม่พูดไม่จา แต่ถ้าใครมองสบเข้าไปในดวงตาของชายหนุ่มร่างโปร่งแล้ว จะรับรู้ในทันทีว่าตอนนี้ในใจจอมขวัญกำลังมีกองไฟใหญ่เบ้อเริ่มแผดเผาจนแทบนั่งไม่ติดเก้าอี้

อธิปเหลือบตามองไปยังชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเขา แค่สบตาก็คงพอจะรู้แล้วว่าอีกฝ่ายเกลียดเขามากแค่ไหน

...เพราะเขาเข้าไปยุ่งกับน้ำทิพย์...

จอมขวัญจะรู้ตัวไหม ว่าต่อให้ไม่ใช่เขา มารดาของน้ำทิพย์ก็ต้องหาผู้ชายคนอื่นมาเข้ามาแย่งลูกสาวตัวเองกับจอมขวัญออกจากกันอยู่ดี...ไม่ว่าอย่างไร คนอย่างคุณรุ่งทิพย์ก็ไม่มีวันยอมให้จอมขวัญได้แต่งงานอยู่กินกับน้ำทิพย์

“เอาเป็นว่า เดี่ยวผมจะเข้ามาคุยกับคุณจอมขวัญโดยตรงก็แล้วกัน”

“เฮ้ย!!” จอมขวัญร้องแทบลั่น ก่อนจะรู้สึกตัวว่าเขาไม่ควรทำตัวไร้มารยาทกลางที่ประชุมที่ได้มีแค่เขา จักรกฤษณ์ และไอ้ผู้ชายหน้าด้านคิดจะแย่งแฟนเขา

“หรือคุณไม่สะดวก?” อธิปถามทันที ซึ่งแน่นอนว่าจะตอบอย่างอื่นไม่ได้ นอกจาก...

“เปล่าครับ”

“หมายความว่าสะดวก?” จอมขวัญเหลือบตามองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามอย่าง
แค้นเคือง

...ไอนี้ก็อีกคน! คราวหลังจะแสดงสีหน้าด้วยภาษาจากยานแม่ เพื่อมึงจะได้เข้าใจ
บ้างว่าหน้าตาแบบนี้คือกูไม่สะดวกทุกเวลากับมึง!!!...

“จอมขวัญสะดวกอยู่แล้วครับ คุณอธิปติดต่อเขาได้ทุกเมื่อ” จักรกฤษณ์เป็นคนตอบ
แทนเมื่อน้องชายเริ่มไม่ให้ความร่วมมือ เขาเหลือบตาไปมองจอมขวัญแล้วส่งสายตา
เป็นเชิงให้ผู้เป็นน้องแฉกนามบัตรให้แก่อีกฝ่าย

“ผมไม่ได้เอานามบัตรติดตัวมาด้วย...” จอมขวัญว่าอย่างนั้น กำลังจะเสริมว่าให้อธิป
ติดต่อมาทางเบอร์ส่วนกลางแล้วให้ออนสายเข้ามา แต่อีกฝ่ายชิงพูดขึ้นมาเสียก่อน

“ไม่เป็นไร เลิกประชุมแล้วเดี๋ยวผมจะตามไปเอาที่โต๊ะคุณ”

...แม่ง!!!! หน้าตากูเชื่อเชียวให้มึงไปที่โต๊ะทำงานกูรีใจ!!! มึงเห็นไฟในตากูมั๊ย!!!!...

จอมขวัญอยากจะฟันไฟใส่ไอ้ผู้ชายหน้านิ่งตรงหน้านี่จริงๆ!!

“โต๊ะผมรก...” จอมขวัญปฏิเสธทันที แต่พูดไม่ทันจบ จักรกฤษณ์ก็ขึ้นแทรก

“จอมขวัญหมายความว่า จะสะดวกกว่าถ้าหากว่าคุณอธิปจะให้เกียรติร่วมมือเย็น
ด้วย เพื่อดูงานแล้วก็แลกนามบัตรไปด้วยเลย” ร่างโปร่งที่ถูกอ้างชื่อถึงกับตาโต เขา
ตวัดสายตาไปมองพี่ชาย แต่รายนั้นไม่ได้สนใจเขาแม้แต่น้อย

“จั้นหรือครับ เย็นนี้ผมว่างพอดี” คราวนี้จอมขวัญหันมามองอธิปทันที

...นี่มันอะไรกันนักหนาจะเนีย!!...

.....

“หมายความว่าไงพี่จักร”

ออกจากห้องประชุมมาได้ จอมขวัญก็ลากพี่ชายไปคุยกันแบบตัวต่อตัวทันที ส่วนลูกค้าย่านายอธิปนั้น เขาปล่อยให้ไปตามเวรตามกรรม! มันจะไปไหนก็เรื่องของมัน! ไปตายได้ยิ่งดี!!

“หมายความว่า? แกหมายถึงเรื่องอะไร” จักรกฤษณ์ทำชื่อไม่รู้เรื่อง

“ก็เรื่องที่ให้ขวัญมาเจอมัน! แล้วไหนจะให้ขวัญพามันไปกินข้าวอีก! พี่จักรก็รู้ว่ามันจะแย่งคุณน้ำไปจากขวัญ!!” จักรกฤษณ์อยากบอกว่าผู้หญิงบ๊องๆแบบน้ำทิพย์นะ ให้คนอื่นเขาแย่งไปเถอะ! แต่เขาก็รู้ดีว่าจอมขวัญผูกใจกับความรักครั้งนี้มากแค่ไหน น้องชายเขามองผู้หญิงเรียบๆแบบน้ำทิพย์ว่าเป็นนางฟ้านางสวรรค์ที่ทำให้คนดีดีร้ายแบบจอมขวัญกลับกลายมาเป็นคนดี...เหอะ! น้ำทิพย์ก็แค่คนธรรมดา ที่ทำให้จอมขวัญเลิกเจ้าชู้เสเพลก็เป็นเพราะตัวเองอยากจะเลิก! มันจะไปเกี่ยวกับคนอื่นได้ยังไง!!

“พี่จักร! อย่าเจียบ!!!”

“ก็ฉันเห็นว่าแกควรจะรู้จักเขาให้มากๆ รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง คนระดับคุณอธิป ประวัติเขาเพอร์เฟ็ค รู้มาก็รักสมองทำอะไรไม่ได้ ถ้าแกอยากจะรู้จุดอ่อนเขา แกต้องเข้าไปสัมผัสเนื้อแท้เขา เข้าไปรู้ว่าเขาทำตัวแบบไหน มารยาทยังไง” จอมขวัญนิ่งไป หากจะว่าตามที่จักรกฤษณ์พูดมาก็ถูก

“เย็นนี้ไปกินข้าวกับเขาตามที่ฉันว่านั่นแหละ แล้ว ‘กินดีๆ’ อย่าหาเรื่องให้โรงแรมเสียชื่อ ไม่งั้นแกเตรียมกันรอแม่ฉันได้เลย” จักรกฤษณ์ขู่ ก่อนจะเดินเลี้ยวกลับไปห้องทำงานของตัวเอง ทั้งน้องชายให้มองตามอย่างขุ่นเคือง

.....

ห้าโมงครึ่ง...

อธิปเหลือบมองไปยังชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง ใบหน้าหล่อเหลาแบบหนุ่มสำอางที่ยืนอยู่หน้าลิฟต์ รายนั้นคงเห็นเขานั่งอยู่ที่ล็อบบี้แล้ว เพราะทันทีที่สบตากัน จอมขวัญก็ชักสีหน้าเป็นเรียบตึงทันที ก่อนจะยอมเดินเข้ามาหา

“ขอโทษที่ให้รบกวนครับ” ปากขอโทษแต่ใจไม่ อธิปเข้าใจได้ทันทีที่ได้ยินประโยคนี้จากปากของจอมขวัญ แต่สายตาของเจ้าตัวแลดูสะใจที่เห็นเขาต้องมานั่งรอ

“ไม่เป็นไร แล้ว...จะไปทานที่ไหน”

“ห้องอาหารของโรงแรมสิครับ” อธิปถอนหายใจแผ่ว ก่อนจะเอ่ยปาก

“ผมเพิ่งทานที่นี่เมื่อกลางวัน” ...ก็แล้วมึงจะกินอีกมื้อไม่ได้ไง!!... จอมขวัญนึกอย่างหงุดหงิด

“...ออกไปทานข้างนอกดีกว่า เดี่ยวคุณไปรถผมเลย” อธิปเป็นฝ่ายตัดสินใจอย่างรวดเร็ว จนจอมขวัญต้องอ้าปากค้าง แล้วรีบร้องบอก

“แต่ผมมีงาน!”

“กินเสร็จ จะพากลับมาส่งที่นี่” ว่าแล้วอธิปก็หมุนตัวเดินนำออกจากล็อบบี้โรงแรมอย่างที่คุณถูกบังคับได้แต่มองตามอย่างแค้นเคือง

...ฝากไว้ก่อนเหอะวะ!! ทั้งไอ้อธิป! ทั้งไอ้พีจอร์!!!!...

“แน่ใจหรือว่าจะกินที่นี่” อธิปหันมาถามคนที่นั่งคู่หน้ามากับเขา ซึ่งก็เจ้ารายนี้แหละที่เป็นคนอาสาบอกเส้นทางมาร้านที่คอมเฟิร์มว่า ‘อร่อยที่สุด!’ ซึ่งก็คงจะอร่อยจริงเพราะตลอดฟุตบอลทางถนนนั้นมีโต๊ะตั้งเรียงรายยาวเหยียดและลูกค้าแน่นชนิด

...ใช่...ร้านที่จอมขวัญบอกเส้นทางให้เขาขับรถมาคือร้านแผงลอยข้างถนนเส้นหนึ่งของกรุงเทพฯ รถเข็นที่จอดบนฟุตบาทคือครัวชั้นเลิศมีชายแก่ๆคนหนึ่งกำลัง่วนวายอยู่กับการทำอาหารเสิร์ฟตามที่ป้ายบนหัวแกบอก ‘ราดหน้าแป๊ะเล้ง’

จอมขวัญหันกลับมากระตุกยิ้มที่มุมปากให้กับคนขับรถ

“คุณอธิปกินไม่ได้หรือครับ” จอมขวัญถามแต่ไม่รอเอาคำตอบเพราะถอดเสื้อสูทตัวนอกออกแล้วเปิดประตูลงจากรถเรียบร้อย เป็นฝ่ายอธิปที่ต้องบิดกุญแจรถดับเครื่องแล้วลงตาม

“น้อง ราดหน้าพิเศษ 2...คุณจะสั่งอะไรก็ตามสบายเลยนะ เดี่ยวผมเลี้ยง” จอมขวัญที่ได้โต๊ะนั่งเรียบร้อยแล้วโกนส่งกับเด็กเสิร์ฟที่คาดว่าจะเป็นลูกของอาแปะคนขายก่อนหันมาบอกกับคนที่ทรุดตัวลงนั่งอีกฝั่งของโต๊ะสแตนเลสที่ขาโยกเล็กน้อย แต่เพราะเอาเศษอิฐมาโยนแล้ว มันก็เลยพอจะใช้งานต่อได้อย่างไม่เนอะจนน่าท้อใจ

“แล้วเมื่อก็...” อธิปหันไต้ยืนอีกฝ่ายสั่ง ‘ราตหน้าพิเศษ 2’ น่าจะหมายถึงสองจาน... แล้วหุ่นสูงโปรงของจอมขวัญก็ไม่น่าจะกินเยอะขนาดสองจานด้วยซ้ำ

“ผมสั่งของผม คุณจะสั่งสามจาน สี่จาน ก็สั่งเอง” อธิปเหลือบมองโต๊ะข้างๆ ดูจากจานแล้วคาดว่าเขาเองก็คงต้องทานสองจานเหมือนกัน ชายหนุ่มหันไปบอกกับเด็กเสิร์ฟที่นำแก้วพร้อมน้ำแข็งปนมาวาง

“ราตหน้าพิเศษ 2” จอมขวัญกระตักปากอย่างหมั่นไส้

...นี่กว่ามาดีแล้วจะกินไม่ได้ซะอีก!!...

“แล้ว...เราจะคุยงานกันตรงนี้?” เสียงรถบนถนนที่จ่อแจ ทำเอาอธิปต้องเอ่ยปากถามจอมขวัญก้มลงมองนาฬิกาข้อมือ ก่อนจะเงยหน้ายิ้ม

“ขอโทษนะครับ ตอนนี้ผมเลิกงานแล้ว แล้วผมก็ไม่ได้โอ.ที. คงจะคุยเรื่องงานไม่ได้” ...ร้ายอย่างที่คิดไม่มีผิด...อธิปคาดเอาไว้ในใจว่ามากินข้าวด้วยกันมือนี้เขาคงจะไม่ได้อะไรกลับไปแม้แต่นามบัตรสักใบของจอมขวัญ แต่ของพวกนั้นไม่ต้องเอาจากเจ้าตัวก็ได้...จักรกฤษณ์พร้อมจะให้เขาอยู่แล้ว เรื่องนี้เขารู้...หรือถึงไม่รู้ ก็พอจะมองการกระทำของจักรกฤษณ์ออก...

“ก็ดี...ผมจะได้คุยกับคุณในฐานะ...คนรู้จัก” จอมขวัญเหลือบตามองคนพูดอย่างท้าทาย

...คนรู้จักกันหรือ?!! โอ้หมอนี่เป็นคนรู้จักของเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ! ในเมื่อมันคิดจะแย่งคุณน้ำไปจากเขา!!...

“คนรู้จัก?...ถ้าอย่างนั้นผมคิดว่าคุณควรจะรู้จักนิสัยผมสักช้อนะครับ คุณอธิป...” จอมขวัญเอ่ยปาก ดวงตาเรียวจับจ้องใบหน้าหล่อเหลาของอีกฝ่ายอย่างแข็งกร้าว

“...ผมไม่ชอบแย้งของใคร แล้วก็ไม่ชอบใครมาแย้งของของผม!!” อธิปไม่ได้ตอบ เขาสบตากับดวงตาที่จ้องมองเขาราวกับจะแผดเผาให้กลายเป็นจุล

“ราดหน้าพิเศษ” เด็กเสิร์ฟเอาจานราดหน้าของจอมขวัญมาวางพอดี ร่างโปร่งจึงหันไปตักเครื่องปรุงมาโปะลงบนจานตัวเอง

“ใส่น้ำส้มขนาดนั้นเดี๋ยวก็ปวดท้องหรือ” อธิปเห็นคนตักเครื่องปรุงด้วยแรงอารมณ์ แล้วทนไม่ไหวจนต้องห้ามปราม

แต่...เจียบ...จอมขวัญทำหุทวนลมแล้วตักใส่อีกช้อน

“ไม่กลัวกระเพาะพังรึไง” น้ำเสียงนั้นฟังดูห่วงใยอย่างจริงใจ จนจอมขวัญต้องเงยหน้ามอง แต่พอระลึกได้ว่าอีกฝ่ายคือคนจะเข้ามาเป็นมือที่สามในชีวิตรักของเขาและน้ำทิพย์ ความแข็งขึงและกระด้างกระเดื่องก็กลับมา

“กลัว แต่ชอบ มีอะไรมั๊ย” คำตอบที่ได้กลับมาทำเอาคนฟังนิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะอมยิ้มอย่างนิกขำ

“ทำอะไร”

“ก็...ข้าคุณ นี่ก็จะวางมามากกว่านี้ซะอีก” ไอ้เรื่องยอมรับว่า ‘กลัว’ ง่ายๆ เขาไม่คิดว่าจอมขวัญจะยอมพูด พอวันนี้ได้ยินจากปากอีกฝ่ายโดยตรง อธิปยอมรับว่าดูเหมือนจอมขวัญจะน่าเอ็นดูขึ้นอีกเยอะ

ราดหน้าอีกสองจานของอติปมาเสิร์ฟพอดี สองหนุ่มต่างก้มหน้าก้มตากิน อติปมายอมรับว่าร้านราดหน้าข้างถนนที่จอมขวัญเป็นคนเลือกนั้น รสชาติใช้ได้ทีเดียว อันที่จริงไม่ต้องปรุงเลยก็ยิ่งได้ นี่ก็ไม่ถึงว่าผู้ชายท่าทางสำอางแถมยังดูเป็นคนดีหรืออย่างจอมขวัญจะเคยมานั่งกินร้านแบบนี้ถึงขนาดรู้ว่าต้องสั่ง 'พิเศษ2' เพื่อจะได้อิ่ม... และนั่น...เจ้าตัวชัดหมดไปแล้วหนึ่ง

จอมขวัญที่กำลังดักพริกน้ำส้มราดลงบนราดหน้าจานที่สองสะดุ้งน้อยๆเมื่อรับรู้ถึงแรงสั่นของโทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกง และนั่นทำให้เขานึกขึ้นได้ว่าลืมอะไรไปบางอย่าง ชายหนุ่มรีบหยิบขึ้นมารับ

“ปารี...อ่า ขวัญขอโทษ ขวัญลืมโทร.บอก...”

ทุกวันเขาต้องกลับไปทานข้าวเย็นที่บ้านกับลุงและป้า ส่วนพี่ชายอย่างจักรกฤษณ์นั้น กลับบ้างไม่กลับบ้างแล้วแต่อารมณ์ และคุณพัชราก็ไม่เคยโทร.ตามเสียด้วย แต่กับเขา...จอมขวัญรู้ดีว่าตัวเองถูกรักถูกห่วงมากเพียงใด หากวันไหนเขากลับเย็นและไม่ได้โทร.บอก คุณพัชรก็จะรีบโทร.มาหาเขาทันที

‘ของขวัญอยู่ที่ทำงานหรือ กินข้าวรึยัง’

“ไม่ได้อยู่ที่โรงแรมครับ ขวัญออกมากินข้าวกับ...กับ...กับลูกค้า...”

พูดจบประโยคนั้น มอเตอร์ไซด์คันหนึ่งก็บิดเสียงดังกระหึ่มแล่นฉิวจนส่งเสียงเข้าไปในโทรศัพท์แบบที่ชายหนุ่มมองตามด้วยสายตาสาปส่งอวยส่ง...มึงจะบิดหาพระแสงอะไรให้เสียงเข้าไปในโทรศัพท์กูวะ!! เดี่ยวปารีก็ถามจนได้ว่ากินกับลูกค้าที่ไหน!!...

‘ทำไมเสียงมันดังแบบนี้ละของขวัญ’ คุณป้าคนดีบ่นมากับสัญญาณโทรศัพท์ แต่จอมขวัญเลือกจะเงยบและไม่ยอมตอบ ปล่อยให้คุณพัชรืพูดต่อ

‘...แล้ววันนี้จะกลับดึกมัย จะให้ป้าเตรียมมือตักเอาไว้ด้วยรีเปล่า เพื่อกลับมาแล้วของขวัญหิว’ คุณพัชรียังคงถามด้วยน้ำเสียงห่วงใยเต็มที่ เรื่องปากท้องมาก่อนเสมอสำหรับคุณป้าร่างอวบของเธอ จอมขวัญคิดแล้วอมยิ้มกับตัวเองก่อนจะตอบกลับไป

“ไม่เป็นไรครับป้ารี เดี่ยวขวัญจะซื้อกลับไปเองเลย”

‘เอาอย่างนั้นเหอ จันขั้บรตดี๊ๆนะของขวัญ ไม่ต้องรีบนะลูก ใครปวดหน้าก็ปล่อยมันไป อย่าไปยุ่งกับมันนะ’ คุณป้าผู้รู้นิสัยเลือดร้อนของเขาดีกำชับเรื่องนี้แทบทุกครั้งที่ว่าเขาต้องเป็นขั้บรตไปไหนมาไหนคนเดียว จอมขวัญรับคำก่อนจะกดตัดสายแล้วเก็บโทรศัพท์ลง ขาหย่อนที่นั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะเลยได้มีโอกาสดู

“สรุปว่าชื่อเล่นชื่อจอมหรือชื่อขวัญกันแน่”

อธิปจำได้ว่าน้ำทิพย์เรียกร่างโปร่งว่า ‘คุณจอม’ คนในโรงแรมก็เรียกจอมขวัญว่า ‘คุณจอม’ เหมือนกัน ส่วนจักรกฤษณ์...รู้สึกว่าจะเรียกจอมขวัญด้วยชื่อเต็ม

ร่างโปร่งเจ้าของชื่อเหลือบตามองอย่างไม่สบอารมณ์เท่าไรนักที่ถูกถามจ้เรื่องส่วนตัว

“ชื่อ...จอมขวัญ...” อธิปทำเป็นพยักหน้ารับรู้

“ถ้าอย่างนั้น ต่อไปผมเรียกคุณว่าคุณขวัญแล้วกัน” ...กวนประสาท!!!... จอมขวัญได้แต่นึกหงุดหงิดในใจ อารมณ์ดีที่ได้คุยกับป้าเมื่อกี้หายวับเมื่อต้องมารับรู้ว่าลูกค้าที่เขากำลังนั่งกินข้าวด้วยนั้นคือนายอธิป! ไ้อ้ผู้ชายกวนสันที่มีดีกว่าเขาทุกอย่าง และมันกำลังถูกหมายตาให้กลายเป็นคนรักคนใหม่ของน้ำทิพย์!!

“คุณ...คบกับน้ำทิพย์มานานรึยัง” อธิปเปิดประเด็นอย่างที่ทำเอาคนกำลังดื่กราดหน้าเข้าปากเกิดอิมชันมากะทันหัน

“ปีเศษ! นานพอมั้ย?”

“คิดจะแต่งงานมั้ย”

“คิด! คบแล้วไม่คิดจะแต่งงาน แล้วจะคบทำไม?!” ในเมื่อเขาเจอคนที่ใช่ เจอคนที่ดีแล้ว จอมขวัญไม่อยากปล่อยเวลาให้สูญเปล่า น้ำทิพย์จะเป็นภรรยาที่ดีของเขาพอๆ กับที่จะเป็นแม่ที่ดีของลูก เขาเองก็พร้อมจะเป็นสามีที่ดีของน้ำทิพย์ และเป็นพ่อที่ดีของลูกที่เกิดจากน้ำทิพย์เหมือนกัน

“แต่แม่ของน้ำไม่ชอบคุณ คุณรู้ไหม?” จอมขวัญเหี้ยมดริมฝีปาก

“รู้! แต่ไม่เลิก! ยังไงๆผมก็ไม่ยอมเลิกกับคุณน้ำเด็ดขาด!!” อธิปมองคนดีแล้วได้แต่ถอนหายใจแผ่ว

“ถึงคุณไม่เลิก น้ำก็ต้องเป็นฝ่ายมาขอเลิกคุณอยู่ดี น้ำอยู่กับแม่แค่สองคน เพราะฉะนั้นอะไรก็ตามที่แม่เธอไม่รับ หรือรับไม่ได้...ในที่สุดเธอก็จะไม่รับไปด้วย” จอมขวัญเจียบ เขารู้ว่าน้ำทิพย์เป็นลูกที่เรียกได้ว่าตามใจแม่ ถ้าคุณรุ่งทิพอยากได้อะไร น้ำทิพย์จะไปสรรหามาให้ ลองว่าถ้าคุณรุ่งทิพขอดาวขอเดือน ลูกสาวแสนดีอย่างน้ำทิพย์ก็คงทำทุกวิถีทางเพื่อเอามาให้จนได้

“ผมไม่ได้อยากเข้ามายุ่งเรื่องนี้ แต่ถ้าผมไม่เข้ามา คุณน้ำรุ่งทิพก็ต้องหาคนอื่นมาอยู่ดี...ยังงี้ๆเขาก็ไม่เอาคุณ” ร่างโปร่งเบือนสายตาออกไปนอกถนนอย่างไม่รู้จะตอบอย่างไร

... 'ยัง' ใดๆ เขาก็ไม่เอาคุณ'...

เพราะเขาเป็นอดีตผู้ชายชั่ว เป็นคนเลวในสายตาคุณรุ่งทิพ ต่อให้รักน้ำทิพย์ยิ่งไง ต่อให้รักมากแค่ไหน ต่อให้ปรับปรุงตัวมากแค่ไหน...แต่สุดท้ายแล้ว...

...อดีตก็ล้าหน้าขึ้นมาหลอกหลอนเสมอ...

ตอน 3

อธิปขับรถไปส่งเขาที่โรงแรมอีกครั้ง จอมขวัญจึงขับรถตัวเองออกมา แต่เขาไม่ได้ตรงกลับบ้าน

...ถ้ากลับไปตอนนี้...เขาคงไปนั่งระบายเรื่องซ้ำๆ เดิมๆ ที่คุณรุ่งทิพไม่ชอบหน้าเขาให้ป่าฟุ้ง...แล้วป่าฟุ้งก็จะพลอยกังวลไปด้วย...ชายหนุ่มไม่อยากเป็นหลานอกตัญญูอีกแค่เรื่องที่เคยเกิดขึ้นในอดีตมันก็มากเพียงพอแล้วสำหรับกาฝากอย่างเขา

จอมขวัญแหวะมาติ่มที่ผับซึ่งเมื่อเกือบ 2 ปีที่แล้วเป็นผับประจำของเขา แต่พอมาคบกับน้ำทิพย์ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนไป กิจวัตรไม่เป็นกิจวัตร นิสัยเที่ยวกลางคืนหายไปจนแทบกลายเป็นคนละคน

เขาเลือกนั่งที่เคาน์เตอร์บาร์ซึ่งคนไม่พลุกพล่านเท่าไหรันัก ผู้คนมากหน้าหลายตา สาวๆ สวยๆ หรือแม้แต่หนุ่มน้อยหน้าตาน่ารักที่ส่งรอยยิ้มมาให้เขา...แต่จอมขวัญไม่สนใจ หัวใจเขามีแต่น้ำทิพย์เพียงคนเดียว

“ไอ้จอม?...ไอ้จอมเปล่าวะ?” เสียงทักดังขึ้นใกล้ๆ ทำเอาชายหนุ่มที่กำลังยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มต้องหันมอง

เขาเพ่งตามองในความมืดสลัวของร้าน ชายหนุ่มตรงหน้ามองเขาด้วยสายตาฉาบเล่ห์อย่างที่ทำเอานึกออกทันที

“ไอ้พล?” พอเขาเรียกชื่อออกไปเท่านั้น คนชื่อ ‘พล’ ก็ยิ้มกว้าง

“จำกันได้ด้วย? นึกว่าลืมกันไปแล้วชะเอม เห็นหายหน้าไปตั้งนาน เป็นไงวะ สบายดีรีเปล่า” พลหรือทรงพลเป็นชายหนุ่มหน้าตาทำทางเจ้าเล่ห์

จอมขวัญรู้จักกับอีกฝ่ายที่นี่ สมัยกลับมาจากเมืองนอกใหม่ๆ ตอนคบหากันแรกๆก็ไม่เท่าไร พอคบไปนานๆแล้วถึงได้รู้ว่าทรงพลมีธุรกิจใต้ดินพวกปล่อยของเถื่อนไม่ว่าจะอาวุธ หรือของโจร เขาก็เลยถอยออกมาเพราะไม่อยากให้ลงและป้าเดือดร้อนพอดีกับที่มาคบหากับน้ำทิพย์ เลยไม่ได้มาที่ผับนี้อีก และพลอยเป็นไม่ได้เจอทรงพลไปด้วย

“สบายดี มึงละ”

“ก็เรื่อยๆ ดีบ้างไม่ดีบ้างแล้วแต่ช่วงชีวิตวะ เออ! ว่าแต่มึงเหอะ เขาลือกันให้แซ่ดว่า คุณจอมขวัญมีแฟนแล้ว?”

“ก็...ใช่” จอมขวัญอยากตอบให้เต็มเสียงกว่านี้ แต่อะไรบางอย่างทำให้น้ำเสียงที่ใช้ตอบนั้นแผ่วเบาอย่างน่าประหลาด อาจจะเป็นเพราะคำพูดของอริปเมื่อตอนเย็นที่ว่าแม่ของน้ำทิพย์ไม่มีวัน ‘เอาเขา’

“เฮ้ย! ทำไมเสียงเป็นงั้นวะ? หรือว่ามีปัญหาอะไรกัน”

“เปล่า” จอมขวัญตอบเรียบๆ แล้วหันไปยกแก้วเหล้าดื่ม ทรงพลมองคนตรงหน้า เขาพอจะรู้สึกของอีกฝ่ายอยู่บ้าง ถ้าเรื่องไหนไม่อยากพูด เจ้าตัวก็จะเลี่ยงประเด็นด้วยคำว่า ‘เปล่า’ แล้วไต่เรื่องที่ไม่อยากพูดส่วนใหญ่ของปฤชนทั่วไป ก็มักเป็นเรื่องคิดไม่ตกและปัญหาหนัก...

“ถ้า...มีอะไรให้ช่วยก็โทร.หาๆแล้วกัน” ทรงพลเป็นฝ่ายยื่นนามบัตรตัวเองให้ แล้วกระตุกยิ้มมุมปากเมื่อเห็นว่าจอมขวัญเหลือบตามามอง

...แบบนี้แสดงว่ามีเรื่องจริงๆ...

“แล้วไว้อะกัน” ทรงพลคิดว่าถ้าเดาไม่ผิด อีกไม่นานนี้ ถ้าจอมขวัญยังหาทางออกไม่ได้ เขาอาจจะได้อีกฝ่ายเป็นลูกค้า

...ใช่...พ่อค้าอย่างเขา...อาจจะมีวันได้ไฮโซ ‘ดีแตก’ เป็นลูกค้าเพิ่มมาอีกสักคน...

.....

จอมขวัญกลับมาที่บ้านเรือนไทยตอนเกือบจะเที่ยงคืนเข้าไปแล้ว ทั้งเรือนเงียบกริบ เพราะลุงและป้าเข้านอนไปแล้ว ส่วนจักรกฤษณ์ เขาไม่รู้ว่าพี่ชายจะกลับมานอนที่นี่หรือไม่ แต่...ไม่เจอใครก็ดี เขาไม่อยากเอาหน้าตาบอญญไม่รับไปให้ใครกังวลเพิ่ม

ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่งที่ริมหน้าต่างในห้องนอนส่วนตัว ก่อนจะล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบนามบัตรสีอ่อนออกมา บนนั้นเขียนชื่อ ‘ทรงพล’ เอาไว้

...รู้ดีแก่ใจว่าทรงพลมีเบื้องลึกเบื้องหลังอย่างไร แต่เขาก็อดไม่ได้ที่จะหยิบมันติดมือมาด้วย...ด้านมืดของความเห็นแก่ตัวทำให้จอมขวัญหยิบมันมาเพราะคิดว่าวันหนึ่งอาจจะได้ใช้...

... 'ใช่' อย่างนั้นหรือ? ...

...หากเขาติดต่อทรงพล หากเขาขอความช่วยเหลือจากทรงพล นั่นหมายความว่าเขาจะต้องเข้าไปคลุกคลีกับเรื่องผิดกฎหมายอย่าง التيทรงพลถนัด...

มือขาวตั้งท่าจะฉีกนามบัตรในมือทิ้ง แต่ก็ตั้งใจไม่ลง...หากวันหนึ่งจำเป็นต้องใช้... หากวันหนึ่ง...

ร่างโปร่งถอนหายใจแผ่ว...เอาเถอะ เก็บไว้ก่อน ไม่เสียหายอะไรสักหน่อย หากเขาไม่ได้เป็นฝ่ายติดต่อไป มันก็จะมีอะไรเกิดขึ้น...

จอมขวัญเดินไปเก็บนามบัตรนั้นไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงานที่ปลายเตียง แล้วพยายามตั้งใจลืมว่าตัวเองคิดจะทำอะไร ก่อนจะล้วงเอาโทรศัพท์ขึ้นมากดหาเบอร์ของหญิงคนรัก

"ฮัลโล คุณน้า..." เสียงใสๆที่ตอบกลับมาทำให้หัวใจที่แห้งผากกลับชุ่มชื้นอย่างประหลาด ริมฝีปากหยักยิ้มอย่างอ่อนโยนยามคิดถึงน้ำทิพย์กำลังนอนเล่นสบายบนเตียงนุ่ม

...เมื่อไหร่หนอ...เมื่อไหร่เขาจะได้เคียงข้างกับน้ำทิพย์อย่างถูกต้องเสียที...

"...ผม...คิดถึงคุณน้าเลยโทร.มา"

“ไม่ได้ปากหวานนะครับ...เราได้เจอกันแค่เสาร์อาทิตย์เอง นี่เพิ่งจะวันหยุดด้วยซ้ำ...วันเสาร์นี้คุณน่าจะไปไหนรีเปล่า ผมอยากชวนไปกินข้าว ไปกินแถวเยาวราชดีมั๊ย” ปลายสายมีน้ำเสียงร่าเริงทันทีที่พูดถึงย่านอาหารจีนชื่อดัง จอมขวัญอดใจรอให้ถึงวันเสาร์แทบไม่ไหว เขาอยากเจอน้ำทิพย์เร็วๆ อยากเห็นรอยยิ้มหวานๆของน้ำทิพย์อีก

“ครับ...งั้นวันเสาร์สักเก้าโมง ผมไปรับคุณนำไปไหว้พระก่อน แล้วค่อยไปเดินเที่ยว ตอนเย็นก็ไปกินข้าวแถวเยาวราช ดีมั๊ยครับ”

พอปลายสายตอบตกลง จอมขวัญก็ได้แต่ยิ้มกว้างอย่างมีความสุข พวกเขาคุยกันอีกครู่หนึ่ง ก่อนจะบอกราทรีสวัสดีอย่างอ้อมเอม

.....

“วันเสาร์หรือครับ?”

อธิปทวนปลายสายอย่างงุนงง อยู่ดีๆคุณรุ่งทิพก็โทร.มาหาเขาตอนเกือบจะตีหนึ่งเพื่อขอให้เขามารับน้ำทิพย์ในวันเสาร์

“ให้ผมไปรับน้ำตั้งแต่แปดโมงเช้า?!” เขาทวนอีกรอบ จนคุณรุ่งทิพยอมอธิบายเพิ่มเติมว่าเป็นเพราะแอบได้ยินบุตรสาวนัดแนะกับคนรักให้มารับไปเที่ยว

“เอ่อ...ครับ...ก็ได้ครับ...” อธิปยอมรับปากเมื่อคุณรุ่งทิพอ้อนวนอย่างน่าเห็นใจ ก่อนจะยอมวางสายแล้วเก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋า

“คุณรุ่งทิพกีดกันจอมขวัญทุกทางเลยนะครับ” เสียงคนที่นั่งติดอยู่ข้างๆดังขึ้น ทำเอาอธิปต้องหันมอง

จักรกฤษณ์ วัฒนิกิตติ...

ในเวลางานนั้น พวกเขาสองคนเป็นบริษัทนายจ้างและบริษัทลูกจ้าง แต่เมื่อเป็นเวลาว่างแล้ว พวกเขานับว่าเป็นเพื่อนคุยเพื่อนปรึกษากันได้อย่างดี หรืออย่างน้อยก็เป็นเพื่อนดื่มที่มีรสนิยมคล้ายๆกัน เพราะฉะนั้นวันนี้ หลังจากส่งจอมขวัญที่โรงแรมแล้ว เขาก็นัดจักรกฤษณ์มาดื่มกันที่ผับประจำ

“น่ารังทิพไม่ชอบ...น้องคุณมาก” อธิปเอ่ยปากอย่างค่อนข้างหนักใจ เขาไม่อยากเข้าไปยุ่งวนวายกับเรื่องนี้ แต่เพราะเห็นว่าบ้านของคุณรุ่งทิพเคยมีบุญคุณกับเขา จึงปฏิเสธไม่ลง

จักรกฤษณ์กระตุกยิ้มที่มุมปาก

“เรื่องนี้ใครก็รู้ดี แต่ไม่มีใครทำอะไร ทั้งจอมขวัญทั้ง...ยัยคุณน่าจะไร่นั่น คุณรุ่งทิพเลยต้องจัดการซะเอง ไม่น่าเชื่อว่าคุณจะร่วมมือเป็นจริงเป็นจังขนาดนี้นะเนี่ย” อธิปถอนหายใจแผ่ว

“ผมก็ไม่ได้อยาก แต่...มันพูดยาก น่ารุ่งทิพมาขอความช่วยเหลือถึงบ้าน จะให้ไม่ดูดาดูดีเลย...มันก็...”

ชายหนุ่มอธิบายน่าลำบาก เขายังจำภาพตอนที่บ้านเขาไปขอความช่วยเหลือจากบิดาของคุณรุ่งทิพได้ดี ในยามนั้นบิดาของคุณรุ่งทิพเต็มใจช่วยเหลืออย่างยิ่ง แล้วเวลานี้...แค่เรื่องเล็กน้อยๆเช่นนี้จะให้ปล่อยปละละเลยก็ใช่ที่...

“ว่าแต่คุณเถอะ ไม่ชอบน้ำทิพย์หรือ” พอถูกถามแบบนี้จักรกฤษณ์ก็ยกไหล่

“ผมไม่ชอบคนแบบนี้นะ หัวอ่อนไม่มีความคิดเป็นของตัวเอง แล้วก็ตามใจพ่อแม่

มากเกินไปเพียงเพื่อจะเอาคำว่ากตัญญูมาบังหน้า แต่จริงๆแล้วคิดจะทำอะไรเองไม่เป็น”

“แต่น้องชายคุณรักเขามาก วันนี้ก็ประกาศกลางโถ่กินข้าวว่าจะไม่เลิกเด็ดขาด” คนเป็นพี่ที่รู้จักนิสัยน้องชายดีหัวเราะเบาๆ ก่อนจะหันมาถาม

“ว่าแต่มันพาคุณไปทานที่ไหน”

“ราดหน้าข้างถนน”

“เฮ้ย! พุดเป็นเล่น!!” อธิปยิ้มบางแล้วสายตีสระไปมา

“ผมพุดจริง น้องคุณบอกทางให้ผมขับรถไปจอดร้านราดหน้าข้างถนนจริงๆ แต่อร่อยดี...เออ ว่าจะถามเหมือนกัน สรุปแล้วน้องชายคุณซื้อเล่นซื้อจอมหรือขวัญกันแน่ พอดีผมได้ยินเขาคุยกับป้าเขา...คุณแม่ของคุณ” หนุมผิวเข้มผู้ซื้อจักรกฤษณ์ยิ้มกว้าง

“มันชื่อของขวัญ...มีแต่คนในบ้านผมเรียกมันว่าของขวัญ ส่วนเพื่อนมันหรือว่าคนอื่นๆ เรียกมันว่าจอมกันหมด มันไม่ได้อายุซื้อเล่นน่ารักของมันหรอกนะ แต่...มันเอาไว้จัดเกรตคนสนิท ถ้าสนิทระดับครอบครัวก็เรียกชื่อเล่นมันได้ แต่ถ้านอกครอบครัวก็...เคยมีคนเรียก ปราบกว่าวันต่อมาแม่ผมต้องไปวิ่งเต้นขอให้พ่อแม่อีกฝ่ายไม่แจ้งความ เพราะ ‘ไอ้ของขวัญ’ เล่นไปอัดไอ้คนเรียกซะหมอบหยอดน้ำข้าวต้ม” จักรกฤษณ์เล่าวีรกรรมน้องชายลูกพี่ลูกน้องแล้วอมยิ้ม แม้จะรู้ว่าไม่ใช่เรื่องน่าขำ แต่เพราะเขาเข้าใจนิสัยใจคอของมัน

นี่ก็ไม่ว่าวีรกรรมสมัยประถมของมันอันนี้จะรู้ไปถึงหูคุณลุงทิพด้วยมั๊ย

“คุณก็อย่าไปเรียกมันละ ไม่จันอย่าหาว่าผมไม่เตือน” เขาหันมาบอกคนที่นั่งจิบเหล้า

อยู่ข้างๆ อธิปทำเพียงแค่นั่งข้างๆ ไม่ยอมตอบตกลงหรือปฏิเสธ

“จะดีหนึ่งแล้ว เดี่ยวผมคงต้องกลับ คุณจะกลับเลยรึเปล่า” จักรกฤษณ์เอ่ยปากพลาถล้อบมองนาฬิกาข้อมือ อธิปพยักหน้าอย่างเห็นด้วย พຽนี้เขาเองก็มึงงานแต่เช้า

“ส่วนเรื่องที่คุณจะไปรับยัยคุณน้า นั้น ผมจะไม่บอกไอ้ขวัญมันหรอก สบายใจได้” อธิปล้อบมองคนพูด ดูท่าทางแล้วจักรกฤษณ์ไม่ต้องการนำทิพย์มาเป็นน้องสะใภ้จริงๆ

“คุณนี่...กิดกันพอๆกับน้ารุ่งเลย” เขาสัพยอกเบาๆ จักรกฤษณ์หัวเราะ

“ผมรู้ว่าทั้งไอ้ขวัญแล้วก็แฟนมันนะรักกัน แต่เอาจริงๆเถอะ ถ้าจะให้ถึงขั้นแต่งงาน แะความรักอย่างเดียวนั้นไม่พอหรอก ชีวิตคู่ไม่ใช่เรื่องของคนสองคน โดยเฉพาะคนอย่างนำทิพย์อะไรนั้น ถ้าแต่งงานกันไป ต้องเกิดศึกแม่ยายปะทะลูกเขยชั่ว สู้เลิกกันวันนี้เจ็บกันตรงนี้ทีเดียว ดีกว่ายึดเยื้อตันทุรังเพราะแต่งกันแค่ความรัก แต่ความเหมาะสมไม่มี” พี่ชายของจอมขวัญว่าอย่างนั้นก่อนจะค้อมศีรษะเป็นเชิงลาหนึ่งทีแล้วจึงเดินจากไป ทิ้งให้อธิปมองตาม

.....

วันเสาร์...จอมขวัญตื่นแต่เช้า เขาลงมาใส่บาตรกับคุณพัชรอย่างอารมณ์ดีชนิดที่ผู้เป็นป้ายังอดหมั่นไส้ไม่ได้

“ยัมแบบนี้แสดงว่าวันนี้เป็นวันของหนูน้า” คนเป็นหลานยัมตาแทบมิด ภาพลักษณ์ชายหนุ่มเจ้าสำอางกลายเป็นเด็กชายซนๆเสมอในสายตาป้า

“เดี๋ยวพຽนี้ถึงจะเป็นวันของป้ารีนะครึบ หลานชายหน้าตาดีแบบนี้แบ่งร่างไม่ได้ วันนี้ยกให้แฟน ส่วนพຽนี้ยกให้ป้าบังเกิดเกล้า” คุณพัชรยัมแล้วหยิกแก้มขาวๆของ

หลานชายอย่างหมั่นเขี้ยว

“จ๊ะ!! หลานบังเกิดเกล้า! แล้วนี่นัดหนูน้ำก็โมง” สองป้าหลานเดินกลับขึ้นเรือนไทย หลังจากส่งถาดเปล่าที่ใส่บาตรแล้วให้แก่คนรับใช้

“เก้าโมงครึ่ง เดี่ยวขวัญช่วยป้ารีทำข้าวเข้าก่อน แล้วค่อยไปอาบน้ำ เวลาเหลือเพื่อ” ชายหนุ่มพูดแล้วยิ้มอย่างมีความสุข เขาไม่รีบเร่งเพราะเตรียมทั้งเสื้อผ้าและขนมที่จะนำไปฝากน้ำทิพย์เอาไว้แล้ว

ไม่รู้ตัวแม่แต่น้อย...ว่าสิ่งที่เขาเตรียมไว้ มันจะไม่มีความหมายอะไรเลย...

.....

“น้ำนะหรือ? ออกไปตั้งแต่เช้าแล้วละ”

คุณรุ่งทิพย์ยืนอยู่หลังประตูรั้วบานใหญ่ที่คั่นระหว่างตัวเธอและชายหนุ่มรุ่นลูกผู้ซึ่งคุณรุ่งทิพย์มองว่าไม่คู่ควรกับลูกสาวของเธอเลยแม่แต่น้อย

...จอมขวัญ วิมลภิตติมีดีแค่เป็นลูกไฮโซและมีเงินมีทอง การศึกษาแม้จะจบจากต่างประเทศแต่มันก็แค่เกรดที่พอจะถูไถรอดออกมาได้ จากสถาบันที่...เธอไม่เคยได้ยื่นข้อเสียง...ส่วนงานการ ที่ได้ทำก็เพราะเป็นญาติโกโหติกา กับเจ้าของโรงแรม ที่ร้ายไปกว่านั้นคืออดีตอันไม่พึงประสงค์...

...แบบนี้หรือจะให้มาแต่งงานกับน้ำทิพย์ลูกสาวแสนดีของเธอ! คุณรุ่งทิพย์มองการณ์ไกลว่ามันจะต้องไม่มีวันนั้น!!!!..

“ออกไปแต่เช้า?!! คุณนำไปไหนครับ?!!” จอมขวัญย้อนถามด้วยน้ำเสียงตกใจและตกตะลึง เมื่อวานเขายังโทร.มาคุยกับน้ำทิพย์อยู่เลย สัญญาเป็นมันเป็นเหมาะว่าเก้าโมงเช้าจะไปทำบุญด้วยกัน แต่นี่!!...นี่เกิดอะไรขึ้น!!!

“ไปไหนก็ไม่รู้สิ รู้แต่ว่าออกไปกับอธิป” คุณรุ่งทิพกล่าวอย่างไม่รู้ร้อนรุ่มหนว แม้ว่าการที่อธิปมารับบุตรสาวของเธอออกไปแต่เช้านั้น จะเป็นเพราะเธอให้อ่านอ้วนให้อธิปมาเองก็ตาม

“อธิป...” ชายหนุ่มร่างโปร่งทวนชื่อที่คล้ายกับเป็นดอกแหม่มแทงเข้ามาในใจ ฝ่ามือกำจิกแน่น อารมณ์ขุนเคื่องโมโหก่อตัวจนหายใจแรง

“ใช่ ฉันก็ไม่รู้ว่าจะกลับกี่โมง จะเข้ามารอมั้ย” ปกติคุณรุ่งทิพไม่เคยชวนเขาเข้าบ้าน จอมขวัญมองเห็นแววเยาะเย้ยถากถางบนใบหน้าของหญิงสาวโส เขาได้แต่เจ็บใจเพราะทำอะไรไม่ได้ ชายหนุ่มยกมือขึ้นไหวลา ก่อนจะเดินกลับมาขึ้นรถด้วยหัวใจปวดร้าว

.....

น้ำทิพย์ไม่มีความสุขเลย

เธอรู้สึกตัวเหมือนผู้หญิงน่ารังเกียจ ทั่วๆที่คบอยู่กับจอมขวัญ แต่ต้องไปเที่ยวสองต่อสองกับอธิป ขำร้ายไปกว่านั้น...เธอไม่มีโอกาสได้บอกคนรักเลยแม้แต่บ่อยว่าวันนี้ต้องผัดนัดเขา...

วันนี้มันจุกเสียดทุกไปหมด นับตั้งแต่มารดามาปลุกเธอตั้งแต่เจ็ดโมงเพื่อขอยืมโทรศัพท์มือถือ โดยอ้างว่าหาของตัวเองไม่เจอ น้ำทิพย์เลยให้แม่ยืมโทรศัพท์ไปแล้วพอตื่นแล้วเธอก็เลยไม่อยากนอนต่อ อาบน้ำแต่งตัวรอเก้าโมงตามที่จอมขวัญนัด แต่พอแปดโมงเท่านั้น รถอธิปก็จอดเทียบที่หน้าประตูบ้าน ก่อนที่เธอจะถูกยัดเยียดให้ขึ้นรถไปกับชายหนุ่มโดยที่ยังไม่ได้ขอโทรศัพท์ตัวเองคืนจากมารดา

...สุดท้ายก็เลยไม่ได้โทร.บอกจอมขวัญสักคำ เพราะเธอจำเบอร์โทรศัพท์ของคนรักไม่ได้...

“วันนี้แดดเหนื่อยๆนะ” อธิปหันมาถามหญิงสาว ขณะเดินออกมาจากวัดพร้อมกัน ชายหนุ่มเลือกพาน้ำทิพย์มาทำบุญถวายสังฆทาน เพราะเขาเองก็ไม่ว่าจะพาน้ำทิพย์ไปไหน ร่างสูงไม่ใช่พวกชอบเที่ยวเตร่ไหนๆ ปกติเสาร์อาทิตย์ก็มักจะอยู่แต่บ้าน เลี้ยงสุนัขปลุกดันไม่ไปตามเรื่องเท่านั้น

“เอ่อ...น้ำ...ไม่ค่อยสบายนะค่ะ...” น้ำทิพย์อยากขอให้อธิปพาเธอกลับ แต่ก็พูดไม่ออกด้วยความเกรงใจอีกฝ่ายเป็นเหตุ

“พาไปโรงพยาบาลเอามั้ย” ร่างสูงไม่ใช่ไม่ว่าเพราะน้ำทิพย์กังวลเรื่องจอมขวัญ แต่...ก็เลือกทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นไปเสีย

“ไม่...ไม่เป็นไรค่ะ...” น้ำทิพย์ได้แต่ก้มหน้าอย่างอึดอัดแล้วก้าวขาเดินตามชายหนุ่มไปที่รถที่จอดอยู่ที่ลานวัด

“ปกติ เวลาว่างๆน่าจะชอบทำอะไรหรือ” อธิปหันมาถาม ก่อนจะก้าวขึ้นรถ ทำเอาหญิงสาวนิ่งไปเล็กน้อยเพราะไม่คิดว่าจะถูกถาม

“เอ่อ...ก็...ปลุกดันไม้ค่ะ”

“จ้ะไปจดจักรกันมั้ย” คำชวนของร่างสูงยิ่งทำเอาน้ำทิพย์นิ่งจ้น อธิปยิ้มบาง

“พี่เองก็ชอบปลุกดันไม้ อยากได้ต้นไม้ไปลงใหม่สัก 2-3 ต้น น้ำโหวรีเปล่า ที่ว่าไม่

สบาย...”

“อ่า... ไหวค่ะ คุณอธิป”

“เรียกพี่ก็ได้ ไม่ต้องเรียกคุณหรอก จริงๆแล้ว ตอนเด็กๆเราก็เคยเจอกันอยู่ แต่น้าคงจำไม่ได้แล้ว... พี่เองก็ต้องกลับไปค้นดูรูปเก่าๆในอัลบั้มตั้งนาน เดี่ยวไว้คราวหน้าจะเอารูปน้ำตองเด็กๆมาให้ดู” อธิปพูดแล้วยิ้มอย่างมีไมตรี

“ต้องเป็นรูปน้ำเป็นๆแน่ๆเลยใช่มั้ยคะ” น้ำทิพย์ถามอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก จนชายหนุ่มหัวเราะ

“ไว้น้าดูเองดีกว่า พี่ไม่อยากพินิจ”

“แสดงว่าต้องแย่มากๆแน่ๆ จั๊นน้าต้องกลับบ้านไปหารูปพี่อธิปจากในอัลบั้มของคุณแม่บ้าง เพื่อจะได้เอามาแบล็กเมลคืน” แล้วสองหนุ่มสาวก็หัวเราะ

มิตรภาพเริ่มก่อตัวขึ้นพร้อมๆกับที่อีกด้านหนึ่ง ความอดทนของใครบางคนเริ่มหมด ไหมจนแทบไม่เหลือแม้แต่ซาก

.....

น้ำทิพย์กลับมาถึงบ้านในตอนเย็น หลังจากไปจัดจ้กรับชายหนุ่มผู้ที่มารดาของเธอพึงพอใจ หญิงสาวได้ต้นกระบองเพชรเล็กๆมาต้นหนึ่ง กะจะเอาไว้ตั้งข้างคอมพิวเตอร์ในห้องนอน

“น้า” ทันทึที่เหยียบเท้าเข้าบ้าน คุณรุ่งทิพย์ก็ร้องทักทันที ทำเอาบุตรสาวต้องหันมองก่อนจะยกมือไหว้

“เป็นยังงัยบ้าง ไปเที่ยวกับอธิป...แล้วนี่...” คุณรุ่งทิพมองเห็นต้นไม้เล็กๆที่สองมือของบุตรสาวประคองอยู่ก็ร้องถามก่อนจะเหลือบตามองอย่างอารมณ์ดี

“ไปจดจึกรกับพี่อธิปมาค่ะ พี่อธิปก็ชอบปลูกต้นไม้ เดินกันชะเพลิน...เอ๋อ...แม่คะเมื่อเข้านี้คุณจอม...” น้ำทิพย์กำลังจะถามถึงคนรัก แต่มารดาชิงพูดตัดหน้า

“ตายจริง! พี่อธิปก็ชอบปลูกต้นไม้เหมือนกันเหรออ จันไว้คราวหน้า ชวนอธิปไปอีกสิ อืม...อาทิตย์หน้าดีมัย แม้ว่าจะตรงข้ามหลังบ้าน น่าจะมีกล้วยไม้สวยๆสักต้นสองต้นมาลงนะ หรือน้ำว่าไง” น้ำทิพย์เห็นว่าคุณรุ่งทิพไม่อยากพูดเรื่องคนรักของเธอก็ได้แต่เสียใจอยู่ในอก

“น้ำ...ขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะคะ” เมื่อเห็นว่ามารดาไม่ฟังคำเธอเลย น้ำทิพย์จึงจนใจจะพูด ได้แต่เดินเลี้ยวขึ้นห้อง ในขณะที่คุณรุ่งทิพมองตามแล้วลอบยิ้มอย่างสนใจ

.....

จอมขวัญนั่งอยู่ในห้องนอนแล้วเอาแต่เหม่อออกไปนอกหน้าต่าง ป้าพัชรไม่ได้ถามอะไรเขานับตั้งแต่เขากลับมาทั้งๆที่เพิ่งออกไป ป้าไม่ได้ให้ใครมาตาม แม้ว่าเขาจะไม่ได้ออกไปกินมือเที่ยงและเย็น

...ป้าคงจะรู้...เรื่องแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นครั้งแรก นับตั้งแต่ที่เขาคบหากับน้ำทิพย์แล้วคุณรุ่งทิพรู้จักเขา และไม่ชอบหน้าเขา...

...หลายครั้งที่เดทของเขาและน้ำทิพย์ล่มกลางคันเพราะหญิงสาวถูกคุณรุ่งทิพส่งไปนั่นมานี่ แต่...ไม่เคยมีครั้งไหนที่ให้น้ำทิพย์ออกไปกับผู้ชายคนอื่นสองต่อสองเช่นนี้...

นี่คือครั้งแรก...

...น้ำทิพย์ไปกับอริป...

แค่ชื่อผู้ชายคนนั้นกระแทกเข้ามาในใจ จอมขวัญก็เบาโหวงไปทั้งร่างจนไม่อยากจะทำอะไร เขาลองกดโทรศัพท์โทร.หาน้ำทิพย์ แต่เมื่อโทร.ไปถึงห้าครั้งและไม่มีการรับสาย ชายหนุ่มก็ยอมถอดใจแล้วทิ้งมือถือตัวเองไว้บนเตียง ส่วนตัวเองมานั่งเล่นที่ริมหน้าต่าง แล้วปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรดี

...ใช่...เขาไม่รู้ว่าตัวเองควรจะทำยังไง...ทำยังไงถึงจะสัมผัสผู้ชายคนนั้นได้...ทำยังไงให้คุณรุ่งทิพถึงจะเห็นใจเขาบ้าง เข้าใจหัวใจเขาบ้าง...เขาต้องทำยังไง...

เสียงโทรศัพท์มือถือดังปลุกสติชายหนุ่มให้หันมอง เขาเดินไปหยิบมาดู ชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอทำให้จอมขวัญนิ่งงัน

...น้ำทิพย์...

เขาอยากรับสาย แต่อีกใจก็ไม่อยากรับ...ไม่ได้โกรธน้ำทิพย์เพราะรู้ว่าเธอถูกบังคับ...แต่...แต่...

“ครับ...” และในที่สุดเขาก็กดรับสาย

‘คุณจอมคะ...วันนี้ข้าขอโทษ...’

“ไม่เป็นไรครับ แล้ว...คุณน้ำ...ไปไหนมา” เขาพยายามทำน้ำเสียงให้เป็นปกติ พยายามยิ้มกับตัวเองให้ได้ เพื่อมันจะส่งผลถึงน้ำเสียงไม่ให้แข็งกระด้างจนปลายสาย

เสียใจ

‘ไปวัดค่ะ แล้วฟ้อธิปก็พาไปจดทะเบียน...’

“จดทะเบียน?”

‘ค่ะ...เอ่อ...ฟ้อธิปเขา...ชอบต้นไม้นะค่ะ’

...เหมาะเจาะเสียจริง...น้ำทิพย์ก็ชอบต้นไม้ ผู้ชายคนนั้นก็ชอบต้นไม้...

...เดี๋ยว!! ‘ฟ้อธิป’?!!

...น้ำทิพย์เรียกไอ้หมอนั่นว่าฟี่?!!...

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนหัวใจตัวเองถูกกระแทกซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยิ่งน้ำทิพย์ให้ความสนิทสนมกับผู้ชายคนนั้น เขาก็ยิ่งรู้สึกว่าเธอเริ่มห่างไกลเขาไปเรื่อยๆ...

“คุณน้าครับ ผม...พอดี...ผมมีงานค้างนะ เอ่อ...”

‘ถ้าอย่างนั้นน้าไม่กวนแล้วค่ะ...คุณจอมค่ะ...’ ชายหนุ่มเงยเมื่ออีกฝ่ายเรียกชื่อเขา ด้วยน้ำเสียงแผ่วอ่อนระโหย

‘...น้าขอโทษจริงๆนะคะ...’ จอมขวัญกลั่นใจอยู่ครู่ ก่อนจะตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงแผ่วพอกัน

“ไม่เป็นไรครับ”

...หากแต่ใจ... ‘เป็น’ จนเกินจะทน!...

“ไอ้ขวัญออกจากห้องรียังแม่” จักรกฤษณ์ถามมารดาแล้วเหลือบตามองไปยังประตูห้องนอนของน้องชาย เขาไม่เห็นหน้าจอมขวัญมาตั้งแต่นั้นกลับมาตอนเก้าโมงครึ่ง จนนี่จะสองทุ่มครึ่งอยู่แล้ว

“ยัง...ไม่กินข้าวมาสองมื้อแล้ว แม่ก็กะว่าจะไปเคาะเรียกเหมือนกัน” คุณพัชรหันมาตอบ ใจนึกห่วงหลานชายที่เลี้ยงมา แม้จะรู้จักนิสัยจอมขวัญดีว่าเวลามีปัญหาแล้วชอบเงียบ แต่เธอก็ปล่อยให้เงียบและอยู่กับตัวเองได้แค่นี้เท่านั้น หากปล่อยไว้นานกว่านี้ คุณพัชรกลัวใจจอมขวัญจะสร้างเรื่องให้ตัวเองยิ่งเจ็บปวด

“กับแค่ผู้หญิงคนเดียว” ชายหนุ่มคนลูกพิมพ์อย่างหงุดหงิดเล็กน้อย แค่มองผู้หญิงชื่อหัวอ่อนนั้น จอมขวัญถึงกับต้องอดข้าวสองมื้อเชียรวีไ

“แต่ก็เป็นคนที่ของขวัญรัก มันไม่เกี่ยวหรอกว่าจะเป็นผู้หญิงคนเดียว หรือก็คน หรือจะเป็นใคร...ถ้าเป็นคนที่รัก เป็นคนที่แคร์ ไม่ว่ายังไง เขาก็สำคัญ” คุณพัชรหันมาสอนลูกชาย

“สอนไอ้จักรจะได้เรื่องอะไร มันไม่รู้จักหรอก คนรักนะ!” พอภรรยาสอนลูกชายหัวดื้อ คุณชัยก็หันมาร่วมผสมโรงด้วย เพราะไม่เห็นจักรกฤษณ์คบหาผู้หญิงคนไหนจริงจังจนอายุจะสามสิบอยู่แล้ว

ตอนแรกก็คิดว่าจักรกฤษณ์อาจจะชอบผู้ชาย คุณชัยก็พยายามสอดส่องว่ามีคนไหนที่จักรกฤษณ์ให้ความสำคัญเป็นพิเศษหรือไม่...แต่ก็ไม่มี...

...จักรกฤษณ์ไม่คบหาใครจริงจัง ไม่มีความรัก ไม่ศรัทธาในความรัก...น่าห่วงหนักกว่าเดิมเสียอีก!...

“โธ่พ่อ ไม่รู้จักแหละดีแล้ว ดูคนรู้จักดียวไอซ์วัณลี เป็นไง! แค้ยัยคนนั้นไปกับผู้ชายอื่นก็อดข้าวตั้งสองมื้อ คุ่มกันมัยเนี่ย! ยัยคนนั้นมารับรู้อะไรด้วยชะที่ไหน มีแต่มันคนเดียวเจ็บทั้งใจ เจ็บทั้งกาย ป่านนี้กระเพาะทะลุไปถึงตับอ่อนแล้ว” คนเป็นลูกให้เหตุผลอย่างไม่แยแสสนใจจะมีคนรักเป็นตัวเป็นตน ถ้าเอาไว่แก่เหงามันก็หาไม่ยากหรอก แต่ถ้าจะมีใครสักคนมาอยู่ข้างกายเขาทั้งวันทั้งคืน จักรกฤษณ์ยอมรับว่าใครคนนั้นต้องทนสภาวะใจร้อนของเขาให้ได้ แต่เขาจะทนความใจเย็นของอีกฝ่ายไหมมัยนั้นก็อีกเรื่อง...

“ตาจักร...แกรู้ได้ยังไงว่าหนูจะไปกับผู้ชาย?” คุณพัชรรู้สึกประหลาดกับคำพูดลูกชาย

จอมขวัญไม่ได้เล่าว่าทำไมถึงกลับมาเร็ว และไม่ได้เล่าว่าเพราะอะไรถึงขังตัวอยู่ในห้อง แต่ก็พอเดาได้น่าจะเป็นเรื่องของน้ำทิพย์ แต่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับน้ำทิพย์ก็มีดังหลายเรื่อง ไ่เล่าตั้งแต่เรื่องที่แม่น้ำทิพย์ไม่ชอบหน้าจอมขวัญ...แต่...ทำไมจักรกฤษณ์ถึงซีป๊าวว่าเป็นเพราะน้ำทิพย์ไปกับผู้ชายคนอื่น

จักรกฤษณ์เงิบ ไม่ยอมตอบ เอาแต่จ้องโทรทัศน์ที่กำลังขึ้นเพลงของละครหลังข่าว

“ตาจักร!!!” คุณพัชรขึ้นเสียงเมื่อเจ้าลูกชายตัวดีทำนิ่งเงิบ จักรกฤษณ์เลยยอมหันมามอง

“ก็...เดาเอา...ช่วงนี้กำลังถูกสั่งให้ตัวผู้ชายคนใหม่ไม่ใช่เหรอ” คนเป็นแม่มองลูกชายอย่างคาดคั้น แต่เมื่อจักรกฤษณ์ไม่อธิบายอะไรเพิ่มเติม เธอก็เลยได้แต่ถอนหายใจแรง

“พูดให้มันเบาๆหน่อย ผู้ชายคนใหม่นั้นก็คุณอธิป” คนเป็นบิดาที่พอจะรู้เรื่องเอ่ยปากปรามลูกชาย

“แล้วคุณอธิปเขาบอกอะไรบ้างมั้ยะจักร เขาสนใจหน้าจริงๆรีเปล่า” คุณพัชรีถามด้วยความเป็นห่วง เธอรู้ว่าอธิปเป็นลูกค้าของโรงแรม และก็สนิทสนมกับจักรกฤษณ์อยู่เหมือนกัน

“ก็ไม่เห็นพูดอะไรนี่ แม่คงไม่ให้ผมไปถามเขาหรอกนะ” จักรกฤษณ์แย้งทันที ถ้าเขาจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของอธิป จอมขวัญและน้ำทิพย์ล่ะก็ เขาจะยุ่งเรื่องเดียว คือเรื่องสนับสนุนน้ำทิพย์ให้ไปกับอธิปเสีย

...ไม่ใช่ว่าเขาเห็นด้วยกับคุณรุ่งทิพ แต่เป็นเพราะปฏิกิริยาของคุณรุ่งทิพที่ไม่พอใจจอมขวัญทุกอย่างนั้นต่างหาก...แต่ถ้าเรื่องนี้ไม่มีคุณรุ่งทิพ จักรกฤษณ์ก็อาจจะยอมรับความรักของน้องชายได้อยู่หรอก...

“ก็ลองถามๆดูหน่อยสิ ถ้าเขาไม่จริงจิงกับหน้า อย่างน้อยของขวัญมันจะได้สบายใจ” คุณพัชรีเอ่ยปาก จนคนเป็นลูกต้องหันมามองหน้า

“แม่ คราวนี้นะคนที่จริงจิงที่สุดคือคุณรุ่งทิพ เพราะจันไม่ต้องไปถามจากใครหรอกถามคุณรุ่งทิพดีกว่าว่าจะเอาใครเป็นลูกเขยอย่างจริงจิง งานนี้คนตัดสินใจไม่ใช่ทั้งไอ้ขวัญ ไม่ใช่ทั้งคุณอธิป แล้วก็ไม่ใช่ทั้งยัยหัวอ่อนนั่น...แต่ผมไม่โทษคุณอธิปนะ เป็นเพราะไอ้ขวัญดันไปรักยัยนั่น แล้วยัยนั่นก็ดันเป็นคนตามใจพ่อแม่มากเกินไป ส่วนรายแม่นั้นก็เจ้ากี้เจ้าการทุกเรื่องในชีวิตลูกตัวเอง ถามจริงเหอะ แม่ยังอยากให้ไอ้ขวัญแต่งงานกับผู้หญิงแบบนั้นอีกเหรอ แต่งกันไปมีหวังจะทำอะไรต้องโรไปถามคุณรุ่งทิพก่อน”

จักรกฤษณ์ไม่อยากคิดว่าถ้าแต่งงานกันไปจริงๆ จอมขวัญจะทนได้ไหม ถ้าหากจะมีลูกก็ต้องวิ่งไปถามคุณรุ่งทิพ ลูกจะเกิดเดือนไหนก็ต้องถามคุณรุ่งทิพ ลูกจะชื่ออะไรก็ต้องถามคุณรุ่งทิพ...

...แค่คิดล่วงหน้า จักรกฤษณ์ก็เหนื่อยใจแทน...

“อย่าโทษคนอื่นจักร...ถ้าจะมีคนผิด ก็คือแม่ที่เลี้ยงของขวัญมาไม่ดีพอ” คุณพัชริตัดบทลูกชายเสียงเศร้า

ต้นเหตุที่ทำให้มารดาของน้ำทิพย์ไม่ชอบจอมขวัญ เป็นเพราะอดีตอันเลวร้ายของจอมขวัญ เธอที่เป็นคนรับช่วงต่อเลี้ยงดูส่งเสียจอมขวัญกลับไม่อาจทำให้จอมขวัญมีอดีตที่ดีได้ ตอนนั้นจอมขวัญเสียคน เสียเด็ก และมีประวัติแย่ๆติดตัวก็เป็นเพราะเธอที่ดูแลไม่ถ้วนทั่ว...

“ไม่เอาหนารี...” คุณชัยขยับเข้าไปปลอบภรรยา ภาพเขื่องซึ้งของมารดาผู้อารมณ์ดีเป็นนิมิตทำให้จักรกฤษณ์พูดต่อไม่ออก

...ถ้าจะบอกว่าเป็นความผิดของแม่คนเดียวก็ใช่ที่ เขาเองก็ผิด ทั้งๆที่เขาก็คงรู้ว่าวัยรุ่นเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ แล้วจอมขวัญก็ขาดแคลนครอบครัวแท้ๆไว้เป็นที่พึ่งทางใจ แต่เขากลับไม่อยู่ข้างๆน้อง ไม่อยู่ให้น้องปรึกษาปัญหา ไม่อยู่ให้น้องระบายความคับข้องใจใดๆ เขาน่าจะเป็นที่พึ่งให้น้องได้ กลับไม่อยู่ข้างๆมันในเวลานั้น...จนในที่สุดมันก็ไปพบเพื่อนชั่ว ดีแค่ไหนที่ไม่ติดยาทำลายตัวเองมากไปกว่าเดิม...

...จักรกฤษณ์สัญญากับตัวเองนับตั้งแต่วันที่เกิดเรื่องราวคราวนั้นว่าเขาจะไม่ให้ความสำคัญกับใครมากไปกว่าจอมขวัญ จนกว่าจอมขวัญจะมีคนมาเคียงข้างอย่างที่ทำให้เขาสบายใจและยอมปล่อยวางได้...

“มันก็ความผิดเราทุกคนแหละแม่...” ชายหนุ่มได้แต่พึมพำ

.....

จอมขวัญยังคงไปทำงานตามปกติ ยึดแน่นกับคนรอบข้างเท่าที่ปกติเคยเป็น ทว่า
ส่วนลึกในจิตใจของเขานั้นดำมืดจนไม่มีแสงสว่างใด

...เขาจะจัดการเรื่องของน้ำทิพย์อย่างไรดี...เขาควรจะทำยังไง...

“คุณจอมครับ ลูกค้ามาแนะครับ” พนักงานในแผนกเดินเข้ามาบอกจอมขวัญที่
กำลังตรวจดูการตกแต่งห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมเพื่องานเปิดตัวโครงการของศุภฤกษ์

ชายหนุ่มหันมองตามคำพูดลูกน้องก็ได้แต่นิ่ง มือที่ถือแฟ้มกำฉีกแน่นเมื่อเห็นว่าใคร
กำลังเดินตรวจสอบสถานที่ในฐานะลูกค้า

...ใช่! มาในฐานะลูกค้า!!!...ไอ้อธิป!!!!...

“คุณจอมครับ?” เสียงเรียกของลูกน้องดังเตือนสติ ร่างโปร่งก็เลยยกยิ้มที่มุมปาก
บางๆเพื่อซ่อนร่องรอยของความโกรธเคือง

“เดี๋ยวผมไปดูเอง” เขาเก็บกตความโมโหก่อนจะเดินตรงดิ่งไปหา ‘ลูกค้า’

“สวัสดีครับคุณอธิป” จอมขวัญเอ่ยปากเสียงเรียบ ดวงตาที่มองใบหน้าคมเข้มเบ้อง
หน้านั้นรายเรียบทว่าเบ้องหลังคือกองไฟที่โหมกระพือจนแทบจะมอดไหม้หัวใจเขา
อยู่แล้ว

“ผมมาดูว่าสถานที่ไปถึงไหนแล้ว” อธิปหันมากล่าวเรียบๆเหมือนเป็นแค่ลูกค้าธรรมดาคนหนึ่งคน ที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับส่วนตัวใดๆกับจอมขวัญ

“ทันวันงานแน่นอนครับ” จอมขวัญตอบได้แค่นั้น สายตาก็เหลือบไปเห็นพี่ชายตนเองเดินเข้ามาในห้องจัดเลี้ยง

จักรกฤษณ์ตรงรี่มาที่อธิปและจอมขวัญทันที เพราะมีคนไปรายงานว่าอธิปมาที่โรงแรมเพื่อตรวจดูสถานที่ เขาเลยต้องรีบถลาออกจากห้องทำงานลงมาดูแลอีกทอดหนึ่งเพราะกลัวว่าจอมขวัญที่กำลังแค้นอธิป จะทำอะไรเกินเหตุ

“สวัสดีครับคุณอธิป” ชายหนุ่มผิวคล้ำผู้เป็นทายาทสายตรงของคุณชัยร้องทักพร้อมรอยยิ้มกว้าง

“อ้อ สวัสดีครับ พอตีผมมาแถวนี้ก็เลยแวะมาดูสถานที่เสียหน่อย”

“งานคืบหน้าไปเยอะมากแล้วครับ รับรองว่าวันงานทุกอย่างเรียบร้อยแน่นอน” จักรกฤษณ์ให้ความมั่นใจอย่างเต็มที่

“ดีครับ” อธิปรับคำแล้วเหลือบตามองไปรอบๆห้องพยายามไม่สนใจร่างโปร่งของจอมขวัญที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้าเขา ดวงตาเรียวที่จ้องมองมาที่เขา นั้นเรียบเฉยดูไม่มีอะไร แต่แววข้างกร้าวแค้นเคืองก็ยังปรากฏในดวงตาคู่นั้น

...จอมขวัญโกรธเขา...มันก็แน่นอนอยู่แล้ว เขาทำท่าเหมือนจะมาแย่งน้ำทิพย์ไป เป็นใครก็ต้องโกรธทั้งนั้น...

“แล้วคุณอธิปจะไปไหนต่อรีเปล่าครับ วันนี้มีเมนูใหม่ของทางโรงแรมเพิ่งออกมาดๆ ถ้ายังไงอยู่ทานด้วยกันกับผมและจอมขวัญมั๊ยครับ” จักรกฤษณ์เอ่ยปากชวนชายหนุ่มทันที

ในเมื่อยังไงเสีย เขาก็คิดจะผลักดันน้ำทิพย์ให้ไปกับอธิปอยู่แล้ว ทางที่ดีเขาควรให้จอมขวัญได้รู้จักตัวตนของอธิปให้มากขึ้น เพื่อจอมขวัญจะเข้าใจและเข้าใจได้ง่ายขึ้นว่าน้ำทิพย์จะ ‘ไป’ กับคนที่ดีพอ

“พอดีวันนี้ผมมีนัดตอนเย็น เอาเป็นวันมะรืนนี้ได้มั๊ย ผมจะแวะมาดูอีกรอบนึง เผื่อมีอะไรอยากเพิ่มเติมอีก”

“ได้ครับ” จักรกฤษณ์ยิ้มรับ

เขาเป็นคนพาลูกค้าเดินชมรอบห้องจัดงาน มีจอมขวัญเดินตามหลังและอธิบายรายละเอียดของงานเป็นพักๆเมื่อถูกถาม ก่อนที่อธิปจะยอมกลับไป และทันทีที่ที่เหลือแค่สองพี่น้อง ร่างโปร่งก็ตัวสลายตาชุ่นคลั๊กมาที่พี่ชายทันที

“ไปชวนมันกินข้าวทำไมอีก?!!”

“เขาเป็นลูกค้า” จักรกฤษณ์ให้เหตุผล แต่จอมขวัญยังจ้องไม่เลิก ร่างสูงเลยได้แต่ถอนหายใจ ก่อนจะดึงน้องชายออกไปที่สวนหย่อมของโรงแรม เพื่อหาที่เจียบๆคุยกันตามลำพัง

“ขวัญ...ฉันพูดตามตรงนะ ฉันว่าแกควรจะทำความเข้าใจกับความจริงให้มากกว่านี้... แกไม่มีทางผ่านด่านคุณรุ่งทิพย์ไปได้ ไม่ว่าแกจะรักน้ำทิพย์มากแค่ไหนก็เถอะ”

คนเป็นน้องได้แต่เจียบ จ้องมองพี่ชายด้วยไม่รู้จะเถียงอย่างไร ความจริงข้อนี้เขารู้ดี

แต่เขาไม่อยากจะยอมรับและไม่ต้องการให้ใครมาพูดซ้ำๆว่าเขาไม่มีทางได้รักกับน้ำทิพย์ไปชั่วชีวิต

“แล้วอีกอย่าง...ฉันอยากให้แกเปิดใจมองผู้ชายที่เข้ามาในชีวิตของน้ำทิพย์ ถ้าวันนี้ข้างหน้า น้ำทิพย์ต้องอยู่กินกับใครที่ไม่ใช่แก แกจะได้สบายใจ...ว่าอย่างน้อย ผู้ชายคนนั้นก็ดีพอ”

...ผู้ชายที่ดีพออย่างนั้นหรือ...ไม่ต้องเว้นช่องว่างให้เขาเติมชื่อหรือกว่าไ้อ้ผู้ชายคนนั้นคือใคร...

จอมขวัญขมกรามอย่างอึดอัน ดวงตาที่มองพี่ชายเปลี่ยนเป็นแววแข็งกระด้างอย่างที่จักรกฤษณ์ยังนึกกลัวใจน้องชาย

“มันจะต้องไม่มีวันนั้น!!”

ตอน 4

วันนี้น้ำทิพย์ก็ออกมาทานมื้อเย็นกับอธิปอีกแล้ว

หญิงสาวรู้สึกว่าการเองทำไมถูกที่คบหากับจอมขวัญ แต่กลับต้องไปไหนมาไหนกับชายหนุ่มอีกคน โชคดีที่ช่วงนี้จอมขวัญยุ่งกับงานจนไม่ได้โทร.มาคุยกับเธอบ่อยนัก เรื่องที่มากินข้าวกับอธิปวันนี้ เธอจึงไม่ต้องเล่าให้เขาฟัง

“ขอบคุณมากนะคะ” รถจอดที่หน้าประตูบ้าน น้ำทิพย์จึงหันมายกมือไหว้ชายหนุ่มอาวุโสกว่า

“ไม่เป็นไรครับ” อธิปหันม้ายิ้มบาง

หญิงสาวลงจากรถ มองส่งจนรถยนต์คันหรูแล่นออกจากซอยไปแล้ว เธอถึงได้เดินเข้าบ้าน รองเท้าส้นสูงที่ถอดอยู่ตรงบันไดเฉลียงนั้นทำให้น้ำทิพย์ขมวดคิ้วเล็กน้อย เพราะรองเท้าคู่นี้ไม่ใช่ทั้งของเธอและมารดา

...แม่มคงมีแขก...

น้ำทิพย์ถอดรองเท้าเดินเข้าบ้าน ก่อนจะนั่งไปเล็กน้อยที่เห็นหญิงสาวรุ่มราวคราวเดียวกับเธอกำลังนั่งคุยกับคุณรุ่งทิพอยู่ และพอทั้งสองคนหันมาเห็นเธอ บทสนทนาก็หยุดเสียเท่านั้น

“ถ้ายังงี้ ฉันกลับก่อนแล้วกัน แล้วอย่าลืมเอาเรื่องของฉันไปพิจารณานะคะ” แหกของมารดาเอ่ยปากก่อนจะลุกขึ้นเดินสวนน้ำทิพย์ออกจากบ้านไป

และทันทีที่ลึบร่างของหญิงสาวผู้นั้น เสียงคุณรุ่งทิพก็ดังกร้าว

“นั่นนะ! เมียแก่นายจอมขวัญ!!!” น้ำทิพย์หันมามองมารดาด้วยความตกตะลึง

“อะไรนะคะ”

“เมียแก่นายจอมขวัญ!!” คุณรุ่งทิพตอบเสียงแข็งอีกครั้ง น้ำทิพย์เย็นเฉียบไปทั้งร่าง

...ไม่ใช่เธอไม่รู้ว่าจะอมขวัญมีอดีตอย่างไร ชายหนุ่มสารภาพว่าเคยทำผู้หญิงท้องตั้งแต่ยังวัยรุ่น แต่เด็กไม่ทันได้เกิดก็แท้งเสียก่อน แต่ปัจจุบันนี้จอมขวัญไม่ได้ติดต่อกับผู้หญิงคนนั้นแล้ว...แล้วทำไม...ทำไมผู้หญิงคนนั้นถึงมาหาแม่ของน้ำทิพย์กันล่ะ...

“เขา...มาทำไมหรือคะ” น้ำทิพย์ใจไม่ดีเลย ปกติมารดาก็มองจอมขวัญเป็นผู้ชาย
เลวร้ายอยู่แล้ว แล้วยังเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมาอีก

“มาทำไม?!! มันก็มาชู้นะสิ! ว่าถ้าหน้าแต่งงานไปกับนายจอมขวัญ มันจะบุกไปถึง
กระทรวงที่คุณตาทำงานอยู่! แล้วมันจะไปประจานว่าน้ำกินของเหลือจากมัน!!!!” คุณ
รุ่งทิพหวาดเสียวลั่น ก่อนจะยกสองมือขึ้นกุมขมับ

“น้ำเห็นรึยัง เห็นรึยังว่าอดีตของผู้ชายคนเดียวจะไปก่อเรื่องกับคุณตาที่ไม่รู้เรื่องรู้
ราวอะไร! คุณตาเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ ถ้ายัยคนนั้นไปทำเรื่องอย่างที่ผมมาชู้จริงๆ
คุณตาจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน!!” น้ำทิพย์พูดไม่ออก ได้แต่มองมารดาด้วยความเสียใจ

...เธอแค้นจอมขวัญ และจอมขวัญแค้นเธอ ตลอดเวลาที่ผ่านมา เธอรู้ว่ามารดาไม่
พอใจคนรักของเธอ แต่น้ำทิพย์เลือกที่จะเงียบ ไม่ไว้วางใจ ไม่ต่อต้านมารดาเพราะคิด
ว่าวันหนึ่งความประพฤติของจอมขวัญจะทำลายกำแพงในใจของคุณรุ่งทิพลง อย่างที่
เขาทำให้เธอเชื่อใจเขาได้ เธอเชื่ออย่างนั้น เชื่อว่าความดีของเขา ความจริงใจของ
เขาจะพิสูจน์ทุกอย่าง

...แต่...

...แต่ตอนนี้...อดีตของเขา...อดีตของเขากำลังกลับมาหลอกหลอน...

...หลอกหลอนด้วยผู้หญิงตัวเป็นๆ! ผู้หญิงที่เป็น ‘เมียเก่า’ ของเขา!...

...และไม่ใช่แค่หลอกหลอนเธอเพียงคนเดียว แต่ผู้หญิงคนเก่าของจอมขวัญกำลังจะ
ทำในสิ่งที่เธอคิดไม่ถึง... ‘บุกไปถึงกระทรวงที่คุณตาทำงานอยู่!’ แม้ว่าน้ำทิพย์จะ
ไม่ได้สนิทสนมกับคุณตามากนัก แต่เธอก็รู้ว่าไม่ควรให้เรื่องของเธอละคนรักไปก้าว
กายถึงท่านในทางเสียหาย...

“แล้ว...ผู้หญิงคนนั้น...เขาต้องการอะไร...”

“มันก็ต้องการให้น้ำเล็กยุงกับผัวเก่ามัน!! ไม่อย่างนั้นถ้าอยากได้นายจอมขวัญมา
อยู่กับกันจริงๆ มันก็ขอเงินสิบล้าน!!!”

“สิบล้าน?!!!...แต่...แต่คุณจอมเล็กกับเขาไปตั้งนานแล้วนะคะ...”

“เล็กไม่เล็กแม่ไม่รู้! รู้แต่ว่ามันมาขู่แม่แบบนี้! น้ำจะให้แม่ทำยังไง!!!” คุณรุ่งทิพ
ตวาดลูกสาวกลับแล้วก้มหน้าก้มหน้า น้ำทิพย์มองมารดาด้วยความเสียใจ ก่อนจะเดิน
เข้าไปโอบร่างของสตรีสูงวัยเอาไว้

“...แม่มีลูกคนเดียว เห็นใจแม่บ้างได้มั้ย วันนี้เมียเก่าเขามาแสดงตัว วันต่อไปจะมี
เมียอื่นมาอีกก็เปล่าก็ไม่รู้...น้ำ แม่ไม่ได้ต้องการให้น้ำมีแฟนสวยหล่อ หรือว่ามาจาก
ตระกูลใหญ่โต ขอแค่เขาเป็นคนดี ไม่มีเรื่องเสียหาย ไม่เจ้าชู้เสเพลแบบพ่อของน้ำ
น้ำให้แม่ได้มั้ย”

คำขอตรงๆจากมารดาทำเอาน้ำทิพย์ชะงัก ตลอดมาแม้ว่าคุณรุ่งทิพจะเคยกรอกหูเธอ
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าผู้ชายอย่างจอมขวัญนั้นไวใจไม่ได้ เพราะคบหาผู้หญิงมากมาย
ก่อนที่จะมาคบกับเธอ แต่ไม่เคยมีครั้งไหนที่แม่ขอกับเธอเช่นนี้

เมื่อเห็นวามบุตรสาวนิ่งไป คุณรุ่งทิพจึงสลดหายใจลึก แล้วยึดตัวตรง

“ก็ได้...แม่เข้าใจ ความรักหนุ่มสาวมันพูดยาก น้ำรักเขาแม่รู้...หึ! นี่ละมั้งที่เขา
เรียกว่าลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น” คุณรุ่งทิพเอ่ยปากอย่างขมขื่น

...ชีวิตคุณรุ่งทิพนั้น ต้องพบเจอกับความหายนะของชีวิตคู่อย่างที่เกือบจะเอาตัวไม่
รอด

...นายวิทวัสผู้เป็นสามีเป็นข้าราชการในสังกัดของบิดาของเธอ เขาตามจับเธอ และให้
คำมั่นว่าเธอคือคนสุดท้ายของชีวิตเขา ตอนนั้นบิดาของคุณรุ่งทิพทั้งห้ามทั้งเตือน

เพราะรู้ว่าวิทวัสเจ้าชู้เสเพล ทว่าคุณรุ่งทิพไม่เชื่อ เธอยอมแต่งงานกับเขา แต่ชีวิตคู่
อันขึ้นมีนข้างแสนสิ้น เพียงแค่สองปีหลังจากนั้น เมื่อคุณรุ่งทิพตั้งครรภ์ นายวิทวัสก็
เริ่มหันเหไปหาหญิงอื่น และพอเธอคลอดน้ำทิพย์ออกมา ชีวิตคู่ก็ยิ่งง่อนแง่น เธอ
ตามไปเอาเรื่องสามีและซุ้รักของเขาถึงที่ทำงาน ทำทุกทางเพื่อให้สามีกลับมา แต่ลง
ท้ายแล้วก็กลายเป็นทะเลาะวิวาทเจ็บเนื้อเจ็บตัว และสร้างความอับอายหนักข้อ

...ท้ายที่สุด...คุณรุ่งทิพจึงเลือกที่จะหย่าขาดแล้วตั้งมั่นว่าลูกสาวคนเดียวที่เธอมี
จะต้องไม่เดินซ้ำรอยเดิมของเธอ!

...แต่...น้ำทิพย์กลับไปคบหากับจอมขวัญ...ผู้ชายที่นอกจากจะเจ้าชู้ เสเพลมาก่อน
ยังเคยทำผู้หญิงท้องตั้งแต่เพิ่งจะเข้าวัยรุ่นเสียด้วยซ้ำ!...

...แล้วแบบนี้จะให้คุณรุ่งทิพยินดีกับความรักครั้งนี้ของบุตรสาวได้อย่างไรกัน!!

“แม่คะ...แม่...” น้ำทิพย์พูดไม่ออก เธอรู้ดีว่ามารดามีความหลังฝังใจ

“เลิกพูดเถอะน้ำ ส่วนเรื่องเมียแก่นายจอมขวัญ...ถ้า...มันจะทำอะไร ก็ปล่อยให้มัน
ทำ”

“แล้วคุณตา...” คุณรุ่งทิพแค้นยี้มอย่างเจ็บปวด

“คงจะเป็นกรรมของท่าน...มีลูกสาว ลูกสาวก็เลือกลูกเขยเฮงชวย พอมีหลานสาว
หลานสาวก็...” หญิงวัยปลายพูดค้างเอาไว้เพียงเท่านั้น ก่อนจะถอนหายใจแผ่วแล้ว
ลุกขึ้นยืน

“ช่างมัน อะไรจะเกิดก็ปล่อยให้มันเกิด ในเมื่อน้ำเล็กกับนายจอมขวัญไม่ได้ ก็ปล่อยให้
เอาไว้อย่างนี้ละ”

น้ำทิพย์ได้แต่ก้มหน้า เธอเสียใจ...เสียใจที่ตัวเองเป็นคนทำให้มารดาเจ็บปวด เสียใจ
ที่อาจจะเป็นต้นเหตุทำให้คุณตาเดือดร้อนขายหน้า...เพราะเธอ...เพราะความรักของ
เธอ

“แม่!” น้ำทิพย์ครางแผ่ว เมื่อเห็นว่าใบหน้าเรียบตึงของมารดามีหยาดน้ำไหลอาบ
แต่พอเธอร้องเรียกออกไป คุณรุ่งทิพก็รีบปาดมันออกเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น นั่นยิ่ง

ทำเอาหัวใจของคนเป็นลูกสั่นรัว

น้ำทิพย์เคยเห็นแม่ร้องไห้

...สมัยที่พ่อกับแม้อยู่ด้วยกัน พ่อกับแม่ทะเลาะกันครั้งแล้วครั้งเล่า และลงท้ายด้วยการที่คุณรุ่งทิพร้องไห้เจี๊ยบๆ ทว่า...ดวงตาปูดโปนแดงก่ำอย่างที่ทำเอาคนเป็นลูกทรมาณไปทั้งใจ

นับตั้งแต่พ่อและแม่เลิกกัน น้ำทิพย์สัญญากับตัวเองว่าจะทำทุกทางให้แม่มีความสุข...ไม่ว่าใครจะว่ายังไง ไม่ว่าใครจะพูดแบบไหน แต่เธอมีแม่แค่คนเดียว แม่คนเดียวคนนี้เลี้ยงดูสงเสียเธอโดยไม่เคยปรีปากว่าเหนื่อยหรือท้อ...จนวันนี้...น้ำทิพย์มีงานมีการทำ พึ่งพาตัวเองได้แต่ไม่เคยคิดจะก้าวขาออกจากใต้ปีกแม่ น้ำทิพย์ไม่ได้ต้องการให้แม่ปกป้อง แต่เธอต้องการจะอยู่กับปีกอันอบอุ่นนี้ที่นับวันจะยิ่งโรยรา...

...แม่คนเดียว...แม่ของเธอ...แม่ที่ทำให้เธอทุกอย่าง...แต่วันนี้...แม่กำลังจะร้องไห้อีกครั้งเพราะตัวเธอ...วันนี้...แม่แม่จะยังคงเชิดหน้า แต่หลังของแม่งอแงม ดวงตาที่เคยแข็งกร้าวกลับแดงเรื่อและคลอไปด้วยน้ำใส...แม่แก่แล้ว...แต่แมื่อยังจะต้องมากลุ้มใจเพราะเธอ...เพราะความรักของเธอ...เพราะคนรักเก่าของจอมขวัญกำลังจะไปก่อเรื่องกับคุณตา...

...น้ำทิพย์จะเห็นแก่ตัวทำให้คนที่มีบุญคุณสูงสุดในชีวิตเป็นแบบนี้ได้อย่างไร...

“แม่...แม่ทำให้สบายนะคะ...” มือเรียวเล็กบีบไหล่มารดา เจ็บไปหมดทั้งใจจนแทบหายใจไม่ออก แต่...เธอไม่อาจทนให้อึดอัดของจอมขวัญทำร้ายทั้งแม่และคุณตาของเธอได้...

...คุณตาจะเป็นยังไง...ถ้าเรื่องของหลานสาวทำให้ท่านขายหน้า แล้วถ้าคุณตาขายหน้า แม่ของเธอก็คงยิ่งเสียใจ...แค่คิดภาพ น้ำทิพย์ก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นลูกหลานที่อกตัญญูจนไม่รู้จะเอาค่าใดมาเปรียบ...

“น้ำ...น้ำจะเลิกกับคุณจอมค่ะ...”

...เธอยอมรับอดีตของจอมขวัญได้ และเธอก็เชื่อว่าจอมขวัญจบสิ้นกับผู้หญิงคนนั้นไปแล้ว แต่ในเมื่อฝ่ายผู้หญิงไม่จบ และก้าวกายเข้ามาทำร้ายครอบครัวของเธอ...น้ำทิพย์ก็จำเป็น...จำเป็นที่จะปกป้องครอบครัวของตัวเอง...

“จริงหรือน้ำ” คุณรุ่งทิพหันมามองลูกสาวทันที คนเป็นลูกก็มารับบางเบา พยายามสะกดกลั้นความเสียใจที่เอ่อล้น

...รัก...รักมาก...แต่...มันเป็นไปไม่ได้...เธอรู้แล้ว...เข้าใจแล้วว่าอดีตของจอมขวัญสามารถกลายมาเป็นปัจจุบันและอนาคตหลอกหลอนเธอและครอบครัวได้...

“ค่ะ...น้ำ...จะขอเลิกกับเขา...เอ่อ...น้ำ...น้ำขอขึ้นห้องก่อนนะคะ” ก่อนที่น้ำตาจะหยดให้มารดาเห็น น้ำทิพย์ก็รีบวิ่งขึ้นห้องนอนทันที

หญิงสาวไม่ได้รับรู้เลยแม้แต่น้อยว่าเบื้องหลังนั้น...คุณรุ่งทิพกำลังมองตามด้วยรอยยิ้มสนใจ

.....

จอมขวัญหยิบช่อดอกไม้ลงจากรถ วันนี้น้ำทิพย์นัดเขามาทานข้าว ชายหนุ่มแทบเนื้อเต้นนับตั้งแต่หญิงสาวโทร.มาหาเขาแล้ว ไม่บ่อยนักที่น้ำทิพย์จะเป็นฝ่ายนัดเขาเอง แต่ครั้งนี้...นิมิตหมายอันดี...ปาฟซ์รีบอกเขาแบบนั้น ตั้งแต่จอมขวัญวิ่งถลันออกจากห้องไปแจ้งว่าน้ำทิพย์นัดเดทเขา

ชายหนุ่มเดินตรงไปยังโต๊ะที่น้ำทิพย์นั่งอยู่แล้ว วันนี้เขาเลิกงานช้าเพราะต้องเคลียร์เรื่องห้องจัดเลี้ยงให้แก่โครงการของอธิปให้เรียบร้อย หญิงสาวจึงมาถึงก่อน

“คุณน้ำ...”เขาเรียกด้วยน้ำเสียงรื่นเริง ก่อนจะส่งดอกไม้ให้ ใบหน้าซีดขาวของน้ำทิพย์จึงเข้าสู่สายตา ชายหนุ่มนิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะทรุดตัวลงนั่งแล้ววางช่อดอกไม้ลงบนโต๊ะเมื่อรับรู้ถึงความผิดปกติ

...น้ำทิพย์เป็นผู้หญิงร่าเริง แต่ทำไมวันนี้...

“น้ำมีเรื่องอยากจะคุยกับคุณจอม...” น้ำเสียงของหญิงสาวสั่นสะท้านหัวใจคนฟัง จอมขวัญมองเห็นลางร้ายบางอย่าง แต่เขาก็พยายามไม่คิดอะไร ชายหนุ่มทำเป็นยิ้มร่า

“ครับ เรื่องอะไรหรือครับ”

“เรา...เลิกกันเถอะค่ะ” เหมือนมีใครเอาค้อนมาทุบหัว รอยยิ้มของจอมขวัญเหือดลงจนไม่เหลือค้างอยู่บนใบหน้าอีก

...เมื่อก็...น้ำทิพย์พูดว่าอะไร...เขาได้ยินผิดใช่ไหม...

“คุณน้ำ...พ...พูดเล่น...ใช่ไหมครับ”

“น้ำไม่ได้พูดเล่นค่ะ...เราเลิกกันเถอะนะคะ”

น้ำทิพย์อยากจะร้องไห้ตรงนี้ แต่ตลอดสองวันนับตั้งแต่วันที่เธอตัดสินใจจะขอจอมขวัญเลิก น้ำทิพย์ร้องไห้หนักมากและถึงขั้นต้องลางาน

“ท...ทำไมล่ะครับ?!! ทำไม...หรือว่า...” ใบหน้าของอธิปลอยเข้ามาในหัวง่าม มีมือของจอมขวัญกำจิกเข้าหากัน

“เพราะน้ำ...น้ำ...น้ำผิดเองค่ะ...คุณจอม น้ำขอโทษ...” ใบหน้าของชายคนรักเบื่องหน้าถูกกลบด้วยม่านน้ำตาพรำมัว จนน้ำทิพย์ทนไม่ไหวต้องลุกขึ้นเดินหนีออกจากร้านไปแล้วทิ้งให้จอมขวัญนั่งอยู่ตรงนั้นเพียงลำพังกับช่อดอกไม้ที่เตรียมมาให้หญิงสาว และหัวใจที่แหลกสลายจนแทบไม่เหลือชิ้นดี

...ไอ้อธิป!! เพราะมึง!!!!...

.....

งานเปิดตัวโครงการศฤงคารที่อยู่ในเครือของบริษัทของอธิปดำเนินไปด้วยดี จอมขวัญมาคอยอำนวยความสะดวกด้วยตัวเอง เขายังคงยิ้มแย้มกับคนรอบข้าง และแน่นอน...ยังคงตกทายกับอธิปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น...

ชายหนุ่มภวานา...ก่อนที่เขาจะจัดการอะไร อย่าให้ใครรู้เรื่องที่เขาและน้ำทิพย์เลิกกัน โดยเฉพาะ...อธิป...

“ขอบคุณมากสำหรับงานครั้งนี้”

งานจบลงด้วยดี แยกเหวและสื่อมวลชนกลับไปหมดแล้ว เหลือเพียงเจ้าของสถานที่และเจ้าของงานเท่านั้น

“ทางเราก็ต้องขอบคุณเหมือนกันที่คุณอธิปไว้วางใจให้เราจัดงานให้” จักรกฤษณ์กล่าวตอบแล้วยิ้มกว้าง ก่อนจะหันมาทางน้องชายหมายจะเปิดโอกาสให้จอมขวัญได้รู้จักอธิปมากยิ่งขึ้น แต่จอมขวัญกลับยกโทรศัพท์ที่กำลังสั่นขึ้นมาเป็นเชิงขอออกไปคุยโทรศัพท์ จักรกฤษณ์จึงได้แต่พยักหน้าอนุญาต

จอมขวัญเดินเลี้ยวออกมาจากงาน ตรงดิ่งกลับไปห้องทำงานของตัวเองเพื่อความส่วนตัว ก่อนจะกดรับสาย

“ว่าไงพล”

‘ของที่ต้องการ หาให้เรียบร้อยแล้ว’

“เดี๋ยวกูไปเอาคืนนี้เลย” ดวงตาจอมขวัญฉายประกายสนใจเมื่อได้ยินว่าสิ่งที่เขาคิดเอาไว้มิใช่ประสบความสำเร็จ

‘รีบขนาดนั้นเชียวหรือวะ’ เสียงของปลายสายเหมือนจะเย้ยหยันเล็กน้อย แต่จอมขวัญไม่ใส่ใจ เขาต้องการแค่ให้ทรงพลเตรียมของให้เขาเท่านั้น ของมาเงินไป แล้วทุกอย่างก็จบ

“ใช่” ชายหนุ่มร่างโปร่งได้ยินเสียงหัวเราะเจ้าเล่ห์ดังมา ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะตัดสายไป เขาจึงเก็บโทรศัพท์ลงบ้าง ก่อนจะออกจากห้องทำงานตรงไปยังรถยนต์ส่วนตัวแล้วขับออกจากโรงแรมทันที

.....

“น้ำ เต็มข้าวอีกมั้ย” เสียงคุณรุ่งทิพดังขึ้น ทำเอาฝ่ายลูกสาวที่กำลังก้มหน้าก้มตาทานให้เสร็จๆไปนั้นต้องเงยมอง

“ไม่ค่ะแม่” น้ำทิพย์ทานข้าวน้อยลงนับตั้งแต่ที่ลูกสาวประกาศต่อหน้าผู้เป็นแม่ว่าจะเป็นฝ่ายขอเลิกกับจอมขวัญเอง คุณรุ่งทิพเป็นห่วงร่างกายของบุตรอยู่หรอก แต่ถ้าเทียบกับอนาคตชีวิตคู่ของน้ำทิพย์แล้ว เธอคิดว่าเธอทำถูก

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวแม่จะหันชมพูให้แล้วกันนะ” หญิงสาวมองมารดาที่ลุกจากโต๊ะอาหารทั้งๆที่ยังทานไม่เสร็จ เพื่อจะไปหยิบถุงชมพูและมีดปอกผลไม้มาจัดแจงให้

น้ำทิพย์มองตามร่างผอมของคุณรุ่งทิพแล้วได้แต่สะท้อนใจ พวกเธอมีกันสองแม่ลูก แม่ทำให้เธอทุกอย่าง ขนาดยังทานข้าวไม่เสร็จก็ยังลุกไปหยิบผลไม้มาให้...แม่ที่รักเธอขนาดนี้ ถ้าเธอจะตอบแทนความรักของแม่ด้วยการทำร้ายหัวใจตัวเอง...มันก็คงไม่ถึงตายนักหรอก...

“น้ำ...” คุณรุ่งทิพกลับมาที่โต๊ะอาหารอีกครั้งทันเห็นน้ำทิพย์ร้องไห้ หญิงสาวเงยหน้ามองมารดาแล้วยิ้มให้ทั้งน้ำตา

“น้ำ...ดีใจจังค่ะ ที่เกิดเป็นลูกแม่” คุณรุ่งทิพวางถุงขนมพุดและมิดลงกับโต๊ะ ก่อนจะเดินไปโอบลูกสาวด้วยความรักและความหวังดีเต็มเปี่ยม

“แม่ก็ดีใจ...ที่ได้น้ำเป็นลูก...”

สองแม่ลูกทานข้าวและดูละครหลังข่าวด้วยกันแล้ว จึงแยกย้ายเข้าห้องนอนส่วนตัว น้ำทิพย์กำลังจะล้มตัวลงนอนอยู่แล้ว ทว่า...เสียงโทรศัพท์มือถือกลับดังขึ้น หญิงสาวเดินไปหยิบขึ้นมาดูก่อนจะนั่งไปเล็กน้อย

‘คุณจอม’

ชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอโทรศัพท์ทำให้น้ำทิพย์ต้องตะลึงกับออกตัวเอง ก่อนจะตัดสินใจกดรับสาย

“สวัสดีค่ะ”

‘คุณน้ำ...ผมคิดว่าคุณจะไม่ยอมรับโทรศัพท์ผมเสียอีก’

เสียงของจอมขวัญ...เสียงที่เธอไม่ได้ยินอีกเลยนับตั้งแต่วันที่เธอตัดความสัมพันธ์กับเขานั้น

“ทำไม...น้ำจะต้องไม่รับโทรศัพท์คุณด้วยล่ะคะ...ในเมื่อ...ในเมื่อตอนนี้เราเป็นเพื่อนกัน...”

‘ครับ...เพื่อน...ถ้า...ถ้าคุณน้ำเห็นผมเป็นเพื่อน...คุณน้ำออกมาคุยกับผมอีกสักครั้งได้มั๊ยครับ ผมอยาก...อยากคุยกับคุณ...ในฐานะเพื่อน...’ คำว่าเพื่อนที่ออกมาจากปากของอีกฝ่ายทำให้หัวใจที่บิปรัดหนักอึ้งของน้ำทิพย์ผ่อนคลายลงในวินาทีนั้น เหมือนเธอถูกปลดปล่อยจากความผิดที่เป็นฝ่ายขอเลิกเขา

...เพื่อน...คำนี้ราวกับชายหนุ่มให้อภัยที่เธอทำให้เขาเสียใจ

“ค่ะ คุณจอมสะดวกวันไหนคะ”

‘พรงนี้...ตอนเย็น ผมไปรับคุณน้ำที่ทำงานนะครับ’

“ค่ะ พรงนี้เจอกันนะคะ”

‘ครับ...เจอกัน...ในฐานะเพื่อน’

.....

วันต่อมา จอมขวัญก็ขับรถมารับหญิงสาวอดีตคนรัก ก่อนจะพาไปร้านอาหารเจียบๆ แล้วเริ่มต้นมื้ออาหารเย็นแห่งความเป็นเพื่อนกันที่นั่น

“คุณจอมรู้มั๊ยคะ น่าดีใจ...ที่คุณโทร.หาน้ำ น้ำ...น้ำ...” หญิงสาวพูดต่อไม่ออก รู้ดีว่าเธอทำร้ายหัวใจของอีกฝ่ายมากแค่ไหน จอมขวัญรักเธอ และเธอก็รักเขา แต่ในเมื่อความรักของเธอและเขาย้อนมาทำลายครอบครัวของเธอ...เธอก็จำต้องตัดใจ

จอมขวัญเงยหน้ามองแล้วยิ้มบาง

“อย่าคิดมากเกินไปครับคุณน้ำ...เอาขนมมั๊ยครับ” ชายหนุ่มถามเมื่อเห็นหญิงสาวรวบข้อแล้ว น้ำทิพย์ส่ายหน้า

“ไม่ไหวแล้วล่ะค่ะ แค่นี้ก็อึดจะแย่”

“ผมดีใจที่คุณอึด...” คำพูดของจอมขวัญทำให้น้ำทิพย์งุนงง แต่ไม่ทันได้ถามอะไร จอมขวัญก็เอ่ยปากพูดต่อ

“ถ้ายังงั้น...เดี๋ยวผมไปส่งคุณที่บ้านนะครับ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ น้ำกลับเองได้”

“อย่าเลยครับ คุณเป็นผู้หญิง...กลับคนเดียวอันตราย”

“ก็ได้ค่ะ”

จอมขวัญหันไปเรียกพนักงานมาคิดเงิน ก่อนจะพากันลุกจากโต๊ะออกจากร้านไปยังรถยนต์ที่จอดอยู่ ชายหนุ่มขึ้นรถได้ก็เอื้อมมือไปด้านหลังเบาะแล้วหยิบขวดน้ำเปล่าออกมาเปิดฝาส่งให้หญิงสาวอดิตคนรัก

“คุณชอบดื่มน้ำไม่เย็นหลังทานอาหารไม่ใช่หรือครับ” น้ำทิพย์ยิ้มบางก่อนจะรับขวดน้ำมาจากมือชายหนุ่ม จอมขวัญยังคงดีกับเธอเสมอต้นเสมอปลายแม้จะถูกเธอทำร้ายจิตใจก็ตามที่

“ขอบคุณนะคะ” หญิงสาวรับมาดื่ม ขณะที่จอมขวัญเลี้ยวรถออกจากที่จอดสู่ถนนใหญ่

ทว่า...เส้นทางที่จอมขวัญขับนั้น...กลับไม่ใช่ทางไปบ้านของน้ำทิพย์

“คุณจอมจะไปไหนหรือคะ” คนขับกระดุกยิ้มบางที่มุมปาก

“ทะเลครับ”

“ทะเล?! แต่...แต่พรั่งนี้น้ำ...” น้ำทิพย์พูดได้แค่นั้นก็รู้สึกง่วงงุนขึ้นมา เธอวางขวดลงกับช่องวางใกล้เกียร์ ก่อนจะเอนศีรษะพิงกับพนักเบาะ

“พรั่งนี้คุณน้ำจะอยู่ที่ทะเลกับผม...สองคน...”

เสียงของจอมขวัญดังเข้ามาในหัวสุดท้ายก่อนที่สติของน้ำทิพย์จะดับวูบ

ตอน 5

คลื่นซัดสาดกลบผืนทรายก่อนจะไหลลงไปรวมเป็นคลื่นลูกใหม่แล้วซัดขึ้นฝั่ง ครั่งแล้วครั่งเล่า วนเวียนอยู่อย่างนั้น...

จอมขวัญปล่อยสายตาไปกับความเรียวว้างของทะเลเบื้องหน้า ความรู้สึกผิดถูกชั่วดีกำลังตีกันในใจ แต่...ก็เท่านั้น...เขาทำลงไปแล้ว...

...วางยานอนหลับน้ำทิพย์ แล้วลักพาตัวเธอมาที่นี่...จากนี้ไป เขาจะอยู่กับน้ำทิพย์ที่นี่...แค่สองคน...

...ไม่มีใครมาขวาง ไม่มีใครมาห้าม...เขากับน้ำทิพย์จะแต่งงาน มีลูกด้วยกัน เราจะอยู่ด้วยกัน...อยู่ด้วยกันจนกว่าจะตายจากกันไปข้าง...

ชายหนุ่มยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา เกือบจะสองทุ่มแล้ว ทรงพลบอกว่ายานอนหลับมีฤทธิ์ 2-3 ชั่วโมง ปานนี้น้ำทิพย์คงใหลตื่น เขาหมุนตัวทิ้งท้องทะเลเอาไว้เบื้องหลัง แล้วกลับเข้าไปในบ้านหลังเล็กอีกครั้ง

บ้านเล็กๆหลังนี้มีแค่หนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ และโถงกว้างๆที่กันเป็นส่วนครัว เล็กๆกับชุดเก้าอี้ยาวและโทรทัศน์เท่านั้น

จอมขวัญเดินผ่านครัวตรงไปยังประตูห้องนอน ก่อนจะเปิดเข้าไป น้ำทิพย์ตื่นแล้ว กำลังนั่งอยู่บนเตียง ท่าทางฤทธิ์ยายังคงค้าง เพราะหน้าตาดูมึนงง เรียบเรียง

สถานการณ์ไม่ถูก

“คุณจอม...” เธอเรียกชื่อเขาเสียงแผ่ว สะบัดศีรษะไปมาเล็กน้อย

“ตื่นแล้วหรือครับ อยากอาบน้ำมั้ย ผมจะเตรียมเสื้อผ้าให้” จอมขวัญเดินเข้าไปหา แล้วแตะหลังมือลงกับพวงแก้มขาวของหญิงสาวที่เขารัก

“คุณ...พาน้ำมาที่นี่ทำไมคะ” น้ำทิพย์เงยหน้ามองเขาอย่างไม่เข้าใจ ดวงตาของจอมขวัญที่มองสบกลัมนั้นมันขุ่นขลักไม่เหมือนดวงตาของจอมขวัญคนเดิมที่เคยมองเธอ

“พามาอยู่กับผมสองคน ผมรู้...ที่คุณขอเลิกกับผม เพราะแม่คุณไข่ม้อย...แต่ที่นี่...ที่นี่ไม่มีแม่คุณ เรารักกันได้ คุณน้ำ...เราจะแต่งงานกันที่นี่ อยู่ด้วยกันที่นี่...” จอมขวัญโอบกอดร่างกายของหญิงสาวเอาไว้ด้วยความรัก เขาเฝ้าพร่ำบอกว่ารักเธอ และจะอยู่กับเธอที่นี่แค่สองคน

จอมขวัญไม่รับรู้อะไรอีกแล้ว วินาทีนี้...ความต้องการอยู่เหนือเหตุผล เขาต้องการแค่ น้ำทิพย์ ไม่ว่าใครจะว่ายังไง ไม่ว่าใครจะคิดแบบไหน...แค่ให้น้ำทิพย์อยู่กับเขา แค่นี้ น้ำทิพย์อยู่ข้างกายในฐานะคนรักเท่านั้นก็พอ...

“คุณจอม...คุณ...” ในขณะที่จอมขวัญพร่ำซ้ำๆว่ารักเธอมากแค่ไหน น้ำทิพย์กลับอึ้งตะลึง เธอเงยหน้ามองชายหนุ่มอดีตคนรัก ใบหน้าหล่อเหลาของจอมขวัญที่เคยมีรอยยิ้มกว้างสดใสให้เธอนั้น มาวันนี้มันเป็นเพียงรอยยิ้มบางที่มุมปาก ดวงตาที่เคยทอดมองเธอด้วยความรัก ณ วันนี้...มันกลับเป็นดวงตาขุ่นด้วยแรงปรารถนา

...จอมขวัญในเวลาที่ไม่ใช่ชายหนุ่มที่มีสติครบถ้วนและคิดคำนึงถึงเหตุผล...ในทางตรงกันข้าม น้ำทิพย์ดูออกกว่าอดีตชายคนรักนั้นพร้อมจะบ้าได้ทุกเมื่อ!!...

“ดีใจมั๊ยครับคุณน้ำ...เราจะได้อยู่ด้วยกัน...อยู่ด้วยกันแค่สองคน” คำพูดราวกับคนขาดสติ มันเลือนลอยและน่ากลัวจนน้ำทิพย์สั่นไปทั้งตัว

เธอรักจอมขวัญ แม้แต่ตอนนี้เธอก็ยังรักเขา...แต่ตอนนี้คนที่เธอรักกลับทำให้เธอหวาดกลัว จอมขวัญคนที่กำลังกอดเธอไม่ใช่จอมขวัญคนเดิม จอมขวัญคนที่กำลังมองเธอ ไม่ใช่จอมขวัญคนเก่า...เขากลายเป็นผู้ชายที่ผูกติดอยู่กับความปรารถนาของตัวเองจนถึงขั้นพาเธอมาถึงนี้!!...

“กอดผมสิครับ คุณน้ำ กอดผม...” เสียงแหบพร่านั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยความปรารถนา น้ำทิพย์กลัวจับใจ แต่ก็จำยอมต้องยกสองแขนไปโอบรอบเอวจอมขวัญ และ...แขนเธอไปสัมผัสกับอะไรบางอย่างที่เหน็บอยู่ตรงเอวใต้เสื้อ

...ป...ป็น!...ป็นหรือ?!!...

น้ำทิพย์ชักมือกลับทันทีแล้วเงยหน้ามองจอมขวัญที่ยังคงยิ้มให้เธอราวกับไม่รู้สึกรู้สาอะไร

“ค...คุณจอม...ป...ปี...”

“ผมแค่มีไว้ป้องกันตัว...ผมกลัวใครจะมาแย่งคุณไป...ไม่ต้องกลัวนะครับ” แม้คำพูดของจอมขวัญจะบอกว่าไม่ต้องกลัว แต่น้ำทิพย์แทบอยากจะร้องไห้

“คุณ...อย่าทำอะไรใครเลยนะคะ น้ำขอ...”

“ผมไม่ทำอะไรใคร ถ้าไม่มีใครมาแย่งของของผม...” ฝ่ามือของจอมขวัญไล่ผิวแก้มหญิงสาวแผ่วเบาอย่างหลงใหล

“คุณนำไปอาบน้ำนะคะครับ จะได้นอนสบายๆ...”

“น...น้ำ...น้ำ...” น้ำทิพย์พูดไม่ออก ความกลัวและหวาดหวั่นกอบกมไปทั่วหัวใจ ทั้งเรื่องที่จอมขวัญมีปิ่น และเรื่องที่ถูกรุมข่มขืนที่ไหนก็ไม่รู้

“กังวลหรือ...ผมไม่ทำอะไรคุณหรอก ห้องนี้จะเป็นห้องส่วนตัวของคุณ ผมไม่เอาเปรียบคุณ จะรอจนกว่าคุณจะพร้อม” คำมั่นสัญญาของชายหนุ่มไม่อาจทำให้เชื่อใจได้แล้ว น้ำทิพย์กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก

“น...น้ำ...น้ำขอโทษ.บอกแม่ได้มั๊ยคะ...แม่จะเป็นห่วงที่น้ำ...น้ำหายออกมา...” พอพูดถึงมารดาแล้ว รอยยิ้มบางบนใบหน้าของจอมขวัญก็หายไปแทบจะในทันที ดวงตาของชายหนุ่มจับจ้องใบหน้าซีดเผือดของหญิงสาวคนรัก ก่อนจะเผยรอยยิ้มออกมาอีกครั้ง

“บอกแม่คุณ ว่าคุณจะไปค้างบ้านเพื่อน...นะครับคุณน้ำ”

.....

“ยัยน้ำนี่ก็เหลือเกินจริงๆ จะไปค้างบ้านเพื่อนก็ไม่บอกล่วงหน้าหรอก...ต้องขอโทษ
อธิปด้วยนะจ๊ะ น้ำก็เพิ่งรู้ว่าน้ำจะไม่กลับบ้าน ปกติไม่เคยเหลวไหลขนาดนี้” คุณรุ่งทิพ
กดตัดสายจากลูกสาว ก่อนจะหันมาพูดกับชายหนุ่มร่างสูง ที่วันนี้แหวะเวียนมาหาลูก
สาวเธอที่บ้าน

“ไม่เป็นไรหรอกครับ”

“อ้อ...แล้วก็...เรื่องที่น้ำขอให้อธิปช่วยกันน้ำออกมาจากนายจอมขวัญนะ ตอนนี้
ประสบความสำเร็จแล้วนะ ยัยน้ำไปขอเลิกกับนายจอมขวัญอย่างเด็ดขาดแล้วละ”
ใบหน้าของรุ่งทิพนั้นสุขสมแค่ไหนก็จะบรรยาย อธิปเพียงแค่รับค่าเสียงแผ่วเป็นอัน
รับรู้แม้จะแปลกใจที่เรื่องเลิกกันของจอมขวัญและน้ำทิพย์ไม่มาถึงหูเขาก่อน เพราะ
ถ้าเลิกกัน จักรกฤษณ์ก็น่าจะรู้เรื่อง และถ้าจักรกฤษณ์รู้ ก็น่าจะมาเล่าให้เขาฟัง

“เลิกกันนานแล้วหรือครับ”

“สัปดาห์ที่แล้วนี่เองจะ ยัยน้ำซึ่มตั้งหลายวันแหละ...จะอาลัยอาวรณ์อะไรนักหนา
ก็...ไม่รู้ ผู้ชายแย่ๆแบบนั้น!” อธิปไม่ได้ต่อความยาวสาวความยืดเรื่อง ‘ผู้ชายแย่ๆ’ เพราะ
เอาแต่คิดถึงเรื่องของจอมขวัญ

...เลิกกันมาสัปดาห์หนึ่งแล้ว...แต่เขาก็ก็น่าเห็นจอมขวัญยิ้มแยมกับคนรอบข้าง รวมไปถึง
ถึง...ยังต้อนรับขับสู้เขาตอนวันงานเปิดตัวของโครงการศุภฤกษ์อยู่เลย...ไม่เห็นจะมี

แหวเสียใจเลยสักนิด หรือจะทำใจได้แล้ว?...

“อธิป? เป็นอะไรรีเปเล่าจ๊ะ” คุณรุ่งทิพเห็นชายหนุ่มนั่งงั้นไปเลยเรียกสติเบาๆ อธิปหันมามองหญิงวัยปลายก่อนจะยิ้มบาง

“เปล่าครับ ถ้ายังงั้น...ผมลากลับเลยดีกว่า”

“ชอบใจอีกครั้งนะอธิป” คุณรุ่งทิพยืมให้เขาอย่างจริงใจ อธิปเพียงแค่ยิ้มก่อนจะยกมือไหว้ลาแล้วกลับขึ้นรถยนต์ของตัวเอง และทันทีที่ขึ้นมานั่งเรียบร้อย เขาก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากด

“ฮัลโล คุณจักร...ตอนนี้จอมขวัญอยู่กับคุณรีเปเล่า”

‘ไม่นี่ครับ ทำไมหรือ’

“คุณรู้เรื่องที่นำทิพย์กับจอมขวัญเลิกกันแล้วหรือยัง”

‘คุณว่ายังไงนะ?!!’ เสียงของจักรภพที่ตอบกลับมานั้นตกใจอย่างเห็นได้ชัด

“แม่ของนำทิพย์บอกผมว่าสองคนนั้นเลิกกันแล้วเมื่ออาทิตย์ก่อน”

‘ผมไม่รู้เรื่องเลย! ไอ้ขวัญไม่ได้บอกเรื่องนี้กับใคร...หรือว่า...คุณอธิป! ขอผมติดต่อเพื่อนผมก่อน งานนี้ไอ้ขวัญก่อเรื่องแน่!!!’

.....

จักรกฤษณ์แทบอยากจะเอาหัวปักกำแพงสักร้อยที!

เมื่อวาน เพื่อนเขาโทร.มาบอกว่าเจอจอมขวัญอยู่กับนายทรงพล...เขาน่าจะเอะใจแต่แรกว่าทำไมจอมขวัญถึงหันกลับไปคบไอ้หมอนั้นอีก รู้แคใจว่ามันไม่ใช่คนดีอะไรชีวิตของทรงพลทั้งเบื้องหน้าเบื้องหลังนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องผิดกฎหมายทั้งสิ้น!!

...แล้วนี่!!!...โทร.หาจอมขวัญไม่ติด!!!!...

ชายหนุ่มกดโทรศัพท์จนมือจะหักตั้งแต่ออกจากที่ทำงาน จนขับรถกลับมาถึงบ้านเขารีบวิ่งขึ้นเรือนเพื่อไปพบหน้าบิดาและมารดา

“ตาจักร! เรื่องที่ของขวัญเลิกกับหนูน่านะ! สรุปว่ามันเป็นไงมาไง!!” คุณพัชรีใจร้อนกว่าใครรีบถามมาถามลูกชายทันที

“แม่ของน้ำทิพย์บอกว่าสองคนนี้เลิกกันเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว...แล้ว...แล้วเพื่อนผม...เพื่อนผมบอกว่าเมื่อวานนี้มันเจอไอ้ขวัญกับนายทรงพล” คุณชัยฟังแล้วแทบทรุดลงกับพื้น

“ทรงพล...” เขาครางชื่อชายหนุ่มผู้ที่ใครต่อใครรู้จักกันดีว่าเป็นพวกที่ทำงานอยู่เหนือกฎหมายบ้านเมืองมาตลอด

“ครับพ่อ...ตอนแรกผมก็...ไม่ได้เอะใจ...ไม่ได้คิดว่าไอ้ขวัญจะกลับไปยุ่งกับมันอีก ผมกำลังให้เพื่อนติดต่อมันให้ผมอยู่ เราจะได้รู้ว่าไอ้ขวัญไปเจอมันทำไม...”

“ของขวัญคงไม่ทำอะไรบ้าๆซี้มัย” คุณพัชรารู้ดีว่าหลานชายเลือดร้อนและบ้าระห่ำ เธอฟังแล้วใจหวิวไปหมดเมื่อรู้ว่าหลานชายกลับไปคบหากับมาเฟียใต้ดินอย่างนายทรงพล

จักรกฤษณ์หันมามองมารดาด้วยแววตาเต็มไปด้วยความกังวล

“ไม่รู้ครับแม่ ตอนนี่ติดต่อไอ้ขวัญไม่ได้...ส่วนน้ำทิพย์...คุณอธิปบอกว่า น้ำทิพย์โทร. มาบอกแม่เธ่ว่า เธอจะค้างบ้านเพื่อน เพื่อนคนไหนก็ไม่รู้ แล้ว...ก็โทร. มาบอกแบบกะทันหัน...” สามพ่อแม่ลูกมองหน้ากัน ภาวานาน้ำทิพย์คงไม่ได้หายไปกับจอมขวัญที่ป้านี่ยังติดต่อไม่ได้

...แม่ในความเป็นจริง...คำภาวานานี้จะไม่มีหวังเลยแม่แต่นิดเดียว...

.....

‘...ไอ้จอมนะเหอ...มันซื่อยานอนหลับกับปิ่น...’

จักรกฤษณ์แทบทรุดตรงนั้น เมื่อรู้ว่ำน้องชายซื้ออะไรจากนายทรงพล แม้แต่พ่อแม่ เขาก็เกือบจะเป็นลม

“ซื้อปืน?!” คุณพัชรทวนคำอย่างทำใจไม่ได้

“แล้วที่ทำงานของหนูน่าจะยังไ้บ้าง” คุณชัยหันมาถามบุตรชาย

“นำทิพย์โทร.มาลางานเองครับ แล้ว...ผมลองไปถามยามแถวนั้น เขาบอกว่ารถคัน ที่มารับนำทิพย์ออกไป...เป็นรุ่นเดียว สีเดียว...กับที่ไอ้ขวัญใช้”

“หมายความว่า...ของขวัญ...เป็นคนพาหนูไปจริงๆเหรอ จักร” คุณพัชรพิมพ์าก่อน จะล้มตาลงอย่างเจ็บปวดเมื่อรู้ว่าหลานชายที่รักเหมือนลูกกำลังสร้างปัญหาใหญ่ หลวง

...ลักพาตัวผู้หญิง...แกมยังมีทั้งปืน มีทั้งยานอนหลับในมือ...

“ก็...น่าจะเป็นอย่างนั้น...” จักรกฤษณ์เองก็พูดไม่ออก

คุณชัยกับคุณพัชรมองหน้ากันอย่างเจ็บปวด ก่อนที่ฝ่ายหญิงร่างอวบจะหันมาทาง บุตรชาย

“จ้กร...” เธอเรียกชื่อลูกชายด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคนเป็นป้าที่เลี้ยงหลานชายคนเดียวมาด้วยความรักจะรู้สึกเช่นไร

“อย่าบอกคุณอธิปเรื่องนี้ จะให้คุณอธิปไปเจอของขวัญไม่ได้” คุณพัชรสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด แมดวงตาจะคลอไปด้วยน้ำตา จอมขวัญวางความแค้นเอาไว้กับอธิป และคิดมาตลอดว่าอธิปจะแย่งน้ำทิพย์ไป ปิ่นที่จอมขวัญซื้อไปจากทรงพลนั้นก็คงเพราะกลัวว่าอธิปจะตามไปเจอตัวและพาน้ำทิพย์กลับ

...เพราะฉะนั้น...จะต้องไม่ให้อธิปไปเจอเด็ดขาด!!...

“ครับแม่”

“แล้ว...ให้คนออกตามหา เช็คทุกที่ที่ของขวัญน่าจะไป เจอเมื่อไหร่...มาบอกแม่...แม่จะเป็นคนไปเอาปิ่นออกมาจากมือของขวัญเอง” สั้นประโยคนั้นคุณพัชรก็ปล่อยให้ น้ำตาไหลอาบหน้าอย่างสุดจะทันทน

.....

สามวันแล้ว...สามวันแล้วที่น้ำทิพย์อยู่กับเขาในบ้านหลังเล็กริมทะเล

...ไม่มีใครมาวนวาย ไม่มีใครมาคอยออกคำสั่ง มีแค่เธอและเขา...แค่สองคน

“ทำอะไรหรือคะคุณจอม” น้ำทิพย์ไม่ได้ร้องไห้โววายหรือเรียกร้องจะกลับ ใจหนึ่งเธอกลัวจอมขวัญจะทำอะไรเพราะเขามีปืน อีกใจ...เพราะคิดว่าที่จอมขวัญเป็นเช่นนี้ก็เพราะผูกใจรักเอาไว้กับเธอ เมื่อเธอมาขอเลิกกะทันหัน เขาจึงกลายเป็นเช่นนี้

“ข้าวผัดครับ คุณน้ำหิวหรือยัง” ดวงตาของจอมขวัญที่มองเธอ น้ำทิพย์รู้สึกทำไมใช่ จอมขวัญคนเดิม ม่านหมอกขุนมัวในแววตาที่มองมาที่เธอนั้นเหมือนคนขาดสติ

...ราวกับจอมขวัญรู้แค่ในโลกนี้มีแค่เธอและเขา...ชายหนุ่มไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใดอีกแล้ว...

...นั่นล่ะคือสิ่งที่น่ากลัว...

“ให้น้ำช่วยนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ คุณน้ำนั่งสบายๆเถอะ” จอมขวัญหันมาบอก ก่อนจะหันไปยกกระทะ ผัดอย่างคล่องแคล่ว น้ำทิพย์มองแผ่นหลังของชายหนุ่มอยู่อึดใจหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากถาม

“คุณจอม...ได้โทร.หาคุณป้าบ้างมั๊ยคะ” คำถามของหญิงสาวทำเอาจอมขวัญนิ่งชะงัก

...ป้า...

...ใช่...เขามีปารี มีลุงชัย และมีพี่จักร...แต่จอมขวัญไม่ได้บอกใครเลย ไม่ได้โทร.ไปหา ไม่ได้ติดต่อกลับไป...เขาเลือกที่จะทิ้งพวกนั้นเอาไว้แล้วมาอยู่กับน้ำทิพย์แค่สองคน...

หัวใจเหมือนถูกบีบขยำจนอึดอัดไปหมด เมื่อตระหนักได้ว่าเขาทำตัวเหมือนพวกอกตัญญู จอมขวัญไม่ได้ถูกเลี้ยงมาให้ไม่เห็นค่าใคร ยิ่งเฉพาะกับคุณพัชรและคุณชัยที่เลี้ยงดูเขามาตั้งแต่บิดามารดาเสีย แต่เวลานี้...เขากลับทิ้งผู้มีพระคุณเอาไว้ เบื้องหลังแล้วตัดขาดตนเองจากโลกทั้งหมดเพื่อมาอยู่กับน้ำทิพย์...

“คุณจอมคะ?” น้ำทิพย์เรียกซ้ำเมื่อเห็นชายหนุ่มนั่งงั้นไป จอมขวัญได้สติหันมายิ้มบางให้ ก่อนจะยกกระทะลงจากเตาตักข้าวผัดแบ่งใส่จานสองใบ

“ข้าวผัดเสร็จพอดีเลยครับ”

พวกเขาสองคนนั่งกินข้าวกันเงียบๆ น้ำทิพย์ได้แต่ลอบมองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม จอมขวัญดูขีดยิ้มและพอมอง จอมขวัญคนเก่าที่หล่อเหลาและสนุกสนานร่าเริงหายไปแล้ว...หายไปเพราะเธอ...

จิ้งหะนั่น จอมขวัญเงยหน้าจากจานข้าวขึ้นมาสบตาพอดี ทำเอาหญิงสาวชะงัก

“มีอะไรหรือครับ”

“เอ่อ...คุณ...คุณดู...หน้าซีดๆ ขอโทษนะคะ...” น้ำทิพย์ส่งมือออกไปแตะเบาๆ ที่มือ

ของชายหนุ่ม ก่อนจะนั่งชะงัก แล้วเปลี่ยนไปแตะที่หน้าผากของจอมขวัญแทน

“ตายจริง! คุณตัวร้อน!!” คำพูดของหญิงสาวทำให้จอมขวัญตระหนักว่าสภาพตัวเองเป็นเช่นไร ช่วงหลายวันที่ผ่านมานี้ เขาอาศัยนอนที่โซฟาซึ่งเปิดหน้าต่างให้ลมโกรกทั้งคืน และบางครั้งก็นอนไม่หลับเพราะเอาแต่คิดซ้ำๆวนไปวนมาเกี่ยวกับเรื่องของเขาและหญิงสาวคนรัก

...ไม่แปลกใจนักหรอกที่จะไม่สบายเช่นนี้...

“ทานยารียังคะ”

“ยังครับ ทานข้าวเสร็จค่อยกิน” จอมขวัญไม่ได้บอกว่าเขาไม่ได้ติดเอายารักษาโรคมาด้วย เพราะกลัวว่าน้ำทิพย์จะรู้ตัวว่าถ้าเขาออกไปซื้อ แล้วจะเหลือเธอเพียงคนเดียวในบ้าน

...เขากลับหญิงสาวจะหนีเขาไป...

หลังมื้ออาหาร จอมขวัญบอกให้น้ำทิพย์กลับเข้าไปพักผ่อนในห้อง ก่อนจะเอาแม่กุญแจล็อกจากด้านนอก แล้วจึงออกจากบ้านเพื่อไปหาซื้อยาโดยไม่รู้ตัวแม่แต่น้อยว่าแม่น้ำทิพย์จะไม่หนีออกมาเอง ก็มีใครบางคนตามตัวหญิงสาวเจอแล้ว

.....

“บ้านหลังนี้เธอคุณ” ชายวัยปลายเอยปากถามคนในรถยนต์ที่ยืนกระดาศไบเล็กๆ ให้เขาช่วยดูให้

ในกระดาศไบนั้นมีที่อยู่เขียนด้วยตัวอักษรติดกันเป็นพืดเหมือนคนเขียนรีบเร่ง
นักหนา

“อยู่ท้ายหาดนุ่น...เออ จะว่าไป มีคนมาถามหาบ้านหลังนี้คนนึงแล้ว” คนฟังถึงกับ
เลิกคิ้วด้วยความสงสัย

“มีคนมาถามหาแล้ว? เอ่อ...เป็น...เป็นผู้ชายชาวๆ หล่อๆรีเปล่าครับ”

“หี! ไม่ใช่ เป็นพ่อหนุ่มหน้าเข้ม”

“หน้าเข้ม?” คนในรถทวนคำ ก่อนจะหันไปมองผู้โดยสารในรถอีกสองคนอันได้แก่
บิดาและมารดา ก่อนที่ฝ่ายมารดาจะทำหน้าตกใจ

“ตายแล้วจักร!!!! ต้องเป็นคุณอธิปมาถามทางแน่ๆ!!!!” จักรกฤษณ์ชะงักกึก ก่อนจะ
รีบหันออกไปนอกรถ เพื่อถามชายชาวบ้านผู้บอกเส้นทางที่ยังยืนให้ความช่วยเหลือ
อย่างมีน้ำใจ

“เขาถามเมื่อไหร่ครับ ลุง!”

“เมื่อเข้านี้เองละ”

“ขอบคุณมากครับ” แล้วจักรกฤษณ์ก็รีบขอที่อยู่คืนจากลุงชรา ก่อนจะขับรถบึ่งตรงไปยังท้ายหาดอันเป็นที่อยู่ที่เขาได้มาจากนักสืบ แต่ดูเหมือนจะมีบางคนที่สืบเรื่องนี้ได้ก่อนหน้าเขาไม่กี่ชั่วโมง

...อธิป!!!!...

ขออย่าให้จอมขวัญเจออธิปก่อนที่พวกเขาจะไปถึงเลย!!!

อธิปเห็นจอมขวัญขับรถออกจากบ้านไปแล้ว เขาก็รีบลงจากรถแล้วแอบเลาะเข้าบ้านจากรั้วทางด้านหน้าหาดที่ค่อนข้างเตี้ยพอจะกระโดดข้ามได้ บ้านหลังเล็กมีประตูออกเพียงทางเดียว คือหน้าเฉลียงที่หันออกสู่ทะเล ชายหนุ่มลองเลื่อนบานประตูดู โชคดีที่มันไม่ติดล็อค เขาก็รีบเข้าไปในบ้าน บานประตูห้องหนึ่งมีแม่กุญแจคล้องเอาไว้ทำให้อธิปไม่รีรอที่จะรีบเข้าไปทุบ

“น้ำ! น้ำอยู่รีเปล่าครับ?!!”

“ฟ้อธิป!!!!” เสียงตอบกลับมาทำให้ชายหนุ่มยิ้มออก โลงใจที่อย่างน้อยเขาก็ตามหาหญิงสาวจนเจอโดยไม่คว้าน้ำเหลว

“พี่อธิป! แล้วคุณจอม...”

“พี่เห็นเขาออกไป พี่จะช่วยนำออกมาไหม” อธิปหันซ้ายหันขวา ไม่รู้จะเอาอะไรมาทาบแม่กุญแจออกดี ทั้งบ้านมีแค่เฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหญ่หน่อยชิ้น เขาตัดสินใจกลับออกไปที่รถแล้วเอาประแจออกมา ก่อนจะรีบกลับมาเกาะเกาะแม่กุญแจออก

แกรีก!

อธิปหมุนลูกบิดประตู แล้วผลักบานประตูเข้าไป น้ำทิพย์ก็รีบถลาออกมาทันที

“น้ำ! ไม่เป็นอะไรนะ” หญิงสาวสายหน้าร้วๆ

“ไปเถอะ ก่อนที่...”

“ไอ้อธิป!!!!” จอมขวัญเดินเข้ามาในบ้านด้วยใบหน้าโกรธแค้น ดีแค่ไหนว่าเขาขับรถกลับมาเพราะคิดว่าตัวเองอาจจะยังไม่ได้ล็อคประตูบ้าน ยังนึกโทษตัวเองว่าเพราะฤทธิ์ไข่มุนหัวและเปลอไฟล

ทว่า...พอกลับมา...เขาถึงได้เห็น...อธิปกำลังจะพาน้ำทิพย์หนีไปจากเขา!!!

“มึง!!!!” คนโกรธไม่เหลือสติอีกแล้ว ชายหนุ่มร่างโปร่งที่ถูกพิษไข่มุนร่าพร้อมๆกับความโมโห ควักปืนออกมาจ่อไปที่อธิปทันที น้ำทิพย์สะดุ้งยกมือขึ้นปิดปากด้วยความตกใจ

“อย่านะคะคุณจอม!” เธอร้องขอเสียงแผ่ว แม้จะถูกอธิปตันเธอให้ยืนอยู่เบื้องหลัง
เขาแล้วก็ตาม

“มันจะมาเอาคุณไปจากผม!!!!” จอมขวัญตวาดก้อง ดวงตามีแต่ไฟโกรธแผดเผา
หัวใจจนร้อนเหมือนตกรก

...เพราะมีมัน! เพราะมีไอ้อธิป! เขาถึงเหมือนตกรกหมกใหม่! ถ้าไม่มีมันสักคน แค
่ไม่มีมัน...แค่ว่าไม่มีมัน!!...

“ของขวัญ!!!!” นิ้วที่กำลังจะเหนียวไกชะงักก็เมื่อเสียงกรีดร้องดังมาจากหน้า
ประตู จอมขวัญนิ่งงัน เมื่อสามัญสำนึกกำลังร้องบอกว่าใครคือเจ้าของเสียงนั้น

...เจ้าของเสียงที่เลี้ยงดูเขาแทนพ่อแม่ เจ้าของเสียงที่พร่ำสอนอบรม เจ้าของเสียง
ที่...รักเขา...รักโดยไม่มีเงื่อนไข แม้ว่าเขากับเธอคนนั้นจะไม่มี ความเกี่ยวข้องกันทาง
สายเลือดเลยแม้แต่นิดเดียว มีแค่สถานะทางสังคม...ที่เป็นป่าสะใภ้กับหลานชายกัน
เท่านั้น...

จอมขวัญค่อยๆเบือนหน้ามามอง ที่ประตูมีทั้งคุณชัย จักรกฤษณ์และ...คุณพัชรีที่
กำลังยืนร้องไห้

...เขาทำให้ป้าร้องไห้...ทำให้ป้าร้องไห้อีกแล้ว...เขาทำชั่วซ้ำๆ ทำเรื่องเลวร้าย
ซ้ำซาก...เขามันเป็นหลานแล้ว แต่ป้าก็ยัง...

“ของขวัญ...ฮีก ของขวัญ...” แต่เขาก็ก็นเป็น ‘ของขวัญ’ ของป้าเสมอ...

“มาหาป้านะลูกนะ...มาหาป้า...” คุณพัชรร้องไห้สลับกับเสียงสั่นเครือที่พยายามปลุกสติหลานชาย มืออุมที่เริ่มเหี่ยวยุ่นยื่นออกไปในอากาศหวังให้จอมขวัญกลับมาหาเธอ

ทว่าจอมขวัญยังยืนอยู่กับที่ แต่คุณพัชรรู้...สายตาที่จอมขวัญมองตรงมาทางนี้คือหลานชายคนเดิมที่รักและเคารพเธอ

“ของขวัญ...” คุณพัชรเรียกชื่ออีกครั้ง ก่อนจะทรุดสวลงกับพื้น

“แม่!!!/ป้ารี!!!!” ทั้งจักรกฤษณ์ ทั้งจอมขวัญร้องเรียกแทบล้น สติกลับมาในวินาทีนั้น ก่อนจะรีบวิ่งป็นแล้ววิ่งถลาเข้ามากอดผู้เป็นป้า

“ป้ารี!! ป้ารีอย่าเป็นอะไรนะ! ป้ารี!” ชายหนุ่มพยายามเขย่งร่างของหญิงวัยปลาย ด้วยหวังว่าคุณพัชรจะฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง ...แต่...ไม่เลย...คุณพัชรไม่แม้แต่จะขยับตัว หัวใจของจอมขวัญสั่นเทา ยิ่งกว่าครั้งไหนๆ เขาเสียพ่อเสียแม่แค่นี้ก็มากเกินพอแล้ว ถ้าจะต้องมาเสียป้าไปอีกคน เขาจะทำยังไง!

“ป้ารี!! ป้ารี!! ป้ารีฟื้นสิป้ารี!!!” จอมขวัญร้องเรียกอย่างบ้าคลั่ง เหงื่อกาฟเม็ดโตผุดขึ้นข้างขมับ มันร่อนรินเสียยิ่งกว่าตอนที่เห็นน้ำทิพย์กำลังจะหนีไปจากเขาเสียอีก

“โธ้ย!!!!” แล้วเสียงร้องเรียกของชายหนุ่มก็ถูกขัดด้วยเสียงร้องของจักรกฤษณ์ จอมขวัญหันไปมองทันที ทำเอาจักรกฤษณ์เหวอ

“เอ่อ...อ่า...” พูดไม่ออก จักรกฤษณ์พูดไม่ออก!!...คนเป็นลมแอบหยิกเท้าเขาได้เจ็บมาก!!!!

เมื่อเห็นว่าพี่ชายไม่พูดอะไร จอมขวัญจึงหันไปเขย่าร่างคุณพัชรอีกครั้ง

“ปารี!! ปารี!!!!”

“ลุง...ลุงว่า...ลุงว่าพาไปโรงบาลดีกว่านะ” คุณชัยส่งเสียงบอก และดูเหมือนจอมขวัญจะได้สติ แม้จะไม่สบาย แต่เขากลับอุ้มร่างอวบของผู้เป็นป้าขึ้นได้อย่างว่องไว

“พี่จักร! ไปเอารถออก!!” เขาหันมาสั่งพี่ชายที่ยังนั่งอึ้ง ก่อนจะก้าวขาพรวดๆออกจากบ้านทันที แต่จักรกฤษณ์ก็ยังนั่งนิ่งอยู่กับที่ เพราะไม่คิดว่าน้องชายจะอุ้มแม่ตนลอยเสียนขนาดนั้น

“ไอ้พี่จักร!! มาสตาร์ทรถสิโว้ย!!!” จอมขวัญหันมาตะโกนลั่น ใจสั่น ทั้งห่วงทั้งรักป้า แต่จักรกฤษณ์กลับไม่ขยับเสียวที

“เอ่อ...เออๆ...เออ! ไปเดี๋ยวนี้แหละ!!” จักรกฤษณ์ร้องบอก ก่อนจะรีบลุกขึ้นวิ่งตามน้องชายออกไป

ตอนแรก เขาก็เกือบเดินไปกับน้องเหมือนกันที่เห็นมารดาล้มลงไปต่อหน้า แต่...ว่ากันว่ามารยาหญิงนั้นร้ายนัก! ทำตัวว่าเป็นลมได้เนียนกริบ แต่ที่ไหนได้!! แอบหยิกเท้า

สงขิกให้เขา!! ส่วนพ่อเขาก็ดูเหมือนจะรู้สถานการณ์ เพราะรีบแยกไปเก็บปืน
เรียบร้อย ก่อนจะทำที่แนะนำว่าให้พาเมียตัวเองไปโรงพยาบาล

...งานนี้จักรกฤษณ์ยกนิ้วให้ว่าร้ายทั้งผัวร้ายทั้งเมีย!!!...เล่นเอาลูกอย่างเขาตามไม่ทัน
เลยว้ย!!...

.....

ไปแล้ว...ตัวต้นเหตุที่ก่อเรื่องพาคุณพัชรีไปโรงพยาบาลเรียบร้อย คุณชัยเชื่อว่าหลาน
ตัวแสบของเขาจะไม่คิดถึงเรื่องอื่นใด จนกว่าป้าของมันจะฟื้นขึ้นมาอีกครั้งนั่นล่ะ...

เมื่อในบ้านเหลือกันแค่คุณชัย และหนุ่มสาวรุ่นลูก ผู้อาวุโสกว่าจึงเป็นฝ่ายเอ่ย

“ลุง...” แม้จะพยายามคิดคำพูดมากแค่ไหน แต่สุดท้ายคุณชัยก็สนใจจะเอ่ยสิ่งใด
ด้วยไม่รู้ว่าก่อนที่จะตามมาเจอเหตุการณ์นี้ น้ำทิพย์ถูกหลานชายตนรังแกไปมากน้อย
เพียงใด

น้ำทิพย์เดินเข้ามาหาชายสูงวัยแล้วส่งยิ้มบางเบาอย่างจริงใจ ก่อนจะยกมือไหว้

“น้า...กราบขอโทษนะคะคุณลุง...เพราะน้าเอง น้าเป็นต้นเหตุให้คุณจอมทำแบบนี้”
ยิ่งพูด น้ำทิพย์ยิ่งสะเทือนใจ จอมขวัญเปลี่ยนไปเป็นคนละคนเพราะเธอทำร้ายหัวใจ
เขา เธอบอกเลิกเขาโดยไม่แม้แต่จะบอกเหตุผล

“ลุงต่างหาก...ลุงต่างหากที่ต้องขอโทษหนู เพราะลุงกับป้าเลี้ยงของขวัญมาให้ดี
ไม่ได้...” คุณชัยอับจนจะพูด ภาพที่ป็นอยู่ในมือหลานชายยังคงติดตา เมื่อสืบทอดป้าที่

แล้ว จอมขวัญยังเป็นเพียงเด็กชายแสนซุกซนที่ติดตามพ่อและแม่มาเที่ยวเล่นที่บ้านเรือนไทยของเขาและภรรยา เมื่อสิบกว่าปีที่แล้วจอมขวัญยังคงเป็นเด็กชายที่ร่าเริง

ทว่า...สิบกว่าปีผ่านไป อะไรๆหลายอย่างหล่อหลอมให้จอมขวัญหันมาจับปืนหมายจะเหนี่ยวไกปลิดชีวิตคนอื่น...

คุณชายน้าตาคลอเบ้าอย่างเจ็บปวด เพราะรักจอมขวัญเหมือนลูก อยากเห็นลูกคนนี้มีความสุขและยิ้มแย้มแจ่มใส แต่...

“คุณจอมเป็นคนดีค่ะ คุณลุง...สำหรับน้า ไม่ว่าใครจะว่ายังไง คุณจอมเป็นสุภาพบุรุษเสมอ” น้าทิพย์ยิ้มให้ชายชราอีกครั้ง

“ขอบใจนะ...คุณอธิป ผากพาหนุ่ไปส่งที่บ้านด้วยแล้วกัน เดี่ยวผมจะจัดทางนี้เอง...ส่วน...เรื่องที่ของขวัญทำ...ถ้าทั้งคุณทั้งหนุ่จะแจ้งความ ทางผมก็พร้อมที่จะให้ทุกอย่างเป็นไปตามกฎหมาย...” คุณชядัดสินใจแน่วแน่ ครั่งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อนที่จอมขวัญทำผู้หญิงท้อง เพราะฉะนั้นถ้าอะไรจะเกิดก็ต้องเป็นไปตามครรลองของมัน

น้าทิพย์หันไปมองชายหนุ่มที่ยังยืนนิ่งเหมือนจะขอความเห็นใจ

“ผมแค่...ผ่านมาที่นี่เพราะมารับน้ากลับบ้าน ส่วนน้า...เขาก็...” อธิปทิ้งประโยคเอาไว้ให้หญิงสาวเป็นคนตอบ

“...ส่วนน้ำ...แค่มาค้างกับเพื่อนคะ ทั้งน้ำทั้งฟီอิปไม่รู้ไม่เห็นอะไรคะคุณลุง” คุณชัยนิ่งงันเพราะไม่คิดว่าสองหนุ่มสาวจะทำเฉยกับเรื่องที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

“ถ้ายังงี้ น้ำลากลับก่อนนะคะ สวัสดิ์ค่ะ” น้ำทิพย์และอธิปยกมือไหว้ชายสูงวัย ก่อนจะพากันเดินออกจากบ้านไป ทิ้งให้คุณชัยมองตามอย่างโล่งอกระคนเจ็บปวด

...โล่งอกเพราะทั้งน้ำทิพย์และอธิปให้อภัย...จอมขวัญจะรู้ตัวบ้างไหม ว่าต่อให้ทำผิดถึงขนาดนี้ แต่ก็ยังได้รับการให้อภัย...หลานชายของเขาโชคดีเหลือเกิน โชคดีที่ได้รับโอกาสให้แก้ตัว ได้รับโอกาสให้ยืนขึ้นใหม่ได้อีกครั้ง แม้ว่าจะ...ทำตัวร้ายกาจถึงเพียงนี้...

...แต่ก็ยังเจ็บปวด...เพราะครั้งนี้ จอมขวัญทำเกินไปจริงๆ ถ้าหากว่าพวกเขามาไม่ทัน อธิปจะเป็นยังไง...จะต้องมีการสูญเสียไหม...ต้องให้อธิปแด่ดินไปต่อหน้าอย่างนั้นหรือ จอมขวัญถึงจะพอใจ

...คุณชัยหายใจอย่างยากลำบาก เมื่อตัดสินใจจะลงโทษหลานชายที่รัก...แต่จะลงโทษอย่างไร ลงโทษอย่างไรให้เจ้าตัวรู้ซึ่งว่าสิ่งที่เกือบจะทำนั้นคือการปลิดลมหายใจของคนอื่น คนอื่นที่เขาไม่มีพ่อแม่ มีคนที่เขารักและรักเขารอคอยอยู่...

คุณชัยมือสั่น ได้แต่เงยหน้าเพื่อกลั้นน้ำตา หากเขาปล่อยให้เรื่องทุกอย่างจบลงแบบนี้ โดยไม่ลงโทษจอมขวัญ แล้วตอนที่เขาไปเจอหน้าน้องชายผู้เป็นพ่อของจอมขวัญในโลกหน้า เขาจะสู้หน้าน้องได้อย่างไรกัน...

...ต้องลงโทษ...จะต้องลงโทษเพื่อให้จอมขวัญรู้...

เขาก้มหน้าลงพยายามรวบรวมสติทั้งหมดแล้วปลดลูกโมเพื่อจะนำไปเก็บให้ปลอดภัย ทว่าชายชราก็ต้องผละ

...นี่มัน!!!!...

...ไอ้ของขวัญ!!!...

...นี่มันปิ่นปลอมนี่หว่า!!!!!!...

...ไอ้หลานแสบ!!!! เอาปิ่นปลอมไปทำยิงคนนั้นคนนี้ได้ยังไง!! ใครสั่งใครสอน!!!!!!...

ตอน 6

“แล้ว...ทำไม...กลายเป็นของขวัญแอดมิด...”

คุณชัยหันมาถามลูกชายที่ยืนอยู่ข้างเตียงคนป่วยที่ยังนอนหลับไม่รู้เรื่อง และแน่นอนว่าเจ้าตัวไม่รู้แม้กระทั่งว่าตัวเองถูกย้ายเข้ามาในโรงพยาบาลในกรุงเทพฯ แล้วเรียบร้อย

...แล้วเห็นมันนอนแบบอย่างนี้แล้วจะกล้ำลงโทษอะไรมันอีกมั้ยนี่ย!....

“ก็จะอะไรล่ะพ่อ...ส่งแม่ถึงมือหมอปั๊บ ไอ้นี้ก็เปิ่นลมเพราะไขขึ้นปั๊บ!” จักรกฤษณ์ตอบเหลือบตามองน้องชายที่ยังนอนหลับอยู่บนเตียงคนป่วยด้วยความหมั่นไส้ก่อนจะส่งมือไปตีตหน้าผากจอมขวัญเสียทีหนึ่ง!

“ตาจักร!! ทำอะไรของขวัญ!!!” คุณพัชรร้องเสียงแทบลั่นเมื่อเห็นลูกชายทำร้าย

ร่างกายหลานชายต่อหน้าต่อตา

“หมั่นไส้มัน!! ชอบทำให้คนอื่นเป็นห่วงเรื่อย!” ดูเหมือนคนถูกหมั่นไส้จะรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาพอดี จอมขวัญบิดตัวเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้น

“แหม! ที่อย่างนี้จะรู้ตื่นขึ้นมาตอนกำลังนินทา!” จักรกฤษณ์อยากจะตีดะหมิงน้องชายอีกสักที ถ้าไม่ติดว่าคุณพัชรส่งสายตาดูมาให้ พร้อมกับกลาเข้ามาที่เตียง

“ของขวัญ...ของขวัญเป็นยังไงบ้างลูก” มืออวบอุมลุ่มศิระะหลานชายด้วยความรัก อุณหภูมิร่างกายของจอมขวัญลดลงแล้ว แต่ก็ยังจัดว่าร้อนกว่าคนทั่วไปอยู่ดี

“ปารี?...ปารี...ดีขึ้นแล้วเหรอ” จอมขวัญถามประโยคแรกด้วยสามัญสำนึกทั้งหมดที่พอจะมี เขาจำได้ว่าเรื่องเดียวที่เขากังวลคือป้าของเขาเป็นลม

“ดีขึ้น?”

“ปารีเป็นลม” ชายหนุ่มในชุดคนปวยว่อย่างนั้น ทำเอาคุณพัชรขมวดคิ้วแล้วส่ายหน้า

“ป้าไม่เป็นอะไรแล้ว ของขวัญเออะ...ทำไมปล่อยให้ตัวเองไม่สบายขนาดนี้...” คนเป็นป้าน้ำตาลี่ด้วยความรักหลานห่วงหลาน วนาที่ที่เธอรู้ว่าจอมขวัญเป็นลม ช้ำยังไขขึ้นสูงจัด ทำเอาหัวใจตกลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม ตอนที่จอมขวัญแบกเธอมา คุณพัชรไม่ได้เอะใจกับอุณหภูมิร่างกายของหลานชายเลย เพราะตอนนั้นหวังเพียงแค่ให้จอมขวัญไกลปืนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ขวัญขอโทษ...” จอมขวัญเอ่ยเสียงเครือ เขายกมือขึ้นพนมแล้วกราบลงบนแขนของหญิงวัยปลายทำเอาคุณพัชรน้ำตาร่วงเฝะ

“ขวัญขอโทษครับป้า...ขวัญมันชั่ว ขวัญไม่น่าเกิดมาเลย ขวัญทำให้ป้า ทำให้ลุงเสียใจ...” พอสติและสามัญสำนึกกลับมา ก็เหมือนเมฆหมอกที่ลอยบดบังสายตามลายหายไป

...ตอนนั้น เขามองเห็นแต่น้ำทิพย์ ต้องการแต่น้ำทิพย์ หญิงสาวผู้ที่เขาชื่นชมว่าหล่อเป็นน้ำจากสวรรค์ที่ทำให้เขาอยากกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี...แต่วินาทีนี้...วินาทีนี้เขาแค่ต้องการคนที่เข้าใจและกล่าสวมกอดเขา...แม้ว่าเขาจะชั่วช้าเลวทรามแค่ไหน...และคนคนนั้นก็คือป้าพัชร...

หัวใจหลออีกข้างของจอมขวัญอุ่นชานเมื่อถูกฝ่ามือกร้านของคุณชัยบีบ จอมขวัญหันมามองผู้เป็นลุง ก่อนจะเหลือบสายตาไปยังจักรกฤษณ์ที่ยืนอยู่เบื้องหลังคุณชัย

“ขวัญขอโทษครับลุง ขอโทษพี่จักร...”

“พวกเรารักแคะของขวัญ ทำไมจะทำอะไรไม่ปรึกษา แก่ไม่ยอมเล่าให้พวกเราฟัง แต่กลับไปปรึกษาคนอย่างไอ้ทรงพลอย่างนั้นหรอ...” คุณชัยเอ่ยปากเสียงเครืออย่างที่ทำเอาหลานชายสะเทือนใจได้แต่ก้มหน้าอย่างสำนึกผิด

“ขวัญขอโทษครับลุง ขวัญยอมรับผิดทุกอย่าง...” คำว่ายอมรับผิดนั้นทำเอาคุณชัยถอนหายใจเฮือก ถ้าจะมีคนผิดก็ควรจะเป็นเขา เพราะเอาความสงสารหลานชายคนนี้เป็นที่ตั้ง พอจอมขวัญทำผิดเรื่องอะไรขึ้นมา เขาก็เลยไม่กล้าลงโทษสักที

...แต่ครั้งนี้...ครั้งนี้นอกจากจอมขวัญจะต้องรับผิดชอบแล้ว เจ้าตัวต้องสารภาพให้คนเป็น
ลงสบายใจอีกอย่างหนึ่ง แล้วคุณชัยจะยอมเมตตาลงโทษสถานเบา

“ของขวัญ...รับผิดชอบมาอย่างนี้ แก่ชื้อปิ่นมากระบอกเดียวใช้มั้ย” คำถามของคุณ
ชัยทำเอาจอมขวัญต้องเงยหน้ามองอย่างงุนงง

“เอ่อ...ครับ ขวัญได้มาแค่กระบอกเดียว...” จอมขวัญคิดว่าอนาคตเขาคงไม่มีอะไร
เหลืออีกแล้ว น้ำทิพย์อาจจะยอมความ แต่คนอย่างอธิปจะต้องเล่นงานเขา อย่างน้อย
ก็เพราะเขาเกือบจะยิงมัน

“แกได้ลองยิงรึยัง”

“พ่อ!! พุดอะไรอย่างงั้น! มันจะไปลองยิงที่ไหน?!!” จักรกฤษณ์ค้านเสียงดัง

“นั่นสิลุง ขวัญจะไปยิงอะไรล่ะ” พ่อไม่มีฤทธิ์บ้าปิ่นเหมือนเก่าแล้ว จอมขวัญก็นึก
ขยาดว่าเขาจะเอาปืนไปลองยิงกับอะไร

คุณชัยสบตาหลานชาย และในชั่ววินาทีนั้นมะเหงกหนักๆก็เขกลงบนศีรษะของจอม
ขวัญทันที

โป๊ก!!

“โธ้ย!!! ลุง!!!”

“ไปตีหลานทำไม!” นอกจากจอมขวัญจะโวยแล้ว คุณพัชรก็ไมยอมความเหมือนกัน เธอรีบตัวตวัดสายตาดูๆมาที่สามี

“ก็ไอ้หลานเวอร์มันโง่! โอ้ย!! ถ้าตอนนี้แกไม่ได้นอนบนเตียงคนป่วยล่ะก็ ลงจะตีกัน แกให้ลายเป็นแทบเลย!!” คุณชัยชี้หน้าหลานชายอย่างคาดโทษ

“ข...ขวัญรู้ว่าขวัญโง่...แต่...แต่ขวัญง...สรุปว่าที่เขกหัวขวัญนี่เพราะเรื่องอะไร...” คุณชัยกุมขมับตัวเองแล้วสุดลมหายใจลึกๆ ก่อนจะยอมเอ่ยปาก

“ปิ่นที่แกซื้อมานะ มันปิ่นปลอม”

“อะไรนะ!!!!” จอมขวัญ จักรกฤษณ์และคุณพัชรพากันร้องประสานเสียงแล้วทำตาถลึงโตตกใจ

“ป...ปิ่นปลอม?...” จักรกฤษณ์ทวนคำอย่างไม่เชื่อ ก่อนจะกลายเป็นถอนหายใจอย่างโล่งอก อย่างน้อยถ้าหากวันนั้นจอมขวัญเกิดเหนียวใจจริงๆ ก็คงไม่มีใครล้มตาย

ส่วนจอมขวัญตัวตันเหตุนี้จนถึงกับอ้าปากค้างแล้วพูดอะไรไม่ออกอีก ใจนึ้กเคียดแค้นทรงพลที่เอาของปลอมมาหลอกขายเขา แต่อีกใจ...ก็นึกขอบใจมันที่ไม่เอาของจริงมา เกิดวันนั้นเขาหักเหิมฆ่าใครขึ้นมาจริงๆ วันนี้คงได้เข้าไปนอนในคุกเป็นแน่แท้

“ลองลองติดต่อไปหามันแล้ว...ไอ้ทรงพลก็ยอมรับว่าขายปิ่นปลอมให้จริงๆ” คุณชัยไม่อยากจะเล่ารายละเอียดมากนัก เพราะน่าเสียงกวนโทโสของมาเฟียใต้ดินอย่างนายทรงพลนั้นแสนจะบาดหูและกวนสันเขาเหลือเกิน

‘คุณคงไม่คิดว่าผมจะขายปิ่นจริงให้พวกที่ดีแต่บ้าระห่ำแบบหลานคุณหรอกใช่มั้ย ไม่เอาหน้า เกิดมันเอาไปฆ่าใครขึ้นมาจริงๆ ผมที่เป็นคนหาปิ่นให้มันก็ขวยนะสิ นายทรงพลคนนี้ยังไม่อยากเอาชีวิตตัวเองไปผูกติดกับข้อเท้าของไอ้จอมหรอกนะ’ ดู

เหมือนทรงพลจะคาดการณ์ล่วงหน้ามาแล้ว ว่าจอมขวัญจะต้องก่อเรื่องอย่างไม่นึกหน้าคิดหลัง

“แต่ก็ดีแล้วที่มันขายปืนปลอมให้...” แม้จะนึกขุ่นเคืองกับความโง่ของหลานชายที่ถูกย้อมแมวขายของได้ปืนปลอมมาอยู่ในมือแล้วยังไม่รู้ตัว แต่อีกใจก็โล่งอกที่อย่างน้อยทรงพลก็ยัง ‘ฉลาด’ รู้ทันเกม

จอมขวัญเงยหน้ามองคุณชัย ลุงของเขาแกล้งไปมาก ใบหน้ามีริ้วรอยเหี่ยวย่นตามวัย คงเป็นเพราะช่วงหลายวันที่ผ่านมาหลานอย่างเขาก่อฤทธิ์ทิ้งเอาไวให้ท่านทั้งห่วงทั้งกลุ้ม ผมหงอกข้างขมับก็เลยดูเหมือนจะยิ่งชัดขึ้น

“ขวัญขอโทษ”

“อืม แล้วคราวหน้าคราวหลัง ถ้ามีอะไร ลุงขอร้อง...นึกถึงพวกเราที่เป็นครอบครัวเดียวกับขวัญ ปรึกษาพวกเรา ก่อนจะไปปรึกษาใคร...”

“ครับ ลุง...ขวัญสัญญา ถ้ามีคราวหน้า...เอ่อ...หมายถึงถ้ามีปัญหา ขวัญจะวิ่งหาลุงกับป้าเป็นคนแรก”

“อะแหม!! ตรงนี้อีกหนึ่ง...” จักรกฤษณ์ส่งเสียงบอก จอมขวัญเลยหันไปยิ้มแล้วกวักมือเรียกพี่ชายให้เดินเข้ามาใกล้เพียงมากกว่าเดิม

“อย่างน้อยใจเลยหนา เดี่ยวหัวก็ล้าน ขวัญหล่อกว่าแล้วจะหาว่าหล่อไม่เตือน”

“เออ! ไหล่หล่อ!! ขอติดหม่งแม่งอีกสักทีเหอะวะ! ปากมานานมันไส้จริงๆ” จักรกฤษณ์วนว้ายจะเข้ามาตีดหน้าผากน้องชายให้ได้ ลำบากคุณชัยกับคุณพัชรีต้องห้ามปรามในขณะที่จอมขวัญหัวเราะเอิ๊กอ้ออย่างมีความสุข

...ความสุข...ที่หายไป...ณ วันนี้มันกลับคืนมาแล้วไม่ใช่เพราะมือของผู้หญิงที่เขาคิดว่า
เป็นชีวิตทั้งชีวิตของเขา...แต่เป็นเพราะลุง เพราะป้า และเพราะพี่...

...เพราะครอบครัวของเขา...

.....

นอนโรงพยาบาลได้หนึ่งคืนเต็มๆ คนป่วยก็เริ่มกลับมาซ่าได้เหมือนเก่า

“อยากกินแอปเปิ้ล” จักรกฤษณ์ที่วันนี้ถูกบิดาและมารดาโยนงานให้มาเฝ้าน้องถึงกับ
เหลือบตามองไฉ่ตัวดีที่นอนครีโมทียกๆอยู่บนเตียง

“เพ็งกินส้มไปไม่ใช่หรอวะ”

“อยากกินแอปเปิ้ล”

“จะกินอะไรนักหนาอะ เอ้า!” จักรกฤษณ์เดินไปหยิบแอปเปิ้ลพร้อมมิดมายน์ให้
น้องชาย เลย์โดนจอมขวัญจ้องเขม็ง

“ก็ได้ๆ!! ยอมให้แกครั้งเดียวตอนป่วยนะเว้ย!” แล้วก็กลายเป็นคนเป็นฟึดต้องลาก
เก้าอี้มานั่งข้างเตียงแล้วปอกแอปเปิ้ลส่งให้จอมขวัญที่นอนอารมณ์ดีดูโทรทัศน์
เหมือนเด็กๆ

จักรกฤษณ์มองใบหน้าด้านข้างของน้องชายที่ดูอึดอัดมีความสุขแล้วก็ได้แต่ลอบ
ถอนหายใจเบาๆ เรื่องที่เกิดขึ้นคงทำให้จอมขวัญรับรู้และเข้าใจความจริงมากกว่าแต่
ก่อน มันคงรู้ตัวแล้วว่าไม่ใช่ง่าย...ระหว่างมันและน้ำทิพย์ก็เป็นได้แค่เรื่องเพื่อฝัน
เท่านั้น

“พีจักร...โทร.หาคุณน้ำให้หน่อยดิ”

“เฮ้ย!!!!” ...เพิ่งชมอยู่แหมๆ! ว่าตัดใจได้แล้ว!!

“ตกใจทำไมอะ ขวัญแค่อยากคุยกับเขา...ตั้งแต่เกิดเรื่อง ขวัญยังไม่ได้ขอโทษเขาเลย” จอมขวัญหันมามองหน้าพี่ชาย ดวงตาที่มองตรงมายังจักรกฤษณ์นั้นไม่มีแววเจ้าเล่ห์ใดๆอีกแล้ว

“แล้วแกไม่คิดจะขอโทษคุณอชิปด้วยรีไร ทำกับเขาไว้ขนาดนั้น ถึง...จะเป็นปีนปลอมก็เถอะ” จักรกฤษณ์ย้อนถาม

ภาพตอนที่จอมขวัญเล็งปีนไปยังอชิปนั้น แ่คิดถึงก็ยังไม่เสียใจไม่หาย ไม่อยากจินตนาการว่าถ้าปีนในมือจอมขวัญเป็นปีนจริง และจอมขวัญเหวี่ยงไโกออกไปจริงๆ ระยะประชิดแบบนั้น ต่อให้คนไม่เคยจับปีนมาก่อนแบบจอมขวัญ...ก็คงปลิดชีพใครสักคนได้ไม่ยาก...แล้วใครคนนั้นก็คืออชิป

ตัวต้นเหตุหนึ่งเงยบไป แม้จะยอมรับเรื่องราวระหว่างตัวเองและอดีตคนรักว่ามันไม่อาจเป็นไปได้ แต่เขาก็คงรู้สึกไม่เป็นมิตรกับผู้ชายที่ชื่ออชิปอยู่ดี

“ไอ้ขวัญ ถ้าแกยอมรับเรื่องของแกกับน้ำทิพย์ได้แล้ว แกก็น่าจะเปิดใจให้กับผู้ชายคนอื่นที่จะเข้ามาในชีวิตของน้ำทิพย์ด้วย ไม่ใช่ห่วงกังวลแบบนี้ มันจะไม่ดีต่อทั้งแกและน้ำทิพย์”

“ก...ก็ไม่ได้ห่วงกังวล...แต่...” จอมขวัญอีกอึก แต่สุดท้ายก็ได้แต่ถอนหายใจ

...มันไม่ดีจริงอย่างที่จักรกฤษณ์ว่านั่นแหละ เลิกกันแล้ว ก็เป็นได้แค่คนอื่น...เขาไม่ควรอาฆาตมาดร้ายกับผู้ชายคนอื่นที่จะเข้ามาในชีวิตน้ำทิพย์ แม้อิ้วผู้ชายคนนั้นมันจะเข้ามาในช่วงเวลาที่เขากับน้ำทิพย์ยังคบกันก็เถอะ...โธ่เว้ย!!!! ยังไงมันก็แค่นอยู่ดี

แหละวะ!!!

“ไอ้ขวัญ” หน้าตาอยู่ยิบออกแววโกรธของน้องชายทำเอาชายหนุ่มร่างหนาต้องเรียกชื่อ
ปรัม จอมขวัญเลยตวัดสายตามามองขุนๆ

“ก็ได้! โทร.บอกคุณน้ำให้หน่อยแล้วกันว่าอยากขอโทษ ถ้าเขา...ถ้าเขากลับขวัญ ก็
บอกให้เขามาหาที่โรง'บาลก็ได้...ส่วน...ถ้ามีใครจะตามมา ก็เป็นเรื่องของคนนั้น ขวัญ
ไม่เกี่ยว” จักรกฤษณ์พยักหน้ารับ ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือตัวเองแล้วเดินออกจาก
ห้องพักของน้องชายไป

.....

แล้ว...คนจะตามมาก็ตามมาจริงๆ...

...จอมขวัญพ่นลมหายใจแรงๆด้วยความแข็ง เขาก็ลืมไปว่าพี่ชายเขาไม่มีเบอร์
โทรศัพท์ของน้ำทิพย์ เพราะนั่นจักรกฤษณ์ก็ต้องอาศัยโทร.ฝากทางอธิปให้ไปบอก
น้ำทิพย์ให้! แล้วมีหรือที่คนอย่างจักรกฤษณ์จะไม่บอกให้อธิปมาด้วย! แม่่ง!!!...

“คุณจอม...อาการเป็นยังงี้บ้างคะ” น้ำทิพย์เอ่ยปากอย่างเกรงๆ ไม่ใช่เพราะว่าเธอ
ยังหวาดกลัวจอมขวัญหรอก แต่เป็นเพราะรู้สึกเกรงใจชายหนุ่มที่ต้องให้พี่ชายเขา
โทร.มาตามเธอผ่านทางอธิปให้มาเยี่ยมจอมขวัญเสียที

“เป็นไข้ ไม่ได้ผ่าตัด ถ้ามมาได้อาการ ฟังแล้วประหลาด” เสียงจักรกฤษณ์
กระแหนะกระแหนะดังมาจากโซฟา ทำเอาคนเป็นน้องต้องส่งสายตาไปปรัม ชาย
หนุ่มเลยต้องยอมเงย

จอมขวัญเบือนสายตากลับมายิ้มให้หญิงสาว

“ดีขึ้นมากแล้วครับ ผมกำลังหาทางหนีออกจากโรง‘บาลอยู่” คนป่วยว่าอย่างนั้นแล้วยิ้มเผลอย่างขี้อื่น ดวงตาสดใสมีริ้วแหวเหินดเหินดเล็กน้อยคงเป็นเพราะฤทธิ์ของไขที่ยังหลงเหลือ แต่น้ำทิพย์ก็มองออกว่าชายตรงหน้ากลับมาเป็นจอมขวัญคนเดิมที่สนุกสนานและร่าเริงอีกครั้ง

เธอยิ้มกว้างอย่างดีใจ...ดีใจที่เขาไม่เป็นอะไร และดีใจที่เขากลับมาเป็นคนเดิมอย่างที่เธอรู้จัก...

จอมขวัญมองใบหน้าหวานของหญิงสาวที่ยังเป็นดวงใจของเขา ก่อนจะสุดลมหายใจเรียกความกล้า

“คุณน้าครับ...มัน...พอจะเป็นไปได้มั๊ยที่เรา...จะเป็นเพื่อนกัน...ผมหมายถึง...เพื่อนจริงๆ...” เขาเคยหลอกเธอด้วยประโยคขอความเป็นเพื่อน ดังนั้นเมื่อวันนี้ต้องใช้ประโยคนี้อีกครั้ง จอมขวัญจึงหวั่นใจว่าน้ำทิพย์จะคิดว่าเขาหลอกเธอ

“คะ เราจะเป็นเพื่อนกัน” เพียงเท่านั้น ชายหนุ่มก็ยิ้มกว้างอย่างดีใจทันที

“แต่คุณจอมต้องสัญญากับน้า ถ้ามีอะไรที่น้าถาม ห้ามโกหกน้าอีก”

“ครับๆ ผมจะไม่โกหกคุณอีก” จอมขวัญรีบรับปากอย่างยินดี

พวกเขาสองคนคุยกันอีกพักใหญ่ จนกระทั่งจักรกฤษณ์ที่นั่งมองสองหนุ่มสาวอดคิดคนรักคุยกันอยู่นานซักจะทนไม่ไหว

...ไอน้องรักของเขามันรู้เรื่องบ้างมั๊ย ว่านอกจากมันและยัยคุณน้าอะไรนี้แล้ว มีเขากับอธิปหั่วโต่กันอีกสองคน!...

“อะแหม!! ไฉ้ขวัญ อย่าลืมที่สัญญากันเอาไว้” ชายหนุ่มเป็นคนเอ่ยปากเตือนสติ ทำเอาจอมขวัญต้องเหลือบมองพี่ชายที่นั่งอยู่บนโซฟามุมห้องอย่างไม่เข้าใจ

“สัญญา?” นั่นไง...ไฉ้น้องที่รักของจักรกฤษณ์มันลืมจริงๆ!!

จักรกฤษณ์โบยหน้าไปทางอธิปที่ยืนอยู่เบื้องหลังน้ำทิพย์เป็นเชิงทวงสัญญาที่จอมขวัญรับปากเขาเอาไว้ และเพียงเท่านั้น คนถูกทวงสัญญาก็ถึงกับทำหน้าเบ้ด้วยความเซ็งตันที

“เออละ คุณน้ำทิพย์ น้องชายผมมีเรื่องจะคุยกับคุณอธิปนิดหน่อย เชิญคุณออกมารอข้างนอก” จักรกฤษณ์เดินเข้ามาบอกหญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวของห้อง

“เอ๋?” น้ำทิพย์ทำหน้านางด้วยความไม่เข้าใจ เธอไม่รู้มาก่อนว่าทั้งจอมขวัญและอธิปสนิทสนมมีเรื่องพูดคุยเป็นการส่วนตัวเสียด้วย หญิงสาวทำอะไรไม่ถูกจนจักรกฤษณ์ทนรำคาญไม่ไหวกับความซักซ้าของเธอ จนต้องเป็นฝ่ายดึงแขนลากออกไปจากห้องเสียเอง ทั้งจอมขวัญและอธิปเอาไว้ด้วยกัน

“มีอะไรจะคุยกับผม” อธิปเป็นฝ่ายเปิดปากพูดก่อน เพราะรู้ดีว่าถ้าขืนยืนเงิบ คนป่วยอาจจะแผลงฤทธิ์ไม่พูดอะไรขึ้นมาเลยก็ได้

หนุ่มร่างโปร่งในชุดคนป่วยทำสีหน้าหงุดหงิด ก่อนจะเหลือบตามองคนที่ยืนอยู่ข้างเตียงเขา มีแต่ความเงิบอยู่พักหนึ่ง จนกระทั่งจอมขวัญทำในสิ่งที่อธิปคาดไม่ถึง

เขายกมือขึ้นพนมแล้วกอดศีรษะลงจรดปลายนิ้ว ก่อนจะเอ่ยปาก

“ผมขอโทษ” จอมขวัญเงยหน้าสบตาคนที่ยืนนิ่งงัน

“แล้วก็ขอบคุณ ที่ไม่เอาเรื่อง ลงชัยบอกผมแล้วว่าคุณ...ไม่ติดใจอะไร ถึงปีนั้นจะเป็นปีนปลอมก็เถอะ” อธิปเกือบจะขี้ถ้าไม่ใช่เพราะประโยคหลังที่จอมขวัญเสริมมา

...ปีนปลอม?!!!!...

“หมายความว่าปีนอันนั้น...”

“ปีนปลอม...ตอนแรกก็ไม่รู้หรอก ลงชัยมาบอก” จอมขวัญเริ่มรู้สึกเสียนั่นเล็กน้อยที่ดันหลุดปากเรื่องปีนออกไป

อธิปถอนหายใจยาวเหยียด รู้สึกสบายใจขึ้นมากะทันหัน เขามองคนที่นอนอยู่บนเตียงคนป่วย แม่เจ้าตัวจะทำหน้าไม่พอใจอยู่บ้าง ดิดจะคิ้วขมวดเล็กๆ แต่อะไรบางอย่างบอกเขาว่าจอมขวัญสำนึกผิดจริง

...น่าแปลก...อธิปไม่เคยคิดมาก่อนว่าถ้าวันหนึ่งเขาถูกเอาปีนจ่อหน้า แม้ว่าสุดท้ายจะมารู้ว่านั่นคือปีนปลอม แต่เขาก็ไม่คิดเอาเรื่อง หากเป็นตัวเขาเมื่อสิบปีก่อน จอมขวัญคงไม่ได้นอนสบายแบบนี้...แต่...ชายหนุ่มคิดว่าเป็นเพราะเขาพันวัยฮึกเหิมเลือดร้อนมาแล้ว จึงตั้งสติรับกับเรื่องที่เกิดขึ้นได้ ถึงขั้นไม่เอาเรื่องจอมขวัญตัวแสบ...

“คราวหลังก็อย่าเล่นแบบนี้อีกแล้วกัน” ร่างสูงสอน

“คุณก็อย่าทำตัวเก่งขวางทางปีนแบบนี้อีกล่ะ” จอมขวัญยกย่อน จากคนสำนึกผิด กลับกลายเป็นคนตื้อดิ่งอีกครั้ง ทำเอาอธิปส่ายหน้าไปมา

“หมายความว่าจะทำแบบนั้นอีกกันสิ?”

“คนอย่างผมไม่ทำผิดเรื่องเดิมซ้ำซากหรอก เอาเวลาไปสรรหาวิธีชั่วใหม่ๆดีกว่า”

“คุณไม่ใช่คนชั่วหรอก จอมขวัญ”

เจ้าของชื่อ ‘จอมขวัญ’ นิ่งไป เขาหันมองคนพูดอย่างไม่เชื่อสายตา ดวงตาสดใส สนุกสนานมาบัดนี้เปลี่ยนแปลงกลายเป็นหม่นหมอง

“แต่ผมก็ไม่ใช่คนดี” น้ำเสียงนั้นแปร่งปร่า ถ้าเขาเป็นคนดีจริง แม่ของน้ำทิพย์คงไม่ทำทุกวิถีทางเพื่อให้เขาและหญิงสาวเลิกกันจนได้แบบนี้หรอก

“เอาเถอะ! ถึงไม่เป็นคนดีก็ไม่ตายซะหน่อย มีสาวๆอีกตั้งหลายคนชอบผู้ชายเฉวนิดๆ ว่าจ๋านมัย” หนุ่มร่างโปร่งเปลี่ยนอารมณ์อย่างรวดเร็วเพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายรับรู้ว่าเขาอ่อนแอกับเรื่องนี้มากแค่ไหน ต้องทำให้เท่าไรกว่าจะยอมรับให้น้ำทิพย์มาหา ด้วยสถานะที่เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

“...ยังงี้ ผมฝากคุณน้ำด้วยแล้วกัน” จอมขวัญหันมาพูดกับอธิป ในเมื่อผู้ชายคนนี้เป็นคนที่แม่แต่พี่ชายปากร้ายอย่างจักรกฤษณ์ยังยอมรับ เขาก็คงไม่มีอะไรต้องขัดขวาง หากว่าวันหนึ่งข้างหน้า อธิปจะกลายเป็นผู้ดูแลน้ำทิพย์แทนเขา

“ฝากผมไม่ได้ ผมกับน้ำเป็นแค่พี่แค่น้อง...”

“อ้าว แต่แม่ของคุณน้ำ...”

“นั่นเรื่องของเขา” อธิปตอบเสียงเรียบ

“ได้ไง?!!” จอมขวัญร้องเสียงแทบลั่น เมื่อไฉ่ผู้ชายตรงหน้าที่เขาหมายจะฝากน้ำ

ทิพย์ไว้ในมือมันดันมาปิดความรับผิดชอบกันซึ่งๆหน้า

...อย่างจี้เรียกหน้าด้านมาแย่งแล้วเขี่ยทิ้งนี่หว่า!!!!...

“ทำไมจะไม่ได้? ถ้าผมจะรับฝากอะไรจากใคร ผมก็ต้องเป็นคนยินดีที่จะรับฝากเอง ไม่ใช่ถูกใครมายัดเยียดแบบที่คุณกำลังทำ คุณของขวัญ...” ทั้งประโยค ทั้งชื่อเล่น ของจอมขวัญ ทำเอาชายหนุ่มเลือดร้อนโมโหจนแทบอยากจะคว่ำเสาน้ำเกลือฟาดหน้าคนพูดสักที

...มันพูดมาได้ยังไง! พูดมาได้ยังไง!!! ทั้งๆที่เขาอุตส่าห์ทำใจที่จะไว้ใจมัน ยอมยกผู้หญิงที่เปรียบเหมือนดวงใจให้มันไปดูแล! มันคิดว่าเขายกให้ใครก็ได้รีใจวะ! มันถึงไม่เห็นค่ากันแบบนี้!!!!...

“แล้วอีกอย่าง...คุณเป็นใคร ถึงเที่ยวยกน้ำทิพย์ให้คนนั้นคนนี้ดูแล” อธิปถามแล้วมองหน้า เล่นเอาจอมขวัญแทบปรีดในวินาทีนั้น

“จะมากไปแล้วนะเว้ย!!!” แล้วคนป่วยก็กระโดดตัวหมายจะลงจากเตียงไปเอาเรื่องโชคดีที่จักรกฤษณ์และน้ำทิพย์ที่อยู่นอกห้องได้ยินเสียงโวยวายของจอมขวัญเลยรีบวิ่งเข้ามาห้ามเสียก่อน

“ไอ้ขวัญ!! จะทำอะไร!!” จักรกฤษณ์รีบคว้าตัวน้องชายเอาไว้ก่อนที่มันจะลงไปที่ชกต่อยกับอธิปที่ยังยืนนิ่งไม่ทักขีไม่ร้อน

“ก็มัน!!!!...” หนุ่มร่างโปร่งพูดไม่ออก เมื่อน้ำทิพย์มองเขาอย่างตกใจ สุดท้ายจอมขวัญเลยต้องเก็บอารมณ์โมโหลงกับอก แล้วกระโดดกลับขึ้นเตียงพลิกตัวตะแคงหันหลังให้ทุกคนในห้องทันที จักรกฤษณ์มองน้องชายทำตัวเหมือนเด็กอนุบาลสามทะเลาะกับเพื่อนแล้วต้องยกมือขึ้นนวดขมับ

“ท่าทางน้องชายคุณจักรคงง่วง ถ้างั้นผมกับน้ำกลับเลยแล้วกัน”

“อ้อ ครับ ขอขอบคุณมากที่มา” จักรกฤษณ์หันมาบอกแล้วยิ้มบางให้ชายหนุ่มผู้เป็นทั้งเพื่อนและลูกค้าทางธุรกิจ

“แล้ว...ต้องให้ผมออกไปบอกพยาบาลข้างนอกให้มัยว่าน้องชายคุณอาการไม่ค่อยดีเท่าไรหรื น่าจะได้ฉีดยาสักเข็ม สองเข็ม...”อธิปหาเรื่องแกล้งคนนอนหันหลังให้เขาเสียเลย ต่อให้เป็นผู้ชายก็เถอะ แต่ใครก็ไม่อยากเจ็บตัวทั้งนั้น แม้จะเป็นการเจ็บตัวเพราะฉีดยาก็ตาม

จอมขวัญตวัดสายตาหันกลับมาองอย่างไม่พอใจ ก่อนจะลุกขึ้นนั่งแล้วตะโกนลั่น

“ไปบอกว่าเขาสักสิบเข็มเลย! แค่นี้ฉีดยานะไม่กลัวหรอกเว้ย!!!”

“ไอ้ขวัญ!! เจียบแล้วนอนไปเลย!!” จักรกฤษณ์ต้องหันมาปรามน้องชาย ก่อนจะหันมามิ้มแหย่ให้อธิปอีกครั้ง ชายหนุ่มผู้เป็นแขกจึงยอมเดินออกจากห้องพักไปแต่โดยดี มีน้ำทิพย์แอบหัวเราะคิกคักตามออกไป แต่ก็ยังทันได้ยินเสียงโหวกเหวกของคนที่ป่วยแต่เช้าทันอยู่ดี

“พี่จักรมั่งดี!!! เห็นมัยเล้า!! มันจะให้พยาบาลมาฉีดยาขวัญ!!!!”

...น้ำทิพย์กลั้มจมนตาแทบปิด ตั้งแต่คบกับจอมขวัญมา เธอก็พอรู้ว่าเขาเลือดร้อนแต่ไม่เคยรู้มาก่อนว่าบางครั้ง การเลือดร้อนของเขากลับน่ารักแบบนี้...

“พี่ว่าเขาคงได้ออกจากโรงพยาบาลวันนี้แหละ โทษฐานทำให้หนวกหูนะ” อธิปหันมาบอกหญิงสาว ก่อนจะเดินนำไปที่ลิฟต์ น้ำทิพย์มองตามแผ่นหลังชายหนุ่มแล้วไม่อยากจะย่อนเลยว่าก็เป็นเพราะพี่อธิปนั่นแหละ ที่ทำให้คุณจอมของเธอเป็นแบบนี้

ตอนที่ 7

คุณรุ่งทิพเงยหน้าจากนิตยสารความงามเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าบุตรสาวก้าวเข้ามาในบ้าน น้ำทิพย์ยกมือไหว้แล้วยิ้ม

“น้ำซือก้วยจับมาฝากคุณแม่คะ ร้านนี้ชื่อดัง” น้ำทิพย์ชูถุงขึ้นอวดแล้วเดินเข้ามานั่งข้างมารดา

“ไปกินก้วยจับกับอธิปมา?” ผู้เป็นมารดารู้อาบุตรสาวออกไปกับอธิป เพราะเมื่อตอนบ่าย น้ำทิพย์โทร.บอกว่าหลังเลิกงานจะไปกับอธิปต่อ เธอจึงไม่ได้ถามว่าจะไปที่ใดกัน แต่เมื่อเห็นถุงของฝากจากบุตรสาวแล้ว คุณรุ่งทิพก็นึกสงสัยว่าหนุ่มสาวสมัยนี้เลือกสถานที่เที่ยวที่กินเป็นร้านก้วยจับกันแล้วหรือไร

“ไปเยี่ยมคุณจอมที่โรงพยาบาลมาคะ แล้วแถวนั้นมีร้านก้วยจับอร่อยก็เลยไปกินกัน” ชื่อ ‘คุณจอม’ จากปากของน้ำทิพย์ทำเอาคนฟังนั่งชะงักในวินาทีนั้น หญิงสาวเห็นเค้าความไม่พอใจบนใบหน้าของมารดาจึงเอ่ยปากเสริม

“แม่คะ น้ำกับคุณจอมเป็นเพื่อนกัน” คุณรุ่งทิพเข็ดหน้าไปอีกทาง

“ให้มันจริงเถอะ!!”

“จริงค่ะแม่ น้ำกับคุณจอมเรตกลงกันแล้วว่าเราจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน” น้ำเสียงจริงจังของน้ำทิพย์ทำเอาหญิงสูงวัยต้องหันมามอง ดวงหน้าของบุตรสาวนั้นไม่มีเค้าความเศร้าหลงเหลืออีกแล้ว บัดนี้น้ำทิพย์พูดเต็มปากว่าเป็นเพียงเพื่อนกับผู้ชายคนนั้น

“น่าแปลกนะคะ พอเป็นเพื่อนกันแล้ว น้ำรู้สึกว่าคุณจอมนิสัยเหมือนพวกน้องชายเฮ้ยๆนะคะ คุณแม่รู้มั๊ยคะ คุณจอมทะเลาะกับพ่อธิปด้วย” แทนที่น้ำทิพย์จะกังวลที่

ชายหนุ่มสองคนทะเลาะกัน แต่กลับกลายเป็นว่าเธอคิดว่าสองคนนี้ทะเลาะกันแล้ว ครั้นเครงดี

“อธิปนะเธอ?!” จอมขวัญทะเลาะกับคนอื่นไม่ใช่เรื่องน่าแปลกสำหรับคุณรุ่งทิพนัก หรอก แต่พอบอกว่าคนที่จอมขวัญทะเลาะด้วยคืออธิป สตรีสูงวัยก็อดสงสัยไม่ได้

...อธิปเป็นพี่ชายคนโตของบ้าน ข้าอายุก็เหี้ยมสามสิบแล้ว ทั้งสุขุม นิ่ง และเยือกเย็น มองอย่างไรก็ไม่นำไปทะเลาะเบาะแว้งกับพวกเฮ้วห้ามอย่างจอมขวัญได้เลย...

“พี่อธิปนั้นแหละคะคุณแม่ คุณแม่ต้องเห็นเองแล้วจะเชื่อ ก่อนจะออกจากห้อง พี่อธิปยังขู่คุณจอมด้วยนะคะว่าเดี๋ยวจะไปบอกพยาบาลให้เข้ามาฉีดยาให้สักเข็มสองเข็ม คุณจอมไว้อยู่ใหญ่เลยล่ะคะ” น้ำทิพย์เล่าแล้วหัวเราะร่วนเนื่องจากเธอกลั้นขำมานาน

คุณรุ่งทิพนึกภาพไม่ออกด้วยซ้ำ แต่ใบหน้าเรีงร่าและมีความสุขของบุตรสาวทำให้เธอบอกตัวเองว่าที่พยายามผลักดันให้น้ำทิพย์เลิกกับจอมขวัญนั้นถูกต้องแล้ว

“แม่เห็นน้ำหัวเราะได้อย่างนี้ แม่ก็สบายใจ” คำพูดของมารดาทำให้น้ำทิพย์นิ่งไปเล็กน้อย เธอรู้ว่านับตั้งแต่เลิกกับจอมขวัญ เธอเสียใจมากแค่ไหนและแสดงออกทางสีหน้ามากเพียงใด เธอรู้ว่าแม่กังวลและห่วงใย แต่วันนี้...เธอยิ้มได้แล้ว ยิ้มอย่างเต็มใจกับสถานะของเธอและเขา...

“น้ำเองก็สบายใจที่ทำให้แม่สบายใจคะ น้ำขอโทษนะคะแม่...ที่น้ำเคยทำให้แม่ทุกข์” น้ำทิพย์เอนศีรษะลงบนตักมารดาด้วยความรัก ฝ่ามือพอมลูบเส้นผมนิ่มของบุตรสาวด้วยรักไม่แพ้กัน

“มาคิดดูดีๆแล้ว น้ำกับคุณจอมเราเหมาะที่จะเป็นเพื่อนกัน...ไม่สิ น้ำอยากได้เขามาเป็นน้องชายมากกว่า ถ้ามีเขาเป็นน้องล่ะก็ น้ำต้องหัวเราะได้ทั้งวันเลย เพราะเขาเฮี้ยวขนาดหนัก ส่วนพี่อธิปต้องเป็นพี่ชาย...แล้ว...พี่ชายกับน้องชายก็ทะเลาะกัน น้ำ

สนุกนะคะ” น้ำทิพย์หันมามองมารดาด้วยใบหน้าสดใส เธอจินตนาการเวลาจอมขวัญอยู่กับอธิปแล้วอยากจะเข้าไปอยู่ตรงกลางระหว่างสองหนุ่ม ชี้อูเธอคงเต้นดีพิลึก

“ให้อธิปเป็นแค่พี่เองเธอ” คุณรุ่งทิพถามขึ้นมา อธิปนับว่าเป็นผู้ชายเพอร์เฟคที่หายาก แต่เธอก็ไม่อยากจะเกะเกณท์ให้บุตรสาวรักใคร เพียงแค่ขอเข้าไปรักคนที่ดูท่าแล้วมีโอกาสเจ้าชู้เพลย์บอยแบบนายจอมขวัญเป็นพอ

“คะแม่ ไม่ต้องเขียร์น้ำกับพ้อธิปเลยนะคะ เราเป็นได้แค่พี่น้องเท่านั้นละคะ”

“ก็...แม่เห็นอธิปเขามารับมาส่ง”

“เราขอบอะไรคล้ายๆกันนี้คะ เดี่ยวน้ำขึ้นไปอาบน้ำก่อนดีกว่า” น้ำทิพย์เงยหน้าจากตักมารดาก่อนจะหลุดจากโซฟากำลังจะเดินขึ้นห้องแล้ว แต่นึกอะไรได้เสียก่อนจึงหันมาทางมารดา

“แม่คะ พรุ่งนี้วันเสาร์ไปเยี่ยมคุณจอมกับน้ามัยคะ” คำชวนของบุตรสาวทำเอาคุณรุ่งทิพเงยหน้ามองทันที ดวงตาของน้ำทิพย์นั้นนิ่งสงบไม่มีความหมายอื่นใดนอกจากต้องการให้ไปเยี่ยมจอมขวัญในฐานะที่เขาเป็นเพื่อนเท่านั้น

“ถ้าน้ายืนยันว่าที่ชวนแม่เพราะ ‘เพื่อน’ ของน้าป่วย...แม่ก็จะไป” น้ำทิพย์ยิ้มกว้าง

“จ้ะพรุ่งนี้ตอนเช้า เราไปด้วยกันนะคะแม่”

.....

จอมขวัญรู้สึกเหมือนตาชวาทาซ้ายขยับสลับข้างจนไม่รู้ว่าจะทำนายว่าโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ หรือบางทีมันอาจจะมาพร้อมกัน แต่ชายหนุ่มขอโชคดีมาก่อนได้มัย เขายัง

ไม่อยากเจอเรื่องโชคร้ายเท่าไร นี่ก็เพิ่งจะออกหักดังเป๊าะมา จะให้เจอเรื่องโชคร้ายอีกก็ทำร้ายจิตใจกันเกินไปแล้ว!!

“เป็นไร ไฉ่วัย ทำหน้านี่ตัวขมวด” เสียงจักรกฤษณ์ดังขึ้น...นี่ก็อาจจะเรียกว่าเป็นโชคร้ายลำดับที่ 1 เพราะตลอดสองวันแห่งการนอนโรงพยาบาล เขามีพี่ชายปากเสียมานอนเฝ้า เพราะลุงและป้าติดธุระจนทำได้แค่ส่งกับข้าวมาให้กินต่างหน้าเท่านั้น

“เปล่า...เออ ถ้าหมอมาตรวจรอบสาย บอกไปเลยนะเย็นนี้ขวัญขอออกจากโรง'บาล” เมื่อเช้า หมอมาตรวจแล้วรอบนึง แต่เนื่องจากจอมขวัญนอนตึกเพราะเชิยร์บอล หลังจากกินข้าวเช้าแล้วก็เลยหลับปุ๋ย หมอเข้ามาตรวจเขาก็เลยไม่รู้เรื่อง กลายเป็นว่าไม่ได้ขออกจากโรงพยาบาลซะที

ชายหนุ่มไม่เข้าใจว่ากับแค่ไข้ขึ้นจนเป็นลม ซึ่งปัจจุบันไข้ลงจนหายดีเยี่ยมแล้ว จะให้เขานอนเล่นในฐานะคนป่วยไปอีกทำไม

“ออกพรงนี้ แม่สั่งมา” จักรกฤษณ์เอ่ยปากทันที เขารู้ว่าจอมขวัญหายดีแล้ว แต่ภาพตอนที่มันเป็นลมกลางโรงพยาบาลตอนนั้นยังติดตาเขาอยู่เลย แม้ชายหนุ่มจะปากเสียกัดจอมขวัญได้ทุกวินาทีที่มีโอกาส แต่ใจเขาแล้วรักมันยิ่งกว่าน้องในไส้

“จันบอกป้ารีให้หน่อยดิ ออกจากโรง'บาลขอฉลองด้วยกับแกล์มรสเด็ดๆ โอ้ย!! ติดเหม่งทำไมวะ!” จอมขวัญปิดหน้าผากตัวเองทันทีที่ถูกพี่ชายติดเปรี้ยะ เจ็บแสนจนหน้าอ

“เพิ่งหายไข้แล้วยังซ่า เดี่ยวเถอะแก”

สองพี่น้องยังไม่ทันจะได้ทะเลาะกันมากกว่านั้น แหกเยียมไ้ยามเข้าก็โผล่หน้าเข้ามาในห้องสองคนรวด

“เฮ้ย!!” จอมขวัญและจักรกฤษณ์หันไปมองแล้วสะดุ้งโดยพร้อมเพรียง ดีว่าที่ส่งเสียงตกใจออกไปนั้นไม่ดังเท่าไรหรอก ไม่อย่างนั้นสองแขกผู้มีเกียรติอาจมีหนึ่งแขกในนั้นชักสีหน้าไม่พอใจใส่ทันที

“ส...สวัสดีครับคุณน้ารุ่ง” จอมขวัญยกมือไหว้คนแรก ส่วนจักรกฤษณ์ยกตาม

“เป็นยังไงบ้าง เห็นน้าว่าไม่สบาย” คุณรุ่งทิพเดินเข้ามาที่ข้างเตียงคนป่วยที่หน้าตาดูสดใสเหมือนไม่ได้ป่วยเลยสักนิด

“ดีขึ้นแล้วครับ พรุ่งนี้จะออกจากโรงพยาบาลแล้ว” จอมขวัญตอบ ยังอดอิหลักร้อเหลื่อไม่ได้ อย่างน้อยเขาก็เคยจับน้ำทิพย์ไป

“ขอโทษนะ ฉันมีเรื่องอยากจะคุยกับน้องชายคุณหน่อย ช่วยออกไปรอข้างนอกก่อนได้ไหม” หญิงสูงวัยหันมากล่าวกับจักรกฤษณ์ที่ถึงกับใบ้กินเมื่อถูกไล่กันโດงๆ

ชายหนุ่มเหลื่อตามามองน้องชาย จอมขวัญพยักหน้ายอมให้เขาออกไป ร่างสูงเลยไม่อยากขัด จำใจต้องออกมา แต่ก็ไม่วายลากน้ำทิพย์ออกมาด้วย โทษฐานที่เธอก่อเรื่องยุ่งพามาหาจอมขวัญถึงโรงพยาบาล!!

ทั้งจักรกฤษณ์และน้ำทิพย์ออกจากห้องไปแล้ว เหลือเพียงจอมขวัญและคุณรุ่งทิพ

“น้าบอกวว่าเธอกับเขาเป็นเพื่อนกันแล้ว” จอมขวัญอดไม่ได้ที่จะทำเสียงขึ้นจุมก

...ก็สถานะนี้ไม่ใช่หรือที่คุณรุ่งทิพฝ่ฝืนนักหนาต้องการให้ลูกสาวตัวเองและเขาเป็น...

“คุณน้าทราบมั๊ยครับ ว่าสถานะไหนที่ถ้าผมกับคุณน้าเป็นแล้วจะทำให้เราสองคนสามารถคบหากันไปได้ตลอดชีวิต...” จอมขวัญเอนตัวลงนอนบนเตียงอย่างสบาย เอาแขนรองศีรษะแล้วมองหน้าสตรีสูงวัยอย่างกวนประสาท

“...เพื่อน...ไรงี้ครับ เพื่อน...ที่รักคุณน้า...”

“นี่แก!! อย่าตลกติกเอาไ้คำว่าเพื่อนมาหลอกฉันนะ! ถ้าฉันจับได้ว่าแกคิดไม่ซื่อเมื่อไหร่ละก็ ฉันจะสั่งให้น้าเลิกเป็นเพื่อนกับแกทันที!!”

“แน้ใจ? คุณน้าก็รู้ว่าคุณน้าจะเป็นผู้หญิงที่ดี ทั้งรูปร่างหน้าตาอาชีพการงาน นอกจากผมแล้ว คุณน้าจำไ้อนาคตมั๊ยครับ...ที่มันเคยจีบคุณน้าก่อนหน้านี้ผม แต่พอคุณน้าเป็นแฟนกับผมแล้ว มันก็กลับไปเสียแผลมันในที่มืด คุณน้าว่าผมเลวใช่มั๊ยครับ คนเลวอย่างผมขอมอบรางวัลเพชรน้ำเอกแห่งวงการคนเลวให้ไ้อนาคตไปเลย ทั้งเหล้ายาผู้หญิงแถมการพนันอีกต่างหาก”

คุณรุ่งทิพมองคนพูดพล่ามอย่างไม่วิใจว่าจะมาไม่ไหน จนกระทั่งจอมขวัญเอ่ยปากประโยคถัดมา

“แล้วถ้ามันรู้ว่าคุณน้าเลิกกับผมแล้ว แถมยังถูกกีดกันไม่ให้เป็นเพื่อนกันอีก งานนี้ละลาบปากไ้อนาคตแน่ๆ คุณน้าจะได้ลูกเขยเลวสุดทรวงก็คราวนี้แหละ”

“พูดอย่างกับว่าถ้ามีแก มันจะไม่เข้ามาวุ่นวายจ้ะสิ!” จอมขวัญทำเป็นเลิคว

“แล้วช่วงที่ลูกสาวคุณคบผม คุณเคยเห็นมันมาป่วนเปี่ยนมั๊ยละ” คุณรุ่งทิพนิ่งไปจริงอย่างที่จอมขวัญว่า ช่วงที่น้ำทิพย์และจอมขวัญคบกัน นายอนาคตหายเข้ากลีบเมฆไปเลย คุณรุ่งทิพก็ไม่ได้ติดตามว่าชายคนนั้นไปทำอะไรที่ไหน เพราะวันๆเอาแต่เป่าหูบุตรสาวให้เลิกกับจอมขวัญวันละร้อยรอบ!...

“จะบอกว่าเป็นเพราะแก้งั้นหรอ”

“หรือคุณน่าจะไม่ใช่ละครับ ผมคลุกคลีกับชีวิตกลางคืนมาตั้งแต่เด็ก มีเพื่อนมีคนรู้จักอยู่ในนั้นก็มาก ผมมีคนที่เป็นหูเป็นตาให้ได้ ใช้อ้อนุชาทำอะไรที่ไหน ผมรู้...แต่สิ่งที่ผมรู้จะเป็นประโยชน์ก็ต่อเมื่อผมเป็นเพื่อนคุณน้าและได้ปกป้องเธอในฐานะเพื่อนที่ดีคนนึง”

“เพื่อนที่ดีแน่นะ!”

“ไม่มีอะไรแน่ไปกว่านี้แล้วครับ”

“ให้มันจริงแล้วกัน! ถ้าแกคิดไม่ซื่อขึ้นมาเมื่อไหร่ ฉันจะเด็ดหัวแกออกจากวงจรชีวิตลูกสาวฉันแน่!!” คุณรุ่งทิพนั้นเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ แต่เวลาพูดถึงเรื่องลูกสาวเพียงคนเดียวแล้ว กลับกลายเป็นหญิงแกร่งขึ้นมาได้อย่างไม่น่าเชื่อ

จอมขวัญมองใบหน้าสวยที่มีริ้วรอยตามวัยแล้วพาลนึกไปถึงมารดาผู้ล่วงลับของตัวเอง แม่เขาก็ตีเด็ดเดี่ยวเช่นนี้เหมือนกัน น่าเสียดาย...ที่เขาไม่มีโอกาสได้เห็นมานับสิบกว่าปีแล้ว...

“เอ่อ...แล้ว...แล้วคุณน้าคิดยังไงเรื่องนาย...เอ่อ...เรื่องคุณอธิป” จอมขวัญนึกถึงเรื่องที่ทำให้เขาอารมณ์เสียเมื่อวาน เมื่อไอ้หมอนั้นปิดความรับผิดชอบจะไม่ดูแลน้ำทิพย์ขึ้นมาเสียตื้อๆ ทั้งๆที่ตอนแรกมันเข้ามาเป็นมือที่สามระหว่างเขาและคนรักด้วยซ้ำ

คุณรุ่งทิพมองคนถามอย่างไม่ไว้วางใจ

“คือ...ผมไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียอะไร แต่...หมอนั้นมันไม่เหมาะกับคุณน้า ผมว่าน่าจะหาคนอื่นมาเป็นตัวเลือกเสริม”

“อธิปนะเธอไม่เหมาะะ?!” คุณรุ่งทิพย์อ่อนเสียงสูง ถ้าคนอย่างอธิปไม่เหมาะสมกับลูกสาวเธอ เธอก็คงต้องไปสอยเทวดาจากสวรรค์ลงมาคู่กับน้ำทิพย์เสียละมัง!!

“เอาเป็นว่า ควรจะเลี้ยงผู้ชายคนอื่นได้แล้วครับ ถ้าปล่อยให้คุณน้ารอนายคนนี้ละก็ผมว่าท้ายที่สุดคุณน้าขึ้นคานชั่ว!” แม้คุณรุ่งทิพย์จะได้ยินจากปากน้ำทิพย์เองว่าเธอและชายหนุ่มเป็นไปได้แค่พี่น้องเท่านั้น แต่ผู้เป็นแม่ก็ยังคาดหวังว่าสักวันหนึ่งบุตรสาวอาจจะหันมาเห็นความเพอร์เฟ็คของอธิปเข้า

แต่...พอมาได้ยินจอมขวัญ ‘ใส่ไฟ’ แบบนี้แล้ว ก็ทำให้คุณรุ่งทิพย์ชักเอนเอียง

...หรือที่น้ำทิพย์เอ่ยปากว่าเป็นได้แค่พี่น้อง เพราะน้ำทิพย์ก็เห็นว่าอธิป ‘ไม่เหมาะ’ อย่างที่จอมขวัญว่ามา

“ผมแนะนำเอาไว้ คุณน้าจะได้ไม่เจ็บใจทีหลัง ผมกับนายคนนั้นผู้ชายเหมือนกัน หมอนั้นเป็นใจ ผมดูออก” ว่าแล้วจอมขวัญก็ทำเบ่งเหมือนรู้ดี แท้จริงแล้วเขาไม่รู้อะไรเลยต่างหาก นอกเสียจากว่ามันน่าหมั่นไส้

คุณรุ่งทิพย์เหลือบตามองชายหนุ่มบนเตียงคนไข้อย่างไม่เชื่อใจนัก แต่...ถ้าจะมีสายสืบเอาไว้ใช้งาน คนอย่างจอมขวัญก็น่าจะเป็นตัวเลือกที่ใช้ได้

“แล้ว...แกว่า...อธิปเขาเป็นคนยังงี้ละ”

จอมขวัญเหลือบตามองคนถาม สาบานเถอะว่าเขาไม่ได้อยากจะแก้แค้นที่ไอ้อธิปเข้ามาเป็นมือที่สาม ไม่ได้ผูกใจเจ็บที่พอเขายอมถอยให้มัน มันกลับบอกปัดหน้าตาเฉย... และก็ไม่ได้อาฆาต...ที่คุณรุ่งทิพย์ดูจะมีความสุขมากมายที่เขากับน้ำทิพย์เลิกกัน

...สาบานว่าไม่ได้อยากแก้แค้น ไม่ได้อยากผูกใจเจ็บ ไม่ได้อยากอาฆาต...

แต่...

...น่าเสียดาย...นายจอมขวัญคนนี้นั้นไม่ใช่คนดีเสียด้วย ไฉนเรื่องไม่ยากทำชั่วมันก็พอจะมีในใจหรอก แต่มันหยุดยาก!!...

“คุณน้าอยากรู้จักจริงหรือครับ?” จอมขวัญทำเป็นถามหยิ่งเชิง ก่อนจะกระดุกยืมมูมปากเมื่อสตรีสูงวัยทำหน้าปะหล่ำปะเหลือกที่เขาเล่นตัว

“อย่าตกใจแล้วกัน...”

“...ผมว่าเขาเป็นเกย์”

“อะไรนะ!!!!”

.....

“อะไรนะ!!!!” เสียงร้องลั่นของคุณรุ่งทิพทำเอาสองหนุ่มสาวที่กำลังถกเถียงกันหน้าดำหน้าแดงถึงกับหยุดชะงัก ก่อนที่จักรกฤษณ์จะยิงโมโหที่ผู้หญิงตรงหน้าก่อเรื่องวุ่นด้วยการพาแม่ตัวเองมาแจ้งน้องชายเขาถึงโรงพยาบาล

“อย่าเพิ่งคะ!” น้าทิพย์รีบปรามชายหนุ่มเลือดร้อนที่ชื่อจักรกฤษณ์เอาไว้ ไม่อย่างนั้นเขาต้องบุกလာเข้าไปในห้องนอน

“ทำไม!! แม่เธอจะมีเรื่องกับไอ้ขวัญรีเป่ลากี้ไม่รู้! เพราะเธอคนเดียว! ยัยบ้าเอ๊ย!! เอาอะไรคิด! ถึงพาแม่เธอมาเจอกับไอ้ขวัญ!!” จักรกฤษณ์หัวเสียเป็นที่สุด หลังจากลากเธอออกมาจากห้องแล้ว เขาก็ได้รู้ว่าต้นคิดที่พาคุณรุ่งทิพมาเจอจอมขวัญก็

คือยัยผู้หญิงบื้อและบ้าที่ชื่อน้ำทิพย์นี่ละ!!!

“คุณแม่ไม่ทะเลาะกับคุณจอมแน่นอนค่ะ”

“รู้ได้ยังไง!!”

“เพราะคุณจอมเป็นเพื่อนของฉัน และเรื่องนี้คุณแม่ก็ทราบ ต้องให้บอกอีกก็ครั้งว่า ที่ฉันชวนคุณแม่มาก็เพื่อให้คุณแม่รับรู้วาระหว่างฉันกับคุณจอมเราเป็นเพื่อนกัน” จักรกฤษณ์ทำเสียงที่ขึ้นจมูกอย่างหมั่นไส้ นึกหงุดหงิดที่ยัยคนนี่ต้องบอกแม่ตัวเองทุกเรื่อง

“ถ้าแม่เธอทำอะไรโง่เขลาล่ะก็! ฉันจะถือว่าเป็นความผิดของเธอ!!!”

“น้ำ?...” สองหนุ่มสาวไม่ทันได้ทะเลาะกันมากไปกว่านั้น เพราะเสียงเรียกชื่อน้ำทิพย์ดังขึ้นมาเสียก่อน ทั้งเจ้าของชื่อและจักรกฤษณ์หันไปมอง ก่อนที่หญิงสาวจะยกมือไหว้คนทัก

“สวัสดีค่ะพี่อธิป” อธิปเดินตรงเข้ามาหาด้วยความแปลกใจที่เห็นทั้งคู่ออกมายืนนอกห้อง แทนที่จะอยู่ข้างในกับคนป่วย

“คุณอธิปมาเยี่ยมไอ้ขวัญมันไข้มั๊ยครับ! เชิญเลยๆ” จักรกฤษณ์ก็วิธีกุสถานการณ์ ออกขึ้นมาทันที เขาริบเชื้อเชิญชายหนุ่มผู้มาใหม่ทันที อธิปยังไม่เข้าใจ แต่ จักรกฤษณ์เปิดประตูแล้วดันหลังชายหนุ่มเข้าไปในห้องแล้ว ก่อนจะรีบปิดประตูทันที แล้วลากน้ำทิพย์ที่กำลังจะโวยออกจากตรงนั้น

...จักรกฤษณ์เหลือบตามองกลับไปประตูห้องพักของน้องชาย แล้วภาวนาขอให้ เรื่องที่อาจจะเกิด ถูกอธิปแก้ไขได้ทันเวลาด้วยเถิดดดด...

■

.....

อธิปเข้ามายืนอยู่ในห้องพักคนป่วยแล้ว แต่เพราะห้องพักรักษาของโรงพยาบาลแห่งนี้ แบ่งเป็นส่วนพักผ่อนด้านนอก และส่วนเตียงนอนของผู้ป่วยด้านใน ทำให้คนในห้อง ไม่รับรู้ถึงการมาของเขา

“...ไม่เชื่อไม่เป็นไรนะครับคุณน้า แต่ผมยืนยัน” เสียงจอมขวัญดังขึ้น

“ยืนยันยังไง?”

“ก็...ผม...เคย...เห็นมันแอบมองผม”

“อะไรนะ?!!!!”

“ผมก็หน้าตาดี...จะว่าสเปกเกย์กะเทยก็ใช้อยู่ เพื่อนผมหลายคนที่เป็นแบบนี้ยังชมผมเลยว่าผมหล่อ...”

“แล้วอธิปไปมองแกตอนไหน?!! เขาอาจจะมองว่าแกประหลาดก็ได้!” เจ้าของชื่อ ชะงักกึก เมื่อได้ยินว่าตัวเองมีส่วนพัวพันอยู่ในบทสนทนา... คุณรุ่งทิพและจอมขวัญ คอยกันเรื่องอะไร ทำไมถึงมีชื่อเขา

“คุณน้าไม่เห็นสายตาที่มันมองผม ก็อย่าเถียงแทนเลย” น้ำเสียงของจอมขวัญยังคงไว้เชิงอย่างเหนือกว่า

“แก...มันใจเหวอ...ว่าเขามองแก...แบบ...แบบ...”

“แบบเกย์มองผู้ชาย”

...อะไรนะ!! ใครเป็นเกย์?!!!!...

“คุณน่าจะไม้ออกจริงๆหรือครับว่านายอธิปเป็นเกย์”

...นี่จอมขวัญหาว่าเขาเป็นเกย์!!!!...

“ถามจริงๆเถอะ ไม่แปลกใจบ้างรึไงว่าผู้ชายที่สมบูรณ์แบบชะขนาดนั้น อยู่เป็นโสดมาจนอายุขนาดนี้โดยไม่มีแฟนเป็นผู้หญิงได้ยังไง ผมที่เป็นผู้ชายด้วยกันยังอดอิจฉาความเพอร์เฟ็คของมันไม่ได้เลย รับรองได้ว่าถ้าหมอนี้ไปจีบผู้หญิงที่ไหน ไม่มีใครไม่คว่ำเอาไว้นะครับ เสียแต่ว่า...มันไม่เข้าไปจีบเอง...เพราะไม่ชอบผู้หญิง...” เสียงจอมขวัญยังยืยวนกวนประสาท อย่างที่ทำให้เอาคนถูกอ้างชื่ออย่างอธิปนี่ก็อยากบีบคอไล่คนพูดจอมแสบ

...มันน่าจริงๆ!!! ขนาดนอนอยู่ในโรงพยาบาล มันยังหาเรื่องจนได้!!!!...

ชายหนุ่มไม่บ้าพอจะยืนถือแล้วปล่อยให้จอมขวัญใส่ไฟเขาอีกต่อไป อธิปเดินเข้าไปทันที ทำเอาคนป่วยที่กำลังปากเปราะถึงกับอ้าปากค้าง ก่อนจะรีบสำรวจกิริยาดีหน้าชื่อไม่รู้เรื่อง มือกดรีโมทยึกๆ เบี่ยงสายตามาดูโทรทัศน์ เหมือนเมื่อกั๊ตตนเองไม่ได้ทำอะไรเสียหาย ทั้งๆที่กล่าวหาอธิปว่าเป็นเกย์และสมบูรณ์แบบเกินกว่าจะเป็นผู้ชาย!!

คุณรุ่งทิพเจียบกริบ พุดไม่ออก เมื่อเห็นว่าคนที่ตนและจอมขวัญกำลังพูดถึงเดินเข้ามาปรากฏตัวในห้อง

“สวัสดีครับ น้ารุ่ง” อธิปทำเหมือนไม่ได้ยินอะไร ทั้งๆที่ในใจเขาคาดโทษเจ้าคนที่นอนกระดิกเท้ายึกๆอยู่บนเตียงคนป่วยแล้วเรียบร้อย

...เดี๋ยวจะได้เจอกัน!! ใจจอมแสบ!!!...

“สวัสดีค่ะ...เอ่อ...น้ำละ อยู่ข้างนอกเหรอ”

“ครับ”

“น่าจะกลับพอดี ถ้ายังไงขอตัวก่อนนะคะ” คุณรุ่งทิพเหลือบตามามองจอมขวัญที่ทำเป็นนอนดูโทรทัศน์ไม่รู้เรื่อง ในขณะที่เธอนั้นร้อนๆหนาวๆ เกรงว่าอธิปจะได้ยินเรื่องเมื่อก็

อธิปยกมือไหว้อีกครั้ง สตรีสูงวัยจึงเดินออกจากห้องอย่างที่ทำเอาจอมขวัญนึกหมั่นไส้คุณรุ่งทิพขึ้นมา ที่เมื่อก็ละฟังเขาพูดไม่มีขัด ที่อย่างนี้จะหาเรื่องซึ่งปล่อยให้เขารับหน้าไต่บ้านี่ลำพัง

ในห้องเหลือเพียงคนป่วย และแขกผู้มีเกียรติที่จอมขวัญนึกสงสัยว่ามันจะมาทำไม เขาไม่ได้เชิญมันสักหน่อย!

“เมื่อก็พูดอะไร” อธิปคำสองแขนลงกับราวกันเตียงที่ถูกยกสูงค้ำเอาไว้ จอมขวัญชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะปรับสีหน้าอย่างรวดเร็วแล้วยักไหล่

“จะให้พูดอะไรละ ก็ทักทาย...ญาติผู้ใหญ่ของอดีตแฟน...”

“ผมไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น” คราวนี้จอมขวัญเงิบ รู้แน่แล้วว่าอีกฝ่ายได้ยินเรื่องที่เขาสื่อไฟหาวว่ามันเป็นเกย์

“จอมขวัญ...อย่าให้ผมหมดความอดทนกับคุณ”

“โฮ!!! ต้องเป็นผมมั้งที่พูดคำนี้! ตอนผมคบกับคุณน้าอยู่ดีๆ คุณก็เข้ามาเป็นมือที่สาม พอผมยอมถอยออกมา คุณเลือกบอกว่าไม่ได้คิดอะไรกับคุณน้า! แม่เอ๊ย! มันน่าฟาดด้วยเสาน้ำเกลือสักที!!!” จอมขวัญหาเรื่องโววายอย่างเอาเรื่องเป็นการเบี่ยงประเด็น

...คราวนี้คนผิดก็จะกลายเป็นไอ้ธิปแทน! เรียกกันง่ายๆว่าคดียพลิก!!!...

“เพราะงั้นก็เลยปากเสียหาว่าผมเป็นเกย์จ้ะสิ!” ...แต่ดูเหมือนธิปจะไม่ยอมให้พลิกตามความตั้งใจของอีกฝ่าย “...คิดจะแก้แค้นอย่างนั้นใช่ไหม?” จอมขวัญหุบปากเงียบ แต่ไอ้จะแสดงท่าทางลนลานน่าเวทนาการก็ไม่ใช่เขาเสียด้วย ชายหนุ่มร่างโปร่งในชุดคนป่วยเลยทำเป็นยกไหล่อีกรอบ

“ถ้า...ถ้าคุณไม่ได้เป็นก็ไม่ต้องเดือดร้อน มันอยู่ที่ว่าคุณ ‘เป็น’ อย่างที่ผมพูดรีเปเล่าหะ” ท่าทางไม่รู้ร้อนรู่หนาวของจอมขวัญยิ่งทำให้ธิปโมโหหนัก แต่เขาไม่ใช่คนแสดงความรู้สึก ดังนั้นสีหน้าจึงไม่เปลี่ยน หากแต่ในใจนั้นเขาคาดโทษเอาไว้แล้วว่าคนปากพล่อยอย่างจอมขวัญจะต้องถูกเขาลงโทษ!!

“แล้วนี่คุณมาทำไม? ไม่มีอะไรทำเลยวะมาเยี่ยมเยียนผมรีใจ แล้วไหนล่ะของเยี่ยม ไม่มีติดไม้ติดมือมาเลยหรอ อะไรกันนน...รวชะเปล่า ใจดำจริงๆ” คนบนเตียงพยายามทำตัวสบายๆ เก็บความกลัวเอาไว้ในใจเพราะเกรงว่าอีกฝ่ายจะชมได้ชมเอา

แต่จอมขวัญไม่รู้เสียแล้วว่าไอ้ท่าทางไม่เดือดเนื้อร้อนใจของตัวเอง ยิ่งทำให้ธิปโมโหหนักกว่าเดิม

คนโมโหแต่เก็บอารมณ์ กระดุกยืมมุปากแล้วเอื้อมมือไปแตะเบาๆที่ปลายคางของคนป่วย ทำเอาจอมขวัญต้องหลบตามองอย่างงุนงง

ปลายนิ้วสากлубคางที่มีไคร่ขึ้นน้อยๆ ก่อนจะไล่ปลายนิ้วขึ้นมายังแก้มขาว ทำเอาจอมขวัญหลกซู่แล้วกระเถิบตัวลุกขึ้นนั่งถอยห่างจากมือร่อนนั้นทันที

“ทำอะไร?!”

“จะว่าไป...คุณเองก็...ดูดี...” อธิปเอ่ยปาก ดวงตาที่จับจ้องใบหน้าขาวของคนป่วยนั้นเหมือนจะโอ้โหลมอย่างที่ทำให้คนถูกมองสะดุ้งเฮือก

...อย่าบอกนะเว้ย!! ว่ามึงเป็นจริงๆเนี่ย!!!!...

...ตายห่า!!!!...นี่เขาไปเปิดกล่องลับแพนโดร่ามหาสยองเข้ารีใจวะ!!!!...

“ก...ก็...ก็...จะ...จะดูดีได้ไง! ป่วยอยู่!!” คนป่วยตอบกลับไปแล้วเสียงแข็ง เหลือบตามองหาทางลงจากเตียง แต่เตียงเจ้ากรรมดันยกที่กั้นขึ้นสูง ถ้าเขาจะลงจากเตียง ก็ต้องกระโดดข้ามที่กั้น ไหนจะสายน้ำเกลือนี้อีก แล้วขวดน้ำเกลือก็ดันอยู่ฝั่งไอ้อธิป!! โธ่เว้ย!!! แล้วแบบนี้จะหนีมันได้อย่างไร!!!

“มองหาอะไร” อธิปยังคงตั้งคำถามด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย หากแต่ในใจเริ่มสนุกเมื่อเห็นพฤติกรรมของจอมแสบที่เริ่มหันรีหันขวางหาทางหนีทีไล่

“ไม่ได้หาอะไร” จอมขวัญตอบปิดเสียงแข็ง แต่ในหัวนั้นคิดจนสมองแทบจะระเบิด เพราะไม่รู้จะหนีไปทางไหนดี! ปกติเขาก็ไม่เคยกลัวไอ้หมอนี่หรอก แต่วันนี้! ตอนนี่!! จอมขวัญบอกได้คำเดียวว่าอะไรบางอย่างในสายตามันน่ากลัวชิบหาย!! กลัวจนขีดดดหายเป็นยังงี้ จอมขวัญเข้าใจซัดๆก็วันนี้!!!

“แล้วทำไมต้องขยับไปชะขนาดนั้น กลัวอะไรผม” อธิปไม่ถามอย่างเดียว แต่ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ คราวนี้จอมขวัญสะดุ้งเฮือก ถอยจนหลังติดกำแพง

“ม...ไม่ได้กลัว!” แม้หลังจะสู้ฝ่าแล้ว แต่ปากยังเก่งจนอธิปนึกซัน

“ถ้าไม่ได้กลัว...” เขาเอ่ยปาก “...แล้วหนีผมทำไม” สิ้นประโยคนั้น ชายหนุ่มก็คว้าแขนขาวแล้วกระชากคนป่วยจนร่างของจอมขวัญ

“โธ้ย!!!!” จอมขวัญร้องเสียงแทบลั่นเมื่อหน้าเขากระทบเข้ากับไหล่แข็งๆของอธิป จนเจ็บ ชายหนุ่มพยายามยันร่างกายตัวเองออกมา แต่มีอรอนของอธิปยึดแขนเขาไว้ มัน จอมขวัญจึงไปไหนไม่รอด นอกจากแค่เอาหน้าออกมาจากไหล่แข็งนั้นเท่านั้น

“ปล่อยดิอะ!! จับแขนทำไม!” แขนสองข้างถูกยึดเอาไว้ แถมจอมขวัญยังอยู่บนเตียงแคบ ทำนังนั้นอิหลักอิเหลื่อเพราะมีแค่สองเขาที่ใช้รองรับน้ำหนัก จะขยับหนีไปไหนก็ลำบาก หน้าข้ายังติดสายน้ำเกลือระโยงรยางค์น่ารำคาญไปหมด

“ก็คุณหนี”

“ไม่ได้หนี!!!”

“หนี...เพราะว่าคุณกลัวผม” อธิปยังยิ้มเย็น

“ไม่ได้กลัวโวย!!”

“แน่ใจนะว่าไม่กลัว” อธิปเอ่ยปาก แล้วยื่นหน้าเข้าไปใกล้ จอมขวัญนั้นอยากหันหน้าหนีแทบตาย แต่...ถ้าเขาหันหนีมันล่ะก็ มันจะต้องหาว่าเขากลัวมัน!...ชายหนุ่มเลยใจแข็ง ทำหน้าเฉยยอมให้อีกฝ่ายยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนแทบจะใช้ลมหายใจเดียวกัน

ณ วินาทีนั้นจอมขวัญอยากจะเรอออกมาจริงๆ! ให้ตายเถอะ!! เขาเสือกเรอไม่เป็น!!

“ตัวแข็งที่ขนาดนี้นะเธอ ไม่กลัว” ...ูกำลังพยายามเรอใส่หน้ามึงอยู่โวย!!!!..

“แล้วต้องให้ตัวอ่อนเป็นซี่ผึ้งรีไง!” อธิปนึกมันส์คนปากดี เขาขยับหน้าเข้าไปหาอีก แล้วเบี่ยงปลายจมูกเข้าใกล้ผิวแก้มขาวยิ่งกว่าเดิมชนิดที่จอมขวัญแทบลืมหายใจ ลืมนึกถึงว่าตัวเองกำลังพยายามจะเรอใส่หน้าอีกฝ่าย

...แม่งเอ๊ย!!! นี่มันเป็นเกย์จริงๆ!!!!...

ผิวแก้มขาวซีดอยู่ตรงหน้า อธิปคิดแค่อยากจะแกล้งคนปากดีเท่านั้น

ทว่า...พอปลายจมูกโด่งยื่นเข้าไปใกล้ กลิ่นผิวเนื้ออ่อนๆกลับลอยแตะจมูกจนลึ้มความ
ตั้งใจเต็มที่แค่อยากจะหยอกเท่านั้น

...มัน ไม่ใช่กลิ่นน้ำหอม ไม่ใช่กลิ่นอาฟเตอร์เชฟ...เขาลึ้มตัวสุดกลิ่นนั้นเข้าไปอีกอีก
ใหญ่ กดปลายจมูกเข้าไปใกล้มากขึ้นเพราะคาดหวังว่าอาจจะได้กลิ่นอ่อนๆนั้นมาก
กว่าเดิม

“ว้าย!!!!” ยังไม่ทันที่ปลายจมูกอธิปจะแตะที่แก้มขาว เสียงร้องก็ดังมาจากเบื้องหลัง
ของชายหนุ่ม ทำเอาทั้งอธิปและจอมขวัญต้องหันไปมองพร้อมกัน

คุณรุ่งทิพย์ยืนนิ่งตะลึงงัน ตาเบิกโต อ้าปากค้าง

“อ...เอ่อ...คือ...คือ...น่า...น่ามาเอากระเป๋าของยัยน่า...” หญิงร่างผอมเอย์ปากอย่างนั้น
แต่ตายังไม่อาจจะพริบจากภาพเบื้องหน้า มือสองข้างของอธิปยังจับที่แขนของจอม
ขวัญ และสองคนนั้น...ยังคงใกล้ชิดกัน!

...หรือที่จอมขวัญพูดว่าอธิปเป็นเกย์...เป็นเพราะจอมขวัญก็เป็นเหมือนกัน!!!!...แล้ว
ถ้าอย่างนั้นตอนที่คบหากับลูกสาวของเธอล่ะ!!!!...

“กระเป๋านีรีเปล่าครับ” ต้องเป็นฝ่ายอธิปหยิบมาให้ เพราะคุณรุ่งทิพย์พูดอย่างเดียว
แต่ไม่ยอมขยับเข้าไปหยิบกระเป๋าทิ้งของน้ำทิพย์ที่วางอยู่บนโซฟาเสียที ทั้งยังเอา
แต่จับจ้องเขาและจอมขวัญ แค่นี้อธิปก็รู้แน่แล้วว่าเรื่องที่จอมขวัญหย่อนระเบิดเอาไว้
ว่าเขาเป็นเกย์ ถูกทำให้กลายเป็นเรื่องจริงด้วยภาพเมื่อครู่ในมุมมองของคุณรุ่งทิพย์

“อ...อ้อ...จะ...ชอบใจมากนะอธิป” คุณรุ่งทิพมองชายหนุ่มที่ยืนกระป๋องให้เธออยู่
อึดใจหนึ่ง นึกเสียดายผู้ชายดีๆ ที่แสนเพียบพร้อมแบบนี้...นอกจากจะเป็นเกย์แล้ว...
ยังดูท่าจะไปลงเอยกับคนอย่างจอมขวัญเสียอีก!!...

“ง...จ้ะ...ก่อนนะจ๊ะ” แล้วเธอก็รีบหมุนตัวเดินออกจากห้องทันที จอมขวัญ
อยากจะเรียกคุณรุ่งทิพให้อยู่เป็นเพื่อนกันก่อน แต่ฝ่ายนั้นเดินเร็วยิ่งกว่าจรวด แปป
เดียวก็ลับร่างไปแล้ว

อธิปหันกลับมามองคนบนเตียง และพอฝ่ายนั้นสบตากับเขา จอมขวัญก็ขยับจนหลัง
ชิดผนังเหมือนเดิม ชายหนุ่มนึกสนุกที่เห็นตัวร้ายทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก แต่
พอเขาจะขยับเข้าไปใกล้ หูก็ได้ยินเสียงเปิดประตู จึงจำต้องยืนอยู่กับที่

“แล้วเจอกันใหม่...ของขวัญ...” จอมขวัญอ้าปากค้างที่อธิปเรียกชื่อเล่นตนออกมา
แต่ไม่ทันจะได้พูดอะไร จักรกฤษณ์ก็เดินเข้ามาในห้องเสียก่อน

“ประหลาดทั้งแม่ทั้งลูก!” คนเข้ามาใหม่บ่นถึงสองแม่ลูก ที่เมื่อครู่นี้คุณรุ่งทิพเดินตา
ลอยจากไป เขาถามอะไรก็ไม่ตอบ ส่วนยายคนลูกก็บ่นอวาแม่ตัวเองมาเยี่ยมจอม
ขวัญ...

...แล้วพอคิดถึงจอมขวัญ จักรกฤษณ์ก็เลื้อยตามามองน้องชายตัวเอง ก่อนจะ
ขมวดคิ้วด้วยความสงสัยที่เห็นมันนั่งชิดกำแพงหวิดจะตกเตียงเสียด้วยซ้ำ

“นั่งทำอะไรของแกนะไอ้ขวัญ...อยู่ในโรงบาลก็ช่วยทำตัวเป็นคนป่วยหน่อยได้มั๊ยวะ
พิเรนทร์จริง” เขาบ่นใส่ ก่อนจะหันมาทางอธิปที่ยืนอยู่

“คุณอธิปทานอะไรมารี๊ยง ไปหาอะไรทานด้วยกันมั๊ย”

“ไปเลยๆ!! พาไปเลย!!” จอมขวัญตะโกนบอกก่อนที่คนถูกถามจะได้ตอบเสียอีก

จักรกฤษณ์หันมามองคนพูดอย่างงงๆ

“อะไรของแคะะ ฉันว่าออกจากโรงพยาบาลพรุ่งนี้ พาแกไปส่งโรงพยาบาลบำเลียดี้มัย” อธิปอมยิ้มที่เห็นจอมขวัญคนซ่าพูดไม่ออก

“คุณไปแล้วใครจะเฝ้าเขาละ” อธิปถาม แต่จักรกฤษณ์รีบโบกมือ

“แม่ผมมาแล้ว กำลังเฝ้าสัแตกกับพยาบาลอยู่”

“จัน...ได้ครับ ผมเองก็มีเรื่องอยากจะคุยกับคุณเหมือนกัน” อธิปว่าอย่างนั้น ก่อนจะเหลือบตามองจอมขวัญอีกครั้งแล้วเดินออกจากห้องไป จักรกฤษณ์หันมาชี้หน้าน้องชายเป็นคาตโทษก่อนจะเดินตามหลังอธิปออกไป

และเมื่อทั้งห้องเหลือเพียงแค่คนป่วย จอมขวัญก็ถอนหายใจเฮือกอย่างโล่งอก

ตอน 8

จอมขวัญออกจากโรงพยาบาลในวันต่อมา หลังจากหมอยืนยันนอนยันว่าหายดีทุกส่วน จนจักรกฤษณ์พอใจนั้นแหละ เขาถึงได้ก้าวขาออกจากห้องพักคนป่วยที่นอนแกร่วมาเสียหลายวัน และพอก้าวออกมาแล้ว ใบหน้าของชายหนุ่มร่างโปร่งก็ยิ่งอึมเือบมากขึ้นเมื่อเห็นว่าใครเดินออกจากลิฟต์ตรงมาหาเขา

“คุณน้า” เขาส่งยิ้มกว้างให้ โดยทำเป็นไม่เห็นชายหนุ่มอีกคนที่เดินตามน้ำทิพย์มาด้วย

“ออกจากโรงพยาบาลแล้วหรือคะ น้ำเกือบมาก็อ้นนะ”

“ขอโทษนะครับที่ไม่ได้บอกคุณน้าก่อน”

“แล้วนี่แข็งแรงดีแล้วนะคะ” จอมขวัญเบ่งกลั้มให้ดู ทำเอาหญิงสาวหัวเราะ
จักรกฤษณ์เห็นแล้วต้องถอนหายใจแรงๆ

“เส้นตื้นจริงๆ โอ้ย!!” แอบกัดหญิงสาวสุดที่รักของน้องชายไปที่ จักรกฤษณ์เลยถูก
จอมขวัญกระทุ้งศอกใส่เสียเลย

คนถูกกระทุ้งศอกлубท้องตัวเองน้อยๆ เปื้อนหน้าน้องชายที่ปากว่ายอมรับความเป็น
เพื่อนแล้ว แต่สายตาที่มองน้ำทิพย์นั้นยังสุดจะบูชาและเทิดทูน ส่วนยัยน้ำทิพย์นั้นก็
ไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลย! เสนอหน้ามาได้ทุกวันแล้วแบบนี้เมื่อไหร่น้องเขาจะทำใจได้
จริงๆเสียที!

“เฮ้อ คุณอธิป เราลงกันเถอะ ปล่อยพวกอ้อยอิงไว้แบบนี้แหละ เพื่อพยาบาลมาเจอ
เข้าจะได้ลากมันเข้าไปเจาะน้ำเกลือนอนเล่นโรงบาลอีกสักรอบ” ชายหนุ่มผิวคล้ำว่า
อย่างนั้นแล้วเดินนำไปที่ลิฟต์ จอมขวัญมองตามแผ่นหลังของพี่ชาย ก่อนจะเหลือบ
มองอธิป แล้วเหตุการณ์เมื่อวานก็ย้อนกลับเข้ามาในสมอง

...มันจับคางเขา มันลูบหน้าเขา มันจับแขนเขา มันยื่นหน้าเข้ามาใกล้เขา...และมัน
เป็นเกย์!!!!...

แค่คิด จอมขวัญก็สั่นวูบไปทั้งร่างด้วยความคลื่นไส้ ไม่ใช่ว่าเขารังเกียจเกย์ เป็น
เพื่อนได้ เป็นคนรู้จักได้ แต่ไม่ใช่ให้มาแตะเนื้อต้องตัวเขาแบบนั้น!!!!...

“คุณจอม เป็นอะไรไปคะ?!” น้ำทิพย์เห็นชายหนุ่มตัวสั่นก็เลยร้องถามอย่างตกใจ

พลอยให้จักรกฤษณ์หันมามองเช่นกัน

“เปล่าครับคุณน้ำ เราไปกันเถอะครับ” จอมขวัญบอกปัดแล้วรีบก้าวขาเดินไปหาพี่ชายทันที จักรกฤษณ์หันมามองด้วยความเป็นห่วงก่อนจะจับหน้าผากน้องชาย

“เป็นไร” ยังไม่ทันจะออกจากโรงพยาบาล จอมขวัญก็หน้าซีดเสียแล้ว

“เปล่า รีบลงเหอะ เดี่ยวพยาบาลมาเรียกขวัญกลับไปนอนเล่นบนเตียงคนไข้อีก” จอมขวัญตอบเสียงไป แล้วไม่ยอมหันกลับไปมองเบื้องหลังอีกเลย

...ไอ้เวอร์ธิปั้น...กุสาบานว่าจะไม่อยู่กับมึงสองต่อสองอีกเด็ดขาด!!!!...

.....

สามหนุ่มกับอีกหนึ่งสาวเดินออกจากลิฟต์ที่ชั้นล็อบบี้ของโรงพยาบาล จักรกฤษณ์หันมาทางน้องชายหมายจะสั่งให้จอมขวัญไปรอที่ด้านหน้า ส่วนเขาจะเป็นคนไปเอารถมารับ ทว่ายังไม่ทันจะได้พูด สายตาก็เหลือบไปเห็นใครบางคนเข้าเสียก่อน

“อีฟ...” ชื่อจากปากของจักรกฤษณ์ทำเอาจอมขวัญชะงักแล้วหันมองตาม ก่อนจะกลายเป็นทั้งจักรกฤษณ์และจอมขวัญพากันนิ่งงัน

เจ้าของชื่อ อีฟ ดูเหมือนจะเห็นเขาสองพี่น้องเช่นกัน หญิงสาวร่างเพรียวบางเดินเข้ามาหาแล้วส่งยิ้มให้

“สวัสดีค่ะพี่จักร จอม...” สองพี่น้องพูดไม่ออก

“จอมไม่สบายหรือ” หญิงสาวยังคงพูดต่อเมื่อเหลือบเห็นหลังมือของชายหนุ่มมีสำลีติดเอาไว้

“อือ...อ...อีฟละ...มาเยี่ยมไข้หรือ” เธอสายหน้าไปมา

“มาหาหมอนิดหน่อย อีฟไม่รู้เลยว่าจอมกลับมาจากเมืองนอกแล้ว ตอนไปก็ไม่ลา ตอนกลับมาก็ไม่บอก ทำอะไรตามใจตัวเองไม่เคยเปลี่ยน จริงมั๊ยคะ พี่จักร” ท้ายประโยค เธอหันมาถามชายหนุ่มอีกคนพร้อมรอยยิ้มเหมือนรู้เห็นนิสัยของจอมขวัญเป็นอย่างดี

จักรกฤษณ์ไม่ตอบ แต่เขาคว่าแขนของเธอแล้วลากให้เดินจากตรงนั้นไปทันที จอมขวัญมองตามก่อนจะหันมาทางน้ำทิพย์

“คุณน้ากลับไปก่อนเถอะครับ เดี่ยวผมรอพี่จักรตรงนี้”

“คะ” น้ำทิพย์ได้แต่รับคำ เธอเดินออกมาจากตรงนั้นพร้อมกับอธิป แต่ก็ยังไม่วายห่วงใย หันกลับไปมองชายหนุ่มอดีตคนรัก เธอไม่เข้าใจว่าจอมขวัญเป็นอะไร เมื่อครูนี้อย่างพูดคุยกับเธอสนุกสนานอยู่แต่ๆ

“น้า” อธิปเรียกเตือนสติ จนหญิงสาวต้องหันมามองเขา

“พี่อธิป...กลับไปอยู่เป็นเพื่อนคุณจอมได้มั๊ยคะ ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่คุณจักรกฤษณ์จะกลับมา เดี่ยวน้านั่งแท็กซี่กลับบ้านเองได้” น้ำทิพย์คิดว่าเพราะเธอเป็นผู้หญิง จอมขวัญจึงเอ่ยปากระบายปัญญากับเธอลำบาก แต่หากเป็นอธิปที่เป็นผู้ชายเหมือนกัน จอมขวัญอาจจะยอมพูดอะไรออกมาบ้าง

“แต่...”

“นะคะพี่อธิป น้ำเป็นห่วงคุณจอม” น้ำทิพย์พูดแค่นั้นก่อนจะถอนหายใจเมื่อเห็นจอมขวัญทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวใหญ่ ไหล่สองข้างที่เคยผึ่งผายลู่ลง

จอมขวัญตอนนี้เหมือนเด็กตัวเล็กๆที่แบกรับปัญหาเอาไว้บนบ่าทั้งสองข้าง เห็นแล้วนึกหวั่นกว่าวันหนึ่งในไม่ช้า ไหล่สองข้างของจอมขวัญจะไม่อาจแบกรับสิ่งใดได้อีก...และเมื่อวันนั้นมาถึง...จอมขวัญอาจจะแตกสลาย...

“ก็ได้”

.....

เกือบ 10 ปีแล้วที่เขาไม่ได้เจอเธออีกเลย...อัญญิกา...ผู้หญิงที่เข้ามาเล่นตลกกับชีวิตเขา

อย่างที่เธอว่า เขามันนิสัยเหมือนเดิมไม่มีผิด ตอนจะไปต่างประเทศก็ไม่ลาเธอ ตอนกลับมาก็ไม่บอกเธอ ทั้งเขาและจักรกฤษณ์ไม่มีใครติดต่อกลับไปหาเธออีกเลย นับตั้งแต่เรื่องราวคราวนั้น...

โซฟาข้างๆยุบลงเมื่อมีคนทรุดตัวลงนั่ง ทำเอาจอมขวัญได้สติ เขาพยายามยืดตัวตรง แม้จะรู้สึกว้าไหล่สองข้างของตัวเองหนักอึ้ง

“อดีตก็คืออดีต...แต่ถ้าเอาแต่คิดถึงมัน อดีตจะทำลายทั้งปัจจุบันและอนาคต ในเมื่อกลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้ก็ปล่อยวางบ้างเถอะ” เสียงจากคนที่นั่งข้างๆ ทำเอาจอมขวัญต้องหันมอง ก่อนจะนิ่งไปเมื่อเห็นว่าคนที่พูดคืออธิป

...มันรู้อดีตของเขาอย่างนั้นหรือ...แน่ละ...ใครๆก็รู้กันทั้งนั้น ในเมื่ออดีตของเขาเป็นเรื่องฉาวโฉ่เสียขนาดนั้น...

“คุณน้ำละ” เขาถามเปลี่ยนเรื่อง

“เธอบอกว่าจะกลับแท็กซี่ แล้วให้ผมมานั่งเป็นเพื่อนคุณ”

“นั่งทำไม”

“เธอเป็นห่วงคุณ จอมขวัญ...อดีตมีไว้เป็นบทเรียน ไม่ใช่เอามาคิดซ้ำๆเพื่อทำร้ายตัวเอง” จอมขวัญลุกพรวดอย่างไม่พอใจ

“ไม่รู้จะไรอย่าพูด!!!” มันรู้ดีแค่ไหน มันเข้าใจเขานักกรีใจ ถึงมาสั่งสอน! มันไม่ได้เป็นเขา มันไม่ได้มีอดีตเลวร้ายที่นอกจากจะกลับไปแก้ไขไม่ได้แล้ว ยังจุดขาครึ่งแล้วครึ่งเล่า!!

“ถ้าคิดว่าคนอื่นไม่รู้ และมีแต่ตัวเองที่รู้ดีจริงๆ ก็น่าจะเอาไอ้ที่รู้ดีมาแก้ไขตัวเอง ไม่ใช่เอาไว้วนเวียนซ้ำแล้วซ้ำเล่า...”

“กูบอกให้มึงหยุดพูด!!!” จอมขวัญตวาดลั่น ทำเอาทั้งคนไข้ ทั้งพยาบาลพากันหันมองด้วยความตกใจ จักรกฤษณ์เดินกลับมาพอดี และทันได้ยินเสียงตวาดของน้องชายจึงรีบถลาเข้ามาดิ่งแขนเอาไว้

“ไอ้ขวัญเป็นอะไร?!!”

จอมขวัญพยายามระงับอารมณ์ เขาไม่อยากจะให้จักรกฤษณ์เป็นกังวลไปกับเขา ตลอดเวลาสิบปีที่ผ่านมา ไม่เคยมีวันไหนเลยที่เรื่องในอดีตหลุดหลอกหลอนเขา มันกลับมาทุกครั้งทีหลับตา ตลอดสิบปี ไม่เคยมีใครเอ่ยปากเรื่องนี้ ไม่ว่าจะเป็นจักรกฤษณ์ คุณชัย หรือคุณพัชรี ทุกคนทำเหมือนมันไม่เคยเกิดขึ้น...ทว่า...แท้จริงแล้ว จอมขวัญรู้ดีกว่าใครว่านอกจากมันจะเกิดขึ้นมาแล้ว มันยังเกิดขึ้นซ้ำๆในมนัสสำนึกของเขา...เพียงแค่...วันนี้...มนัสสำนึกถูกทำให้กลายเป็นรูปเป็นร่างเมื่อผู้หญิงคน

นั้นมาปรากฏตัว

...อีฟ...

“...ขวัญจะกลับแล้ว” ชายหนุ่มเอ่ยปากเสียงเรียบ

“พาน้องคุณกลับไปเถอะ แล้วถ้าเขา ‘กลัว’ อดีตมากขนาดนั้น ก็อย่าปล่อยให้
ออกจากบ้านอีกเลย เดี่ยวจะเจอคนนั้นคนนี้แล้วอดีตจะกลับมาหลอกหลอนให้เป็น
แบบนี้อีก” อธิปพูดเสียงเรียบพอกัน ก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากล็อบบี้โรงพยาบาลไป
ทันที

“โธ่เว้ย!!!!” จอมขวัญได้แต่สับสนเพราะทำอะไรคนที่เดินจากไปไม่ได้เนื่องจาก
จักรกฤษณ์ยังจับแขนเขาไว้อย่างแน่น

...คนที่ไม่มีอดีตให้กลัว มีสิทธิ์อะไรมาสั่งสอนเขาอะ?!!!!...

.....

ในรถที่สองพี่น้องนั่งกลับจากโรงพยาบาลนั้นเงียบกริบ จักรกฤษณ์เหลือบมอง
น้องชายที่นั่งหน้าคู่เขา นับตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล จอมขวัญไม่พูดอะไรเลย

...เหมือนตอนนั้น...ตอนนั้นก็เป็นแบบนี้...จอมขวัญไม่พูดอะไรเลย...นอกจาก...

...ยกมือขึ้นไหวขอโทษเขา...

...จอมขวัญโทษตัวเองมากแค่ไหน จักรกฤษณ์รู้ดี ทั้งๆที่เป็นแค่แฟนเก่าของเขา แต่
พวกเขาสองคนถูกเลี้ยงดูมาเหมือนพี่น้องแท้ๆ ถูกอบรมสั่งสอนมาว่าพี่ต้อง ‘ให้’

น้อง...น้องต้อง 'เคารพ' พี่...พี่น้องต้องแบ่งปัน ไม่ใช่แย่งกัน...แต่ต้องไม่ใช่แบ่งกัน
เรื่องผู้หญิง...

...แม้ว่าหลังจากนั้น ผู้หญิงคนนั้นจะแท้ง และไม่มีใครติดต่อกลับไปหาเธออีก...ก็ดูเหมือนพวกเขาจะยอมรับรู้เรื่องราวในอดีตแล้วว่า จอมขวัญทำผู้หญิงท้องตั้งแต่อายุเพิ่งจะ 16 และผู้หญิงคนนั้นก็แท้ง...ไม่มีใครพยายามรื้อฟื้นว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นแฟนเก่าของเขา...พวกเขาพากันลืมอดีตนี้...ทว่า...แท้จริงแล้วไม่เลย...

...แค่เมื่อก็เพียงครู่เดียวที่ทั้งเขาและจอมขวัญเจออัญญิกา...จักรกฤษณ์ก็รู้ในทันทีว่าเรื่องที่เธอเป็นแฟนเก่าของเขา ก่อนจะไปท้องกับจอมขวัญนั้น ยังคงตกค้างอยู่ในใจพวกเขาสองพี่น้องตลอดมา...

"ขวัญ แกคิดอะไรอยู่" ชายหนุ่มผิวคล้ำตัดสินใจถาม จอมขวัญหันมามองแล้วยิ้มบาง...ทว่า...เป็นรอยยิ้มที่เศร้าหนัก

"ขวัญ...ไม่น่าเกิดมาเลย"

"ไอ้ขวัญ!!" จักรกฤษณ์ถึงกับร้องเสียงลั่นแล้วชะแลบรถเข้าจอดที่ข้างฟุตบาทด้วยความตกใจ จอมขวัญเหมือนจะรู้สึว่าตัวเองพูดอะไรออกมา จึงทำเป็นหัวเราะลั่นกลบเกลื่อน

"พูดจาตรามาดีมัย"

"ไอ้ขวัญ! ไม่ตลก!!!" เสียงหัวเราะของน้องชายยิ่งทำให้จักรกฤษณ์แทบบ้า

"พูดเล่นเองหนา"

"พูดเล่นก็ไม่ได้! แกอย่าพูดอย่างนี้อีก! ห้ามแม้แต่จะคิด!!" น้ำเสียงของจักรกฤษณ์

นั่นทั้งจริงจังและทั้งเอาจริง จนคนเป็นน้องได้แต่นั่งเงียบ

“ไอ้ขวัญ...ต้องให้ฉันพูดอีกก็ครั้ง เรื่องที่ผู้หญิงคนนั้นเป็นแฟนเก่าฉัน หรือเรื่องที่
เขาแทง ไม่ใช่ความผิดของแก! ถ้าแกจะผิด ก็คือผิดที่ทำให้เขาท้อง!” จอมขวัญอยาก
ย้อนพี่ชายว่าเพราะเขาทำให้ผู้หญิงคนนั้นท้อง เรื่องราวทั้งหมดก็เลยเกิดขึ้น...เพราะ
เขาทำแฟนเก่าพี่ชายท้อง แล้วพอเธอท้อง...เธอก็แทง...จอมขวัญหลับตาลง...ไม่
อยากคิดเรื่องที่ตนเองทำ แม้เวลาจะล่วงเลยมาถึงสิบปี แต่ภาพในวันนั้นยังแจ่มชัด

...เธอท้องกับเขา...และเขาเพิ่งรู้ว่าเธอคือคนรักเก่าของพี่ชาย...

...เขา...บอกให้เธอเอาเด็กออก...เลือดเนื้อเชื้อไขของเขา...แต่เขามันชั่วเองที่เอ่ย
ปากบอกให้เธอเอาออก...

...แล้ว...หลังจากนั้นไม่นาน...เธอก็แทง...แม้จะแทงเพราะอุบัติเหตุ แต่...จอมขวัญก็
อดโทษตัวเองไม่ได้ว่าเป็นเพราะเขาตั้งใจจะไม่เอาเด็กคนนั้น...สุดท้ายจึงแทง...

“มันเป็นอดีตไปแล้ว...แกเข้าใจมั๊ยไอ้ขวัญ มันเป็นอดีต แกแก้ไขไม่ได้ แกกลับไป
เริ่มต้นใหม่ในอดีตไม่ได้ สิ่งที่แกทำได้คือทำวันนี้ไม่ให้ซ้ำรอยเดิม!” จอมขวัญเงย
หน้ามองพี่ชาย

...ไม่ว่าเมื่อไหร่ จักรกฤษณ์ คุณชัย และคุณพัชรก็ยังคงเคียงข้างเขาเสมอ
ครอบครัวนี้รักเขาแค่ไหน ห่วงใยเขาแค่ไหน ไม่ว่าเขาจะทำผิดเรื่องอะไร ทำชั่ว
ซ้ำซากแค่ไหน แต่สิ่งที่เขาได้กลับมาจากสามพ่อแม่ลูกครอบครัวนี้คือฝ่ามืออุ่นๆที่
วางบนศีรษะๆ อ้อมกอดอบอุ่นที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนมีที่พึ่งพิง และหัวใจ...หัวใจที่มี
แต่ให้...โดยไม่เคยเรียกร้องสิ่งใดตอบแทน

“ขอโทษ พี่จักร” ...ขอโทษ...คำนี้จอมขวัญพูดมานับล้านครั้ง แต่เขาไม่เคยเลิกพูด
ได้เลย

“เออละ...ทำหน้าที่ๆ วันนี้ฉันพาแกออกจากโรงบาล เราเจอแค่คุณอธิปและน้ำทิพย์เท่านั้น ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เราไม่ได้เจอใครอีก เข้าใจมั๊ย” จักรกฤษณ์ย่ำแล้วลูบศีรษะน้องชายด้วยความรัก

...ไม่ว่าอดีตจะเป็นยังไง ปัจจุบันจะเป็นแบบไหน...จอมขวัญยังคงเป็น ‘จอมขวัญ’ ล้ำค่าสำหรับเขาและพ่อกับแม่เสมอ...

“แกเป็นจอมขวัญ...แกเป็นจอมขวัญที่มีค่าที่ฉันและพ่อกับแม่รับมาดูแล...ไม่ว่าใครจะว่ายังไง ไม่ว่าแกจะเป็นอะไร แต่แกมีค่าสำหรับพวกฉันเสมอ”

.....

‘อีฟห้อง...’ หญิงสาววัยรุ่นเอ่ยปาก หลังจากบุกมาหาถึงเรือนไทย ตอนนั้นจอมขวัญไม่รู้...ไม่รู้ว่าทำไมผู้หญิงที่เขาคบด้วยแค่สามเดือนกลับรู้ที่อยู่เขาถึงขนาดมาหาถึงบ้านได้เช่นนี้

จนกระทั่ง...จนกระทั่ง...จักรกฤษณ์เดินขึ้นเรือนมา

‘อีฟ?!!’

‘พี่จักร...เป็นพี่ชายจอมจริง ๆ ด้วยหรอคะเนี่ย’ หญิงสาวยังพูดเหมือนไม่รู้ร้อนรู่หนาว ในขณะที่จอมขวัญกลับยืนนิ่งด้วยความงุนงง

‘อีฟนี่เก่งจัง...ได้ทั้งพี่ทั้งน้องเลย’

...หมายความว่ายังไง ได้ทั้งพี่ทั้งน้อง...

‘เธอพูดอะไร?!’ ทั้งๆที่จอมขวัญก็อยากรู้ความหมายในประโยคนั้น แต่จักรกฤษณ์กลับเอ่ยปากเร็วกว่า

‘ก็...อีฟเป็นแฟนเก่าพีจักร แล้วตอนนี้...อีฟก็เป็น...แม่ของลูกของจอม...’ เหมือนมีใครเอาค้อนมาทุบแซกหน้าเขา จอมขวัญอึ้งค้าง

‘เอ...เดี๋ยวนะ อีฟเลิกกับพีจักรเดือนก่อนใช่ไหม แต่ตอนนี้อีฟเป็นแม่ของลูกจอมได้สามเดือนแล้วละ...’ เด็กสาวเล่าเรื่อยพร้อมด้วยใบหน้านัยน์ยิ้มไม่ทุกขร้อน ก่อนจะหันมาทางจอมขวัญ

“แต่จอมไม่ต้องเป็นห่วงนะ อีฟกับพีจักรเลิกกันแล้ว แล้วตอนนี้อีฟก็เป็นเมียจอม ส่วนจอมก็เป็นพ่อคนแล้วนะ” เสียงของเธอยังคงสดใสเหมือนไม่ได้ทำเรื่องอะไรร้ายแรง ทว่าสำหรับจอมขวัญนั้น...เรื่องที่เกิดขึ้นมันยิ่งกว่าร้ายแรงเสียอีก

...ผู้หญิงที่เขาคบด้วยเป็นแฟนเก่าของพี่ชาย ไม่สิ...ที่เธอพูดเมื่อก็...เธอเพิ่งเลิกกับจักรกฤษณ์เมื่อเดือนที่แล้ว แต่กับเขา...เธอท้องกับเขาได้สามเดือนแล้ว...หมายความว่าเขากับจักรกฤษณ์คบผู้หญิงคนเดียวกันอย่างนั้นหรือ?!!...

‘ไปเอาเด็กออก’

‘จอมว่ายังไงนะ’

‘กูบอกให้มึงไปเอาเด็กออก!!!!!!’

.....

เฮือก!!...

จอมขวัญลืมตาโพล่ง แสงแดดลอดเข้ามาทางผ้าม่านห้องบอกให้รู้ว่าเป็นเวลาเช้าแล้ว และตอนนี้เขาก็นอนอยู่ที่ห้องนอนในเรือนไทย

...หลังจากเมื่อหลายวันก่อนออกจากโรงพยาบาล ชายหนุ่มก็กลับมาที่บ้านเรือนไทย มีคุณพัชรและคุณชัยเฝ้าวนเวียนถามไถ่ดูแลเสียยิ่งกว่าพยาบาลเสียอีก

ทว่า...ทั้งเขาและจักรกฤษณ์ไม่มีใครพูดเรื่องที่ไปเจอใครคนอื่นนอกจากน้ำทิพย์และอธิป

ชายหนุ่มลุกขึ้นนั่งบนเตียงแล้วเสยผมรวกับมันจะไล่ความทรงจำร้ายๆทั้งหมดออกไป แต่ทำมาหลายเช้าแล้ว ทุกคืนก็ยังฝันเห็นแต่เรื่องเดิมๆ จอมขวัญสุดท้ายใจลึกลับก่อนจะเหลือบมองนาฬิกาบนโต๊ะข้างเตียง

...แปดโมงครึ่ง...

จอมขวัญกระเียบตัวลงจากเตียง แล้วเดินเข้าห้องน้ำด้านข้างเพื่อล้างหน้าแปรงฟัน ก่อนจะเปิดประตูออกจากห้องนอน ทันทีที่บานประตูเปิดกว้าง กลิ่นหอมฉุยก็ลอยมาเตะจมูก

“ของขวัญ ตื่นแล้วเหรอลูก มากินข้าวนี้มา” เสียงดังมาจากกลางเรือนซึ่งยกพื้นสูง เป็นทั้งที่รับแขกและที่รับประทานอาหารในคราวเดียวกัน จอมขวัญหันมองตามเสียงนั้น คุณพัชรส่งยิ้มให้เขาพร้อมกับกวักมือเรียก และไม่ใช่แค่ปากของเขาคนเดียวที่นั่นอยู่ เพราะมีแขกอีก 2 คน

“คุณน้า” มีแขกสองคน แต่จอมขวัญจมสายตาดูอยู่ที่น้ำทิพย์คนเดียว ส่วนอีกคนเขายังไม่หายแค้นที่คราวก่อนมันทำมาเป็นรู้ดีปากมากกล้าสั่งสอนเขา

เขาส่งยิ้มให้หญิงสาว ก่อนจะเหลือบตาลงมองสภาพตัวเองที่ล้างแคหน้าแปรงแค่ฟัน แต่เสื้อผ้ายังเป็นชุดนอนอันได้แก่เสื้อยืดเก่าๆกับกางเกงเลสีซีดที่ควรจะทิ้งไปหลายปีแล้ว แต่เขาก็ยังเก็บเอาไว้

...ทว่า...นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาจะใส่มัน!! ถ้ารู้ว่าน้ำทิพย์จะมาเซอร์ไพรส์ถึงบ้านแต่เช้า เขาจะแต่งตัวตอนนอนให้ดีที่สุด! หรืออย่างน้อยก็ไม่ชี้เกียจอาบน้ำตอนเช้าแบบวันนี้!!!

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ พอดีเมื่อเช้าน้ำไปวัดมา แถวนั้นข้าวต้มปลาอร่อย แล้วข้ากลับต้องผ่านบ้านคุณจอม น้ำเลยซื้อมาฝาก” น้ำทิพย์เอ่ยปากพร้อมรอยยิ้มสดใส จอมขวัญเลยพูดไม่ออก ใจจริงอยากจะวิ่งกลับเข้าไปแต่งตัวใหม่ แต่มันจะแลดูเป็นผักชีโรยหน้าเกินไป ก็เลยต้องจำใจเดินเข้าไปร่วมโต๊ะด้วย

...แน่นอน...จอมขวัญไม่กล้าไปนั่งชิดหญิงสาว เวลานี้เลยต้องไปกระแจะป่าของตัวเอง อย่างน้อยถ้าเนื้อตัวเหม็น ก็ให้ป่าที่ชินกลิ่นแล้วดมก็แล้วกัน...หลานอกตัญญูกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว!

“ทีอย่างนี้จะมานั่งเบียดป่า” คุณพัชรู้อใจหลานชาย เลยต้องหันกลับมาแหวะเบาๆ จอมขวัญรีบขยิบตาอย่างรู้กันอย่างที่ท่าเอาคนเป็นป่าหัวเราะร่วนก่อนจะหันไปหยิบถ้วยมาเทข้าวต้มให้

“กินข้าวเสร็จแล้วก็ออกไปเดินรอบบ้านสักรอบ จะได้ไม่อึดอัด”

“คร้าบบบ...”

“พาคุณอธิปไปด้วย” จอมขวัญแทบสั่นสั่นกับคำสั่งเพิ่มเติมของคุณพัชร

“ทำไมอะ?!!”

“ก็ทำไม แต่เมื่อกี้ป้าโมโหโวยอะว่าสวนหลังบ้านเราต้นไม้เยอะมาก!”

...แล้วยังไง!! ป้าริโม้เอาไว้อแล้วเขาต้องเป็นคนพามันไปพิสูจน์อย่างนั้นอะ?!!...

จอมขวัญเหลือบมองอธิป เห็นอีกฝ่ายมองเขาแล้วต้องรีบตาตกกลับมาองข้าวต้มในถ้วยของตัวเองตามเดิม

...แม่งเอ๊ย!! อย่าเหล่ตามามองกูนักได้มั๊ย!! กูรู้ว่ามึงจะหาพวก!! แต่กูไม่ใช่พวกเดียวกับมึง! กูชอบผู้หญิงโว้ย!!!...

“นี่ป้าก็อยากพาไปเองหรอก แต่ป้าติดธุระ” เห็นท่าทางหลานชายไม่อยากร่วมมือด้วย คุณพัชรีเลยต้องชักแม่น้ำมาพูด

“ธุระ?” คนเป็นเจ้าบ้านทวนคำ

“ป้าติดธุระกับหนูน้ำจ๊ะ” คุณพัชรีเอ่ยปากด้วยสีหน้าปีติยินดี เธอไม่มีลูกสาวหลานสาวน่ารักเรียบร้อยก็ไม่มี เมื่อตอนที่น้ำทิพย์และจอมขวัญคบหากันอย่างคนรัก เธอก็นึกดีใจที่จะได้หลานสะใภ้นิสัยเรียบร้อยมีมารยาทรู้จักกาลเทศะ แม้จะเสียดายที่ทั้งสองเลิกกัน แต่เมื่อน้ำทิพย์ไม่ได้รังเกียจที่จะคบหากับจอมขวัญในฐานะเพื่อน เธอก็เลยลดความเสียดายลงไปได้หน่อย

จอมขวัญหันมาทางน้ำทิพย์ทันทีด้วยความไม่เข้าใจ

“วันนี้คุณป้าริจะทำต้มโคล้งเป็นมื้อกลางวันค่ะ น้ำเลยขอเป็นลูกมือ”

“ใช่แล้ว...เพราะงั้น กินซะให้เสร็จแล้วพาคุณอธิปออกไปที่สวนนะจ๊ะ เดี่ยวป้าจะพาลูกมือไปตลาดก่อน” จอมขวัญอ้าปากค้าง

...หมายความว่าทั้งเรือนเหลือเขาและไอ้อธิปสองคน!!!

...ไม่สิ...ยังเหลือจักรกฤษณ์...

“เต็ม...ไปตามตาจักรให้ไปอนุรตให้น้อยไป” จอมขวัญคิดถึงจักรกฤษณ์ไม่ถึงนาที่
คุณพัชรก็เอ่ยปากกับคนรับใช้ทันที

“ป้ารี...จะเอาพี่จักรไปด้วยเหรอ”

“ใช่แล้ว”

...ไม่จริงหนา!!!!!!...

แล้วเรื่องที่จอมขวัญไม่อยากให้เป็นจริงก็กลายเป็นจริง

...ทั้งเรือนเหลือแค่เขากับอธิป...อ้อ มีป้าคนครัวอีกคน แต่แกก็อยู่แต่ในครัวจริงๆ
แล้วสวนหลังเรือนกับครุฑนี่มันใกล้กันซะทีไหน แถมขึ้นชื่อว่าสวน นอกจากต้นไม้กับ
แมลงแล้วมันก็ไม่มีใครอื่น ถ้าเกิดมันทำอะไรเขาขึ้นมา ตะโกนขอความช่วยเหลือจะมี
ใครได้ยินมั๊ยเนี่ย!!...

“รุ่มรินดินะ” เสียงของคนที่เดินตามมาด้านหลัง ทำเอาจอมขวัญผู้เป็นเจ้าของบ้านสะดุ้ง
เฮือกก่อนจะหันมอง

“ป้อมตำรวจอยู่ตรงนั้น...” เจ้าของบ้านผู้รู้จักที่ทางดีเยี่ยมชี้ไปที่ท้ายสวนซึ่งติดกับถนนใหญ่อีกฝั่ง เขาจำได้ว่าฟากนั้นมีป้อมตำรวจอยู่ แต่ไม่รู้ว่าจะมีตำรวจรีเป่านีสิ!!

อธิปทำหน้างตมอยู่ดีๆ จอมขวัญก็พูดเรื่องป้อมตำรวจขึ้นมา แต่พอเห็นอีกฝ่ายพยายามมองซ้ายมองขวาราวกับกำลังหาทางหนีแล้ว เขาก็ได้แต่กระตุกยิ้มมุมปาก

...ดูเหมือนจอมแสบจะคิดว่าเขาเป็นเกย์อย่างที่เจ้าตัวพูดจริงๆ...

ชายหนุ่มไม่ได้เดือดร้อน อย่างน้อยๆเขาก็ไม่ได้มีคนรักเป็นตัวเป็นตน อธิปเข้ามาช่วยงานของทางบ้านตั้งแต่สมัยยังเรียนมหาวิทยาลัย พอเรียนจบก็มุ่งหน้าเข้าสู่งานสายธุรกิจเพื่อบริษัทของครอบครัวที่ยังไม่ฟื้นตัวเต็มที่ จนกระทั่งตอนนี้ เลยเป็นเหตุให้อธิปไม่ได้คบหาใครอย่างจริงจัง แม้ว่ามารดาจะหาลูกสาวของเพื่อนหลายคนมาให้เขาพบหน้าก็ตามที

...แล้วถ้าเขา...คิดจะแก๊งไ้จอมแสบตัวร้ายตรงหน้านี้เสียบ้าง...มันก็คงทำให้ชีวิตมีสีสันน่าดู

อธิปตัดสินใจก้าวขาเดินเข้าไปใกล้มากกว่าเดิม จนเจ้าของบ้านที่ยังอยู่ในชุดนอนตาเหลือกรีบขยับหนี

“เข้ามาทำไม?!!”

“จะถามว่า...นั่นต้นอะไร” แล้วอธิปก็ทำทีเป็นชี้ไปที่ต้นไม้สูงตระหง่านด้านหลังจอมขวัญ

“ไม่รู้เว้ย!! ไม่ใช่คนปลูก!!!”

“คุณนี่ทำทางกลัวผมเอาเรื่องนะ” ร่างสูงเอ่ยปากอย่างที่ทำเอาคนถูกหาว่ากลัว

ถึงกับถลึงตาใส่

...ไม่ให้ผู้ชายอย่างกุกกลัวเกย์อย่างมิง! แล้วให้กุกกลัวอะไรวะ?!!!!...

“จะดูแค่นี้ไข่ม้อย จั่นกลับ!” จอมขวัญหาทางเปลี่ยนเรื่องพูด แล้วหมุนตัวจะเดินนำออกจากสวนที่เพิ่งเข้ามา ทว่ามือใหญ่คว้าแขนเขาเอาไว้เสียก่อน คนกำลังจะเดินเลยชะงักก็ก

“เฮ้ย! อะไรอีกล่ะ!!”

“เรื่องเมื่อคราวก่อนที่ผมพูด ได้เอากลับไปคิดบ้างรึยัง” อธิปเอ่ยปาก ทำเอาเจ้าของบ้านที่หงุดหงิดอยู่แล้ว ถึงกับตัวส่ายตาขุนขลุ้มามองหน้าเขาทันที

“กูบอกว่าให้มิงหยุดพูดเรื่องนี้!!” จอมขวัญตวาดลั่น ทว่าอธิปไม่ได้สนใจเสียงนั้นเลย เขาหันมองต้นไม้สูงใหญ่ที่รายล้อมรอบตัว เหมือนไม่รับรู้อารมณ์ใดๆทั้งสิ้นของจอมขวัญ

“ไอ้อธิป!!!”

“รู้ไหมทำไมผมถึงชอบต้นไม้” คนกำลังโมโหถึงกับอ้าปากค้างอย่างไม่เข้าใจ

...นี่มิงคุยภาษาเดียวกับกูรีเปลววะ!!! กูกำลังโมโห! เสือกมาสาธยายว่าชอบต้นไม้!! แม่่งเฮ้ย!!!!...

“เพราะผมสามารถพูดกับต้นไม้ได้โดยไม่ต้องตะโกน”

...อะไรของมิง!!! ดิสต์แตกพูดไม่รู้เรื่องไปแล้ว!!!!...

จอมขวัญไม่เข้าใจ และกลายเป็นยิ่งหงุดหงิดมากกว่าเดิม เมื่ออธิปเดินเข้ามาหาเขา

“หลับตาลงสิ”

คนถูกสั่งให้หลับตาทั้งๆที่ยังยืนอยู่กลางสวนทำหน้างุนงงกว่าเดิม แต่อธิปไม่ปล่อยให้ถาม เขายกมือขึ้นปิดตาให้

“หลับตาลง แล้วหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆ”

“หายใจเข้า...”

“หายใจออก...”

เสียงทุ้มดังอยู่ตรงหน้า มืออุ่นวางทาบอยู่บนเปลือกตาของจอมขวัญ

ชายหนุ่มร่างโปร่งไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงยอมหลับตาตามที่อีกฝ่ายสั่ง ยอมหายใจเข้า หายใจออกตามที่อธิปพูด มือข้างหนึ่งของอธิปดึงมือเขาให้เอนไปแตะกับลำต้นของต้นไม้ เปลือกแข็งหยาบแนบอยู่กับฝ่ามือเขา ในขณะที่ความอุ่นร้อนของฝ่ามือของอธิปวางทาบอยู่บนหลังมือของเขากึ่งที่หนึ่ง

“ต้นไม้กำลังฟังคุณ ไม่ต้องตะโกน ไม่ต้องดวาด พูดออกมาด้วยน้ำเสียงปกติ คุณคิดอะไรอยู่ คุณรู้สึกแบบไหน ค่อยๆพูด ค่อยๆเล่า ที่นี่ไม่มีใครสั่งสอนคุณ ไม่มีใครติฉินนินทาคุณ ไม่มีใครเอาเรื่องของคุณไปบอกคนอื่น...ที่นี่แค่รับฟังคุณ ระบายสิ่งที่อยู่ในใจคุณออกมา...ค่อยๆพูด ไม่ต้องตะโกน...”

จอมขวัญยังนั่ง แต่ไม่มีทีท่าโวยวาย ร่างสูงเลยถือเอาว่าตอนนี้อีกฝ่ายกำลังยอมรับฟังในสิ่งที่เขาจะพูด

“หายใจเข้าลึกๆ อากาศที่นี้ปลอดโปร่ง เย็นสบาย รู้สึกใหม่...ในร่างกายคุณตอนนี้กำลังเย็นลง แล้วค่อยๆผ่อนลมหายใจออก ช้าๆ...หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆ...อย่าคิดถึงใคร อย่าคิดถึงเรื่องอะไร มองลงไปที่หัวใจของตัวเอง...คุณเห็นริเปล่า หัวใจคุณกำลังบอกอะไร...” อธิปพูดได้แค่นั้นเขาก็เจิบ ฝ่ามือที่ปิดตาจอมขวัญอยู่ รู้สึกอุ่นร้อนอย่างประหลาด ชายหนุ่มหันมองแล้วได้แต่นิ่งเมื่อเห็นหยาดน้ำไหลลงกับแก้ม

“ค่อยๆพูดมันออกมา...สิ่งที่คุณเห็น...สิ่งที่หัวใจคุณบอก...ที่นี้มีแค่คุณกับฉันไม่...ไม่มีใคร อย่ากังวล...”

“ผม...ผมไม่เห็นใครเลย...ไม่เห็นอะไรเลย...” จอมขวัญเอ่ยปากเสียงแผ่ว ในใจของเขาดำมืด มันเย็นเยียบ ไม่มีใคร ไม่มีเสียง ไม่มีแม้แต่แสงสว่าง...แต่...มีแค่เขา...แค่เขาคคนเดียวอยู่ในนั้น...เขารู้ว่าเขาอยากออกมา หรืออย่างน้อย แค่มิใครสักคนโผล่หน้าเข้าไปหา เข้าไปเรียกชื่อเขา...แต่...ตลอดเวลาที่ผ่านมา...มันไม่มีเลย...ไม่มีใครเข้าไปหาเขา ไม่มีใครเรียกชื่อเขา...ไม่มี...

“ของขวัญ...” ฝ่ามืออุ่นที่ปิดตาเลื่อนออกไปพร้อมกับเสียงเรียกชื่อเขา...ชื่อ ‘ของขวัญ’ ...

จอมขวัญลืมตาขึ้น และเหมือนจะเพิ่งรู้ว่าตนเองกำลังร้องไห้ต่อหน้าอธิป จึงรีบยกหลังมือขึ้นปาดน้ำตาอย่างรวดเร็ว แต่มือใหญ่ของอธิปดึงแขนเอาไว้เสียก่อน

“ถ้าเข็ด น้ำตาก็หยุด แต่มันจะมีประโยชน์อะไรถ้าปล่อยให้ส่วนที่เลือดคั่งค้างอยู่ในใจ ปล่อยมันออกมาให้หมด แล้วให้มันแห้งไปเอง...”

“ให้ปล่อยตรงนี้อะนะ?”

“กลัวอะไร ที่นี้มีแต่ต้นไม้ ไม่มีใครเห็นคุณ” จอมขวัญอยากจะย้อนว่าก็เพราะมีอธิปนั่นล่ะ เขาถึงต้องรีบเช็ด! กระทั่งตอนพ่อแม่เสีย เขายังไม่ร้องไห้ต่อหน้าใคร ตอนที่ทำให้ลุงและป้าเสียใจเพราะเรื่องผู้หญิงคนนั้น เขาก็ยังไม่แม้แต่จะร้องไห้สักนิด

...แต่กับอธิป...

“คุณเคยได้ยินเรื่องอดีตของम्मัย” อธิปเอ่ยปากแล้วยิ้มบาง ในขณะที่คนน้ำตากำลังแห้งทำหน้างอกรอบ

...นี่สรุปว่าวันนี้มันจะพูดจารูเรื่องบ้างมัยเนี่ย!...

“อดีตของนายอธิปคนนี่คือคนที่ทำให้ธุรกิจของครอบครัวฟื้นตัว และกลับมาประสบความสำเร็จอีกครั้ง คุณได้ยินมาอย่างนั้นไหมมัย” จอมขวัญพยักหน้ารับ แต่ยังไม่เข้าใจว่าอธิปต้องการจะพูดเรื่องอะไร

“จริงๆแล้วมันไม่ใช่อย่างนั้น”

“อ้าว!!”

มันจะไม่ใช่ได้ยังไงในเมื่อเขาพูดกันทั้งเมือง!!

“ตอนนั้นเศรษฐกิจไม่ดี พ่อผมบริหารผิดพลาด แล้วก็ถูกโกง วันนั้นผมเพิ่งกลับจากไปเที่ยวกับเพื่อน พ่อเดินมาบอกผมว่าเทอมหน้า ผมคงจะไม่ได้เรียนแล้วเพราะว่าไม่มีเงินค่าเทอม พ่อขอกุญแจรถผมเพื่อเอาไปขาย เอาเงินมาใช้หนี้ คุณรู้มั๊ยว่าตอนนั้น

ผมรู้สึกยังงี้...ผมเป็นวัยรุ่น เรียนมหา'ลัย ใช้ชีวิตสุดโต่ง เทียวกลางคืน ใช้เงินมือเติบ...แต่แค่เพียงวันเดียว ทุกอย่างหายไปหมด ตอนนั้นเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าวันพรุ่งนี้จะมีเงินใช้มั้ย ทุกอย่างมิด...มิดมากจริงๆ”

จอมขวัญไม่เคยรู้เรื่องนี้ ชาวสื่อที่ได้ยินเกี่ยวกับครอบครัวนี้มา เป็นแค่เรื่องที่อธิปช่วยจุดกิจการของทางบ้านเท่านั้น ส่วนรายละเอียดอื่น เขาไม่เคยได้ยินใครพูด

“...หลังจากวันนั้นผมหยุดเรียน พ่อแม่เรียกผมและน้องชายไปคุยเรื่องฐานะของพวกเรา ทุกอย่างที่มีถูกเอาไปขายเพื่อหมุนเป็นเงิน ผมต้องไปเรียนสองเทอมเข้าไปช่วยงานพ่อ...จริงๆแล้วเพราะไม่มีค่าเทอมนะเนะ ผมทำทุกอย่างตั้งแต่ส่งเอกสาร ไปจนถึงตามพ่อไปเจรจาธุรกิจ แต่ตอนนั้น ผมเป็นวัยรุ่นใจร้อน...ผมทำผิดพลาดหลายครั้ง มันเป็นอดีตที่แย่มากๆ จากวัยรุ่นที่ไม่ต้องคิดอะไร มีเงินใช้ไปวันๆ หาความสุขใส่ตัวไปวันๆ พอวันนึงต้องมารับผิดชอบ ต้องมาทำงานโดยมีเดิมพันเป็นเงินที่จะมีใช้หรือไม่มีใช้ มันยากมาก”

“แต่รู้มั้ย...ผมไม่เคยกลัวอดีตพวกนั้นเลย อดีตที่เลวร้ายคือประสบการณ์ที่ดีที่สุดของชีวิต ทุกคนมีอดีตที่อยากลืม...แต่มีแค่บางคนเท่านั้นที่เรียนรู้จากมัน และคนที่เรียนรู้จากมันก็คือคนที่ชนะมัน”

“...และที่สำคัญ...ประวัติศาสตร์อยู่ที่คนเขียน” จอมขวัญยังไม่เข้าใจ เขามองคนพูดด้วยความสงสัย แต่อธิปยังยิ้ม “ที่บริษัทของบ้านผมกลับมาขึ้นได้อีกครั้ง ไม่ใช่เพราะผมคนเดียวแบบที่คุณได้ยินมา แต่เป็นเพราะทั้งพ่อ ทั้งแม่และน้องผมช่วยกัน”

“อ้าว...แล้วที่เขาพูดกัน...” จอมขวัญไม่เข้าใจว่าทำไมเรื่องที่รับรู้กันในสังคมกว้างถึงมีแค่อธิปคนเดียวที่เป็นวีรบุรุษ

อธิปยิ้ม

“ตอนนั้นพ่อผมป่วย...พ่อคิดว่าพ่อคงอยู่ได้ไม่นาน แล้วช่วงแรกๆ บริษัทก็ยังไม่เข้าที่ ผมต้องเรียนไปทำงานไปด้วย พ่อเรียนจบก็เข้ามาช่วยงานเต็มตัว อายุผมยังน้อย ถ้าเทียบกับผู้บริหารบริษัทอื่นๆ เพราะฉะนั้นพ่อเลยปล่อยข่าวว่าผมคือคนทำให้ธุรกิจทางบ้านดีขึ้น พ่อคิดว่าถ้าพ่อเป็นอะไรไปตอนนั้น ผมก็ยังเป็นตัวแทนได้ เวลาไปไหนมาไหน อย่างน้อยคนก็เชื่อถือ จะเข้าไปนั่งร่วมประชุมกับใคร ไปเจรจาธุรกิจกับใคร เขาก็ไม่มองว่าเป็นพวกมือใหม่อ่อนหัด แต่ผมก็ต้องทำงานหนักมาก เพื่อให้ตัวเองมีความสามารถเพียงพอกับฐานะ ‘วีรบุรุษ’ ตามข่าวที่พ่อปล่อย...” อธิปไม่ได้ผ่านช่วงเวลานั้นมาอย่างง่ายดายอย่างที่ใครพูดกัน

...เขาผ่านความกดดันมากมาย ต้องแบกรับทั้งความรับผิดชอบและความคาดหวัง...มันเหนื่อยและหนักหนาสาหัส...หลายครั้งที่ผิดพลาด หลายครั้งที่พลาดพลั้ง...แต่มันก็เป็นแค่อดีต อดีตที่กลับไปแก้ไขไม่ได้...

...เหมือนจอมขวัญ เหมือนมนุษย์คนอื่นๆ เรามีอดีตที่อยากกลับไปแก้ไข แต่ไม่ว่ายังไงก็กลับไปไม่ได้...แล้วถ้าอย่างนั้นจะมีประโยชน์อะไรกับการเอาอดีตมาหลอกหลอนซ้ำๆ...

ชายหนุ่มมองคนตรงหน้า ดวงตาของจอมขวัญที่มองมาที่เขาเหมือนกำลังยอมรับในสิ่งที่เขาพูดให้เข้าไปในใจที่ละน้อย อธิปยิ้มบางอย่างยินดีที่เวลานี้ คนตรงหน้ารับฟังเขาอย่างเต็มที่

“ผมไม่ได้แนะนำให้คุณทำเหมือนพ่อผม แต่แค่อยากให้คุณเห็น...ประวัติศาสตร์และอดีตมันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว มีก็คนที่รู้ความจริง และมีอีกก็คนที่เอาไปเล่าเพื่อความสนุกปาก ในเมื่อคุณคือคนที่รู้ในอดีตของตัวเอง ก็เอาอดีตมาเป็นบทเรียน และไม่ต้องไปใส่ใจกับคำพูดของคนอื่นที่มอดดสินอดีตของคุณเพียงเพราะเขาได้ยินต่อกันมา...” สองมืออุ่นของชายหนุ่มจับไหล่สองข้างของร่างโปร่งแล้วยึดให้ฝั่งผาย

“ยอมรับอดีตอย่างเต็มที่ได้แล้ว เรียนรู้มันแล้วเปลี่ยนมันให้เป็นประสบการณ์ที่ดีของชีวิต ผมอยากเห็นคุณมีความสุข รับประทานกับผมได้มัยว่าคุณจะพยายาม”

“ครับ” เสียงรับคำนั้นแผ่วเบาจอมขวัญสบตาคนพูด ดวงตาของอธิปเข้มแข็งราวกับเหล็กกล้าที่เข้ามาช่วยพยุงให้เขาหยึดยืน รอยยิ้มบางบนใบหน้าคมเข้มราวกับจะปิดเป้าความทุกข์ในใจเขาให้มลายหายไป และที่สำคัญ...ความอุ่นร้อนของฝ่ามือที่จับไหล่เขานั้นเหมือนจะแผ่ผ่านกระแสความอ่อนโยนเข้ามาในหัวใจที่ดำมืดและเย็บเยียบ

...มัน...อุ่น...

...อุ่นในใจ...

...อุ่นใจ?!!...

...ไอ้อธิปเนี่ยนะทำให้เขาอุ่นใจ?!!...

เหมือนจะรู้ตัว จอมขวัญรีบหมุนตัวจะเดินหนีออกจากสวนทันที แต่อธิปคว้าแขนเอาไว้ คิดเอาไว้แล้วว่าพอรู้สึกตัวได้สติ ไอ้คนดีร้ายจะต้องทำแบบนี้

...จริงๆเลยเถอะ...ไอ้คนมาดเยอะ!!...ทำตัวน่าสงสารมาตั้งนาน จะมาน่าเตะก็ตอนเดินหนีกันนี่ล่ะ!...

“จะรีบไปไหนล่ะ ยังพาผมดูสวนไม่ทั่วเลย ไหน...ป้อมตำรวจอยู่ไหน” แล้วอธิปก็ดึงแขนเขาให้เดินตามเข้าไปในสวนลึกอย่างที่จอมขวัญได้แต่เงิบ เขาเหลือบตามองแผ่นหลังกว้างของคนที่สูงมือเขาซึ่งเดินนำอยู่เบื้องหน้า ก่อนจะลดสายตาลงมองมือหนาที่ยังดึงแขนเขาอยู่

...อุ่น...

...มือของอธิป...

...อุ่นเหลือเกิน...

แล้วรอยยิ้มบางจุดที่เรียวปาก...รอยยิ้มแรก...ที่จอมขวัญมีให้อธิป แม้อธิปจะไม่เห็นก็ตาม

ตอน 9

ดึกแล้ว...แขกผู้มีเกียรติของบ้านอย่างน้ำทิพย์และอธิปกลับไปหลังจากจบมือเที่ยง...ไม่รู้ว่าจักรกฤษณ์คิดไปเองหรือเปล่า รู้สึกว่าหลังจากปล่อยให้จอมขวัญเป็นไกด์นำเที่ยวสวนแล้ว ดูเหมือนน้องชายเขาจะไม่ค่อยเขมนออธิปเสียเท่าไร หรืออาจจะเป็นเพราะมันคิดได้แล้วก็ไม่รู้

ชายหนุ่มเงยหน้ามองท้องฟ้ามืด เขาไม่ใช่คนนิยมธรรมชาติหรอก เพียงแต่คืนนี้...นอนไม่หลับ ภาพบางอย่างรบกวนอยู่ในสมองจนทำให้เขาขมตาไม่ลง...เพราะหลับตาลงที่ไรก็เห็นภาพผู้หญิงคนนั้น...น้ำทิพย์...

...เขาประทับใจเธอ...แต่...แค่ประทับใจก็มากเกินไปแล้ว เขาไม่อยากให้อติตที่เป็นเลี่ยนตำหัวใจของเขาและจอมขวัญย้อนกลับมาอีก...

จักรกฤษณ์ถอนหายใจเฮือก ขณะจับจ้องไปที่ดาวสุกสว่างที่โดดเด่นที่สุดในคืนนี้

‘นั่นดาวศุกร์’ จักรกฤษณ์ในวัยเด็กชี้ชวนน้องชายลูกของอาแท้ๆให้เงยหน้ามอง

ท้องฟ้า

‘รู้ได้ไง’ แต่เจ้าเด็กนั้นมันกวนเหลือร้าย อายุแค่สิบขวบรู้จักย้อนถามพร้อมหน้าตาเอาเรื่อง

‘ในหนังสือบอก’

‘เอาหนังสือม้ายืนยันเลย’ แล้วคืนที่ดาวสวย ฟากระจ่างอย่างคั่นนั้น เขาก็ไม่ได้ดูดาวอีก เพราะลำบากลำบากต้องไปขนหนังสือทั้งหมดที่มีมาอธิบายเทียบให้ดูที่ละตำแหน่งว่าดาวที่เขาชี้ให้น้องชายตัวแสบดูเป็นดาวศุกร์จริงๆ

“ไหนดาวศุกร์?” เสียงยี้ยวนดังมาจากด้านหลัง ทำเอาจักรกฤษณ์ตื่นจากภวังค์ เขามองต้นเสียง

น้องชายวัยสิบขวบหน้าตาน่ารักแต่นิสัยกวนประสาทคนนั้นเติบโตกลายเป็นชายหนุ่มเต็มตัวในวันนี้เสียแล้ว

“ชี้ให้ดูแล้วเอาหนังสือมาเทียบด้วย ไม่งั้นไม่เชื่อ โอ้ย!!” จอมขวัญเดินเข้ามานั่งข้างๆ และเพราะแบบนั้น เลยถูกพี่ชายตีตหน้าผากไปที่

คนน้องลูบหน้าผากป้อๆ แล้วแหงนหน้าดูท้องฟ้ายามค่ำคืนบ้าง เรือนไทยหลังนี้มีบริเวณกว้างขวาง ซ้ายยังอยู่นอกเมือง ท้องฟ้าเลยไม่ถูกบดบังจากตึกสูงที่ขึ้นเบียดเสียด

“พี่จักรว่าคุณน่าเป็นยังไง” คำถามของจอมขวัญทำเอาคนพี่ที่นั่งเจียบต้องหันมามองก่อนจะทำปากแบะ

“ทำไม แกจะกลับไปคบเขาอีกหรือ?”

“ตอบมาก่อนดิ พี่จักรว่าคุณน้ำเป็นคนยังไง” จักรกฤษฎณ์ยกไหล่

“หิวอ่อน อ่อนแอ ว่าง่าย ทำตามใจแม่อ้างแต่กตัญญู แต่จริงๆแล้วคิดจะทำอะไรเองไม่เป็น...”

“แต่สวย...” จอมขวัญต่อท้ายให้

“อ้อ สวย...เฮ้ย!” เหมือนจักรกฤษฎณ์จะรู้ตัวเลยหันมามองหน้าน้องชายเขม็ง “...ก็...หน้าอย่างงี้หาได้ดาษดื่นละวะ!” คนเป็นน้องหิวเราะเบาๆ กับอาการร้อนตัวของพี่ชาย ก่อนจะเงยหน้ามองท้องฟ้ายามค่ำคืน

“พี่จักรรู้มั๊ย ทำไมขวัญรักคุณน้ำ...” จักรกฤษฎณ์เงยไป เพราะเขาเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมน้องชายที่ทั้งเฮี้ยว ทั้งห้ามถึงมารักผู้หญิงอ่อนแอหิวอ่อนแบบนั้นได้

“...คุณน้ำเป็นคนใจดี จิตใจดี แล้วก็รักครอบครัวมาก คุณน้ำรักแม่มาก...ขวัญชอบดูเวลาคุณน้ำเลือกของไปฝากแม่เขา คุณน้ำจะมีความสุขมาก ไม่ว่าจะไปไหนด้วยกัน จะใกล้ไกลแค่ไหน ถ้าที่นั่นมีของฝากดีๆ มีอาหารอร่อยๆ ประโยคหนึ่งที่ขวัญได้ยินจนชินคือ ‘น้ำจะซื้อไปฝากแม่’ ...มัน...ทำให้ขวัญรู้สึกว่ ผู้หญิงคนนี้น่ารัก กระทั่งตัวเองมาเที่ยวยังคิดถึงคนที่อยู่ข้างหลัง” จักรกฤษฎณ์พูดไม่ออก เพราะเมื่อตอนกลางวัน ที่ไปตลาดด้วยกันมา เขาก็ได้ยินประโยคนี้จากปากของเธอ

‘น้ำจะซื้อขนมหวานไปฝากแม่ค่ะ ท่าทางน่าอร่อย’ นั่นคือคำตอบของเธอตอนที่มารดาของเขาตั้งคำถามเมื่อเห็นเธอซื้อขนมหวานทุกชนิด แต่ชนิดละถุงเท่านั้น

‘คุณแม่ชอบทานขนม แต่กินนิดหน่อยก็เลิกเพราะว่ากลัวอ้วน น้ำเลยซื้อไปหลายๆ อย่าง’ หน้าตาตอนที่น้ำทิพย์อธิบายนั้นเต็มไปด้วยความสุขอย่างน่ามอง

“...พี่จักร?” เมื่อเห็นพี่ชายเงยบไป จอมขวัญจึงหันมาเรียกชื่อ

“อะไร”

“คิดไรรอยู่”

“เปล่า แกจะเพ้ออะไรอีกก็พูดมาสิ”

“ก็...แค่จะบอกว่า คุณน้ำไม่ใช่แค่คนที่หัวอ่อน เพราะถ้าหัวอ่อนจริง ขวัญกับคุณน้ำคงไม่คบกันตั้งปีกว่าหรอก ตลอดเวลาที่คบกัน นั่นคือคุณน้ำกำลังติดกับแม่ตัวเอง แต่ก็ติดได้แค่นี้เท่านั้น...เธอรักแม่มากนะพี่จักร...ผู้หญิงคนนั้นทำทุกอย่างเพื่อให้แม่ตัวเองมีความสุข...คนหัวอ่อนทำตามคำสั่งคนอื่น กับคนที่ทำทุกอย่างเพื่อให้คนที่ตัวเองรักมีความสุขมันต่างกัน”

“เหอะ! เปรียบเทียบซะสวยหรู สุดท้ายมันก็ไม่ต่างกันหรอกวะ เหมือนอัจฉริยะกับคนบ้าก็ต่างกันแค่ด้ายเส้นเดียว!”

“ก็คงจะอย่างนั้นมั้ง...มันแล้วแต่คนจะมอง แต่สำหรับขวัญ เพราะคุณน้ำรักแม่ ขวัญเลยรักคุณน้ำ เพราะคุณน้ำกตัญญู ขวัญก็เลยรักคุณน้ำ...”

“...ตอนนี้...แกก็ยังรักเขาอยู่?” จักรกฤษณ์ถาม ทำเอาจอมขวัญเงยบ ก่อนจะเอียงหัวไปมาเหมือนกำลังตรองคำที่จะพูด

“อืม...ไม่รู้สิ เวลาอยู่กับคุณน้ำ ขวัญรู้สึกเหมือนอยู่กับน้ำเย็น ทำให้สงบ สดชื่น...แต่ก่อน...ขวัญไม่เคยรู้สึกกับใครแบบนี้ ขวัญก็เลยคิดว่า เขาเป็นคนเดียวที่ทำให้ขวัญนิ่งลง เย็นลง...แต่ว่า...” เขาพูดได้เท่านั้นก็เงยบ น้ำทิพย์ทำให้เขาเย็นและสดชื่น แต่...ใครอีกคน...กลับทำให้เขาอบอุ่น...

...ใครบางคนที่ยกให้เขาหายใจเข้าลึกๆ แล้วค่อยๆหายใจออกยาวๆ...

...ใครบางคนที่ประคองไหล่เขาให้ผิงผาย...

...ใครบางคน...ที่เรียกชื่อเขา... 'ของขวัญ'

...ไม่!! มันมีสิทธิ์อะไรมาเรียกชื่อเขา!!!!...

"...แต่ว่า..." เสียงจักรกฤษณ์ดังขึ้นเพื่อกระตุ้นให้น้องชายพูดต่อ ทำเอาจอมขวัญรู้สึกตัว

"อ่า...แต่ว่า...ตอนนี้ขวัญกับคุณน้าเป็นเพื่อนกันแล้ว"

"แล้วในเมื่อเป็นเพื่อนกันแล้ว อยู่ดีๆมาพรรณนาความงดงามของยัยนั้นให้ฉันฟังทำไม" จอมขวัญหันมองแล้วทำเป็นยิ้ม

"ก็...ขวัญแค่เสียดาย หากว่าคนอย่างคุณน้า สุดท้ายแล้วต้องกลายเป็นเมียร้อยไอ้อนุชา"

"อนุชา?" จักรกฤษณ์ทวนชื่ออย่างไม่คุ้นหู เท่าที่จำได้เขาไม่รู้จักคนชื่อนี้

"อ้อ ไม่รู้จักอะดิ มันเคยตามจับคุณน้ามาก่อนขวัญ แต่รู้สึกเมื่อปีก่อนเพิ่งจะแต่งงานไป ไฉนมันหาได้ไม่ได้ ที่แต่งงานก็เพราะจะเอาสมบัติทางเมียมาลบนั่นพันที่ปอยเปต เห็นเพื่อนขวัญว่ามันรู้แล้วเรื่องที่ขวัญเลิกกับคุณน้า และมันก็...หมายมั่นปั้นมือว่าจะกลับมาตามต่อคุณน้าให้ได้"

"อะไรวะ คนอย่างน้าทิพย์อะไรนั่นมีตีนานั่นเลย?!!"

“มีดีกว่าที่พี่จักรคิดเยอะเหอะ ทั้งนิสัย ทั้งรูปร่างหน้าตา แถมคุณตาของคุณน้าก็เป็นข้าราชการผู้ใหญ่ มีเกียรติยศชื่อเสียง เงินทองก็ไม่ได้น้อย...น่าเสียดาย ถ้าสุดท้าย...”

“แกก็ปกป้องไปได้ ออกจะรักและเทิดทูน” จักรกฤษฎ์โยนงานให้น้องเสรีจสรพร

“ปกป้องอย่างมากก็ได้แค่ในฐานะเพื่อน ไม่เหมือนปกป้องในฐานะแฟนหรือสามีนี่หว่า”

“แล้วไง?! แล้วแกต้องการให้ฉันไปเป็นผัวเขารึไง?!!” จอมขวัญไม่ตอบ แต่สบตาพี่ชายเจียบบๆ จักรกฤษฎ์นิ่งอึ้ง เขาหวนคิดถึงเรื่องราวในตลาดที่เขาและน้ำทิพย์ช่วยกันเลือกซื้อของ ช่วยกันถือของ ช่วยกันเสนอเมนูอาหารมื้อกลางวันกับมารดาเขา

...อะไรหลายอย่างในตัวเธอทำให้เขาประทับใจ...แต่...ไม่ได้...

“เขาเป็นแฟนเก่าแก”

...จักรกฤษฎ์จะให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยไม่ได้...

...เมื่อสิบปีที่แล้ว เรื่องในครั้งนั้นยังคงเป็นเส้นสากระคายในใจทั้งเขาและจอมขวัญจนกระทั่งบัดนี้...

...และตอนนี้...จะให้เขาคบหากับแฟนเก่าของจอมขวัญอย่างนั้นหรือ...

...ทั้งเขาและจอมขวัญจะมองหน้ากันติดอีกได้ยังไง ไหนจะพ่อแม่เขาก็คงจะมองเขาและจอมขวัญแบบไหน คนอื่นในสังคมล่ะ จะมองเขายังไง จะมองจอมขวัญยังไง และ

ที่สำคัญจะมองน้ำทิพย์ยังไง...

...พี่น้องสองคนคบหาผู้หญิงคนเดียวกัน ถึงจะมีคนมาก่อนมาหลัง แต่...ครั้งเดียวก็เกินพอแล้วที่จะเกิดเรื่องราวแบบนั้น...

“อีฟกับคุณน้ำไม่เหมือนกัน”

“แต่ไม่ว่ายังไงก็ไม่ได้ เลิกคิดเรื่องเพื่อเจอได้แล้วไอ้ขวัญ แล้วอีกอย่าง...แม่ของยายคนนั้นก็เล็งคุณอธิปเอาไว้แล้ว ถ้าคุณน้ำของแกดีจริง ผู้ชายอีกหลายล้านคนก็คงเสนอตัวมาปกป้องเองละ ไม่ต้องพึ่งมือฉันหรอก” จักรกฤษณ์ตัดบทด้วยการลุกขึ้นยืน เขาชี้หัวน้องชายอย่างหมั่นเขี้ยว

“แล้วไม่ต้องมาพูดเรื่องนี้อีก ครั้งเดียวรู้เรื่อง โอเค?” ชายหนุ่มผิวคล้ำเดินกลับห้องไปแล้ว ในขณะที่น้องชายอย่างจอมขวัญยังคงมองตาม

...แล้วจักรกฤษณ์จะรู้...ครั้งเดียว...รู้เรื่อง!! โอเค!!!!...

.....

“น้ำ” เสียงเรียกของมารดาทำเอาน้ำทิพย์ที่กำลังถอดรองเท้าต้องหันมอง หญิงสาวยิ้มกว้าง จัดรองเท้าเข้าชั้นวางเรียบร้อยจึงเดินเข้าบ้านยกมือไหว้มารดาที่กำลังนั่งพักผ่อนไม่อยู่หน้าโทรทัศน์

“สวัสดีครับ คุณน้ำ” คุณรุ่งทิพนิ่งไปเล็กน้อยเมื่อพบว่าวันนี้ บุตรสาวไม่ได้กลับมาคนเดียว แต่มีชายหนุ่มอดีตคนรักติดตามกลับมาด้วย

“คุณจอมนั่งก่อนค่ะ” หญิงสาวเชื้อเชิญแขกให้นั่ง จอมขวัญยิ้มรับ ก่อนจะนั่งลงบนโซฟาอีกตัวใกล้กับคุณรุ่งทิพ ทำเอาสตรีสูงวัยชะงักไปเล็กน้อย เมื่อคราวก่อนที่จอมขวัญเล่าเรื่องอธิปให้เธอฟัง แล้วเจ้าตัวเข้ามาพอดีนั่น ยังทำให้เสียส้นหลังไม่หาย ทุกวันนี้แทบจะไม่อยากเจอหน้าชายหนุ่มรายนั้น เพราะกลัวอธิปจะพูดอะไรขึ้นมาให้เธอเสียผู้ใหญ่

“คุณน้าสบายดีนะคะ” จอมขวัญถามพร้อมรอยยิ้มเหมือนเจ้าตัวไม่เคยทำอะไรเอาไว้

“สบายดี...มีอะไรล่ะ มาถึงบ้านเชียว” แม้จะรับรู้ว่าทั้งน้ำทิพย์และจอมขวัญกลายมาเป็นเพื่อนกันแล้ว แต่คุณรุ่งทิพก็ยังไวเชิงไม่ยอมญาติดีด้วยเสียเท่าไร เพราะดูแล้วเหมือนสองหนุ่มสาวจะสนิทสนมกันมากกว่าสมัยเป็นคนรักกันเสียอีก เว้นเสียแต่ว่าทั้งสองไม่ได้ไปไหนมาไหนด้วยกันสองต่อสอง เพราะทุกครั้งจะมีอธิปไปด้วย

...คิดถึงอธิป...คุณรุ่งทิพก็ลอบถอนหายใจแผ่วอย่างนึกเสียดาย อันที่จริงเธอไม่น่าเอาคำพูดของจอมขวัญกลับมาคิดมาก หากไม่ใช่เพราะว่าคุณรุ่งทิพไปถามไถ่มารดาของอธิปมาจนได้ความว่า อธิปไม่เคยมีแฟนเลยนับตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยจนกระทั่งปัจจุบัน

...เป็นไปได้อย่างไร?! ผู้ชายเพียบพร้อมขนาดนี้แต่ไม่เคยมีผู้หญิงข้างกาย!!!!...

“พอดี อาทิตย์หน้าครอบครัวผมจะไปเที่ยวทะเลกัน ผมเลยมาชวนคุณน้าแล้วก็คุณน้าไปด้วยกันครับ” เสียงของจอมขวัญทำเอาคุณรุ่งทิพได้สติหันมองอย่างสงสัย

...นี่ก็ยังไปถึงมาเชิญเธอกันแล้ว?!!...

“ลงและป่าผมก็ไป พี่ชายผมก็ด้วย หรือถ้าคุณน้าไม่สบายใจ จะเอาตัวเพิ่มความสบายใจของคุณอธิปก็ได้ครับ เพราะรายนั้นตกปากรับคำไปด้วยแน่นอนแล้ว”

“อธิปไปด้วย?” คุณรุ่งทิพทวนคำ จอมขวัญยิ้มแทนคำตอบ

“นะคะคุณแม่ ‘ไปนะคะ’” น้ำทิพย์เข้ามาอ้อนวอนมารดาอีกแรง

“เอ่อ...อาทิตยหน้าหรือ”

“คะ...ไปนะคะ น้ำจะได้บอกให้พี่อธิปแวะมารับพวกเรา” น้ำทิพย์ตกลงกับอธิป
เรียบร้อยแล้วว่าจะรบกวนให้เขามารับเธอและมารดา หากว่ามารดายอมไปด้วยกัน

ชื่อของอธิปที่ยังวนเวียนอยู่กับลูกสาว ทำเอาคุณรุ่งทิพชักสีหน้าไม่ค่อยดี อย่างที่
จอมขวัญต้องลอบยิ้ม ดูเหมือนที่เขาหย่อนระเบิดเอาไว้จะทำงานได้ผลเสียเหลือเกิน

“สรุปว่าไปกันนะครับ ผมจะได้กลับไปบอกที่บ้าน...” จอมขวัญสรุปรวบรัดแล้วยิ้มกว้าง
“แค่คิดก็น่าสนุกแล้ว...” เขาเอ่ยปากแล้วยังคงส่งยิ้มให้คุณรุ่งทิพ

“ถ้าอย่างนั้นผมลากลับเลยแล้วกันครับ” จอมขวัญยกมือไหว้ลาคุณรุ่งทิพ กำลังจะ
ก้าวเท้าออกโดยมีน้ำทิพย์เดินตามท่าทางจะไปส่งที่ประตูรั้ว แต่คนเป็นมารดาเรียก
เอาไว้เสียก่อน

“น้ำ...เดี๋ยวแม่ไปส่งเขาเอง แม่มีเรื่องจะคุยกับเขานิดหน่อย” น้ำทิพย์หน้าเสีย เมื่อ
มารดาเอ่ยปากว่ามีเรื่องจะคุยกับอดีตคนรักของเธอ

“...เรื่อง...เรื่องทะเลาะนะ น้ำไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะไป จะได้ลงมากินข้าวเย็น” น้ำ
ทิพย์รับคำสั่งเสียงเบา ก่อนจะยอมเดินขึ้นห้องตามที่คุณรุ่งทิพสั่ง

จอมขวัญกระตุกยิ้มบาง ขณะเดินออกจากตัวบ้าน คุณรุ่งทิพเดินตามอยู่เบื้องหลัง

“เรื่องทะเล...คุณน้ามีอะไรสงสัยหรือครับ” เขาทำเป็นย้อนถามอย่างที่ทำเอาสตรีสูงวัย นึกหงุดหงิดกับท่าทางเจ้าเล่ห์แต่ตีฝีปากชื่อ

“ฉันจะถามเรื่องอธิป...” พูดแล้วก็กระดากปาก แต่คุณรุ่งทิพอยากรู้เรื่องเลยจำต้องถาม

“...เขา...ไปหาเธอบ่อยมั้ย”

“หาผม?!” จอมขวัญทวนคำอย่างงงๆ แต่นึกขึ้นมาได้ว่าคราวนั้นเขาพลีชีพบอกกับคุณ รุ่งทิพว่านายอธิปนั้นกำลังเล็งเขาอยู่

“ไม่ครับ ดูเหมือนจะมีเป้าหมายใหม่แล้ว” จอมขวัญปิดเรื่องให้พ้นตัวทันที

“เป้าหมายใหม่!” คุณรุ่งทิพทวนคำแล้วยกมือทาบหน้าอกเหมือนตกใจอย่างที่ทำเอา คนปากบอมนึกหาที่อีกฝ่ายมีปฏิกิริยาขนาดนี้ ทว่าเขาก็ต้องดีสีหน้าเรียบเฉย เพราะ เดี่ยวความจะแตกเอาเสียก่อน

“ผมบอกแล้ว ว่าให้คุณน้าเล็งผู้ชายคนอื่น ก่อนที่คุณน้าจะกลายเป็นเมียน้อยใคร”

“เมียน้อย?!! หมายความว่ายังไง?!!” คนเป็นแม่พอได้ยินว่าลูกสาวตัวเองมีสิทธิ์จะได้ เป็นเมียน้อยใครก็ถึงกับร้องลั่น ตกใจยิ่งกว่ารู้เรื่องอธิปเป็นภัยเสียอีก

“ก็...ที่ผมเคยพูดเรื่องไอ้อนุชา ผมลองไปสืบมา เลยรู้ว่ามันเพิ่งแต่งงานเมื่อปีก่อน แต่ ก็ยังเที่ยวไขว่คว้าตามสันดาน...และตอนนี้มันก็รู้แล้วว่าคุณน้าเล็กกับผม มีคนบอก ว่ารอบนี้มันตั้งใจจะเอาคุณน้าเป็นเมียมันให้ได้” จอมขวัญเอ่ยปาก อันที่จริงแล้วเขารู้

แค่เรื่องที่อนุชาแต่งงาน แต่เรื่องที่มันจะกลับมาหาน้ำทิพย์นั้น เขาแต่งเพิ่มไปให้ดูเหมือนเรื่องใหญ่เท่านั้นเอง...

“มันเลวจริงๆ!!” คุณรุ่งทิพครางอย่างเจ็บใจ เล่นเอาคนบ้านน้ำเป็นตัวเกือบสะดุ้งเพราะเหมือนคำด่าจะเข้าตัว

“ครับ มันเลว...เราก็เลยต้องปกป้องคนดีๆอย่างคุณน้ำ ด้วยการหาผู้ชายที่ดีที่สุดมาให้...” คุณรุ่งทิพเหลือบมองจอมขวัญอย่างไม่วางใจ

“แกพูดเหมือนกับว่า...แกมี ‘ผู้ชายที่ดีที่สุด’ มานำเสนอฉันอย่างนั้นล่ะ!”

“แน่นอนครับ” ชายหนุ่มตอบแล้วยิ้มบาง

“ใคร?!” ถ้าจอมขวัญแนะนำตัวเองออกมา คุณรุ่งทิพสาบานว่าจะไม่ให้มันเข้ามาเหยียบบ้านหลังนี้อีก!

“จักรกฤษณ์ วิมลกิตติ...พี่ผมเป็นชายแท้ แมนร้อยเปอร์เซ็นต์ คบผู้หญิงทีละคน แต่ไม่ค่อยเปิดเผยเพราะเป็นพวกรักครอบครัว คุณน้ำก็รู้ว่าสังคมเราชอบเอาเรื่องพวกนี้ไปพูดกันแบบใส่สีี พี่ผมไม่อยากให้ผู้หญิงเสียหาย ก็เลยไม่เคยเปิดตัว...แต่น่าเสียดาย...ไปไม่รอดสักราย ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน” จอมขวัญแต่งเรื่องพูดไปเรื่อย บ้านน้ำจนจะกลายเป็นตัวเท่กอสซิล่าอยู่แล้ว!

“ลูกฉันเล็กกับแกก็จะมาเอาพี่แกั่นหรือ?!! ไม่มีทางหรอก! คนเขาจะพูดกันยังไง เล็กกับน้องก็มาคว่ำพี่!” จอมขวัญทำเป็นยักษ์ใหญ่เหมือนไม่สนใจในสิ่งที่คุณรุ่งทิพพูดออกมา

...เขาก็ไม่ได้ต้องการความเห็นใดๆของคุณรุ่งทิพอยู่แล้ว ก็แค่พูดไปให้คุณรุ่งทิพ 'รู้ตัว' เอาไว้ก่อนว่ามีสิทธิ์ได้ลูกเขยชื่อ จักรกฤษณ์ ก็เท่านั้น...

"ผมก็แค่เสนอ เพราะเห็นว่าพี่ผมเป็นคนดี รักครอบครัว ไม่เจ้าชู้ ถึงจะดื่มเหล้าตามงานสังสรรค์บ้างแต่ไม่เคยเมาเหมือนหมาแล้วใช้กำลังกับใคร...ที่สำคัญ ประวัติดี เรียนจบจากมหา'ลัยชื่อดัง เกردก็สวยหรืออีกต่างหาก ไหนจะมีตำแหน่งหน้าที่การงานใหญ่โต แล้วไม่ใช่ได้ตำแหน่งเพราะเป็นลูกเจ้าของนะครับ แต่ฝีมือเขาเป็นที่หนึ่ง" จอมขวัญพลาบไปเรื่อย ก่อนจะยิ้ม

"...แต่...ถ้าคุณนำติดปัญหาเรื่องเขาเป็นพี่ชายผม อันนี้ผมก็ไม่รู้จะพูดยังไง อ่า...ดีกมากแล้ว ขอตัวก่อนนะครับ ราตรีสวัสดิ์ แล้วเจอกันวันไปทะเล" จอมขวัญยกมือไหว้อีกครั้ง ก่อนจะเปิดประตูรั้วเดินออกจากบ้านไปขึ้นรถ แล้วจึงขับออกไปทิ้งคุณรุ่งทิพให้มองตามอย่างครุ่นคิด

...จักรกฤษณ์ วัฒนกิตติ...ก่อนที่จะต้องตกเป็นเมียน้อยของอนุชา...หรือเธอควรยอมให้กลายเป็นขี้ปากคนเพราะเล็กกับน้องมาเอาฟี!...

คุณรุ่งทิพถอนหายใจเสือกอย่างหนักอก

...ถ้าแค่ผู้ชายทั้งสองคนเปลี่ยนเป็นอธิป...เธอจะไม่คิดมากขนาดนี้เลย

...หรืออย่างน้อย...แค่อธิปเปลี่ยนเป็นผู้ชายแท้ๆ! ไม่ใช่เกย์เหมือนทุกวันนี้!!!!...

ทะเล...จอมขวัญเลือกทะเลเพราะมันเป็นสถานที่แห่งความทรงจำที่สวยงาม เขาเจอ
น้ำทิพย์ครั้งแรกที่ทะเล ตอนนั้นเธอมาเที่ยวกับเพื่อนที่ทำงาน ชายหนุ่มจำได้ว่าวันนั้น
เขาขับรถออกจากกรุงเทพฯมาทะเลใกล้ๆเพราะเบื่อโลกแสงสีของเมืองกรุง และนั่น...
ทำให้เขาได้พบหญิงสาวอย่างน้ำทิพย์

...ครั้งแรก...เขาประทับใจที่เธอสวยและดูสดใสสมวัย

...เขาทำที่เข้าไปถามทาง ทั้งๆที่ดูก็รู้ว่าเธอคือนักท่องเที่ยว และนั่น...กลายเป็นสิ่ง
ประทับใจเป็นอย่างที่สอง...เขาถามทาง แต่เธอไม่รู้ และเธอเสนอว่าจะวิ่งกลับเข้าไป
ถามทางจากโรงแรมที่เธอพักซึ่งอยู่ใกล้ๆให้...

...และท้ายที่สุด...ตอนที่เธอกลับมาบอกทางกับเขานั้น เธอปิดท้ายด้วยประโยค
เรียบง่ายพร้อมรอยยิ้มกว้างที่สวยงาม 'เดินทางโดยสวัสดิภาพนะคะ'

หัวใจของจอมขวัญกระตุก

...ชีวิตของเขา...จอมขวัญ ริมลิตติดิเกิดมาบนครอบครัวที่เพียบพร้อมไปด้วยชื่อเสียง
เกียรติยศและเงินทอง แต่...เขาขาดความรัก...เขาขาดความเชื่อใจที่จะมีให้คนอื่น...แม้
จะมีลุงและป้ามาดูแลนับตั้งแต่พ่อแม่จากไป แต่ลึกๆแล้วเขายังโหยหาความรักและ
ความหวังดีจากคนรอบข้าง...

...จนกระทั่ง...วันที่เขาได้พบเธอ...

จอมขวัญไม่รู้ว่าเป็นเพราะโชคชะตาหรือสวรรค์แก้ง โรงแรมที่น้ำทิพย์เข้าพักในวันนั้นคือโรงแรมในเครือวิมาลาของลุงของเขา...และมันไม่ใช่เรื่องยากเลย ที่เขาจะตามหาชื่อของเธอ...

เมื่อได้ชื่อก็ตามหาที่ทำงานหรือแม้แต่ที่อยู่ เขาทำที่เป็นพบเธอโดยบังเอิญอีกหลายครั้ง และในที่สุด...เธอกับเขาก็คบหากัน จากความเป็นเพื่อนพัฒนาเป็นคนรักในเวลาไม่นาน...และก็เพียงไม่นานเช่นกัน...ที่ความรักครั้งนี้สิ้นสุดลง

...ในเมื่อมันเริ่มที่ทะเล เขาก็ควรจะให้มันสิ้นสุดที่ทะเลเหมือนกัน...

“สุดที่รักแกมาแล้วนะไอ้ขวัญ” เสียงของจักรกฤษณ์ทำเอาคนที่กำลังนอนเล่นบนเก้าอี้ผ้าใบมองผืนทะเลกว้างเบื้องหน้าต้องหันมองตามเสียง ก่อนจะเลยสายตาไปยังเบื้องหลังอีกทอดหนึ่ง หญิงสาวที่อยู่ในความคิดของเขาเมื่อครู่ที่กำลังจูงมือคุณรุ่งทิพเดินลงมาที่หาด

...สุดที่รัก...อย่างนั้นหรือ...จะเป็นสุดที่รักได้แค่วันนี้เป็นวันสุดท้ายเท่านั้น...จากนี้ไป...เธอจะต้องกลายเป็นสุดที่รักของคนอื่น...

จอมขวัญมองหญิงสาวอย่างใจหาย เรื่องที่เขาจะทำ ดูไร้เหตุผลอย่างที่สุด...แต่...น้ำทิพย์ต้องมีคนปกป้อง เธอเป็นผู้หญิงเรียบร้อยและใจดี เขากลับเธอไม่ทันคน กลับเธอถูกผู้ชายชั่วๆหลอก เขาหวังดีกับเธอและอยากให้เธอมีความสุข...และเขาเชื่อ...เธอจะมีความสุขแน่นอน

ชายหนุ่มลุกจากเก้าอี้ผ้าใบก่อนจะเดินตรงเข้าไปหาน้ำทิพย์และมารดา รวมถึง...คนขับรถที่ชื่ออธิปซึ่งเดินตามหลังหญิงสาวมา

“สวัสดีครับ คุณน้า” จอมขวัญยกมือไหว้ ทำเอาคุณรุ่งทิพนิ่งไปเล็กน้อย ก่อนหน้านี้เธอไม่เคยรับไหว้เลย เพราะหนามยอกในใจที่เห็นว่าอีกฝ่ายเป็นคนรักของลูกสาวและมีอดีตเป็นพวกเจ้าชู้เสเพลแบบอดีตสามีของเธอ แต่ตอนนี้...จอมขวัญกลายมาเป็นเพื่อนของน้ำทิพย์แล้ว...

หญิงสูงวัยยกมือรับไหว้อย่างที่ทำเอาคนไหว้ถึงกับชะงัก

“คุณชัยกับคุณพัชรี่ละ”

“ลงกับป้าอยู่ในบ้านครับ กระเป๋าอยู่ที่ไหนหรือครับ ผมจะให้คนเอาไปเก็บที่บังกะโลให้” จอมขวัญเลือกรีสอร์ทเล็กๆที่ไม่ใช่ในเครือวิมาลา เขาเหมาทั้งรีสอร์ท จองบ้านพักสำหรับคุณชัยและคุณพัชรี่หนึ่งหลัง และบ้านหลังเล็กๆอีก 4 หลัง เป็นส่วนตัวของเขา จักรกฤษณ์ อธิป และสองแม่ลูก

“อยู่ท้ายรถของอธิปนะ น้า...ไปเอากระเป๋ากับอธิปไป เดี่ยวแม่จะเข้าไปคุยกับคุณชัย คุณพัชรี่” คุณรุ่งทิพหันมาส่งลูกสาว ทั้งน้ำทิพย์และอธิปเดินกลับไปทีรถแล้ว ในขณะที่คนเป็นแม่มองตามสองหนุ่มสาวด้วยความเสียดาย

...เสียดาย...ที่ผู้ชายอย่างอธิป...ดัน...

“เสียดายนายอธิปหรือครับ” เสียงของจอมขวัญดังขึ้นเบาๆ ทำเอาคุณรุ่งทิพต้องหันมอง

“ก็...ทำไงได้ละ แต่ก็ดี...อธิป...เป็น...เป็นแบบที่เธอก็ดีเหมือนกัน”

“ดี?...ดียังไงครับ” จอมขวัญไม่เข้าใจว่าขนาดตัวเองใส่ไฟไปเสียขนาดนั้น บันน้ำกลายเป็นตัวเท่ากับกอลชิล่า 2 ตัวรวมร่างกัน แต่คุณรุ่งทิพก็ยังหน้ามิดตามัวเห็นว่าไอ้อธิปนั่นดี?!!

“อย่างน้อย...ฉันจะได้ไม่ต้องเป็นห่วงนัก เวลาน้ำไปไหนมาไหน มีอธิปเป็นเพื่อนก็พอจะเบาใจ ถึงจะ...เอ่อ...เป็นเพื่อนสาวก็เถอะ”

.....

...เพื่อนสาว!!!!...

...ให้ตายเถอะวะ! ข้าจนจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว! จอมขวัญเห็นอธิปที่ไร เป็นต้องนึกถึงคำนี้ของคุณรุ่งทิพขึ้นมาทันที ไม่คิดว่าสตรีสูงวัยที่ดูอนุรักษ์นิยมแบบนั้นจะรู้จักคำร่วมสมัยอย่าง ‘เพื่อนสาว’ แถมยังใช้ถูกที่ถูกเวลาด้วย!

“ห้าวเราะอะไร” จอมขวัญมัวแต่ก้มหน้าก้มตากลับหัวเราะจนไม่ทันรู้ตัวว่าคนที่เขากำลังนึกฆ่าแทบเป็นแทบตายนั้นเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเสียแล้ว

“ผมหัวเราะก็ต้องรายงานคุณรีไง?” คำย้อนทำเอาอธิปส่ายศีรษะอย่างนี้กระอาใจที่อีกฝ่ายไม่ญาติดีกับเขาเสียที ถึงจะไม่ตั้งแง่มองเขาแล้วหาเรื่องเหมือนแต่ก่อน แต่ไอ้

เรื่องจะตอบคำถามเขาดีๆนั้นเป็นเรื่องที่ทำได้ยากยิ่งสำหรับจอมขวัญ และที่มาทะเลครั้งนี้มีรายชื่อเขาร่วมด้วยทั้งที่คนจัดคือจอมขวัญ ก็เป็นเพราะจักรกฤษณ์เป็นคนชวนเขามา โดยให้เหตุผลว่าน้องชายต้องคิดทำอะไรแปลกๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่เป็นตัวตั้งตัวตีจะมาทะเลพร้อมกับสองแม่ลูกน้ำทิพย์และคุณรุ่งทิพ

“ปากคุณนี่นะของขวัญ”

“ผมอนุญาตให้คุณเรียกผมว่าของขวัญตั้งแต่เมื่อไหร่” ดูเหมือนที่จักรกฤษณ์ว่าไม่มีผิด อธิปยกยิ้มมุมปาก แล้วก้าวขาเดินเข้าหา ทำเอาจอมขวัญที่กำลังหงุดหงิดกลายเป็นหน้าตื่นแล้วถอยหลังหนีเขา

“เรา...รู้จักกันมาตั้งนานแล้วนะ” นอกจากการขยับเข้าหาแล้ว น้ำเสียงที่อธิปใช้พูดยังจิกจี้รุมจอมขวัญลึนดี ชายหนุ่มร่างโปร่งมองซ้ายมองขวาหาทางหนีทีไล่ และคนช่วยแต่...จิบหาย! นี่มันหน้าบ้านพักของเขาที่อยู่หลังสุดท้าย! แล้วคนอื่นๆก็รวมกันอยู่ที่บ้านหลังใหญ่ซึ่งเป็นที่พักของคุณชัยและคุณพัชรีเพื่อเตรียมมือเย็น!

“มองหาป้อมตำรวจเหรือ” อธิปถามแกล้งเมื่อเห็นหน้าตาหล่อเหลาของคนตรงหน้าเริ่มมีท่าจะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“ของขวัญ...อยู่นิ่งๆแล้วคุยกันก่อนได้มั๊ย” เมื่อคนตรงหน้ายังหลกหลึกและเอาแต่ถอยหลังหนี อธิปเลยต้องเอ่ยปาก แล้วพอเขาอาจหาญเรียกชื่อเล่นของเจ้าตัวเข้า จอมขวัญก็ตัวสลายตามาจ้องทันที

“อย่าเรียกชื่อนั้น!!!”

“ทำไม?”

“แล้วทำไมผมต้องให้คนอื่นเรียก!”

“ชื่อนี้เพราะ” เหตุผลของอธิปทำเอาคนฟังนิ่งงัน จอมขวัญไม่เคยคิดว่าชื่อประหลาดแบบนี้เพราะสำหรับคนฟังคนเรียกมากแค่ไหน เขาแค่ต้องการเก็บชื่อเอาไว้เพราะมันมีความหมายต่อชีวิตของเขา

... ‘จอมขวัญ’ ชื่อนี้พ่อเป็นคนตั้งให้ และมันคล้องกับชื่อแม่...

เพราะฉะนั้น จอมขวัญจึงรักษาชื่อนี้ให้มีค่าสำหรับเขาแค่คนเดียว ไม่ให้ใครคนนอกเรียก ไม่ให้ใครใส่คำนำหน้าว่า ‘ไอ้’ กระทั่งจักรกฤษณ์ที่เคยเรียกเขาว่า ‘ไอ้จอมขวัญ’ ยังเป็นครั้งแรก ครั้งเดียว และครั้งสุดท้าย เพราะทันทีที่จักรกฤษณ์เอ่ยปาก เขาก็กระโดดจิกหัวอีกฝ่ายทันที ทั้งๆที่ตอนนั้นอายุแค่สิบขวบเท่านั้น จำได้ว่าคราวนั้น จักรกฤษณ์ร้องลั่นจนลงป่าและพ่อแม่ของเขาต้องวิ่งมาห้าม ตั้งแต่นั้นมา จักรกฤษณ์เลยเรียกเขาว่า ‘ไอ้ขวัญ’ แทน เนื่องจากหยุดปากเรียก ‘ไอ้’ นำหน้าไม่ได้

“ใครเป็นคนตั้งให้?”

“พ่อ...” จอมขวัญตอบแล้วยิ้มบางยามคิดถึงบิดา หน้าตาพ่อคล้ายลุงชัยมาก สมกับที่เป็นพี่น้องกัน

“พ่อ...เอาชื่อแม่มาดัง แม่ผมชื่อขวัญแก้ว” ชื่อของแม่ทั้งเพราะทั้งหวาน ให้

ความรู้สึกว่าต้องเป็นผู้หญิงใจดี ใจเย็นคล้ายน้ำทิพย์ แต่ความจริงแล้วไม่ใช่เลย...

“ชื่อแม่คุณก็เพราะ” อธิปออกปากทำเอาจอมขวัญยี้ม

“เพราะแค่ชื่อนะสิ นิสัยแม่นะทั้งเอาเรื่อง ทั้งแกร่ง ผมเคยลอกข้อสอบเพื่อนแล้วถูกจับได้ แล้วพอจับผมได้คนนึง ครูก็สาวไปถึงคนอื่นๆจนสุดท้ายคือลอกกันเกือบทั้งห้อง ผมกลับไปบ้านแล้วบอกพ่อกับแม่เรื่องลอกข้อสอบ วันต่อมาแม่ผมบุกไปที่โรงเรียนไปหาครูใหญ่ ครูประจำชั้นแล้วก็ครูประจำวิชาที่ผมลอก คุณรู้มั้ยว่าแม่ผมไปขอเรื่องอะไร” อธิปส่ายหน้า

“...แม่ไปขอให้ปรับผมตก” จอมขวัญพูดแล้วยี้ม ยามหวนคิดถึงภาพที่ยังคงติดตาเขา แม่บุกไปที่โรงเรียน ไปพูดเสียงแข็งกับครูว่าต้องเอาเรื่องเขาให้ถึงที่สุด ให้ปรับเขาตก ให้เรียนซ้ำชั้นไปเลยก็ได้ แม่ยินดี

“แม่คุณใจเด็ดมาก” ร่างสูงเอ่ยปากชม น่าเสียดายที่เขาไม่มีโอกาสได้เจอ เพราะอีกฝ่ายอายุสั้นด่วนจากไปเสียก่อน

“ครูที่โรงเรียนก็พูดแบบนี้ หลังจากวันนั้นกลายเป็นเรื่องตลกประจำโรงเรียนว่ามีผู้ปกครองคนนึงมาตบโตะครูบอกให้เอาลูกตัวเองซ้ำชั้น แต่สุดท้ายก็ไม่ซ้ำชั้นหรอกนะ...ไม่ถูกปรับตกด้วย แค่อุกตัดคะแนนเท่านั้นเอง...”

“...แต่...ถ้าแม่อยู่ถึงตอนนี้ แม่อาจจะใจเด็ดไม่ออกก็ได้ เพราะว่าผมมันเลวเกิน” ยิงคิดว่าตัวเองทำอะไรมา และตัวเองคิดจะทำอะไรต่อไป จอมขวัญก็รู้ว่าปลายทางชีวิตของเขาคงไม่สวยงามนัก...อาจจะต้องอยู่คนเดียวไปจนกว่าจะหมดลมหายใจ อาจจะไม่มีใครคบหา อาจจะกลายเป็นเศษขยะในสังคม ไม่มีเพื่อน ไม่มีพี่ ไม่มีครอบครัว...

ดวงตาเรียวหม่นแสง...ถ้าวันนั้นของชีวิตมาถึง เขา...ก็อาจจะไม่มีกำลังใจจะหายใจต่อไปอีก...ถ้าต้องอยู่โดยไม่มีใคร อยู่...โดยไม่อาจกอดใครได้อีก อยู่...โดยที่ไม่อาจได้รับความรักใดๆจากใครได้อีกแล้ว...เขาก็คง...ไม่รู้จะอยู่ไปทำไม...

“ของขวัญ...” เจ้าของชื่อเหมือนจะตื่นจากภวังค์...ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าปอด...ในเมื่อเลือกที่จะเป็นคนทำ ก็ต้องยอมรับในผลที่จะตามมา...

“ผมจำได้ที่คุณบอกผม ผม...กำลังพยายาม” ร่างโปร่งดัดบท เมื่อเห็นว่าตนเองกำลังเผยความอ่อนแอ อ่อนล้าให้อีกฝ่ายเห็น

“ไปที่บ้านใหญ่เถอะ ป่านนี้เตาปิ้งบาร์บีคิวคงจะเรียบร้อยแล้ว ผมหิวจะแย่” จอมขวัญหมุนตัวเดินนำออกไป ทิ้งให้อธิปมองตาม

... ‘ผม...กำลังพยายาม’ ...ประโยคนี้ของร่างโปร่ง ไม่ได้ทำให้อธิปสบายใจเลย...

.....

ปาร์ตี้บาร์บีคิวริมหาดนั้นสนุกสนานและไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง

คุณรุ่งทิพเข้ากับคุณชัยและคุณพัชรีได้เป็นอย่างดี แม้ฝ่ายญาติผู้ใหญ่ของจอมขวัญจะอิหหลักอิเหลื่อเล็กน้อยเมื่อยังตระหนกอยู่เสมอมว่าครั้งหนึ่ง จอมขวัญเคยลักพาตัวนำทิพย์ไป แม้เรื่องคราวนั้นจะกลายเป็นความลับไปแล้วก็เถอะ แต่อย่างไรก็ยังไม่สนิทใจเสียเท่าไร

“คุณน้าดูง่วงๆนะครับ” จอมขวัญทักเมื่อเดินออกจากห้องครัวออกมาพร้อมกับจาน

ปลาหมึกสดเพื่อเอาไปเติม แต่ก็ต้องหยุดพักเมื่อเห็นมารดาของอดีตคนรักกำลังจะเดินกลับไปบ้านพักของตัวเอง

“อืม...สงสัยนั่งรถมาเหนื่อยละมั้ง” คุณรุ่งทิพเอ่ยปากแล้วนวดข้างขมับเล็กน้อยเหมือนมันจะช่วยให้เธอหายง่วงได้ แต่...ไม่มีประโยชน์เลย เธอยังรู้สึกง่วงหนักกว่าเดิม

“ถ้าอย่างนั้นราตรีสวัสดิ์นะครับ” จอมขวัญยิ้มให้ คุณรุ่งทิพจึงเดินจากไป ชายหนุ่มมองสงหญิงวัยปลายที่เดินเข้าบ้านพักไปแล้วได้แต่ยิ้มบาง ก่อนจะรีบก้าวเท้าไปยังสนามหน้าบ้านใหญ่ที่ใช้จัดปาร์ตี้บาร์บีคิว น้ำทิพย์ยืนปิ้งอาหารทะเลอยู่ที่เตาปิ้ง อธิปและจักรกฤษณ์นั่งกินดื่มอยู่ที่โต๊ะไม่ห่างมากนัก ส่วนลุงและป้าของเขาก็คงจะ ‘ง่วง’ เหมือนที่คุณรุ่งทิพง่วงนั่นละ

ชายหนุ่มร่างโปร่งตรงไปที่โต๊ะวางเครื่องดื่ม ซึ่งอยู่ไม่ห่างนัก แล้วใช้ร่างกายตัวเองบังสายตาเอาไว้ ก่อนจะรีบเทผงจากขวดสีชาเล็กๆ ลงในแก้วน้ำดื่ม จากนั้นจึงถือแก้วเดินมาหาน้ำทิพย์

“สุขบ้างรึยังครับ ผมเริ่มหิวอีกแล้ว” เขาถาม แล้วยื่นจานปลาหมึกสดให้เธอคืบลงปิ้งต่อ

“คุณจอมไปทานที่โต๊ะได้เลยค่ะ ทั้งกุ้งทั้งปลาหมึกเลย” น้ำทิพย์ตอบก่อนจะหันไปหยิบแก้วน้ำมาดื่ม แต่เพราะวางใกล้เตาไฟมันจึงละลายจนจืดชืดอย่างที่เธอหาญงินสาวหน้าแหย จอมขวัญหัวเราะเบาๆ แล้วยื่นแก้วน้ำที่ตนถือมาให้กับเธอ

“เอาของผมก็ได้ครับ ผมยังไม่ได้อิ่ม”

“อ๊ย! ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวน้ำ...” เธอตอบไม่ทันจบ จอมขวัญก็แกะแก้วนํ้าออกจากมือเธอ แล้วดันแก้วนํ้าในมือเขาใส่มือเธอแทน

“คุณนํ้าอดสํ้าหมาเป็นแม่ครัวคอยปิ้งให้พวกทํองมารทั้งที ให้ผมทําอะไรเพื่อคุณนํ้าบ้างเถอะครับ” เขาพูดแล้วขยิบตาพร้อมรอยยิ้มกว้าง

“ขอบคุณค่ะ” นํ้าทิพย์ตอบ แต่ยังไม่ไต่ยกแก้วขึ้นดื่ม พอดีกับที่อธิปลักขึ้นเดินมาหาเสียก่อน

“คุณจักรเรียกแหละ” ร่างสูงหันมาบอกจอมขวัญ ทําเอาคนกําลังลั่นให้นํ้าทิพย์ดื่มได้ แต่ขมวดคิ้วมุ่นอย่างไม่พอใจ แต่ก็จําต้องยอมเดินไปที่โต๊ะที่จักรกฤษณ์ยังดื่มกินฟังเสียงคลื่นสุขสมอารมณ์หมาย

“เรียกขวัญเหรอฟั้จักร” เขาถามแล้วทรุดตัวลงนั่ง ตาเหลือบมองไปที่เตาปิ้งบาร์บีคิวพยายามมองว่านํ้าทิพย์ได้ดื่มแก้วที่เขายื่นให้แล้วหรือยัง และนั่น...เขาเห็นเธอยกแก้วขึ้นดื่มแล้ว!

“ไอ้ขวัญ...ไอ้ขวัญ!” เสียงเรียกของจักรกฤษณ์ทําเอาคนกําลังจับจ้องอยู่แต่นํ้าทิพย์ต้องรีบหันมามองหน้าตื่น

“มีอะไร” จักรกฤษณ์มองตามสายตาน้องชายเมื่อกี้ก็พอจะรู้ว่าจอมขวัญมองใคร เขาถอนหายใจแผ่ว ก่อนจะหันมามองน้องชาย

“เมื่อไหร่จะเลิกอาลัยอวรณ์ยัยผู้หญิงคนนั้นสักทีวะ” จอมขวัญสบตาตอบ

“วันนี้จะเป็นวันสุดท้าย...” เขาตอบแล้วยิ้มบาง ก่อนจะจัมปลาหมึกเข้าปาก จักรกฤษณ์มองน้องชายที่ก้มหน้าก้มตากินเงียบๆ เขาถอนหายใจ ก่อนจะลุกจากโต๊ะไป

จอมขวัญรู้ดี...รู้...ว่าถ้าทุกอย่างสำเร็จ วันพรุ่งนี้...น้ำทิพย์จะกลายเป็นของคนอื่น ตลอดไป...เขาจะไม่อาจไฝ่ฝัน ขวนขวายหรือแม้แต่ละเมอเพ้อพกถึงเธอได้อีกแล้ว...

“เฮ้! เหล้าผสมโค้กของโปรดแก” เสียงจักรกฤษณ์ดังขึ้น ทำเอาจอมขวัญต้องหันมอง แก้วเหล้าถูกวางลงข้างกายเขา

“ฉันไม่ชอบเห็นน้องชายหน้าตาเหมือนจะลาโลกรวันละแปดเวลา ขอให้วันนี้เป็นวันสุดท้ายอย่างที่แกว่า ถ้าพรุ่งนี้ยังเป็นแบบนี้ ฉันจะไล่เตะแกไปตลอดชีวิต คอยดู!” คนเป็นพี่เอ่ยปากอย่างจริงจัง ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งที่เดิมแล้วเริ่มแกะปูแกะกุ้งส่งให้

“ไม่กลัวป้ารึวารี? ใจรู้เปล่าว่าขวัญเด็กใคร” จอมขวัญถามยิ้มๆ เขารู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา จักรกฤษณ์เป็นห่วงเขา และรักเขามากเพียงใด

จักรกฤษณ์เหลือบตามองขวางๆ

“กลัว แต่จะทำ มีไรมัย?” จอมขวัญหัวเราะ ก่อนจะจัมเนื้อปูกับน้ำจิ้มรสเด็ดแล้วยัด

เข้าปาก เขาเหลือบตามองน้ำทิพย์อีกครั้ง เห็นแก้วน้ำใกล้ตัวเธอเหลือเพียงคอนแก้ว ก็สบายใจ เขาทำที่เป็นลูกจากโต๊ะ แล้วหยิบแก้วเหล้าของพี่ชายมาถือเอาไว้

“เดียวไปเติมเหล้าให้”

“แยกโต๊ะเหล้ามาไว้ตรงนี้เลยก็ได้ พวกแม่ไปนอนหมดแล้ว” จักรกฤษณ์สั่ง ก่อนจะดึงแก้วของตัวเองมาจากมือน้องชาย เป็นเชิงให้จอมขวัญใช้สองมือยกโต๊ะเครื่องดื่มมาไว้ใกล้ๆ เพราะตอนแรกแม่เขาบอกว่า همینเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เลยต้องยกไปไว้เสียไกล

“ก็ได้...” จอมขวัญตอบแล้วยิ้มบาง เขาเดินไปยกโต๊ะมาไว้ใกล้ๆ โต๊ะกินอาหาร ก่อนจะหยิบแก้วเหล้าพี่ชายไปชน ดวงตาเรียวของคนเป็นน้องจ้องมองพี่ชายที่เอาแต่แคะกั๊งแล้วกระตุกยิ้มบาง...

...จากนี้ไปอีกหนึ่งชั่วโมง เขาจะต้องมอมเหล้าจักรกฤษณ์และอธิป!!!!...

ตอน 10

...หนึ่งชั่วโมง...

...ไม่มีใครเมา มีแต่พวกคอแข็งทั้งสิ้น!!

จอมขวัญเหลือบมองทั้งอธิปและจักรกฤษณ์ที่ยังดวลเหล้ากันไม่ขาดปาก เขาอาสา

เป็นคนผสมก็อดสำหรับผสมให้เข้มที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว แต่ผลสุดท้าย...ไม่มีใครมาสักคน!!

...ทำไมวะ?!!! จักรกฤษณ์ปกติไม่เคยคอแข็งขนาดนี้! แล้ววันนี้ก็เสียนยังงี้!!

“ไอ้ขวัญ เป็นอะไร...ทำตาหลุหลิก” นอกจากจะไม่เมาแล้ว ยังข้างสังเกตุเหมือนปกติเปียบ! จอมขวัญปวดหัว!!

“เปล่า” ร่างโปร่งตอบ ก่อนจะเหลือบไปมองหญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวของวงอย่างน้ำทิพย์ที่กำลังหันปากหมึกซึ่งปิ้งสุกแล้ว

...แล้วนี่ก็เหมือนกัน เมื่อไรรยาจะออกฤทธิ์สักที! ไม่ใช่ไอ้พลลอกขายยาปลอมเหรวะ!!...

“เอาปลาหมึกอีกมั้ยะ คุณจอม” น้ำทิพย์เห็นมองมาทางเธอ จึงเอ่ยปากถาม จอมขวัญเลยได้แต่ยิ้มรับ แล้วยื่นมือไปหยิบปลาหมึกในจานมาเข้าปาก

“ไม่กินบ้างเหรว” อธิปหันมาถาม แล้วยกแก้วเหล้าขึ้นเป็นเชิงถาม จอมขวัญไม่อยากพูดอะไรมาก เอื้อมมือไปคว้าแก้วในมือร่างสูงมากกระดกเข้าปากอย่างหมดอารมณ์

เขากลืนน้ำสีอำพันลงคอ ก่อนจะชะงักก็เมื่อเริ่มรู้สึกแปลกประหลาดกับร่างกายของตัวเอง

...มัน...มันร้อน...ร้อนแบบ...อยู่ดีๆก็ร้อนวูบวาบ...

จอมขวัญอยากจะยกมือขึ้นมาโบกอากาศเข้าหาตัว แต่...เขากลับไม่มีแรง

ชายหนุ่มนั่งเกร็ง รู้สึกว่าตัวเองผิดปกติ มันร้อนรุ่มประหลาด ทั้งๆที่ลมทะเลเย็น

สบายพัดผ่านแทบจะตลอดเวลา

“ไอ้ขวัญ เป็นอะไรอี๊วะนั่งเจียน” จักรกฤษณ์เอ่ยปากถาม

“ป...เปล่า...ขวัญ...ขวัญง่วงแล้วนะ ไปนอนก่อนนะ” แล้วจอมขวัญก็รีบลุกจากโต๊ะ ก่อนจะเดินกลับไปที่บ้านพักของตนอย่างรวดเร็วโดยไม่ให้ใครทันแม้แต่จะคำน

...ทว่า...เขาก็ก้าวขาเร็วๆได้แค่แปบเดียวเท่านั้น ความร้อนผะผ่าวในร่างกายพุ่งสูงอย่างรวดเร็วจนเริ่มเวียนศีรษะ ขายหนุ่มต้องยกมือยันกายกับต้นไม้แกร่งในบริเวณ สวนที่อยู่ระหว่างทางเดินจากบ้านพักหลังใหญ่กับบ้านพักส่วนตัวของเขา

จอมขวัญยกมืออีกข้างแตะเข้าที่ชอกคอ...ไม่มีไข้...เขาไม่ได้ไม่สบาย...ขายหนุ่มพยายามนึกว่าอาการร้อนทุรนทุรายและคอแห้งผาดเช่นนี้เกิดขึ้นเพราะเหตุใด แต่...สมองกลับเริ่มวิงเวียนขึ้นทุกที ร่างสูงโปรงพยายามใช้สติที่เหลือน้อยนิดก้าวขา กลับไปยังบ้านพักของตัวเอง มือเขาสั่นเทาขณะเสียบกุญแจปลดล็อกประตู

...กร๊าก!!... เสียงปลดล็อกนั้นเบาหนัก แต่จอมขวัญกลับได้ยินชัดเจน ตอนนีเหมือนประสาทสัมผัสในร่างกายเขาจะกำลังตื่นตัวไปเสียทุกส่วน ยกเว้นประสาทตาที่มองเห็นแต่ภาพเบลอ

ร่างโปรงยกฝ่ามือดันบานประตูให้เปิดออก เขาพยายามก้าวขาเข้าห้องให้เร็วเท่าที่จะทำได้ เพราะไม่อยากให้ใครมาเจอเข้า แต่...ความเร็วที่พอจะทำได้กลับช้ากว่าใครบางคนที่คว้าแขนเขาเอาไว้...

“อย่างที่คิดเอาไว้จริงๆ!!” เสียงทุ้มดั่งที่ข้างหู จอมขวัญหันมอง พยายามเพ่งสายตาทั้งหมดเพื่อให้ภาพเบื้องหน้าชัดขึ้น ทว่า...ร่างกายตอนนี้ของเขาไม่ปกติเหมือนเช่นเคย สิ่งที่ยากทำจึงไม่มีผลเลยแม้แต่หน่อย

“วางยาน้ำทิพย์! ยังเป็นผู้ชายอยู่รีเปล่าจอมขวัญ!!!” ฝ่ามือใหญ่ให้สัมผัสร้อนจัด ยามเมื่อบีบกระชับที่ต้นแขน จอมขวัญมีนศิระชะไปหมด แข็งขาก็เหมือนจะอ่อนแรง และพร้อมจะหลุดได้ทุกเมื่อ เขายกมือขึ้นตันเจ้าของเสียงดุนั้นให้ห่างออกไป แต่แรงที่มีกลับทำได้แค่วางมือลงบนไหล่ของอีกฝ่ายเท่านั้น

“จอมขวัญ!!!!”

“ปล่อย...กู...” เขาแทบไม่มีสติอยู่แล้ว ใบหน้าของอีกฝ่าย จอมขวัญมองไม่ชัด และไม่มีสติพอจะไตร่ตรองว่าเป็นใคร ชายหนุ่มพยายามออกแรงดัน แต่ก็ไม่มีประโยชน์

“ดี...เจอชะมังก็ดี!...” จอมขวัญได้ยินเสียงพูดอีกหลายประโยคแต่เขาฟังไม่รู้เรื่องอีกแล้ว ชายหนุ่มพยายามผลักอีกฝ่ายออก ตอนนี้ความร้อนกำลังกองสุมจนก่อเป็นความต้องการตามธรรมชาติของผู้ชาย...และตอนนี้...เขาต้องการปลดปล่อยมันออก

สิ่งเดียวที่จอมขวัญพอจะนึกออกคือการพุ่งเข้าไปในห้องน้ำ แต่ติดที่ว่ามีร้อนผ่าว ยังจับแขนเขาไม่ปล่อย

“ปล่อยกู!” เขาเงยหน้าขึ้นบอกเสียงลอดไรวิน

“มานี่!” นอกจากจะไม่ถูกปล่อยแล้ว จอมขวัญกลับถูกมือใหญ่ลากไปด้วยซ้ำ ในใจแล้วชายหนุ่มไม่ยากก้าวขาตามไปเลย ทว่า...ขาของเขาไม่มีแรงเสียแล้ว...จอมขวัญถูกลากเข้าไปในห้องน้ำ ถูกจับยึดเข้าไปในคอกฝักบัวก่อนจะถูกเปิดน้ำเย็นราดตั้งศิระลงมา

“อ้อ!!!” ประสาทสัมผัสที่ตื่นตัวไปหมดยิ่งทำให้รับรู้ว่าน้ำเย็นนั้นเย็นเยียบกว่าปกติ จนต้องคุ้ยตัวลงด้วยความเหน็บหนาว ทว่าในกายกลับร้อนรุ่มจนแทบจะระเบิด เขาหลุดตัวลงนั่งบนพื้นเฉอะแฉะ มือข้างหนึ่งยันผนังกระเบื้องเอาไว้ ส่วนมืออีกข้างบดลงกับจุดกึ่งกลางลำตัวที่แม้มีกางเกงขว้าง แต่เขาก็จำต้องทำทั้งๆแบบนั้น เพราะไม่มีปัญญาแม้แต่จะถอดเอง

ตอนนี้จอมขวัญไม่สนใจแล้วว่าจะมีใครอยู่ในห้องน้ำกับเขาหรือไม่ เขาต้องการแค่การปลดปล่อย ต้องการแค่ให้ความร้อนรุ่มเหมือนไฟนรกมันระเหยออกไป...เขาต้องการแค่นี้...

“ลุกขึ้น!!” มีอร้อนคว่ำแขนเขไปอีกแล้ว จอมขวัญพยายามดึงแขนตัวเองหนี แต่มือใหญ่นั้นกลับกระชากให้เขาลุกขึ้นยืนจนได้ ก่อนจะรับรู้าแผ่นหลังเปียกชื้นเพราะน้ำจากฝักบัวที่สาดกระหน่ำนั้น ถูกแนบชิดด้วยความร้อนของร่างกายคน

“เย็นเฉยๆ อย่าออกฤทธิ์” เสียงทุ้มยังคงดังที่ข้างหู และก็ราวกับเวทย์มนต์เพราะจอมขวัญว่างายอย่างเหลือเชื่อ เขายืนนิ่ง หอบหายใจแรงไตสายน้ำ ขณะที่กางเกงกำลังถูกปลดลงๆและมีอร้อนนั้นก็ล้วงเข้าไปสัมผัสกับส่วนที่กำลังตื่นตัว

“อ้อ!!! ชัด!” สองแขนค้ำร่างตัวเองกับผนังกระเบื้อง สองขาสั่นระริกด้วยความต้องการจนแทบจะทรุดอยู่รอมร่อ หากไม่ได้แขนของคนที่ยืนซ้อนหลังโอบเอวเอาไว้ เขาก็คงยืนไม่ไหว

“อ๊ะ! อ้อ!...” จอมขวัญสั่นไปทั้งตัวเมื่อมือหยาบข้างหนึ่งบีบคลึงพาเขาปลดปล่อยความต้องการออกมาก่อนจะถูกชะล้างไปกับสายนํ้าเย็นของฝักบัว แต่...มันยังไม่หมด...ส่วนกลางลำตัวที่อยู่ในมีอร้อนนั้นกลับมาแข็งข็งอีกครั้งในเวลาเพียงครู่เดียว

“ยาดีนี่...” ประโยคเหมือนจะชม ทว่าน้ำเสียงนั้นประชดประชันอยู่ข้างหู จอมขวัญเหลือบตาไปมองอย่างเอาเรื่อง แต่ไม่มีริ้วแรงจะอาละวาด พอปลดปล่อยออกไปบ้าง สติก็พอจะกลับมาจนพอจะมองเห็นว่าใครคือคนที่กำลังยืนซ้อนหลังกอดเขาอยู่

...อธิป!!!...

“ปล่อยสิวะ!! อ้อ!!” อังมีอร้อนบีบคลึงจนจอมขวัญครางแผ่ว ก่อนจะไ้แต่ปล่อยให้

อีกฝ่ายเป็นคนชักนำอย่างไม่อาจขัดขืนได้

.....

ร่างขาวเปล่าเปลือยเนื้อตัวเปียกปอนถูกเหวี่ยงลงกับเตียงนอนกลางห้อง อธิปมองสภาพหมดฤทธิ์ของจอมขวัญแล้วได้แต่สายศิระชะไปมา อันที่จริงแล้ว เขาน่าจะจับไข้ว่อมแสบมัดมือมัดเท้าแล้วปล่อยให้ทรมานเพราะฤทธิ์ยาเสียเลย! จะได้สมน้ำสมเนื้อกับที่มันพยายามจะวางยาปลุกเชือกซ์น้ำทิพย์

“เป็นยังไง! ที่นี้รู้ยังว่าไอ้ยาเวรนี้มันออกฤทธิ์แบบไหน” ร่างสูงดุเสียงเข้ม ตอนนี้เนื้อตัวเขาก็เปียกมะล่อมะแล้งไม่ต่างจากจอมขวัญ ชายหนุ่มถอดเสื้อออกไปแล้วเพราะมันเปียกและชื้นจนใส่ไม่ได้ ที่ยังเหลือติดตัวคือกางเกง ในขณะที่จอมขวัญนั้นถูกเขาจับแก้ผ้าเรียบร้อย

ชายหนุ่มร่างโปร่งเหลือบตามองอย่างแค้นอาฆาต ฤทธิ์ยายังหลงเหลือ ความต้องการยังรุกไล่ไปทุกอณูผิว แต่...เขาหมดความอายุไปแล้ว ในเมื่อการปลดปล่อยตลอดสองชั่วโมงที่ผ่านมา ล้วนผ่าน ‘มือ’ ผู้ชายที่ชื่ออธิปทั้งสิ้น!

จอมขวัญพยายามลุกขึ้นนั่ง เขาหอบหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน แต่ยังไม่พอ...เขาดต้องการ...มันยังร้อนอยู่เลย...

“จะไปไหน...” อธิปคว้าแขนเอาไว้ก่อนที่ร่างโปร่งจะลุกขึ้นยืน เขาก็มองมองร่างเปลือยเปล่าแล้วถึงได้เห็นว่าจอมขวัญทนไม่ไหวอีกแล้ว ใบหน้าขาวมาบัดนี้มันแดงเรื่อ ริมฝีปากบางยิ่งซ้ำหนักเพราะเจ้าตัวขบแน่นแทบทุกครั้งที่เขาช่วยปลดปล่อยให้ดวงตาเรียวที่เคยมองเขาอย่างเกลียดชัง แม้วันนี้จะยังคงแผ่รอยแค้นอาฆาตไม่เปลี่ยน ทว่า...แว่วแว่วอนขอความช่วยเหลือกลับปรากฏลิบๆในดวงตาสีน้ำตาลเข้มนั้น

...มันทำให้เขานึกถึงตอนนั้น...ในสวนที่บ้านเรือนไทย ที่เขาได้พูดคุยกับจอมขวัญ และได้เห็น...น้ำตา...น้ำตาที่บอกให้รู้ว่าจอมขวัญนั้นอ้างว้าง ว่าเหว และรอคอยมือของใครสักคนเข้ามาช่วยพยุงให้หยัดยืนขึ้นผจญโลกกว้าง...จอมขวัญต้องการความ

ช่วยเหลือ ไม่ว่าจะเวลานั้น...หรือเวลานี้...

...หัวใจเขาอ่อนยวบ...แม้ตอนนี้จะทรนทรายเพราะทำตัวเอง...แต่เขาก็อดไม่ได้...อดไม่ได้ที่จะสงสาร อดไม่ได้ที่อยากจะช่วยเหลือ...

อธิปรี้งร่างโปรงให้ลุกขึ้น เสียงหอบหายใจของจอมขวัญดังเข้าหูเขา และมันยิ่งดังมากขึ้นเมื่อชายหนุ่มขยับเข้าไปกอดร่างที่ยังเปียกปอนเอาไว้

“คุณ...” อ้อมกอดนั้นอบอุ่น ไม่ได้ตั้งใจบีบรัดให้แหลกเหลว จอมขวัญใจสั่นจนพูดไม่ออก

“ฟีโต...ฟีชื่อฟีโต” ใบหน้าหล่อเหลาคมเข้มก้มลงมาหา

“เรียกชื่อฟีได้มั๊ย ของขวัญ” แม้ทุกครั้งที่ตาขวางกับชื่อเล่นของตนที่ออกมาจากปากของอีกฝ่าย ทว่าครั้งนี้...ครั้งนี้จอมขวัญกลับรู้สึกว่ามันอบอุ่นเหลือเกิน...อบอุ่น...ที่ชื่อเล่นของเขาถูกเรียกด้วยน้ำเสียงทุ้มหูอ่อนโยน ‘ของขวัญ’ ชื่อนี้เขาก็ถูกทั้งลุงและป้าเรียก...แต่...เพราะลุงและป้าเป็นพ่อแม่ของจักรกฤษณ์ เขาต้องการใครสักคนที่จะเป็นของเขาเพียงคนเดียว แต่เขาก็ไม่อยากแย่งใคร...และถ้า...ถ้า ‘ฟีโต’ คนนี้จะเป็นของเขาเพียงคนเดียว...ถ้า... ‘ฟีโต’ คนนี้จะยินดียื่นมือเข้ามาในหัวใจที่มีมิติของเขา...

“พ...ฟีโต...” เขาครางเรียกชื่อเสียงแผ่ว ก่อนที่ริมฝีปากขาวจะถูกล้อมผัสแผ่วด้วยริมฝีปากร่อนของชายหนุ่มร่างสูง ฝ่ามือหยาบหนาลูบไล้ผิวเนื้อที่ยังคงมีหยดน้ำเกาะพราว ผิวของจอมขวัญเนียนละเอียด ใต้ผิวคือกล้ามเนื้อที่ไม่นิ่มหยุ่นแต่ก็ไม่แข็งกระด้าง...มัน...เหมาะมือ...

“อ้อ...อืม...” เสียงครางในลำคอตั้งขึ้นเบาๆเมื่อมือของอธิปเลื่อนลงไปกอบกุมความแข็งขันของคนในอ้อมแขน อธิปยอมคลายริมฝีปากออก จอมขวัญเลยยิ่งหอบหนัก เขาวางหน้าผากลงกับลาดไหล่แข็ง สองมือจิกลงกับท่อนแขนราวกับจะระบายความ

อัดอันออกมา

“อ้อ! อ๊ะ...อ๊ะ!...ฮือ...” ปลดปล่อยเป็นครั้งที่เท่าไรเขาก็จำไม่ได้ เขาไม่รู้มาก่อนว่า ฤทธิ์มันจะแรงถึงขนาดนี้ จอมขวัญหลับตาลง ร่างกายเหนียวอ่อน แต่...ยังไม่หมด... ความต้องการยังฝังตันอยู่ในร่างกายเขาจนร้อนผ่าว

“ไหวมัย” เสียงทุ้มดังถามอยู่ข้างหู แม้อธิปจะรับรู้ว่าความอ่อนนุ่มในมือเขากำลัง แข็งขึ้นขึ้นมามากครั้ง จอมขวัญเงยหน้ามอง อธิปสูงกว่าเขาไม่มากนัก และอาจจะเป็น เพราะริมฝีปากของอีกฝ่ายอยู่ตรงหน้า ร่างโปรงจึงยัดหน้าขึ้นไปแนบประกบด้วยริม ฝีปากของตน อธิปนิ่งงันไปเล็กน้อย ก่อนจะตอบรับจูบนั้น ยิ่งใกล้ชิดกัน เขาก็ยิ่งได้ กลิ่นลอยเวียนอยู่ใกล้จมูก...กลิ่นผิวเนื้อของจอมขวัญ...

“อ้อ...อ๊ะ...” อธิปเลื่อนริมฝีปากไปเล็มไล้ผิวแก้มขาวที่เปื้อกขึ้น ขณะที่ฝ่ามือบีบคลึง จนร่างในอ้อมแขนของเขาสั่นสะท้าน จอมขวัญได้แต่ครางเสียงเบา สองมือจิกไหล่ เขาแน่น

“ไม่...ไม่ไหว...ไม่ไหวแล้ว...อา...ฮือ...” อธิปมองสบเข้าไปในดวงตาเรียวที่คลอจ๋ำไปด้วยน้ำตา เขารู้ว่าอีกฝ่ายทั้งเหนียวและทรมาน ฤทธิ์ยายังค้างคาจนหลับตาพักผ่อน ไม่ลง

“พ...พีโต...อา...ช่วย...ช่วยขวัญนะ...ฮือ...อ๊ะ...ซี้ด...” จอมขวัญก้มหน้าลงวางหน้าผาก กับไหล่แล้วหอบคราง ลมหายใจกระชั้นถี่เมื่อฝ่ามือหยาบที่กอบกุ่มแก่นกลางของเขา เพิ่มความเร็วจนในที่สุดเขาต้องเกร็งตัวเหือกแล้วปลดปล่อยหยาดควาออกมาในฝ่า มือของอีกฝ่าย

“อา...อา...” ริมฝีปากร้อนเล็มไล้อยู่ข้างแก้มเขา ราวกับเรียกร้องให้จอมขวัญเงยหน้า มอง ร่างโปรงยอมเงยหน้าขึ้นแต่โดยดี ก่อนจะเข้าประกบริมฝีปากกับความร้อนรุ่มที่ กำลังบดเบียดลงกับผิวแก้มเขา

“ของขวัญ...” ริมฝีปากร้อนละออกมาเรียกชื่อเขาเบาๆ ก่อนที่จอมขวัญจะถูกอธิปดัน ภายให้ทรุดตัวลงนอนบนเตียงกว้าง ร่างสูงตามลงไปประกบริมฝีปากถ่ายทอดความต้องการที่ถูกปลุกขึ้นมาเช่นกัน

ร่างเปลือยเปล่าใต้ร่างกายของเขาบิดเร้าอย่างทรมาน อธิปไล่ฝ่ามือไปทั่วต้นขา ขาว ก่อนจะแทรกปลายนิ้วเข้าไปยังชอกขาด้านใน หากเป็นยามปกติ เขาคงถูก ดวงตาเรียวของอีกฝ่ายดัดจ้อง หากแต่เวลานี้...จอมขวัญมีแต่ความต้องการฝังแน่น จนไม่รับรู้สิ่งใดอีกแล้ว

“อ๊ะ...อือ...” ความอึดอัดทางเบื้องหลังจู่โจมเมื่อร่างกายถูกแทรกสอดด้วยปลายนิ้ว จอมขวัญจิกเล็บลงกับลาดไหล่แข็ง แล้วหอบสะท้อน

“ของขวัญ...” อธิปคราง นึกชอบชื่อเล่นของอีกฝ่ายเสียเหลือเกิน เขาจูบไช้แก้มขาว เรื่อยลงมายังชอกคอ ก่อนจะวกกลับมาจูบที่ริมฝีปากซ้ำนั้น หลอกล่อให้คนที่กำลังมัว เมาตายใจกับความเพลินเพลินของรสจูบ แล้วจึงฝังกายลึกอย่างเชื่องช้า

“อือ!...” ปลายเล็บจิกข่วนกับไหล่ของอธิปอีกครั้ง จอมขวัญบิดเร้าไปทั้งร่างกายกับความอึดอัดที่จู่โจมมากกว่าเมื่อครั้ง เขาพยายามหยุดกายหนี แต่มือหนากดเอาไว้แน่น จนเคลื่อนไหวเข้าแนบสนิทแล้ว รสสัมผัสบนริมฝีปากจึงถอดถอนออกไป

อธิปยิ้มพราว เมื่อเห็นร่างโปร่งหอบสักร่างอย่างน่าสงสาร หากแต่เมื่อเขากระตุ้นด้วยการขยับกายเพียงเล็กน้อย อาการหอบเหนื่อยอ่อนก็กลายเป็นเสียงครางแผ่วอย่างน่า ฟัง ร่างสูงยืบบางที่มุมปากอย่างพึงใจ ก่อนจะเร่งโหนกายโจนทะยานไปเบื้องหน้า เขาได้ยินเสียงครางอู้รู้ สู้ถึงกับความเจ็บแสบเพราะเล็บจิก ความอึดอัดที่โอบล้อม ร่างกายเขาเอาไว้ ทว่า...สุขอย่างน่าประหลาด

...สุข...เพราะคนที่เขากอดคือของขวัญ...ของขวัญ...ที่ชายหนุ่มไม่คิดมาก่อนว่าจะ ได้มาอยู่ในมือ

.....

จอมขวัญมวดคิ้ว...เขารู้สึกเมื่อยขบไปหมดทั้งตัว นึกโทษว่าต้องเป็นเพราะเตียงของที่นี่ห่วยบรม...

“อ้อ...” เขาพลิกตัวไปทางซ้าย ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้น

...แล้ว...ทำไม...เตียงเขา ถึงไม่ได้มีแค่เขานอน?...

จอมขวัญเพิ่งตื่น สมองยังไม่ทำงานอย่างเต็มที่ เขาเพ่งสายตาดำจ้องมองชายหนุ่มอีกคนที่นอนร่วมเตียงอยู่เกือบหนึ่งนาทีเดียว ก่อนจะเริ่มสำนึก...

...สำนึกว่าไอ้ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่เสือ...

...สำนึกว่าเขาเองก็ไม่มีเสื้อผ้าสักชิ้น...

...สำนึกว่าทั้งเขาทั้งมันต่างมีบ้านพักเป็นส่วนตัว ไม่จำเป็นต้องมานอนด้วยกัน...

...และสำนึกว่า...ไอ้ผู้ชายคนนั้นชื่ออธิป!!!!...

“เฮ้ย!!!!”

จอมขวัญร้องลั่นแล้วลุกพรวดขึ้นนั่ง เขาเบิกตาโตอย่างตกใจที่เห็นว่าตัวเองกับอธิปนอนร่วมเตียงในสภาพที่ต่างฝ่ายต่างไม่ใช่เสื้อผ้ากันทั้งคู่!!!!...แล้วถ้ามันชายแท้ แมนทั้งแท่งเขาจะไม่ว่าเลย! มันดันเลือกชอบทำเล่นๆ เล่นตลกกับเขา!!!!

อธิปได้ยินเสียงร้อง เขาสะดุ้งตื่นลื้มตามองคนที่นั่งตาเหลือกอยู่ข้างกาย

“ตื่นแล้วหรือ” อันที่จริงเขาไม่ใช่คนตื่นสาย แต่เพราะเมื่อคืน...เมื่อคืน...

คิดถึงเรื่องเมื่อคืนแล้ว ชายหนุ่มก็นึกย้อนขึ้นมา ถึงเขาจะไม่ม่มีแฟนมานาน แต่เขาก็พอมีคู่ดวงที่รักสนุก ทำแล้วจาก แต่...ไม่เคย 'ทำ' กับคู่ดวงคนไหนแล้ว...ยาวนานและกินแรงเขาขนาดนั้นมาก่อน...

"..." จอมขวัญอ้าปากพะงาบๆ 'ไม่รู้จะเริ่มต้นพูดแบบไหน เขาพยายามนึกย้อนไปเรื่องเมื่อคืน แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก มันเบลอละและมันเหมือนเป็นความฝัน...แต่...ถ้าเป็นความฝันแล้วทำไมอธิปตัวเป็นๆถึงมานอนข้างเขาเล่า!!!

"เจ็บมั๊ย" อธิปลุกขึ้นนั่งแล้วเอ่ยปากถาม

"เจ็บ? เจ็บตรงไหน" จอมขวัญย้อนถาม เขามัวแต่ตะลึงจนไม่รับรู้ความรู้สึกส่วนใดของร่างกายอีกแล้ว

"ก็...ตรงนั้น" อธิปตอบแล้วบ้วนหน้าไปที่เบื้องล่างของจอมขวัญที่ยังมีผ้าห่มคลุมทับอยู่ ร่างโปรงก้มลงมองตาม

...เจ็บ?...ตรงนั้น...ตรงนั้นคือตรงไหน?...เขาพยายามเพ่งสมาธิเพื่อรับรู้ว่าส่วนใดของร่างกายตัวเองที่เจ็บและปวด และในวินาทีนั่นเอง ความรู้สึกเจ็บจี๊ดก็แล่นขึ้นมาถึงหัวหัวใจจนหน้าอ

"เจ็บใช่มั๊ย" อธิปขยับเข้ามาถามอย่างเป็นห่วง

"ร...รู้ได้ไง..." ขนาดเขายังเพ่งรู้สึกเมื่อก็ แล้วทำไมมันถึง...

"ก็เมื่อก่อนเห็นมันแดงขนาดนั้น"

"เฮ้ย! เห็นได้ไง!" จอมขวัญร้องถามตาโตอย่างตกใจ ในเมื่อส่วนที่เขาเจ็บคือส่วนที่

โคตรจะลึกลับเหมือนอยู่ในดงป่า! แต่มันบอกว่ามันเห็น! มันไปเห็นตอนไหน?!!!

“ก็...พี่เป็นคนพาไปล้างตัว...พอแหวกดูก็เลยเห็น...” จะเป็นลม!!!...จอมขวัญทรุดลงนอนกับเตียง ตาค้างเบิกโพลง สติลอยวิวหายไปในอากาศ!!!

...แหวกดูก็เห็น!!! แล้วใครจ้างให้มึงแหวก!!!!...

อธิปขยับเข้าไปจะถามไถ่อย่างห่วงใย แต่เสียงเคาะประตูกลับดังขึ้นเสียก่อน

“ไอ้ขวัญ! ตื่นรึยัง?” เสียงของจักรกฤษณ์ ทำเอาคนจะเป็นลม ได้สติในวินาทีนั้น เขารีบลุกพรวดขึ้นนั่งแล้วหันไปมองที่ประตูทันที

...ประตูล็อก!!

...เฮ้อ!...

“ไอ้ขวัญ! ตื่นได้แล้ว! วันนี้เช็กเอาท์นะ!” เสียงจักรกฤษณ์ยังดังปลุกต่อเนื่อง จนจอมขวัญนึกกลัวใจพี่ชายจะหาวิธีเข้ามาในห้องเพื่อมาปลุกเขา แต่เดี๋ยวมันจะได้เจอข่าวดีคือเขากับไอ้คุณอธิปได้กัน!

“ตื่นแล้วๆ!!” เสียงตะโกนจากในห้องทำให้จักรกฤษณ์เงยบ่าไปนิดนึง

“ตื่นแล้วก็มาเปิดประตูหน่อย ให้ฉันแน่ใจว่าแกจะไม่นอนต่อ”

“เฮ้ย! ตื่นแล้วหนา! พี่จักรไปกินข้าวเข้าก่อนไป เดี่ยวขวัญตามไป น...นี่ขวัญ...ขวัญแต่งตัวอยู่!” จอมขวัญตะโกนบอก หน้าหงอนแทบไม่เหลือสักนิ้วอยู่แล้วตอนนี้

“เออ รีบๆตามมานะ...เดี๋ยวฉันไปดูที่ห้องคุณอธิปก่อนว่าเขาตื่นรึยัง” เสียงจักรกฤษณ์ที่ตอบกลับมาทำเอาจอมขวัญชะงักหนักกว่าเดิม

“ไม่ต้องๆ!!!” เขารีบตะโกนบอกพี่ชาย “เอ่อ...ขวัญ...เมื่อเช้าขวัญออกไปจ็อกกิ้งขวัญเจอ...เจอคุณอธิปเดินไปไหนก็ไมรู้อะ เดี่ยวเขาก็กลับมาเองพี่ ไม่ต้องไปตามหรอก” ว่าแล้วจอมขวัญก็โกหกไปอีกคำใหญ่ๆ

“อ้าว จั่นเธอ...เออ จั่นแกก็รีบๆนะไอ้ขวัญ จะได้ไปกินข้าวเช้า” จักรกฤษณ์ตอบผ่านบานประตูกลับมา ก่อนจะเดินจากไป จอมขวัญถอนหายใจเอือกใหญ่

จัดการจักรกฤษณ์ไปแล้วหนึ่ง เหลืออีกหนึ่งที่ต้องจัดการ...ก็ไอ้คุณอธิปนี่ไง!!!

“คุณก็ออกไปได้แล้ว! เดียวก็แจ๊คพ็อตแตกมีคนมาเจออีกหรอก!!!” จอมขวัญรีบไล่ทันที ไม่อยากจะหันไปมองหน้ามันด้วยซ้ำ...ฮึ้ย!! เสรีผู้ชายด้วยกันก็เรื่องใหญ่แล้ว! แล้วยังมาเสรีไอ้บ้านี่อีก!!

อธิปมองคนหน้าหจกตรงหน้าแล้วได้แต่ส่ายศีรษะไปมา ที่เมื่อคืนละเรียกเขา ‘พีโต’ ทุกคำ พอเข้ามาฤดูทึบยามดล่กลายเป็น ‘คุณ’ ทันที

“เรียกว่าพีโตก่อน แล้วจะไป” เขายืนข้อเสนอ ทำเอาจอมขวัญตวัดสายตามามองอย่างเอາเรื่อง

“ทั้งชีวิตผมมีแต่พีจักร พีโตมาจากไหน?!”

“จั่นก็ไม่ไป” อธิปนึกขวาง ...ทั้งชีวิตมีแต่พีจักรอย่างนั้นหรือ...แต่เมื่อคืนเขาไม่ได้ยินคำว่า ‘พีจักร’ สักคำ

“ไอ้...โธ่เว้ย! แล้วไอ้พีโตมันเป็นใครล่ะวะ! ไม่รู้จักเว้ย!!!”

“ชื่อพี่เอง พี่ชื่อโต” คำตอบของอธิปทำเอาจอมขวัญอ้าปากค้าง

“เรียกพี่ว่าพีโต แล้วพี่จะยอมออกจากห้อง แต่ถ้า...ของขวัญไม่เรียก...เราต้องรอบเข้กันเลยทีเดียว?” อธิปทำท่าจะขึ้นक्रम เล่นเอาร่างโปร่งรับร้องลั่น

“เออๆ พีโต!!!” เท่านั้นละ ทุกอย่างหยุดชะงักแต่โดยดี...อธิปยอมขยับกลับไปนั่งที่เดิม แต่ไม่วายชิ้นนี้สั่ง

“อาบน้ำแต่งตัวซะ พี่จะรออยู่ข้างนอก” เขาว่าอย่างนั้น ก่อนจะหากางเกงที่ตกอยู่ข้างเตียงมาใส่ มันยังชื้นอยู่บ้าง แต่ก็พอใส่ได้ ร่างสูงก้าวขาออกจากห้องไปแล้ว ในขณะที่จอมขวัญยังแยกเขี้ยวตามอย่างหงุดหงิด

...เฮีย!! ทั้งชาตินี้ก็ญาติดีกับมันไม่ได้!! ‘พีโต’ จันหรอ?! ไม่จวนตัว กูไม่เรียกเด็ดขาด!!!

เมื่อเหลือเพียงแค่เจ้าของบ้านพัก จอมขวัญก็วัดผ้าห่มออกจากตัว เหยียดเท้าลงเหยียบพื้น ยันตัวลุกขึ้นยืนปุ๊บ ก็ทรุดฮวบลงปอนิ่งกองปั๊บ!

...เฮีย!! ทำไมขาไม่มีแรงจ้ะ!!!

เขาได้แต่นั่งหน้าซีด นึกแค้นไต่บ่าที่เพิ่งออกจากห้องไปเมื่อกี้ เพราะมันคนเดียว! เพราะมัน!! ไต่บ่าเฮีย!!...มันทำให้เขาเป็นแบบนี้! เพราะมัน!!!...

และกว่าจะหาวิธีไปถึงห้องน้ำ กว่าที่จะเปลี่ยนเสื้อผ้าล้างหน้าล้างตาเรียบร้อย จอม

ขวัญก็หมดลมหายใจไปอีกหลายเสือก แถมยังลำบากลำบากต้องเอาแป้งมาโปะลงไปบนไอรอยเวระไลบนอกเขากอีก เพราะกลัวเผอเรอแล้วพี่ชายตาดีอย่างจักรกฤษณ์จะแอบเห็นเข้า! ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น ไอรอยบ้างพวกนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามันเป็นรอยอะไรถ้าไม่ใช่รอยจูบ!...แต่แล้วไอ้อธิปนั้นมาจูบออกเขาทำไมวะเนี่ย!!!

จอมขวัญอยากจะทรุดตัวลงไปนอนก่ายหน้าผาก ถ้าไม่ติดว่ากลัวจักรกฤษณ์จะมาเรียกอีกรอบ เกิดเข้ามาในห้องแล้วเห็นสภาพเตียงและเทะขนาดนี้ เขาได้ถูกชักอีกแล้วคราวนี้ถ้าความแตกขึ้นมา จอมขวัญไม่รู้เลยว่าเอาหน้าตัวเองไปไว้ที่ไหน

ชายหนุ่มถอนหายใจ ก่อนจะก้าวขาเดินไปเปิดประตูช้าๆ เพราะกลัวแต่ละที่นั่นส่งผลให้เจ็บเสียดจนต้องค้ำขมวด แต่...เขาต้องค้ำขมวดหนักกว่าเดิมทันทีที่เปิดประตูออกมาเจอใครบางคนยืนอยู่

“เฮ้ย!” เขาร้องเมื่อเห็นอธิปยืนคอยอยู่ที่หน้าประตู และทันทีที่ฝ่ายนั้นเห็นเขา ก็รีบเข้ามาช่วยพยุงทันที

“มาจับทำไมเล่า!”

“เจ็บไม่ใช่รีไร” พอถูกย่อนอย่างนั้น จอมขวัญก็ได้แต่เงยบกริบ จะเถียงว่าไม่เจ็บก็ใช่ที่ เรื่องแบบนี้มันรู้กันอยู่ที่ทำเดืนนี้ละ!

...แต่...แต่...ทำไมต้องเป็นมันวะ! เขายังไม่อยากจะมั้นตอนนี ไม่อยากถูกมันจับแขนจับขาตอนนี...จอมขวัญทั้งโกรธ ทั้งอาย...แค่คิดว่าไอรอยจูบนั่นไปอยู่ตรงไหนของร่างกายเขาบ้าง ร่างโปรงก็อยากจะถามจริงๆว่ามันกล้าทำได้ยังไง!!!

“อย่าดื้อนะของขวัญ เรายังไม่ได้อธิบายให้พี่ฟังว่าวางยาน้ำทิพย์ทำไม?” เสียงอธิปดังกระซิบอยู่ข้างหูอย่างเอาจริงเมื่ออีกฝ่ายพยายามดึงแขนออกจากการเกาะกุมของเขา จอมขวัญตวัดสายตาไปมอง ก่อนจะเบือนหน้าหนี

...ไอ้เรื่องผัดแผ่นนี้ก็อีก! เขาตั้งใจจะให้น้ำทิพย์กินไอ้ยาเวรนั้น แล้วมอมเหล่า จักรกฤษณ์ ก่อนจะเอาสองคนนั้นไปขังไว้ในห้องไหนสักห้อง รับรองแน่นอนว่าเรื่อง ต้องเกิด! แล้วถ้าเรื่องเกิด จักรกฤษณ์และน้ำทิพย์จะต้องแต่งงานกัน เพียงเท่านี้เขาก็ หมดห่วงหญิงสาวแสนดีคนนั้นแล้ว เธอจะต้องมีคนปกป้องและดูแลไปตลอดชีวิต แต่ แล้วทำไม...ทำไมกลายเป็นว่าเรื่องดันมาเกิดที่เขาและไอ้อธิป!!

“ว่ายังไง วางยาน้ำทิพย์ทำไม?” เสียงทุ้มดังกำชับอีกครั้ง จอมขวัญวัดสายตาไป มอง แต่ไม่ยอมพูด

...พูดก็โง่แล้ว!! ใครจะยอมเล่าว่าเรื่องทั้งหมดมันผัดแผ่นจากหน้ามือเป็นหลังเท้า ขนาดนี้!!...

“ก็ได้!...จันพูดมา ไปเอายามาจากไหน?!” จอมขวัญเจียน...เจียนอย่างที่ทำเอาอธิป นึกอยากตีให้อีกฝ่ายรู้สำนึก

“ไม่พูด...จันแสดงว่าอยากให้พี่เล่าให้ทุกคนฟังใช่ไหมว่าเรื่องเมื่อคืนมันเกิดอะไรขึ้น?! หลักฐานพร้อมนะ พี่บอกไว้ก่อน!”

“หลักฐานอะไร?!” จอมขวัญย้อนอย่างเอาเรื่อง

“บนตัวพี่ มีรอยเล็บของขวัญ แล้วไหนจะบนตัวของขวัญอีก...ไม่ต้องให้บอกมั้งว่ามี รอยอะไร”

“ไอ้!!”

“พูดมา! ไปเอายามาจากไหน!!!”

“...ทรงพล...” จอมขวัญยอมเอ่ยปาก

“ยังติดต๋มมันอีกหรือ?!” อธิปรู้จากจักรกฤษณ์ว่าจอมขวัญได้ปีนปลอมมาจากมาเฟียใต้ดินอย่างทรงพล แต่เขาคิดว่าเรื่องเมื่อคราวก่อนจะทำให้จอมขวัญรู้สำนึกและไม่กลับไปคบค้าสมาคมกับทรงพลอีก...ทว่า...ไม่เลย! ไม่มีคำว่าเช็ดในใจจอมขวัญ วมลกิตติ!!!

ชายหนุ่มโกรธ...ทว่าในความโกรธคือความห่วงใย...ห่วง...เพราะกลัวจอมขวัญจะเข้าไปติดร่างแหของทรงพล...

“ทำไม...กลับไปยุ่งกับมันทำไม” น้ำเสียงที่อธิปใช้ถามไม่ใช่แรงเร้าเอาคำตอบ หากแต่แฝงไปด้วยความห่วงใยอย่างที่ทำเอาจอมขวัญต้องหันมองอย่างเสียใจ

...ก็ครั้ง...ก็ครั้งแล้วที่เขาทำให้คนรอบข้างต้องเป็นห่วง ก็ครั้ง...ที่คนรอบข้างต้องเสียใจเพราะการกระทำของเขา...

“...ผม...ผมเป็นห่วงคุณน้ำ...คุณน้ำ...เป็นคนใจดี ผมกลัว...กลัวใครใช้ความใจดีของเธอมาหลอกเธอ...”

“คุณก็เลยพยายามจะหาคุให้น้ำทิพย์ เพื่อให้คนคนนั้นปกป้องเธอไปตลอดชีวิตอย่างนั้นสิ!”

จอมขวัญได้แต่พยักหน้ารับซ้ำๆ ทั้งๆที่ตัดสินใจมาดีแล้ว และทำใจยอมรับว่าหากความแตก เขาจะต้องถูกคนรอบข้างโกรธเกลียดและโมโห...ทว่า...พอคนรอบข้างคนนั้นคืออธิป หัวใจที่พยายามเข้มแข็งกลับสั่นไหว เขาอยากจับแขนอธิปเบาๆ อยากขอโทษที่ทำให้อีกฝ่ายเสียใจ และถ้าเป็นไปได้...ก็อยากย้อนเวลากลับไป...กลับไปทำยังงี้ก็ได้ ที่จะไม่ทำให้อธิปพุดกับเขาด้วยน้ำเสียงแบบนี้...

“...แล้วคนที่คุณอยากให้มาปกป้องน้ำทิพย์ก็คือคุณจักรไข่มัย” จอมขวัญพยักหน้ารับอีกครั้ง

อธิปเม้มปากแน่น เขาเบาโหวงไปทั่วทั้งอก ไม่ว่าเมื่อไหร่...ในใจจอมขวัญก็ยังคงมีน้ำทิพย์เสมอ ต่อให้ปากว่าเหลือแค่ความเป็นเพื่อนก็ตาม...

“สิ่งที่你做 ไม่ต่างอะไรกับที่น้ำรุ่งพยายามทำให้คุณเลิกกับน้ำเลย...คุณบังคับน้ำ ต้องการให้น้ำเป็นในสิ่งที่คุณอยากให้เป็น...ไม่เคยถาม ไม่เคยสนใจความรู้สึกของเธอ...จอมขวัญ” ชื่อจริงที่ออกมาจากปากของอธิปนั้นทำเอาคนฟังสะท้านไปทั้งใจ แม้ทุกครั้งที่อธิปเรียกเขาว่า ‘ของขวัญ’ จะทำให้เขาหงุดหงิด แต่พอร่างสูงเปลี่ยนมาเรียกว่า ‘จอมขวัญ’ แล้วกลับทำให้เขาสั่นโหวงอย่างน่าประหลาด

“ผม...ผมแค่...”

“มีอีกตั้งหลายวิธีที่ปกป้องน้ำทิพย์ได้ แต่คุณกลับเลือกวิธีนี้...เพราะว่าตัวคุณเองอยากให้น้ำทิพย์อยู่กับคุณตลอดไปใช่ไหม ในเมื่อเป็นคนรักไม่ได้ ก็ให้เป็นพี่สะใภ้ก็ยังดีอย่างนั้นหรือ...” อธิปเอ่ยปาก สบตากับคนที่เขาพายุ้งแขนอยู่ ดวงตาของจอมขวัญไหววูบ ทว่า...ไม่มีคำแก้ตัวใดๆหลุดออกจากปาก

...จอมขวัญยังรักน้ำทิพย์เสมอ...ยังรัก...แม้ว่าจะเป็นคนรักไม่ได้ก็ยังรัก...

“อ้าว ไช้ขวัญ...เป็นอะไรหรือนั่น” เสียงจักรกฤษณ์ดังขึ้น ทำเอาสองหนุ่มต้องพากันหันมอง จักรกฤษณ์เดินตรงเข้ามาหาทันทีที่เห็นว่าน้องชายตัวเองกำลังถูกพายุ้ง

“เอ่อ...อ่า...ขวัญ...ขอเท้าแพลงนะ” จอมขวัญตอบออกไป และเพียงเท่านั้น จักรกฤษณ์ก็ทำตาโต

“ไปทำท่าไหนวะเนี่ย อ้อ! ที่แกบอกว่าจะออกไปจ๊อกกิ้งเมื่อเช้าละสิ! ว่าแล้ว...หน้า

อย่างแกมันออกกำลังกายเป็นที่ไหน นี่คงออกไปจ็อกกิ้งแล้วขอเท้าแพลงสิท่า!”
หนุ่มผิวคล้ำดำน้องชาย ก่อนจะเข้าไปพุงแขนอีกข้างของจอมขวัญ

“คุณอธิป ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมพาไอ้ขวัญไปเอง ขอขอบคุณมากนะครับ” เขาหันไปบอกชายหนุ่มอีกคนที่พุงแขนอีกข้างของจอมขวัญอยู่ และเพียงเท่านั้น อธิปก็จำต้องยอมปล่อย

สองพี่น้องเดินนำหน้าออกไปแล้ว แต่อธิปยังยืนนิ่ง เขาได้แต่มองตาม แขนของจักรกฤษณ์โอบไหล่ของจอมขวัญเอาไว้แล้วพาก้าวเดินช้าๆอย่างนุ่มนวล

...ความรู้สึกตะขิดตะขวงก่อเกิดขึ้นในใจ...เขาหวัง...ที่จอมขวัญยังคงรักน้ำทิพย์...เขาหวัง...ที่คนประคองจอมขวัญคือจักรกฤษณ์...เขาหวัง...หวังทั้งๆที่รู้ทั้งรู้ว่าเขาไม่มีสิทธิ์...ไม่มีเลยแม้แต่นิดเดียว...

.....

อธิปเดินตามมาที่หน้าหาดซึ่งใช้จัดเป็นสถานที่รับประทานอาหารมื้อเช้าของวันสุดท้าย เนื่องจากทั้งริสอร์ทมีแต่พวกเขา โตะรับประทานอาหารที่จัดเอาไว้จึงเป็นโตะยาวที่มีจำนวนที่นั่งตามจำนวนพวกเขาเท่านั้น

...ที่โตะมีแค่คุณรุ่งทิพนั่งอยู่เพียงคนเดียว อ้อ...มีจอมขวัญอีกคนที่ถูกจักรกฤษณ์บังคับให้นั่งลง

“เอาข้าวต้มปลาหมึกอย่างเดียวไหม้ย ไอ้ขวัญ” จักรกฤษณ์หันมาถามน้องชาย จอมขวัญก็ได้แต่พยักหน้ารับ ชายหนุ่มผิวคล้ำจึงหันมาทางอธิป

“คุณอธิปเอาข้าวต้มอะไรดีครับ วันนี้เป็นข้าวต้มทะเล เลือกเครื่องได้ มีทั้งปลา ทั้งกุ้ง ทั้งปลาหมึก” เขาถามอย่างมีไมตรี แต่อธิปกลับปฏิเสธ

“ไม่เป็นไร เดี๋ยวผมไปจัดการเอง” จักรกฤษณ์พยักหน้ารับ ก่อนจะเดินไปที่ซุ้มข้าวต้ม ซึ่งมีพ่อครัวยืนประจำคอยปรุงให้ทีละชาม อธิปเหลือบตามองแผ่นหลังคนพี่ ก่อนจะหันมามองจอมขวัญที่นั่งแกรวรอ

“เอาน้ำอะไร” เขาเอ่ยปากถาม ทำเอาร่างโปร่งต้องเงยหน้ามองเขา จอมขวัญนิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะเหลือบตามองไปที่ซุ้มกदन้า เขาเห็นน้ำเปล่า น้ำส้ม และนมสด

...ปกติ เวลาที่พักโรงแรม เขาชอบดื่มน้ำส้มตอนเช้า ...เขาไม่เคยพักที่รีสอร์ทแห่งนี้มาก่อน...แล้ว...น้ำส้ม...จะอร่อยมั๊ยนะ?...

“เอาน้ำเปล่าก็ได้ครับ” เพราะไม่รู้ว่าจะอร่อยถูกปากหรือไม่ ร่างโปร่งจึงเสี่ยงเป็นขอ น้ำเปล่าแทน อธิปพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะหมุนตัวเดินไปที่ซุ้มกदन้า จอมขวัญมองตาม แล้วได้แต่เกาท้ายทอยตัวเองอย่างไม่เข้าใจนัก

...เขารู้แต่ว่า มันรู้สึกแปลกๆ ตั้งแต่จักรกฤษณ์เข้ามาพุงเขาแทนอธิป...แม่ตอนแรกจะไม่ได้อยากให้อธิปมาแตะเนื้อต้องตัว แต่พอมีอู่นๆนั้นปลดออกจากแขนเขาไป...จอมขวัญกลับรู้สึกไม่ดีเลย...แล้วเมื่อกี้ก็อีก ตอนที่อธิปถามว่าเขาจะเอาน้ำอะไร...สายตาที่อีกฝ่ายมองมา...มัน...ทำให้เขาประหม่า...

จอมขวัญถอนหายใจเบาๆ แล้วได้แต่ก้มหน้าก้มตาเล่นซ่อนเล่นส้อมที่วางอยู่บนโต๊ะ เพราะไม่รู้ว่าตอนนี้ตนเองควรจะทำอะไร

...ทว่า...ทุกพฤติกรรมของอธิปและจอมขวัญนั้น ตกอยู่ในสายตาของคุณรุ่งทิพที่นั่งร่วมโต๊ะเรียบร้อยแล้ว เธอเห็นตั้งแต่ตอนที่จักรกฤษณ์หิ้วปีกน้องชายเข้ามานั่ง เห็นสายตาอธิปที่มองตามสองพี่น้อง...

คุณรุ่งทิพวางช้อนลงกับถ้วยเบาๆ ก่อนจะยกกระดาษขึ้นซับปาก พลังชำเลื่องมองที่ท่าของจอมขวัญ

...เธอก็พอจะรู้หรือกว่าโลกสมัยนี้ เรื่องพวกนี้พบเห็นได้ง่าย แต่...เธอไม่เคยพบเห็นอย่างใกล้ชิดเช่นนี้มาก่อน...คิดแล้วมันก็อดตื่นเต้นไม่ได้ ถ้าหากว่าสองคนนี้คบหากัน เพราะเธอเป็นตัวแปรชักจูงมาให้เจอ อย่างนี้ก็เท่ากับเธอเป็นกามเทพละสิ!...

แม้จะรู้สึกตื่นเต้น แต่ก็แอบนึกสงสารเพื่อนคนที่เป็แม่ของอธิป แต่คนกนขไม่ใช่คนคิดมาก ถ้าหากรู้ว่าอธิปหันมาคบหากับจอมขวัญ ก็อาจจะไม่พุ่มพ่าย...แต่...ประวัติเสียๆของจอมขวัญเล่า?!...

เธอเหลือบมองพฤติกรรมของจอมขวัญอีกครั้ง รายนันยังเขี่ยปลายส้อมเล่นไปมาเหมือนเด็กไม่มีอะไรทำ...แต่บางที...อธิปที่เป็นผู้ใหญ่และฟังพาได้...ก็...อาจจะเหมาะกับคนไม่มีที่พึ่งแบบจอมขวัญก็ได้...

อธิปเดินกลับมาแล้ว พร้อมกับน้ำเปล่าและน้ำส้ม เขาวางทั้งสองแก้วลงตรงหน้าจอมขวัญ

“คุณจักรชิมน้ำส้มแล้วบอกว่าอร่อย คุณทานได้ ก็เลยฝากให้ผมเอามาให้ด้วย” อธิปเอ่ยเสียงขึ้น ก่อนจะหมุนตัวเดินไปที่ซุ้มข้าวต้ม

...จักรภคณรู้ทุกเรื่องของจอมขวัญดีกว่าเขา...เรื่องนี้เป็นเรื่องปกติ เป็นเรื่องปกติถ้าหากจักรภคณจะรู้ทุกความคิดของน้องชาย รู้ว่าน้องชอบกินน้ำส้ม แต่ก็กระแวงว่าจะไม่อร่อยถูกปาก ถึงขนาดที่จักรภคณต้องกดขี่ให้ก่อนเพื่อให้แน่ใจว่าอร่อยจริง จึงกดจนเกือบเต็มแก้วแล้วฝากเขาให้เอาไปให้...รายละเอียดเล็กๆน้อยๆในชีวิตของจอมขวัญนั้น จักรภคณรู้ทุกอย่าง...ไม่เหมือนเขา...

ชายหนุ่มรับถ้วยข้าวต้มมาจากพ่อครัว ก่อนจะเดินกลับมานั่งที่โต๊ะ สองพี่น้องจักรภคณและจอมขวัญตักกินเล็กน้อยเพราะจักรภคณดันใส่ตั้งฉายาของไม่โปรดมาในถ้วยข้าวต้มของน้องชาย

“ก็รู้ว่าไม่ชอบ!” จอมขวัญบน ขณะดักตั้งฉายที่กระจายเต็มขามไปใส่ขามของพี่ชาย
ซึ่งเอาแต่หัวเราะ

“รู้ว่าไม่ชอบก็เลยใส่มาไง”

...จักรกฤษณ์รู้ว่าอะไรบ้างที่จอมขวัญชอบ รู้ว่าอะไรบ้างที่จอมขวัญไม่ชอบ รู้ทุกสิ่ง
รู้ทุกอย่าง....ในขณะที่เขา...ไม่รู้อะไรเลย...

ชายหนุ่มเหลือบตามองสองพี่น้องที่สนิทสนมจนเขานึกหงุดหงิด แต่ก็พูดอะไร
ไม่ได้ เขาทรุดตัวลงนั่งแล้วก้มหน้าก้มตากินข้าว พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่สนใจสองพี่
น้องที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามอีก

...และนั่น...อยู่ในสายตาคุณรุ่งทิพเช่นเคย...

...ที่จอมขวัญบอกว่าอธิปมีเป้าหมายเป็นผู้ชายคนใหม่ เห็นทีจะไม่จริงเสียแล้ว ใน
เมื่อเธอยังเห็นสายตาของอธิปมองจอมขวัญอย่างน้อยใจเสียใจขนาดนั้น...

“เอ่อ...” คุณรุ่งทิพส่งเสียงเล็กน้อยเพื่อให้ทั้งสามหนุ่มที่ดูจะอยู่ในโลกส่วนตัวของ
ตัวเอง รับรู้การมีอยู่ของเธอ

“คุณจักรกฤษณ์ ช่วยนำสักรื่องได้มั๊ยคะ” ในฐานะที่ตอนนี้เธอเป็นผู้ใหญ่เพียงคน
เดียวในโต๊ะ และรู้เห็นเรื่องราวตรงหน้า จะให้ปล่อยไปก็ใช่ที่ อธิปนั้นก็เหมือนเป็น
หลานเพราะเป็นลูกเพื่อน ในขณะที่จอมขวัญก็เป็นเพื่อนของลูกสาว จะให้เธอปล่อย
ปละละเลยไม่ดูดำดูดีก็เห็นจะไม่ได้

“ครับ?”

“คือ...ยัยน้ายังไม่ออกมาจากห้องเลย รบกวนคุณจักรกฤษณ์ช่วยไปตามให้หน่อย

“ได้มั๊ย น่าจะไปเอง...ก็...พอดียังทานไม่เสร็จ” เธอเหลือบตาลงมองที่ชามข้าวต้มของตนเอง ส่วนจักรกฤษณ์นั้นทานเป็นชามที่สองแล้ว เพราะชามแรกทานล่องหน้าไปกับบิดามารดาที่เพิ่งลุกจากโต๊ะไปจัดการสั่งให้พนักงานโรงแรมช่วยเก็บเตาปิ้งบาร์บีคิวที่เอาของส่วนตัวมาใช้ที่นี่

“เออ...ก็ได้ครับ” จักรกฤษณ์เห็นว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ใหญ่สั่ง เขาจึงไม่อยากขัด ขายหนุ่มผิวคล้ำลูกจากโต๊ะเดินกลับไปทะเลาะบ้านพักอีกครั้ง ที่โต๊ะจึงเหลือเพียงแค่อธิปและจอมขวัญที่ต่างคนต่างก้มหน้าก้มตาทานข้าวต้ม

“อธิป...น่า...อยากได้น้ำส้มเพิ่ม ช่วยไปเติมให้น้าหน่อยได้มั๊ย อ้อ...น้าอยากได้แบบไม่เย็น แต่ที่ซุ้มมีแต่น้ำส้มเย็นๆทั้งนั้นเลย อธิปช่วยขอพนักงานให้น้าหน่อยนะ” อธิปรับคำสั่งแล้ว ก่อนจะเดินมาหยิบแก้วน้ำของหญิงวัยปลายแล้วเดินไปที่ซุ้ม คราวนี้จึงเหลือเพียงคุณรุ่งทิพและจอมขวัญเท่านั้น

“จอมขวัญ...” จอมขวัญหันมอง

“คุณน้าอยากได้เพิ่มเหรอครับ”

“ไม่ใช่...ฉันจะสอนเธอ...”

“สอน?!” คนจะถูกสอนร้องอย่างงุนงง

คุณรุ่งทิพถอนหายใจเล็กน้อย อันที่จริงเธอก็ไม่ใช่ญาติผู้ใหญ่สนิทชิดเชื้ออะไรของจอมขวัญ ไฉ้จะเข้าไปจ้ำจี้จ้ำไชก็เห็นจะไม่เหมาะ แต่จะปล่อยให้แบบนี้นะเธอก็รำคาญลูกหูลูกตาเสียเหลือเกิน

“ฉันก็ไม่มีประสบการณ์หรอกนะ เรื่อง...รักเพศเดียวกัน แล้วก็...ไม่เคยใกล้ชิดกับพวกนี้มาก่อน แต่ว่า...ยังงั้นมันคงเหมือนกันใช้มั๊ยละ ไฉ้เรื่อง...ความรัก...” จอมขวัญคิ้ว

ขมวดด้วยความงุนงง คุณรุ่งทิพเหลือบมองไปที่ซุ้มน้ำ เห็นว่าอธิปกำลังรอให้พนักงานไปจัดการเอาน้ำส้มแบบไม่เย็นมาให้อยู่ เธอก็เลยหันมาสอนชายหนุ่มอีกคนต่อ

“...ก็...เรื่อง...เรื่องของแกกับอธิป...ฉันไม่ใช่หนูหนวกตาบอด อายุก็ขนาดนี้แล้ว พบเห็นคู่รักมาก็มาก แกอย่ามาปฏิเสธเลยว่าแกกับอธิปไม่ได้...มีอะไรกัน”

...มีอะไรกัน?!!!!... จอมขวัญตาเหลือกค้าง เขาเข้าใจว่า ‘มีอะไรกัน’ ของคุณรุ่งทิพคงจะหมายถึงแค่ความสัมพันธ์ แต่สำหรับเขา!...ชายหนุ่มนี้ก็ไปถึงเรื่องเมื่อคืน! เรื่องเมื่อคืนที่เขากับมัน ‘มีอะไรกัน’ จริงๆ!!!

“จอมขวัญ...แกนะมันเป็นคนไม่มีที่พึ่ง ฉันไม่ได้หมายความว่าคุณจักรกฤษณ์ คุณชัย หรือคุณพัชรินเป็นที่พึ่งให้แกไม่ได้นะ แต่ที่ฉันพูด ฉันหมายถึงแกไม่มีที่พึ่งทางใจ แกเหมือนกิ่งไม้ ลู่ตามลม ลู่ตามมรสุม แต่อธิป...เขาเหมือนต้นไม้ใหญ่ ถ้าแกกับเขาอยู่ด้วยกันไปตลอดรอดฝั่ง จะเป็นโชคดีของแกนะ เพราะฉะนั้น...จะทำอะไร จะสนิทสนมกับใคร แกก็ต้องคิดถึงอธิปให้มาก ต้นไม้ใหญ่ก็โง่งนได้เหมือนกัน ถ้าถูกทำร้ายจิตใจมากๆ...”

จอมขวัญอ้าปากค้างกับคำพูดของหญิงตรงหน้า เขารีบยกมือสองข้างขึ้นห้าม ก่อนที่คุณรุ่งทิพจะพูดจาให้เขางงหนักกว่าเดิม

“เดี๋ยวก่อน คุณน้า...ไ้เรื่องกิ่งไม้ ต้นไม้ใหญ่ที่ปักไว้ก่อน...แต่เรื่องที่ผมกับนายอธิปนั้น...”

“แกไม่ต้องมาแก้ตัว ฉันมองปราดเดียวฉันก็รู้ ไม่ต้องมาโกหกฉันว่าอธิปไปเล็งคนอื่นเลยนะ! แกคิดว่าฉันอายุเท่าไร อายุฉันปุนนี่ เป็นรุ่นน้องคุณชัยคุณพัชรินไม่กี่ปี แทบจะเรียกว่าเป็นแม่แกได้อยู่แล้ว!...ที่ฉันสอน ที่ฉันบอกแก เพราะฉันไม่อยากเห็นแกล่องลอยเป็นกิ่งไม้ไม่มีที่ยึด การได้รัก ได้คบหากับอธิปนั้นนะเป็นโชคดีแล้ว แกนะนะจอมขวัญ...ถ้าจะรักกับผู้หญิง ก็ต้องเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งและช่วยยึดเหนี่ยวแกได้ แต่ถ้าจะรักกับผู้ชาย ฉันว่าที่แกเลือกอธิปนั้นแหละ ถูกแล้ว”

“ผมไม่เคยเลือกอธิป!” จอมขวัญร้องบอกอย่างตกใจที่คุณร่งทิพเข้าใจอะไรไปได้ ไกลโหล่เสียขนาดนั้น!

“นี่ยังมาตื้อเถียงฉันอีก! อ้อ...แล้วก็เมื่อก็ก็เหมือนกัน แกรู้มั้ยว่าอธิปเขามองแก ยังไง ฉันรู้หรอกนะว่าแกกับคุณจักรกฤษณ์เป็นพี่เป็นน้องกัน แต่แกก็ต้องมีขอบเขต ให้พี่น้อง เข้าใจมั้ย...เฮ้อ...ตอนที่แกคบกับยัยน้ำ ฉันก็ดูแกรู้เรื่อง เชี่ยวชาญด้านเทคนิค แคร่แฟนออกจะตาย แล้วทำไมพอมาคบกับอธิป แกถึงทำตัวเป็นเด็กอินโนเซนต์ซะขนาดนี้”

“ผมไม่ได้คบกับอธิป!!!” คราวนี้จอมขวัญตะโกนดังลั่น จนทำเอาเจ้าของชื่อที่ถูก เขาอ้างถึงซึ่งกำลังเดินกลับมาที่โต๊ะได้แต่ชะงักค้าง คุณร่งทิพอ้าปากพะงาบๆอย่าง พุดไม่ออกที่อยู่อุดีๆจอมขวัญก็ตะโกนใส่หน้าเธอ

ชายหนุ่มร่างโปร่งหม่นตัวจะเดินออกจากโต๊ะอย่างหงุดหงิด แต่พอเขาหันมาเห็นว่า อธิปยืนมองอยู่ จอมขวัญก็ยิ่งหัวเสียหนัก กลายเป็นแรงผีเท้าเดินจากไปทันทีจนอธิป นึกหวง เขารีบวางแก้วน้ำส้มให้กับคุณร่งทิพ ก่อนจะตามออกไป ทั้งให้หญิงสูงวัย มองตามพลางสายตาสีระไปมา

“กึ่งโผล่ตามลมสู่ตามมรสุมจริงๆ แบบนี้ต้องต้นไม้ใหญ่เท่านั้นละ! ถึงจะเอาอยู่!!”

.....

“เดี๋ยวก่อน...” จอมขวัญก้าวเร็วๆอย่างไม่สนใจสิ่งใดแม้แต่แน่นอน อธิปเลยต้องรีบคว้า แขนเอาไว้ แล้วพอเขาคว้าแขนให้อีกฝ่ายหันมามองได้ จอมขวัญก็สะบัดแขนตัวเอง ออกจากการเกาะกุมของเขาทันที

“ไม่ต้องมาจับเว้ย!”

“ของขวัญ...”

“ไม่ต้องมาเรียกชื่อนั้น!” จอมขวัญพาล...ใช่...เขาพาล...จะไม่ให้พาลได้ยังไงในเมื่อคุณรุ่งทิพเข้าใจผิดคิดว่าเขากับอธิปคบหากัน แล้วไหนจะเรื่องเมื่อคืน...เรื่องเมื่อคืนที่...

“ของขวัญ...ใจเย็นๆก่อนได้มั๊ย มานี...” อธิปเกรงว่าอีกฝ่ายจะโววายจนคนอื่นๆมาเห็นเข้า เขาลากจอมขวัญไปที่บ้านพักของเขา

“เออะละ เป็นอะไร...” พออยู่ในบ้านพักกันแค่สองคนแล้ว อธิปก็เอ่ยปากถามอย่างใจเย็น แต่จอมขวัญยังอารมณ์ร้อน เขาตวัดสายตาดังมองคนถามอย่างไม่พอใจ

“เป็นอะไร?! ก็จะเป็นบ้าอยู่แล้วเนี่ย! แม่คุณน่าจะคิดว่าผมกับคุณเป็นแฟนกัน! บ้าไปแล้ว!!!” อธิปนิ่งไปเพราะตกใจ เขาไม่คิดว่าคุณรุ่งทิพจะถึงขั้นจับคู่เขาและจอมขวัญเช่นนี้

“จากนี้ไป คุณกับผมห่างกันไปเลย! เราไม่ต้องเจอกันอีก! ถ้าใครยังคิดได้! ผมจะไปอาละวาดให้ดู!!!” จอมขวัญสั่งเสียงดังอย่างไม่พอใจ อธิปมองคนพูดที่ยังแสดงสีหน้าโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง เขาควรจะทำตามใจจอมขวัญไป เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายอารมณ์เสียบานปลาย...แต่...

“ผมทำไม่ได้” เขาตอบเสียงเรียบอย่างที่ทำเอาจอมขวัญตวัดสายตามองเขาอย่างไม่พอใจระคนสงสัย

“ทำไม?!!”

ชายหนุ่มร่างสูงส่งหันหน้าไปมา

“ผมเองก็ 모르 รู้แต่ว่าทำไม่ได้...”

“ไม่รู้?!!! ไม่รู้แต่เลือกบอกว่าทำไม่ได้เนี่ยนะ!!! บ้าไปแล้วรีใจ!!!”

“ผมอาจจะบ้างจริงก็ได้...ของขวัญ...สำหรับคุณ คุณอาจจะจำไม่ได้ว่าเมื่อคืน มันมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง มีรายละเอียดเล็กน้อยอะไรบ้างระหว่างที่เราสองคน...กอดกัน...แต่สำหรับผม ผมจำได้ทุกอย่าง ผมจำได้ว่าผมรู้สึกยังไง ผมยินดีแค่ไหน ผมกอดคุณด้วยความรู้สึกแบบไหน...และไอ้ความรู้สึกพวกนั้น...ก็ทำให้ผมแน่ใจ ว่าผมห่างกับคุณไม่ได้” อธิปตอบเสียงเรียบแต่จริงจังและมั่นคง เขามองจ้องเข้าไปในดวงตาเขียวของจอมขวัญที่มีแต่ความไม่เข้าใจฉายชัดอยู่ในนั้น

...เขาเองก็ไม่เข้าใจ...ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร ความสัมพันธ์เพียงคืนเดียวถึงเด่นชัดอยู่ในมโนสำนึกเสียขนาดนั้น แถมยังกลายเป็นความหวง ความหงุดหงิดเมื่อเห็นจอมขวัญถูกพี่ชายดูแลและเทคแคร์ดีเสียจนเขาไม่ต้องเอื้อมมือเข้าไปช่วยเหลือ...

จอมขวัญอ้าปากค้าง เขาพูดไม่ออก อยากจะเถียงให้สาแก่ใจว่าจำเรื่องเมื่อคืนไม่ได้! แต่...ห้วงหนึ่งในความทรงจำคือเสียงทุ้มอ่อนโยนที่เรียกชื่อเขา

‘ของขวัญ’

เสียงนั้นเร้าอย่างอ่อนหวานขอให้เขาเรียกอีกฝ่ายกลับว่า ‘พีโต’ วินาทีนั้น เหมือนหัวใจที่ดำมืดและหนาวเหน็บมีใครอีกคนเปิดประตูเข้ามา เข้ามาพร้อมแสงสว่าง เข้ามาพร้อมความอบอุ่น...ใครคนนั้น...ที่จะเป็นของเขาเพียงคนเดียว...

‘พีโต’

“ถ้าไม่อยากออกไปทานแล้ว ให้พี...เอ่อ...ให้ผมสั่งอะไรมาให้มั๊ย” เสียงอธิปดังขึ้นเบาๆ จอมขวัญเงยหน้ามอง และเพิ่งรู้ตัววินาทีนั้นว่าเขากับอีกฝ่ายยืนใกล้กันเสียเหลือเกิน ร่างโปร่งถอยหลังอย่างตกประหม่า ก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากบ้านพัก

ทันทีแต่ก็ยังช้ากว่าคนเรียก

“ของขวัญ...” อธิปเสียงเรียกชื่อเล่นที่จอมขวัญหวงนักหวงหนาอีกครั้ง และครั้งนี้ จอมขวัญหยุดเดิน ทว่า...ไม่ยอมหันกลับมามอง

“ถ้า...คุณเอาเรื่องเมื่อคืนไปบอกใคร ผมเอาคุณตายแน่!” จอมขวัญชูเสียงแข็ง กำลังจะก้าวขาเดินแต่แขนกลับถูกคว้าเอาไว้เสียก่อน

“แล้ว...พี่ต้องลืมนั่นมั๊ย” อธิปเสียงอีกครั้ง...เสียงที่จะเรียกตัวเองว่า ‘พี่’ เสียงที่จะเข้าไปสนิทสนมราวกับคนคุ้นเคย และเสียง...ที่จะถามว่าเขาจำเป็นต้องลืมนั่นหรือเมื่อคืนหรือไม่...ถ้าจอมขวัญบอกให้เขาลืม เขาจะดื้อหัวชนฝาได้อีกไหม

จอมขวัญนิ่งไป ปากอยากบอกว่าให้อธิปลืมหันหลังให้หมด...แต่...

“อยากลืมนี่ลืมนี่ดี! ผมไม่เกียจ!” แล้วคนตอบก็กระซอกแขนตัวเองออกจากมืออุ่นร้อนของอีกฝ่าย ก่อนจะเดินปึงปึงออกจากบ้านพักไปทันที ทั้งอธิปให้มองตามแล้วรอยยิ้มบางก็จืดขึ้นที่มุมปากอย่างอึดอัด

... ‘ผมไม่เกียจ’... จะยอมให้ไม่เกียจแค่วันนี้เป็นวันสุดท้าย...กลับจากทะเลไป ‘พี่โต’ คนนี้จะไม่ยอมให้มีคำว่า ‘ไม่เกียจ’ สำหรับเราสองคนอีกแล้ว...ของขวัญ

ตอน 11

กลับจากทะเลมาได้ จอมขวัญก็ยุ่งกับงานจนแทบไม่มีเวลาเงยหน้า ช่วงนี้ห้องจัดงานของโรงแรมแน่นเอียด ทั้งงานสัมมนา งานแต่งงาน งานรวมรุ่น และอีกสารพัดจะจัด

“คุณจอมครับ งานแต่งที่จะจัดห้องโถงรา เจ้าภาพเปลี่ยนใจอยากใช้ดอกไม้จากข้างนอกครับ”

“ไปบอกคุณวิสัย” จอมขวัญโยนงานเสร็จสรรพ ตอนนี้เขายุ่งกับการออกแบบเวทีให้โครงการที่แปลล้านของศุภฤกษ์ เขาไม่รู้ว่ามันจะเปิดตัวอะไรนักหนา อันเก่าขายหมดแล้วรีใจถึงเปิดตัวอยู่ได้! ฮึ้ย! แล้วมันจะไปเปิดตัวโรงแรมอื่นไม่ได้รีใจวะ! เจาะจงเอาแต่โรงแรมของลุงเขาอยู่ได้!!

“คุณจอมคะ เรื่องของว่างในงานสัมมนาที่ห้องสิงหราช เจ้าของงานขอเป็นแบบไทยแท้ๆค่ะ”

“ไปบอกคุณรัศมีสิ” เขายุ่งแทบแย่ แต่ทำไมมีแต่คนเรียกคุณจอมครับ คุณจอมคะอยู่ได้วะ!!! อ้าก!!!

“คุณจอมคะ...”

“อะไรอีกล่ะ! ไปบอกคนอื่นได้มัย!!”

“เอ่อ...คุณอธิป เจ้าของงานโครงการศุภฤกษ์ต้องการพบคุณจอมนะคะ” หญิงสาวพนักงานเอยเสียงห้วน ทำเอาจอมขวัญหน้าเหวอ เหวอประการที่หนึ่งเพราะคราวนี้ดันเป็นเรื่องของเขา และเหวอประการที่สองเป็นเพราะ... ‘คุณอธิป’

...รายนี้ก็เหมือนกัน หลังจากกลับมาจากทะเลคราวนั้น ไม่รู้ไปสะกิดต่อมกลองดวงใจมันรึยังไง แวะเวียนมาที่นี้ไม่ขาดสาย มาแหม่งทุกสัปดาห์! แล้วไม่ได้มาสัปดาห์ละวัน แต่มามันทุกวัน!!

“วันนี้เขามาทำไมล่ะ” เมื่อวันก่อนบอกว่ามาคุยเรื่องเวที เมื่อวานบอกว่ามาคุยเรื่อง

ดอกไม้ แต่พอไปเจอจริงๆแล้ว มันกลับชวนเขาไปกินข้าวเที่ยงเฉยเลย! สองวันมาแล้วที่มือเที่ยงของจอมขวัญผูกพันอยู่กับอธิป!

“เอ...ปู้ก็ไม่ได้ถามมาซะด้วยสิคะ เห็นคุณอธิปบอกแคว່มาพบคุณจอมนะค่ะ” จอมขวัญยกหน้ารับรู้ เหลือบมองนาฬิกาบนโต๊ะทำงานที่บอกเวลาสิบเอ็ดโมงกว่าก็พอจะรู้แล้ว

...เขาได้คิดร้านอาหารที่จะต้องออกไปกินมือเที่ยงกับหมอนี่อีกตามเคย!...

.....

เกือบเดือนแล้ว...เกือบเดือนที่อธิปมาที่โรงแรมแห่งนี้ นับตั้งแต่เอางานจัดเลี้ยงมาให้แผนกของจอมขวัญดูแล ปกติเขามีคนประสานงานอยู่แล้ว และทางโรงแรมก็มีฝ่ายขายเอาไว้รับงาน แต่...คราวนี้...เขามาเอง และฝ่ายขายของโรงแรมก็กลายเป็นแค่ไม้ประดับเมื่อเขาคอยงานกับจอมขวัญโดยตรง

...ไม่ใช่คนหยิ่งหยงไม่เอาถ่านหรอก จอมขวัญตั้งใจทำงาน และดูเป็นหัวหน้างานที่ลูกน้องฟังพาได้ เจ้าตัวสามารถกลายเป็นบอสขี้นเหมือนคนแก่ ถ้าหากว่าลูกน้องทำอะไรไม่ถูกใจ เรื่องนี้อธิปเห็นมาแล้วกับสองตา...

ชายหนุ่มยิ้มบาง เมื่อคิดถึงใบหน้าหลากหลายอารมณ์ของจอมขวัญ ไม่ว่าจะเวลาทำงาน เวลาว่าง เวลาโมโห เวลาอารมณ์ดี หรือเวลาอ่อนเป็นเด็กๆยามอยู่กับลุงและป้า...เขาชอบทุกอารมณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...อารมณ์...ตอนที่จอมขวัญสุขสม...อธิปเลิกคิ้วกับตัวเอง

...เขากลับมาเป็นผู้ขายหมกมุ่นอยู่กับเรื่องพรรค์นี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน...

สมัยยังเรียน อธิปใช้ชีวิตสุดโต่ง แต่พอต้องเข้ามาทำงานเพื่อธุรกิจของทางบ้านแล้ว เขาก็กลายเป็นคนเก็บอารมณ์เก็บความรู้สึก...ทว่า...เวลานี้ดูเหมือนจะเก็บไม่ได้อีก

ต่อไป ในเมื่อกลางวันแสบๆ เขากลับคิดถึงจอมขวัญในยามเปลี่ยวเปล่า...

“สวัสดีครับ” เสียงของคนในห้วงความคิดตั้งขึ้นข้างหลัง ทำเอาอธิปชะงัก เขาผ่อนลมหายใจช้าๆ เพื่อเก็บความรู้สึกและอารมณ์ทั้งหมดลงไป ก่อนจะหันไปทางต้นเสียง จอมขวัญยกมือไหว้เขา ชายหนุ่มยิ้มบาง...มารยาทแบบไทยนั้น เขาเห็นคนทำจนชินตา และทำเองจนชินมือไปแล้ว แต่...พอมารู้ว่าคนทำคือจอมขวัญแล้ว เขาก็ได้แต่นึกเอ็นดูในใจ

...แค่นึกในใจหรอก ขึ้นพูดออกไปว่าชอบเวลาจอมขวัญยกมือไหว้ เดียวก็ได้ถูกตัววัดสายตามามองเอาเรื่องจนได้...

“วันนี้มีเรื่องอะไรจะคุยกับ ‘แผนกจัดเลี้ยง’ หรือครับ” อธิปนิ่งไปเล็กน้อย แต่พออ้าปากจะบอก อีกฝ่ายก็เอ่ยตัดหน้า

“เรื่องดอกไม้คุยแล้ว เรื่องเวทีคุยแล้ว เรื่องอาหารคุยแล้ว เรื่องจำนวนแขกก็คุยแล้ว เรื่องพนักงานก็คุยแล้ว...ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรอีก?” ร่างโปร่งถามอย่างไม่เอาเรื่องจริงจังนัก เขาสนใจกับหมอนี่จริงๆ มันมาได้ทุกวัน แรก 2-3 วันให้หลังมานี้ เล่นมาก่อนเวลาพักเที่ยงแล้วก็หาเรื่องไปกินข้าวกับเขาข้างนอกทุกที

...มือเที่ยงแรก เขาพาไปกินขนมจีนน้ำยาที่ถนนตัดใหม่ ร้านก็เลยใหม่พอกับถนนเป็นแคเสาเหล็กตั้งสี่มุมและมีหลังคาถ้ำร้อนเท่านั้นคืออาณาเขตร้าน กินไปเหงื่อแตกเหงื่อแฉกกันไป...

...แต่นายอธิปก็ไม่ได้เข็ด...

...มือเที่ยงที่สอง จอมขวัญพาไปกินร้านริมแม่น้ำ แต่อย่าหวังว่าบรรยากาศจะสุดโรแมนติกแต่อย่างใด เพราะเป็นร้านก๊วยเตี๋ยวเรือในย่านใกล้ตลาด ผู้คนเลยมากมายมหาศาล ต้องรีบกินรีบลุกเพราะคนต่อแถวกันยาวเหยียด

...แล้วนายอธิปเข็ดมั้ย...

...ไม่!! เพราะถ้ามันเช็ด! วันนี้มันไม่มาหรอก!!...

“ผมมาคุยเรื่องมือเทียงของคุณ” พออยู่ที่ทำงานแล้ว อธิปยังเรียกแทนตัวอย่างปกติ คือคุณและผม แต่ลองนั่งรถออกไปกับมันสองคนสิ จอมขวัญจึกจึรู่ทุกทีเวลาหมอนี้ เรียกแทนตัวเองว่า ‘พี’ และเรียกเขาว่า ‘ของขวัญ’ แต่พอแย่งไป ด่าไปแล้วได้ผลอะไร มั้ย ก็ไม่! หน้าด้านเอาแต่ยิ้มบางๆ เหอะ!!!

...ไหนใครบอกว่ามันเป็นผู้ใหญ่ สุขุมนุ่มลิ้นวะ! ที่อยู่กับเขานะคือผู้ชายกวนประสาท ที่เอาแต่ยิ้มบางเหมือนมีความสุขนักหนา!!...

“ว่าไง เทียงนี้ทานที่ไหน”

“ผมได้อะ” อย่าหวังว่าจะมีเสียงทอกร้องจากจอมขวัญ เพราะเขายัดชาลาเปาที่ซื้อ มาเก็บไว้ตั้งแต่เช้าเข้าไปก่อนจะมาเจอกับอธิปนี่ล่ะ!

...หี!! มึงหิว แต่กูไม่หิว! เพราะฉันจะไปกินอะไรที่ไหน ก็เชิญเลยคนเดียว!!!...

อธิปนั่งไปเล็กน้อย เพราะไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะเล่นแบบนี้ เขาคาดผิดไปจริงๆ รู้กัน อยู่ว่าจอมขวัญ วมลกิตตินั้นแผนสูง แผนร้าย และเล่ห์เหลี่ยมเยอะเยยะ...

...แต่...ถ้าคนอย่างเขาจะมาแพ้เพราะเรื่องแบบนี้...เขาก็คงไม่ใช่อธิป...

ร่างสูงเดินอ้อมโต๊ะประชุมยาวไปหาคนที่ยังยืนกอดอกราวกับคิดว่าตัวเองเหนือกว่า ทว่า...พอเขากวาดมือไปโอบรอบเอวจอมขวัญแล้วลากอีกฝ่ายมายืนชิด ไอบ่หน้า หล่อเหลาที่แสดงภูมิว่าเหนือกว่าแต่แรกก็กลายเป็นชืดเผือดทันที!

“เฮ้ย!!”

“คุณไม่ได้ฉวนขนาดต้องไดเอทเสียหน่อย” มือฉวนลูบสีข้างเบาๆทำเอาจอมขวัญสะดุ้งโหยง เขาพยายามแกะมือนั้นออก แต่มืออชิปเหนียวทนทายาด!

“ผมฉวนหลบใน! แล้วผมก็มีงานอีกเยอะมากที่ต้องทำ! ไม่มีเวลาไปกินข้าวกับคุณหรอก! ปล่อยได้แล้ว!!”

คนฟังอยากนึกขำ แต่เห็นหน้าตาทำทางตื่นตระหนกจริงๆ ก็ยอมคลายมือออกแต่โดยดี อันที่จริงแล้ว เขาย้ำกับตัวเองหลายครั้งว่าแม้จะอยากเข้าใกล้จอมขวัญมากเท่าไร แต่ในเมื่อที่นี่คือที่ทำงานของจอมขวัญ เขาก็ต้องให้เกียรติ...เพราะฉะนั้น ถึงได้หาเรื่องพาออกไปกินข้าวข้างนอกบ่อยๆ...อย่างน้อยอยู่นอกที่ทำงาน...เขาจะได้เรียกอีกฝ่ายว่า ‘จอมขวัญ’ อย่างสนิทปาก

“แค่ออกไปกินข้าวด้วยกัน คุณสั่งน้ำเปล่ากินอย่างเดียวก็ได้ นี่ แล้วผมก็กินไม่นานหรอก กลับมาส่งคุณก่อนเข้านานบายยังได้เลย” น้ำเสียงทุ้มที่เอ่ยนั้นทำเอาจอมขวัญเงยหน้าอยากจะตะโกนใส่หูว่า ‘ไม่ไป’ แต่พอเงยหน้าสบตากับคนพูดแล้ว เขาก็ได้แต่นิ่ง

... ไม่ใช่ไม่รู้ เขารู้ว่าอีกฝ่ายกำลังพยายามทำอะไร...แต่...ทำไมอยู่ดีๆถึงเข้ามาวุ่นวายกับชีวิตเขาเล่า หรือเพราะคินนั่นเป็นเหตุอย่างนั้นหรือ? อชิปคิดว่าเขาเป็นผู้หญิงใหม่ถึงต้องพยายามรับผิดชอบเสียขนาดนี้...

“คุณ...มายุ่งวุ่นวายกับผมทำไม...ก่อนหน้านี้บริษัทคุณกับโรงแรมผมดีลังงานกันมาตั้งนาน เราไม่เคยสนใจจะเจอกัน เราไม่เคยสนใจจะพูดคุยกัน...แต่ทำไมตอนนี้ คุณถึงมาป่วนเบี่ยนอยู่ใกล้ผม ถ้ามันเป็นเพราะเรื่องคินนั่น คุณไม่ต้องคิดมากหรอก ผมทำตัวผมเอง ผมยอมรับในสิ่งที่ผมก่อ” แม้ปากจะบอกว่ายอมรับในสิ่งที่ก่อ แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ผู้ชายอย่างเขาต้องมานั่งระลึกอยู่เสมอว่าอชิปกับเขาเคยไปด้วยกันถึงขั้นไหน

อธิปยัมบาง

“อืม เพราะคีนัน...คีนันทำให้ผมรู้ ว่าตัวผมเองอยากอยู่ใกล้ชิดคุณ อยากเรียนรู้ นิสัยใจคอของคุณมากกว่านี้ อยากดูแล อยากเอาใจใส่ อยากรู้ว่านอกจากตั้งฉายาใน ข้าวต้มแล้ว คุณไม่ชอบอะไรบ้าง อยากรู้...แบบที่คุณจักรู้” ทั้งๆที่รู้ว่ามันเป็นไปได้ยาก ที่อธิปซึ่งเพิ่งจะรู้จักกับจอมขวัญไม่นาน จะรู้ได้เท่าที่จักรกษณ์รู้ แต่มันก็อดไม่ได้

“...ตอนนี้ ผมรู้แค่ว่าคุณไม่ชอบกินหอมแดง” ตอนไปกินขนมจีนน้ำยาด้วยกัน จอมขวัญใส่เครื่องเคียงอย่างถั่วงอกและผักกาดดองเสียแทบล้นชาม ในขณะที่ไม่ยอมแตะหอมแดงเลยแม้แต่นิดเดียว

“เวลากินก๊วยเตี๋ยวก็ไม่ชอบใส่กระเทียมเจียว ชอบกินลูกชิ้นทีหลังสุด” อธิปยังคงยืมให้คนตรงหน้า ในขณะที่จอมขวัญได้แต่นิ่งงันเพราะไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะสังเกตเขาไปถึงขนาดนี้

“แต่มีอีกตั้งหลายอย่าง ที่ผมยังไม่รู้ และถ้าอยากรู้ ผมก็ต้องเข้ามาใกล้ชิดคุณอย่างเดียว คุณอึดอัดมั๊ย”อธิปเอ่ยถามอย่างตรงไปตรงมา ในขณะที่คนถูกถามได้แต่เงยบ เพราะถ้าตอบว่าอึดอัด มันก็ค้านกับความรู้สึกในใจ

...แน่ละ...เขาอาจจะทำเป็นหงุดหงิดที่รู้ว่าอธิปมาหาเขาทุกวัน...แต่...ถ้าไม่พอใจที่อธิปมาหาจริงๆ เขาก็หาเรื่องให้คนอื่นมาพบหน้าแทนไปแล้ว ดีไม่ดีอาจโทร.เรียกจักรกษณ์ลงมากุญแจแทนเสียเลย!...

“จอมขวัญ...” เสียงอธิปดังเรียก ทำเอาร่างโปร่งต้องเหลือบตามองอีกครั้ง

“ผมเลวนะ ผมไม่ใช่คนดี ยิ่งคุณรู้จัก คุณยิ่งอยากจะถอยห่าง เชื่อผมเถอะ”

“ถ้าเป็นอย่างที่่ว่าจริงๆ ทำไมตอนนี้คุณถึงมีทั้งลงทั้งป่า ทั้งคุณจักรอยู่ใกล้ๆตัวละ ไหนจะน้ำทิพย์อีก...คุณไม่ใช่คนเลวหรอก แต่คุณปิดตัวเองและไม่เปิดโอกาสให้คนอื่นเข้ามาทำความรู้จักตัวตนจริงๆของคุณต่างหาก” มือใหญ่แตะลงกับแผ่นอกที่สะท้อนขึ้นลงตามการหายใจ

“ให้ผมได้รู้จักตัวตนของคุณจริงๆได้มั้ย คุณไม่ต้องเปิดตัวเองกับผมก็ได้ แต่ให้โอกาสผม ได้อยู่ใกล้ๆคุณ แค่นั้นก็พอ” จอมขวัญหลบตา เขานึกขึ้นที่เป็นฝ่ายถูกพูดจาหวานหูเช่นนี้

“...แต่ถ้าวันนี้นางเยอะ ผมก็ไม่กวนคุณแล้ว แล้วอย่าลืมกินอะไรรองท้องละ นมสักกล่องก็ยังดี...” อธิปยังพูดไม่ทันจบ ชายเสื้อสุทของเขาก็ถูกระตุกเบาๆโดยมือขาว เขาก็มองลงมาตามแรงกระตุกนั้น ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของมือที่เอามาแต่ก้มหน้าไม่ยอมสบตา

“วันนี้ผมจะกินข้าวขาหมูนะ ร้านนี้ร้อนกว่าร้านขนมจีนเมื่อวันก่อน แล้วก็คนเยอะกว่าร้านก๊วยเตี๋ยวเรือเมื่อวาน บางทีอาจต้องยืนกินเพราะไม่มีที่นั่ง” คนรู้จักร้านเด็ดเจ้าดังเอ่ยปากอย่างที่ทำเอาร่างสูงยื้มบาง ก่อนจะโบยหน้าไปทางประตูราวกับจะบอกให้จอมขวัญออกเดินนำ ทว่า...พอร่างโปร่งจะออกเดินจริงๆ มืออุ่นร้อนกลับคว้าแขนเขาเอาไว้

“แล้ว...ไม่ได้อะไรแล้วเหรอ” เพียงเท่านั้นอธิปก็ได้สายตาเขาเรื่องจากคนถูกแขวแทนที่ เขารับยกสองมือขึ้นเหนือไหล่เป็นเชิงยอมแพ้

“โอ.เค. ผมไม่ถามแล้ว” จอมขวัญทำปากขมขมมิบ ก่อนจะเดินออกจากห้องประชุม ในขณะที่อธิปยิ้มกว้างเมื่ออ่านภาษาปากของอีกฝ่ายออก

... ‘พูดมากจิบ เดียวก็ไม่ให้ไปกินด้วยซะเลย!’...

.....

จักรกฤษณ์ได้ข่าวว่า 2-3 วันมานี้ อธิปมาที่โรงแรมทุกวัน ก่อนจะออกไปข้างนอกกับจอมขวัญ...และวันนี้ ชายหนุ่มก็ได้รับแจ้งข่าวขึ้นมามากกว่าอธิปมาอีกแล้ว และพอมมาถึงก็ตรงดิ่งไปที่แผนกจัดเลี้ยงทันที ทั้งที่ปกติจะมาพบเขาก่อน

...แปลก...หรือจะญาติดีกับจอมขวัญได้แล้ว?...แต่ฝ่ายจอมขวัญเนียสิ ญาติดีกับอธิป ทั้งๆที่เขาไม่รู้เรื่องราวได้อย่างไรกัน?...

และเพื่อพิสูจน์ว่าข่าวที่ได้ยินมานั้นเป็นความจริง ผู้บริหารระดับสูงของโรงแรมอย่างจักรกฤษณ์ วัฒนกิตติเลิศต้องมาเล่นบทเป็นนักสืบ นั่งดักอยู่ที่ล็อบบี้ ถ้าจอมขวัญและอธิปออกทางประตูหน้าโรงแรม นั่นก็หมายความว่าเขาจับได้คาหนังคาเขา แต่ถ้าจอมขวัญพาอธิปออกหลังโรงแรม เขาจะได้มีเรื่องไปไล่เบี่ยน้องชายถูกว่าทำไมต้องแอบทำอะไรลับๆล่อๆ!!

ชายหนุ่มผิวคล้ำจับจ้องอยู่แต่ประตูทางเข้าออกของพนักงาน ชะเง้อคจจนคอจะยึดราวกับยีราฟอยู่แล้ว...แต่...ไม่มี...ไม่มีจอมขวัญหรืออธิปออกมาจากประตุนั้นเลย!

...อะไรกันวะ?!! สองวันก่อนหน้า มีคนบอกว่าเขาว่าสองคนนั้นใช้ลิฟต์พนักงาน และเข้าออกทางประตูของพนักงานที่เชื่อมกับล็อบบี้ของโรงแรม...แต่...นี่มันจะเที่ยงอยู่แล้ว...ยังไม่มีเงาหัวใคร...สัก...ค...น...

“เฮ้ย!!!” คิดไม่ทันจบประโยค จักรกฤษณ์ก็ได้แต่ร้องเบาๆกับตัวเอง เมื่อเห็นอธิปเดินออกมาจากประตูสำหรับพนักงานโรงแรมพร้อมกับจอมขวัญ!!

...นี่มันสิ่งมหัศจรรย์อันดับที่แปดร้อยของโลก!! จอมขวัญยอมเดินกับอธิปโดยที่จักรกฤษณ์ไม่เห็นว๊าวของความโกรธเคืองเจ้าคิดเจ้าแค้นของน้องชายเลยแม้แต่นิดเดียว!!!!...

สองคนนั้นออกจากโรงแรมไปแล้ว เขาคดโทรศัพท์หาพนักงานคนสนิทของตัวเอง ที่จ้างให้ช่วยออกตามรอยทั้งอธิปและจอมขวัญ เพราะเกรงว่าถ้าตัวเองตามเอง จอมขวัญจะจับได้เสียก่อน

“ต้องเล่าให้พ่อฟังซะแล้ว...” ในเมื่อมันเป็นสิ่งมหัศจรรย์อันดับที่แปดร้อย เขาก็ต้องเอาเรื่องแปลกไปเล่าให้คุณชัยฟังเสียหน่อย ชายหนุ่มกำลังจะหมุนตัวเพื่อขึ้นไปหาบิดา ทว่าสายตาต้องนิ่งชะงักเพราะเห็นใครบางคนยืนอยู่ที่ฟรอนท์ของโรงแรม

“คุณรุ่งทิพนี่หว่า...” เขาได้แต่ครางเมื่อเห็นสตรีสูงวัยยืนติดต่อกับพนักงานโรงแรมราวกับดूर้อนกร้อนใจนักหนา นับตั้งแต่จอมขวัญคบหากับน้ำทิพย์อย่างคนรัก หรือปัจจุบันที่กลายเป็นเพื่อนกันแล้ว แต่คุณรุ่งทิพไม่เคยเหยียบย่างมาที่นี่เลยแม้แต่ครั้งเดียว...แล้วครั้งนี้...ครั้งนี้ลมอะไรหอบมา...

จักรกฤษณ์ก้าวเท้าเข้าไปหาทันทีด้วยความอยากรู้

“อ๊ะ! คุณจักรกฤษณ์” พนักงานฟรอนท์ของโรงแรมหันมาทางเขาพอดี ชายหนุ่มยิ้มให้ ก่อนที่คุณรุ่งทิพจะหันมองตามมาที่เขาอีกคนหนึ่ง

“สวัสดีครับ คุณน้ารุ่งทิพ มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ” คุณรุ่งทิพนิ่งไปเล็กน้อย

“เอ่อ...น้ามาหาจอมขวัญ...เขาอยู่ไหม”

“จอมขวัญ...เพิ่งออกไปข้างนอกเมื่อสักครู่นี้เองครับ คุณน้ามีอะไรรีเปล่า จะฝากเรื่องไว้กับผมก็ได้นะครับ” คุณรุ่งทิพเม้มปากอย่างอึดอัด เธอควรจะนำเรื่องนี้ไปปรึกษากับจอมขวัญ แต่...อีกฝ่ายก็เป็นพี่ชายของจอมขวัญ...และ...เวลานี้เธอร้อนใจเหลือเกิน กลัวแต่ถ้าถ้อยจอมขวัญ จะทำให้เรื่องทุกอย่างเลวร้ายลง

“ไป...หาที่เงียบๆคุยกันได้มั๊ยคะ” จักรกฤษณ์ยิ้มบาง ก่อนจะผายมือให้คุณรุ่งทิพออก

เดิน

.....

ร้านข้าวขาหมูเจ้ดังที่จอมขวัญอยากทานนั้น สมกับที่เจ้ตัวคุยโวเอาไว้ว่าคนเยอะกว่าร้านเมื่อวาน และร้อนกว่าร้านเมื่อวันก่อน เพราะตอนนี้ พวกเขาก็กินข้าวขาหมูคนละจาน แต่...ไม่มีโต๊ะว่างให้นั่งเลยแม้แต่คนเดียว

“นั่น! โต๊ะนั่นลูก!” จอมขวัญพบกับที่รู้จักร้านนี้ดี เพราะเจ้ตัวถลาเข้าไปหาโต๊ะที่กำลังจะว่างอย่างทันท่วงที ในขณะที่อธิปยังได้แต่ยืนนิ่ง ก่อนจะถูกรออีกฝ่ายหันมาเรียกเสียงดัง

“ยืนอยู่ทำไมเล่า! มานั่งดิ!” ร่างสูงที่ไม่เคยพบเคยเจอร้านแบบนี้มาก่อน ถึงกับอึ้งและงง เขาทำอะไรไม่ถูกจนกระทั่งถูกจอมขวัญเรียกเสียงเข้ม อธิปเดินถือจานข้าวขาหมูของตนเองตรงไปยังโต๊ะที่จอมขวัญทอดตัวลงนั่งกิน

“เอาจานสองมัย” ยังไม่ทันจะลงมือทาน ไร่โปรงก็เงยหน้าถามเขาทันที

“เอ่อ...เอา...เอาก็ได้” เวลายามเที่ยงนั้นลูกค้าแน่นชนิด จอมขวัญเลยหันไปตะโกนโหวกเหวกบอกเด็กเสิร์ฟว่าเพิ่มข้าวขาหมูพิเศษอีกสองจาน

“รู้จักร้านนี้ได้ยังไง” อธิปเอ่ยปากถาม แล้วตักข้าวเข้าปาก

...น่าแปลก...ที่หนุ่มหล่อท่าทางสำอางอย่างจอมขวัญจะรู้จักร้านที่ทั้งร้อน ทั้งโหวกเหวกแบบนี้

“เพื่อนสมัยม.ต้นเคยพามา ไอบ้านนั้นเป็นลูกเจ้าของสวนอาหาร มันเลยต้องตะเวนกินเจ็ดย่านนั่น” นี่คือการแรกที่อธิปได้ยินเรื่องเพื่อนจากปากของจอมขวัญ ปกติแล้วเจ้ตัวไม่ค่อยพูดถึงเรื่องในอดีตให้เขาฟังเสียเท่าไร ยิ่งเป็นเรื่องของเพื่อนเก่า

เพื่อนแกยังไม่เคยได้ยิน

“เพื่อนสนิทเธอ” จอมขวัญนิ่งไป เพราะไม่รู้จะเรียกว่าเพื่อนสนิทได้อีกหรือไม่ ในเมื่อเขาและมันไม่ได้เจอกันนับเป็นสิบปีแล้ว

“...เพื่อนที่โรงเรียนกวตวิชานะ แต่ไม่ได้เจอกันนานแล้วละ” ...ไม่ได้เจอกันตั้งแต่จอมขวัญไปเรียนต่อต่างประเทศหลังจากเกิดเรื่องใหญ่ในชีวิต

“ก็กลับไปเจออีกสิ พี่ว่าเขาต้องดีใจ ที่ได้เจอของขวัญอีกครั้ง” จอมขวัญเงยหน้ามอง ดวงตาอ่อนโยนและเข้มแข็งที่ทอดมองมาที่เขานั้น ราวกับจะให้กำลังใจในการหยัดเยียน ร่างโปร่งยืมบางแล้วโคลงศีรษะไปมา

“ก็อยากอยู่หรอก แต่ไม่รู้ว่าจะเจอกันยังไ้ ตอนนั้นก็ไม่ได้ถามด้วยซ้ำว่าเรียนโรงเรียนไหน แล้ว...ก็ไม่รู้ชื่อจริง นามสกุลจริงมันด้วย...ช่างเหอะ! ถ้าจะได้เจอกัน มันก็ต้องได้เจอกันวันยังค่ำนั่นแหละ รีบกินดีกว่า เดี่ยวจะไปกินขนมหวานต่อ ถ้าไปก่อนเที่ยงครึ่ง บัวลอยน่าจะยังไม่หมด”

“บัวลอย?!” อธิปร้องเบาๆ แต่ก็แอบตกใจไม่น้อย อันที่จริง เขาไม่ใช่คนกินยาก บัวลอยก็เคยกินอยู่บ้าง แต่ไม่คิดว่ามันจะหลุดออกมาจากปากของผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้าเขา

“ทำไม? กินไม่เป็นเหรอ” คำถามนั้นดูใสซื่อ แต่ดวงตาเรียวที่จ้องมองมาที่เขานั้น ระยิบระยับเหมือนอยากจะแกล้งจนน่าดี ร่างสูงได้แต่นึกเขินเขี้ยวในใจ

“กินเป็น แต่...เมื่อกี้มีบางคนบอกว่าจะได้อะ...” พอถูกยั่วจนเข้าหน่อย จอมขวัญก็ชักสีหน้าเป็นบึ้งตึงใส่ทันที

“ไม่ได้เอทแล้ว! มีไรมั้ย” อธิปส่ายหน้าไปมา

“ไม่มี ไม่ได้เอาก็ดีแล้ว เพราะพี่ชอบหุ่นของขวัญตอนนี้...” ร่างสูงทำยักคิ้วหล่อดา “...มันเหมาะมือดี” ประโยคหลังเขาพูดเสียงเบาแต่ชัดให้คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของ โต๊ะอ่านภาษาปากเอา และพอจอมขวัญอ่านออกเท่านั้น ใบหน้าหล่อเหลาก็ถลึงตา ใส่เขาทันที ริมฝีปากบางกำลังจะไว แต่อธิปชี้ไปที่ข้าวในจานของคนจะไวเสียก่อน

“ไม่รีบกิน เดียวก็ไปไม่ทันกินบัวลอยหรอก” เขาตัดบท เพียงเท่านั้นเจ้าของสายตา ขุ่นๆเลยต้องยอมก้มลงตักข้าวเข้าปากต่อ แม้ว่าจะยังส่งกระแสหงุดหงิดใส่อธิปต่อไป ก็เถอะ

...บัวลอย...อธิปไม่ค่อยได้ทานของหวานอย่างจริงจังเสียเท่าไร แคทานให้ครบทุก มื้อ บางที่ยังยากเต็มกลืน แต่มื้อเที่ยงวันนี้ เขากลับต้องมานั่งทานบัวลอยกับตัวแสบ ที่สั่งของตัวเองที่เดียว 2 ถ้วยแบบพิเศษอีกต่างหาก

“เฮ้อ...อืม...” ออกจากร้านข้าวขาหมู ต่อด้วยร้านขนมหวาน จอมขวัญและอธิปก็มา จบที่สวนสาธารณะใกล้ๆโรงแรมในเครือวิมาลา ซึ่งคนที่ทางดีเยี่ยมอย่างลูกหลาน เครือนี้เป็นคนออกปากให้อธิปพามาเอง เพราะเห็นว่าอีกเกือบครึ่งชั่วโมง ว่าจะถึง เวลาเข้านานช่วงบ่าย

อธิปเหลือบมองคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้นั่งยาวข้างกายเขา เจ้าตัวกำลังกระดกน้ำขวด แก้วเลียน หลังจากฟาดขนมหวานไปถึงสองถ้วย

...ไม่มีมาดของชายหนุ่มหล่อเหลาเจ้าสำอางเลยแม้แต่หน่อย จอมขวัญเวลานี้เหมือน ไม่มีหัวใจในใดๆครอบค้ำระ เป็นเพียงผู้ชายธรรมดาที่ทำตัวสบายๆ และหายใจได้ อย่างเต็มปอด

“มองทำไม”

“พรุ่งนี้ตอนกลางวัน พี่ติดกินข้าวกับลูกค้าคงมากินข้าวด้วยไม่ได้ แต่ตอนเย็นน่าจะว่าง ไปกินราดหน้าด้วยกันมั้ย” ราดหน้าข้างถนนที่เป็นอาหารมื้อแรกของเขาและจอมขวัญ อธิปจำได้ไม่ลืม...ไม่ลืมทั้งรสชาติของราดหน้า และไม่ลืม...ว่าคนตรงหน้าคุยโทรศัพท์กับคุณพัชรีอย่างออदอ่อนเพียงใด

...เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ที่เขาจะได้เห็นจอมขวัญคุยแบบนั้นกับเขาบ้าง...เรียกแทนตัวเองว่า ‘ขวัญ’ อย่างนั้น ‘ขวัญ’ อย่างนี้...ถ้าถึงวันนั้นขึ้นมาจริงๆ อธิปคงสุขใจพิลึก...

จอมขวัญหันมองคนชวน เขาอยากจะตอบปฏิเสธให้อีกฝ่ายหน้าม่านหрок...แต่...ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเวลาอยู่กับอธิป เขาสบายใจ...สบายใจจนอยากอยู่ด้วยเรื่อยๆ...ไม่ต้องกังวลถึงท่าทางที่จะแสดงออก ไม่ต้องกังวลว่าจะพูดอะไรออกไปแล้วดูดีหรือไม่...พออยู่กับอธิป เขาปล่อยตัวเองได้อย่างที่อยากทำ...มันโล่งและปลอดโปร่ง...

“ไม่ต้องหрок...เดี๋ยว...เดี๋ยวผมเลิกงานแล้วซื้อไปให้”

“ซื้อมาให้? ให้ที่บริษัทพี่นะเหรอ?”

“ฮืม” อธิปยิ้ม ก่อนจะเบือนสายตากลับไปมองบ่อน้ำเบื่องหน้าที่กำลังสะท้อนวิบวับกับแสงแดดร้อนแผดเผายามเที่ยง

“แล้วพี่จะรอ...” จอมขวัญทำเป็นไม่ได้ยิน เขาลุกจากเก้าอี้แล้วบิดชี้เกียจ

“ผมจะกลับไปทำงานแล้ว” ทว่าไม่ทันจะได้ออกเดิน แขนเขาก็ถูกมืออุ่นคว้าเอาไว้

“พี่ขออีกอย่างได้มั้ย” เจ้าของมืออุ่นเอ่ยปาก อย่างที่ทำเอาคนถูกขอต้งเหลือบตากลับมามองอย่างสงสัย

“เวลาอยู่กับพี่สองคน เรียกตัวเองว่าขวัญได้รีเปล่า” เหมือนความอุ่นของฝ่ามือใหญ่นั้นจะส่งกระแสความอ่อนโยนเข้าไปสู่หัวใจจอมขวัญจนมันเต้นรัว ร่างโปรงไม่ตอบ เขาบิดแขนออกเบาๆ มืออุ่นนั้นก็ยอมปล่อยแต่โดยดี

“เดี๋ยวผมขอประชุมกับผู้ถือหุ้นก่อนแล้วกัน ถ้าทุกฝ่ายอนุมัติ ...พีโตก็เรียกได้...” จอมขวัญตอบก่อนจะรีบก้าวขาออกจากสวนสาธารณะกว้างอย่างรวดเร็ว อย่างที่หาเอาอิปได้แต่สายศีรษะไปมาที่ร่างโปรงกลายเป็นจอมแถ แถไปเรื่อย...ย...

...เดียว...เมื่อก็...จอมขวัญเรียกเขาว่า ‘พีโต’ ...

...ร้ายจริง ทำเป็นแถเรื่องเรียกชื่อตัวเอง แต่ตอนท้ายกลับเรียกชื่อเล่นเขาแบบนี้... แค่นี้ก็มาตามเฝ้าอยู่ทุกเที่ยงแล้ว กะจะให้ยากเจอหน้าทุกชั่วโมงเลยใช่ไหม ทำกันแบบนี้...

เจ้าของชื่อเล่นว่า ‘โต’ อมยิ้มกับตัวเองแล้วโคลงศีรษะไปมา...ท่าจะแยะ...ถ้าวันที่จอมขวัญเรียกแทนตัวเองว่า ‘ขวัญ’ กับเขามาถึงในเร็ววันนี้...หัวใจเขาคงเต้นแรงจนเหนื่อยเสียวละมั้งนี่...

.....

จอมขวัญทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ทำงานของตัวเอง มือกำลังจะเอื้อมไปหยิบแฟ้มงานมาจัดการต่อ แต่พนักงานสาวอลามาที่โต๊ะเขาเสียก่อน

“คุณจอมคะ คุณจักรบอกว่าคุณจอมมาแล้ว ให้รีบไปพบคุณจักรที่ห้องคะ” จอมขวัญพยักหน้ารับรู้ เขาวางงานลงที่เดิม ก่อนจะลุกจากเก้าอี้อีกครั้งแล้วเดินไปขึ้นลิฟต์ตรงขึ้นไปยังห้องทำงานของพี่ชาย

...โดยไม่รู้แม้แต่บ่อย...ว่าเรื่องที่ตนเองเคยโกหกเอาไว้...วันนี้...มันกลายเป็นความ

จริง...

.....

“อะไรนะ?!! ไอ้อนุชาไปป่วนเป๊ยนอยู่หน้าบ้านคุณน้า?!!”

“คุณรุ่งทิพมาบอกว่าเขาเจออนุชาไปดักรอที่หน้าบ้านมา 2-3 วันแล้ว” จอมขวัญได้แต่ตกตะลึงเพราะคิดไม่ถึงว่าเรื่องที่เขาโกหกเอาไว้กลับกลายเป็นจริงขึ้นมา ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่งกับโซฟาในห้องทำงานของพี่ชายอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรดี

“ไอ้ขวัญ แกพอมีเพื่อนที่รู้จักไอ้อนุชาอะไรนั่นไหม ให้เขาสืบให้สิ” จักรกฤษณ์เองแม้จะปากเสียปากร้ายใส่น้ำทิพย์อยู่บ่อยๆ แต่ในใจลึกๆที่เขาสนใจเธอนั้น ก็...ทำให้อดไม่ได้ที่จะนึกห่วงใย

“ได้ๆ แล้ว...เย็นนี้คุณน้ากลับยังงิ พี่จักรรู้รีเปล่า”

“เห็นคุณรุ่งทิพว่า ให้น้ำทิพย์เอารถไปกลับเอง แต่ช่วงนี้กลับบ้านเย็นเพราะที่ทำงานมีลูกจ้างเข้าใหม่ น้ำทิพย์เลยช่วยสอนงานให้”

“จ้ะเย็นนี้พี่จักรไปรับคุณน้า” จักรกฤษณ์ถึงกับสะดุ้งโหยง

“เฮ้ย!! ทำไมต้องเป็นฉัน?!!”

“เออะหน่า! พี่จักรทิ้งรถไว้ที่นี้แหละ เดี่ยวขวัญขับรถไปส่งที่ทำงานคุณน้า แล้วพี่ก็ขับรถคุณน้าพาคุณน้ากลับบ้าน ส่วนขวัญจะไปตามข่าวเรื่องไอ้อนุชา แล้วค่าๆ จะไปรับพี่จากบ้านคุณน้า...”

“เดี๋ยวก! ทำไมแกไม่โทร.ตามข่าวะ! แล้วทำไมต้องเป็นฉันไปรับไปส่งน้า

ทิพย์?!” จักรกฤษณ์รู้น้องชายพยายามจะเปิดโอกาสให้เขากับน้ำทิพย์

เขายอมรับว่าเขาสนใจหญิงสาวคนนั้น แต่ก็แค่สนใจ...ถ้าเขาไม่สานต่อ ความรู้สึกทั้งหมดจะคงที่และคาดว่ามันจะลดลงไปเอง แต่ถ้าจอมขวัญยืนยันให้เขาไปเจอหน้า น้ำทิพย์บ่อยๆ เดียวก็เลยเถิดจนได้! จักรกฤษณ์ยังยึดมั่นกับคำสัญญาของตัวเอง... เรื่องคบหาผู้หญิงคนเดียวกับน้องชายมันจะต้องไม่เกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง

จอมขวัญยี้หัวอย่างหงุดหงิดที่ถูกพี่ชายชักไซ้

“ก็ถ้าโทร.มันช้า! ไม่ทันใจ! กว่าจะโทร.ไล่ถามทีละคน มันสู้ไปที่ผับแล้วเจอแม่ทุกคนที่อยากถามข่าวไม่ได้ไม่ใช่รึไงล่ะ! แล้วพี่จักรไม่ต้องมาอ้านั้นอ้านี่ หัดมีน้ำใจกับมนุษย์เพศหญิงซะบ้าง!! ผู้หญิงไม่ได้อ่อนแอก็จริง แต่เราที่เป็นผู้ชายก็แข็งแกร่งกว่า อะไรที่เราดูแลได้ก็ต้องช่วยเขา!” แลดูเป็นเหตุเป็นผลดีทีเดียว แต่ จักรกฤษณ์ยังมองหน้าน้องชายอย่างไม่วางใจ จนจอมขวัญชักสีหน้าหงุดหงิดใส่

“ตามนี้นะ! แล้วเย็นนี้เจอกันที่รถขวัญเลย!” ว่าแล้วเจ้าตัวก็หันหลังเดินออกจากห้องทำงานของพี่ชายอย่างร้อนใจทันที ในขณะที่จักรกฤษณ์ก็เอาแต่กังวลกับสิ่งที่น้องชายกำลังพยายามให้เขาได้ใกล้ชิดกับน้ำทิพย์ เลยลืมเสียสนิทว่ายังไม่ได้ซักเรื่องที่จอมขวัญไปไหนมาไหนกับอธิป

.....

เย็นนั้น สองหนุ่มลูกหลานตระกูลวิมลกิตติก็บุกไปถึงที่ทำงานของน้ำทิพย์ พวกเขา นั่งรอที่ล็อบบี้และให้ประชาสัมพันธ์โทร.ขึ้นไปแจ้ง ครูเดียว น้ำทิพย์ก็เดินลงมาพร้อมกับกระเป๋าสะพาย

“เลิกงานเย็นมากเลยนะครับ” จอมขวัญเอ่ยปากทันทีอย่างเป็นห่วง นี่เลยเวลาเลิกงานปกติของน้ำทิพย์มาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว

“นำเสนองานให้คุณอัญนะค่ะ”

“อ้อ...ที่ว่าเป็นลูกจ้างคนใหม่?” น้ำทิพย์ยิ้มรับแทนคำตอบ จอมขวัญอยากเตือนให้หญิงสาวระวังตัวมากกว่านี้ แต่ก็พูดไม่ออก

“เขาเป็นผู้หญิงนะค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก แล้วน้ำก็จอดรถที่ลานจอดรถข้างหน้า ไม่เปลี่ยวค่ะ” น้ำทิพย์รู้ว่าทำไมวันนี้สองพี่น้องถึงพากันมารับเธอถึงที่ทำงาน คงเป็นเพราะมารดาไปเล่าเรื่องอนุชาเอาไว้ เธออดเกรงใจไม่ได้ แต่ลึกๆก็กังวลในความปลอดภัยของตัวเองเช่นกัน

“จะไปกับไฉนบ้าง? ยิงเย็นรดยังติดอยู่” จักรกฤษณ์เอ่ยปากอย่างตัดรำคาญ เมื่อเห็นน้องชายและอดีตคนรักมองหน้ามองตากันเหมือนจะรำไรอีกนาน

“จันคุณน้ำพาพี่จักรไปที่รถเลยครับ เดี่ยวให้พี่จักรขับให้” จอมขวัญตัดสินใจเรียบร้อย อย่างที่หาเอน้ำทิพย์นั่งจัน

“เอ๋?! ทำไม?...”

“พี่จักรมารถผมนะครับ แล้วอีกอย่าง...เราต้องทำให้คนรอบข้างเห็นว่าคุณน้ำมีผู้ชายคอยรับส่ง และไปไหนมาไหนด้วย ไปเถอะครับ...เดี๋ยวยิงเย็น รถจะยิงติดอย่างที่พี่จักรว่า” จอมขวัญยิ้มสำหรับอีกครั้ง ก่อนจะเป็นฝ่ายหมุนตัวเดินนำออกจากตึก โดยที่ตนเองแยกไปเอารถของตน และทิ้งให้หญิงชายสองคนนั้นตัดสินใจกันเอาเอง

.....

จอมขวัญปล่อยหญิงสาวไว้กับจักรกฤษณ์ เพราะรู้ว่าพี่ชายเขี้ยวพอตัว ถ้าเกิดอะไรขึ้น จักรกฤษณ์คงจะจัดการได้ เขาขับรถออกจากที่ทำงานของน้ำทิพย์ ฝ่ารถติดมหาโหดมายังปั๊ประจำที่มีเพื่อนฝูงแวะเวียนมาเที่ยว...และหนึ่งในเพื่อนฝูงที่วาก็คือ ทรงพล...

“ใจ...ใจจอม” วันนี้ทรงพลมาแต่หัววัน ไม่รู้มีใครคาบข่าวไปบอกหรือไม่ว่าวันนี้จอมขวัญอยากเจอหน้ามันเป็นที่สุด

ทรงพลยังส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้เหมือนเคย จอมขวัญเดินไปนั่งที่เคาท์เตอร์บาร์ สั่งเครื่องดื่มกับบาร์เทนเดอร์เรียบร้อยก็หันมาทางชายหนุ่มผู้มีเส้นสายและธุรกิจใต้ดินอยู่ในมือ

“มึง...รู้เรื่องอนุชาบ้างมั๊ย” คนถูกถามเลิกคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะทำหน้าเข้าใจ

“อ้อ...ไอ้เปี้ยก อนุชาไข่ม้อย”

“อืม”

“อยากรู้เรื่องไหนของมันล่ะ? เรื่องที่มันติดเงินกุหลาบล้าน หรือว่าเรื่องที่มันยังออฟเด็คออกไปนอนทั้งๆที่มีเมียแล้ว อ้อ...แต่ได้ข่าวว่าเมียมันท้องนี่นะ”

...ภรรยาของอนุชาท้องด้วยจ้ะหรือ?! แต่อนุชาก็ยัง...จอมขวัญไม่รู้จะด่าไอ้ผู้ชายรายนั้นอย่างไรดี แต่...จะพูดอะไรมาก็ไม่ได้ ขนาดเขาเอง...เขายังเคย...

“ส่วนเรื่องอื่นนอกจากนั้น ถ้ามึงถาม กูจะตอบเท่าที่กูรู้แล้วกัน เรื่องไอ้เปี้ยกมันเยอะจะตาย ให้สาธยายทุกเรื่องในสามคืนก็ไม่หมดหรอก” ทรงพลว่าพลางยกไหล่แล้วกระดกน้ำสีอำพันเข้าปาก

“จ้ะ...มึงเคยได้ยินเรื่องที่ว่ามันมีเมียน้อยบ้างมั๊ย?” ทรงพลเหลือบตามามองคนถาม เขาเกาคางไปมา

“ไอ้บ้านนี้มีเมียเยอะจะตาย แต่ถ้าหมายถึงเมียที่ต้องส่งเสียเลี้ยงดูละก็ ไอ้เปี้ยกมันไม่มีปัญญาหรอก หนี้กุหลาบล้านมันยังจ่ายไม่หมดเลย...”

“ไม่ๆ ภูหมายถึง...มึงเคยได้ยินเรื่องที่มันเล็งผู้หญิงไว้มั้ย” ทรงพลหันมามองจอมขวัญตรงๆ แล้วกระดกยิ้ม

“มึงจะถามเรื่องที่มันคิดจะกลับไปหาแฟนเก่ามึงใช่มั้ยไอ้จอม” พอถูกถามตรงประเด็นแบบนั้น ก็ทำเอาร่างโปรงนิ่งงันเพราะไม่คิดว่าทรงพลจะรู้ถึงขนาดนี้

“เอาเป็นว่าถ้ามึงห่วงแฟนเก่ามึงละก็ ภูแนะนำว่าให้ดูแลกันดีๆ เห็นไอ้เปี้ยกมันเป็นแบบนั้น มันก็เส้นสายเยอะพอตัว มันทำอะไร มันไม่ลงมือเองหรอก...” ทรงพลยิ้มบาง “...ใช้คนอื่นคือเรื่องถนัดของมัน...ภูจะเตือนให้มึงรู้”

...หมายความว่าอนาคตคิดจะกลับมาคว้าน้ำทิพย์จริงๆ ทั้งที่มีภรรยาแล้ว และภรรยาก็กำลังตั้งท้อง!!...

...นี่เขาจะอย่างไรดี?!! เขาจะช่วยน้ำทิพย์อย่างไรให้พ้นมืออนาคต!...

ตอน 12

อธิปรอ...

...สามทุ่มแล้ว...แต่เขายังจำได้ว่ามีใครบางคนนัดเอาไว้ว่าวันนี้จะเอาราดหน้ามาฝากที่บริษัท...

ชายหนุ่มลุกจากเก้าอี้ที่โต๊ะทำงานไปยืนดูที่กระจกหน้าต่าง จากห้องทำงานของเขา สามารถมองเห็นถนนใหญ่หน้าตึกที่เลี้ยวเข้าสู่อาณาเขตของอาคารสำนักงาน

ของบริษัทได้...ในความมืดสลัวยามค่ำคืน ถนนหน้าบริษัทค่อนข้างโล่ง ไฟสีส้มจากเสาไฟริมถนนให้ความสว่างพอๆกับไฟหน้ารถยนต์คันแล้วคันเล่าที่สัญจรไปมา...แต่...ไม่มีรถคันใดเลี้ยวเข้ามาเลย

...หรือจะลืมไปแล้ว...

อธิปถอนหายใจแผ่ว...จอมขวัญบอกเองว่างานเยอะ จะลืมก็ไม่น่าแปลกหรอก แล้วนี่ก็สามทุ่มแล้ว ป่านนี้เจ้าตัวอาจะกลับบ้านหลับเป็นตายไปแล้วก็ได้...

หัวใจอธิปปวดหนีบ แม้จะรู้ว่าท้อไม่ได้ แต่...ก็ยังอดจะเสียใจไม่ได้อยู่ดี...จอมขวัญลืม...แม้เป็นสัญญาเล็กๆน้อยๆแต่จอมขวัญก็ลืมเขา...

ร่างสูงหมุนตัวกลับมาหยิบกุญแจรถ ก่อนจะเดินไปคว้าเสื้อสูทที่แขวนอยู่บนไม้แขวน แล้วออกเดินตรงไปที่บ้านประตู่ ช่วงระยะทางไม่กี่ก้าวนั้น อธิปภาวนาขอให้บ้านประตู่เปิดออก พร้อมกับใครบางคนโผล่หน้าเข้ามาด้วยการหอบแฮ่ก...ทว่า...ไม่มี...ไม่มีใครคนนั้น ชายหนุ่มหยุดที่หน้าบ้านประตู่ ก่อนจะถอนหายใจอีกครั้ง แล้วจึงเอื้อมมือไปกดปิดสวิสช์ไฟที่เปิดมาทั้งวัน...และวันนี้...มันจบลงแล้ว...จอมขวัญไม่มา...เขาก็ไม่รู้จะอยู่ต่อไปทำไม

ชายหนุ่มขับรถกลับบ้าน แม้จะนึกอึดอัดอยู่ในอก เขาจะขับไปบ้านเรือนไทยของจอมขวัญก็ได้หรอก...แต่...ไปแล้วมีประโยชน์อะไร...จอมขวัญลืม ลืมเรื่องที่สัญญาเอาไว้กับเขา ไม่แม้แต่จะโทร.มาบอกกันสักนิดว่ามาไม่ได้ หรือติดธุระ...ก็เพราะว่าลืม...นั่นสิ...เพราะว่าลืม แล้วจะโทร.มาได้อย่างไรกัน...

ริมฝีปากแค้นยิ้มอย่างนึกเจ็บใจตัวเอง ก่อนจะเลี้ยวรถเข้าซอยเพื่อกลับบ้านที่อยู่ไม่ไกลจากบริษัทนัก เขากดรีโมทเพื่อเปิดประตูรั้วอัลลอยหน้าบ้าน รออดีตใจนิ่ง ประตูรั้วก็เลื่อนออกให้เขาเคลื่อนรถเข้าจอดที่โรงรถ

อธิปลงจากรถ ก่อนจะก้าวขาเดินเข้าบ้าน เขาชะงักไปเล็กน้อยที่เห็นไฟห้องนั่งเล่น

ยังเปิดอยู่ จึงชะโงกหน้าเข้าไปดู

“แม่...” คุณกนกนุชยังดูละครหลังข่าวอยู่เลย ภาพเคลื่อนไหวบนจอทีวีบอกเขาอย่างนั้น หญิงสูงวัยหันมามองตามเสียงเรียกก่อนจะยิ้มให้เมื่อบุตรชายคนโตยกมือไหว้

“กลับตึกจังนะโต”

“เอ่อ...ครับ...” ชายหนุ่มพูดไม่ออกว่าที่กลับตึกเป็นเพราะเขารอใครบางคน แต่ใครคนนั้นกลับทำให้เขารอเก้อ

“นี่เต็งก็เพิ่งกลับมาเหมือนกัน นั่งกินข้าวอยู่ในครัวกับพ่อนุณ โตกินอะไรมารี๊ยง” น้องชายของเขาก็เพิ่งกลับเหมือนกันหรือ?...อธิปเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อรู้ว่าวันนี้น้องชายกลับมาก่อนเขาเสียอีก ทั้งๆที่ปกติแล้วรายนั้นมักจะติดเที่ยวหลังเลิกงานเสียด้วยซ้ำ

“ไม่ค่อยหิวนะครับแม่”

ชายหนุ่มไม่มีอารมณ์จะทานอะไร เขามองหญิงสูงวัยที่หันกลับไปสนใจละครโทรทัศน์ต่อ ก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปนั่งใกล้ๆด้วยไม่รู้ว่าตัวเองควรจะพูดหรือทำอะไรดี

“มีอะไรรีเปเล่าโต” คุณกนกนุชหันมาถาม อย่างที่ทำเอาบุตรชายคนโตนิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะส่ายศีรษะไปมา

“เปล่า แม่ดูละครเหอ...”

“ใช่...กำลังสนุกเลย นี่!...วันนี้คุณรุ่งมาหาแม่” คุณรุ่งทิพมาหามารดาของเขาไม่ใช่เรื่องน่าแปลก เพราะทั้งสองคบค้าสมาคมกันฉันเพื่อน แต่...ที่น่าแปลกคือแม่นำความมาบอกเขาต่างหาก...อธิปเลิกคิ้วเล็กน้อย แต่ก็ปล่อยให้มารดาที่ตายังจับจ้อง

โทรทัศน์ เอ่ยปากพูดต่อ

“เห็นว่าหนูน่าจะเลิกกับหลานชายคุณชัย ริมลกิตติแล้วไหม้ย”

“ครับ...” เลิก...แต่ยังรัก...อธิปรู้ว่าจอมขวัญผูกความรู้สึกของตัวเองไว้ที่น้ำทิพย์มาก
เพียงใด

“อย่างงี้เอง เฮ้อ! นี่คุณรุ่งก็มาร้องห่มร้องไห้กับแม่ว่าลูกสาวตัวเองนะเป็นสเปก
ของพวกมีข้าวฉาว...เลิกกับหลานคุณชัยมา ก็ปรากฏว่ามีผู้ชายมาด้อมๆมองๆหน้า
บ้าน แล้วไอ้ผู้ชายคนนั้นก็ดันแต่งงานมีเมียแล้ว แถมยังเสเพลอีกต่างหาก แม่ก็ไม่ว่า
จะปลอบยังไง ขึ้นชื่อว่าคนเป็นแม่ก็กลุ้มใจกับทุกเรื่องของลูกอยู่แล้ว แล้วยังเป็นลูก
สาว ก็ยิ่งกลุ้มหนัก เห็นคุณรุ่งร้องไห้แล้วแม่ก็ว่าตัวเองโชคดียิ่งๆที่ไม่มีลูกสาว”

อธิปชะงักไปทันทีที่รู้จากมารดาว่ามีผู้ชายมาติดพันน้ำทิพย์ ทั้งยังเป็นผู้ชายที่ขึ้น
ชื่อทางด้านฉาวโฉ่ถึงขนาดแต่งงานแล้ว แต่ก็ยังมาดักกรอหน้าบ้าน...

...หรือจอมขวัญจะรู้เรื่องนี้...

“แล้ว...น่ารุ่งเขา...เขามาขอให้แม่ช่วยอะไรรีเปล่าครับ” คุณกนกนุชสายหน้า

“ไม่หรอก...เขาแค่มาระบายให้แม่ฟัง แต่แม่ก็บอกเขาไปแล้วนะ ว่าถ้ามีอะไรที่คิดว่า
แม่พอจะช่วยได้ ก็ให้มาบอก แต่เขาว่าเขาเกรงใจโต...” คนเป็นแม่ก็ไม่เข้าใจคำพูด
ของเพื่อนรักนักกว่าเหตุใดจึงมานึกเกรงใจลูกชายของเธอเอาตอนนี้ ทั้งๆที่คราวก่อนก็
ถึงขั้นขอร้องให้อธิปเข้าไปเป็นมือที่สามเสียอีก แต่สำหรับอธิปแล้ว เขาเข้าใจดีว่า
ทำไมคุณรุ่งถึงนึกเกรงใจเขาขึ้นมา...คงจะเพราะเรื่องที่เข้าใจไปเองว่าเขาจับจอม
ขวัญคบหากัน...

“แล้วเขายังเล่าอีกนะ ว่าเดี๋ยวนี้หลานคุณชัย กลายมาเป็นเพื่อนสนิทของหนูน่าไป แล้ว...แล้วก็เพราะหลานคุณชัยนี่แหละ ที่มาเตือนล่วงหน้าว่าผู้ชายคนนั้นหวังจะเข้ามาคบหากับหนูน่าทั้งๆที่มีเมียแล้ว...จะว่าไปก็แปลก ตอนที่หลานคุณชัยเป็นแฟนหนูน่านะ แม่เห็นคุณรุ่งทั้งดำทั้งว่าสารพัด พอตอนนี้เลิกกันแล้ว ดันมาชื่นชมให้แม่ฟังยกใหญ่” อธิปยิ้มบางกับคำพูดของมารดา

“โตก็พอจะรู้จักเขาไหม๊ สรปว่าเขานิสสัยดีหรือนิสสัยไม่ดีกันแน่ละ”

“นิสสัยหรือครับ? เขาก็...เหมือนเด็กชนๆนะครับแม่ แต่ถ้าจะเอาเรื่องขึ้นมาจริงๆก็ร้าย ใ้ย่อย แต่ผมว่าจริงๆแล้วเขาเป็นคนขี้เหงา อ้อ...เขารักครอบครัวมากเลย ทั้งป้า ทั้งลุงแล้วก็พี่ชายเขา...เวลาอยู่กับคนอื่นก็ทำเป็นผู้ชายมีมาด แต่พออยู่กับป้ากับลุงเขาที่ไร เขากลายเป็นเด็กทุกที”

“เขาชื่ออะไร”

“จอมขวัญครับแม่ เขาบอกใครต่อใครว่าชื่อเล่นชื่อจอม แต่...มีไม่กี่คนเท่านั้น ที่ได้เรียกชื่อเล่นเขาจริงๆ”

“ชื่อเล่นจริงๆ?” คุณกนกนุชหันมาถามอย่างสนใจ อธิปยิ้มอีกครั้ง ยามนึกถึงชื่อเล่นที่อีกฝ่ายหวงนักหวงหนา

“ครับ ชื่อเล่นจริงๆของเขาชื่อ...ของขวัญ...”

“ชื่อน่ารักจัง...”

“ครับ” อธิปเหลือบตามองมารดาที่ให้ความสนใจละครหลังข่าวต่อแล้ว แต่...เขายังคงอยากคุยเรื่องของจอมขวัญให้มารดาฟังต่อ “แม่...อยากเจอเขามั้ยครับ”

คุณกนกนุชหันมาบอกบุตรชายก่อนจะยิ้มบาง

“พามาเที่ยวบ้านเราบ้างก็ดี แม่อยากเจออยู่เหมือนกัน อย่ารู้ว่าคนแบบไหนที่คุณ
รังทั้งดำทั้งชมให้แม่ฟัง”

.....

‘อ้อ...ใช่ ช่วงนี้ไอ้ขวัญมันยุ่งกับเรื่องน้ำทิพย์หัวแทบขวิด’ เสียงจักรกฤษณ์ดังมาจาก
หูโทรศัพท์ อธิปผอนลมหายใจเบา แม้จะพอดคาดเอาไว้แล้วว่าที่จอมขวัญลืมนัดที่
ให้ไว้กับเขาเป็นเพราะเรื่องของน้ำทิพย์ แต่ก็อดใจหายไม่ได้อยู่ดี

‘แต่ที่ช่วยหนักสุด เห็นจะเป็นผมนี่ล่ะ! ไอ้ขวัญเล่นโยนงานให้ผมไปรับไปส่งน้ำ
ทิพย์ ส่วนตัวมันอ้างว่าจะไปหาข้าวของนายอนุชา ไม่รู้ไปหาถึงไหนเหมือนกัน วันนี้มี
ราดหน้าหิ้วกลับบ้านมาตั้งสี่ถุง’

“ราดหน้า?!” อธิปทวนคำ พลัง تردตัวลงนั่งปลายเตียงในห้องส่วนตัว

‘ใช่ มันเพิ่งกลับมาถึงเมื่อไม่กี่วันนี้เอง’

...ไม่ได้ลืมนัดหรือ?...เขานึกว่าจอมขวัญลืมนัดไปแล้วว่านัดอะไรกับเขาเอาไว้...

‘คุณอธิป?’ อธิปคงเงยไปนาน ปลายสายถึงเรียกชื่อเข้าให้

“อ่า...ครับ?”

‘คุณโทร.มาถามเรื่องน้ำทิพย์ก็ดีแล้ว คือ...พอไอ้ขวัญบอกว่าจะไปหาข้าวจากเพื่อน
มัน ผมก็ไม่ค่อยจะใส่ใจมันเท่าไรหรอก ถ้าเพื่อนมันเป็นคนอื่น ผมจะไม่ห่วงหรอก ห่วงแต่
ว่าเพื่อนมันจะซื้อทองพลนี่ล่ะ...ถ้ายังงั้น...ผมวานคุณหน่อยนะ มึงงานต้องดีลกับไอ้ขวัญ

อยู่แล้วใช่ไหม ช่วยดูๆแลๆมันหน่อยแล้วกัน ถ้าเห็นไม่ชอบมาพากล มาบอกผมที'

“ได้ ไม่ต้องเป็นห่วง” เขาจะดูแลจอมขวัญอย่างดีให้สมกับที่จักรกฤษณ์ฝากฝัง

‘ขอบคุณมาก อ้อ...พรงนี้ไอ้ขวัญมันลานะ เห็นว่าโตรุ่งหลายคืนแล้ว ถ้าคุณจะคุยเรื่องงานก็เข้ามาคุยกับมันที่บ้านก็ได้ มันนอนแฉ่งแฉ่งอยู่ที่นี่ละ’

“ครับ...ผม...คงได้เข้าไป...” พวกเขาคุยกันต่ออีกไม่กี่ประโยคก่อนจะวางสาย และทันทีที่วางสาย อธิปก็รีบหยิบสมุดตารางงานของตนเองขึ้นมาดูรายละเอียดของวันพรงนี้ทันที ก่อนจะยิ้มบางที่มุมปาก

...พรงนี้...บุกไปกินราดหน้าที่บ้านเรือนไทยดีกว่า...

.....

จอมขวัญตื่นสายโด้ง เพราะลุยทั้งงาน และตามเรื่องของอนุชาที่มาติดพันน้ำทิพย์จนทำให้นอนไม่พوماหลายวัน เขาเลยหาเรื่องโดดงานเสียเลย ตอนแรกจักรกฤษณ์ทั้งกัดทั้งโวยวายหาว่าเขาเอาวันหยุดมาใช้ฟุ่มเฟือย แต่พอเขายกมือขึ้นแตะหน้าผากทำหน้าเบลอๆ เพียงเท่านั้นไอ้พี่ชายปากร้ายแต่ใจดีก็เจียบสนิท มันคงกลัวเขาจะเป็นลมต่อหน้ามันอีกล่ะมัง

“ของขวัญ...จะกินข้าว หรือจะกินราดหน้าที่เราซื้อเมื่อคืน” คุณพัชรีที่กำลังช้อนวุ้นให้สาวใช้เข็ดเครื่องเรือนทุกชนิดจนฝุ่นหายวับ หันมาถามหลานชายสุดที่รักทันทีที่ได้ยินเสียงประตูห้องเปิด

“ราดหน้าก็ได้ ป้ารี”

ราดหน้า...ราดหน้าค้างคืน...ราดหน้าที่เอาไปให้อธิปที่บริษัท แต่...เขาไปช้าเกิน...สี่ทุ่ม

แล้วตอนนั้น...ตอนที่จอมขวัญไปถึงบริษัทของอธิป และยามยืนยันว่าไม่มีใครเหลืออยู่ในบริษัทสักคน ชายหนุ่มเลยต้องขับรถกลับ...

...โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเอง เขาไปช้าเอง เขานึกถึงสัญญานั้นซ้ำเกินไป กว่าที่จะตามเจ้านายอนุชาจากไอ้ทรงพลที่ชอบขยักข้อมูลออกมาที่วัน และวันละหนอย ก็ปาเข้าไปเกือบจะสามทุ่มแล้ว และพอขับรถกลับบ้านผ่านร้านราดหน้าก็ถึงจะเพิ่งนึกออก...กว่าจะซื้อ กว่าขับรถกลับไปบริษัทของอธิป...ทุกอย่างก็ช้าไปแล้ว...

...อธิปไม่คอย...

...ราดหน้าเป็นหม้าย...

“เป็นอะไร นิ่งซึ่ม...ปวดหัวรีเป่ลาลูก” คุณพัชรวิภาชามราดหน้าที่อุ่นจนวนลงตรงหน้าหลานชาย ก่อนจะเอ่ยปากถามด้วยความห่วงใย

“เป่ล่าหรือกป้า...ขวัญแค่...แค่เซ้งตัวเองนะ”

“เซ้งอะไรอีก” จอมขวัญเลื่อนชามราดหน้าเข้ามาใกล้ ก่อนจะค้ำในถุงราดหน้าเพื่อหาเครื่องปรุง แต่ก็ถูกคุณพัชรรวบทั้งถุงไปจากมือ

“...ไม่ต้องปรุงแล้ว ตีนชะสายโต่งขนาดนี้ ถ้าเกิดยังกินเปรี้ยวมากๆละก็ มีหวังกระเพาะทะลุแน่ๆ” คนเป็นหลานทำหน้าที่อเล็กน้อยแต่ก็ไม่ได้หือ เขาคลุกราดหน้าให้เข้ากัน ก่อนจะตักเข้าปาก

“แล้ววายังไง เซ้งเรื่องอะไร บอกป้าได้มัย”

“ก็...ขวัญ...ขวัญลืมนั่นลืมนี้น้อยๆ...แล้ว...แล้วบางที...เรื่องที่ลืมนั้นก็สำคัญ...” จอมขวัญเอ่ยปากก่อน เมื่อคิดว่าเรื่องที่ตนลืมนั้น ดันเป็นเรื่องที่สัญญาเอาไว้กับอธิป

...ไม่รู้ป่านี้อะไรจะโกรธเขารึเปล่า...จะให้เขาโทร.ไปถาม...มันก็...

“คราวหลัง ถ้าสำคัญมาก ๆ ก็มาบอกป้า ป้าจะได้เอาปากกาเมจิกหัวใหญ่ๆ เขียนแปะบนหน้าผากของขวัญชะเลย ดีมั๊ยลูก”

“โธ่! ป้ารีอะ! นี่ขวัญจริงจังนะเนี่ย...” คุณพัชริสายหัวอย่างระอาใจ

“เพิ่งจะมานึกจริงจังเอาตอนนี้นะหรือ เรารู้มั๊ยของขวัญ ว่าเรานะซี่ลิมจะตาย สมัยมัธยมมีวันที่ต้องเรียนพละ ยังใส่ชุดนักเรียนไปโรงเรียนหน้าตาเฉย พอไปเรียนเมืองนอก ลืมกระทั่งวันสอบอีกต่างหาก...ป้านะชินกับเราแล้ว แล้วเราละ ไม่ชินกับตัวเองอีกหรือ” จอมขวัญพูดไม่ออก

...เขารู้ว่าเขาซี่ลิมอยู่บ้าง แต่...จะให้ชินกับตัวเองเพราะลืมเรื่องที่สัญญาเอาไว้กับอธิป...มันก็...

“ไม่คุยกับป้าแล้ว” หลานชายได้แต่ทำหน้ามู๋ แล้วก้มหน้าก้มตากินราดหน้าต่อ

“ใช่ซี่! นอกจากป้าจะไม่ใช่สาว ๆ สวย ๆ สเปกของของขวัญแล้ว ป้าก็ไม่ใช่อธิปที่เดี๋ยวนี้นี้เป็นที่พึ่งทางใจให้หลานชายของป้าได้!” คุณพัชริใสสีดีใจมากกว่าข้อมูลที่ได้มาจากสามี

คุณชัยนำความมาแล้วว่า จักรกฤษณ์เห็นอธิปและจอมขวัญออกไปทานข้าวด้วยกัน ดูท่าจะสนิทสนมกลมเกลียวกันดีราวกับไม่เคยทะเลาะใดๆ กันมาก่อน

“ป้ารี...พูดอะไรนะ...” ในขณะที่คนเป็นป้าใสใจมากกว่าเดิมไปเยอะ คนเป็นหลานกลับกลืนราดหน้าแทบจะลงหลอดลมจนเกือบสำลัก เขาใจหายวาบเพราะกลัวคุณพัชริจะสงสัยเรื่องราวของเขากับอธิป

...ไม่จริงหนา...หรือเรื่องที่ทะเลคืนนั้นจะแตก...

“ก็...เดี๋ยวนี้สนิทกับคุณอธิปแล้วใช่มั้ยละ”

“เอ่อ...ก็...ก็ลูกค้า...”

“ลูกค้าอะไร ออกไปกินข้าวเที่ยงกับเขาบ่อยๆ นี่แสดงว่าสนิทกันแล้วละสิ” จอมขวัญพูดไม่ออก เขาก้มหน้าเขียนเส้นใหญ่ในราดหน้าไปมาก่อนจะรับคำสั่งอ้อมแอ้ม “เอ่อ...ครับ...”

“มั้ยละ! ตอนที่เขาเข้ามาอยู่กับหนูน้ำแรกๆละทำเป็นเหม็นขี้หน้าเขา ตอนนี้จะเข้ากับเขาได้ดีละสิ! เออ! พูดเรื่องหนูน้ำ แล้วสรุปตอนนี้เป็นอย่างไงบ้าง นายอนุชาอะไรนั้นยังมาตามดักตามคอยอยู่รึเปล่า” พอพูดถึงน้ำทิพย์แล้ว คุณพัชรก็ทิ้งเรื่องอธิปทันที เพราะแลดูเรื่องของหญิงสาวจะหนักหนาสาหัสกว่าเยอะ

“ก็...ตอนนี้มันหายไปแล้ว แต่ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่มันจะกลับมาอีก ขวัญเลยให้พี่จักรไปตามรับตามส่งไว้ก่อน” หญิงสูงวัยพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“ดีแล้วละ หนูน้ำเป็นผู้หญิง เกิดอะไรขึ้นมามันไม่คุ้มเสียเลย” คุณพัชรตั้งท่าจะคุยอีกหลายประโยค แต่เดี๋ยวก่อน ขวัญรีบมาเรียกเสียก่อน เพราะหมูที่ตุนเอาไว้เริ่มได้ที่แล้ว หญิงร่างอวบจึงพาร่างของตัวเองเดินลงเรือนไป ทิ้งให้จอมขวัญมองตามแล้วผ่อนลมหายใจเบา

...ถ้าป้ารู้เรื่องของเขาและอธิป...มันจะเป็นอีกครั้งใช่มั้ย ที่หลานชายคนนี้ทำให้ป้าเสียใจ...

.....

คุณพัชรีไม่ได้ขึ้นเรือนไปดูหลานชายอีกเลย เพราะมัวแต่่วนกับหมุดุนและอาหารมือ
เย็นที่ทำเตรียมไว้รอทำ เพราะจักรภพบอกว่าจะพาน้ำทิพย์และคุณรุ่งทิพมาที่
เรือน จนกระทั่ง...นายพุดคนสวนของบ้านวังกระหืดกระหอบเข้ามารายงาน

“มีคนชื่อคุณอธิปมาหาคุณขวัญครับ”

“คุณอธิป? อ้อ! นายพุดไปเปิดประตูให้เขาเข้ามาเลยนะ” เจ้าของบ้านว่าอย่างนั้น ก่อน
จะเดินออกจากครัวไปยืนรอที่ตีนบันไดขึ้นเรือนซึ่งปลูกต้นกุหลาบขนานสองข้าง
รถยนต์หรูเคลื่อนตัวเข้ามาจอดใกล้ๆ ก่อนที่เจ้าของรถจะลงมาพร้อมกับยกมือไหว้

“สวัสดีครับ คุณพัชรี”

“สวัสดีค่ะ มาถึงนี่เชียว นี่คงจะมาคุยเรื่องงานกับของขวัญใช่ไหมคะ คุณอธิป”

“อ่า...ครับ...” ชายหนุ่มตามน้ำ ทั้งๆที่ความจริงแล้ว เขาไม่มีเรื่องงานต้องคุยกับจอม
ขวัญด้วยซ้ำ

“เชิญบนเรือนเลยคะ” อธิปเดินตามเจ้าของบ้านขึ้นเรือน และทันทีที่เท้าเหยียบบันได
ขึ้นบนสุด เขาก็เห็นใครบางคนหลังกลางวันอยู่บนหมอนสามเหลี่ยมที่กลางเรือนซึ่ง
ยกพื้นสูง และมีหลังคาพอกันแดด

“ตายจริง! ของขวัญหลับหรือนี่!” คุณพัชรีร้องเบาๆกับตัวเองที่เห็นหลานชายนอน
แอ้งแม้ง ถ้วยชาที่ทานเอาไว้ก็ยังวางอยู่บนโต๊ะ ไม่ยอมเอาไปเก็บที่อ่างล้างจาน
เสียด้วยซ้ำ

“เดี๋ยวป่าปลุกให้คะ”

"ไม่ต้องครับ ให้เขานอนเถอะ ธุระของผมไม่ได้สำคัญเท่าไร" คุณพัชรีเดินนำเข้าไปดูสภาพหลานชายแล้วนึกอยากดีสักทีจริงๆ จะหลับจะนอนก็ไม่เข้าไปนอนในห้องหรือ อธิปเดินตามหญิงสูงวัยเข้าไปมองคนหลับใหลๆ ก่อนจะอมยิ้มกับตัวเอง

...เขานี้ทำอะไรจะแยเสียแล้ว ขนาดจอมขวัญตอนหลับ เขายังมองว่าน่ารักน่าเกล้ง...

"จะดีหรือคะ ป้าว่าให้ปลุกจะดีกว่านะ ไม่รู้ว่าจะนอนถึงเมื่อไหร่"

"ไม่เป็นไรจริงๆครับ อ่า...แต่ยังงั้น...ผมขอรอจนกว่าเขาจะตื่นได้มั๊ยครับ" คุณพัชรียิ้มกว้างอย่างยินดี

"ได้ค่ะ คุณอธิปจะเข้าไปเดินในสวนก็ได้นะคะ เดี่ยวให้นายพุดพาไป"

"ไม่ละครับ ผมขอรอบนี้ดีกว่า...เอ่อ แล้ว...ถ้าไม่รบกวนจนเกินไป อย่าเรียกผมว่าคุณอธิปเลยครับ เรียกว่าโตก็ได้ ผมก็อายุพอๆกับคุณจักร ให้คุณพัชรีเรียกผมว่าคุณแล้วมันแปลกๆนะคะ"

แล้วที่สำคัญ อธิปอยากให้อีกฝ่ายทำความคุ้นเคยกับเขาเอาไว้ ในฐานะที่...เขาเข้ามาจับหลานชาย...

"ถ้าอย่างนั้น ป้ามีข้อแม้ว่าต้องเรียกป้าว่าป้ารินะคะ"

"ครับ" อธิปยิ้มรับอย่างที่ทำเอาคุณพัชรีที่บัดดารานิยมสไตล์ไทยๆเขมๆถึงกับเขินฉวนราวกับตัวเองเป็นนางเอกของละครหลังข่าวเมื่อคืนก็ไม่ปาน

"แล้ว...ให้เขานอนตรงนี้จะดีหรือครับ แต่ดจะไม่ไล่เขาหรือ" อธิปถามถึงเรื่องคนนอนที่ยังนอนแอ้งแม้งอยู่บนหมอนสามเหลี่ยมไม่รู้เรื่องราวใดๆ

“โล่นะโล่นะคะ แล้วถ้ารายนี้ตื่นมาเพราะแดดไล่ หรืออากาศร้อนนะ จะปวดหัวพาลไป
ทั้งวันเลย” อธิปอมยิ้ม น้ำเสียงที่คุณพัชรีใช้นินทาหลานชายสุดที่รักนั้นฟังดูแล้วน่า
เอ็นดูชนิดที่คนฟังอยากจะยื่นมือไปบิดจมูกโด่งๆบนใบหน้าหล่อเหลาที่กำลังอยู่ใน
ห้วงนิทรานั้นเสียที

“จั้น...พาเขาเข้าไปนอนในห้องดีมั๊ยครับ” อธิปเอ่ยปากถามอย่างที่ทำเอาคุณพัชรีเห็น
ด้วย แต่พอหญิงร่างอวบขยับจะเข้าไปปลุกหลานชาย อธิปกลับไวกว่าเพราะก้มลง
ซ่อนตัวคนหลับขึ้นอุ้มชบอกเขาเสียแล้ว

หญิงอวบสูงวัยถึงกับอัปาทาค้างตาโตที่เห็นอธิปอุ้มหลานชายของตนรวดเร็วราวกับ
จอมขวัญเป็นเด็กตัวน้อยๆ

“นั่นห้องของเขาใหม่มั๊ยครับ” อธิปเคยมาที่นี่พร้อมกับน้ำทิพย์แล้ว และวันนั้นเขาก็ทัน
เห็นจอมขวัญเดินสะโหลสะเหลเพราะเพิ่งตื่นออกมาจากประตูห้องด้านในสุด

“อะ...เอ่อ...จะ!” คุณพัชรีได้แต่ตอบตะกุกตะกัก อธิปจึงเบี่ยงปลายเท้าออกเดินตรงไป
ยังประตูห้องนั้น เขาระชับแขนให้ร่างคนหลับแนบกับแผ่นอกเขามากกว่าเดิม

จอมขวัญไม่ได้เบาเป็นปยุ่นๆ แม้เจ้าตัวจะสูงโปร่งแต่ก็มีกล้ามเนื้ออย่างชายหนุ่ม
ทั่วๆไป ร่างสูงก้มลงมองคนในอ้อมแขนอีกครั้งแล้วยิ้มบางอย่างนึกเอ็นดูที่จอมขวัญดู
จะหลับลึกเสียจริง เพราะขนาดถูกเขาอุ้มตัวลอยขนาดนี้ ยังไม่มีทีท่าว่าจะตื่นเลย
แม้แต่บัดเดียว

“ป่าเปิดประตูให้นะจ๊ะ” คุณพัชรีก๊อจเข้าไปช่วยเปิดประตูเพราะเกรงว่าอธิปจะหนัก
ชายหนุ่มอุ้มคนหลับเข้าไปในห้องนอนกว้างขวาง ก่อนจะวางร่างโปร่งลงบนเตียง
กว้างอย่างเบามือ หูได้ยินเสียงรีโมทเครื่องปรับอากาศทำงาน ทำให้อธิปต้องหันมอง
ตามต้นเสียง คุณพัชรีเป็นคนเปิดนั่นเอง

“ขอบใจนะจ๊ะโต ลำบากแย่เลย ของขวัญไม่ใช่ตัวเบาๆเสียด้วย” คุณพัชรีเอ่ยปากอย่างเกรงใจ แต่อธิปกลับยิ้มบาง เขากำลังจะเดินออกจากห้องเพราะเริ่มรู้สึกวุ่นวายทำอะไรโดยพลการตามใจตนมากเกินไปเสียแล้ว แต่...พอจะก้าวขาพ้นเตียง จอมขวัญที่หลับปุ๋ยกลับพลิกตัวนอนตะแคงแล้วคว้าขาทางเกงเขาไปกำแน่น

“ตายแล้ว ของขวัญ!” เสียงคุณพัชรีเอ็ดหลานชายที่ยังนอนหลับเบาๆ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ อย่าปลุกเขาเลย” เพราะเห็นท่าว่าสตรีอวบจะเข้ามาปลุกหลานชาย อธิปจึงออกปากห้าม

“จะดีหรือคะ?”

“ครับ เอ่อ...แต่...ผมคงต้องขอรอในห้องนี้จนกว่าเขาจะตื่นได้มั๊ยครับ” คุณพัชรีไม่มีทางเลือกอนุญาตอยู่แล้ว เพราะมือของจอมขวัญยังกำขาทางเกงของอธิปแน่น ก็คงต้องรอจนกว่าเจ้าคนหลับจะตื่นสถานเดียวเท่านั้น อธิปถึงจะได้ออกจากห้อง

“ตามสบายจ้ะ ถ้างั้นป่าขอลงไปดูกับข้าวก่อนนะ เตี่ยวของจะเสียชะหมดปล่อยให้เด็กมันทำ” เจ้าของเรือนออกจากห้องไปแล้ว อธิปจึงหันมามองคนหลับอย่างเต็มตา เขาสายศีระะอย่างระอาระคนเอ็นดู ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งที่หัวเตียง ยกขาข้างที่ถูกจอมขวัญกำทางเกงไว้ขึ้นมาวางบนเตียงเพื่อให้ร่างโปร่งทำได้ตามใจชอบ

ชายหนุ่มนึ้กแล้วได้แต่อมยิ้ม...ที่ดูเหมือนเขาเองจะยินยอมให้จอมขวัญทำอะไรก็ได้กับตัวเขา

“ตัวแสบเอ๊ย...” เขาบัดปอยผมที่ตกละข้างแก้มออกให้ จอมขวัญขยับตัวยุกยิกแล้วซุกหน้าลงกับหมอนนุ่มแต่ยังไม่ยอมคลายมือออกจากทางเกงอธิปอยู่ดี และร่างสูงก็นึ้กไม่อยากให้อีกฝ่ายปล่อยเสียด้วย

มือหยาบลูบใบหน้าขาวของคนหลับอย่างแผ่วเบาและอ่อนโยน เพราะรู้ว่ายามตื่น จอมขวัญจะต้องไม่ยอมให้เขาใกล้ชิดถึงเพียงนี้

...เขาคงต้องพยายามมากขึ้นไปอีก พยายามให้มากกว่านี้ เพื่อสักวันหนึ่ง จอมขวัญจะใจอ่อนยอมรับและยินยอมไปกับการสัมผัสของเขาอย่างยินดี...

.....

คุณพัชรัดกเนื้อหมูตุ๋นชิ้นมาดูเห็นว่าเนื้อมีได้ที่แล้ว จึงก้มลงปิดแก๊ส...ทว่า...แม่สมาธิทั้งหมดที่เธอมีในตอนนี้จะเพ่งไปที่การทำอาหาร แต่ภาพติดตาที่เห็นอติปุ้มหลานชายของเธอเสียตัวลอยอย่างนั้นก็ยังวนเวียนอย่างที่ทำเอาคุณพัชรัดถอนหายใจเฮือก

“คุณรีเป็นอะไรหรือคะ” เต็ม สาวรับใช้หน้าทะเล้นถามอย่างอยากรู้ เพราะเห็นเจ้านายร่างอวบเอาแต่ถอนหายใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“นี่ เวลาแกดูละครนะ แกเคยเห็นพระเอกถูกเพื่อนพระเอกอุ้มมั้ย” คุณพัชรพยายามขุดละครหลังข่าวทุกเรื่องที่เคยติดตามมาตั้งแต่สมัยยังเป็นสาว แต่จำไม่เห็นว่าใครมีละครเรื่องใดที่พระเอกกับเพื่อนพระเอกสนิทสนมถึงขั้นอุ้มชบอกกันด้วย

“เอ? ไม่เคยเห็นนะคะคุณรี แต่ก็ไม่แน ถ้าเพื่อนพระเอกเป็นตุ๊ด ก็อาจจะอยากแตะอั่งพระเอกก็ได้ค่ะ!” สาวเต็มพูดซื่อๆ แต่คุณพัชรกลับสะดุ้งโหยงแล้วร้องลั่นครว

“ไม่มีทาง!!” แล้วพอร้องออกไปแล้วก็ถูกสาวใช้จ้องด้วยความงุนงง คุณพัชรเลยต้องทำเป็นคนหม้อหมูตุ๋นเหมือนมันยังไม่เสร็จดี

“อะไรไม่มีทางคะ คุณรี”

“เอ่อ...ม...ไม่...ไม่มีทาง...ไม่มีทางที่หมุดันจะไม่สึก! เพราะฉะนั้น ยกทั้งหม้อนี้ไปวางตรงโต๊ะนั้นได้แล้วไป” แล้วคนเป็นนายก็สั่งเสียเลย สาวเต็มเข้ามายกหม้อหมุดันออกจากเตาแก๊ส ในขณะที่คุณพัชริลอบถอนหายใจเฮือกโล่งอกที่ไม่ต้องมานั่งตอบคำถามสาวใช้

...แต่...แล้วคำถามเรื่องทีอริปุ้มจอมขวัญเล่า?...เธอจะไปหาคำตอบจากไหนกัน?

จอมขวัญบิดขี้เกียจเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้น เขารู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างวางอยู่บนหน้า พอเหลือบตามองถึงได้เห็นว่าเป็นมือคน

...มือ?...มือใคร?...

ร่างโปร่งลงยกแขนสองข้างของตัวเองขึ้นดู

...มือเขาสองข้างอยู่นี่...แล้วอีกมือที่วางอยู่บนหน้าเขาล่ะ?...

หนึ่งนาที่เต็ม ที่สมองเริ่มทำงาน ร่างโปร่งเหลือบตาเงยหน้ามองตามทิศที่มีอนัน
วางอยู่ ก่อนจะตาเหลือกโพล่งเมื่อเห็นว่าเจ้าของมือกำลังนั่งพิงหัวเตียงหลับอยู่

“เฮ้ย!!!” เสียงร้องของเจ้าของห้องอย่างจอมขวัญทำเอาคนเพลอหลับลืมตาตื่น
ขึ้นมาบ้าง อธิปก็มองคนที่ยังนอนตาเหลือกจ้องเขาจากบนเตียง ก่อนจะส่งยิ้มให้

“ตื่นแล้วหรือ” ไม่มีคำตอบ นอกจากจอมขวัญจะแต่งตัวลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว

“เข้ามาได้ไง?”

“พี่มา แล้วของขวัญหลับอยู่ข้างนอก พอถามป้ารีว่าให้พาของขวัญเข้ามานอนใน
ห้องมั๊ย ป้ารีก็บอกว่าดี พี่ก็เลยอ้อมเข้ามา แล้วพอพี่จะออก ของขวัญก็ดึงขาทางเกงพี่
ไว้” ว่าแล้วอธิปก็ลดสายตาลงมองขาทางเกงตัวเองที่แม้จอมขวัญจะคลายมือออกไป
ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ แต่ก็ยังมีรอยยับปรากฏให้เห็น

“นี่พี่หลับไปเลยหรอเนี่ย...สงสัยเมื่อคืนนอนน้อย” อธิปพึมพำกับตัวเอง เขาลุกขึ้น
ยืนแล้วบิดขี้เกียจเล็กน้อย ก่อนจะหันมามองจอมขวัญที่ยังนั่งอึ้งอยู่

“เป็นอะไร?”

“เอ่อ...เปล่า...” จอมขวัญแค้ยังประมวลสถานการณ์ไม่ถูกว่าเขาควรจะทำอะไรต่อไป
อยู่ดีก็ตื่นขึ้นมาเจออธิปนั่งหลับอยู่ในห้องเขา ก็รู้อยู่หรอกว่าตอนนี้อธิปกำลัง
พยายามเข้ามาวนเวียนในชีวิตเขา แต่จอมขวัญคิดว่าอีกฝ่ายจะเข้ามาอย่างช้าๆ แต่ที่
ไหนได้...เล่นบุกมาหาถึงที่มานั่งหลับในห้องเขา แล้ว...ยังเนียนเรียกป้าเขาว่าป้าอีก
ต่างหาก...

“แล้ว...มาถึงนี้ มีอะไรรีเปล่า” จอมขวัญถามเปลี่ยนเรื่อง อธิปก็หันหน้าลงมามีไกล แล้ว
ยิ้มบาง

“มาทวงราดหน้า เมื่อวานมีบางคนลืมนะ”

“ไม่ได้ลืมนะ!”

“แต่ไม่ได้เอาไปให้” อธิปย้อนกลับแต่ใบหน้ายังคงติดรอยยิ้มบางอย่างเอ็นดู ที่เห็นจอมขวัญลุกลี้ลุกลนพยายามแก้ตัวพลวัน

“เอาไปให้แล้ว! แต่...แต่..พีโตกลับไปแล้ว” ยิ่งพูดก็ยิ่งรู้สึกผิด อธิปก็สมควรกลับไปก่อนหน้านี้แหละ เพราะเขาไปหาตอนเกือบจะสี่ทุ่มนั่น

“นั่นละ วันนี้พี่เลยมาไล่โทษ...ที่เมื่อวานพี่กลับไปก่อน” เห็นจอมขวัญทำหน้าเศร้า เหมือนเสียใจที่ไปหาเขาไม่ทัน อธิปก็เล็กน้อยใจไปโดยปริยาย ซ้ำยังนึกขอบคุณคนสำนักผิดเสียอีก

...ก็จอมร้ายแบบนี้ มีช่วงเวลาสำนักผิดบ่อยๆเสียที่ไหนเล่า...

“ไล่โทษ?!” จอมขวัญย้อนเสียงสูง มันควรจะเป็นเขาที่ต้องเป็นฝ่ายไล่โทษต่างหาก เพราะเขาไปช้าเอง

“ใช่...วันนี้วันเดียว ของขวัญสั่งอะไรก็ได้หนึ่งอย่าง พี่จะยอมทำตาม” หน้าตาคนพูดนั้นดูกริ่มกริ่มอย่างน่าประหลาด จนไม่น่าไว้วางใจ

“สั่งอะไรก็ได้เลยเหรอ” เขาถามย้ำ พยายามจ้องเข้าไปในดวงตาสีดำสนิทของอธิป หวังว่าจะอ่านความเจ้าเล่ห์เพทุบายออก หากแต่...ดวงตาของอธิปยังคงมีแต่รอยท้าทายราวกับจะบอกว่าถ้าจอมขวัญกล้าสั่ง อธิปก็กล้าทำตาม

“แต่เฉพาะแค่วันนี้ คำสั่งไม่มีผลในอนาคต” อธิปยังให้เงื่อนไข

จอมขวัญเม้มปากราวกับจะตริกตรอง สั่งอะไรก็ได้หนึ่งอย่าง และมีผลเฉพาะแค่วันนี้เท่านั้น...สั่ง...สั่งอะไรดี...

...ตอนก่อนจะหลับเพิ่งกินราดหน้าเสร็จด้วย ปานนี้ขามอาจจะยังไม่ได้ล้าง สั่งให้มันไปล้างจานให้ดีๆ...ไม่ดีๆ น้อยไปหน่อย...เกิดมาเพิ่งเคยเจอคนมาเสนอตัวขอเป็นทาสสั่งอะไรก็ได้หนึ่งคำสั่งนี่ละ!...อย่างจี้มันต้องเอาให้คุ้มสิวะ!...

ร่างโปร่งเงยหน้ามองคนที่ยังจ้องมองเขาอย่างรอคอย

“ถ้าจั้น...ผม...สั่งให้พี่โต...”

“...ปีนขึ้นไปเก็บมะม่วงบนต้น!!!”

.....

อธิปไม่เหลือสภาพของนักธุรกิจเลยแม้แต่หน่อย

ตอนนี้เขาใส่เสื้อยืดกางเกงขาสั้นที่จอมขวัญค้นจากตู้มาให้ยืม เสื้อยืดตัวใหญ่โครงของจอมขวัญเมื่อมาอยู่บนกายเขาแล้วขนาดมันจึงไม่เล็กไปนัก ส่วนกางเกงยางยืดสีเข้มนั้น ก็ยาวได้ครึ่งเข้าพอดิบพอดี ตอนนี้เขากับจอมขวัญเลยแต่งตัวแบบเดียวกันเป๊ะอย่างกับคู่หุรัยก็ไม่น่าแปลกใจ

หลานชายเจ้าของบ้านพาแขกร่างสูงเฟ่นลงจากเรือนก่อนที่คนพัวจะมาเห็นแล้วชักใช้ว่าเพราะเหตุใดอธิปจึงกลายร่างเป็นเช่นนี้ ก่อนจะพาเข้าไปในสวนหลังเรือนไทยที่มีต้นไม้ใหญ่น้อยหลากหลายชนิด

“พีป็นไม่เป็น...” อธิปกำลังจะอำปากบอกให้จอมขวัญป็นให้ดูเป็นตัวอย่าง แต่ตัว
แสบกลับทำสีหน้าระอาใจ

“เฮ้อ! ผู้ชายเนี่ยน่า...เวลาพูดก็พูดได้ ทำชะดิบตีว่าสั่งอะไรก็ได้หนึ่งอย่าง แต่พอถึง
เวลาให้ทำตามคำสั่งจริงๆละก็มีเรื่องมาอ้างได้ตลอด...” คำย่อนทำเอาอธิปนึกเช่น
เขี้ยว ก็รู้อยู่หรอกว่าถ้าออกปากไปแบบนั้น จอมขวัญจะต้องหาเรื่องแกล้งเขา และถ้า
ถูกจอมขวัญแกล้ง เขาก็จะถือโอกาสได้ใกล้ชิดจอมขวัญมากขึ้นอีกหน่อย แต่เนี่ยอะไร!
นอกจากจะไม่ได้ใกล้ชิดอย่างที่หวัง ยังถูกสั่งให้มาป็นต้นมะม่วง!! “ไอ้จอมแสบ!

จอมขวัญหันมามองคนที่ยืนทำหน้าที่บึงกลิ้งตาใส่เขาอย่างหมดมาด ก่อนจะส่ง
สายตาให้อีกฝ่ายป็นต้นมะม่วงเสียที

“เอาลูกนั้นนะ...” นอกจากจะต้องป็นแล้ว ร่างสูงยังต้องเก็บมะม่วงลูกที่จอมขวัญชี้ให้
ดูอีกต่างหาก อธิปเงยหน้ามองตามนิ้วมือของจอมขวัญที่ชี้ขึ้นไปบนต้น

“ไหน ลูกไหน พีเห็นมันเหมือนกันหมด”

“ลูกที่อยู่บนกิ่งใหญ่นั้นไง”

“กิ่งไหนล่ะ มันก็ใหญ่เหมือนกันหมด” อธิปยังเถียง แล้วเหลือบมองคนข้างกายที่
กำลังชี้อย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่ได้หันมามองกันเลยว่าตอนนี้สายตาอธิปไม่ได้อยู่บน
ต้นมะม่วงอีกแล้ว แต่กลับจับจ้องใบหน้าขาวของร่างโปร่งต่างหาก

“นั่นไง! กิ่งที่มันมีมะม่วงอยู่หาลูกนั้นนะ!”

“ไม่เห็น”

“จะไม่เห็นได้ยัง...ไ...ง...” จอมขวัญหันกลับมาจะโวย แต่ก็ต้องชะงักเพราะอธิปกำลังจ้องเขาอยู่ แล้วก็จ้องเสียไกล้มาก แต่น่าแปลกที่เขาไม่รู้ตัวเลยจนกระทั่งหันมา

“หน้าผมเป็นต้นมะม่วงรีไง? มองอยู่ได้!” จอมขวัญทำหน้าบึ้งใส่

“เพิ่งรู้ว่าของขวัญหวงแม่กระทั่งไม่ยอมให้พึมพำหน้า” นอกจากประโยคหวานๆแล้ว สายตากรัมกริมที่อีกฝ่ายส่งมาก็ยิ่งทำให้คนถูกมองหน้าร้อนผ่าว รู้สึกเหมือนตัวเองถูกจิบเหมือนผู้หญิงเข้าไปทุกที

“ก็ไม่ได้หวง! แต่...ไอ้ขบที่ชี้ให้มองอะไรแล้วไม่มอง เอาแต่มองคนขึ้นะ มันต้องใช้เวลาชี้ให้ดูดาวไม่ใช่รีไง! จะจิบผมก็ทำให้มันเข้าท่าหน่อย!” ประโยคหลังนั้น คนร่างบางพูดเสียงเบา แต่หน้าร้อนๆเริ่มแดงช้ำจนเจ้าตัวต้องหันไปทางอื่น

“รู้ด้วยว่าพี่จิบ?” เห็นอีกฝ่ายอายจนหันหน้าหนี อธิปก็ยังอุตส่าห์ก้มหน้าลงไปถามไถ่ๆ จนจอมขวัญต้องหันกลับมาถลึงตาใส่

“ไม่รู้ก็โง่แล้ว! จะเก็บมะม่วงให้ได้รึยัง?!”

“มะม่วงมันไม่ไปไหนหรอก ตอนนี้ขอพี่ยกับของขวัญก่อน” อธิปเอ่ยปากอย่างที่ทำเอาจอมขวัญต้องเหลือบตามอง

“คุยอะไร”

“เดินไปคุยไปได้มัย พี่อยากเข้าไปดูข้างในสวนด้วย” ร่างโปร่งที่มีศักดิ์เป็นหลานชายเจ้าของบ้านทำหน้าที่นาย ก่อนจะยอมก้าวเดินนำเข้าไปในสวน ในขณะที่คนเป็นแขกได้แต่อมยิ้มแล้วก้าวขาเดินตาม

“ว่ามา มีอะไรจะคุยกับผม”

“ผู้ถือหุ่นคนอื่นๆยังไม่อนุมัติให้ของขวัญแทนตัวเองว่าขวัญกับพี่อีกเธอ” ชักจะมากเรื่องเข้าไปทุกที จอมขวัญเลยหันกลับมาจ้องอย่างเอาเรื่อง แต่อธิปกลับยิ้มบางไม่สนใจสีหน้าเหมือนจะกินหัวของอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย

“ยัง!! ยังไม่เอาเข้าที่ประชุมด้วย! เข้าเมื่อไหร่เดี๋ยว ‘ผม’ มาบอกเอง!! เรื่องแค่นี้ไข่ม้อยที่จะคุย!” จอมขวัญหมุนตัวทำท่าจะเดินกลับออกจากสวน แต่แขนแกร่งกวาดเอวเขามาแนบกายอย่างที่ทำเอาเจ้าของเอวถึงกับตาโต

“คุณ!!”

“คุณอะไร...เมื่อกี่ยังเรียกพี่โตอยู่เลย”

“ปล่อยก่อนเถอะหนา! เดี่ยวมีคนมาเห็น!” จอมขวัญมองซ้ายมองขวา แม่ในสวนจะมีแต่ต้นไม้ แต่ก็หวังใจว่าคุณพัชรีจะให้ใครมาตามหาเขากับอธิป

“สัญญากับพี่ก่อน ว่าเย็นวันพรุ่งนี้จะไปกินข้าวกับพี่” คนถูกบังคับให้สัญญาเหลือบสายตาเอาเรื่องขึ้นมอง

“สัญญาเร็ว...ไม่จั้นมีคนมาเจอ ของขวัญแก้ตัวเองนะ พี่ไม่ช่วย”

“เออๆ!!” แขนแกร่งยอมคลายออก และพอลคลายออกจากเอวแล้ว จอมขวัญก็แทบจะกระโดดหนีไปยืนห่างๆ ทว่ามือหนากลับคว้าแขนขาเอาไว้มันแล้วลากให้คนจะกระโดดหนีต้องมายืนชิดกันเหมือนเดิม

“อย่าดูหนา พี่แค่จับแขนเอง...” เขานึกขำที่จอมขวัญขยันส่งสายตาดูๆมาให้เขาบ่อยเสียเหลือเกิน เพิ่งจะมาหวงเนื้อหวงตัวเอาตอนนี้รีใจก็ไมรู้ ทั้งๆที่...ตอนไปทะเล เขากับจอมขวัญแตะตัวกันมากกว่านี้ตั้งเยอะ

มือหนาหยาบที่จับแขนจอมขวัญอยู่ ค่อยๆคลายออกจนเป็นแค่การแตะอย่างหลวมๆ ทว่าเจ้าของแขนกลับไม่ยอมบิดหนี ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นแล้วปล่อยให้มือจับต่อไปแบบนั้นอย่างที่ทำเอาร่างสูงได้แต่ยิ้มนางกับตัวเอง...อย่างน้อย วันนี้ก็พัฒนาหนึ่งอย่าง...

ระหว่างพวกเขาสองคนมีแต่ความเงิบ จนกระทั่ง จอมขวัญเป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นมา

“...รู้เรื่องของคุณน้ารียัง...” อันที่จริงเขาก็ไม่ยากพูดถึงน้ำทิพย์กับอติป อะไรบางอย่างบอกจอมขวัญว่าอติปจะน้อยใจหากเห็นเขาให้ความสำคัญหรือแสดงความรู้สึกรักใคร่น้ำทิพย์ออกมา แต่...คราวนี้เป็นเรื่องใหญ่ และพอเป็นเรื่องใหญ่แล้ว จอมขวัญก็เลยอยากให้อติปร่วมรับรู้ด้วย

...ไม่ใช่อยากให้ช่วยแบ่งเบา แต่แค่อยากให้ช่วยรับฟัง...

“รู้แล้ว” เสียงอติปตอบเรียบๆ ร่างสูงไม่รู้ว่าคนข้างกายต้องการสื่อถึงอะไร แต่เขาก็ยังคาดหวังว่าจอมขวัญเพียงแค่อยากเล่าให้เขาฟังเท่านั้น คงจะไม่พรวดพราดว่ายังรักน้ำทิพย์หรือ...ใช่ไหม?

“ผมไม่สบายใจเลย เพื่อนผมบอกว่าคราวนี้ผู้ชายคนนั้นจะเอาจริง...” น้ำเสียงของจอมขวัญแสดงความห่วงใยหญิงสาวอย่างเต็มเปี่ยมจนคนฟังได้แต่หันหน้าหนีไปอีกทางเพราะอึดอัดในอกจนแทบระเบิด

“เอ่อ...” ร่างโปร่งเงยหน้ามองอติป ก่อนจะเริ่มลุกลี้ลุลนเมื่อเห็นว่าร่างสูงทำเป็นสนใจแต่ไม่ใส่ใจไปเสียแล้ว

“คือ...คือ...คือ...คือผมแค่เป็นห่วง คุณน้าเป็นผู้หญิง ผม...ผม...ผมเลยอยากถามว่า...พี่โตคิดว่าผมควรทำยังไง คือ...คือตอนนี้ผมให้พี่จักรคอยรับส่งคุณน้าอยู่ เอ่อ...”

น้ำเสียงของจอมขวัญนั้นทำเอาอธิปต้องหันมามอง และพอเห็นสีหน้ายุ่งยากของร่าง
โปร่งแล้ว ไอ้อารมณ์น้อยใจจนอึดอัดก็เลยหายไปทันที

...ไม่อยากเข้าข้างตัวเองหรอก แต่จอมขวัญกลัวเขาเสียใจใช่ไหม ถึงได้พยายาม
อธิบายจนล้นแทบพ่นกันแบบนี้...

...แต่...ยังงี้ก็ตาม ขอเขาแกล้งคืนเสียหน่อย ใหนๆก็ต้องไปปิ่นต้นมะม่วงให้จอม
ขวัญดูเป็นขวัญตาแล้ว เขาก็ขอดูตัวแสบทำหน้าที่เสียเป็นขวัญตาสักครั้งเถอะ

“ให้คุณจักรคอยรับส่ง... แล้วอีกหน่อย คุณจักรกับน้ำรักกัน คุณก็ได้น้ำทิพย์มาเป็น
ฟีสะใภ้...แผนสูงไม่เปลี่ยน” อธิปว่าอย่างนั้นทำเอาจอมขวัญหน้าเสีย ปากที่กำลัง
พยายามอธิบายพลวันได้แต่อ้าค้าง ก่อนที่เจ้าตัวจะก้มหน้าต่ำเพราะสนใจจะพูด

...อีกแล้ว...เขาทำให้อธิปเสียความรู้สึกอีกแล้ว...

“แต่ก่อน...มันก็ใช้อย่างที่ฟีโตว่า...ผม...ผมแค่อยากผูกคุณน้ำเอาไว้กับตัวเอง...แต่
ว่า...แต่ว่าตอนนี้...ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว...” จริงอยู่ที่จอมขวัญยังคงหวังน้ำทิพย์เหมือนเดิม
แต่...ที่เขาให้จักรภคณณ์คอยรับส่งแทนที่จะเป็นตัวเขาเอง ก็เป็นเพราะ...

“ไม่ใช่ยังงี้?”

“ก็...ก็...ก็ถ้าผมไปรับส่งคุณน้ำเอง เดี่ยว...เดี๋ยวฟีโตก็โกรธผมอีก ก็เลยให้ฟีจักรไป
แทน”

จอมขวัญไม่ใช่คนใส่ใจกับความรู้สึกของคนอื่นมากนักหรอก มีไม่กี่คนในชีวิตที่เขา
ยินดีจะเอาใจใส่และอยากรับรู้ความรู้สึกนึกคิด รวมไปถึงเกรงใจ...และ...ไม่นานมานี้
คนเพียงไม่กี่คนในชีวิตที่เขา ‘แคร่’ มีอธิปเพิ่มเข้ามาอีกคน...

“กลัวพี่เสียใจเหรอ” อธิปภัมลงถามคนข้างกาย จอมขวัญไม่ยอมตอบ แต่ก้มหน้าเงยบนคนถามทีกหักเอาเองในใจว่าอีกฝ่ายเริ่มจะหวั่นความรู้สึกเขาบ้างแล้ว ร่างสูงเบี่ยงปลายจมูกให้แตะเข้ากับข้างขมับของคนข้างกายเบาๆ รับรู้ว่าอีกฝ่ายสะดุ้งเล็กน้อย แต่ก็ยังยืนนิ่งให้เขาสัมผัสแบบนั้น...

“ขอบคุณนะ ของขวัญ...ขอบคุณที่หวั่นความรู้สึกพี่” เสียงทุ้มกระซิบแผ่วไถ่อย่างที่ทำให้จอมขวัญใจสั่นจนแทบจะยืนไม่ไหว ไหนจะสัมผัสเบาๆ ที่ข้างขมับนั้นอีก...แค่ปลายจมูกแตะกับขมับเขา ยังเหมือนมีกระแสไฟฟ้าอ่อนๆ ไหลผ่านเข้ามาจนสมองว่างเปล่าขาวโพลน

“คุณขวัญครับ! คุณขวัญ!!”

เสียงร้องเรียกดังขึ้นทำเอาสองหนุ่มที่กำลังตกอยู่ในห้วงอารมณ์หวานพากันสะดุ้ง จอมขวัญรีบขยับตัวถอยห่างแล้วหันซ้ายหันขวามองหาเสียงเรียก

“คุณขวัญครับ! คุณขวัญอยู่ในสวนรีเปล่าครับ?!!” เสียงนายพุดดังเข้ามาไถ่ ร่างโปร่งปาดเหงื่อบนหน้าผากและซอกคอเหมือนร้อนนักหนาก่อนจะตะโกนกลับไป

“อยู่ครับลุงพุด! อยู่ทางนี้!” พอเขาตะโกนออกไปแล้ว เพียงครู่เดียว นายพุดก็เดินพ่นมุดต้นไม้เข้ามาหาเขาอย่างรีบเร่ง

“คุณขวัญครับ คุณจักรให้ลงมาตามคุณขวัญกลับขึ้นเรือนด่วนครับ!”

“พี่จักรกับคุณน้ามาแล้วเหรอ” จอมขวัญเอ่ยปากถาม

“คุณจักรมาคนเดียวครับ คุณน้ำไม่ได้มาด้วย”

“อ้าว! ทำไมพี่จักรมาคนเดียวล่ะ” จอมขวัญจำได้ว่าเขานัดให้จักรกฤษณ์ไปรับน้ำทิพย์แล้วเลยไปรับคุณรุ่งทิพย์อีกคน เพื่อพามาทานข้าวที่บ้านและปรึกษาเรื่องนายอนุชาไปด้วย

“ไม่ทราบครับ แต่คุณจักรดูร้อนใจมาก ให้ลงรีบมาตามคุณขวัญขึ้นเรือนเดี๋ยวนี้เลย”
ร่างโปร่งเห็นลงไม่ดี จนต้องเหลือบมองอธิปที่ยืนอยู่ข้างกาย

...จักรกฤษณ์กลับบ้านมาคนเดียว...จักรกฤษณ์ท่าทางร้อนใจ...

...แล้วน้ำทิพย์ล่ะ? ทำไมน้ำทิพย์ไม่มาด้วยกันทั้งๆที่นัดเอาไว้แล้ว...

“กลับเรือนเถอะของขวัญ” มือหนาของอธิปแตะเบาๆที่แขนของจอมขวัญราวกับจะเรียกสติคนที่นิ่งงันไปแล้ว จอมขวัญหันมองคนพูดอีกครั้ง เขาใจไม่ดีเลย...น้ำทิพย์ไปไหน ทำไมน้ำทิพย์ถึงไม่มากับจักรกฤษณ์...

...อย่าให้มีเรื่องร้ายเกิดขึ้นกับหญิงสาวคนนั้นเลย...อย่าเลย...

“ฉันไปถึงตอนห้าโมงสี่สิบ แต่...น้ำทิพย์ไม่อยู่แล้ว...พอลองโทร.เข้ามือถือก็ไม่มีใครรับสาย” จักรกฤษณ์เอ่ยเสียงเครียด และที่เครียดยิ่งกว่าเสียงก็คือสีหน้า

“... และพอโทร.ครั้งล่าสุดนี้...ก็...ไม่มีสัญญาณตอบรับ...” จักรกฤษณ์ใจไม่ดีเลย ปกติเขาจะไปถึงที่ทำงานของน้ำทิพย์ประมาณห้าโมงครึ่ง แต่ไม่รู้ว่ามีรถติดอะไร นักหนา เขาถึงไปถึงที่นั่นเข้าไปเกือบสิบนาที และพอไปถึงก็รีบตรงไปที่ประชาสัมพันธ์บอกให้เรียกน้ำทิพย์ลงมาให้ ทว่า...พอประชาสัมพันธ์โทร.ขึ้นไป กลับไม่มีใครรับสาย จักรกฤษณ์ถึงขนาดขอให้ส่งยามขึ้นไปตามที่แผนก และพอยามกลับลงมา ก็มีเพียงประโยคคำว่า ไม่มีใครอยู่ในแผนกแล้ว...

...ไม่มีน้ำทิพย์...น้ำทิพย์ไปไหน?

“มือถือคุณน่าจะแบทหมดก็ได้ แล้วก็...แล้วก็อาจจะไปธุระด่วน...” จอมขวัญพยายามพูดในแง่ดี ทั้งๆที่ใบหน้าขาวเริ่มซีดเผือดและเต็มไปด้วยความกังวล

“คุณน้ำไม่เป็นอะไรหรอก คุณน้ำต้องไม่เป็นอะไร” ริมฝีปากบางของจอมขวัญพิมพ์ารวกับจะบอกตัวเองว่าอย่ากังวล แต่สีหน้าของเจ้าตัวกลับซีดจนแทบไม่มีสีเลือดอยู่แล้ว

“ไอ้ขวัญ...” จักรกฤษณ์ได้แต่ครางเสียงแผ่วอย่างรู้สึกผิด ยิ่งเห็นน้องชายหน้าซีดมือสั่นเขาก็อลังการทำอะไรไม่ถูก ชายหนุ่มได้แต่ลูบศีรษะจอมขวัญราวกับจะปลอบประโลม

“คุณน้ำต้องไม่เป็นอะไรใช่ไหมพี่จักร ใครจะทำอะไรคุณน้ำ คุณน้ำเป็นคนดี คุณน้ำไม่มีศัตรูที่ไหน ไม่มีใครทำอะไรคุณน้ำหรอก” จอมขวัญสบตาพี่ชายราวกับจะขอความเชื่อมั่นว่าน้ำทิพย์จะต้องไม่เป็นอะไร แต่...ยิ่งผ่านไปแต่ละวินาที ความกังวลก็ยิ่งก่อตัวมากขึ้น คุณพัชรีที่ทนดูสีหน้าซีดเผือดของหลานชายไม่ได้ต้องรีบเข้ามาโอบไหล่จอมขวัญเอาไว้

“ของขวัญ... หนูน่าเป็นคนดี คนดีตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ อย่าเพิ่งกังวลนะลูกนะ” เธอให้กำลังใจแล้วบีบไหล่ของจอมขวัญก่อนจะหันไปทางบุตรชายที่สีหน้าเคร่งเครียดไม่ต่างกัน

“จ้กร แล้วนี่คุณรุ่งทิพย์เรื่องรียัง”

“รู้แล้วแม่ ผมโทร.ไปถามเขาน้ำทิพย์กลับบ้านรีเปล่า แต่คุณรุ่งทิพย์บอกว่าน้ำทิพย์ยังไม่กลับมา ผมเลยบอกว่าน้ำทิพย์ไม่ได้อยู่ที่ทำงาน แล้วก็ไม่ได้อยู่กับผม” จักรกฤษณ์จำน้ำเสียงสั้นเครือของคุณรุ่งทิพย์ที่มากับสัญญาณโทรศัพท์ได้ดี มันทำเอาเขาสะท้อนไปทั้งใจด้วยความรู้สึกผิด หากเขาไปเร็วกว่านั้น เขาอาจจะเห็นว่าน้ำทิพย์ออกไปไหน อาจจะตามไปช่วยทัน หรืออาจจะอะไรก็แล้วแต่ ที่ทำให้วันนี้ น้ำทิพย์ไม่หายตัวไปทั้งๆที่ไม่มีร่องรอยแบบนี้

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวเราไปบ้านคุณรุ่งทิพย์กัน คุณคะ...คุณคอยอยู่ที่นี่นะคะ เพื่อหนูน่าจะมา” คุณพัชรีเอ่ยปากสั่งทั้งลูกและหลานพร้อมด้วยสามี ก่อนจะหันไปทางสาวรับใช้นามว่าเต็ม

“เต็ม ลงไปบอกนายพุดกับนายน้อยว่าให้เปิดไฟทุกดวงที่มีในบ้าน แล้วให้ไปนั่งรอกันที่หน้าประตู คอยดูว่ามีอะไรผิดปกติมั้ย ถ้าเห็นคุณน้ำทิพย์มาให้รีบเปิดประตูบ้านให้ทันที” สาวเต็มรับคำก่อนจะรีบลงจากเรือนไปจัดการตามที่ถูกสั่ง สตรีหนึ่งเดียวในบ้านจึงหันมาทางลูกชายอีกครั้ง

“ไปจ้กร เอารถออก ปานนี้ไม่รู้คุณรุ่งจะเป็นยังไงบ้าง ไปอยู่เป็นเพื่อน เขาจะได้อุ่นใจ...ส่วนของขวัญ เดี่ยวเราไปกับโต โตรู้ทางไปบ้านหนูน่าไหม้ย เอารถไปทั้งของจ้กรของโตนั่นแหละ เพื่อมีอะไรจะได้แยกกันไป” คุณพัชรีสั่งเสร็จเรียบร้อยก็รีบก้าวขาลงจากเรือนอย่างรวดเร็ว มีจักรกฤษณ์เดินตาม ในขณะที่จอมขวัญยังยืนนิ่งด้วยความกังวลสารพัดที่ผุดวาบขึ้นในหัว

“ของขวัญ...” อธิปเรียกเบาๆ จนเจ้าของชื่อต้องหันมอง

“ไปเถอะ” เสียงทุ้มยังคงราบเรียบ ดวงตาคมยังคงทอดแววอบอุ่นและมั่นคงมาให้ จอมขวัญพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินลงจากเรือนไปอีกคน อธิปหันมาไหว้ลาคุณชัย แล้วจึงตามลงไป เมื่อเหลือเพียงชายวัยปลายเพียงคนเดียวบนเรือน เขาก็ได้แต่พึมพำออกมาเบาๆ

“ของขวัญ?...”

“...เมื่อก็...คุณอธิปเรียกของขวัญว่า ‘ของขวัญ’ จั๊นหรือ?”

...เป็นคำถาม...ที่คุณชัยไม่มีคำตอบให้ตัวเอง...

.....

เสียงคุณรุ่งทิพคร่ำครวญปานจะขาดใจนั้น หากเป็นปกติแล้ว จอมขวัญคงคิดว่าน่ารำคาญ แต่เมื่อเป็นเวลานี้ที่เขาเองก็กังวลไม่น้อยไปกว่ากัน เสียงของคุณรุ่งทิพจึงฟังดูน่าสงสารอย่างที่ยิ่งทำเอาหัวใจเขากังวลหนัก

“ใจเย็นๆนะคะคุณรุ่ง...” คุณพัชรินทร์ประคบคอยลูบหลังลูบไหล่ให้กำลังใจ ตอนที่เธอกับจักรกฤษณ์มาถึงที่นี่ คุณรุ่งทิพแทบจะกลาเข้ามากอดเธอแล้วพร่ำรำพันว่าลูกสาวหายตัวไป หัวอกคนเป็นแม่นั้นคุณพัชรินทร์เข้าใจดี ถึงได้บอกให้ลูกชายรีบพามาหาที่นี่ละ

“คุณรี ถ้าน้ำเป็นอะไรขึ้นมัจฉินจะทำยังไง” คุณรุ่งทิพน้ำตาอาบแก้มยิ่งทำเอาคนเห็นพากันสะเทือนใจ ยิ่งโดยเฉพาะจอมขวัญด้วยแล้ว เขาทนไม่ได้ถึงกับต้องขอตัวออกไปสูดอากาศข้างนอกบ้าน ร่างโปรงพยายามคิดว่าเขาจะไปตามหาน้ำทิพย์จากที่ไหน น้ำทิพย์จะไปกับใครได้บ้าง และตอนนี้ น้ำทิพย์น่าจะอยู่ที่ไหน

ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา ตอนที่คบหากันฉันคนรักนั้น จอมขวัญมีเบอร์โทรศัพท์เพื่อนสนิทของน้ำทิพย์ทุกคนไม่ว่าจะเป็นสมัยเรียนหรือตอนทำงานแล้ว

และเขาก็โทร.หาทุกคนเพื่อถามว่าน้ำทิพย์ไปหาใครหรือไม่...แต่...ไม่มี...

...ไม่มีเพื่อนคนไหนรู้ข่าวของน้ำทิพย์เลย คนที่เจอเธอครั้งสุดท้ายคือเพื่อนในที่ทำงานที่บอกแคว้น้ำทิพย์อยู่สอนงานพนักงานเข้าใหม่...

เขาลองไล่ดูทีละเบอร์ จนกระทั่ง...ถึงเบอร์ของ 'ทรงพล' ...

....ในเมื่อโทร.ตามจากเพื่อนของน้ำทิพย์ไม่ได้ผล ถ้าอย่างนั้น...เขาก็น่าจะลองโทร.ตามจาก 'เพื่อน' ของเขาดู...นี่ยาวกดโทร.ออกทันทีที่ตัดสินใจ เขารออยู่ครู่หนึ่ง ปลายสายก็รับ

"ไอ้พล มึงรู้มั๊ยว่าตอนนี้ไอ้อนุชาอยู่ที่ไหน" จอมขวัญกรอกเสียงลงไปทันที

'มึงจะตามหามันทำไมล่ะ?'

"แฟนเก่ากูหายตัวไป...และกู...กูกลัวว่า..."

'กลัวว่าจะไปอยู่ในมือไอ้เปี้ยก้นสิ?'

"มึงพอจะรู้มั๊ยว่าตอนนี้มันอยู่ไหน ทำอะไรอยู่" จอมขวัญไม่ตอบ น้ำเสียงของทรงพลนั้นเยือกเย็นจองหองและกวนประสาท ถ้าไม่จำเป็นต้องฟังพามัน เขาก็คงไม่โทร.หาหรอก

'ไว้กูจะถามๆให้แล้วกัน แต่ไม่รับปาก'

"พล...ช่วยกูครั้งนี้ครั้งเดียวก็พอ แล้วกูจะไม่ขอให้มึงช่วยอะไรอีกเลย" ทรงพลเจี๊ยบไป มันคงไม่เคยได้ยินน้ำเสียงจะเป็นจะตายแบบนี้จากจอมขวัญ

‘รักมากขนาดนั้นเลยหรอวะ แค่นี้แกมึงเองนะ’

“น้ำทิพย์เป็นคนดี หนูไม่อยากให้คนดีแบบนั้นถูกทำร้ายด้วยวิธีชั่วๆ” หากเป็นแต่ก่อน จอมขวัญคงรับเต็มปากเต็มคำว่า ‘รัก’ ... ‘รักมาก’ ... และเพราะรัก ถึงไม่อยากให้เธอตกอยู่ในมือผู้ชายคนใดเพราะเขาหวัง...แต่ตอนนี้...เขาเป็นห่วง...ห่วง...เพราะเธอเป็นคนดีเหลือเกิน ห่วงเพราะเธอใจดี ห่วงเพราะเธอคือเพื่อน... ‘เพื่อน’ ที่เขายอมรับอย่างสนิทใจ

“ไอ้พล หนูขอร้อง คราวนี้มึงช่วยหนูหน่อย แคบอกว่ไอ้หนูเขาอยู่ที่ไหน หนูจะไปตามมันเอง...”

‘ขอภูเขาข่าวก่อนแล้วกัน แล้วหนูจะติดต่อกลับไปเอง’ ทรงพลตัดสายไปแล้ว จอมขวัญได้แต่หลับตาลงอย่างอ่อนล้า เขาไม่รู้ว่าทรงพลจะช่วยจริงๆหรือไม่ มันไม่ใช่คนที่ทำอะไรโดยไม่ได้ผลประโยชน์...

จอมขวัญกลับเข้าไปในบ้านของคุณรุ่งทิพอีกครั้ง พวกเขาได้แต่นั่งรอ จากนาที่เป็นชั่วโมงอย่างยาวนาน ไม่รู้จะตามหาน้ำทิพย์จากที่ไหน ไม่รู้จะไปตามน้ำทิพย์จากใคร ในขณะที่คุณรุ่งทิพก็ยังเอาแต่ร้องไห้เจี๊ยบๆ แต่น้ำตาไหลอาบแก้มเหมือนจะไม่มีทางแห้งเหือดเลยแม้แต่เม็ดเดียว

ทุบครึ่ง...โทรศัพท์มือถือของจอมขวัญดังขึ้น ชายหนุ่มรีบหยิบขึ้นมาดู

‘พล’ ชื่อบนหน้าจอทำให้เขาต้องกลืนน้ำลาย ก่อนจะขอดตัวออกไปรับโทรศัพท์ข้างนอก เพราะไม่รู้ว่าเรื่องที่ทรงพลโทร.มาจะเป็นข่าวดีข่าวร้ายเพียงใด หากเป็นข่าวดีก็แล้วไปเถอะ แต่หากเป็นข่าวร้าย เขาจะทำใจป่าวประกาศให้ทุกคนตรงนั้นรู้ในวินาทีนั้นได้อย่างไรกัน

“ว่าไง พล”

‘แฟนเก่ามึง...อยู่ที่โรงพยาบาลเวชฯ’ จอมขวัญตาเบิกโพลงด้วยความตกใจ

“อะไรนะ!!”

‘กูโทร.บอกแค่นี้แหละ’

“เดี๋ยวลพล! หมายความว่ายังไง?!! ที่ว่า...” อยู่โรงพยาบาลหรือ? น้ำทิพย์ไปทำอะไรที่นั่น...

‘มึงไปก็รู้เอง แค่นี้ละ กูมึงงานต้องทำอีกเยอะ’ แล้วทรงพลก็ตัดสายไปในทันที จอมขวัญนั่งงัน สมองขาวโพลนคิดอะไรไม่ออก น้ำทิพย์อยู่โรงพยาบาล! แล้วเธอเป็นตายร้ายดีอย่างไรไอ้ทรงพลก็ไม่ยอมบอกเขา!! ชายหนุ่มกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคออย่างยากลำบาก

...เขา...จะต้องเอาข่าวนี้ไปบอกทุกคนที่อยู่ในบ้านให้รับรู้ไหม้ย...

จอมขวัญสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนจะพยายามทำใจเย็น...น้ำทิพย์อาจจะไม่ได้เป็นอะไรมาก...น้ำทิพย์อาจจะไม่ได้เป็นอะไรเลย...เธอต้องไม่เป็นอะไร...

“ของขวัญ...ใครโทร.มาหอรอลูก เกี่ยวกับหนูน้ำมัย” คุณพัชรีเอ๋ยปากถามหลานชายทันทีที่จอมขวัญก้าวเท้าเข้ามาในบ้านด้วยใบหน้าขาวซีดแทบไม่มีสีเลือด

“คนที่โทร.มา...บอกว่า...คุณน้า...อยู่โรงพยาบาลครับ”

“อะไรนะ?!! แล้วเขาบอกรีเปลว่าัยน้าเป็นอะไร?!!” คุณรุ่งทิพถลาเข้ามาหาทันที

ด้วยความตกใจ จอมขวัญได้แต่ส่ายหน้า เขาเองก็ไม่ว่าทำไมน้ำทิพย์ถึงไปอยู่ที่โรงพยาบาล

“ใจเย็นๆก่อนค่ะ เรายังไปโรงพยาบาลกันก่อนเถอะ ของขวัญ...แล้วเขาบอกรีเปล่าว่าหนูน่าจะอยู่โรงพยาบาลอะไร” คุณพัชรีเข้ามาประคองคุณรุ่งทิพเอาไว้เพราะเกรงว่าอีกฝ่ายจะเป็นลมล้มพับไปเสียก่อน

“บอกครับป้ารี”

“ไป...ถ้าอย่างนั้นไปกันเลย...” คุณพัชรีสั่ง แล้วหันไปพยักหน้าให้จักรกฤษณ์ลุกออกจากบ้านไปสตาร์ทรถรอ อธิปที่นั่งเจ็บมาตั้งแต่ต้นก็ลุกขึ้นยืนเช่นกัน เขาไม่รู้จะพูดอะไร หวังน้ำทิพย์ก็หวังอย่างที่คนรู้จักคุ้นเคยเป็นห่วงอยู่หรอก แต่...มันก็อดไม่ได้ที่จะน้อยใจจอมขวัญที่ดูจะเป็นทุกข์เป็นร้อนเสียเหลือเกิน

‘...แฟนเก่า...’ ใช่...น้ำทิพย์คือแฟนเก่า...แต่ไม่ว่าอย่างไร น้ำทิพย์ก็ยังอยู่ในใจจอมขวัญเสมอ

“พี่โต...” เดินตามกันออกมาจากบ้าน จอมขวัญก็รีบเรียกเอาไว้เบาๆ อธิปหันมามอง

“เดี่ยวผมไปรถพี่” ร่างโปร่งเอ๋ยปาก เขารู้ว่าเมื่อครู่นี้เขาสัมอีกฝ่ายไปเสียสนิทใจและพอได้สบตากับอธิป เขาก็ถึงได้รู้ว่าตัวเขา...ทำผู้ชายตัวโตๆคนนี้น้อยใจอีกแล้ว...

“อืม” อธิปตอบแค่นั้น ก่อนจะเดินไปสตาร์ทรถ จอมขวัญได้แต่มองตามแล้วถอนหายใจ

...อยากแค้นอธิปให้มากกว่านี้หรอก...แต่...เขาก็มีคนอีกหลายคนที่ต้องห่วงใยนี่นา...

.....

“คุณแม่...” เสียงของหญิงสาวบนเตียงคนไข้ดังขึ้นทันทีที่คุณรุ่งทิพလာเข้ามาในห้องพักของโรงพยาบาล

“น้ำ!!! น้ำเป็นยังไงบ้างลูก!” คำถามเพียงคำถามเดียว แต่คุณรุ่งทิพที่พรวดเข้าไปถึงเตียงกลับจับลูกไปทั้งเนื้อตัวบุตรสาวด้วยความเป็นห่วง ทว่าน้ำทิพย์กลับส่ายหน้าไปมา

“น้ำไม่ได้เป็นอะไรค่ะ แต่ว่า...คนที่เขาไปช่วยน้ำ เขายืนยันจะให้น้ำแอดมิทให้ได้เลย”

“คนที่ไปช่วยน้ำ? เขาเป็นใคร” คุณรุ่งทิพถามแล้วมองไปรอบห้อง แต่ไม่เห็นใครสักคนนอกจากน้ำทิพย์และพยาบาลสาวร่างบอบบาง เธอจึงกลับมามองที่บุตรสาวอีกครั้ง และเป็นอีกครั้งที่น้ำทิพย์ส่ายหน้าไปมา

“ไม่ทราบค่ะแม่ น้ำพยายามถามชื่อเขา แต่เขาไม่ยอมบอก แล้ว...ตอนนี้เขาไปไหนแล้วก็ไม่รู้” ใบหน้าของหญิงสาวลดลงเมื่อนึกถึงความช่วยเหลือของชายผู้นั้น ทว่า...เธอยังไม่ทันได้ตอบแทนน้ำใจเขาเลย ยังไม่ทันจะได้ยกมือไหว้ขอบคุณแม่แต่นิดเดียว เขาก็ไปเสียแล้ว

“แล้ว...แล้วเขาไปช่วยน้ำที่ไหน น้ำไปไหนมาลูก”

“...เขาไปช่วยน้ำมาจากโรงแรมค่ะ คือ...น้ำ...น้ำก็รู้ตัวว่าน้ำไปที่นั่นได้ยังไง รู้แต่ว่าน้ำกำลังสอนงานให้คุณอัญ แล้วน้ำก็วิ่งไปเลย รู้ตัวอีกทีก็นอนอยู่ในโรงแรมแล้ว...น้ำตื่นขึ้นมา น้ำก็เจอเขา ตอนแรกน้ำตกใจแทบตาย คิดว่าเขาจะทำอะไรน้ำ แต่เขาก็ถามแค่ว่าลูกไหวรีเปล่า แล้วพอน้ำลูก มันก็เหมือนยังวูบๆอยู่ เขาก็เลยบังคับให้น้ำมาโรงพยาบาล”

คุณรุ่งทิพกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะเอ่ยปากถามเสียงสั่น

“น้ำ...น้ำ...น้ำนอนอยู่ในโรงแรม?”

“ค่ะ แต่น้ำไม่ได้ถูกใครทำอะไรนะคะ น้ำเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่ามันเกิดอะไรขึ้น น้ำพยายามถามคนที่เขาพาน้ำมาส่งโรงพยาบาล แต่เขาก็ไม่ตอบอะไรเลย ขนาดน้ำถามชื่อเขา เขายังไม่พูดเลยค่ะ” ด้วยวัยและประสบการณ์ทำให้คุณรุ่งทิพเริ่มกังวล เพราะเกรงว่าคนช่วยเหลือจะทำไม่ดีมีร้ายบุตรสาวเอาไว้ก่อนจะแปลงตัวเป็นผู้ประสงค์ดี

เธอหันมาทางพยาบาลที่ยืนอยู่อีกฝั่งของเตียง

“เอ่อ...ไม่ทราบว่า...คุณหมอมจะเข้ามาก็โมงคะ”

“ประมาณสี่ทุ่มค่ะ”

“ดิฉันอยากพบคุณหมอก่อน ได้มั๊ยคะ” คุณรุ่งทิพค่อนข้างร้อนใจ เพราะน้ำทิพย์ยืนยันแล้วว่าไม่ถูกใครทำอะไร แต่เธอต้องการความแน่ใจจากปากของแพทย์เจ้าของไข้

“ถ้าอย่างนั้นรอสักครู่ค่ะ เดี่ยวดิฉันจะไปถามให้” พยาบาลสาวออกจากห้องไปแล้ว ภายในห้องจึงเหลือแค่คนไข้และคนเฝ้าม น้ำทิพย์เหมือนจะเพิ่งรู้ตัวว่าไม่ได้มี

แค่มารดามาเยี่ยมเท่านั้น แต่มีคุณพัชรี จักรกฤษณ์ จอมขวัญ และอธิป

...แล้วอธิป...ทำไมพ่อธิปของเธอถึงแต่งตัวแบบนี้?!

น้ำทิพย์อยากขำกับเสื้อผ้าอันได้แก่เสื้อยืดกางเกงยาวแค่ครึ่งเชาของอธิป ดูไม่เหมาะสมจะเป็นรสนิยมการแต่งตัวออกจากบ้านของร่างสูงเลยแม้แต่นิดเดียว แต่เธอขำได้ที่ไหนกัน นี่ยังไม่ได้ยกมือไหว้คุณพัชรีเลยสักนิด

“คุณป้าริสวัสดิ์ค่ะ” คุณพัชรียิ้มแล้วยกมือรับไหว้ ก่อนจะเดินมาข้างเตียง

“เป็นยังงัยบ้างหนูน้ำ หมอเขาวายังงัยบ้างมั๊ย ตอนก่อนจะแอดมิด”

“คุณหมอไม่ว่าอะไรเลยคะ แต่คนที่บอกให้แอดมิดคือคนที่ช่วยน้ำเอาไว้” น้ำทิพย์ย้ำเรื่องคนที่ช่วยเธอเป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่รู้ เธอรู้แต่ว่าบุญคุณที่เขานำเธอไว้ เธอต้องหาทางตอบแทนให้ได้ในวันใดวันหนึ่ง แต่เธอไม่รู้จะเริ่มต้นจากตรงไหน ในเมื่อเธอจำได้แค่หน้าตาเขา แต่ไม่รู้แม่แต่ชื่อ

“เขาคงเป็นห่วงหนู”

“แต่น้ำไม่รู้จักเขาเลยนะคะคุณป้า น้ำยังแปลกใจว่าเขาจะช่วยน้ำได้ยังงัย จริงสิ! แล้วนี่ทุกคนรู้ได้ยังงัยว่าน้ำอยู่ที่นี้คะ ทางโรงพยาบาลโทร.ไปบอกหรือคะ”

“จริงด้วย! จอมขวัญ! แกบอกว่ามีคนโทร.มาบอกแกว่าน้ำอยู่โรงพยาบาล ใครเป็นโทร.บอกแกหรือ” คุณรุ่งทิพหันมาถามจอมขวัญทันที ทำเอาร่างโปร่งชะงัก ที่เขาเจียมมานาน ไม่ใช่เพราะเห็นน้ำทิพย์ปลอดภัยเลยหายห่วง แต่เป็นเพราะเขาเริ่มกังวลว่าคนที่น้ำทิพย์ยกย่องว่าเป็นคนที่ช่วยเธอ กับคนที่โทร.มาบอกข่าวกับเขาจะเป็นคนเดียวกัน

...เขากลับ...กลัวว่าคนที่ช่วยน้ำทิพย์จะเป็นทรงพล...

“จอมขวัญ! ใครเป็นคนโทร.บอกแกละ หือ?” คุณรุ่งทิพย์้าถามอีกครั้ง

“ทรงพลครับ” จักรกฤษณ์ อธิปและคุณพัชรินีงั้นไปในทันที ส่วนคุณรุ่งทิพย์นั้นทำสีหน้างงงเพราะไม่คุ้นชื่อ ในขณะที่น้ำทิพย์ยิ่งแล้วใหญ่เพราะถึงกับส่ายหน้าไปมา

“น้ำไม่รู้จักคนชื่อทรงพลเลยนะคะ แล้ว...ทำไมเขาถึงโทร.ไปบอกคุณจอมได้ละคะ เขารู้จักคุณจอมหรือ?” น้ำทิพย์ตั้งคำถามอย่างสงสัย ถ้าจะโทร.แจ้งข่าวเรื่องของเธอ เบอร์โทร.แรกที่ควรโทร.ไปต้องเป็นเบอร์โทรศัพท์บ้านไม่ใช่หรือ? ไม่เช่นนั้นก็น่าจะเป็นเบอร์โทร.ของคุณรุ่งทิพย์ผู้เป็นมารดา แต่ ‘ทรงพล’ ที่เธอไม่รู้จักกลับโทร.ไปหาจอมขวัญ...

“เอ่อ...เขา...”

“รู้จักกันห่างๆนะ” จักรกฤษณ์ตัดบทขึ้นมาเสียก่อน เมื่อเห็นน้องชายพูดไม่ออก น้ำทิพย์ทำตาโตแล้วยิ้มกว้างอย่างดีใจ

“จริงหรือคะ?! ถ้าอย่างนั้นคุณจอมติดต่อเขาให้น้ำหน่อยได้มั๊ยคะ น้ำอยากขอบคุณเขา” จอมขวัญพูดไม่ออก เขาไม่อยากจะให้น้ำทิพย์ไปรู้จักมักจี่กับทรงพล ผู้ชายคนนั้นอันตรายเกินไปที่เธอจะคบค้าสมาคม

“ก็บอกวารู้จักกันห่างๆไงละ จะไปติดต่ออะไรให้ไฉ่ยังงี้ แม่ ผมว่าพวกเราเจอกันเถอะ นี่ดีอยู่แล้ว แล้วคุณน้ำทิพย์ก็ต้องพักผ่อน” จักรกฤษณ์หาทางเลี่ยงให้น้องชายที่ยืนนิ่งไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ

“อืม...ก็ดีเหมือนกันนะ” คุณพัชรีเออออไปกับลูกชายด้วย เพราะรู้ดีถึงชื่อเสียงของทรงพล เธอหันมาทางคุณรุ่งทิพย์และบุตรสาว

“ถ้ายังงี้ พวกเราต้องขอตัวกลับก่อน ถ้าคุณรุ่งทิพมีอะไรให้ช่วยก็โทร.มาที่บ้านได้ตลอดเวลา นะคะ”

“ขอบคุณมากค่ะ” คุณรุ่งทิพได้แต่ยิ้มรับ ก่อนจะยกมือรับไหว้จากสามหนุ่มที่ทยอยไหว้เธอทีละคน ก่อนที่พวกเขาจะพากันออกจากห้องไป

.....

“ป้ารี...ป้ารีกลับไปกับพี่จักรก่อนเลยนะ” ออกจากห้องพักคนป่วย จอมขวัญก็รีบบอกคุณพัชรีทันที

“อ้าว แล้วของขวัญจะไปไหน”

“ขวัญจะไปหาไอ้ทรงพล” คุณพัชรีถึงกับตาโตแต่ยังไม่ทันได้ค้าน หลานชายก็เอ่ยปากเสริมขึ้นมาเสียก่อน

“ขวัญจะไปกับ...กับคุณอธิป เดี่ยวให้เขาขับรถพาไป” จอมขวัญหันมามองชายหนุ่มร่างสูงที่ถูกตนเองอ้างชื่อไปแล้ว ดวงตาเรียวมีแววแววอนเหมือนจะขอให้เขาเห็นใจ ช่วยทำตามความเอาแต่ใจของตน อธิปพยักหน้ารับน้อยๆ ก่อนจะหันไปทางคุณพัชรีแล้วยิ้ม

“ครับ เดี่ยวผมพาเขาไปแล้วจะพาไปส่งที่บ้านเอง”

“แต่...นี่มันจะสามทุ่มแล้ว...จะรบกวนโตเป่ละๆ นะจ๊ะ”

“ไม่หรอกครับ อีกอย่าง...ผมเองก็อยากรู้เหมือนกัน ว่าเกิดอะไรขึ้น” เขาเองก็นึกหวังน้ำทิพย์ ชื่อเสียงของทรงพลเลวร้ายน้อยเสียที่ไหน และที่สำคัญ...เขาอยากเป็นที่พึ่ง

ให้จอมขวัญ ถึงเรื่องที่อีกฝ่ายมาขอความช่วยเหลือจากเขาจะเป็นเรื่องของหญิงสาว อดีตคนรักก็ตามที

“ถ้าอย่างนั้น...ก็ได้ แต่ของขวัญต้องระวังตัวนะลูกนะ ห้ามใจร้อนเลือดร้อนเด็ดขาด โต...ป่าปากของขวัญด้วยนะ ปรามๆหน่อยนะ” คุณพัชรีหันมาขอกับร่างสูง อธิปยิ้มรับ ก่อนที่เขาและจอมขวัญจะแยกไปขึ้นรถอีกคัน

.....

จอมขวัญนั่งอยู่ในรถของอธิป แต่มีพยายามกดโทรศัพท์หาทรงพล ทว่า...ไม่มีการรับสาย เขาหงุดหงิดจนอยากจะเขวี้ยงโทรศัพท์ทิ้ง แต่ก็จำเป็นต้องใช้มันต่อจนกว่าจะติดต่อทรงพลได้

...เขาอยากจะคุยกับมัน อยากถามมันว่าเพราะอะไร มันถึงรู้ว่าน้ำทิพย์อยู่ที่ไหน และมันรู้เรื่องที่เกิดกับน้ำทิพย์มั๊ย?...เขาแค่อยากคุย! แต่ทำไมมันไม่รับสาย!!

เสียงสัญญาณโทรศัพท์ดังเป็นครั้งที่เกือบร้อยได้แล้ว ขณะที่จอมขวัญยังพยายามอดทนจนกว่าอธิปจะขับรถจากโรงพยาบาลไปถึงฝับที่เขาเป็นคนบอกทาง

...เขาจะโทร.จนกว่าอธิปจะขับรถไปถึงฝับประจำที่ทรงพลชอบไปเที่ยว และถ้ามันยังไม่รับสาย เขาจะบุกเข้าไปคุยกับมันให้รู้เรื่อง และถ้าไปแล้วมันไม่อยู่ เขาก็จะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เจอหน้ามัน!!

‘มีอะไรอีก’ ทว่าก่อนที่อธิปจะขับไปถึงฝับ สัญญาณโทรศัพท์ที่ดังก็กลายเป็นเสียงรับสาย จอมขวัญเบิกตาโต ก่อนจะรีบตอบกลับไปที่ทันที

“ไอ้พล!”

‘เออ กูเอง มีอะไร’

“กูอยากคุยกับมึงเรื่องน้ำทิพย์”

‘กูไม่รู้จักคนชื่อน้ำทิพย์’

“มึงอย่ามาโกหก! ก็คนที่มึงช่วยออกมาจากโรงแรม แล้วพาเขาไปส่งโรงพยาบาล”

‘อ้อ ยัยคนนั้นนั่นเอง’

“มึงไปช่วยน้ำทิพย์ไว้ได้ยังไง?”

‘กูไม่ได้ช่วย กูแค่...ซื้อต่อมาจากไอ้เปี้ยก’ จอมขวัญอัปาทัง เขาแทบล้มหายใจ

...ทรงพลว่ายังไงนะ?! มันชื่อน้ำทิพย์ต่อมาจากอนุชา!! ‘ซื้อ’!! อย่างนั้นหรือ?!!

“นี่มึง!!!” เขาพูดไม่ออก ไม่รู้จะตามันยังไง มันคิดว่าน้ำทิพย์เป็นอะไร! ของซื้อของขาย ของผิดกฎหมายที่มันเคยซื้อต่อแล้วเอาไปขายทอดตลาดอย่างนั้นหรือ?!

‘แค่นี้ไข่ม้อยที่มึงอยากจะถามกู กูบอกแล้วว่าวันนี้กูมีงานอีกเยอะ ไม่ว่างคุยด้วยหรอก’

“เดี๋ยว! แล้วมึงทำอะไรรีไปเล่า?”

‘ทำอะไร? อ้อ หมายความว่าทำอะไรกับของที่กูซื้อมาจากไอ้เปี้ยกนะเหรอ’ เสียงทรงพลนั้นกวนประสาทจนจอมขวัญอยากจะตะบ้นหน้ามัน

‘ไม่ได้ทำหรรอก...แต่ถ้ามึงอยากรู้เรื่องทุกอย่าง พรุ่งนี้มาเจอกูที่ผับตอนสองทุ่ม’

“พรุ่งนี้?! แต่กูอยากคุยกับมึงเดี๋ยวนี้!”

‘เดี๋ยวนี้ไม่ได้ กูไม่ว่าง ต้องพรุ่งนี้เท่านั้น ถ้าหลังจากพรุ่งนี้ไปแล้ว กูก็...คงลืมรายละเอียดเล็กๆน้อยๆที่มึงอยากรู้ อย่างเช่น...เมียเก่ามึงเป็นนกต่อให้อั๊อแป๊ยก...’

...เมียเก่า...จอมขวัญกัดปากตัวเอง นัยน์ตาสีระริกอย่างตกตะลึง

“มึง...หมายถึงอีฟเธอ”

‘อีฟไหนกูไม่รู้จักหรรอก เอาเป็นว่าถ้ามึงอยากรู้ทุกเรื่องก็มาพรุ่งนี้ แค่นั้นละ แล้วถ้ามึงยังโทร.มากวนใจกูอีกสักกี่ กูยกเลิกนัดพรุ่งนี้แน่’ แล้วทรงพลก็ตัดสายไปในทันที จอมขวัญกำหมัดแน่นอย่างอึดอัด แต่ก็ต้องจำยอมเพราะอยากรู้ข้อมูลทุกอย่างจากมัน ร่างโปร่งได้แต่เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋ากางเกงแล้วถอนหายใจอย่างหนักอก

“เขายังไง” อธิปที่นั่งเฝ้ามองมาตั้งแต่ต้นเอ๋ยปากถาม

“กลับเถอะ ไม่ต้องไปแล้ว” ร่างสูงหันมามอง จอมขวัญนั่งเฝ้ามอง ใบหน้าหล่อเหลา สำอายนั่งเรียบเรียงและเต็มไปด้วยความไม่พอใจ...กลับอย่างนั้นหรือ? ให้เขาพาจอมขวัญกลับไปส่งที่เรือนไทยทั้งๆที่จอมขวัญยังมีแต่ความโกรธและโมโหอัดอั้นเต็มอกอย่างนี้นะหรือ

...เขาหวัง...หวังว่าจอมขวัญจะทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลังเพราะแรงอารมณ์ หวังว่าถ้ากลับไปแล้วพอเข้าห้องนอนไปอยู่คนเดียว จอมขวัญจะคิดเรื่องราวๆออกมา...

“หาที่กินข้าวมั๊ย ของขวัญยังไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เมื่อกลางวันไม่ใช่เธอ” อย่างน้อย

หาที่แวะกินข้าว จอมขวัญอาจจะยอมเปิดปากเล่าอะไรออกมาบ้าง เพื่อความอัดอั้นในใจจะคลายลง

“ไม่ค่อยหิว” แค่คิดเรื่องของน้ำทิพย์เขาก็ดีไปหมดจนเหมือนกระเพาะไม่ทำงาน ทว่าอธิปกลับส่ายหน้าไปมา

“ไม่หิวก็ต้องกิน เป็นโรคกระเพาะขึ้นมาทำยังไง”

“แต่...ไม่อยากไปนั่งกินร้าน พี่โตพาผมกลับไปส่งที่บ้านก็ได้” เขายังไม่อยากจะเจอหน้าใครในตอนนี้อย่างไรก็ไม่อยากไปในที่ที่โหวกเหวกโวยวายและเสียงดังน่ารำคาญ ยิ่งทำให้ความหงุดหงิดในใจมันพอกพูนมากกว่าเดิม

“ถ้าอย่างนั้นไปกินบ้านพี่มัย” จอมขวัญเลิกคิ้วก่อนจะหันมามองคนขับ

“บ้านพี่โต?”

“อืม บ้านพี่ ยูเทิร์นข้างหน้าแล้วขับเลยตลาดเมื่อกี้ไปอีกหน่อยก็ถึงแล้ว”

“เอ่อ...แล้ว...คนอื่นในบ้าน...” จอมขวัญถามอย่างเกรงๆ เขากับอธิปตอนนี้อยู่ในสถานะที่แม้จะไม่ได้ตกปากเป็นคนรักกัน แต่...อะไรหลายๆอย่างก็ล้ำเส้นไปมากกว่าที่จะเป็นเพียงแค่มิตรภาพของลูกผู้ชาย

“บ้านหลังนี้พออยู่คนเดียว นานๆมาที ในตู้เย็นคงไม่มีอะไรนอกจากน้ำเปล่า ถ้ายังงี้ซื้อจากตลาดเข้าไปกินก็ได้” ชายหนุ่มว่าอย่างนั้น ก่อนจะเหลือบตามองคนข้างกายอีกครั้ง

“ไปมัย?” จอมขวัญนิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้ารับสั้น

“ก็ได้ครับ”

บ้านเดี่ยวเล็กๆในหมู่บ้านที่อยู่ในโครงการของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ของครอบครัว อธิปซื้อมาตั้งแต่เพิ่งทำออกมาขาย เขาแะมาค่างที่นี้บ้างสัปดาห์ละครั้งหรือสองครั้ง แล้วแต่โอกาสจะอำนวย แต่ส่วนใหญ่จะมาค่างเมื่อต้องเดินทางไปต่างประเทศเพราะเส้นทางไปสนามบินนั้นสะดวกและรวดเร็วกว่า

ชายหนุ่มไขกุญแจเปิดประตูเข้าไปในบ้าน แม้จะไม่ได้มาอยู่ทุกวัน แต่เขาก็จำแนบ้านให้มาคอยทำความสะอาด ดังนั้นจึงแทบไม่มีฝุ่นให้เห็น

“เดี่ยวพี่เอาจานให้” พวกเขาแะซื้อผักไทจากตลาดใกล้ๆหมู่บ้าน แม้จอมขวัญจะยืนยันว่าไม่หิว แต่อธิปก็ยังซื้อมาให้ถึงสองกล่อง

เจ้าของบ้านเดินแยกเข้าไปในครัวด้านหลัง ปล่อยให้แขกยามดึกยืนอยู่กลางบ้าน แล้วกวาดสายตามองไปรอบๆ เฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้น แต่ทุกอย่างถูกจัดวางอย่างลงตัว ผังด้านหนึ่งเป็นกระจกหน้าต่างทั้งหมด แม้จะเป็นเวลากลางคืน แต่เมื่อมองออกไปข้างนอกก็พอจะเห็นสวนไม้ดอกและน้ำตกจำลองสลัด้วยแสงไฟสีส้ม ยิ่งทำให้พื้นที่ใช้สอยเล็กๆในบ้านกลับดูกว้างขวางและโอโถง

จอมขวัญไม่ค่อยนึกชอบบ้านที่สร้างด้วยปูนเสียเท่าไร อาจจะเป็นเพราะคุ้นเคยกับบ้านเรือนไทยโปร่งๆของลุงและป้า แต่พอเป็นบ้านหลังนี้ของอธิป เขากลับรู้สึกว่ามันอยู่ใช้ได้เหมือนกัน

“ดูอะไรหรือ” อธิปเดินออกมาจากครัวพร้อมด้วยจานสองใบ ก็เห็นจอมขวัญยืนมองกระจกหน้าต่างนี้

“เอ่อ...บ้านพี่โตนาอยู่ดี”

“ค่าตกแต่งแพงกว่าราคาตัวบ้านทั้งหลังอีกนะ” ร่างสูงชวนคุยแล้วยิ้มกว้าง เขาจัดการวางจานลงกับโต๊ะอาหารทรงกลมที่อยู่ชิดผนังกระจก ก่อนจะแกะกล่องผักไทออกมาเทใส่ แล้วเลื่อนให้จอมขวัญ

“ขอบคุณครับ” คนถูกบริการทรุดตัวลงนั่ง รอจนอีกฝ่ายจัดแจงเทผ้าใส่จานเรียบร้อย จึงเริ่มทานพร้อมกัน

“พຽ່ງนี้ ไอ้พลนัดให้ผมไปเจอมันที่ผับตอนสองทุ่ม...” จอมขวัญเอ่ยปาก และแทบจะในทันทีที่คนฟังถึงกับชะงัก ร่างสูงเงยหน้าจากจานผ้าขึ้นมามอง ก่อนจะพยักหน้ารับรู้

“อย่างนั้นหรือ...” จอมขวัญคงจะลืมอีกแล้วว่าพຽ່ງนี้ตอนเย็นมีนัดกับเขา แต่...เรื่องน้ำทิพย์ก็สำคัญ เขาเข้าใจ...

สีหน้าของอธิปที่เปลี่ยนไปเพียงชั่ววูบหากไม่สังเกตคงไม่ทันเห็น แต่...เพราะจอมขวัญมองอยู่พอดี ถึงได้เห็นสีหน้าเหมือนจะน้อยใจอยู่ลึกๆของอีกฝ่าย เขาก็เลยนึกขึ้นมาได้ว่าตนเองรับนัดของอธิปเอาไว้

“เอ่อ...พຽ່ງนี้...เรื่องที่นัดกับพีโต เลื่อนไปก่อนได้มั๊ย”

อธิปได้แต่ยิ้มบาง แม้จะไม่ถูกลืม แต่ก็ถูกเลื่อนนัดอยู่ดี...เพราะเรื่องของน้ำทิพย์สำคัญใช่...เพราะเรื่องของน้ำทิพย์เป็นเรื่องสำคัญ

“ได้” จะให้บอกอย่างเห็นแก่ตัวว่าไม่ได้ อย่างนั้นหรือ...อธิปไม่จําไรขนาดนั้น อย่างน้อยๆ น้ำทิพย์ก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกลเสียทีไหน

“ถ้าอย่างนั้น...ไหนๆ พຽ່ງนี้พีโตก็ไม่มีนัดแล้ว ไปกับผมมั๊ย” คำถามกล้วยๆกลับเหมือนไม่รู้ว่าควรจะถามดีหรือเปล่าของจอมขวัญทำเอาอธิปต้องเงยหน้าขึ้นมามองอีกครั้งอย่างคาดไม่ถึง

“เอ่อ...คือ...คือ...ผมอยากให้พีโตไปด้วยกัน” จะไปเองคนเดียวก็ได้หรอก แต่...ไม่รู้

ทำไม จอมขวัญอยากให้อีกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมในชีวิตของเขามากขึ้น อยากให้ร่วมรับรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง...อยากให้รู้...

“พีไปได้เหรอ?”

“ก็ถ้าพีอยากไป...” จอมขวัญได้แต่ตอบจื๋มจ๋า เริ่มรู้สึกว่าตัวเองชักจะชินอีกฝ่ายบ่อยขึ้นทุกที แต่ถูกถามด้วยน้ำเสียงทุ้มๆอ่อนโยนเหมือนกระซิบอยู่ข้างหู หัวใจเขาก็เต้นถี่ รวดจนหายใจลำบาก

“พีอยากไป” อธิปตอบแค่นั้นด้วยหัวใจที่พองฟูจนแทบดับอก แต่ไม่ก็ประโยคของ จอมขวัญทำให้เขาเปลี่ยนอารมณ์แทบไม่ทัน จากตอนแรกทีนี่ก็น้อยใจเพราะรู้สึกว่าตัวเองไม่มีความสำคัญใดๆ ตอนนี้นักลับดีใจจนยิ้มไม่หุบเพราะถูกอีกฝ่ายชวนไปด้วยกัน

พวกเขานั่งทานผัดไทกันต่อเจียบๆ แต่บรรยากาศรอบตัวกลับทำให้อธิปนึกอยากให้ช่วงเวลานี้ยืดยาวไม่มีที่สิ้นสุด แม้จะไม่มีเรื่องราวต้องพูดคุยกัน แต่ความรู้สึกของ อธิปกลับอบอุ่นอย่างประหลาด การได้นั่งมองอีกฝ่ายทานอาหาร ได้เห็นมือเขาๆจับช้อนจับส้อมค่อยๆตักอาหารเข้าปาก ได้เห็นใบหน้าหล่อเหลาเคี้ยวตุ้ยๆเหมือนเด็กๆแล้วยิ่งทำให้อธิปอยากให้อีกฝ่ายมานั่งกินข้าวกับเขาทุกมื้อ

“มองอะไรละ” จอมขวัญชักนึกเขิน ที่ถูกอีกฝ่ายจ้องเอาๆแบบนี้ อธิปยิ้มน้อยๆแล้วตักผัดไทเข้าปาก

“พีแค่...มีความสุข” ในขณะที่ปากเอ่ยว่ามีความสุข สายตากลับจับจ้องมาที่จอมขวัญอย่างที่ทำเอาคนถูกจ้องยิ่งเขินหนัก เพราะเหมือนอีกฝ่ายจะบอกเป็นนัยๆว่าเพราะเขาอยู่ตรงนี้ อธิปเลยมีความสุข

...เข้าข้างตัวเอง...จอมขวัญไม่เคยคิดอยากจะเข้าข้างตัวเองเลย...แต่...แต่ผู้ชายคนนี้ทำให้เขาคิดอยากจะเข้าข้างตัวเองบ้าง...อธิปมีความสุขเพราะเขาใช่ไหม?...

“อ่า...จัน...จันก็มีความสุขไปแล้วกัน ผมจะไปล้างจาน” แม่สายตาอ่อนโยนจะทำให้หัวใจอบอุ่น แต่จอมขวัญก็เขินเกินกว่าจะนั่งต่อให้อีกฝ่ายจ้องต่อไป เขาลุกจากโต๊ะถือจานเข้าครัว ครู่หนึ่งหลังจากนั้น อธิปก็ตามเข้าไปพร้อมกับจานของตัวเองเช่นกัน

“มา ผมล้างให้” มือขาวที่เปื้อนฟองน้ำยาล้างจานยื่นมารับ อธิปก็ส่งไปให้แต่โดยดี แต่ก็ยังอดสำหรับขยับมายืนใกล้ๆ เขาแค่อยากใช้เวลากับจอมขวัญให้นานๆ อยากเอาตัวเองเข้าไปเกี่ยวพันกับจอมขวัญให้มากขึ้น ยังไม่ต้องกลายเป็นคนสำคัญเทียบเท่ากับครอบครัวของจอมขวัญ แต่ขอแค่ในสายตาคุณนั้นมีเขาอยู่บ้างก็พอ...

มือขาวล้างฟองจนสะอาดดีแล้วจึงยื่นไปหมุนก๊อกปิดน้ำเป็นอันว่าล้างจานเสร็จ และ...ไม่มีเหตุผลอะไรให้อยู่ที่นี่ต่อ

ร่างโปร่งหันมามองคนข้างกาย ริมฝีปากสีสดกำลังจะเฝื่อนเอย่ยลากลับบ้าน แต่อธิปกลับชิงพูดขึ้นมาเสียก่อน

“คืนนี้ค้างที่นี่ได้มั๊ย ของขวัญ”

.....

...ค้าง...หมายความว่าให้เขาค้างที่บ้านของอธิปอย่างนั้นหรือ...

ดวงตาเรียวเบิกโตเล็กน้อยอย่างตกตะลึงเพราะไม่คิดว่าจะถูกชวน อธิปเองก็ชักอึดอัดและนึกโทษตัวเองที่ปากไวไปแล้ว เขาควรจะขยับเข้าหาจอมขวัญอย่างช้าๆ แต่พอรู้ตัวอีกที หัวใจก็อยากจะก้าวกระโดดไปข้างหน้าอยู่เรื่อย

“เอ่อ...พี่...ไม่ได้จะทำอะไร แค่...แค่อยากให้เราได้อยู่ด้วยกันนานขึ้น” อธิปนึกเก้อขึ้นมา ยิ่งอธิบาก็ยิ่งเหมือนเข้าตัว ยิ่งทำให้ดูเหมือนเป็นคนเอาแต่ใจไม่เป็นผู้ใหญ่อะไรชอบกล หรืออาจจะเพราะเขาไม่ได้จีบใครมานานแล้ว พอมาใกล้ชิดกับจอม

ขวัญ เขาจึงทำอะไรไม่เข้าท่าเอาเสียเลย

"ได้มั๊ย..." เมื่อจอมขวัญยังเอาแต่มองเขาเจี๊ยบๆ อธิปเลยต้องทำใจกล้าเอ่ยปากถาม
ย้าอีกรอบ

"แล้ว...ผมจะเอาชุดไหนใส่ล่ะ พรุ่งนี้ต้องไปทำงาน แล้ว..."

"ใส่ของพี่ก็ได้ พี่มีเสื้อผ้าที่ยังไม่ได้ใส่หลายตัว แล้วพรุ่งนี้ เดี่ยวพี่ไปส่งที่โรงแรม
ตอนเย็นจะได้ไปรับของขวัญพาไปหานายทรงพลพร้อมกัน" อธิปพูดยาวเรีรวากับ
กลัวว่าถ้าช้ากว่านี้อีกนิดเดียว จอมขวัญจะไม่ยอมค้างกับเขา

พวกเขาสบตากันนานเกือบนาทีเต็มๆ โดยที่ต่างฝ่ายต่างไม่พูดอะไร ก่อนที่จอมขวัญ
จะเป็นคนเอ่ยปาก

"จั้น...ผมขอโทร.บอกป้ารีก่อน เดี่ยวป้ารีเป็นห่วง"

.....

คุณพัชรวิภาสหายจากหลานชายด้วยความรู้สึกแปลกประหลาด

...หลานชายสุดที่รักของเธอโทร.มาบอกว่าจะค้างที่บ้านของอธิป...

...แปลก...เธอไม่เห็นรู้มาก่อนว่าสองคนนี้สนิทกันมากถึงเพียงนี้ มันก็ใช่ที่จักรกฤษณ์
เล่าเรื่องที่ทั้งจอมขวัญและอธิปออกไปกินข้าวเที่ยงด้วยกันบ่อยๆ แต่...การที่กินข้าว
เที่ยงด้วยกันบ่อยๆ สามารถพัฒนาความสัมพันธ์ให้กลายเป็นความสนิทสนมถึงขั้น
นอนค้างบ้านอีกฝ่ายเลยหรือ?...

หรือเธอจะคิดมากไป จอมขวัญไม่เคยไปค้างบ้านเพื่อนคนไหน ช่วงเรียนม.ต้นเธอก็ห่วงเกินกว่าจะให้ไปค้างไกลสายตา ยกเว้นเข้าค่าย พอจะขึ้นม.ปลายก็ดันเกิดเรื่องเสียก่อน จอมขวัญเลยต้องไปเรียนต่อต่างประเทศ ช่วงนั้นยิ่งแล้วใหญ่ หลานชายของเธอกลายเป็นคนเก็บตัว ไม่สนิทกับเพื่อนคนไหนสักคน พอกลับมาเมืองไทยอีกครั้งก็เข้าทำงานเลย ไม่ได้คบหาเพื่อนวัยเดียวกัน ยกเว้นจะไปกินดื่มตามประสา แต่ก็ไม่เคยค้างแรมที่อื่น

...แต่เนี่ย...อธิปกำลังเปิดประวัติศาสตร์หน้าใหม่ของชีวิตหลานชายของเธอ!!...

“ไอ้ขวัญโทร.มาว่าไงแม่” จักรกฤษณ์ยังไม่นอน เขาเองก็กังวลไม่น้อยไปกว่าจอมขวัญ ขึ้นชื่อว่าคนที่น้ำทิพย์เข้าไปเกี่ยวข้องคือทรงพลแล้ว อะไรก็น่าเป็นห่วงทั้งสิ้น

“ของขวัญโทร.มาบอกว่าจะค้างบ้านโต...เอ่อ บ้านคุณอธิปนะ เพราะว่าเกรงใจเขา ไม่อยากให้เขาขับรถมาส่ง”

“หือ?! ไอ้ขวัญเนี่ยนะ! ค้างบ้านคุณอธิป?!!” จักรกฤษณ์ร้องเสียงแทบหลงอย่างตกใจ

“อือ เห็นว่าบ้านคุณอธิปอยู่ไม่ไกลจากที่ที่ไปหานายทรงพลนะ ก็เลยแวะค้างที่นั่นเลย แล้วพรุ่งนี้เดี๋ยวคุณอธิปขับไปส่งที่โรงแรม” คนเป็นลูกเกาหัวเกรกๆแล้วขมวดคิ้วมุ่น เขาเป็นพี่ของจอมขวัญมาตั้งไม่รู้กี่สิบปี ทำไมจะไม่รู้ว่าน้องชายตัวเองเป็นพวกปิดตัวแค่นั้น แต่...กับอธิป...จอมขวัญถึงขั้นค้างด้วย...

...แปลก...แปลกมาก...แปลกมากถึงมากที่สุด!...

“ไม่อยากจะเชื่อ ไฉนขวัญเนี่ยนะนอนค้างบ้านคุณอธิป” ถ้าไม่นับที่อธิปเคยเป็นศัตรูหัวใจกันมาก่อน จักรกฤษณ์ก็ว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้อยู่ดี! ท่าทางอธิปจะมีของขลังเสียละมัง จอมขวัญถึงได้ยอมนอนค้างด้วย

“เอาเถอะๆ ของขวัญอยู่กับคุณอธิปก็ดีแล้ว ดีกว่าไปหาเรื่องนายทรงพลเยอะเลย ไปจักร ไปนอนได้แล้ววันนี้เครียดมากแล้วลูก” คุณพัชริตัดบทไล่ลูกชายให้เข้านอน จักรกฤษณ์ยอมลุกจากเบาะสามเหลี่ยมก่อนจะเดินกลับเข้าห้องนอนของตัวเอง

พอหลับร่างสูงใหญ่ของบุตรชายแล้ว คุณพัชราก็ถอนหายใจออกมาอีกเฮือก พลังนี้ก็ย้อนถึงละครที่เคยดูตั้งแต่สมัยยังสาวจนกระทั่งถึงเรื่องล่าสุดที่เธอติดหนึบเพราะพระเอกหล่อเข้ม แทบทุกเรื่องมักจะมี ‘เพื่อนพระเอก’ แต่...เธอจำไม่เห็นจะได้ว่ามีเรื่องไหนบ้างที่พระเอกไปค้างกับเพื่อนพระเอกแบบสองต่อสอง...

...อะ...เอ๊ะ?...สองต่อสอง?...คำนี้...ใช้กับพระเอกและเพื่อนพระเอกได้หรือ?...

‘...แต่ก็ไม่แน่ ถ้าเพื่อนพระเอกเป็นตุ๊ด...’

ประโยคของสาวใช้ที่ชื่อเต็มดังขึ้นมาในสมองของคุณพัชรียีกครั้ง ทำเอาสตรีร่างอวบถึงกับเบิกตาโพลงแล้วรีบสั่นหัวแรงๆ

“เป็นไปได้หรือ! เป็นไปได้!” คุณพัชริตเดินสั่นหัวไปตลอดจนกระทั่งเข้าห้องนอน พร้อมกับคำว่า ‘เป็นไปได้’

...ใช่! เป็นไปได้! ถ้าอย่างอธิปเป็นตุ๊ด จักรกฤษณ์ก็คงเป็นด้วยละมังนี่!!!!

.....

จอมขวัญอาบน้ำเสร็จแล้ว เขาใส่เสื้อผ้าชุดใหม่ของอติปอันได้แก่เสื้อยืดและกางเกงนอนขาวาวเนื้อนิ่ม บนไหล่มีผ้าขนหนูผืนเล็กที่เจ้าตัวใช้ซับน้ำจากเส้นผมที่เพิ่งสระหมาดๆ

ส่วนอติป...กำลังอาบน้ำอยู่...

ร่างโปร่งมองไปรอบห้องนอนขนาดใหญ่ที่ใช้พื้นที่ทั้งหมดบนชั้นสองของบ้าน เตี้ย กว้าง โต๊ะทำงาน ตู้เสื้อผ้า ชั้นวางโทรทัศน์และตู้หนังสือ ทุกอย่างเข้าชุดกันและถูกจัดวางอย่างที่ทำให้ห้องดูโปร่งโล่ง ฝาผนังด้านหนึ่งเป็นประตูสู่ระเบียงข้างนอก จอมขวัญทรุดตัวลงนั่งที่ปลายเตียง แม้สายตาคจะจมอยู่กับภาพเคลื่อนไหวบนโทรทัศน์ แต่สมองของเขากลับคิดถึงเรื่องที่ตนเองกำลังนั่งอยู่ในห้องนอนของอติปตอนนี้

...แต่วันนี้วันเดียว แต่มีอะไรเกิดขึ้นมากมายเหลือเกิน โดยเฉพาะเรื่องความสัมพันธ์ที่เรียกได้ว่าก้าวกระโดดของเขาและอติป

...จากคนเกลียดชังหน้า มาวันนี้กลับยอมค้างที่บ้านของอติปอย่างที่ไม่แต่ตัวจอมขวัญเองยังแปลกใจ

“ของขวัญ เอาที่เป่าผมมัย” เสียงทุ้มของเจ้าของห้องดังขึ้น ทำเอาคนกำลังคิดอะไรเพลินๆถึงกับสะดุ้งแล้วหันมอง ก่อนจะสายหน้าไปมา

“ไม่เป็นไร เดี่ยวก็แห้ง” เขาใช้ผ้าขนหนูที่พาดบนไหล่ขยี้ลงกับเส้นผมขึ้นๆ แล้วหันไปให้ความสนใจกับโทรทัศน์ที่เปิดเอาไว้ต่อ ทั้งๆที่ไม่ใช่คนติดละครโทรทัศน์ แต่เพราะไม่รู้จะทำอะไรดีกว่านี้

อติปเดินออกจากห้องน้ำไปพาดผ้าขนหนูลงกับราวตาก เขายิ้มน้อยๆที่เห็นผ้าขนหนู

อีกผืนผาดเอาไว้เช่นกัน

...หัวใจอุ่นชานอย่างประหลาด...ผ้าขนหนูสองผืน แปรงสีพื้นสองด้าม หมอนสองใบ...
อะไรอีก...อะไรที่คืนนี้เปลี่ยนไปจากทุกๆคืนที่ผ่านมา เพียงแค่จอมขวัญมาค้าง...ทุก
อย่างที่เคยมีแค่ของเขาคนเดียว กลายเป็นมีของใครอีกคนเพิ่มเข้ามาด้วย...ใครอีกคน
...ที่ชื่อจอมขวัญ...

ร่างสูงหันกลับมาที่เตียง ดูเหมือนจอมขวัญกำลังมองเขาอยู่ และพอเขาหันกลับมา
กะทันหัน ฝ่ายนั้นก็เลยสะดุ้งน้อยๆอย่างตกใจ

“มองพี่ทำไม”

“อ่า...ก็...ก็...ปิดโทรทัศน์ไม่เป็น...คือ...” จอมขวัญอ้างไปเรื่อยเพราะไม่รู้จะพูดอะไร
เมื่อคืนนี้เขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าสายตาตัวเองจมอยู่กับแผ่นหลังกว้างๆของอีกฝ่าย
จนกระทั่งอธิปหันกลับมานั่นละ

“จะนอนแล้วหรือ?”

“ครับ เริ่มง่วงแล้ว” ดวงตาเรียวปรือลงเล็กน้อย คงเพราะวันนี้นอนเยอะเกินไปทั้งคืน
สาย ทั้งนอนกลางวัน แถมท้ายด้วยตอนเย็นมีเรื่องเครียดอย่างเรื่องของน้ำทิพย์อีก ก็
เลยทำให้เขาง่วงเร็ว

อธิปเดินมาปิดโทรทัศน์ จอมขวัญเลยคลานจากปลายเตียงไปล้มตัวลงนอนบนหมอน
เขาพลิกตัวไปมาเพื่อหาท่าที่เหมาะสม แต่ก็ยังเหมือนขาดอะไรบางอย่าง จนต้องหันมา
ทางเจ้าของห้องที่ยืนมองเขาอยู่

“มีหมอนอีกใบมั้ยครับ” ดูจากท่าพลิกซ้ายตะแคงขวาขยับยุกยิกอยู่ไม่สุข ก็พอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายติดหมอนข้าง อธิปอมยิ้มน้อยๆ ก่อนจะเดินไปหยิบหมอนสำรองออกมาจากถุงกันฝุ่น แล้วจึงส่งให้คนที่ลุกขึ้นมานั่งรอ

“ยิ้มอะไร” แม่มือจะรับหมอนมากอด แต่จอมขวัญก็ทันเห็นรอยยิ้มที่มุมปากของร่างสูง เขาถามด้วยประโยคเอาเรื่องแต่น้ำเสียงไม่จริงจังเท่าไรนัก อธิปยังยิ้ม เขาวางมือลงกับศีรษะของจอมขวัญแล้วลูบเบาๆ

“นอนได้แล้ว” มืออุ่นๆลูบเส้นผมที่เพิ่งสระแล้วเบาอย่างที่ทำเอาจอมขวัญต้องผิงหน้าลงกับหมอนเมื่อรู้สึกของตัวเองชักจะหน้าร้อนจนไม่กล้าให้อีกฝ่ายเห็น

...ทั้งๆที่ไม่ใช่มีแต่อธิปเสียหน่อยที่ลูบหัวเขา ทั้งลุงทั้งป้าทั้งพี่ชายก็ลูบหัวเขาทั้งนั้น ตอนพ่อแม่ยังอยู่ พ่อแม่ก็ทำออกบ่อยๆ แต่...แต่ไม่เคยมีครั้งไหนที่ให้ความรู้สึกเหมือนตอนที่อธิปกำลังทำอยู่นี้เลย...

มืออุ่นจะออกไปแล้ว จอมขวัญเหลือบตามองคนที่หมุนตัวเดินไปกดปิดสวิทช์ไฟ ก่อนจะเดินกลับมาทรุดตัวลงนั่งอีกฝั่งของเตียง อธิปหันมามองเมื่อเห็นว่าจอมขวัญไม่ยอมเอนกายลงนอนเสียที

“ของขวัญ...” เขาเรียกชื่อ เฟ่งมองอีกฝ่ายในความมืดสลัวของห้อง

“เอ่อ...ราตรีสวัสดิ์ครับ” แล้วจอมขวัญก็พลิกตัวลงนอนตะแคงหันหลังให้เจ้าของห้องที่ยังนั่งนิ่ง อธิปกะพริบตาปริบๆอย่างตามไม่ทัน กว่าจจะรู้ตัวก็ตอนที่เขาไม่เห็นหน้าจอมขวัญแล้ว เพราะฝ่ายนั้นเล่นนอนหันหลังให้ แถมห่มผ้าห่มจนแทบจะมืด

...ให้ตายเถอะแค่นี้เขาก็หลงจะแยะอยู่แล้ว ยังจะมาบอกราตรีสวัสดิ์กันอีก...

อธิปสายศิระะไปมากับตัวเองเมื่อคิดว่าเขาคงไม่รอดจากจอมขวัญ ในเมื่อเจ้าตัวขยัน
ทำแต่เรื่องให้เขาหลงบ่อยเสียขนาดนี้...

ชายหนุ่มเอนกายลงนอนเคียงข้าง ก่อนจะส่งมือไปวางลงบนศิระะของจอมขวัญอีก
ครั้ง

"ราตรีสวัสดิ์ ของขวัญ..."

ตอนที่ 14

วันนี้...เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า...จอมขวัญใจจดใจจ่ออยู่แต่กับนาฬิกาข้อมือจนแทบ
ไม่เป็นอันทำงาน ใจของเขาแทบจะกระโจนไปหาทรงพลแล้วตอนนี้

เขาอยากรู้...

...ทรงพลทำอะไรน้ำทิพย์หรือไม่...ทรงพลรังแกน้ำทิพย์หรือไม่...และทรงพลต้องการ
อะไร...

ห้าโมงครึ่ง อธิปก็ขับรถมาจอดที่หน้าโรงแรม จอมขวัญรีบกระโดดขึ้นรถอีกฝ่ายทันที จากโรงแรมวิมาลาไปที่ผับซึ่งเป็นสถานที่นัดพบกับทรงพลต้องฝ่าดงรถติดมหันต์กว่าพวกเขาจะไปถึงก็เกือบจะหนึ่งทุ่มตรงแล้ว

“เดี๋ยว ของขวัญ...” อธิปจอดรถ ทันทีที่ดับเครื่อง จอมขวัญก็แทบจะถลาออกไป แต่เขาคว้าแขนเอาไว้ก่อน ร่างโปร่งหันมามองอย่างไม่เข้าใจว่าอธิปรั้งเขาทำไม

“สัญญากับพี่ ว่าจะไม่วู่วาม” อธิปกลัวใจอีกฝ่าย จอมขวัญบ้าได้ทุกอย่างอย่างที่เขาคเคยเห็นมาแล้ว และเขาจะไม่ยอมให้จอมขวัญเป็นแบบนั้นอีก

คนถูกขอคำสัญญาเงยไป เขารู้ตัวว่าใจร้อน และก็รู้ตัวว่าไม่อาจคุมอารมณ์ตัวเองได้ หากว่าวันนี้ทรงพลจะพูดอะไรขึ้นมาที่...เป็นเรื่องร้ายแรง...

“ของขวัญ... พี่รู้ว่าน้ำสำคัญสำหรับของขวัญมากแค่ไหน แต่ตัวของขวัญเอง... ก็สำคัญสำหรับทุกคนเหมือนกัน” ดวงตาเรียวเหลือบมองคนพูด แม้จะมีดสลับเพราะมีเพียงแสงจากเสาไฟในลานจอดรถลอดเข้ามาในรถ แต่มันไม่ได้เป็นอุปสรรคแม้แต่น้อย จอมขวัญยังคงเห็นความมั่นคงและจริงจังในดวงตาของอธิป

“ครับ พี่โต...” จากที่ว่าจะไม่รับปาก ก็กลายเป็นต้องยอมเอ่ย อธิปยิ้มบางอย่างเต็มต้น ก่อนจะยอมปล่อยแขนให้อีกฝ่ายลงจากรถแต่โดยดี

พวกเขาเดินเข้าไปในผับที่เป็นสถานที่นัดพบ จอมขวัญกวาดสายตาเพียงครู่เดียวก็เห็นทรงพลนั่งดื่มเหล้าอยู่ที่เคาท์เตอร์บาร์ที่โปรดของมัน ร่างโปร่งเดินตรงดิ่งเข้าไปหาทันที

“โอ้...มาเร็วดีจัง...” ทรงพลเอ่ยปากแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์เช่นทุกที เขาเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าจอมขวัญไม่ได้มาคนเดียว แต่มีชายหนุ่มอีกคนเดินตามหลังมาด้วย

“นั่น...ไม่ใช่พี่ชายมึงนี่” เขาเอ่ยปาก แม้จะไม่เคยเจอกับจักรกฤษณ์เป็นการส่วนตัว แต่เขาก็พอจะเห็นหน้าทนายาคคนสำคัญของโรงแรมในเครือใหญ่อย่างวิมาลาผ่านทางหนังสือพิมพ์และข่าวในโทรทัศน์บ้าง และแน่นอน...เขาจำได้ว่าไม่ใช่ผู้ชายคนนั้น...

จอมขวัญชะงักไปเล็กน้อย

“กุมาคูเรื่องน้ำทิพย์” เขาเสียงไม่ตอบ แต่ตรงเข้าประเด็นที่อยากรู้ ทรงพลทำเป็นยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา

“กุนัดสองทุ่มไม่ใช่เหรอ”

“ไอ้พล! อย่าถ่วงเวลาได้มั๊ย! เล่ามา!!” จอมขวัญแทบอยากจะกระโจนไปบีบคอทรงพลให้รู้แล้วรู้รอด

ทรงพลทำหน้าที่ไม่ยี่หระ ก่อนจะไหวไหล่น้อยๆ

“บอกก็ได้ มึงนั่งสิ จะยื่นคำหวัฏอีกนานมั๊ย” จอมขวัญยอมเดินไปนั่งข้างๆ เขาเหลือบตาไปมองอธิปที่ยืนอยู่ไม่ไกลด้วยไม่รู้ว่าควรจะเรียกอีกฝ่ายให้เดินมานั่งด้วยกันดีไหม

มัน...จะดูแปลกripeเล่า หากเขากวักมือเรียกให้อธิปมานั่งข้างๆ ตอนที่ทรงพลเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น...แล้วทรงพล...จะมองพวกเขายังไง มันเจ้าเล่ห์ร้าย เขากลับมันสงสัย กลับมันรู้ กลับมันเอาเรื่องของเขและอธิปมาขมขู่หาประโยชน์ใส่ตัวมันและทำให้อธิปลำบาก...

“ถ้าจะมองขนาดนั้น เรียกเขามานั่งข้างๆมึงก็ได้เนะ” เสียงทรงพลดังขึ้น ทำเอาจอมขวัญต้องหันมอง เขาตัวแข็งทื่อเมื่อสบตากับคนพูด

...ดวงตาของทรงพลไม่ได้บอกว่ารูเช่นเห็นชาติ...ในทางตรงกันข้ามมันกลับขุ่นมัวไปด้วยหมอกบางอย่างที่ทำให้เขามองใจมันไม่ออก ไม่รู้ว่ามันรู้หรือไม่ ไม่รู้ว่ามันสงสัยหรือเปล่า...

“มึงรีบๆเล่ามาสักที” เขาตัดบทเพราะไม่อยากให้มันพูดอะไรมากกว่านี้ หางตาของจอมขวัญเห็นอธิปได้ที่นั่งไม่ไกลจากเคาท์เตอร์บาร์ที่เขานั่งอยู่

“จะเอาเรื่องไหนก่อนละ เรื่องเมียเก่ามึง หรือเรื่องแฟนเก่ามึง...”

“เอาทุกเรื่อง!” ทรงพลกระตุกยิ้มมุมปาก รวากับคิดเอาไว้แล้วว่าจอมขวัญจะต้องอารมณ์ร้อนและช่างพาล

“เมื่อวาน หลังจากมึงโทร.มาบอกให้กุหาที่อยู่ของไอ้เปี้ยก คนรู้จักกูเขารู้ว่ามันจะไปที่ไหน กูก็เลยลองตามไปดู เจอไอ้เปี้ยกกับเมียเก่ามึงพำนั้าทิพย์อะไรนั้นเข้ามานวดพอดี ตอนกูไปถึงนั้าทิพย์ไม่มีสติเลย นอนนิ่งอยู่บนเตียงอย่างเดียว”

“แล้ว...ที่ว่ามึงซื้อ...”

“ห้าแสน...กูหักจากดอกเบี้ยมันที่ไม่ยอมจ่ายสักที ตอนแรกมันจะขายห้าล้านหักหนี้กับกู แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้มีค่ากับกูมากขนาดเงินห้าล้านวะ”

“แล้ว...หลังจาก...หลังจากที่อนุชายอม มึง...ทำอะไรน้ำทิพย์รีเปลา” ทรงพลเหลือบตามามองแล้วกระดกเหล้าเข้าปาก

“เปลา” คำเดียวสั้นๆ แต่จอมขวัญกลับรู้สึกวุ่นวายและอะไรบางอย่างที่ปนมากับคำพูดของมันบอกให้เขา ‘เชื่อ’

...เชื่อว่ามันไม่ได้ทำอะไรน้ำทิพย์ เชื่อว่ามันช่วยเธอด้วยความบริสุทธิ์ใจ...โดยการแลกเธอกับเงินถึงห้าแสน...

“แล้ว...ทำไม...มึงถึงยอม...เงินตั้งห้าแสนกับการช่วยผู้หญิงที่มึงไม่รู้จัก” พ่อคำใต้ดินอย่างทรงพลนิ่งชะงักไปเล็กน้อย แต่แค่เล็กน้อยเท่านั้นก่อนจะยกแก้วเหล้าขึ้นกระดกอีกครั้งราวกับจะปิดบังอะไรบางอย่าง

“ไอ้พล มึงช่วยน้ำทิพย์ทำไม” จอมขวัญถามย้ำ

“คงเพราะ...น้องกูก็เป็นผู้หญิงละมั้ง...” ร่างโปรงขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ แต่ทรงพล

กลับเปลี่ยนเรื่องพูด

“แล้วสรุปมึงจะเอาอย่างไรเรื่องเมียเก่ามึง” พอพูดถึงเรื่องนี้ จอมขวัญก็กำมือเข้าหากันแน่น

...ระหว่างเขากับอัญญิกา ถ้าหากมีความแค้นอะไรต่อกัน อัญญิกาก็ควรจะมาลงกับเขา! ไม่ใช่ไปทำลายผู้หญิงดีๆอย่างน่าทิพย์!!

“มึงแน่ใจนะว่าเป็นอีฟจริงๆ” ทรงพลหยิบรูปจากกระเป๋าเสื้อตัวเองมาวางบนเคาท์เตอร์แล้วเลื่อนให้

“ก็ถ้าอีฟของมึงหน้าตาแบบนี้ ภูก็แน่ใจว่าเป็นคนเดียวกัน” รูปผู้หญิงที่จอมขวัญจำหน้าได้ดีทำให้เขานิ่งงันไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อในรูปนั้นไม่ได้มีอัญญิกาเพียงคนเดียว แต่ยังมีผู้ชายที่เขาก็จำหน้าได้เช่นกันว่ามันชื่ออนุชา!

...สองคนนี้รู้จักกันจริงๆ!!!...

“มึงพอจะรู้มั๊ยว่า...อยู่ที่ไหน...” แม้แต่ชื่อ เขาก็ไม่อยากจะเรียก!

ทรงพลพลิกด้านหลังของรูปให้ดู บนนั้นมีตัวอักษรเขียนเรียงกันเป็นพืดบอกสถานที่บางอย่าง

“ไอ้เปี้ยกเขาคอนโดให้ผู้หญิงคนนี้อยู่ แล้วก็เป็นคนใช้เส้นฝากผู้หญิงคนนี้ให้เข้าไปเป็นลูกจ้างในที่ทำงานของแฟนเก่ามึง...”

จอมขวัญโกรธทั้งอนุชา ทั้งอัญญิกาและตัวเอง น้ำทิพย์เคยพูดเรื่องของ ‘คุณอัญ’ ให้เขาฟังหลายครั้งแต่เขาไม่เคยใส่ใจเลย เขาคิดว่า ‘คุณอัญ’ อาจจะสะกดด้วยพยัญชนะตัวอื่น จนไม่ได้คิดว่ามาจากชื่อ ‘อัญญิกา’ ถ้าเขาระวังสักนิด เขาก็คงไม่ปล่อยให้เกิดเรื่องขึ้น ถึงสุดท้ายแล้ว น้ำทิพย์จะไม่ถูกทำร้าย แต่... จอมขวัญก็ไม่อยากให้เรื่องแบบนี้ในชีวิตของเธออยู่ดี!

“กูเล่าทุกอย่างที่กูรู้แล้ว ถ้าอย่างนั้นกูกลับเลยแล้วกัน ส่วน...ค่าที่อยู่ของผู้หญิงคนนี่...”

ทรงพลเคาะนิ้วลงกับรูปของอัญญิกา “...กูขอแลกเปลี่ยนเป็นทำยังงี้ก็ได้ไม่ให้แฟนเก่ามึงรู้ว่าตามตัวกูที่ไหน” จอมขวัญหันมองคนที่ลุกขึ้นยืน

“ทำไม”

“กูไม่อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงแบบนั้น ดีเกินไปและสะอาดเกินไป นาราคาญวะ”

“แต่มึงก็ช่วยน้ำทิพย์มาจากไอ้อนุชาไม่ใช่รึไง” จอมขวัญแย้ง เป็นอีกครั้งที่เขาเห็นทรงพลเงิบงัน ใบหน้าเจ้าเล่ห์ที่เห็นเป็นประกายกลายเป็นสีหน้าเคร่งขรึม ก่อนที่จะหันหน้าหนีไปอีกทางราวกับไม่อยากพูดถึง

“กูถือว่าทำบุญ” ทรงพลตัดบทเพียงแค่นั้นก่อนจะเดินออกจากร้านไปทันที

อธิปเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง แม้ในร้านจะมีดสลับแต่เขาก็พอรู้ว่าก่อนทรงพลจะจากไปนั้น อีกฝ่ายทำสีหน้าเช่นไร ชายหนุ่มลุกจากโต๊ะเดินตรงไปที่เคาท์เตอร์บาร์ จอมขวัญหันมามองเขาก่อนจะลุกขึ้นเดินนำออกจากร้าน พวกเขาพากันกลับขึ้นรถ ทันทีที่ปิดประตูสตาร์ทเครื่อง จอมขวัญก็เอ่ยปากทั้งๆที่อธิปไม่ต้องถาม

“ไอ้พลบอกว่ามันไม่ได้ทำอะไรคุณน้ำ” ประโยคที่พูดออกมา เจ้าตัวควรจะได้ใจกว่านี้ แต่ใบหน้าหล่อเหลากลับเคร่งเครียดจนอธิปต้องเอ่ยปากถาม

“ของขวัญ...เกิดอะไรขึ้น” ดวงตาเรียวเหลือบขึ้นสบเจ้าของคำถาม เขากำมือแน่น จิกเล็บเข้าเนื้อด้วยอารมณ์โกรธเกลียดอาฆาตปะทุในใจจนแทบระเบิด แต่...มืออื่นๆกลับแตะลงที่หลังมือเขาแผ่วเบา ก่อนจะลูบช้าๆราวกับจะปลอบประโลม เหมือนอุณหภูมิที่ฝ่ามือของอธิปจะทำให้เขารู้สติ...มือขาที่กำแน่นค่อยๆคลายออกช้าๆจนอธิปสามารถสอดปลายนิ้วเข้าไปจับมือของร่างโปร่งได้

“...ไอ้อนุชามันส่ง...ส่งผู้หญิงของมันเข้าไปในที่ทำงานของคุณน้ำ ผู้หญิงคนนั้นเป็นนกต่อ...” จอมขวัญเงิบ เขากัดริมฝีปากตัวเองอย่างอึดอัด “แล้ว...แล้วผู้หญิงคนนั้น...ก็คือ...คนที่ผมเคยทำให้ท้อง...” อธิปชะงักไปในทันที จอมขวัญก้มหน้าลงดูรูปในมืออีกข้าง

...สิบกว่าปีที่อัญญิกาเป็นผีร้ายหลอกหลอนเขา...สิบกว่าปี...จนกระทั่งวันนี้! เธอไม่ได้เป็นเพียงแค่ผีร้าย แต่เธอทำร้ายคนรอบข้างของเขา!! ไม่ว่าอัญญิกาก็จะทำเพราะเหตุผลอะไร! เธอต้องรู้ว่าคนอย่างจอมขวัญ วิมลกิตติจะไม่ยอมให้เธอเชิดหน้าชูตาอีกต่อไป!!!...

ฝ่ามือขาข้างที่อธิปจับอยู่กำแน่นจนเปลือกกำปลายนิ้วของร่างสูงไปด้วย อธิปก้มลง

มองมือตัวเองที่กำลังถูกกำ ก่อนจะเงยหน้ามองจอมขวัญที่เอาแต่นั่งนิ่งจ้องรูปในมือก็
ยิ่งร้อนใจ

“ของขวัญ! ของขวัญ!!” ดวงตาเรียวแข็งกร้าวหันมาสบออย่างที่ทำให้คนเรียกใจหาย

...จอมขวัญที่ปากลั่ง จอมขวัญที่บ้าดีเดือดกลับมาแล้ว...

เพียงวูบเดียว นัยน์ตากระดังนั้นก็หายไป จอมขวัญกะพริบตาถี่ๆแล้วตั้งสติมอง
ใบหน้าของชายหนุ่มที่กำลังเรียกชื่อเขา

...อธิป...

“ครับ...”

“เป็นอะไรไป” ยิ่งเห็นท่าทางนิ่งจันราวกับมีเรื่องราวในใจ อธิปก็ชักใจไม่ดี

“เปล่าครับ คิดอะไรนิดหน่อย ไม่มีอะไรหรอก”

“คิดเรื่องผู้หญิงคนนี้หรือ” อธิปเหลือบตาลงมองรูปในมือขาว แต่แค่แวบเดียวที่เขา
เห็นเพราะจอมขวัญยัดมันใส่กระเป๋าเสื้อไปแล้ว ก่อนจะส่งยิ้มให้คนถาม

“เอ่อ...เปล่าหรอก พี่โตพาผมไปส่งที่บ้านที่เถอะครับ วันนี้ผมลุยงานทั้งวันเลย” จอมขวัญตัดสินใจแล้วทำเป็นยิ้มแย้มกระตุ้นให้อธิปต้องออกรถ ร่างสูงยังตั้งใจแต่ก็ไม่ว่าจะคาดคั้นเพื่อให้ได้อะไรขึ้นมา เขาถอนหายใจแผ่วแล้วดึงมือตัวเองออกมาจากมือของจอมขวัญ ก่อนจะหันไปปลดเกียร์แล้วเหยียบคันเร่ง

ร่างสูงไม่รู้เลยแม้แต่น้อย ว่าฝ่ามือขาวที่เขาเพิ่งดึงมือตัวเองออกมานั้น กลับกำจิกแน่นยิ่งกว่าเดิม ดวงตาเรียวของจอมขวัญเหลือบมองกระจกรถด้านข้างฝั่งตัวเอง... ภาพสะท้อนกลางเลือนบอกให้รู้ว่าในดวงตาคู่นั้นไม่มีความเมตตาปราณีใดๆอีก

...อัญญา!!!!...

.....

ออกจากโรงพยาบาลมาสองวัน...

แต่น้ำทิพย์ใจไม่สงบนัก เธอรู้ว่าที่สมาธิไม่มีและสติคอยแต่จะวอกแวกอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้มาจากร่างกาย แต่มาจากหัวใจของเธอต่างหาก วันนี้ น้ำทิพย์ก็เลยขอลางาน เพื่อมาดัดกรอดัดคนรักอย่างจอมขวัญที่โรงแรมของเขาโดยเฉพาะ

...ตลอดสองวันที่ผ่านมา เธอเอาแต่คิดเรื่องของชายหนุ่ม...

...ใช่...เธอเอาแต่คิดเรื่องของจอมขวัญ...เรื่องของจอมขวัญกับอธิปที่เธอได้ยินมาจากปากของมารดาในวันที่เธอเข้าพักที่โรงพยาบาลวันนั้น...

‘ฟือธิปแต่งตัวประหลาดดีนะคะ’ น้ำทิพย์จำได้ว่าเธอแอบแซวคนมาเยี่ยมไข้ที่เพิ่งทยอยกลับกันไป แล้วหลังจากนั้น เรื่องทุกอย่างที่ทำให้เธอตกตะลึงก็ไหลพร่ออกมาจากปากของมารดา

‘ฮือ! เขา...คงจะไปค้างบ้านนายจอมขวัญมาละมัง’

‘เอ๋? ฟือธิปนะเธอคะ ไปค้างบ้านคุณจอม’

‘ก็...ตอนที่นำหายตัวไปนะ คุณพัชรพาคุณจักรกฤษณ์กับนายจอมขวัญมาหาแม่ที่บ้าน แล้วก็มือธิปมาด้วย ตอนแรกแม่ก็ไม่ได้สังเกตอะไรหรอก มัวแต่ห่วงเรื่องของน้ำ แต่ก็เพิ่งมาเห็นเมื่อก็ตอนเขาเดินออกไป ว่าแต่งตัวเหมือนนายจอมขวัญอย่างกับแกะ! ก็คง...จะไปค้างกันตามประสา...เออ...ประสาคนรักละมัง’

...คนรัก!!! น้ำทิพย์ตะลึงจนพูดไม่ออกที่มารู้ว่าอธิปและจอมขวัญเป็นคนรักกัน!!!

‘นายจอมขวัญเขาสารภาพกับแม่เองเลยนะ ว่าอธิป...เออ...ชอบผู้ชาย แล้วก็...สนใจนายจอมขวัญอยู่ แต่ตอนหลังมากลั้บคำว่าอธิปหันไปสนใจผู้ชายคนอื่นแล้ว แต่แม่นะดูออก! ว่าสองคนเนี่ยเขาคบกันอยู่! น้ำอย่าเอาไปเล่าให้ใครฟังละ แม่ก็ไม่รู้ว่าทั้งคุณชัยคุณพัชรรู้เรื่องรึยัง ส่วนทางฝั่งคุณนุชแม่ของอธิป แม่ก็พยายามเกริ่นๆไว้แล้วว่านายจอมขวัญก็เป็นคนดีใช้ได้ แต่ไม่รู้ว่าคุณนุชจะรู้เรื่องรึยังนะ’

คุณรุ่งทิพย์ยืนกรานว่าจอมขวัญและอธิปอยู่ในขั้นคบหาดูใจฉันคนรัก น้ำทิพย์ไม่อยากจะเชื่อว่าทั้งจอมขวัญและอธิปจะกลายเป็นเช่นนี้...เธอตกใจและตกตะลึง เรื่องมันกลายเป็นแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ทำไมเธอไม่ระแคะระคายเลยแม้แต่น้อย ในเมื่อ

เธอ...น่าจะเรียกได้ว่าอยู่ตรงกลางระหว่างคนทั้งคู่ด้วยซ้ำ

“ออกจากโรงพยาบาลแล้วเหรอ” เสียงทุ้มดังขึ้นข้างหลัง ทำเอาน้ำทิพย์สะดุ้งเฮือก แล้วรีบหันมอง เมื่อเห็นว่าเป็นจักรกฤษณ์เธอก็ได้แต่ถอนหายใจพรูอย่างโล่งอก แม้จะเป็นฝ่ายอยากมาถามจอมขวัญเอง แต่เธอก็ยังคิดไม่ออกว่าถ้าเจอจอมขวัญแล้ว เธอจะเริ่มถามเขาอย่างไรดี

“สวัสดีค่ะ” น้ำทิพย์ยกมือไหว้ร่างสูงที่อายุมากกว่า แอบชำเลืองมองจักรกฤษณ์ เล็กน้อย...ด้วยไม่รู้ว่าเขารู้เรื่องเช่นเดียวกับที่มารดาของเธอรู้หรือไม่...

...แต่...จอมขวัญกล้าเปิดปากกับคุณรุ่งทิพ ก็น่าจะกล้าเปิดปากกับพี่ชายอย่าง จักรกฤษณ์ด้วยสิ...

“มาหาไอ้ขวัญเหรอ” จักรกฤษณ์เอ่ยปากถาม เขาเห็นตั้งแต่เธอเดินลูกลี้ลูกลอนเข้ามา ในล็อบบี้โรงแรม แล้วมานั่งแอบอยู่ที่โซฟาข้างเสาซึ่งค่อนข้างลับสายตาคน เธอหยิบ โทรศัพท์มือถือออกมาแล้วก็ตั้งท่าจะโทร.แต่ก็ไม่โทร.เสียทีจนเขานึกสงสัยว่าน้ำทิพย์มาที่นี่ทำไม จึงเข้ามาถาม

“อ่า...ค่ะ...เอ่อ...คุณจอมไม่อยู่หรือคะ” ท่าทางเธอดูตกอกตกใจ ดวงตาหวานหลบ เลี่ยงไม่ยอมสบตากับเขา

“ตอนนี้ยังอยู่ แต่อีกเดี๋ยวก็คงไม่อยู่แล้ว” ปกติจักรกฤษณ์ก็ไม่ค่อยลงมาที่ล็อบบี้นักหรอก เพียงแต่วันนี้ฝ่ายรักษาความปลอดภัยของโรงแรมโทร.ขึ้นมามากกว่าอธิปก็มาอีกแล้ว

...และคงหนีไม่พ้นมาหาจอมขวัญ...

...เขาไม่เข้าใจ...มือเที่ยงกับจอมขวัญมีอะไรพิเศษหรือ อธิปถึงได้มาทุกวัน จะว่าสนิทสนมกันก็ไม่น่าจะต้องถึงกับถ่อมากินข้าวด้วยกันทุกเที่ยงไม่ใช่หรือ...มันเหมือนกับ...เหมือนกับ...อธิปมาจับน้องเขา?...

...แต่...ไม่มีทางเป็นไปได้หรอก จอมขวัญชอบผู้หญิง ต่อให้อธิปจะมาจับ จอมขวัญก็ไม่เล่นด้วยอยู่แล้ว แล้วที่สำคัญ จับกันภาษาอะไรพาไปกินมือเที่ยงแต่ละที ก๊วยเดียวยาวเรื่อยแบบนี้ ขนมหินอย่างนี้...ไม่มีอะไรที่ดูโรแมนติกเลยแม้แต่นิดเดียว! มันจะไปจับกันได้อย่างไร...

...จะว่าอธิปมาจับก็ไม่น่าใช่ จะว่าเป็นไปกินกันอย่างเพื่อน มันก็มากเกินไปเพราะเล่นมาแทบทุกเที่ยง...สรุปแล้วจักรกฤษณ์เลยหาข้อสรุปไม่ได้ว่าทำไมสองคนนั้นถึงต้องออกไปกินข้าวด้วยกันทุกเที่ยง...

“คุณจักรกฤษณ์คะ?...คุณจักรกฤษณ์?” จักรกฤษณ์คิดอะไรเพลินไปหน่อยจนไม่ได้ยินเสียงของหญิงสาว น้ำทิพย์ต้องเรียกซ้ำ ชายหนุ่มจึงเบือนความสนใจมาที่เธอ

“มีอะไร”

“ที่คุณพูดเมื่อกี้...ว่าอีกเตี้ยคุณจอมจะไม่อยู่ หมายความว่ายังไงหรือคะ”

“ก็...พักนี้...มันออกไปกินข้าวข้างนอกกับคุณอธิปบ่อยๆนะ” นอกจากเรื่องออกไปกินข้าวด้วยกันทุกเที่ยงแล้ว อีกเรื่องที่ความรู้สึกในใจจักรกฤษณ์ว่ามันแปลกพิกลคือบรรยากาศรอบตัวเวลาเขาเห็นอธิปและจอมขวัญคุยกัน

...สำหรับคนอื่น จอมขวัญอาจดูแข็งกระด้าง หยิ่งยโสและไม่เข้าหาใครก่อน แต่...จักรกฤษณ์รู้จักน้องชายดี จอมขวัญเวลาอยู่กับเขา อยู่กับบิดามารดาของเขา เจ้าตัวจะเหมือนเด็กชนๆ ชี้เล่นและชอบอ้อน...จักรกฤษณ์ไม่เคยเห็นจอมขวัญแสดงนิสัยแบบนี้กับคนอื่น คงเป็นเพราะเจ้าตัวไม่ได้สนิทสนมกับใครนอกจากพวกเขา ไม่มีเพื่อนที่คบหาสนิทใจ แม้กระทั่งตอนคบหากับน้ำทิพย์ก็เหมือนกัน...แต่...พอเป็นอธิป...เขากลับรู้สึกว่จอมขวัญกำลังอ้อนอธิป

...แปลก...แปลกมากจริงๆ...

“เอ่อ...แล้ว...แล้ว...เขาไปกันสองคนหรือคะ”

“อืม”

น้ำทิพย์เฝ้าปาก เหลือบตามองจักรกฤษณ์ที่ดูเจี๊ยบขี้นไป เธอไม่รู้ว่าจักรกฤษณ์รู้เรื่องของจอมขวัญและอธิปตามที่มารดาเธอรู้หรือไม่...

...ถ้าเขารู้...เขาจะรังเกียจไหม? กับจอมขวัญ จักรกฤษณ์คงไม่เพราะอย่างไรงี้น้องชายแต่กับอธิป...ถ้าจักรกฤษณ์รังเกียจจนกลายเป็นกีดกันไม่ให้ทั้งสองคบหากันเล่า?...

“เอ่อ...คุณจักรกฤษณ์...คือ...คือ...คือฉัน...ฉันมีเรื่องอยากจะปรึกษาคุณนะค่ะ คือ...คือ...

ออกไปทานข้าวเที่ยงด้วยกันได้มั๊ยคะ”

จักรกฤษณ์นั่งไปเล็กน้อย แต่เมื่อเห็นสายตาอันวอนของน้ำทิพย์ เขาจึงยอมพยักหน้ารับ ทว่า...ไม่ทันที่สองหนุ่มสาวจะได้เดินออกจากล็อบบี้โรงแรม โทรศัพท์มือถือของจักรกฤษณ์ก็ดังขึ้น เขาหยิบขึ้นมาดู ขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าคนที่โทร.มาคือ ‘อธิป’

“ว่าไงครับ คุณอธิป” เขารับสายด้วยความแปลกใจ ปกติเวลาอธิปมาที่นี้ตอนกลางวันจะไม่เคยโทร.หาเขาเลย

“หือ?...มันจะไม่อยู่ได้ไง เมื่อเข้มันขับรถออกมาพร้อมผม มันประชุมรีเปล่า?” จักรกฤษณ์เริ่มคิ้วขมวดอย่างรู้สึกผิดปกติ ปลายสายบอกเขาว่าพนักงานในแผนกบอกว่าจอมขวัญเข้ามาเมื่อเช้า แล้วก็ออกไปตอนสาย จากนั้นก็ไม่ได้ติดต่อกลับมาอีกเลย

ร่างสูงนั่งฟังคำพูดจากปลายสาย อธิปพูดเรื่องผู้หญิง...ผู้หญิงที่จอมขวัญเคยทำให้ท้อง...

...และผู้หญิงคนนั้นคือคนคนเดียวกับที่เป็นนกต่อให้นายอนุชา!!!!...

จักรกฤษณ์เบิกตาโพล่งก่อนจะหันมาทางน้ำทิพย์

“น้ำทิพย์ ผู้หญิงที่เป็นลูกจ้างในที่ทำงานคุณ ที่คุณบอกว่าสอนงานให้บ่อยๆ เขาชื่อจริงชื่ออะไร” หญิงสาวชะงักกึกเมื่ออยู่ดีๆ จักรกฤษณ์ก็หันมาถามด้วยน้ำเสียงตกใจ

แม้ทั้งเธอและเขาจะทะเลาะกันบ่อยครั้ง แต่น้ำทิพย์ไม่เคยเจอสัมผัสเสียงเช่นนี้ของจักรกฤษณ์มาก่อน เธอตั้งสติก่อนจะรีบตอบกลับไป

“ชื่ออัญญิกาอะ แต่นามสกุล ฉันจำไม่ได้”

...แค่ชื่อก็เพียงพอแล้ว...

จักรกฤษณ์นึกโกรธจอมขวัญที่เมื่อวานพอมันกลับมาที่เรือนก็พูดแคว່ว่าทรงพลไม่ได้ทำอะไรน้ำทิพย์ แต่เรื่องที่อัญญิกาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้กลับไม่ยอมเปิดปากเลยแม้แต่นิดเดียว!!!...

...แล้วนี่! แล้วนี่มันหายไปไหน!!!!...

ชายหนุ่มหันมาทางน้ำทิพย์ที่พลอยหน้าตาตื่นไปด้วย

“น้ำทิพย์ คุณรู้ที่อยู่ของอัญญิกามั้ย” หญิงสาวส่ายหน้าไปมา เธอเห็นแววหงุดหงิดงุ่นง่านของจักรกฤษณ์

“มีอะไรหรือคะ”

“ไอ้ขวัญหายไป ผมคิดว่ามันน่าจะไปหา...อัญญิกา...”

“ทำไมต้องไปหาคุณอัญ?” น้ำทิพย์ไม่เข้าใจ จอมขวัญไม่น่าจะรู้จักกับอัญญิกา จักรกฤษณ์มองเธอตรงๆ ก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบเย็น

“อัญญิกาคือผู้หญิงที่ไอ้ขวัญเคยทำให้ท้อง และอัญญิกาคือคนที่มอมยาคุณ” หญิงสาวชะงัก

...อัญญิกาหรือ...ผู้หญิงที่เคยท้องกับจอมขวัญ...

...แต่...แต่...แต่ตอนที่เธอยังคบกับจอมขวัญ และมีผู้หญิงเข้ามาที่บ้านเพื่อขอเงินจากคุณรุ่งทิพโดยแลกกับการไม่ไปรายงานเรื่องอดีตของจอมขวัญในกระทรวงที่คุณตาของเธอทำงานอยู่ไม่ใช่อัญญิกาเสียหน่อย!

“น้ำทิพย์! เป็นอะไรไป!!”

“เอ่อ...เปล่าค่ะ เปล่า...เดี๋ยวฉันจะลองโทร.ถามเพื่อนที่ทำงานให้หะคะว่ามีใครพอจะรู้ที่อยู่ของคุณอัญริเปล่า” ...นี่ไม่ใช่เวลาที่เธอจะคิดเรื่องของตัวเอง...ตอนนี้จอมขวัญหายไป และ...เธอรู้...เขาอาจจะสติขาดฝั่งแบบคราวนั้น...

หญิงสาวโทร.กลับไปทำงานเพื่อขอที่อยู่ของอัญญิกา หลังจากนั้นไม่นาน รถสองคันของอธิปและจักรกฤษณ์ก็ออกจากโรงแรมสุถนนใหญ่แล้วตรงดิ่งไปยังที่อยู่ของอัญญิกาทันที

เสียงน้ำจากก๊อกหยดลงกระทบกับอ่างล้างจานดังก้องไปทั่วห้องแคบๆกลางเก๋ากลางใหม่ เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าแต่คนที่นั่งคอยกลับใจเย็นอย่างเหลือเชื่อ ปลายนิ้ววาดเป็นวงกลมบนโต๊ะ...วงแล้ว...วงเล่า... ในขณะที่ดวงตาเรียวจับจ้องอยู่กับหญิงสาวตรงหน้าที่หมดสติคอพับคออ่อนถูกมัดอยู่บนเก้าอี้

...อัญญิกา...

ราวกับเธอจะรู้ว่ากำลังถูกจ้องมอง เปลือกตาจึงขยับเผยอเปิดช้าๆ

“สวัสดี...” น้ำเสียงทุ้มเรียบดังขึ้นเบาๆ แต่ภาพตรงหน้านั้นลางเลือนเหลือเกินจนเธอต้องกะพริบตาซ้ำๆ แล้วตั้งสติพยายามขยับเนื้อตัวแต่กลับไม่อาจขยับเขยื้อนได้ หญิงสาวก้มลงมองแล้วถึงกับหน้าซีดเผือดเมื่อเห็นว่าเธอถูกมัดติดกับเก้าอี้ด้วยเชือกเส้นโตที่ขมวดเป็นปมยุ่งเหยิง

“นี่...นี่มันอะไร!” เธอเงยหน้าร้องลั่นอย่างตกใจ และยิ่งตกใจมากขึ้นเมื่อพบว่าผู้ชายที่นั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะคือจอมขวัญ...ดวงตาเรียวบนใบหน้าหล่อเหลาจับจ้องมาที่เธอ มันดูว่างเปล่า...ไม่มีอะไรเลยแม้แต่ความปราณี!!...

“ก็ทำอย่างที่เราทำกับน้ำทิพย์ยังไถล่ะ...” จอมขวัญลุกจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่ เดินอ้อมโต๊ะกินข้าวเล็กๆมายังอีกฝั่งที่อัญญิกาถูกมัดติดกับเก้าอี้

มือขาวเอื้อมไปจับปลายคางของผู้หญิงตรงหน้าเอาไว้ ปลายนิ้วลูบแผ่วเบาเพียงชั่วครู่ก่อนจะกลายเป็นบีบแรงจนคนถูกบีบถึงกับทำหน้าเหว่เกิดด้วยความเจ็บปวด

“เธอทำกับน้ำทิพย์ทำไม?!!!!”

“ฉันไม่ได้ทำอะไร โธ้ย!!” แรงบีบที่ปลายคางมากกว่าเดิมด้วยความโกรธ

“ถ้าไม่ได้ทำ! แล้วน้ำทิพย์จะถูกมอมยาพาเข้าโรงแรมได้ยังไง!! ตอบมา! เธอทำทำไม?!” อัญญิกาจ้องตาอย่างถือดีแต่ไม่ยอมตอบ จอมขวัญกระตักยิ้มร้ายเมื่ออีกฝ่ายดื้อแพ่ง เขายอมปล่อยปลายคางของเธอออก แล้วเดินอ้อมกลับไปทักไอ้ตัวเดิมของตนเอง เขาค้ำแขนลงกับโต๊ะที่มีแก้วน้ำวางอยู่สามใบ

“แก้วสามใบนี้ มีแก้วหนึ่งเป็นน้ำเปล่าธรรมดา อีกแก้วผสมยาปลุก และอีกแก้ว...ผสมน้ำยาล้างห้องน้ำ...จะตอบ ในสิ่งที่ฉันถาม หรือจะเลือกกินแก้วใดแก้วหนึ่งในสามแก้วนี้...”

ตาต่อตาฟันต่อฟัน! ในเมื่อน้ำทิพย์ถูกมอมยาพาเข้าโรงแรม เขาก็จะให้อัญญิกาได้ลิ้มรสชาติการกินน้ำสักแก้วที่ไม่รู้ว่ามียาอะไรผสมอยู่ข้างใน!!!

ร่างของหญิงสาวสั่นเทิ้มไปทั้งตัวด้วยความหวาดกลัว

“ไม่ตอบ...แสดงว่าอยากเลือกไข่ม้อย เอาแก้วไหนดีล่ะ เดี๋ยวฉันจะป้อนให้เอง”

“แสบๆไปแล้ว!!!”

จอมขวัญส่ายหน้าไปมาช้าๆรอยยิ้มบางยังติดอยู่ที่มุมปาก หากแต่ดวงตาเรียวกลับไม่ยิ้มไปด้วยเลย มันเต็มไปด้วยความเลือดเย็นอย่างที่หญิงสาวใจสั้น

“แก้วไหนดี” ชายหนุ่มเอ่ยปากถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ฉันไม่กิน!!! แกปล่อยให้ฉัน!! ปล่อยให้ฉันเดี๋ยวนี้!!!” จอมขวัญไม่ตอบ แต่เขากลับหยิบแก้วขึ้นมาแล้วเดินตรงเข้ามาหาอัญญิกาที่ถึงกับตาเหลือก

“ไม่ต้องห่วง ฉันปล่อยแน่ แต่ต้องกินก่อน...ถ้าแก้วนี้เป็นน้ำเปล่า ฉันจะถือว่าเธอโชคดี แต่ถ้าแก้วนี้เป็นยาปลุก ฉันจะโทร.เรียกเพื่อนๆให้อ้อนขามาให้ และถ้าแก้วนี้เป็นน้ำยาล้างห้องน้ำ...ฉันก็จะอยู่เป็นเพื่อนจนกว่าเธอจะทรمانจนตาย...ดีมัย” ใบหน้าของอัญญิกาซีดเผือด เธอไม่รู้ว่าจอมขวัญผสมน้ำยาล้างห้องน้ำและยาปลุกลงไป ในแก้วจริงหรือไม่ แต่สายตาที่ไม่มีแม้แต่แววของความเมตตาทำให้เธอกลัวจนตัวสั่น

ดิง!ดิง!ดิง!!

“ไอ้ขวัญ!!!! ไอ้ขวัญ!!!!” รวากับเป็นเสียงจากสวรรค์ เสียงตะโกนและทูปประตูดังขึ้น ทำเอาจอมขวัญหยุดชะงัก เขาหันกลับไปมองบานประตู เห็นลูกบิดถูกหมุนดังแกร็กๆ ก่อนที่ตัวล็อกจะแตงออกเพราะถูกไขจากด้านนอก บานประตูเปิดผล็วเข้ามามีพร้อมกับจักรกฤษณ์ที่ถลาเข้ามาคนแรก

“ไอ้ขวัญ!!” จักรกฤษณ์ร้องเสียงหลงเมื่อเห็นภาพตรงหน้า แม้จอมขวัญจะไม่ได้ทำอะไรเลย แต่อัญญิกากลับถูกมัดอยู่บนเก้าอี้!!

คนเป็นพี่รีบก้าวเข้ามาหาน้องชายด้วยความเป็นห่วง เขาเขย่าไหล่ทั้งสองข้างของ จอมขวัญราวกับจะเรียกสติ

"ไอ้ขวัญ! ไอ้ขวัญ!!" และดูเหมือนสติทั้งหมดของจอมขวัญจะกลับมาในวินาทีนั้น เขากะพริบตาซ้ำๆ ก่อนจะเหลือบตามองพี่ชายอย่างจักรกฤษณ์แล้วเลยสายตาข้ามไหล่พี่ชายไป

...ข้างหลังนั้น...มีน้ำทิพย์และอธิปยืนอยู่...

...อธิป...

'สัญญากับพี่ว่าจะไม่วู่วาม' ประโยคขอร้องของร่างสูงดังเข้ามาในหัวสำนัก...จอมขวัญได้แต่ลดสายตาลงอย่างละอายใจ...นี่เขาทำอะไร เขาวู่วาม โกรธจนขาดสติ ทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง คิดแค่ว่าต้องทำทุกอย่างให้อัญญิกาหลงสลายลงตรงหน้า...

...เขา...ผิดสัญญาที่ให้ไว้กับอธิป...ผิดสัญญาที่ให้ไว้กับลุงและป้าว่าถ้ามีเรื่องอะไรต้องปรึกษา ไม่ใช่ตัดสินใจเอาคนเดียว...เขา...ทำผิดอีกแล้ว ผิดซ้ำซาก...

"คุณน้า! คุณน้าช่วยอภัยด้วยค่ะ!!" เสียงอัญญิกาดึงความสนใจของทุกคนในห้องให้หันไปมองที่เธอเพียงคนเดียว เธอขยับตัวไปมาเหมือนจะเรียกร่องให้น้ำทิพย์เข้าไปช่วยแก้มัด แต่ก่อนที่น้ำทิพย์จะทันได้ทำอะไรเสียงจักรกฤษณ์ก็ดังขึ้น

“ไม่ต้อง!” เจ้าของเสียงหันมาจ้องอัณญิกาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความโมโห

“เธอยังกล้าขอให้ข้าทูลช่วยเธออีกงั้นหรือ!!” อัณญิกาเงิบ ได้แต่ก้มหน้าพูดไม่ออก จักรกฤษณ์หันไปทางหญิงร่างท้วมเจ้าของอพาร์ทเมนต์ที่เป็นคนไขกุญแจเข้ามาในห้องให้เขา

“มีเบอร์โทร.ของไอ้ผู้ชายที่มาห้องนี้บ่อยๆมั๊ย” เธอยังพะงาบๆพูดไม่ออก เพราะไม่คิดว่าเปิดประตูเข้ามาจะเจอคนถูกมัดคาเก้าอี้ราวกับอยู่ในละครก็ไม่ปาน

“ถามว่ามีมั๊ย?!!” จักรกฤษณ์กระแทกเสียงอีกครั้ง

“ม...มีค่ะ!!”

“โทร.ไปตามให้มันมา” หญิงร่างท้วมรีบรับคำอย่างว่องไวก่อนจะวิ่งออกจากห้องอย่างรวดเร็ว

จักรกฤษณ์หันมาทางน้องชายอีกครั้ง จอมขวัญยังเอาแต่ก้มหน้าเงิบ เขาлубเส้นผมน้องชายแผ่วเบา

“ไปขวัญ...กลับบ้าน...” น้ำเสียงที่ใช้ نرمนวลและอ่อนโยนราวกับมาตามน้องชายตัวเล็กๆที่เล่นซุกซน แม่ชายหนุ่มจะรู้ดีว่าตอนนี้จอมขวัญไม่ใช่เด็กชายจอมขวัญอายุสิบขวบที่ชอบเล่นสนุกอยู่ในสวนหลังเรือนไทยจนไม่ยอมกลับไปกินข้าวกินปลาที่ตาม...

...แต่ไม่ว่าอย่างไร...จอมขวัญก็ยังเป็นน้องชายที่เขารัก...เป็น 'ของขวัญ' ที่มีค่าที่สุดในชีวิต...

สองพี่น้องกำลังจะเดินออกจากห้อง แต่น้ำทิพย์เข้ามาขวางไว้แล้วเหลือบตาไปมองยังหญิงสาวที่ยังถูกมัดอยู่กับเก้าอี้เบื้องหลัง

"จะปล่อยคุณอัญไว้อย่างนี้หรือคะ" จักรกฤษณ์หันกลับไปมองอัญญิกา

"เอาไว้อย่างนี้ละ"

"ไอ้พวกอำมหิต!!!" อัญญิกาตะโกนลั่นด้วยความโมโหที่ไม่มีใครช่วยเธอเลย

"พวกมึงสองพี่น้องมันอำมหิต!!!"

"โดยเฉพาะมึง! ไอ้จักร!!! ชีวิตกูเป็นแบบนี้เพราะมึง!!!" อัญญิกาตะโกนลั่นหน้าตาบิดเบี้ยวด้วยแรงอาฆาต ก่อนจะเปื้อนสายตามาทางจอมขวัญที่ยังมองตรงมาที่เธออย่างไม่เข้าใจ

...ใช่!! ไม่มีใครเข้าใจ! ไม่มีใครรู้!! ผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกกดขี่ดิ้นรนอยากมีชีวิตที่ดีขึ้นอยากมีกินมีอยู่ มีชีวิตที่สดใสไม่ต้องลำบากลำบาก อาศัยเส้นทางความสาวและเสน่ห์แพรวพราวคบหากับลูกหลานเศรษฐี แล้วพอวันหนึ่ง...วันหนึ่งที่ฝันกำลังจะเป็นจริงเพราะท้อง...

...แต่!...แต่เพราะจักรกฤษณ์!!!!...

“พ่อแม่มีงกำลังจะยอมรับให้กูเข้าไปอยู่ในบ้านพวกมีงอยู่แล้ว!! แต่เพราะมีง!! เพราะมีงคนเดียว!!!” อัญญิกาจำได้ไม่ลืม เธอกำลังจะมีอนาคตที่สดใสในฐานะภรรยาของหลานชายเจ้าของเครือโรงแรมยักษ์ใหญ่ ทั้งลุงและป้าของจอมขวัญขอเป็นคนรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทุกอย่างจนกว่าเธอจะคลอด ข้ายังจะให้เธอเข้าไปอยู่ในบ้านเรือนไทยหลังงามนั้น เมื่อเธออ้างว่าไม่อยากให้พ่อและแม่รู้เรื่อง...แต่จักรกฤษณ์!! แต่จักรกฤษณ์กลับมาชมขูเธอ!!!!...

“มีงรู้วันะไอ้จอม! พี่มีงนะ! ทั้งใจดำ! ทั้งสารเลว!! มันบังคับให้กูทำแท้ง!!”

“ฉันไม่ได้บังคับเธอ” จักรกฤษณ์ย้อนเสียงเรียบแตกต่างจากฝ่ายหญิงสาวที่ยังดวาดลั่นด้วยความโมโห

“...เธอไปทำของเธอเองไม่ใช่หรือ” จอมขวัญหันมองพี่ชายอย่างไม่เข้าใจ

...ตอนนั้น อัญญิกามอบอกว่าเธอแท้งเพราะอุบัติเหตุ แต่ทำไม...ทำไมตอนนี้...ทั้งจักรกฤษณ์และอัญญิกาถึงพูดไปในทำนองว่าการแท้งครั้งนั้นเป็น ‘ความตั้งใจ’!!

“แต่เพราะมีงขู!!! มีงขูว่าถ้าเด็กออกมาแล้วไม่ใช่ลูกของน้องมีง มีงจะไม่เอากูไว้ทั้งแม่ทั้งลูก!!!”

“แล้วยังไงล่ะ? ในเมื่อเธอมั่นใจถึงขั้นไปป่าวประกาศกลางบ้านฉันว่าท้องกับไอ้ขวัญ แล้วเธอจะกลัวคำขู่ฉันทำไม...คนที่ทำให้เธอเป็นแบบนี้ ก็คือตัวเองไม่ใช่รีง”

จักรกฤษณ์ย้อนถาม เขาว่าหลังจากเธอแท้ง อัญญิกาถูกพ่อแม่ไล่ออกจากบ้าน เธอกลายเป็นผู้หญิงหาเช้ากินค่ำและใช้ชีวิตเสเพลยิ่งกว่าเดิม

ชายหนุ่มหันมาทางน้องชายที่ยังยืนเจียน

“ไปเถอะ...ถ้าอยากรู้อะไร พี่...จะกลับไปเล่าให้ฟังทั้งหมดเอง” น้อยครั้งนักที่จักรกฤษณ์จะแทนตัวเองว่า ‘พี่’ กับจอมขวัญ สองพี่น้องมองตากัน ก่อนที่จอมขวัญจะเป็นฝ่ายเดินนำออกจากห้อง เขาเหลือบมองอธิปที่ยืนอยู่กับน้ำทิพย์ แล้วก็พลันใจหาย เมื่ออธิปเบือนหน้าหนีสายตาเขา

...ใจของเขาเบาโหวง...เขาอยากยื่นมือออกไปรั้งแขนอธิปให้หันกลับมาสบตากัน แต่...เขาทำไม่ได้...เขาที่ชั่วช้าเลวทราม เขาที่ขาดสติยับยั้งชั่งใจ และเขา...ที่ไม่รักษาสัญญา...

...ยังจะกล้าขอร้องอ้อนวอนหรือสบตากับอธิปอีกได้อย่างไรกัน...

จักรกฤษณ์เดินตามน้องชาย เขาสบตากับน้ำทิพย์ที่ยังยืนนิ่ง

“คุณอธิป ฝากพาน้ำทิพย์ไปส่งที่บ้านด้วย ส่วน...” เขาเหลือบตามองไปด้านหลัง อัญญิกายังจับจ้องมาที่เขาด้วยความอาฆาต

“...เดี๋ยวก็มีคนมาช่วย”

“แต่ถ้าปล่อยไปแบบนั้น...” อธิปเอ่ยปาก ตอนนี้สัญญาเหมือนหมาจรตรอก หากไม่ทำให้หลานจำ ก็อาจมาแว้งกัดได้ทุกเมื่อ

“ไม่เป็นไร ผมจัดการได้ คุณพำนัาทิพย์ไปส่งบ้านเถอะ ส่วนไอ้ขวัญ...เดี๋ยวมพากลับเอง” จักรกฤษณ์พูดแค่นั้น ก่อนจะเดินไปหาน้องชายที่ยืนอยู่หน้าลิฟต์ เขาโอบไหล่จอมขวัญเอาไว้หลวมๆ แต่ฝ่ามือกลับบีบกระชับราวกับจะไม่ปล่อยให้จอมขวัญร่วงหล่นลงไปในการรู้สึกเลวร้ายใดๆอีกแล้ว

อธิปได้แต่มองภาพนั้นแล้วถอนหายใจแผ่ว

...เขายากเข้าไปยืนแทนที่จักรกฤษณ์ อยากประคับประคองจอมขวัญให้หยุดยืนอย่างมั่นคง...แต่...เขารู้...เขาไม่ได้มีความสำคัญขนาดนั้น เขาให้ความสำคัญตัวเองผิดมาตลอด...เขาคิดว่าจอมขวัญจะรักษาสัญญาที่ให้ไว้ สัญญา...ว่าจะไม่รู้ว่า...แต่...สำหรับจอมขวัญ มันคงเป็นแค่ลมปาก แค่ว่าพูดเอออ เพราะสุดท้ายแล้ว...จอมขวัญก็ลืมมัน...

...เขาผิดเอง...ผิด...ที่วางใจว่าจอมขวัญจะเห็นความสำคัญของคำสัญญา...ทั้งๆที่ในความเป็นจริง สัญญาของเขา...ไม่ได้มีความหมายอะไรเลย...

...ไม่ได้มีความหมายกับจอมขวัญเลยแม้แต่นิดเดียว...

“หลังจากที่อีฟมาบอกเรื่องท้อง แล้วแกล้งให้เขาไปเอาเด็กออก...อีฟแอบมาหาพ่อ กับแม่ แล้วก็พูดแต่ว่าจะให้ที่บ้านอีฟรู้เรื่องไม่ได้ พ่อกับแม่ก็เลยบอกให้อีฟเข้ามาอยู่ในบ้านเรา” จักรกฤษณ์เล่า แล้วมองไปรอบตัว

...บ้านเรือนไทย...ตรงนั้น...เมื่อสิบปีที่แล้ว อัญญิกามาที่นี่พร้อมกับเรื่อง ‘ท้อง’ เธอยืนอยู่ตรงนั้น แล้วพูดด้วยสีหน้าไม่ทุกข์ไม่ร้อน ในขณะที่น้องชายเขาซึ่งถูกเธอกล่าวหาว่าเป็นพ่อของเด็กในท้องกลับหน้าซีดเผือด จักรกฤษณ์จำได้ดี

“...แต่ฉันไม่ยอม” ร่างสูงพูดต่อ

“เด็กในท้องเป็นลูกของแกจริงหรือเปล่านั้นไม่รู้ แล้ว...ที่สำคัญ อีฟรู้ตั้งแต่แรกว่าแกเป็นน้องฉัน แต่เขาก็ยังไปนอนกับแก แสดงว่าเขาตั้งใจจะทำอยู่แล้ว เขาตั้งใจทำทุกอย่าง และสุดท้ายเขาก็...ทำร้ายจิตใจแก...แล้วจะให้ฉันยอมให้เขาเข้ามาอยู่รวมบ้านได้ยังไง”

จอมขวัญกลายเป็นคนฉุนเฉียวง่ายและเก็บกดตั้งแต่บิดามารดาจากไป และพอมีเรื่องนี้เข้ามา จักรกฤษณ์ก็พบว่าจากคนเก็บกดกลายเป็นซึมเศร้าและปิดกั้นตัวเอง...

...จริงอยู่ ว่าเรื่องนี้จอมขวัญก็ผิดที่ไม่รู้จักป้องกัน ยอมตกอยู่ใต้อำนาจความใคร่จนเรื่องราวเลยเกิดและให้ผู้หญิงมาอ้างว่าเด็กในท้องเป็นลูกของตน แต่...ส่วนที่อัญญิกาผิด ก็ยังเป็นความผิดที่ห้กลบไม่ได้อยู่ดี!

“หลังจากพอกับแม่บอกให้อีฟเข้ามาอยู่ในบ้านนี้ ฉันก็เลยแอบไปหาเขา ฉันรู้ว่าถ้าเด็กออกมาแล้วตรวจดีเอ็นเอไม่ใช่ลูกของแก ฉันจะไม่เอาไว้ทั้งแม่ทั้งลูก ฉันไม่สนหรอก...ว่าใครจะเป็นยังไง ฉันสนแค่อายุเดียวคือแกเป็นน้องฉัน ฉันต้องปกป้องแกจากผู้หญิงคนนั้น...แต่...พอแก...ก็กลายเป็นว่าแกโทษตัวเอง...ใช่มั้ย” คนเป็นพี่หันมามองน้องชายที่นั่งฟังเงียบๆ

“แกคงไม่รู้ ว่าฉันรู้เรื่องที่แกฝันร้าย แกโทษตัวเองว่าเรื่องแกเป็นเพราะแกสั่งให้อีฟไปเอาเด็กออก...ทั้งๆที่ความจริงแล้ว คนที่ทำให้เด็กคนนั้นไม่มีชีวิตอยู่จนถึงวันนี้ก็คือฉัน...” จักรกฤษณ์ผ่อนลมหายใจช้าๆอย่างใจหาย

...คนที่ทำให้จอมขวัญไม่มีความสุขจนทุกวันนี้ ทำให้จอมขวัญจมอยู่กับความทุกข์จนถึงทุกวันนี้ก็คือเขา...

“ฉันทนไม่ได้...ที่เห็นแกเอาแต่โทษตัวเองแล้วตอนกลางคืนก็ฝันร้ายจนละเมออะละละเสียงดัง ที่แกเป็นแบบนี้เพราะฉัน แต่ฉันไม่กล้าพูด ได้แต่ขอให้พอกับแม่ส่งแกไปเมืองนอกซะ เพราะฉันเห็นแกตัว ฉันไม่อยากรับรู้ความพยายามที่อยากจะปกป้องแกจากผู้หญิงคนนั้นกลายเป็นการทำร้ายแกแบบนี้...ฉัน...ขอโทษ...” ร่างสูงมอญ้องชายตรงๆ เป็นครั้งแรกที่ประโยคขอโทษหลุดจากปากของเขา

จอมขวัญได้แต่ส่ายหน้าช้าๆ แล้วส่งยิ้มบางให้พี่ชาย

“ไม่ใช่ความผิดพี่หรอก...ทุกอย่างมันเริ่มมาจากขวัญเองทั้งนั้น แต่...ขอบคุณนะพี่จักรขอบคุณที่อยู่กับขวัญมาตลอด เมื่อกี้...ถ้าพี่มาไม่ทัน ขวัญก็คง...” พอนึกย้อนกลับไปแล้ว จอมขวัญก็กลัวใจตัวเองขึ้นมา สติที่ขาดฝั่งทำให้เขาลงมือทำอะไรบางอย่างที่ไม่รู้สำนึก...ต่อให้อัยฎีกาจะเป็นอย่างไร หรือทำเรื่องเลวร้ายแค่ไหน แต่เขาก็ไม่มีสิทธิ์ไปทำกับเธอแบบนั้น...

“ฉันต้องไปช่วยแกทันอยู่แล้วไอ้ขวัญ...เพราะฉันเป็นพี่แก ฉันไม่ปล่อยให้แกเป็นอะไรไปหรอก ฉันเป็นพี่ที่ไม่ดีเลยใช่ไหม ทั้งๆที่ควรจะให้แกดูแลตัวเอง ให้แกยืนด้วยขาสองข้างของตัวเอง แต่...แต่ฉันทำไม่ได้ ฉันปล่อยมือจากแกไม่ได้ ไม่ว่ายังไงแกก็เป็นน้อง และพี่อย่างฉันจะไม่ยอมให้แกเป็นอะไรแน่ๆ”

จอมขวัญหันมองพี่ชายลูกพี่ลูกน้อง แม้จะเกี่ยวดองกันเพียงแค่สายเลือดครึ่งเดียว แต่เขารักจักรกฤษณ์ราวกับพี่ชายแท้ๆ

ร่างโปร่งโผเข้ากอดอย่างที่ทำเอาคนถูกกอดได้แต่นิ่ง จักรกฤษณ์ก้มลงมองคนที่ซุกหน้าลงกับอกเขา ก่อนจะยิ้มบางออกมาด้วยความเอ็นดู

...จอมขวัญเคยกอดเขาแบบนี้ครั้งสุดท้ายเมื่อนานมาแล้ว...นาน...จนแทบลืมว่าไออุ่นของน้องชายเป็นอย่างไร...

มือหนาลูบเส้นผมของคนที่ซุกอกเขาแผ่วเบา

“ขอบคุณครับพี่ ขอบคุณ...”

“เกิดอะไรขึ้นนะจ๊ะ!”

เสียงของคุณพัชรดังขึ้นทำเอาสองพี่น้องที่กำลังกอดกันกลมอยู่กลางเรือนพากันหัน

มอง หญิงร่างอวบหันไปไล่สาวใช้นามว่าเต็มให้ลงจากเรือนไป ก่อนจะรีบก้าวขาเข้ามาหาลูกและหลานด้วยความประหลาดใจ จักรกฤษณ์และจอมขวัญไม่ได้กอดกัน อย่างนี้นานมากแล้ว

จักรกฤษณ์เหลือบตามองน้องชายราวกับจะถามว่าจะให้เล่าไหม แต่จอมขวัญกลับยิ้มบาง แล้วเป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นมาเสียเอง เขาทรุดตัวลงนั่งแทบเท้าคุณพัชรีก่อนจะยกมือพนมแล้วก้มลงกราบ

“ป้ารี ขวัญขอโทษ...” คุณพัชรีมีนงงที่อยู่ดีๆ หลานชายก็ก้มลงกราบเท้า เธอรีบดึงให้จอมขวัญลุกขึ้นยืน

“เกิดอะไรขึ้นของขวัญ”

ร่างโปร่งสุดหายใจลึกๆ ก่อนจะเอ่ยปากเล่าทุกเรื่องที่ลงมือทำกับผู้หญิงคนนั้น...คนที่ชื่ออัญญิกา...

คุณพัชรีหลับตาลงอย่างเจ็บปวด เธอผ่อนลมหายใจช้าๆเมื่อรับฟังทุกเรื่องจากปากของหลานชายผู้เป็นที่รัก...จอมขวัญเหมือนเด็ก...เด็กที่ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้...โดยเฉพาะอารมณ์โกรธเพราะมีคนมาทำร้ายคนที่ตัวเองรัก คนที่ตัวเองห่วง...

“จักร...” เมื่อฟังเรื่องราวทั้งหมดจนจบ คุณพัชรีก็เอ่ยปาก

“...ไปเอาไม้เรียวบนหลังตู้เสื้อผ้าแม่มา” จักรกฤษณ์เบิกตาโตด้วยความตกใจ

...ไม่เรียวว?!...!

คุณพัชรีไม่ได้หันมองหน้าบุตรชายเลยแม้แต่บ่อย ตอนนีดวงตาของเธอกำลังจับจ้องใบหน้าของจอมขวัญที่ชะงักงันไปในทันทีที่เธอสั่งให้จักรกฤษณ์ไปเอาไม่เรียวมา

...ใช่ เธอจะดีจอมขวัญ...จะดีหลานชายที่อายุยี่สิบกว่าแล้ว แต่ยังทำอะไรไม่ยับยั้งชั่งใจเหมือนเด็ก...

"ในเมื่อของขวัญคุณอารมณ์ตัวเองไม่ได้ ป้าก็จะถือว่าของขวัญยังเป็นเด็ก และในเมื่อของขวัญเป็นเด็ก ป้าก็ต้องลงโทษด้วยการตี ของขวัญเข้าใจไหม" จอมขวัญก้มหน้าลงแล้วรับเสียงแผ่ว

"ครับ...ขวัญเข้าใจ"

คุณพัชรีหันไปทางลูกชายที่ยังนั่งนิ่ง แล้วย่ำเป็นครั้งที่สอง

"จักร ไปเอาไม่เรียวมา" จักรกฤษณ์แย้งไม่ออก เมื่อเห็นดวงตาของคุณพัชรีมารดาผู้แสนอารมณ์ดีในเวลานี้จริงจังเพียงใด ชายหนุ่มร่างสูงลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องนอนของบิดามารดา เขาหายไปครู่หนึ่งก็กลับมาพร้อมกับไม่เรียวยาวที่เขาและจอมขวัญค้นเคยในวัยเด็ก

...ไม่เรียวของคุณพัชรีนั่นเป็นที่คุ้นเคยกันดีสำหรับเขาและน้องชาย เพราะถ้าคนใดคนหนึ่งทำผิด อีกคนจะต้องถูกตีด้วย ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม...

จอมขวัญหันหลังให้ผู้เป็นป้าอย่างรู้หน้าที่ เขายกสองมือขึ้นกอดอก

“ป้าไม่สนว่าผู้หญิงคนนั้นจะทำตัวแบบไหน หรือเลวร้ายยังไง ป้าสนแค่หลานของป้าจะต้องไม่มีนิสัยแบบนี้ ป้าไม่เคยสอนให้ของขวัญทำร้ายใคร แต่ป้าผิดเองที่ไม่ทำให้ของขวัญหลานจำตั้งแต่ตอนเรื่องปีนครั้งนั้น แต่คราวนี้ป้าจะไม่ยอมอีกแล้ว ป้าจะตีของขวัญ 5 ที...ของขวัญจะโกรธป้ามั้ย”

“ไม่โกรธครับ” จอมขวัญได้แต่ตอบเสียงเบา เขายอมรับผิดบาปทุกประการอย่างจำนน

“ดี...” คุณพัชรียูสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนจะเงื้อไม้เรียวในมือแล้วเหวี่ยงฟาดลงมาเต็มแรง

ชวับ!!...เสียงไม้เรียวฟาดลงกับสะโพกของจอมขวัญดังลั่นเรือนอย่างที่จักรกฤษณ์ถึงกับห่อไหล่ด้วยความหวาดเสียว ‘รสไม้เรียว’ คุณพัชรินั้นหนักแน่นเพียงใด จักรกฤษณ์เอาหัวตัวเองเป็นประกัน

ชวับ!!...หวดที่สอง จอมขวัญสะท้อนเอื้อมแล้วหลบตาแน่นด้วยความเจ็บที่แล่นขึ้นมาตามกระดูกสันหลัง

“เจ็บมั๊ย ของขวัญ” เสียงคุณพัชรีย่นเครื่ออย่างที่ทำเอาดวงตาเรียวต้องเหลือบมอง จอมขวัญนิ่งอึ้งพูดไม่ออก เมื่อเห็นว่าดวงตาคุณพัชรียลไปด้วยน้ำตา

“...เจ็บครับ ป้ารี”

“ป่าก็เจ็บ...ป่าก็เจ็บที่ทำให้ของขวัญเจ็บ...” ...คำว่า ‘เจ็บ’ ของผู้เป็นป่าที่เลี้ยงดูเขามา ไม่ต่างจากบุพการีแท้ๆ ทำเอาจอมขวัญน้ำตาร่วงเฝ้า

“...แต่ถ้าป่าไม่ดีของขวัญวันนี้ ของขวัญก็จะไม่จำลึกที่ว่าไอ้ที่ปล่อยให้ความโมโห ครอบงำนะมันทำร้ายคนอื่น ต่อให้คนอื่นจะเลวร้ายแค่ไหน แต่เราก็ไม่มีสิทธิ์ไปทำตัว เลวร้ายกว่าแบบนี้!...หันกลับไปของขวัญ เหลืออีกสามที่...” คุณพัชรีกะพริบตาถี่ๆ เพื่อ ไล่น้ำตาให้กลับลงไป จอมขวัญหันหลังให้เธอเหมือนเดิม เธอยกไม้เรียวขึ้นสูง แล้ว หวดลงที่สะโพกหลานชายโดยแรง

ขยับ!! จอมขวัญสะดุ้งอีกครั้ง

“ถ้าเจ็บ ก็ร้องให้ออกมาของขวัญ...ร้องให้ออกมาลูก...” เจ็บที่กายไม่เท่าเจ็บที่ใจ เสียงสั่นเครือและดวงตาที่คลอไปด้วยน้ำตาของคุณพัชรีกลับทำร้ายหัวใจเขายิ่งกว่า ไม่เรียวที่หวดลงมาเสียอีก

...เขาทำให้ป่าเสียใจ ทำให้ป่าร้องไห้ ทั้งๆที่ป่ารักเขาแค่ไหน แต่เขากลับปล่อยให้ อารมณ์ครอบงำจนลืมนั่นไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง...

ขยับ!!...จอมขวัญร้องให้ออกมาอย่างสุดจะทันทนกับความเจ็บปวดในหัวใจที่ต้อง ได้ยินเสียงกลั่นสะอื้นของคุณพัชรี เขาไม่กล้าหันกลับไปมอง...เขามันหลานชั่ว เขา มันหลานเลว เขาทำให้ป่าเสียใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า...

ขยับ!!!!...หวดสุดท้ายจบลง จอมขวัญปล่อยให้ น้ำตาไหลออกมาแต่ไม่มีเสียงสะอื้น

สักนิด

“จักร...ลุกขึ้นยืน...” เสียงคุณพัชรिताเอาจอมขวัญที่กำลังร้องไห้ต้องหันมอง จักรภุชงค์ทำหน้างงแต่ก็ยอมลุกตามคำสั่ง

“หันหลังแล้วกอดอก”

“เฮ้ย! แม่จะตีผมเหรอ?!” ชายหนุ่มร้องถามด้วยความตกใจ

“ใช่”

“แม่!/ป้ารี!!” สองพี่น้องร้องพร้อมกัน

“น้องทำผิด พี่ก็ต้องโดนด้วย หรือจำกฎข้อนี้ไม่ได้แล้ว?” คุณพัชรีย้อนถาม ทำเอา จักรภุชงค์และจอมขวัญพากันอ้าปากค้าง

...สมัยยังเด็ก คุณพัชรียกกฎข้อสำคัญว่าถ้าพี่โดนตี น้องต้องโดนด้วย ถ้าน้องโดนตี พี่ต้องโดนด้วย ถ้าไม่ยอมโดนตี ก็ต้องช่วยกันรังไม่ให้ทำผิด...จักรภุชงค์และจอมขวัญเลยทั้งเซ็ดทั้งขยาดไม่เรียวคุณพัชร์อย่างกับอะไรดี เพราะถ้าคนหนึ่งโดน อีกคนก็ต้องโดนด้วย แม้คนที่โดนด้วยจะโดนน้อยกว่าหน่อย แต่ฝีมือหวิดไม่เรียวของคุณพัชร์นั้น ‘น้อยๆ’ เป็นเสียเมื่อไหร่ หวิดที่ขึ้นเป็นรอยแดงไปหลายวัน!...

“ตาจักร หันไปแล้วกอดอก...อ๊ะ!” คุณพัชรืชะงัก เมื่อเห็นใครบางคนก้าวขาขึ้นมาบน เรือนพอดีกับตอนที่เธอส่งลูกชาย จักรภุชงค์หันมองตามสายตามารดาแล้วเบิกตาโต

“คุณอธิป!” อธิปยืนอยู่ที่หน้าประตูเข้าเรือน ดูเหมือนผู้มาใหม่จะมึนงงกับสถานการณ์ที่เห็นตรงหน้า

...จอมขวัญยืนร้องไห้ คุณพัชรีถือไม้เรียว และจักรกฤษณ์กำลังยืนทำหน้าที่หลักอีเหลื่อ...

“นี่ไง!! แม่! ถ้าตีผมก็ต้องตีคุณอธิปด้วย!” จักรกฤษณ์วิ่งกลาเข้าไปลากแขนอธิปมาร่วมวงอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! ไม่ได้นะพี่จักร” จอมขวัญที่น้ำตายังนองหน้าร้องลั่นด้วยความตกใจ

“ทำไมจะไม่ได้?”

“ก็...ก็พี่โตเขาไม่เกี่ยว”

“นั่น! แกเรียกเขาว่า ‘พี่’ แล้วจะมาบอกว่าไม่เกี่ยวได้ไง? คนอย่างแกไม่นับญาติใครง่ายๆหรอกฉันรู้!” จักรกฤษณ์เถียงน้องชายคอบเป็นเอ็น ก่อนจะหันมาทางมารดา

“ว่าไงแม่ ถ้าตีผมก็ต้องตีคุณอธิป เพราะคุณอธิปเนี่ยเป็นพี่ชายร่วมสาบานของไอ้ขวัญมัน สนุกสนมกลมเกลียวกันสุดๆไปกินข้าวเที่ยงด้วยกันทุกวัน เพราะงั้น! เรื่องที่ไอ้ขวัญทำผิด คุณอธิปก็มีส่วนผิด โทษฐานไม่เป็นหูเป็นตาช่วยกันดูแลไอ้ขวัญ” คุณพัชรีอ้าปากค้างเถียงลูกชายไม่ออก

...จะให้เธอตี ‘คุณอธิป’ นะเหรอ?!!... คุณอธิปที่มีอีกฐานะหนึ่งเป็นลูกคำวี่ไอพีของโรงแรมเนี่ยนะ!!...

“ไม่ได้นะปารี ดีพีโตไม่ได้นะ” จอมขวัญพูดไปน้ำตายังไหลไป

“ดีคุณอธิปไม่ได้ แต่ดีฉันได้งั้นสิ?” จักรกฤษณ์ถามด้วยน้ำเสียงหาเรื่อง แต่คนเป็นน้องยังเอาแต่สายหน้า

“ไม่ให้ดีใครทั้งนั้น ถ้าปารีจะดี ปารีดีขวัญคนเดียว ขวัญโดนดีอีกก็ได้...” หลังมือขาถูกยกขึ้นปาดน้ำตาบนหน้าป้อยๆ เขาไม่อยากให้ใครเจ็บตัวเพราะเขาก็กแล้ว โดยเฉพาะจักรกฤษณ์และอธิป

“ไม่ได้...กฎต้องเป็นกฎ ดิน้องก็ดีพี ดีพีก็ต้องดิน้อง เป็นพี่เป็นน้องกันต้องรับผิดชอบร่วมกัน คนเราเลือกเกิดไม่ได้ เลือกพี่น้องไม่ได้ แต่เราเลือกได้ว่าเราจะช่วยกันดูแลพี่น้องของเรา ช่วยกันรั้งพี่น้องของเรา หรือปล่อยให้เขาไปตามยถากรรม...ว่ายังไง จักรเลือกอะไร” ว่างแล้วคุณพัชรก็หันไปทางลูกชายตัวเอง

จักรกฤษณ์ถอนหายใจพรี๊ด มาแฉนี้แล้วเขาจะเถียงอะไรได้เล่า! นอกจากยอมลุกขึ้นยืนแล้วหันหลังทอดอกเป็นการตอบคำถามของมารดา

...ปล่อยให้ตามยถากรรมอย่างนั้นหรือ?...จะให้ปล่อยจอมขวัญไปตามยถากรรมได้ยังไงในเมื่อมันเป็น ‘น้อง’ ของเขา...เพราะฉะนั้น เขาก็ต้องร่วมรับผิดชอบไปพร้อมๆกับมันนั่นละ

ขวับ!!...ไม่เรียวด้ามยาวหวดลงกระแทกกับกันจักรกฤษณ์ ทำเอาชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สะดุ้งเฮือกด้วยเพราะไม่เจอสมือนี่มานาน

“อูยยยยย...” เขาร้องโอดเบาๆ ก่อนจะเอี้ยวตัวกลับไปมองมารดา

“ดีเบากว่านี้หน่อยก็ได้นะแม่” คุณพัชรภรณ์ลืงตาใส่

“หันกลับไป เหลืออีกทีนึง” ตามกฎที่ตั้งเมื่อนานมาแล้ว แม่จะถูกลูบหัว แต่คนไม่ผิด จะถูกลูบน้อยกว่า เพราะฉะนั้น คราวนี้จักรภพจะลูบหัวโดนดีแค่สองทีเท่านั้น

ขว๊ว!!...

“ซัดดดดด...” ความเจ็บมันแล่นเร็วจนขนลุกซู่ไปทั้งตัว จักรภพทรุดตัวลงนั่งยองกับพื้นหลังจากถูกลูบเรียบร้อย แต่ก็ยังไม่วายหันมากำชับคุณพัชร

“ดีคุณอธิปด้วยนะแม่ อย่าล้าเอียง” คราวนี้คนเป็นแม่ก็อยากจะล้าเอียงขึ้นมาจริงๆ

หญิงวัยปลายหันมาทางอธิปที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เธอเริ่มอีกอักแต่อธิปกลับยิ้มบางแล้วหันหลังให้ก่อนจะยกมือขึ้นกอดอก

“พีโต...” จอมขวัญนิ่งงันเพราะไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะยอมถูกลูบ แม้กระทั่งจักรภพก็ยังถึงกับอ้าปากค้าง

“แนใจนะ โต ป่าดีแรงนะ” คุณพัชรภรณ์ถามย้ำ แต่อธิปกลับหันมายิ้มบางให้

“ผมเองก็มีส่วนผิดอย่างที่คุณจักรว่า เพราะฉะนั้นต้องรับผิดชอบร่วมกันนี่ครับ” หญิงสูงวัยสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วพยักหน้ารับรู้

ขวับ!!...อธิปสะดั่ง

ขวับ!!...ครั้งที่สองตามมาติดๆ เจ็บปรี๊ดขึ้นกระดูกสันหลัง ก่อนจะเหลือเป็นความขา
ทิ้งเอาไว้ให้ใบหน้าคมเข้มกลายเป็นเหยเกเล็กน้อย

“จำไว้นะของขวัญ ถ้าคราวหน้าทำผิดอีก ป้าก็จะเรียกมาตีทั้งสามคนเลย”

“ขวัญจะไม่ทำอีกแล้วครับป้า” เขาจะจำจนตายว่าถ้าทำผิดอีกแม้แค่ครั้งเดียว ผู้ชาย
สองคนนี้จะต้องมาร่วมรับผิดชอบไปกับเขา...จักรกฤษณ์และอธิป...เขาจะไม่ยอมให้
ใครมาเจ็บตัวเพราะความชั่วไร้สำนึกของเขาอีกต่อไปแล้ว

“ดีมาก ที่พูดวันนี้ว่าจะไม่ทำอีก ไม่ทำให้ใครเดือดร้อนอีก จะต้องจำให้มั่น เข้าใจนะ
ของขวัญ” คุณพัชริเป็นผู้ใหญ่ใจดี แต่เวลาสั่งสอนก็ใช้น้ำเสียงเข้มงวดได้อย่างไม่
กระดากหู

“ตาจักร ลงไปที่ครัวกับแม่ จะได้ไปยกขนมยกน้ำขึ้นมากินกัน” แม้ว่าจะเพ่งดีทั้งลูกทั้ง
หลานมาหยกๆ แต่สำหรับคุณพัชริที่เรื่องปากท้องมาก่อนทุกเรื่องนั้น เมื่อเห็นว่าเริ่ม
ป่วยคล้อยแล้ว ก็เลยต้องหันมาสั่งให้ลูกชายลงไปช่วย เพราะเด็กรับใช้นามว่าเต็มนั้น
ถูกเธอไล่ลงจากเรือนไปตั้งแต่แรกและก็คงไม่กล้าขึ้นมาจนกว่าเธอจะลงไปตามนั้น
ล่ะ

“โฮ แม่อะ ดีเสร็จก็ใช่” ชายหนุ่มคนพี่บนกระปอดกระแปดแต่ก็ลุกขึ้นเดินนำมารดาลง
จากเรือนไป

“ของขวัญกับโตรตรงนี่ละ เดี่ยวป้ายกของขึ้นมาให้กิน” สองแม่ลูกคุณพัชรและจักรกฤษณ์ลงจากเรือนไปแล้ว ร่างสูงเลยหันมาทางคนที่น้ำตายังไหลเป็นสาย กระดาษเช็ดหน้าที่วางอยู่บนโต๊ะกลางเรือนถูกดึงมาเช็ดหน้าจนกลายเป็นขยะกองโต

“ถูกตีไปที่ที่” เขาเดินมานั่งข้างๆ แม้จะยังเจ็บระบมเพราะถูกตีอยู่บ้างก็เถอะ

“5ที พี่โตไม่จำเป็นต้องมาถูกตีไปด้วยเลย”

“พี่อยากร่วมรับผิดชอบไปกับของขวัญ...” จอมขวัญส่ายหน้าไปมา แล้วน้ำตาก็ไหลออกมาอีก

“แต่ผมชั่ว ผมเกือบจะฆ่าคนอยู่แล้ว...” เขากำลังจะเอ่ยปากเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นออกมา แต่มือกลับถูกดึงไปกุมเอาไว้ ความอุ่นของอุณหภูมิมือใหญ่ที่ประกบลงบนมือเขานั้น ทำให้ดวงตาเรียวต้องเหลือบขึ้นมอง

“ของขวัญไม่ได้ทำ หลังจากของขวัญกลับไปกับคุณจักร พี่กับน้ารอจนกระทั่งผู้ชายที่ชื่ออนุชามา ตอนแรกอัญญาไววายว่าของขวัญให้เธอเลือกแก้วสามใบที่ผสมยาปลุก ยาล้างห้องน้ำและอีกใบเป็นน้ำเปล่า...แต่พอพี่กับน้าไปดูที่แก้วสามใบนั้น ในนั้นไม่มีน้ำเลยสักหยด”

จอมขวัญนั่งชะงัก เขาอ้าปากจะเถียงแต่ก็จำได้ไม่แน่ชัดนักว่าตัวเองลงมือผสมน้ำพวกนั้นตามที่ปากพูดกับอัญญาไปหรือไม่

“ของขวัญ...ในแก้วกาแฟบนโต๊ะทั้งสามแก้ว ไม่มีน้ำเลยจริงๆ” อธิปพูดต่อ

หลังจากจักรกฤษณ์พาจอมขวัญกลับไปแล้ว เขาดังใจจะพาน้ำทิพย์ไปส่งที่บ้าน แต่หญิงสาวไม่ยอมเพราะเป็นห่วงอัญญิกาที่ยังถูกมัดอยู่ แต่ก็ไม่กล้าเข้าไปช่วยแก้มัดออกให้ เธอรีรอในขณะที่อัญญิกาก็โวยวายเสียงดังว่าจอมขวัญตั้งใจจะฆ่าด้วยการบังคับให้กินน้ำผสมยาล้างห้องน้ำ แต่...พอพวกเขาเดินไปดูที่แก้วทั้งสามใบบนโต๊ะ กลับเจอแต่แก้วเปล่าๆที่ไม่มีน้ำสักหยด

‘นี่! นี่! ไฉจ่อมมันหลอกกู!!!’ อัญญิกาอาละวาดเสียงดังเมื่อพวกเขาบอกว่าไม่มีน้ำในแก้วทั้งสามใบ ทั้งยังคว้าแก้วให้เธอเห็นกับตา

‘...ไม่สิ! มัน...มันเป็นบ้าแน่ๆ!! ตอนที่มันพูดว่าในแก้วสามใบนั้นมีอะไรข้างตามันลอยอย่างกับคนบ้า!! ไฉจ่อมมันเป็นบ้า!!!’

แล้วสิ่งที่อธิบายไม่ถึงก็เกิดขึ้น น้ำทิพย์ที่ไม่เคยทำอะไรคนอื่นมาก่อนกลับเดินเข้าไปตบหน้าอัญญิกาเสียใจใหญ่

‘คุณจอมไม่ได้บ้าค่ะ คุณไม่เข้าใจหรือคะ เขาโกรธคุณมาก เขาเกลียดคุณมาก เขาอยากทำกับคุณให้สาสม แต่เพราะเขาทำไม่ได้ เขาฆ่าคุณไม่ลง เขาก็เลยหลอกทั้งคุณ หลอกทั้งตัวเอง’

วินาทีนั้นอธิบายถึงได้เข้าใจ จอมขวัญพยายามแล้ว...จอมขวัญพยายามยับยั้งจิตใจตัวเองอย่างสุดความสามารถ แต่เพราะด้านมืดครอบงำจนทำให้ด้านดีในตัวทำได้แค่หลอกด้านมืดของตัวเองว่าแก้วทั้งสามใบผสมความเป็นความตายให้อัญญิกาเลือก...

อารมณ์น้อยใจกลับกลายเป็นความสงสารและอาดูร เขาอยากมาหาจอมขวัญ แต่อีกใจก็ไม่กล้ามาเพราะเห็นว่าจอมขวัญมีพี่ชายอย่างจักรกฤษณ์ดูแลอยู่แล้ว จนกระทั่งน้ำทิพย์เอ่ยปากกับเขาตอนที่ขับรถไปส่งเธอ

‘พี่อธิปไปหาคุณจอมเถอะค่ะ’ ตอนนั้นเขานิ่งงันเพราะไม่รู้ว่าเธอรู้ได้อย่างไรว่าเขากำลังตัดสินใจไม่ได้ว่าควรจะมาหาจอมขวัญหรือไม่

‘พี่...จะไปทำไมล่ะ เขาก็มีคุณจักรดูแลอยู่แล้ว’ อธิปเชื่อว่าจักรกฤษณ์ดูแลจอมขวัญได้ดี และจักรกฤษณ์พร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อให้น้องชายตัวเองอยู่ดีมีสุข

‘แต่คุณจักรกฤษณ์ไม่ใช่พี่อธิปนี่คะ แล้วชีวิตคุณจอมก็ได้มีแค่คุณจักรกฤษณ์คนเดียว...เขามีพี่อธิปด้วย...’

อธิปรู้สึกท้อใจที่หญิงสาวพูดจาแปลกๆ แต่เธอก็ทำแค่ยิ้มบางแล้วก้าวลงจากรถไป ทั้งเอาไว้มองประโยคที่ว่า ‘ชีวิตคุณจอม...มีพี่อธิปด้วย’

...นั่นสิ...ถึงจักรกฤษณ์จะรู้เห็นทุกเรื่องในชีวิตของจอมขวัญมาตั้งแต่เด็กจนโต และเขาไม่อาจเทียบได้...แต่ชีวิตของจอมขวัญจากนี้ไปไม่ได้มีแค่จักรกฤษณ์คนเดียวเสียหน่อย ในเมื่อเขาเอง...ก็อยากเข้าไปมีส่วนร่วมในชีวิตของจอมขวัญเหมือนกัน...

และนั่น...ทำให้อธิปมาเฝ้าอยู่ในบ้านเรือนไทยหลังนี้ในตอนนี่...

“ของขวัญพยายามแล้ว พี่รู้ แต่จากนี้ไปก็ต้องพยายามคุมตัวเองให้มากขึ้น มันอาจจะ

ยาก แต่พี่เชื่อว่าของขวัญต้องทำได้ แล้วพี่...จะอยู่ข้างๆของขวัญด้วยอีกคน” เขาเอ่ยเสียงทุ้มนุ่มหยาบๆที่ทำให้เอาคนฟังใจสั่น มือขาวเลื่อนมาจับมือของอธิปแล้วบีบเบาๆ แทนคำพูดขอบคุณที่ไม่อาจเอื้อนเอ่ยเพราะมัวแต่ร้องไห้ราวกับเด็กเล็กๆ ร่างสูงยังคงยิ้มเอื้อนมือไปลูบเส้นผมคนตรงหน้าแผ่วเบา

“อย่าท่อนะของขวัญ เพื่อลุงเพื่อป้า เพื่อคุณจักรและเพื่อตัวของขวัญเอง”

“...เพื่อพี่ด้วย...” จอมขวัญเสริม น้ำตาหยุดไหลไปแล้ว แต่ดวงตาเรียวยังแดงก่ำ “...ขวัญจะทำเพื่อพี่โตด้วย ขวัญจะไม่ทำให้ใครเสียใจอีก คราวนี้ขวัญสัญญา...”

อธิปยิ้มด้วยความเต็มใจ เขาออกแรงที่มือเบาๆ ศีรษะของจอมขวัญก็เอนลงมาพิงกับบ่าของเขา บ่าแข็งทวามันคงราวกับจะเป็นสถานที่พักพิงให้กับหัวใจอ่อนล้า มือของจอมขวัญยังบีบกระชับมือหนาใหญ่ข้างหนึ่งของอธิป ส่วนมืออีกข้างของร่างสูงยังลูบศีรษะเขาเบาๆ

น้ำตาแห้งแล้ว...แต่หัวใจ...กลับชุ่มชื้นขึ้นขึ้นอย่างน่าประหลาด

“...ไม่ต้องห่วง สัญญาคราวนี้ของของขวัญ...พี่จะช่วยรักษาด้วยอีกแรง...”

“ขอบคุณครับพี่โต ขอบคุณจริงๆ...”

คุณพัชรชะงักเท่าที่ก้าวขึ้นมาเหยียบบันไดชั้นบนสุดเมื่อเห็นภาพเบื้องหน้า เธอ
กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะเหลือบมองลูกชายที่เดินตามมาเบื้องหลัง...และ...จักรกฤษณ์ก็
เห็นอย่างที่เขาเห็นเช่นกัน...

“เอ่อ...ของขวัญกับคุณอธิปสนิทกันสินะ” คุณพัชรหันไปกระซิบกระซาบกับลูกชายที่
สองมือยังถือถาดขนมไทยหลากชนิด เมื่อเห็นว่าจอมขวัญและอธิปนั่งแพะไหล่ฟังหัว
กันอยู่กลางเรือน

...มันก็ใช่...ที่ไม่ได้ดูรุ่มร่าม เพราะจอมขวัญเพิ่งผ่านภาวะครึ่งผีครึ่งคนมาหมาดๆ ก็
ต้องมีปลอบใจกันเป็นธรรมดา แต่ทำไมพอคุณพัชรมาเห็น ‘การปลอบใจ’ ของสองคน
นี้แล้ว กลับรู้สึกว่ามันเสียๆในใจอย่างไรชอบกล

“สนิทกันมากด้วยแม่ ไปกินข้าวกันทุกเที่ยง แล้วก่อนหน้านี้มันก็ไปค้างบ้านคุณอธิป
มาด้วยไม่ใช่เหรอ แถมเรื่องที่มันไปหาอีฟก็คุณอธิปเป็นคนเอะใจ เป็นมิตรภาพ
ลูกผู้ชายที่แยบยลแบบที่ผมไม่เคยเจอมาก่อน” จักรกฤษณ์กระซิบตอบ

“มิตรภาพลูกผู้ชาย?”

“หรือแม่...คิดว่าเป็นอย่างอื่นล่ะ”

“เอ...ไม่รู้สิ...เอ่อ...จักร...แม่ว่าจากแบบนี้แม่เห็นบ่อยๆในละครนะ แต่มัน...มันต้องเป็น
พระเอกกับนางเอก แต่...เอ่อ...” ชายหนุ่มหันกลับไปมองภavn้องชายนั่งชิดกับอธิป
อีกครั้ง เขาแอบเห็นมือของสองคนนั้นจับกันอีกต่างหาก

...มิตรภาพลูกผู้ชายที่แสนยลจริงๆ...

...พับผ้า! ตั้งแต่เกิดมาจักรภพก็มีเพื่อนผู้ชายมากหน้าหลายตา แต่ไม่เคยจับมือกับเพื่อนผู้ชายคนไหนได้แบบที่จอมขวัญกับอธิปกำลังจับกันอยู่นั่นเลย...

...มือของจอมขวัญสองมือแทบจะกำมือของอธิปอยู่แล้ว...มันเป็นการจับมือที่แลดู 'ร้อนอบอ้าว' สุดๆ แต่...อธิปก็ยินยอมเสียอย่างนั้น...

"แล้วแม้ว่าใครเป็นพระเอก ใครเป็นนางเอกละ" ว่าแล้วก็โบยไปที่จอมขวัญและอธิปที่ยังไม่รับรู้การมาของพวกเขาสองแม่ลูก คุณพัชรเจียบไปอึดใจนึง ก่อนจะส่ายหน้าไปมา แล้วจึงหันมาทางลูกชายอีกครั้ง

"แล้วจักรคิดว่าไง?"

จักรภพ วิมลกิตติเจียบ ก่อนจะถอนหายใจแผ่วแล้วจึงยอมเอ่ยปาก

"ผมว่า...เรามีสิทธิ์ได้เป็น 'ญาตินางเอก' นะแม่"

คุณพัชรใจหายวูบ ยกมือขึ้นทาบนาน้ำอกแล้วพ่นลมหายใจออกจากปาก

.... 'ญาตินางเอก'...

...โอ้ยยยย เธอจะเป็นลม!...

.....

ตั้งแต่วันที่รู้ตัวว่าตนเองอาจจะได้เป็น 'ญาตินางเอก' นั้น ก็ทำเอาคุณพัชรชัยจะกินไม่ได้นอนไม่หลับ วันๆหมกมุ่นอยู่แต่กับหนังสือเรื่องยอละครดั่งหลังข่าวก่อนข่าวที่ชื่อมาเก็บสะสมไว้เนิ่นนานจนรกบ้าน แต่ช่วงนี้เห็นจะมีประโยชน์เป็นพิเศษ เพราะคุณพัชรไเอาออกมาอ่านทุกวันเพื่อหาว่ามีสักเรื่องใหม่ที่พระเอกและเพื่อนพระเอกมีมิตรภาพอันดีเยี่ยมต่อกันอย่างทีอธิปและจอมขวัญมี

...อย่างน้อย จะได้เอาเป็นหลักฐานให้ลูกชายตัวเองดูว่าทั้งอธิปและจอมขวัญไม่ได้ขยับขึ้นจากพระเอกและเพื่อนพระเอกมาเป็นพระเอกนางเอกในชีวิตจริงเสียเอง!!

“ปารี อ่านอีกแล้วหรือ” เสียงของหลานชายทำให้คุณพัชรชัยต้องเงยหน้ามอง แล้วก็พาลเป็นชะงักเมื่อเห็นว่าวันนี้จอมขวัญไม่ได้กลับบ้านมาเพียงลำพังแต่มีพระเอก เอ้ย! อธิปมาด้วย!!

“สวัสดีครับ” ร่างสูงที่ยืนอยู่เบื้องหลังจอมขวัญยกมือไหว้เธออย่างรู้มารยาท ครั้นคุณพัชรชัยจะทำตัวไม่มีมารยาทเมินหน้าหนักก็ใช่ที่ เลยต้องยืมเก๋ๆแล้วยกมือรับไหว้

“ลงชัยให้พี่โตมาเลือกโป๊ยเขียนนะปารี ไม่รู้งานนี้นึกยังงใจใจป้าจะแจกโป๊ยเขียนสุดที่รัก” จอมขวัญเอ่ยปากถึงสาเหตุที่วันนี้ตนเองมีชายหนุ่มอีกคนกลับบ้านมาด้วย

“...เดี๋ยวลงชัยตามมา กำลังดูลูกน้องที่ชื่อจักรกฤษณ์อยู่” ว่าแล้วจอมขวัญก็ยิ้มกว้างเมื่อคิดถึงเรื่องที่วันนี้พี่ชายตัวเองถูกดูเพราะดันลงไปนั่งในลิ้นบีที่ทั้งๆที่ไม่ใช่เวลาพัก แถมยังมีปากเสียงกับลูกค้าเล็กน้อย...คุณชัยก็เลยเรียกไปอบรมเป็นการใหญ่

ร่างโปรงหันมาทางอธิป “พีโตนั่งรอแบบนิ่ง เดี่ยวขวัญไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน แล้วจะพาไปดูโป๊ยเซียน” เขาว่าอย่างนั้นก่อนจะเดินเลี้ยวเข้าห้องไป ทิ้งอธิปเอาไว้กับคุณพัชรที่เริ่มกระวนกระวาย

“เอ่อ...นั่ง...นั่งก่อนจะ เติม ลงไปเอาน้ำกับขนมขึ้นมาให้ที” สาวใช้วิ่งลงจากเรือนไปแล้ว คุณพัชรเลยหันมาทางชายหนุ่มที่ทรุดตัวลงนั่งบนพนักกกลางเรือนร่วมกับเธอ

“โตะ...วะไปที่โรงแรมมาหรือจ๊ะ”

“ครับ ไปดูห้องจัดเลี้ยงที่จะใช้เปิดตัวโครงการนะครับ แล้วพอดีเจอคุณชัย ก็เลยคุยเรื่องต้นไม้กันนิดหน่อย คุณชัยยังเล่าเรื่องที่...เอ่อ...ของขวัญตอนเด็กๆที่แอบตัดดอกโป๊ยเซียนให้ฟังเลยครับ” ว่าแล้วอธิปก็ยิ้มด้วยความเอ็นดูจอมชนมื่อบอกรายนั้น

รอยยิ้มบางบนใบหน้าคมเข้มนั้นเอ็นดูหลานชายคุณพัชรอย่างออกนอกหน้าจนหญิงวัยปลายซ้กจะใจแป้ว ตัดสินใจรีบกู้สถานการณ์โดยด่วนที่สุด!!

“อ้อ! ใช่ๆ! ของขวัญนะ อัย! ตั้งแต่เด็กแล้ว มันทั้งชนทั้งห้าว มัน ‘แมน’!” ว่าแล้วก็เน้นคำว่า แมน มากเป็นพิเศษ

“...นี่นะ ป้าไม่อยากจะนิทาหลานตัวเอง แต่ตอนเด็กนะมันแอบตัดดอกไม้ของคุณลุงเอาไปแจกสาวเรื่อย ลูกสาวบ้านข้างๆนี้ได้ดอกไม้จากมันประจำ!” คุณพัชรได้ที่รีบโกยคะแนนความแมนของหลานชายตัวเองไว้ก่อน เพื่ออธิปจะตัดสินใจใหม่ว่าถ้าหากจะเอาดีทางด้านคบหาผู้ชายแล้วละก็ ไปหาผู้ชายอื่นที่ไม่แมนจะดีเสียกว่า!

“เหวอครับ” อธิปยิ้มอย่างนึกขำเมื่อจินตนาการภาพ ‘เด็กชายของขวัญ’ วิ่งชนไปทั่ว

เรือน แอบตัดดอกไม้ไปแจกสาวแล้วเขาก็อยากจะมีเครื่องย้อนเวลาเสียจริง

...แม่เวลานี้ 'เด็กชายของขวัญ' จะเติบโตขึ้นมาเป็น 'นายจอมขวัญ' ที่มีนิสัยร้ายๆฝังอยู่ในตัว แต่เขาก็เชื่อว่าถ้าจอมขวัญพยายาม ในไม่ช้า 'ความชั่วร้าย' เหล่านั้นจะถูกจำกัดให้อยู่แต่ในกรอบและไม่มีสิทธิ์ออกมาโลดแล่นอย่างที่เคยเกิด

...เขาเชื่อ...จอมขวัญต้องทำได้...

"ของขวัญนะเจ้าชู้มาแต่เด็กแล้วละ! ตอนก่อนจะมาเจอหนูน้ำก็คบหา 'ผู้หญิง' ทั้งนั้นเลย!..." คุณพัชรากำลังจะเริ่มวีรกรรมทำเพื่อหลาน แต่ติดที่เจ้าหลานชายตัวดีกลับเดินออกจากห้องมาเสียก่อน

"ป้ารี นินทาอะไร"

"ก็นินทาว่าหลานชายตัวแสบเจ้าชู้แค'ไหนนะสิ" จอมขวัญหัวเราะร่วน แม่เรื่องราวที่ทำเอาไว้มันกับอัญญิกายังใหม่และสด แต่เขาก็พยายามยิ้มและหัวเราะให้ได้

...พยายาม...เพื่อลงและป้า

...พยายาม...เพื่อพี่จักร

...พยายาม...เพื่อตัวเขาและพี่โต

จอมขวัญหวังว่าวันหนึ่ง อดีตร้ายๆของเขาจะกลายเป็นผลตกสะเก็ดเสียที่ เขายินดีให้มันเป็นแผลเป็น เพื่อว่าเมื่อมองย้อนกลับมา เขาจะได้มีมันเอาไว้เตือนสติตัวเอง เอาไว้เป็นอุทาหรณ์ให้กับชีวิตของเขาและคนรอบข้าง

“เจ้าชู้แค่เปลือกนอกหรอก จริงๆแล้วรักปารีคนเดียว” ว่าแล้วจอมขวัญก็เข้าไปกอดเอวอวบๆของคุณพัชรี ทำเอาคนเป็นป้าหน้าบานเป็นจานกระด้าง เคลิบเคลิ้มเพราะหลานชายบอกรักและออดอ้อนราวกับเด็กตัวน้อยๆ

“...อะ! จริงด้วย ต้องพาพี่โตไปดูโป๊ยเขียนก่อน ลงชัยสั่งไว้ เดียวกลับมานะปารี” และในจังหวะที่คุณพัชรียังเคลิ้ม เจ้าหลานชายที่รักก็ดันลุกพรวด ก่อนจะพาอธิปลงจากรีเอนไปทุกๆที่หญิงร่างอวบตามไม่ทัน และกว่าจะรู้ตัว แผ่นหลังของสองหนุ่มก็หายลับลงรีเอนไปแล้ว

.....

อธิปเดินตามร่างโปร่งผู้เป็นหลานชายเจ้าของบ้านลงจากรีเอนอ้อมไปทางด้านหลัง ก่อนจะถึงสวนมีโรงเรือนไม้เล็กนักปลูกไว้ มองจากข้างนอกก็พอจะเห็นว่าข้างในมีไม้ดอกมากมายเพียงใด

“นั่นนะเขตหวงห้ามเลย ตอนเด็กๆมีชื่อขวัญติดอยู่ข้างประตูว่าห้ามเด็กชายของขวัญเข้าด้วยละ” เจ้าตัวหันมาพูดพร้อมด้วยรอยยิ้มสดใส อธิปหัวเราะเบาๆ แล้วเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปในโรงเรือนก่อนจะตรงดิ่งไปยังชั้นวางกระถางต้นโป๊ยเขียนที่มีเรียงรายชุดดอกสีส้มสดใสหลากหลาย

“ไม่ได้เข้ามานานแล้วเหมือนกันแฮะ ต้นโป๊ยเขียนลงเยอะขึ้นนะเนี่ย” จอมขวัญเอ่ยปาก

เขาจำไม่ได้แล้วว่าเข้ามาครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ อาจจะเป็นตั้งแต่เมื่อตอนก่อนไปเมืองนอกเสียอีก เพราะพอกลับมา เขาก็ใช้ชีวิตแบบทำงานเช้า กลับมาตอนเย็นก็แค่อ่านข่าวกับลงและป่าพร้อมด้วยพี่ชาย พอคำก็ออกไปกินดื่มตามประสา แล้วพอมาน้ำทิพย์ เขาก็ทุ่มทั้งหัวใจให้ผู้หญิงคนนั้นเพียงคนเดียว

...จน...เขาสัมไปด้วยซ้ำ ว่ารากเหง้าของเขาอยู่ที่เรือนไทยหลังนี้ ความสบายอกสบายใจอยู่ที่เรือนไทยหลังนี้...เขาไม่โทษน้ำทิพย์ แต่เป็นเพราะตัวเองเป็นพวกมุ่มมั่งกับสิ่งที่ติดใจมากเกินไป รักแรง โกรธแรง แค้นแรง...จนขาดสติ

“ของขวัญ...เป็นอะไรไป” เสียงทุ้มดังถาม ทำเอาจอมขวัญต้องหันมองแล้วยิ้มบาง

“คิดเรื่องเก่าๆ ขวัญคิดว่าตัวเอง...มาที่นี่ครั้งสุดท้ายสุดเมื่อตอนก่อนไปเมืองนอกซะอีกนะ ทั้งๆที่อยู่ในเขตบ้านแท้ๆ แต่ไม่ได้มาเหยียบมานานมากแล้ว...”

“หลังจากนี้ก็มาบ่อยๆสิ แล้วอย่ามือบอนไปตัดดอกไม้เหมือนสมัยเด็กๆละ” จอมขวัญหัวเราะเบาๆ ก่อนจะรับปาก

“ไม่ตัดแล้วครับ จากนั้นไปจะไม่ทำร้ายชีวิตใครอีกแล้ว...” ใบหน้าขาวสลดลงยามคิดถึงความผิดที่ตัวเองก่อ เรื่องของอัญญิกา ปานนี้เขาไม่รู้ว่าเข้าไปในทิศทางใดแล้ว จอมขวัญไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นตายร้ายดีอย่างไร รู้แค่ว่าคุณพัชรสั่งเด็ดขาดว่าห้ามเขาและจักรกฤษณ์ทำอะไรผู้หญิงคนนั้นอีก...คุณพัชรจะเป็นคนจัดการเอง...

...เขาไม่รู้ว่าป่าไปจัดการยังไง จัดการแล้วหรือยัง...แล้วตอนนี้อัญญิกาอยู่ที่ไหน ทำอะไรอยู่...เขาไม่รู้เลย...

“พี่เชื่อว่าของขวัญจะต้องทำได้ พรุ่งนี้...ไปหาหมอใช่ไหม”

“ครับ”

หลังจากเรื่องอัญญิกา คุณพัชรกลายเป็นตัวตังตัวตีพาหลานชายเพียงคนเดียวไปพบจิตแพทย์เพื่อขอคำปรึกษาเรื่องควบคุมอารมณ์ นอกจากนั้นยังพาจอมขวัญไปทำบุญสลับกันไปออกกำลังกายที่สวนสาธารณะใกล้ๆ แทบทุกเช้าโดยมีจักรกฤษณ์และคุณชัยเป็นคู่หู

“...ขวัญคงไม่ได้อยู่ดูแลงานของพี่ แต่เดี๋ยวจะฝากให้พี่จักรลงมาช่วย” พรุ่งนี้อธิปมีกำหนดเปิดตัวโครงการในบริษัทที่จ้างให้โรงแรมวิมาลาช่วยจัดการเรื่องห้องจัดเลี้ยงให้ แต่เขาอยู่ดูความเรียบร้อยไม่ได้เพราะมีนัดหมอ

จอมขวัญมองใบหน้าคมเข้ม เขาเห็นแววประหลาดในดวงตาคู่นั้นของอธิปก็นึกรู้ว่าอีกฝ่ายรู้สึกอย่างไร

“มองขวัญแบบนี้ แสดงว่าอยากไปด้วยล่ะสิ” ร่างสูงยิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะโคลงศีรษะไปมา ที่อีกฝ่ายมองเขาออก

จอมขวัญหัวเราะน้อยๆก่อนจะแย้ง “ไปหาหมอไม่มีอะไรน่าสนุกหรอก”

“พี่ไม่ได้อยากไปสนุก พี่แค่อยากไปกับของขวัญ อยากรู้ว่าหมอที่เขาดูแลของขวัญเป็นใคร เขาบอกอะไรบ้าง ให้คำแนะนำอะไรบ้าง...พี่...แค่อยากมีส่วนร่วมในชีวิตของ

ของขวัญมากกว่านี้ พี่โลงไข่ม้อย”

น้ำเสียงทุ้มอ่อนโยนยังคงดังอยู่ข้างหู จอมขวัญมองดวงตาคมดที่บัดนี้มันทอดแววหวานและเต็มไปด้วยกำลังใจอย่างที่ทำเอาหัวใจพองฟูเต็มอก เขาไม่อาจแม้แต่จะละลายตาออกจากดวงตาคมกริบคู่นี้ได้เลย อธิปทำให้เขาเชื่อมั่น ไม่ใช่แค่คำพูด แต่เพราะการกระทำ...การกระทำที่วันนี้อธิปยังคงเคียงข้างเขา...

ไม่มีอะไรต้องปฏิเสธอีกแล้ว หัวใจของจอมขวัญที่อ่อนล้าและชุกช่อนอยู่หลังกำแพงสูงตระหง่าน มาบัดนี้...ข้างใจดวงนั้นมีใครอีกคนวางหัวใจลงเคียงข้าง หัวใจที่หนักแน่นและแข็งแกร่งทว่าอ่อนโยนเป็นที่สุด

ใบหน้าของคนทั้งคู่เลื่อนเข้าหากันช้าๆ ก่อนที่ริมฝีปากจะแตะสัมผัสกันแผ่วเบา

จอมขวัญหลับตาลงแล้วรับสัมผัสที่ริมฝีปากอย่างเต็มใจ มันแผ่วเบาราวกับผีเสื้อขยับปีก อบอุ่นและอ่อนโยนราวกับไล่ด้วยขนนกนุ่ม ความรู้สึกในใจเต็มตื่นจนต้องยกมือขึ้นจับแขนแกร่งของอธิปแล้วบีบเพื่อคลายอารมณ์หวิวไหว มือขาวบีบแล้วคลายออกเมื่อริมฝีปากอบอุ่นนั้นเคลื่อนออกเล็กน้อย แต่ก็กลับมาขย่มแขนเสื้อของร่างสูงใหม่เมื่อความร้อนนั้นเข้าประคบแน่นแนบกับริมฝีปากของเขามากกว่าเดิม

มือหนาร้อนโอบเอวจอมขวัญเข้ามาใกล้ เขาลูบที่บั้นเอวหนักๆ ขณะบิดริมฝีปากลงจูบซบทุกอณู ปลายลิ้นร้อนไล่เลียเนื้อนุ่มสีชมพูแผ่วเบาราวกับจะเรียกร่องให้เปิดทางแก่เขา เพียงไม่ช้าริมฝีปากของจอมขวัญก็เผยออกจากกันน้อยๆ ปลดปล่อยให้ลิ้นสากหยัดเข้าไปในโพรงปากอุ่น

“อ้อ...” เสียงครางแผ่วดังออกมาจากลำคอขาวเมื่อมือหนาร้อนที่ลูบบั้นเอวเขาแต่

แรกกลับเลื่อนขึ้นมาตามแนวกระดูกสันหลังจนมาถึงท้ายทอยแล้วบิดเบาๆตรงหลังคอให้เขาหันหน้าไปรับสัมผัสของรสจวบร้อนแรงนั้นอย่างถนัดถนี่

เวลาผ่านไปเพียงแค่นี้ไม่ถึงนาที แต่สำหรับคนสองคนที่กำลังดื่มด่ำกับรสจวบหวาน ชานนั้นราวกับมันเนิ่นนานชั่วกัปชั่วกัลป์ ต่างฝ่ายต่างช่วยกันรุกรไล้ และสัมผัสกันด้วยปลายลิ้นอย่างวาบหวาม บดเบียดริมฝีปากกันและกันด้วยอารมณ์เผลอวิไลหา ความร้อนผ่าววาบตามเรียวปากนั้นส่งความรู้สึกซาบซ่านลงมายังหัวใจยิ่งทำให้ต้องเบียดริมฝีปากเข้าหากันแนบแน่นขึ้นทุกที...จนกระทั่ง...อธิปเป็นฝ่ายละริมฝีปากออกมาเมื่อร่างกายของจอมขวัญเริ่มเกร็งราวกับขาดอากาศหายใจ

ดวงตาคมยังทอดมองใบหน้าขาวหล่อเหลาที่บัดนี้สิ่งที่โดดเด่นที่สุดคือริมฝีปากได้รูปซึ่งแดงกำและบวมแจ๋เพราะรสจวบดื่มด่ำเมื่อครู่

...ยิ่งเห็นก็ยิ่งอยากสัมผัส...

เขาก็มองจะไปลิ้มลองมันอีกครั้งแต่จอมขวัญกลับเป็นฝ่ายหันหน้าหนีไปอีกทางแล้วเอ่ยปากเสียงอ้อมอ้อ

“นี่มันในบ้าน...” ไม่ได้ต่อต้าน แต่เพียงแค่เขิน ยิ่งคิดก็ยิ่งเขิน เขาจับกับอธิปในโรงเรือนของลุงชัย แลมนบนเรือนก็มีคุณพัชรอยู่ ได้ถุนเรือนก็มีทั้งลุงน้อย ลุงพุด ไหนจะสาวเต็มได้กรับใช้อีก แค่คิดก็น้ำร้อนวาบด้วยความละอายที่เขาปล่อยให้อารมณ์ครอบงำถึงขั้นนี้

“อ่า...พี่...ขอโทษ...” อธิปเองก็เพิ่งรู้สึกตัว ชายหนุ่มหันซ้ายหันขวาเพราะกลัวว่าสิ่งที่ทำเมื่อครู่จะตกอยู่ในสายตาใคร ก่อนจะพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ เมื่อเห็นว่าเลย

โรงเรือนออกไป ไม่มีใครอยู่เลยสักคน

...โชคดีแล้ว...เขายังคิดไม่ออกว่าถ้าคุณพัชรูรู้เรื่องของหลานสุดที่รักกับเขา คุณพัชรีจะว่าอย่างไร...

“เอ่อ...พี่...พี่โตเลือกเลยแล้วกันว่าจะเอาต้นไหน ลงชัยบอกให้เลือกตามสบาย เดี่ยวขวัญจะไปตามลุงพุดมาช่วยยกออกไปให้” ยิ่งยืนต่อไปก็ยิ่งอายหนัก จอมขวัญตัดสินใจจะไปหาบุคคลที่สามมาสักคน เขาหมุนตัวจะเดินออกจากโรงเรือน แต่แขนกลับถูกคว้าเอาไว้เสียก่อน

“ของขวัญ...พรงนี้...กลับจากหาหมอลแล้ว ไปค้างบ้านพี่มั๊ย”

ร่างโปร่งนึ่งชะงัก เขาหันขวับกลับมามองด้วยความตกใจ

“ค้าง?...”

“อืม ไปค้างบ้านพี่ได้มั๊ย” ไม่มีประโยคบอกความเชื่อมั่นว่า ‘แค่ค้างอย่างเดียว’ เหมือนคราวก่อน จอมขวัญเห็นแววบางอย่างในดวงตาคู่ นั้นของอชิป...

...แววบางอย่างที่ทำให้เขาหน้าร้อนชานจนต้องเบนสายตาหนีไปทางอื่น แต่ก็หนีดวงตาคมคู่ นั้นได้เพียงครู่เดียว เพราะอชิปรั้งแขนเขาเบาๆ ให้ขยับเข้าไปใกล้ แค่เหลือบตาขึ้นมองก็เห็นใบหน้าคมอยู่เบื้องหน้าแล้ว

จอมขวัญนั่งงั้น หัวใจเต้นถี่รัวราวกับจะตัดสินใจอะไรบางอย่าง ก่อนที่ริมฝีปากข้างขึ้นจะตอบแผ่วเบา

“อืม...”

.....

“ค้างบ้านโต?!” คุณพัชรร้องเสียงหลงอย่างที่ทำเอาหลานชายที่มาขอไป ‘ค้างบ้านพี่โต’ ต้องเหลือบตามองอย่างกลัๆกัๆ

“เอ่อ...คือ...ขวัญ...” ท่าทางอึกอักของหลานชาย แถมด้วยอาการหลบตาหลีกเลี่ยงยิ่งทำให้เอาคุณพัชรได้แต่อ้าปากพะงาบๆ

...ตายแล้วหลานของเธอ! มาขอไปค้างบ้านผู้ชายแล้วมาทำท่าทางมีพิธีแบบนี้ก็พาลเป็นรู้หมดว่าจะไปค้างทำไม?!!...โธ้ย!! พุดมาสักคำได้มัยว่าแค่ไปค้างเพราะเล่นเกมส่ติดพัน หรืออะไรก็ได้! อย่ามาหลบเสียงสายตากันแบบนี้!...

“คือ...ผมว่าจะลงต้นไม้ใหม่ นะครับ เลยอยากให้ของขวัญไปช่วย กะว่าค้างวันศุกร์เช้าวันเสาร์ก็ลงต้นไม้กัน แล้วตอนเย็นจะพามาส่ง” อธิปเป็นคนเปิดปาก ทำเอาคุณพัชรต้องหันมามอง

...ลงต้นไม้...ลงต้นไม้...เออละ! เธอจะเชื่อว่าสองคนนี้ไป ‘ค้างเพื่อลงต้นไม้’ จริงๆ!...

“ค้างคืนเดียวใช่มั้ยจ๊ะ”

“ครับ เย็นวันเสาร์ผมจะพากลับมาส่ง ป้าริสะดวกกรีปเล่าครับ”

คุณพัชริน้ำตาตกในเป็นลิดร อยากบอกว่าไม่สะดวกให้หลานชายไปค้างกับอธิปทุกประการแต่ก็พูดไม่ออก เพราะดูเป็นกระต่ายตื่นตูมมากเกินไป บางทีสองคนนี้อาจจะรักกันอย่างพี่น้องสนิทกันอย่างลูกผู้ชายก็ได้... ไข่... ถึงตอนนี้จะยังไม่เจอละครเรื่องไหนที่พระเอกและเพื่อนพระเอกสนิทกันแบบนี้ก็ตามที่เถอะ!

“เปล่าหรอกจ้ะ แต่...แต่...โตอย่าให้ของขวัญ ‘นอนดี’ นึกนะ” เธอเอ่ยปากดักทางไว้ก่อน อย่างน้อยก็ลดโอกาสเสี่ยงกิจกรรมยามค่ำคืนด้วยการรีบนอนแต่หัวค่ำนี้ละ

“แล้วก็...แล้วก็...เอ่อ...ของขวัญต้องใส่เสื้อผ้า ‘หนาๆ’ เลยนะ เดี่ยวไม่สบายนะลูก” ตามด้วยการสั่งเสียยิ่งกว่าส่งหลานไปเรียนเมืองนอก แล้วเดี๋ยวเธอจะเป็นคนจัดเสื้อผ้าชุดนอนให้จอมขวัญเอง

คนเป็นหลานหันมองป้าตัวเองด้วยความงุนงง

“ป้าริเป็นอะไรรีเล่า”

คุณพัชริน้ำตาได้แต่ยิ้มแห้งๆ ไม่อยากจะพูดหรอก ว่ากลัว ‘ป้าริ’ คนนี้จะได้เป็น ‘ญาตินางเอก’ ทั้งๆที่มีแต่ลูกชายหลานชายนี่ล่ะ!!!

“ป้า...ป้าไม่เป็นอะไร...”

...ไม่เป็นอะไรจริงๆ...ก็แค่หลานชายสุดที่รัก ‘ไปค้างบ้านพี่โต’ เท่านั้นเอง!!!!...ฮือออ
ออออ!!!...

บทที่ 16

คุณพัชรีเคยคิดว่าถ้าวันหนึ่ง ลูกชายหลานชายแต่งงานมีคู่ครองแล้วต้องย้าย
ออกไปอยู่ที่อื่นเป็นการถาวรเพื่อสร้างครอบครัวเล็กๆที่น่ารักและอบอุ่น เธอคงจะใจ
หายและเหงานาดู แม้จะรู้ว่าสองคนนั้นยังรักและเคารพเธอ แต่...ก็ไม่ได้เจอหน้ากัน
ทุกวันอีกแล้ว...เหมือนตอนที่จอมขวัญไปเรียนต่อต่างประเทศ เธอร้องไห้หลายวัน
ด้วยความคิดถึง แต่นั่นก็ยังพอเข้าใจเพราะอย่างน้อยก็ยังรู้ว่าจอมขวัญมีกำหนดต้อง
กลับมาอยู่กับเธอเหมือนเดิม แต่...แต่การแต่งงาน...การแต่งงานจะพรากหลานเธอไป
ตลอดกาล

...เธอพยายามทำใจ คุณพัชรีรู้ว่าทั้งเธอและสามีไม่อาจอยู่ค่าฟ้า อีกไม่นานก็จาก
โลกนี้ไป แต่จักรกฤษณ์และจอมขวัญต้องอยู่ต่อไป ถ้ามีคู่รักที่ดีคอยยึดเหนี่ยวกันและ
กัน พวกเขาจะมีชีวิตที่มีความสุขไปจนกว่าจะหมดลมหายใจ

...แต่...แต่...

“เป็นอะไรไปรี มองตามรถคุณอธิปอย่างกับมองส่งลูกสาวไปกับผู้ชายนั่นละ” เสียงสามีดังขึ้นข้างกายทำเอาคุณพัชรีที่กำลังมองหลังรถของคุณอธิปจนลับสายตาต้องหันมามาค้อน

... ‘มองส่งลูกสาวไปกับผู้ชาย’ จันหรือ?... ในรถของคุณอธิปไม่ได้มีลูกสาวของเธอเสียหน่อย! มีแต่หลานชาย!!...

ไม่รู้ทำไมตั้งแต่เมื่อวานที่อธิปขอพาจอมขวัญไปค้างที่บ้านนั้น เวลามันผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน ดูลิ! หายใจไม่กี่ครั้งก็มาถึงวันที่อธิปต้องพาจอมขวัญไปค้างบ้านชะงัน! เวลาช่วยเดินช้าๆ หน่อยไม่ได้รีใจ! เธอยังไม่พร้อมทำใจเลย!!

“อ้าว ถามก็ไม่ตอบ เป็นอะไร” คุณชัยยังถามย้ำ ตอนนี้รถของคุณอธิปพ้นรั้วบ้านไปแล้ว คุณพัชรีก็เลยเดินกลับไปนั่งที่กลางเรือนด้วยใบหน้าบอกรับไม่รับ

“คุณจะไปเข้าใจอะไร!” ว่าแล้วคุณพัชรีก็สะบัดหน้าไปอีกทางราวกับนางเอกสาวในละครที่เพิ่งดูมาเมื่อวาน

“เอ้า! ก็เข้าใจมัย ถ้าไม่บอก...นี่...ไม่ใช่ว่าหวงหลานไม่ยากให้ไปกับคุณอธิปหรอกนะ รี ของขวัญมันจะมีเพื่อนมีฝูงบ้างก็ไม่แปลกอะไรสักหน่อย ถ้ามันไม่มีเพื่อนไปไหนมาไหนด้วยสิน่าเป็นห่วงกว่าอีก” คุณพัชรีอ้าปากพะงาบๆ อยากจะอธิบายให้ฟังว่าถ้าอธิปและจอมขวัญคบหากันฉัน ‘เพื่อนฝูง’ เธอจะไม่ออกอาการเช่นนี้เลย! แต่ที่ต้องมานั่งทำหน้าเครียดอยู่นี้เป็นเพราะ...เป็นเพราะ...เป็นเพราะสองคนนั้น ‘อาจจะ’ คบหากันแบบ ‘พระเอกนางเอก’ ต่างหาก!!

“ฮึ!! คุณนะไม่เข้าใจจริงๆ!”

“ไม่เข้าใจ” คุณชัยย่าขัดพร้อมทำสีหน้าเอือมระอา “อ้อ...วันนี้คุณรุ่งทิพมาที่โรงแรม มาชวนไปงานทำบุญบ้านวันเสาร์หน้า เห็นว่าจะทำบุญเลี้ยงพระ” ภรรยาคุทุกซ์คุยาก มาเกือบสามสัปดาห์ยกหน้าหงิกหงักรับรู้

“เขาฝากชวนของขวัญกับไอ้จ้กรด้วย เห็นว่าบ้านคุณอธิปก็ตกลงจะมาทั้งบ้าน เหมือนกัน จะว่าไปก็แปลก โลกกลมสุดท้ายแล้วก็มาสนิทสนมกันหมด” คุณชัยเล่า เสียงเรื้อย แต่คนฟังกลับชะงักกึก

“ทางบ้านคุณอธิปก็มาด้วย?”

“อืม...ทำไมเธอ”

“เปล่า ก็...ไม่ได้เจอคุณกนกนุชกับสามีนานแล้ว...” คุณพัชรตั้งมั่นว่างานบุญบ้านของคุณรุ่งทิพครั้งนี้ เธอจะต้องสืบให้รู้!...ทางบ้านอธิประแค่ระคายเรื่องอธิปกับจอมขวัญหรือไม่...และที่สำคัญ...คุณกนกนุชแม่ของอธิปจะกลายร่างเป็นแม่ผัวมหาประลัยเหมือนในละครที่เธอติดหนึบหนับรีเปล่า?! ถ้าหากรู้ว่าที่ลูกสะใภ้อาจจะมีชื่อเป็น ‘จอมขวัญ วิมลกิตติ’!!!

...แม่ผัวนะ! ร้ายนะ นางเอก!!!!...

.....

รถยนต์เคลื่อนตัวเข้าจอดในที่จอดรถของบ้านเดี่ยวขนาดสองชั้นหลังไม่ใหญ่มากนัก ทำเอาคนที่นั่งนิ่งกอดถุงเสื้อผ้ามตาลอดทางเริ่มรู้สึกตัว

...เขา...มาถึงบ้านของอธิปแล้ว...

อธิปดับเครื่องยนต์ก่อนจะหันมามองคนข้างกาย สองมือกอดถุงเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนในคืนนี้และเข้าวันพรุ่งนี้ไม่ยอมปล่อย...เขาอยากหัวเราะดังๆด้วยความเอ็นดู แต่กลัวใจจอมขวัญจะโกรธเขาเสียก่อนเลยต้องกลืนยิ้มอย่างสุดความสามารถ

...จอมขวัญเหมือนเด็ก...เด็กที่กำลังประหม่าจนหน้าตาตื่นไปหมด...

“ถึงแล้ว ของขวัญ...”

“เอ่อ ครับ...” มือขาวกำลังจะยื่นไปเปิดประตูรถ แต่กลับถูกยึดเอาไว้ด้วยมือใหญ่อุ่น ชำนนั่นเสียก่อน จอมขวัญหันมองเจ้าของมือ ดวงตาเรียวเต็มไปด้วยความตื่นตระหนกและไหวหวั่น อธิปไม่อยากจะรีบร้อนเลย...เขาอยากให้อะไรทุกอย่างค่อยเป็นค่อยไป จอมขวัญจะได้จำเรื่องราวทั้งหมดไว้ในหัวคำนึง...

แต่...ดวงตาที่กำลังมองเขาอยู่ตอนนี้กลับทำให้ความรั้งรอในใจของอธิปสิ้นสูญ...

มือข้างหนึ่งของอธิปยังจับมือจอมขวัญเอาไว้ มืออีกข้างค้ำกับเบาะนั่งของร่างโปร่ง ขณะยื่นหน้าเข้าไปประกบริมฝีปากกับริมฝีปากบาง เขาบดจูบเบาๆ ถ่ายทอดอารมณ์

ไหวหวานขาบขานสู่หัวใจของอีกฝ่าย

...ไม่ใช่ครั้งแรกของจูบที่ทำให้จอมขวัญหวั่นไหว เพราะเมื่อวานในโรงเรือนเขาก็ถูก อธิปจูแบบนี้...จูบอ่อนโยน อ่อนหวานและวาบหวาม หัวใจพองคับอกจนแน่นไปหมด แต่กลับไม่ยากให้จูบนี้จางหายไปเลย...

มือขาวอีกข้างที่ประคองถุงเสื้อผ้านั้น เลื่อนขึ้นโอบล้อมรอบลำคอแกร่งของร่าง สูง ขณะที่ใบหน้าเรียวหัดขึ้นตอบรับจูบนั้นด้วยความดูดดื่มพอกัน

นาน...แสนนาน...จนแทบหมดอากาศหายใจ ริมฝีปากที่แนบแน่นก็ค่อยๆ ผละออก จากกันช้าๆ ราวกับกลัวว่าสัมผัสที่ยังติดอยู่ที่ริมฝีปากตนจะจางหายไป อธิปยกยิ้มบางที่ มุมปากอย่างพอใจ ดวงตาคนที่ทอดมองใบหน้าขาวตรงหน้าสอแววอย่างที่ทำให้คน ถูกมองรู้สึกหน้าร้อนผ่าวจนต้องหลบตามองออกไปนอกหน้าต่างรถแทน

“ไม่มองหน้าพี่หน่อยเหรอ” ไม่มีคำตอบนอกจากอาการสั่นศีรษะไปมา อธิปยิ้มกว้าง ด้วยความเอ็นดู ก่อนจะยอมขยับกลับไปนั่งที่ตัวเอง พร้อมกับที่จอมขวัญเปิดประตู ลงจากรถทันที ร่างสูงได้แต่दनลินกับข้างแก้ม เขาอยากหัวเราะดังๆ อยากลากเอา จอมขวัญเข้ามากอดด้วยความมันเขี้ยวและเอ็นดู...แต่...เออเออะ เขาจะพยายามระงับ ความต้องการเอาไว้...ทุกอย่างกำลังไปด้วยดี จอมขวัญยอมมาค้างกับเขา เขาไม่ อยากทำให้อีกฝ่ายเขินจนไม่กล้าเข้าใกล้เขาเสียก่อน

เจ้าของบ้านลงจากรถ กดล้อคเรียบร้อยแล้วก็เดินอ้อมมาหาคนที่ยังยืนกอดถุงเสื้อผ้าไม่ ปล่อย เขาดึงมือขาวมาแบออก ก่อนจะวางกุญแจบ้านลงไป

“ไปเปิดประตูบ้าน เดี่ยวพี่จะไปล็อคประตูรั้ว” เขาว่าอย่างนั้นก่อนจะดันไหล่จอม

ขวัญเบาๆ ร่างโปร่งพยับหน้ารับสั้นๆ แล้วเดินไปเปิดประตูบ้าน พวงกุญแจนั้นมีลูกกุญแจ 2-3 ดอก เขาลองไขดูไม่กี่ครั้งก็เปิดประตูบ้านได้ พอดีกับที่อธิปเดินกลับมา

พวกเขาเดินเข้าบ้านพร้อมกันเงียบๆ ไม่มีใครพูดอะไรเลย จอมขวัญก็เอาแต่มองไปทางอื่นไม่ยอมมองหน้าเจ้าของบ้านสักที จนอธิปต้องเดินไปดักสายตาทำเอาร่างโปร่งถึงยอมเงยหน้ามองเขา ทำหน้าลำบากใจอยู่ครู่ จึงเอ่ยปากถาม

“วันนี้งานเป็นยังงัยบ้าง ทุกอย่างเรียบร้อยมั๊ยครับ” วันนี้อธิปมีเปิดตัวโครงการที่โรงแรมวิมาลา งานนี้อยู่ในความดูแลของจอมขวัญ แต่เขากลับไปดูแลไม่ได้เพราะติดมีนัดกับหมอ

“เรียบร้อย ของขวัญเถอะ หมอว่ายังงัยบ้าง”

“หมอบอกว่า...ที่ทำอยู่ทุกวันนี้ดีแล้ว ทั้งเรื่องไปวัด ออกกำลังกาย แต่ให้เพิ่มอีกอย่างนึง คือหัดปลูกต้นไม้ แล้วคราวหน้า ให้เอาต้นไม้ที่ปลูกเองไปให้ดูด้วย” หน้าตาจอมขวัญตอนที่บอกเล่าคำพูดของแพทย์ว่าให้เขาปลูกต้นไม้ นั้น เป็นสีหน้าที่บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวไม่ถนัดเรื่องนี้เป็นที่สุด

“...นี่ขวัญกำลังคิดอยู่ว่าระหว่างกระบองเพชรกับถั่วงอก ปลูกอะไรจะโตง่ายตายยากกว่ากัน...” อธิปหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นจอมขวัญทำท่าทางจริงจังจะเลือกระหว่างต้นไม้สองอย่างที่ไม่ควรจะอยู่ในระบบการเลือกด้วยซ้ำ

“อย่าหัวเราะดิ ก็คนมันปลูกต้นไม้ไม่ขึ้น”

“ไม่หิวเราก็กินได้ ไป...ไปอาบน้ำไป” พอบอกให้ไปอาบน้ำ ร่างโปร่งก็เกร็งที่อ้วนขึ้นมาทันที อธิปเห็นท่าทางของอีกฝ่ายแล้วต้องยั้งบาง เขาจับแขนสองข้างของจอมขวัญเอาไว้

“ของขวัญ...พี่รู้ว่าของขวัญรู้ว่าพี่คาดหวังอะไร แต่พี่ก็อยากให้อธิปเหมือนกัน ว่าถ้าของขวัญว่าไม่...พี่ก็พร้อมจะรอ...”

หัวใจคนฟังอู๋วบ มันไม่เคยรู้สึกมันคงขนาดนี้เลย จนกระทั่งวันนี้...วันที่ข้างใจของเขา มีหัวใจของอธิปคอยค้ำจุนและดูแล

...หัวใจของเขายังมีค่า...ยังมีค่าสำหรับอธิป...

ร่างโปร่งส่งยิ้มบางให้คนพูด ความสุขเอ่อล้นจนแทบจุกอก เขาพูดไม่ออก ไม่รู้จะบอกอธิปว่าอย่างไรดี ไม่รู้จะตอบแทนด้วยคำขอบคุณสักกี่ล้านคำ...ขอบคุณที่วันนี้ อธิปยังอยู่กับเขา ทั้งๆที่ทั้งเขาและอธิปไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกันเลยแม้แต่นิดเดียว

...ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่ครอบครัว หากแต่เมื่อเขาหันมามองข้างกาย นอกจากลุงป้าและพี่ชายแล้ว ยังมีอธิปอีกคนที่เคียงข้างไม่ไปไหน...

จอมขวัญวางถุงเสื้อผ้าลงกับพื้น ก่อนจะก้าวขาเข้าไปหา สอดแขนโอบกอดร่างหนา เบียดแนบร่างกายตัวเองเข้ากอดความอบอุ่นของผู้ชายคนนี้...อธิปคือความอบอุ่น คือความอ่อนโยน คือไม้หลักช่วยให้เขาหยุดยั้ง...

“ของขวัญ...” ร่างสูงครางเสียงแผ่วด้วยไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะเข้ามากอดเขาเช่นนี้ จอมขวัญวางหน้าผากลงกับไหล่ของเขาแล้ว รวากับจะไม่ยอมให้เห็นสีหน้าใดๆ แต่ร่างกายอันสั่นเทิ้มของคนที่กำลังกอดเขาอยู่ ทำให้อธิปไม่ถามอะไรต่อ ได้แต่โอบแขนรอบกายจอมขวัญให้อีกฝ่ายจมเข้ามาในอกเขา

...หัวใจที่อ้างว้างโดดเดี่ยวดวงนี้ ผ่านเส้นทางชีวิตล้มลุกคลุกคลานมานาน บาดแผลเรื้อรังทำให้มันขาดรุ่งริ่งไม่น่ามอง ไม่น่าจับต้อง...แต่เขาสัญญา จากนั้นไป... เขาจะดูแลและรักษา จะไม่ทำให้หัวใจที่แสนบอบช้ำดวงนี้ต้องถูกทำร้ายทั้งจากคนภายนอกและตัวเองอีกแล้ว...

...เขาจะรัก...และรับผิดชอบหัวใจของจอมขวัญเอง...

ใบหน้าขาวเงยขึ้นมามองเจ้าของอ้อมแขนอุ่นที่กอดรัดเขา จอมขวัญยิ้ม...ยิ้มทั้งๆที่น้ำตาลยังไหลอาบแก้ม เขาไม่คิดมาก่อน...ว่าวันหนึ่งของชีวิตจะต้องมายืนร้องไห้กับผู้ชายคนอื่นที่ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่เพื่อน...หากแต่เป็นอธิป...

ริมฝีปากบางสีจัดยืดยื่นไปจูบเบาๆ ก่อนจะละออกมา ดวงหน้าหล่อเหลายังคงส่งยิ้มให้อธิป ยิ้ม...ที่อธิปนี้กรักเสียเหลือเกิน...

...เขารักรอยยิ้มนี้...รักความสุขที่มากับรอยยิ้มนี้...รัก...คนที่กำลังยิ้มอยู่ตอนนี้...

...เขารักจอมขวัญ...รัก...อย่างที่ผู้ชายคนหนึ่งจะรักใครสักคนได้...

มือหนาอุ่นของร่างสูงปาดน้ำตาออกจากใบหน้าคนในอ้อมแขนอย่างแผ่วเบา ก่อนจะก้มลงจูบริมฝีปากนั้นอีกครั้ง เขาบิดเบียดมันแนบแน่นบ้าง ขยับถอยห่างออกมาจูบเล็มไปตามมุมปากบ้าง ก่อนจะวกกลับไปแนบย่ำกับริมฝีปากบางอีกครั้ง และครั้งนี้... ยาวนานจนจอมขวัญแทบหมดลมหายใจ อธิปยอมถอยห่างออกเล็กน้อยเมื่อร่างในอ้อมแขนเกร็งสะท้าน ริมฝีปากบางแดงช้ำเพราะแรงจูบนั้นสิ้นระริกจนเขาต้องแตะปลายนิ้วลงกับมัน

“พีโต...” ริมฝีปากบางนั้นขยับเอื่อย

“หืม?”

“...ขวัญรักพีโต...” ประโยคสั้นแต่น้ำเสียงสั่นไหว ราวกับจะบอกให้คนฟังรับรู้ว่าหัวใจของจอมขวัญในเวลานี้อัดแน่นไปด้วยความรู้สึกมากมายเพียงใด มันกลั่นออกมาเป็นคำพูดไม่หมด...แต่...จอมขวัญก็ยิ่งอยากจะบอกให้อธิปรู้

คนฟังนิ่งงันเพราะคาดไม่ถึงว่าจะได้ยิน แต่หัวใจของเขากลับยินดีจนใบหน้าคมขยับยิ้มกว้างด้วยความดีใจ

“พีก็รักของขวัญ...” นานมากแล้วที่อธิปไม่ได้เอ่ยคำว่ารักกับใคร เขาบอกรักครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ก็จำไม่ได้แม้แต่ความรู้สึกด้วยซ้ำ และเพราะแบบนั้น พอมาวันนี้...พอเขาได้บอกรักจอมขวัญ บอกด้วยความรู้สึกทั้งหมดในหัวใจที่มี ก็ยิ่งทำให้ชายหนุ่มนึกเกือบจะทำอะไรต่อไม่ถูก กลายเป็นจอมขวัญเสียเองที่ผละออกมาจากอ้อมกอดของอธิป แล้วเลื่อนมือลงไปจับมือหนาอุ่นทั้งสองข้างของร่างสูงเอาไว้

“ถ้ารักขวัญ...ก็พาขวัญไปกับพี่นะ...ให้ขวัญได้มีพี่อยู่ข้างๆ”

“ของขวัญ...”อธิปครางอย่างไม่เชื่อห

“...ขวัญดีใจที่พี่บอกว่าพร้อมจะรอ แต่ตัวขวัญเอง...ก็พร้อมจะให้เหมือนกัน...” ประโยค
ต่อมานั้นอ้อมแอ้มเหมือนอยู่ในคอกซ์คนพูดยังเริ่มจะเสสสายตามองไปทางอื่นบ้าง ยก
มือขึ้นเกาศีรษะบ้างเกาแขนบ้าง จนอธิปนึกขำเมื่อเห็นจอมขวัญกลายเป็นคนขี้อายไป
เสียแล้ว เขารวบมือทั้งสองข้างของร่างโปร่งมากุมเอาไว้ไม่ให้เจ้าตัวไปแกะเกาส่วน
ใดอีก

ไม่ต้องมีประโยคใดๆอีกแล้ว เพราะแค่อธิปออกแรงกระตุกมือที่เขาอกบุม ก็พบว่า
ร่างโปร่งยอมเดินตามหลังเขาอย่างว่าง่าย...ทั้งอธิปและจอมขวัญเดินหายลับขึ้นชั้น
สองไปอย่างเงียบเชียบ

...จะเหลือก็แต่...

...ถุงเสื้อผ้าคุณพัชรีชุดสำหรับคัดสรรมาอย่างดี ถูวางทิ้งไว้อยู่ข้างล่างนั่นเอง...เสื้อแขน
ยาว กางเกงขายาว ไม่มีสักชิ้นใดใช้เลยคุณป้า!...

.....

ดึก...ดึกจนสมควรจะนอน...แต่จักรกฤษณ์นอนไม่หลับเอาเสียเลย...

เขาทรุดตัวลงนั่งที่ขานเรือน เงยหน้ามองท้องฟ้าสีดำมืด ทุกอย่างยังเหมือนเดิม...ดวง
จันทร์ ดาวศุกร์ ลมเย็นเอื่อยๆพัดสบาย...แต่...ที่ไม่เหมือนเดิมคือคืนนี้...จอมขวัญไม่ได้

นอนที่บ้านเรือนไทย...

ชายหนุ่มผิวคล้ำถอนหายใจยาว

...จอมขวัญกับอธิปดูเกินเลยมากกว่าความเป็นเพื่อนแบบลูกผู้ชาย...ไม่ว่าใครก็น่าจะดูออก แต่ดูออกแล้ว...จะยอมรับได้ไหมนั่นก็อีกเรื่อง...และสำหรับเขา...จักรกฤษณ์ยอมรับตามตรงว่าเขา...ยังทำใจไม่ได้...

...จอมขวัญเป็นผู้ชาย...ตลอดเวลาที่ผ่านมา จักรกฤษณ์รู้เห็นเรื่องที่น่าสงสารของตัวเองคบหากับผู้หญิงมาตลอด แต่แล้ววันหนึ่ง...วันหนึ่งพอเลิกกับผู้หญิง จอมขวัญก็กลับ...

คนเป็นพี่ชายถึงกับลูบหน้าตัวเองอย่างว้าวุ่น เขาไม่รู้ว่าเรื่องนี้มันไปพลาดที่ตรงไหน ทำไมพอเขาเงยหน้าขึ้นมารู้ ก็กลายเป็นว่าอธิปกับจอมขวัญ...ถึงขั้น...ไปค้างบ้านด้วยกันสองต่อสองแล้ว...แล้วอย่าบอกว่าไปค้างเพราะลงต้นไม้จริงอย่างที่อธิปอ้าง ดูหน้าน้องชายเขาก็คง...ว่าสองคนนั้นแค่อยากหลบมุมไปหาพื้นที่ส่วนตัว!...

“เฮ้อ!! กลุ้มเว้ย!!!” จักรกฤษณ์หายใจหลังลงนอนหงายบนที่นั่งริมชาน ดวงตายังจับจ้องดาวศุกร์สว่างไสวกลางท้องฟ้ามืด...ถ้าจอมขวัญส่อแววว่ารักชอบผู้ชายมาตั้งแต่เด็ก เขาจะรู้สึกตะขิดตะขวงใจเท่านี้เลย...แต่!!!...นี่มันคบแต่ผู้หญิงมาตลอด! แล้วพอวันนี้...มันกลับ...

ชายหนุ่มคิดไม่ออก เขารู้ว่าตัวเองควรจะยอมรับในความเป็นไปของน้องชาย แต่...มันยอมรับกันได้ง่ายเสียเมื่อไหร่!

“ไอ้จักร ยังไม่นอนอีกเหรอ” จักรกฤษณ์หันมองตามเสียงเรียก คุณชัยนั่นเอง

“นอนไม่หลับนะพ่อ พ่อละ พรุ่งนี้ไม่มีงานเช้าเหรอ” นี่มันดึกมากแล้ว ปกติบิดาของเขาไม่นอนดึกขนาดนี้

คุณชัยส่ายหน้าไปมา “แม่แก่นะสิ ทำฉันจะเป็นบ้า อะไรก็ไม่รู้ หนานี้วคือขมวดอยู่นั้น” ชายวัยปลายว่าอย่างนั้นก่อนจะเดินมานั่งด้วย จักรกฤษณ์ขยับตัวลุกขึ้นนั่ง แต่หน้ายังแหงนหงายมองท้องฟ้ามืด

“เออ! วันเสาร์หน้า คุณรุ่งทิพชวนไปทำบุญบ้านนะ” จักรกฤษณ์พยักหน้ารับรู้ ตายังจับจ้องดาวศุกร์ไม่ละไปไหน

“ไอ้จักร ฉันถามแหม่นอยสิ แกคิดยังไงกับหนูน้า” คราวนี้สายตาของคนเป็นลูกเพื่อนมาสบดวงตาของบิดา

“ก็...น้ำทิพย์เป็นผู้หญิงที่ดี เรียบร้อย อ่อนหวาน ผมชอบนะ...แต่มันเป็นไปได้หรอก ผมสัญญากับตัวเองแล้วว่าไม่มีวันให้อดิดซ้ำรอยเดิม แม้จะเป็นความเต็มใจของไอ้ขวัญก็ตาม”

“หมายความว่าแกไม่รักหนูน้า?”

“ตอนนี้ยังไม่...และผมคิดว่าถ้าหากันออกมา ความชอบจะเหลือแค่ความเป็นเพื่อนอีกอย่างนึง...ผมไม่ใช่คนดีอะไร เกิดวันนึงแม่ของน้ำทิพย์มาเจอกับเจ้าการแบบที่เคย

“ทำกับไอ้ขวัญ วันนั้นผมคงทนไม่ได้”

“ความรักจะไม่สามารถทำให้แกอ่อนลงได้เลยหรือจักร” ช่วงชีวิตของคนเป็นพ่อ นอกจากความสำเร็จทางการศึกษา ความสำเร็จในหน้าที่การงานแล้ว อีกอย่างที่ยอยากเห็นก่อนจะจากโลกนี้ไปคือการที่ลูกมีครอบครัวอบอุ่นและเป็นแรงผลักดันให้กับชีวิตในอนาคต

...แต่...จักรกฤษณ์ยังหลั่งลอย...

“ความรักอาจจะมีในโลกนะพ่อ แต่คงมีในใจผมยาก” จักรกฤษณ์ยังมีหลายเรื่องให้ต้องห่วงเกินกว่าจะมานั่งสนใจเรื่องหัวใจของตนเอง โดยเฉพาะตอนนี้...ที่เขาห่วงเรื่องของจอมขวัญเป็นที่สุด...

“พ่อ...ถ้าวันนึง...ไอ้ขวัญ...มีแฟน...เอ่อ...แฟนใหม่ พ่อจะว่าไง”

“ถามแปลก ก็จะทำให้ว่าไง...ถ้าแฟนของของขวัญทำให้ของขวัญมีความสุข และทำให้ฉันสบายใจว่าของขวัญจะมีความสุขมากกว่าความทุกข์ไปตลอดเวลาที่รักกัน แค่นี้ฉันก็พอใจแล้ว”

“แล้ว...แล้วถ้า...ถ้าอยู่ดีๆ ไอ้ขวัญชอบผู้ชายขึ้นมาอะ”

“เฮ้ย! ถามอะไรของแหวะ!” คุณชัยหันขวับมามองทันทีด้วยความตกใจ แต่จักรกฤษณ์กลับไม่ยอมตอบ คนเป็นพ่อเลยได้แต่ถอนหายใจเบา แล้วยอมเปิดปากเผยความใน

ใจออกมา

“ก็...ฉันเคยคิดเรื่องนี้มานานแล้ว...แต่...ตอนที่คิดนะ คิดว่าเป็นแกละ”

คราวนี้คนเป็นลูกหันขวับมามองบิดาแทน

“ทำไมคิดว่าผมชอบผู้ชายล่ะพ่อ!”

“อ้าว ก็ฉันไม่เคยเห็นแกพาผู้หญิงเข้าบ้านสักคนนี่หว่า ก็เลยนึกว่าช่อนหนุ่มเอาไว้นะ แต่ฉันบอกเอาไว้เลยนะไอ้จ้กร...ถ้าแกมี...ก็พามาให้เจอหน้าเถอะ ไม่ต้องหลบต้องช่อนหรือก แกก็รู้ อาชีพเราเป็นแบบนี้ เรามีคนอื่นอีกเป็นล้านที่ต้องปิดบังเรื่องนี้กับเขา เพราะฉะนั้น...ฉันไม่อยากให้แกรู้สึกเหมือนเหลือตัวคนเดียวในโลก ทั้งๆที่ทั้งฉันทั้งแม่แกก็ยังหัวโດอยู่แบบนี้...เข้าใจมั้ย”

จักรกฤษณ์ถึงกับหน้ากระตุก พ่อเขาคิดเป็นเรื่องเป็นราวได้ขนาดนี้เพียงแค่เขาไม่เคยพาผู้หญิงคนไหนมาแนะนำตัวว่าเป็นคนรักอย่างนั้นหรือ?! เอาเวลาไปคิดเรื่องไอ้หลานชายที่ชื่อจอมขวัญดีกว่ามั้ย!!! รายนันพาหนุ่มเข้าบ้าน เข้าไปที่ทำงานแทบจะทุกวันอยู่แล้ว! ระแคะระคายบ้างอะไรบ้าง!!!

“ตอบสิวะ! ถามว่าเข้าใจมั้ย?”

“ไม่เข้าใจ! เพราะผมไม่ได้ชอบผู้ชาย! วู้!”

“อ้าว แล้วแยกตัวอย่างของขวัญชอบผู้ชายทำไม ฉันก็นึกว่าถามกระทบบ้าง กลับมาที่ตัวแถมละสิ!” คนเป็นลูกกลืนไม่เข้าคายไม่ออก อยากจะบอกเหลือเกินว่า ไม่ได้ถามเพื่อกระทบบ้าง แต่ถามเพื่อชี้โพรงให้พ่อดู! ว่าจอมขวัญมีแวชอบผู้ชายจริงๆ!!

“ไม่พูดกับพ่อแล้ว ไปนอนดีกว่า” จักรกฤษณ์ลุกขึ้นยืนทันที ด้วยความรู้สึกเสียใจที่พ่อไม่รับรู้อะไรบ้างเลย ร่างสูงกำลังจะเดินกลับห้อง แต่เสียงของบิดาดังไล่หลังเสียก่อน

“แล้วแกะจักร ถ้า...คุณอธิปจีบของขวัญ แกคิดว่าไง?” จักรกฤษณ์หันขวับ ตาเหลือกโตด้วยความตกใจ

...พ่อรู้อย่างนั้นหรือ?!!!!...

คุณชัยทำหน้าที่ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพิมพ์อย่างที่ทำเอาจักรกฤษณ์ได้แต่นิ่งอึ้ง “อืม...ถูกคุณอธิปจีบก็ยังไม่น่าตกใจเท่า ‘คนของเรา’ ยอมขยับเข้าไปให้เขาจีบง่ายๆนี่สิ วาจันมัย ไอ้จักร...”

เสื้อผ้าชุดเก่าที่หล่นกระจายบนพื้นห้องราวกับไม่มีคนสนใจนั้น พ่อจะบอกให้รู้ว่าสองร่างบนเตียงกว้างอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า และมีแค่ผ้าห่มผืนเดียวคลุมกายเอาไว้ อย่างหมั่นเหม อธิปนอนตะแคงไขศอกข้างหนึ่งยันกายกับเตียง มือหนาอุ้งอีกข้างยื่นไปปิดเส้นผมที่ปรกอยู่ข้างแก้มขาวของคนทีนอนอยู่ข้างกายอย่างแผ่วเบา ดวงตา

กริบจับจ้องใบหน้าแดงเรื่อหล่อเหลา ริมฝีปากบางแดงจัดเผยออกน้อยๆเพื่อหลบ
หายใจ

“ไปล้างตัวไหม” น้ำเสียงทุ้มถามเบา

“ไปครับ แต่ขอพักก่อน” จอมขวัญพยายามปรับลมหายใจให้เป็นปกติ แต่มือหนาที่ปิด
เส้นผมให้เขาเมื่อครู่ กลับไล่มาที่ข้างแก้ม และพอร่างโปร่งจะหันไปมอง ก็กลับ
กลายเป็นว่าแก้มเขาถูกจู๋จุ่มด้วยริมฝีปากร้อนผ่าวของอธิปเสียแล้ว

ความร้อนนั้นกดหนักๆที่แก้มขวา ก่อนจะเรื้อยลงมายังชอกคอ และกลายเป็นร่างหนา
พลิกตัวขึ้นคร่อมเขา

“พ...พี่...พี่โต...” มือขวาที่ล้ำแรงเพราะความเหน็ดเหนื่อยจากกิจกรรมเมื่อครู่ พยายาม
ยกขึ้นดันไหล่กว้างออกห่าง ทำเอาร่างสูงต้องเงยหน้าขึ้นมาจากชอกคอขวาที่เขาซุก
ไซ้เป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่รู้ สำหรับคำคืบนี้...

“ขออีกครั้งไม่ได้หรือ?” ดวงตาสีดำสนิทที่จับจ้องสบเข้าไปในดวงตาของจอมขวัญนั้น
ทำเอาริมฝีปากบางที่กำลังจะเอ่ยปากห้ามได้แต่เงียบ

...ทำไมกัน...แค่ถูกอธิปจ้องเสียวหน่อย เขาก็อ่อนรากับซี่ผึ้ง...

“ได้มัย ของขวัญ...” นอกจากถามย้ำแล้ว มือหนาข้างหนึ่งยังลูบเข้าไปที่ชอกขาด้าน
ในของจอมขวัญซึ่งยังขึ้นฉ่ำไปด้วยหยาดรักจากความสัมพันธ์ลึกซึ้งเมื่อครู่ที่ผ่านมานี้

“อ้อ!...” ร่างโปร่งครางแผ่ว พยายามเบียดสองขาเข้าหากัน แต่อธิปกลับแทรกกาย
แกร่งขวางเอาไว้ มือหนายังป่วนเบี่ยนอยู่ในจุดที่ไวต่อสัมผัสอย่างที่ทำเอาหนุ่มผิว
ขาวได้แต่บิตกายไปมา

...ให้ตายเถอะ เขาก็กว่าตัวเองซ้ำของเรื่องบนเตียงมากแล้ว แต่พอมาเจออธิป...จอม
ขวัญถึงได้รู้ว่าเหนือฟ้าย่อมมีฟ้าจริงๆ...

ดวงตาเรียวเริ่มฉ่ำไปด้วยความต้องการ เมื่อมือหยาบอุ่นนั้นกำลังไล้เรื่อยไปทั่วต้นขา
ของเขา ยิ่งเฉพาะตอนที่กดเน้นย่ำต้นขาด้านในอย่างหมั่นเหมียวว่าจะไปแตะต้อง
ส่วนกลางลำตัวของเขา ก็ยิ่งทำให้จอมขวัญได้แต่ส่งเสียงครือครางเบาๆ

“ตอบพี่หน่อยสิ ให้พี่อีกครั้งได้มั๊ย” จอมขวัญมองคนถามย่ำซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยความ
หงุดหงิด เขาบิดขานไปทั้งตัวด้วยอารมณ์อยากถึงขนาดนี้แล้ว ยังต้องให้เขาตอบเป็น
คำพูดด้วยหรือ...

“อ่า...” เมื่อมีแค่ดวงตาเอาเรื่องของจอมขวัญ อธิปจึงแกล้งทำเป็นถามย่ำหลายๆครั้ง
มือหนาสองข้างโลมไล้ไปทุกจุดไวสัมผัส ยิ่งโดยเฉพาะยอดอกเม็ดเล็กที่ถูกปลายนิ้ว
ของเขาเน้นคลึงซ้ำๆและซอกขาด้านในเรียบตึงที่เขายังลุ่มเน้นราวกับจะรั้งแก

...ใช่...จอมขวัญเวลานี้น่ารั้งแกเป็นที่สุด...

“ตอบเร็วเข้า...พี่จะไม่ไหวแล้ว” อธิปยังถามย่ำด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะ
ก้มลงจูบบนยอดอกแห่งผาดอีกข้างที่ยังไม่ถูกจุดอารมณ์ และพอโพรงปากของเขา

เข้าครอบครองมัน ออกแบบนราภก็เดาะขึ้นอย่างชานเสียว

“อ้อ!...พ...พีโต...” เสียงจอมขวัญนั้นเป็นเสียงผู้ชาย แต่สำหรับอธิป ในเวลาเช่นนี้ เสียงของร่างโปรงที่กำลังถูกเขากลับแก้งให้รัญจวนไปกับอารมณ์ปรารถนา กลับเป็นเสียงหวานที่ทำให้เนื้อเต้น...และเขา...อยากได้ยินเสียงมากกว่านี้อีก...

ริมฝีปากร้อนจางใจดูดยอดดอกแรงๆ ขบมันด้วยฟันคมยิ่งทำให้ร่างโปรงบิดเร้าไปมาด้วยความทรมาน ทว่า...ไม่ถึงนาทีหลังจากนั้น ริมฝีปากร้อนก็ถอยห่างให้ไอเย็นจากเครื่องปรับอากาศจุใจจมจอนขวัญต้องห่อไหล่เพราะมันส่งผ่านความเย็นชานจากยอดดอกลงไปถึงปลายนิ้วเท้า อธิปยันกายขึ้นมาให้ดวงตาเขาได้สบเข้ากับดวงตาเรียวที่ห้วนไหวไปกับแรงอารมณ์

“เคยเล่นผีผ้าห่มมั้ย”

“เคย...ถามทำไม” แม้จะกำลังถูกจุดอารมณ์หวาม แต่จอมขวัญก็ยังพอจะมีสติอดเบ่งว่าตนเองก็เป็น ‘ชาย’ ที่ไม่เป็นสองรองใครเหมือนกัน

“ชอบมั้ย”

“ไม่ชอบ ร้อน อึดอัด...อ๊ะ! เดี่ยว...อ๊ะ บอกว่าไม่ชอบใจ...อ้อ” ไม่ทันจบคำปฏิเสธเรื่องผีผ้าห่ม อธิปก็วัดผ้าห่มขึ้นคลุมพวกเขาทั้งสองคนไปแล้ว จอมขวัญโวยวายได้ครู่เดียว ก็กลายเป็นสันสะท้านเพราะรสจูบซาบซ่านที่ประทับลงมากับริมฝีปาก และสัมผัสปลุกเร้าที่ย้ายจากชอกขามาที่แก่นกลางลำตัว

ในห้องนั้นสว่างด้วยไฟสีส้มจากโคมไฟข้างเตียงทั้งสองข้าง และเย็นช้ำด้วยไอจากเครื่องปรับอากาศ แต่ในผ้าห่มที่สองร่างกำลังลูบไล้เรือนกายของกันและกันนั้นกลับมีดสลับและร้อนผ่าว

“อ๊ะ! อ่า...” สำหรับการแทรกกายครั้งที่สองของคำคืนนี้ มันเป็นไปอย่างราบรื่นและไม่ มีสะดุดด้วยการเตรียมพร้อมและความคุ้นชินของคนทั้งคู่

“เก่งมาก...” เสียงทุ้มยังกระซิบอยู่ข้างหู ริมฝีปากร้อนคลอเคลียไม่ห่าง เมื่อทุกส่วน แนบสนิท แม้ร่างกายของจอมขวัญตอดรัดจนเขาแทบจะคลั่งทุกวินาทีที่ผ่านพ้นไป แต่อธิปตัดสินใจยืดเวลาช่วง ‘ผิผ้าห่ม’ เพื่อแกล้งคนน่ารักด้วยการแช่นิ่ง ไม่ยอม ขยับเสียวที่

“พีโต... ขยับที... ไม่ไหวแล้ว... อ้อ...” ยิ่งค้างนาน ก็ยิ่งอึดอัด จอมขวัญทนไม่ไหวกับ ความรู้สึกที่อยากจะทะลักทะลายอีกแล้ว เขาบิดกายไปมาซ้ำๆหวังจะช่วยกระตุ้นให้ อธิปทนไม่ไหวและเป็นฝ่ายไหวโยกพาเขาไปยังฝั่งฝัน

“ขยับเลยเหรอ?” อธิปถามย่ำ แต่ดวงตาพราวระยับดูก็รู้ว่าชี้แกล้ง จอมขวัญเลยต้อง ทุบเข้าที่ไหลหนักๆ

“เออ!!...อ๊ะ! อ้อ!...อ้อ! อย่า...” เขาตะโกนกลับไปเสียงแข็ง และแทบจะในทันทีที่ ส่วนที่แนบสนิทอยู่ในร่างกายของเขาเริ่มขยับเข้าออกซ้ำและหนักหน่วงจนใบหน้า ขาวตองแดงนงเงยไปทางด้านหลัง สองมือจิกเล็บลงกับไหลหนาของคนด้านบนอย่าง วาบหวามไปกับสัมผัสแน่นหนักราวกับถูกตอกเสาเข็มก็ไม่ปาน

“ทำไมอย่าละหิม...ไม่ดีเหรอ...อ่า...”

“มัน...มันจะไม่ไหว...อ๊ะ!...” ร่างกายของเขาโยกไหวทุกครั้งที่ถูกแทรกสอดเข้ามา หนักๆ จนได้แต่เกร็งสะท้านแล้วบิดกายไปมา จอมขวัญรู้ตัวว่ากำลังถูกอีกฝ่ายแกล้ง เข้าแล้วแต่เขากลับถูกความต้องการครอบงำจนในหัวขาวโพลนหาวิธีแกล้งคืนไม่ออก

...ให้ตายเถอะ! เขาแพ้วทางอธิปชัดๆ...

“มองพี่แบบนี้ แสดงว่ากำลังคิดหาทางเอาคืนพี่ใช่ไหม หิม?” อธิปหยอกเมื่อเห็นดวงตา เอาเรื่องที่จอมขวัญใช้จับจ้องมาที่เขา แม้มันจะเต็มไปด้วยแวบปรารถนาในสรวงก็เถอะ

“ใช่ คอยดูเหอะ...อ้อ...ขวัญจะเอาคืนพี่โตให้ได้ อ๊ะ!....อ้อ! อ้อ! อ้า!!” ยิ่งคาดโทษอีก ฝ่ายเท่าไร สัมผัสหนักหน่วงก็หยดเข้ามาในกายมากเท่านั้นจนได้แต่สะท้านคราง เกรือกกับอารมณ์เสียวซ่าที่ไหลพล่านไปทั้งร่าง

“ดีเลย จันพี่จะรอให้ของขวัญเอาคืนพี่ แต่คืนนี้...พี่ขอแกล้งก่อนแล้วกัน”

“อ่า...อย่า...อ้อ! พอแล้ว อย่าดันเข้ามาอีก...อ้อ! แน่น...อ้า...”

นั่นไม่ใช่เสียงครางครั้งสุดท้ายของสองร่างในผ้าห่ม หากแต่มันยังดังต่อไปอีกนาน... จนเกือบก่อนคืน...

.....

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นปลุกคนกำลังหลับไหลให้ต้องยื่นมือไปคว้าตามเสียง มือขาวปาย เปะปะก่อนจะเจอหูโทรศัพท์ แล้วจึงหยิบมันขึ้นมาแนบหูทั้งๆที่ยังหลับตา

"อืม..." เจ้าตัวส่งเสียงได้แค่นั้น เพราะยังไม่ตื่นดี ปลายสายเงียบไปเล็กน้อย ก่อนจะกรอกเสียงกลับมา

'โต?...โตรีเปล่าจะ?'

...โต?...

คิวรีวขมวดเข้าหากันอย่างไม่เข้าใจ...ทำไมโทร.มาแล้วถามหาโตล่ะ?...ถามหาโต?...โต?...

...โต!!!!!!...

...จริงด้วย!!! นี่มันโทรศัพท์บ้านฟีโตนี่หว่า!!!!...

จอมขวัญตาเหลือกโพลงในวินาทีนั้น รีบยกหูโทรศัพท์ออกมาจ้องอย่างตกตะลึง

...โทรศัพท์บ้านฟีโต! แต่เขาเสียกรับ!!...

‘โต?...โตยังอยู่รีเปล่า?’ เสียงจากปลายสายดังมาอีกระลอก จอมขวัญมองซ้ายมองขวา แต่เขาไม่เห็นอธิปเลยแม้แต่คนเดียว ในห้องมีเขาแค่คนเดียว!

ร่างโปร่งจืดจางเอาหูโทรศัพท์กลับมาแนบอีกครั้ง เขาพยายามควบคุมสติและน้ำเสียงให้ดูเป็นปกติที่สุด แมตตอนนี้ตัวเองจะกำลังอยู่ในสภาพเปลือยบนเตียงในห้องนอนของอธิปก็เถอะ

“พ...ฟี...ฟีโตไม่อยู่ครับ”

‘อ้าว...โตไม่อยู่บ้านหรือจ้ะ’

“เอ่อ...คือ...อยู่...อยู่ห้องน้ำครับ อ่า...คือ...คือ...จะให้บอกฟีโตว่าใครโทร.มาหรือครับ” จอมขวัญแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อน เพราะเขาไม่รู้ว่าอธิปไปไหน แล้วตอนนี้เขาเขาก็ไม่มีแรงแม้แต่จะพาตัวเองลงจากเตียงด้วยซ้ำ ผันไปเถอะว่าเขาจะไปเดินตามหาอธิปทั่วบ้านได้

‘บอกเขาว่าแม่โทร.มาจ้ะ แล้วนั่นใครละ เพื่อนโตหรอ’

...แม่!!!! แม่ของอธิป!!!!...นี่เขาจับโทรศัพท์แม่ของอธิปทุกๆที่เมื่อคืนเขาเพิ่งจะ ‘แต๊งแต๊ง’ กับอธิปทั้งคืน และเข้านี้เขาก็นอนเปลือยบนเตียงของอธิปอย่างนั้นหรือ?!!!!... แค่คิด จอมขวัญก็อยากจะตัวตึงปาดหน้าปากแล้ว

‘ฮัลโล ได้ยินมั๊ยลูก...ฮัลโล’

“...เอ๋อ...ได้ยินครับ...คือ...อ่า...ผม...ผมเป็น...เป็น...เป็นรุ่นน้อง...”

‘รุ่นน้องที่คณะนะเหรอ’

“...อ่า...ม...ไม่ใช่ครับ...ผม...ผมจอมขวัญ วัฒนกิจดิครับ...” หัวใจคนพูดสั่นจนแทบจะละลายไปหมดแล้ว ยิ่งตอนบอกชื่อตัวเองให้ ‘แม่’ ของอธิปรู้ ใจเขาก็เหมือนจะไม่มีเหลืออยู่ในร่างกายด้วยซ้ำ เขากลั้วมารดาของอธิปตั้งแง่เขาเหมือนที่คุณรุ่งทิพเคยตั้งแง่ ยามที่เขาคบหากับน้ำทิพย์

...ทั้งเรื่องอดีตที่เขาทำเอาไว้ ทั้งความประพฤติ ประวัติดี ประพฤติการศึกษา ไหนจะเรื่องที่เขาเป็นผู้ชายอีก...

‘อ้อ...หลานคุณชัย วัฒนกิจดิใช่มั๊ย’

“ใช่...ใช่ครับ” เขาตอบแล้วได้แต่กลืนน้ำลายเอ๋อก

‘ที่ชื่อเล่น...เดี๋ยวนะ โตเคยพูดให้แม่ฟังว่าชื่อ...ชื่อของขวัญรีเปลาจะ’

“ใช่...ใช่ครับ...”

‘ไ้วันหลังมากินข้าวที่บ้านแม่บ้างนะ เคยได้ยินแต่ชื่อ ไม่เคยเจอหน้าเลย เออ...แล้ว โตใกล้ออกจากห้องน้ำรียัง’ จอมขวัญกลืนไม่เข้าคายไม่ออก เพราะอธิปไม่ได้อยู่ในห้องน้ำ แต่ไปไหนก็ไม่รู้

“เอ่อ...ยัง...ยังอีกนานเลยครับ เดี่ยวพีโตออกมาแล้ว ผมจะให้พีโตโทร.กลับดีมั้ยครับ”

‘จันไม่เป็นไรจะ ฝากบอกเขาว่าเสาร์หน้า คุณรุ่งชวนไปทำบุญบ้านนะจ๊ะ แม่รีบโทร.มาบอกก่อน กลัวลืมบอกโดนะ’

“ค...ครับ ผมจะบอกให้ครับ”

‘ขอบใจมากจ้ะ จันแม่ไม่กวนแล้ว ขอโทษที่โทร.ไปแต่เช้า’ แล้วปลายสายก็วางโทรศัพท์ไป ทั้งจอมขวัญให้อึ้งกับประโยคสุดท้ายของมารดาของอธิป

...‘ขอโทษที่โทร.ไปแต่เช้า’...

...เช้า?!! ไข่!! นี่มันตอนเช้า!!! ...

เขารับหันมองหานาฬิกาและทันทีที่เห็นนาฬิกา จอมขวัญก็แทบช็อก!

....หกโมง ห้าสิบนาที!!...

...เข้าโคตรๆ! บอกให้รู้ว่าที่เขาสามารถรับโทรศัพท์ในบ้านของอริปได้ตั้งแต่เข้าขนาดนี้ไม่ใช่เพราะมาเยี่ยมเยียนอย่างคนรู้จักมักจี่ แต่เป็นเพราะนอนค้างมาตั้งแต่เมื่อคืน!!!!...

...ตาย! ตาย! ตาย!!!!...

“ของขวัญเป็นอะไรี่เปล่า” ประตูห้องถูกเปิดเข้ามา ด้วยมือของคนที่เขาอ้วนนอนขอให้มันโผล่หน้ามาตั้งแต่เมื่อก็...แต่มันไม่มา! เพิ่งจะโผล่มาตอนนี้!! โผล่มาทำไม!!!!...

อริปตรงเข้ามาหาคนที่กำลังนั่งอิงอยู่บนเตียง สีหน้าซีดเผือด แต่พอเขาเข้าไปจับแขนเท่านั้น ดวงตาเรียวกลับตวัดฉับขึ้นมาจ้องดูทันที

...เป็นอะไรี่ไปละนี่ เมื่อคืนยังมองเขาตาหวานตาน้ำอยู่แท้ๆ...

มือขาวคว่ำหมอนข้างกายทุบเข้าที่ช่วงตัวหนาทันที

“โผล่มาทำไมตอนนี้! ทำไมไม่มาตั้งแต่เมื่อก็!!!”

“เดี๋ยวๆ...อะไรี่กัน พี่ออกไปซื้อโจ๊กมาให้ เพิ่งกลับมาเมื่อก็นี่เอง มีอะไรี่ จะลুকไปห้องน้ำเหรอ”

“ไม่ใช่เว้ย! แม่พีโตโทร.มาต่างหาก!! แล้วขวัญก็รับสายไปแล้วด้วย! เขาต้องรู้แน่เลย...รู้แน่ๆเลย...”สองมือขาวกุมหัวตัวเองอย่างคิดไม่ตก ถ้าแม่ของอติปรู้ ถ้าแม่ของอติปสงสัย เขาจะทำยังไง?!! ถ้าแม่ของอติปห้ามไม่ให้เขาและอติปไปมาหาสู่กันอีกไม่ให้เขาและอติปเจอหน้ากันอีกล่ะ?!!...

“รู้ว่...” อติปแย้งถาม เมื่อเห็นคนตรงหน้ายังเอาแต่ทำสีหน้าเคร่งเครียด

“ก็รู้ว่าเราสองคน!!...” จอมขวัญเอ่ยปากจะพูด แต่ก็ค้างอยู่แค่นั้น เพราะดวงตาคมที่กำลังจับจ้องรอคำตอบจากเขานั้น มีแววลั่นให้เขาพูด

...มันน่าหนักเชียว!! เขาเครียดแทบตาย ไล่บ้าอติปดันอยากให้เขาพูดเรื่องน่าอายอยู่ได้!!!...เมื่อคืนก็บอกไปแล้วนี่เว้ย! จะให้บอกอะไรบ่อยๆวะ!!!...

“เราสองคนทำไมเหรอ ของขวัญ...เราสองคนเป็นอะไร?...”

“เป็นศัตรูร่วมชาติ เป็นคู่แค้นคู่อาฆาต อ้อ!...” พูดไม่ทันจบ ริมฝีปากหนากลับประกบจูบแนบแน่น ก่อนจะยอมผละออก

“ปากดี...”อติปดู แต่สีหน้าไม่จริงจัง เพราะดวงตาคมยังส่อแววหวานอย่างที่ทำเอาคนถูกจ้องช้กจะเริ่มหน้าร้อน

“...เราสองคนเป็นคนรักกันต่างหาก...” ริมฝีปากหนาอุ่นยั้มบางเมื่อเห็นคนถูกจูบยอมปิดปากเงียบ

“เข้าใจแล้วนะของขวัญ เราสองคนเป็นคนรักกัน...ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป”

...จอมร้าย...

SP: จอมขวัญ VS ปวิน

BY: Dezair

.....

จอมขวัญ วิลกิตติไม่เคยคิดอยากจะมีเพื่อนเป็น ‘มัน’ เลยให้ตาย อันที่จริงแล้ว เขาก็ไม่ใช่คนมนุษยสัมพันธ์ดีเยี่ยม ขนาดในโรงเรียน ยังมีแค่เพื่อนกินข้าว เพื่อนนั่งข้างๆ แต่ถ้าถามว่าเป็นเพื่อนสนิทมั้ย เขาตอบได้ทันทีว่า ‘ไม่’

...แต่ว่า...ไอ้หมอนั้น...มันไม่ได้เป็นเพื่อนที่โรงเรียนด้วยซ้ำ ก็แค่เจอกันที่โรงเรียนสอนพิเศษ...แต่...มารู้จักกันได้เพราะเขานั่งข้างหน้ามัน และมัน...เปิดกระป๋องน้ำอัดลม

แป๊ก! ชู!!!!

เสียงเปิดกระป๋องพร้อมกับเสียงแก๊สที่อัดอยู่ในนั้นพุ่งทะยานออกมาพร้อมกับน้ำอัดลมสีดาฟองฟืด และมัน...ไม่เพียงแค่พุ่งขึ้นไปในอากาศ แต่มันดันพุ่งไปที่แผ่นหลังของคนที่นั่งอยู่ข้างหน้า

“เฮ้ย!!!” จอมขวัญร้องเสียงดังเมื่อรู้สึกว่ามีน้ำกระเด็นมาโดนหลังเขา และพอหันกลับไปมองก็ถึงกับต้องตาโตเมื่อเห็นว่านักเรียนชายที่นั่งอยู่ข้างหลังส่งยิ้มแหยๆมาให้ พร้อมกับหลักฐานในมือมันอันได้แก่กระป๋องน้ำอัดลมที่ยังมีฟองฟืดเต็มปากกระป๋อง!! ไหลทะลักชะเยิงกว่าท่อประปาแตก!!!

เขาเอี้ยวตัวมองเพื่อนนักเรียนด้านหลังของตัวเอง เห็นคราบน้ำอัดลมเป็นหย่อมๆ มันขึ้นเข้ามาถึงเสื้อกล้ามที่สวมอยู่ด้านหลังในแว่นึกโมโห

“อ่า...คือ...มันเลอะอะ” ไอ้คนถือกระป๋องน้ำอัดลมบอกเขาเสียงอ่อยๆ และพยายามจะยิ้มให้ แต่จอมขวัญไม่ใช่คนใจดี เขาเงยหน้ามองพร้อมคิ้วขมวดจับ

“กูรู้!” จอมขวัญลุกขึ้นยืน จะออกไปห้องน้ำ เขาเหลือบตามองไอ้ตัวตันเหตุที่ยังนั่งทำหน้าเหยิ่มไม่รู้เรื่องราวเหตุการณ์อย่างนี้มันจะต้องรีบขอโทษเขา! ไม่ใช่นั่งชื้อบ๊อแบบนี้!!!

“ไอ้ฟู มึงขอโทษเขาดิอะ” เพื่อนมันสะกิดบอก ...อ้อ...มันชื้อฟู...ชื้อประหลาดสมกับหน้าตาประหลาดๆของมันนั่นแหละ! จอมขวัญหงุดหงิดหนัก แคชื้อประหลาดของมันก็ไม่สบอารมณ์เขาแล้ว

“เออ ขอโทษนะ...มาๆ เดี่ยวเราไปช่วยนายเช็ด” แล้วมันก็ลุกขึ้น และไม่รู้ว่เพราะฟ้าสาปสวรรค์แกล้งรีเปล่า เพราะพอมันลุก...เท้ามันกลับสิ้นพรีด! ส่งผลให้มือที่ถือกระป๋องน้ำอัดลมนั้นกระตุกพรวดแล้วสาดน้ำหวานในกระป๋องเข้าใส่เสื้อนักเรียนของจอมขวัญอีกรอบ!!

“ต...ต...ตาย...ตายहां...” ไอ้เจ้าของน้ำอัดลมว่าอย่างนั้นด้วยใบหน้าซีดเผือด แต่สำหรับจอมขวัญ...นี่ไม่ใช่แค่ตายहांแน่นอน!

“มึง!!!!!!”

.....

...ไม่ต้องร่งต้องเรียนมันหรือกวันนี้!!...

จอมขวัญนั่งหน้าบูตอยู่บนเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า ทั้งตัวมีเหลือแค่เสื้อกล้ามกับกางเกงนักเรียนสีน้ำเงิน ส่วนเสื้อนักเรียนของเขา ถูกไอน์นักเรียนกางเกงดำหัวเกรียนหน้าประหลาดชื่อประหลาดกำลังชักให้อยู่

“อ่า นายไปนั่งเรียนก็ได้ละ เดี่ยวชักเสร็จแล้วเอาไปคืน”

“จะให้กูไปนั่งเรียนในห้องแอร์ทั้งสภาพแบบนี้?!!” จอมขวัญชี้ให้ดูว่าตอนนี้เขาอยู่ในสภาพแบบไหน อีกฝ่ายเจียนไปเล็กน้อย ก่อนจะเปลี่ยนเป็นยิ้มกว้าง

“แหม...อยากจะโดดเรียนละซี! แต่อาจารย์คนนี้สอนสนุกนะเว้ย เรายังชอบเลย”

“กูไม่ได้อยากโดดเรียน ถ้าไม่ใช่เพราะมึงทำเสื้อกูเลอะ!” เด็กหนุ่มเจ้าของเสื้อนักเรียนเปื้อนน้ำอัดลมตวาดใส่อย่างหงุดหงิด

ไอน์คนชักเสื้อไม่ได้ตอบอะไรกลับมา มันปิดก๊อกน้ำแล้วบิดหมาด ก่อนจะคลี้ออกดูปรากฏว่าเสื้อสะอาดดีเยี่ยม แต่มันยับยู่ยี่อย่างที่ยอมขวัญบอกตัวเองว่าคนอย่างเขาไม่มีทางใส่!

“อ๊ะ เสร็จแล้ว” ไอน์บ้านั้นมันเห็นรีเปลว่าเสื้อยังชื้นและยับชะขนาดนั้น!!!

“มึงจะให้กูใส่เสื้อที่ทั้งยับทั้งชื้นเนี่ยนะ!!”

“อ้าว ก็นายให้เราชักมันก็ต้องเปียก แล้วพอเปียกก็ต้องบิดให้หมาด พอบิดมันก็ยับ เรื่องแบบนี้มันเป็นตรรกะที่ต้องรู้กันอยู่แล้วไม่ใช่หรอ” ยังมีหน้ามึ่เถียงอีก!! จอมขวัญ

อยากบีบคอไอ้หัวเกรียนตรงหน้านี้จริงๆ!!

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ทำเอาคนที่กำลังมีปัญหากับเขาไม่ทันได้พูดอะไรต่อ มันล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบมือถือขึ้นมาดู ก่อนจะเงยหน้าบอก

“แปบนะ” แล้วมันก็กดรับสาย

“ว่าไง ปุยฝ้าย” มันรอกเสียงลงไป เจียบไปสักพักก่อนจะทำตาโตร้องลั่นห้องน้ำ

“อะไรนะ!! แม่จับได้ว่าพี่ดวงมีบุหรี!!!”

“แล้วแม่ว่าไง?!!”

“...แม่ตัดค่าขนมครึ่งนึง!!! เฮ้ย! ใต้ใจ!! อาทิตย์หน้าวันเกิดพวกเรานะเว้ย! แล้วอย่างจี๊พี่ดวงจะมีเงินไปซื้อของขวัญให้ใต้ใจล่ะ!! ไม่ได้ๆ ฟูกลับเดี๋ยวนี้แหละ!!” แล้วไอ้คนโวยวายใส่โทรศัพท์ก็กดวางสายอย่างรีบเร่ง แล้วจึงหันมายัดเสื้อนักเรียนขึ้นๆ ใส่มือจอมขวัญ

“ที่บ้านเรามีปัญหาด่วนวะ ขอตัวไปเคลียร์ก่อนนะ ส่วนเรื่องเสื้อ เดี่ยวค่อยคุยกันวันหลัง! ไปล่ะ” แล้วมันก็เผลอแอบออกจากห้องน้ำทิ้งให้จอมขวัญมองตามอัปาทัง

“เฮ้ย!!! มึงหนีกันอย่างนี้ใต้ใจจะ!!!!” แต่...ไม่ทันแล้ว...มันหนีไปแล้วเรียบร้อย ทั้ง

เพื่อนนักเรียนที่ทั้งชื่นและยับเอาไวให้เขาดูต่างหน้า

...ไฉ่เวอร์!!!!...

จอมขวัญสาบานว่าไม่ได้อยากจะรู้จัก จากวันนั้นที่เขาต้องเอาเสื้อขึ้นๆกลับบ้านไปทั้งสภาพแบบนั้นเพราะไม่ยอกนึ่งเรียนต่อ จนกระทั่งผ่านมอีกหนึ่งสัปดาห์ ก็ต้องไปเรียนที่โรงเรียนสอนพิเศษนั้นอีก เขานึกหงุดหงิดเมื่อรู้ตัวว่าจะต้องมีไฉ่บ้านนั้นนั่งเรียนอยู่ข้างหลังไปตลอดทั้งคอร์ส

“เฮ้ย! นาย!” ยังไม่ทันจะเดินเข้าตึกที่เป็นสถานที่เรียนพิเศษ ไหล่ของเขาก็ถูกตะปบหมับจนจอมขวัญต้องหันมองอย่างไม่พอใจ และยังไม่พอใจมากขึ้นเมื่อเห็นว่าไฉ่คนจับไหล่เขาอยู่คือใคร!

“ใจ...” มันหักทลายพร้อมรอยยิ้มกว้างอย่างไม่ได้สำนึกสักนิดว่าเมื่อสัปดาห์ที่แล้วมันทำอะไรเอาไว้

จอมขวัญปลดมือมันออกจากไหล่ ก่อนจะหมุนตัวหมายจะเดินเข้าตึกเพื่อขึ้นไปเรียน แม้จะเหลือเวลาอีกกว่าครึ่งชั่วโมงก่อนจะเริ่มเรียนก็เถอะ

“เฮ้ย! เดี่ยวก่อนดิ จะรีบไปไหนละ ไปกินแมคด้วยกันก่อน” แต่ไฉ่บ้านนั้นดันคว้าแขนเขาเอาไว้อย่างรวดเร็ว และก่อนที่จอมขวัญจะได้โวยวาย มันก็ลากเขาข้ามไปอีกฝั่งถนนที่เป็นห้างสรรพสินค้าเรียบร้อย!

.....

แล้ว...เด็กนักเรียนกางเกงน้ำเงินหน้าบูด ก็ต้องมานั่งกินอาหารจานด่วนกับไอ้เด็กนักเรียนหัวเกรียนกางเกงดำหน้าระรื่น!!

“กินดิ ของเรามีเยอะ” ไอ้เด็กกางเกงดำเลื่อนถาดของตัวเองมาให้เขา แต่จอมขวัญหยิบน้ำอัดลมที่ตนสั่งมาขึ้นดูเป็นการตบปัญหาไม่กินของมัน แค่เขมานั่งกับมันก็มากเกินไปแล้ว!

“เออวะ ยังไม่ได้แนะนำตัวเลย เราชื่อฟู”

“ชื่อประหลาด”

“มีแต่คนพูดถึงแหละ แต่ทำไงได้วะ พ่อแม่ทำร้านอาหาร ลูกก็ต้องชื่อเป็นของกิน”

“ฟูเนี่ยนะ? ชื่อของกิน?”

“อ้อ มาจากชื่อถั่วฟูนะ” ประหลาดหนักกว่าเดิมซะอีก! จอมขวัญไม่ได้พูดอะไรต่อ เขาพยายามไม่สนใจมัน และนึกภาวนาขอให้มันกินให้เสร็จเร็วๆ! เขาจะได้ไปจากไอ้บ้านี้ซะที!

“แล้วนายชื่ออะไร” นั่น! แล้วมันไม่สนใจเขาบ้างได้มั๊ย!

“จอม” จอมขวัญจำต้องตอบ เพราะไอ้คนถามเล่นจ้องหนัก ขนาดมือมันถือเฟรนช์ฟรายเอาไว้ แม่งยังค้างไว้แบบนั้นไม่ยอมเอาเข้าปากเลย!

“เฮ้ย! ชื่อแปลกวะ ฟังแล้วเหมือนจอมปลวกเลยอะ!” เจ้าของชื่อ ‘จอม’ ถึงกับอ้าปากค้างที่ถูกวิจารณ์กันซึ่งๆหน้า

...ถ้าชื่อเขาแปลก! แล้วชื่อมันไม่แปลกกว่ารี?!!...

“ชื่อจริงชื่ออะไร” ไฉ้คนวิจารณ์ชื่อแบบไม่รู้ร้อนรู้หนาวถามอีก

“จอมขวัญ!”

“อืม...งั้นเราเรียกนายว่ากิฟท์ดีกว่า...”

“ไม่ได้ชื่อกิฟท์!” จอมขวัญตะคอกใส่อย่างอารมณ์ไม่ดี แต่ไฉ้คนกัดแสมเบอร์เกอร์ กลับพยักหน้ารับรู้กันง่ายๆ

“รู้แล้วว่าไม่ได้ชื่อกิฟท์ ก็เลยตั้งให้ใหม่ไง เราไม่อยากเรียกนายว่าจอมอะ ฟังดูเหมือนจอมปลวก จะเรียกนายว่าขวัญ...มันก็...แปลกๆอะ คนชื่อขวัญมันต้องน่ารักๆ ตัวเล็กๆ ขาวๆ ผมยวๆ ตาโตๆ ประมาณนี้ไม่ใช่หรอวะ...เพราะงั้นเรียกกิฟท์แหละดีแล้ว...เอ้ย! ไม่ดีๆ ต้องเรียก ‘กิฟฟู’ จะได้เข้ากับชื่อเรา ‘ถั่วฟู’ กับ ‘กิฟฟู’ ...อะ มาดื่มสาบานกันหน่อยยย...” แล้วไฉ้คนตั้งชื่อใหม่ให้จอมขวัญก็ยกแก้วน้ำอัดลมของมันมาชนกับแก้วในมือเขา ก่อนจะเอาหลอดเข้าปากแล้วดูดอีกใหญ่

“ฮ้า...ยังไม่อืม...เดี๋ยวขอไปซื้อเพิ่มก่อนนะ” ไฉ้บ้านั้นยิ้มกว้างแล้วลุกจากโต๊ะตรงดิ่งไปที่เคาน์เตอร์ จอมขวัญได้แต่มองตาม

...ขนาดสั่งอาหารมันยังยิ้มจนตาแทบมิดเลย...

...ทั้งๆที่รุ่นราวคราวเดียวกัน แต่เขากับมัน ยิ้มและหัวเราะ เป็นจำนวนต่างกันเท่าไหนนะ...ทำไม...มันถึงยิ้มได้ตลอด แล้วเขา...ทำไมอารมณ์เสียได้ตลอด...

ไอ้ชื่อประหลาด ‘ถั่วฝู’ เดินกลับมาแล้วพร้อมอาหารอีกชุด ดูเหมือนมันจะอารมณ์ดีกว่าเมื่อกี้อีก

“กินหมดเหรออ” นี่เป็นครั้งแรกที่จอมขวัญเป็นคนชวนคุย เขาอดไม่ได้ เพราะเห็นมันผอมกะหร่อง ส่วนสูงก็ไม่ได้สูงไปกว่าเขาเสียเท่าไร แต่มันกลับกินเยอะขนาดนี้...

“ฉลองวันเกิดตัวเองเว้ย! นายคิดว่าลูกชายเจ้าของร้านอาหารจะมีโอกาสได้กินอะไรแบบนี้บ่อยๆเหรออ” ว่าแล้วมันก็ใช้สายตาโบ้ยไปที่ ‘อะไรแบบนี้’ ที่อยู่ตรงหน้ามัน

“ตอนเด็กๆ เคยบอกแม่ให้พาไปกิน ‘ไก่ผู้พัน’ แม่บอกว่าพ่อทำ ‘ไก่นายพล’ ได้ ให้กลับไปกินที่ร้าน นายเชื่อกัน...เรากินแต่ ‘ไก่นายพล’ จนเพิ่งมารู้รสชาติของ ‘ไก่ผู้พัน’ จริงๆก็ตอนม. 1นี่เอง!”

“แต่ก็ดีแล้วไม่ใช่ไรเงิ อย่างน้อยก็มีพ่อแม่ทำให้กิน” จอมขวัญเสียพ่อแม่ไปเมื่อปีที่แล้ว ตอนนี้เขาอาศัยอยู่กับลุงป้า และลูกชายของพวกเขา แม่ครอบครัวนี้จะรักและเอ็นดูเขา แต่...ครอบครัวอื่นก็คือครอบครัวอื่น...จอมขวัญโหยหาครอบครัวของตัวเอง ครอบครัวที่มีพ่อ มีแม่และเขาเหมือนเดิม...

“นายไม่ได้อยู่กับพ่อแม่เหรออ” ไอ้คนเบิ้ลชุดที่สองเอ่ยปาก ขณะเริ่มแกะห่อแฮมเบอร์เกอร์ออก

“อืม...” เขาได้แต่ตอบสั้นๆ

“อย่างนี้ก็น่าสงสารพ่อแม่ของนายสิ นายบอกว่าพวกเขาไม่ได้อยู่กับนาย แต่นายรู้มั้ยพ่อแม่อยู่กับนายตลอดแหละ” จอมขวัญคิดว่าขวมวดอย่างไม่เข้าใจ แต่ไอ้คนทั้งประเด็นเอาไว้กลับจ้วงเพร้นซ์พรายไม่หยุด ทั้งๆที่อีกมือมันยังถือแฮมเบอร์เกอร์อยู่เลย...ดูมันอดอยากอาหารนอกบ้านมากจริงๆ...

“หมายความว่าไง”

“ก็...พ่อแม่เราสอนเสมอ ว่าพวกเขาอยู่กับเรา ต่อให้วันหนึ่งข้างหน้า พ่อกับแม่จะตาย เขาก็ยังอยู่ในใจเรา ถ้าวันไหนเกิดบ้าพูดขึ้นมาว่าพ่อกับแม่ไม่ได้อยู่กับเราอีกแล้ว แม่บอกว่าแม่จะมาเข้าฝันแล้วไปห่วยแบบผิดๆให้เราซื้อจนหมดตัว เราจะได้สำนึกว่าพ่อแม่ยังอยู่กับเราเสมอ ร้ายมั้ยล่ะ” จอมขวัญนั่งอึ้ง นึกในใจว่าไอ้บ้านี่ต้องโหม่งๆ พ่อแม่ที่ไหนจะพูดขลุ่ยแบบนี้

“พ่อแม่ของนายก็เหมือนกัน เขายังอยู่กับนาย แต่ที่นายพูดว่าเขาไม่ได้อยู่กับนาย เพราะนายจะเอามาเป็นข้ออ้างเวลาตัวเองทำอะไรผิดก็โทษว่าเพราะพ่อแม่ไม่อยู่คอยสั่งสอน...ใช่มั้ยล่ะ”

“ไม่ใช่!!”

“งั้นก็คิดซะใหม่ เขาอาจจะไม่มีตัวตนให้นายเห็นหรือจับต้อง อาจจะไม่ได้อยู่ใกล้ๆ อาจจะเหลือแค่รูปถ่าย เหลือแค่ความทรงจำ แต่นั่นก็แสดงว่าครั้งหนึ่งเขาเคยอยู่กับนายอย่างมีความสุข คนที่อยู่ด้วยกันแล้วมีความทรงจำดีๆเหลือเก็บเอาไว้ ไม่ใช่ทุกคนในโลกจะมีนะเว้ย นายโชคดีแล้ว” ไอ้คนซื้อแปลกมันว่าอย่างนั้นแล้วถึงได้มีโอกาสกัดแฮมเบอร์เกอร์ที่ถือค้างมาแสนนาน

จอมขวัญได้แต่มองคนตรงหน้า...เขานิ่งอึ้งไปกับคำพูดของมัน...

...รู้แล้วว่าทำไม...เขากับมันถึงได้ยิ้มต่างกัน หัวเราะต่างกัน...ทั้งที่อายุเท่ากัน...

.....

หลังจากนั้น จอมขวัญก็ได้เพื่อนใหม่ชื่อถั่วฟู แม้จะอยู่ต่างโรงเรียน แต่กลับสนิทสนมอย่างรวดเร็วเรียกมึงขึ้นกูได้ในเวลาไม่นาน เด็กหนุ่มจากโรงเรียนเอกชนชื่อดัง ยอมรับเต็มปากว่า ‘ถั่วฟู’ นักเรียนกางเกงดำคือเพื่อนสนิท...จนกระทั่ง...เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นมา และเขาต้องไปเรียนต่อต่างประเทศอย่างกะทันหัน

...จอมขวัญไป...ทั้งที่ไม่ได้บอกลาเพื่อนสนิทที่ชื่อถั่วฟูเลยแม้แต่นิดเดียว...

.....

“ลงทางด่วนแล้ววิ่งเข้าเส้นทางเลียบเมือง ร้านอยู่ซ้ายมือชื่อร้านเตาถ่าน...ครับ...ถ้าถึงแล้วเดินเข้ามาในร้านเลยนะ เดี่ยวสั่งอาหารรอ” จอมขวัญกดตัดสายเมื่อนัดแนะเรียบร้อยแล้ว เขาก็มองเมนูในมืออีกครั้ง ก่อนจะหันไปสั่งอาหารเป็นกับข้าว 3-4 อย่างและข้าวเปล่าอีก 1 โถ

“แค่นี้ก่อนครับ” เขาปิดเมนู บริกรสาวทวนรายการอาหารก่อนจะจากไป

ชายหนุ่มเหลือบตามองรอบสวนอาหารที่อวลไปด้วยแสงสีส้มอมเหลือง วันนี้อันธการ แม้จะเริ่มค่ำแล้วแต่ลูกค้าไม่เคยจะน้อย จึงออกจะสบายหูสบายตา

เห็นสวนอาหารแบบนี้ที่ไร เขาคิดถึงเพื่อนเก่าที่ชื่อถั่วฟูคนนั้นทุกที รายนั้นชอบมาโม้ให้ฟังบ่อยๆว่าที่บ้านทำกิจการสวนอาหาร ชวนให้เขาไปกินหลายครั้ง แต่จอมขวัญไม่ได้ไปสักที จนกระทั่งต้องไปเมืองนอก แล้วพอกลับมา เขาก็ไม่รู้ว่าจะติดต่อยังโรงเรียนก็คนละโรงเรียน ชื่อโรงเรียนของฝ่ายนั้นเขาก็ไม่เคยถาม เบอร์โทรศัพท์ก็หายไปหมด

...คิดแล้วก็น่าเสียดาย...มันอาจจะกลายเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวในชีวิตนี้ ที่เขาแพ่ทาง...ใช่...เขาแพ่ทางมัน...

จอมขวัญยิ้มบางเมื่อคิดถึงเรื่องเก่าๆเมื่อสิบกว่าปีก่อน จนกระทั่งเสียงหนึ่งจุดสติเขาออกมา

“คุณถั่วฟูคะ โทรศัพท์จากเจ้คะ เจ้บอกว่าด่วนมากกกกก” เขาชะงักกึก ก่อนจะรีบหันไปมองตามเสียงอย่างตั้งใจ

...ถั่วฟู!...ชื่อเหมือนหมอนั่น!...

“ด่วนมากแล้วทีอป ซีเคร็ตมั๊ยจ๊ะ แต่พี่ถั่วฟูรู้จักแต่นางฟ้าวิคตอรเรีย ซีเคร็ต อ้วย! ของซีชั้นนี้ขางามมากyyyyyy”

“แต่หนูว่าขอบคุณชั้นน่าจะงามกว่านะคะ”

“แต่ว์! พุดจาไม่เป็นมงคล พุดถึงชั้น เดี่ยวชั้นก็มาห rokok นี่มันวันประกาศอิสรภาพ ความโสดของฉันนะเว้ย! วู้!”

“คะๆ หนูเห็นคุณถั่วฟูประกาศอิสรภาพทุกครั้งที่คุณชั้นไม่อยู่แหละคะ ไปรับโทรศัพท์เถอะคะ เจ้บอกมาว่าด่วนมากๆ”

“เอออๆ”

จอมขวัญพยายามชะเง้อมองว่าใครที่ถูกเรียกว่าถั่วฟู แต่เขาก็เห็นเพียงแค่ชายหนุ่มในชุดขาวเหมือนชุดฟอครัวที่ยืนหันหลังให้เขาอยู่ ก่อนจะเดินเลี้ยวลับตาเขาไป

...ไม่เห็นหน้า...แต่...ชื่อถั่วฟู...ชื่อประหลาดแบบนี้จะมีคนชื่อซ้ำอยู่อีกเธอ...

“น้องๆ” ไหวเท่าความคิด จอมขวัญหันไปเรียกพนักงานที่ยืนรอให้บริการอยู่ใกล้ๆ

“คะ”

“ที่นี่มีคนซื้อถ้วยฟูด้วยเหรอ”

“คะ คุณถ้วยฟูเป็นลูกชายเจ้าของร้านคะ”

...ลูกชายเจ้าของร้าน!!...ถ้วยฟูเพื่อนเก่าของเขาก็เป็นลูกเจ้าของกิจการร้านอาหารเหมือนกัน (ถ้าเรื่องที่มันไม่ใช่ความจริงล่ะก็นะ)

“ไปตามเขามาที่โต๊ะนี้ได้มั๊ย?”

“เอ่อ...มีอะไรไปเล่าคะ”

“ไปเรียกมาน้อยได้มั๊ย” จอมขวัญย้ำด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ได้ค่ะๆ” พนักงานสาวรีบรับคำ ก่อนจะวิ่งจากไป จอมขวัญนั่งรออยู่อึดใจหนึ่ง ก่อนที่จะเห็นชายในชุดพ่อครัวเดินออกมาจากมุนั้น เขาชะงักค้างเมื่อเห็นหน้าของอีกฝ่ายจากที่ไกลๆ

...มันจริงๆ!! ไ้อถ้วยฟูจริงๆ!!!...

และก่อนที่จะจอมขวัญจะได้ส่งเสียงเรียกออกไป เสียงของฝ่ายนั้นก็ดังลั่นเหมือนจะแนะนำเขาให้คนทั้งโลกได้รู้จัก

“เฮ้ย!! ไฉ่กิฟฟ!!!”

‘รอกุแปบ’ พอมันตะโกนบอกชื่อเขาที่มันเป็นคนตั้งให้คนทั้งร้านรับรู้แล้ว มันก็หายหน้าไป ทั้งจอมขวัญเอาไว้กับสายตาลูกค้าในร้านที่พากันยิ้มขำกับชื่อ ‘กิฟฟ’ ...ไฉ่บ้าเอ้ย!! ทำเรื่องน่าอายให้เขาตลอด!!!!...

“ที่ร้านไม่ให้นั่งกับลูกค้า เลยต้องไปถอดชุดออกก่อน” มันกลับมาอีกครั้งในชุดธรรมดาอันได้แก่เสื้อยืดกางเกงยีนส์

มันโตขึ้นสมกับที่ไม่ได้เจอกันสิบกว่าปี หน้าตามันเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่รอยยิ้มตาแทบมิดของมันยังเหมือนเดิม

“น้องแก้ว ไปบอกพ่อครัวว่าโต๊ะเจ็ดนี้ขอกับข้าวแบบเร่งด่วน ถ้าถามว่าทำไม บอกว่า ‘เส้นผัวยุฟ’ นะจ๊ะ” แล้วมันก็หันไปสั่งกับพนักงานสาว อย่างที่หาเธอจอมขวัญต้องรีบห้าม

“เฮ้ย ไม่ต้อง กู...เอ่อ...เราไม่รีบ รอคอยนะ”

“อ้อ...จ้ะน้องแก้วไปบอกใหม่ ยังไม่ต้องทำกับข้าวของโต๊ะเจ็ด ว่าจะปิดครัวค่อยทำก็ได้” จอมขวัญมองไฉ่คนยิ้มตามิดแล้วได้แต่สายตาสีระไปมา

...มันยังกวนประสาทไม่เปลี่ยน...

พนักงานสาวจากไปแล้ว คนชื่อประหลาดว่า ยุฟ ก็เลยอัญเชิญตัวเองนั่งร่วมโต๊ะกับเพื่อนเก่าที่ไม่ได้เจอกันนาน

“เป็นไงวะ สบายดีเปล่า เห็นเพื่อนมึงบอกว่ามึงไปเรียนเมืองนอก” น่าแปลก...ทั้งๆที่ จอมขวัญยังปากไม่ขึ้นมึงขึ้นกู เพราะเห็นว่าจากกันไปนาน แต่อีกฝ่ายกลับเรียกเขา อย่างสนิทปาก และดูเหมือนมันจะสนิทใจที่จะเรียกแบบนี้เสียด้วย

...มันยังเหมือนเดิม...ยังเป็นคนเข้าถึงง่าย สบายๆ รอยยิ้มมากมายบนหน้ามันยังแผ่แผ่ทุกคนรอบข้าง...

“อือ”

“ตอนจะไปที่ไหนบอก กูโกรธมึงเป็นวันๆเลย ถ้าบอกกันสักคำ กูจะได้ไปยื่นส่งมึงที่ สนามบินบ้าง เทห์จะตายมีเพื่อนไปเรียนเมืองนอก แล้วนี่มึงไปเรียนต่อที่ไหนมา? ดาวอังคาร?”

“ดาวอังคารพ่อมึงสิ!”

ไอ้ถั่วฟูหัวเราะเอิ๊กอ้ากดูมันสนใจที่กวนประสาทเขาได้

“แล้วกลับมาทำไม? ไม่คิดจะติดต่อกูเลยรึไงวะ นี่ถ้าไม่เจอกันวันนี้ กูคิดว่ามึงไป เทียวดาวเสาร์ต่อแล้วนะเนี่ย”

“กูไม่รู้จะติดต่อมึงยังงี้”

“เออ จริงวะ มึงไปนู่นก็คงไม่ได้เอาเบอร์กูไปด้วย แล้วนี่ก็ทำเบอร์กูหายไปแล้วละสิ แต่เบอร์เก่ากูก็เปลี่ยนไปนานแล้ว แล้วมึงจะไปอีกเปล่า เอาเบอร์กูไปเตรียมไว้เลย ถ้าจะไปอีกรบกวอนบอกทุกคนแรก กูต้องหาผ้าเช็ดหน้าลูกไม้ไปยื่นชับน้ำตาส่งมึงที่ สนามบิน” แล้วมันก็พาลมพร้อมกับหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา จอมขวัญมองท่าทาง กววนๆของเพื่อนเก่ารายนี้แล้วได้แต่ยิ้มบาง

...กาลเวลาทำอะไรมันไม่ได้จริงๆ สิบกว่าปีที่ไม่ได้เจอกัน มันไม่ได้ลดความเป็น 'ถั่วฟู' ลงเลย...ยังบ๊ายบ๊าย ยังกวนประสาท ยังทำอะไรเอาแต่ใจไม่เปลี่ยน...และมันก็ยัง...เป็นคนที่เขาแพ่ทางไม่เปลี่ยนจริงๆ...

“เฮ้! บอกเบอร์กูได้รึยัง น้องกิฟฟู จะให้กูรอจนแบบหมดก่อนมั๊ย?” จอมขวัญได้แต่หัวเราะ

“มึงนี่ยังกวนตีนเหมือนเดิม”

“แต่มึงไม่เหมือนเดิมนะ กิฟฟู...มึง...ดูมีความสุขอะ” จอมขวัญนิ่งไป เขามองเพื่อนเก่าที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามอย่างคาดไม่ถึงเพราะไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะพูดราวกับรู้จักตัวตนของเขาขนาดนี้

“...แสดงว่ามีเมียแล้วอะดิ” ถั่วฟูทำหน้าตาล้อเลียนเปิดเผย

“เฮ้ย! ไม่มีเว้ย!”

“อ้าว แล้ว...คนที่มึงรอนี่ล่ะใคร? ลูกของน้องของพี่ของพ่อของเด็กข้างบ้านหรอวะ?” จอมขวัญเจียบกริบ เขามองเห็นแววเจ้าเล่ห์เหลือร้ายในดวงตาระยิบระยับของไอ้คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม รู้ทันทีว่าเขาแพ่ทางมันอีกรอบ

“แล้ว...มึงไม่มีรีใจ ทำมาเป็นคาดคั้นกู” เขาเฉไฉไปที่เรื่องของมันแทน

“มีดิ ถ้ามึงเจอแล้วจะตกใจ หล่ออย่างจ้!” ไอ้ถั่วฟูยกนิ้วโป่งขึ้นมาข้างนึง “รววยอย่างจ้!!” มันยกนิ้วโป่งขึ้นมาอีกข้าง “และที่สำคัญ รักกูนูชากูเป็นที่สุด!” แล้วมันก็ทำหน้าเคลิ้ม แต่คนฟังกลับสติหลุดไปตั้งแต่ประโยคแรกในการพรรณนาแล้ว

“หล่อ?” ...หรือไอ้ถ้วยฟูมีแฟนเป็นทอมอะ?...

“เออ หล่อโคตรๆ! สาวๆน้ำตาตกกันครึ่งเมืองเลยมึง ตอนเขามาอ้อนวอนขอให้กูเป็นแฟน” ...ถึงขั้นอ้อนวอนกันเลยทีเดียว!!... จอมขวัญไม่รู้ว่าเป็นเพื่อนโม้หรือไม่ แต่ติดใจอยู่ที่ประเด็นเดียวคือ ‘แฟนมันหล่อ’...นี่หมายความว่า...

“ฟ...แฟนมึง...แฟนมึงเป็นทอมหรือ?”

“เฮ้ย! ทอมแล้วจะมารักกูนูชากูได้ยังไง? แฟนกูเป็นผู้ชาย”

“ผู้ชาย!!!!”

“อืม....ไม่ต้องทำหน้าตกใจหน้า กูแควมีแฟนหนุ่มคนเดียวเอง ส่วนกีกก็แค่สาวๆทั้งนั้นแหละ” แล้วไอ้คนมีแฟนหนุ่มแค่คนเดียวก็หัวเราะเหมือนสุขใจกับชีวิตตัวเองเสียเหลือเกิน

“แล้ว...มึง...เปิดเผยอย่างจี้เลย? มึง...เอ่อ...ไม่กลัว...” จอมขวัญถามตะกุกตะกัก แต่คนไม่เคยกลัวอะไรในโลกกลับยกไหล่ไม่แคร์

“เฮ้ย! น้องกิฟฟู! นี่กูจะสอนไว้เลยนะ มึงอย่ากลัวใครมากกว่ากลัวเมีย! คนกลัวเมียเจริญทุกคน เชื่อกู!!”

“หมาย...หมายความว่า...มึง...เอ่อ...มึงเป็น...เอ่อ...คือ...ผู้ชายคนนั้นของมึง เป็นเมียมึงหรือ” จอมขวัญถาม เขาเหมือนจะเห็นถ้วยฟูชะงักไปนิดนึง ก่อนที่มันจะยัดหน้าคอตั้งตรงแล้วตอบตัวเองดังบักๆ!

“แน่นอน!!”

...ไอ้ถั่วฝูมีเมียเป็นผู้ชาย...อ่า...คราวนี้จอมขวัญเลยได้แต่เจียบ เพราะถ้าเกิดหลุดปากออกไปว่าเขาก็มีแฟนเป็นผู้ชายเหมือนกัน แต่สถานะของเขาดันเป็น...เอ่อ...เป็นเมีย...เขาจะต้องถูกมันล่อไปตลอดชีวิตแน่ๆ...

“คุณถั่วฝูคะ” ยังไม่ทันที่เพื่อนเก่าเพื่อนเก่าจะได้คุยกันมากกว่านั้น เด็กเสิร์ฟสาวก็วิ่งเข้ามาหาที่โต๊ะ

“คุณฉันบอกว่าใกล้จะถึงแล้วค่ะ” ถั่วฝูแค่มองหน้ารับรู้ จอมขวัญจ้องหน้าเพื่อนรัก ก่อนจะเอ่ยปากถาม

“ฉัน...เอ่อ...คนนี้เมียมึงใช่ไหม”

“อ่า...ใช่! เมียกูเอง...เอ่อ...แต่...แต่มึงอย่าเอาไปพูดที่ไหนล่ะ คือ...อ่า...เขาเป็นเมียกูตลอดเวลา ยกเว้น...เวลาบนเตียง...”

“ฮะ?...หมายความว่าไงวะ”

“ก็...ก็...ก็...ก็เวลาปกติกูเป็นผัว แต่เวลาบนเตียงก็สลับให้กูเป็นเมียแทน ชีวิตคู่จะได้ซาบซ่านไงมึง” แล้วถั่วฝูก็พยายามโม้แหลกลาญว่าเวลานอกเตียงนั้นตัวเป็น ‘สามี’ แต่เพียงผู้เดียว แต่จอมขวัญเหมือนจะเห็นความจริงข้างหลังมันแล้ว ที่พยายามพูดมาตั้งนานนี้เพื่อให้ดูดีและมีความเหนือเท่านั้นเอง ไอ้ถั่วฝูนะไอ้ถั่วฝู!

“ตอนนีู้กำลังรอเวลาเหมาะๆอยู่ แล้ววันหนึ่งกูจะเป็นผัวตลอดเวลา!” จอมขวัญละหน้ากับไอ้เพื่อนเก่ารายนี้เสียจริง ยังมีหน้ามาทำเป็นมุ่มมัน! ไอ้เวอร์เอ๊ย!! กูไม่เชื่อมึงแล้ว!

“ว่าแต่มีงเหอะ สรุปลแล้วว่าไง จะบอกกูไ้ไ้ยังว่าแฟนมีงเป็นใคร ชื่ออะไร ทำมาหา
กินอะไร” มันชักชะงักกว่าลงกับป่าเขาเสียอีก

จอมขวัญอีกอักพูดไม่ออก ถ้าหากคนรักของเขาเป็นผู้หญิงธรรมดา ก็คงจะพูดง่าย
กว่านี้...เสียแต่ว่า...

“กิฟฟู...กูรู้ว่ามีงเคยสงสัยว่าทำไมคนอย่างกูถึงมีความสุขมากกว่ามนุษย์ชาวโลก
คนอื่น ๆ มีงอยากรู้มั๊ยว่าเพราะอะไร เพราะว่ากูยอมรับความสุขนั้นอย่างเต็มใจ ไม่ว่า
มันจะมาในรูปแบบไหน จะมาแค่เล็กน้อยแค่ไหน แต่ในเมื่อมันเป็นความสุข กูก็พร้อม
จะรับมันเข้ามาในชีวิต และพร้อมจะบอกให้คนรอบข้างไ้ได้รับรู้ เรื่องที่กูมีแฟนเป็น
ผู้ชายก็เหมือนกัน กูมีความสุขที่ไ้รักกับคนคนนี้ กูมีความสุขที่ไ้ได้อยู่กับคนคนนี้ จริง
อยู่ บางครั้งก็บอกใครไ้ไ้ว่าไ้คนที่ยืนหล่ออยู่ข้างๆกูเป็นแฟนกูเอง แต่กูก็พยายาม
ทำให้เขาไ้รู้ว่ากูมีความสุขที่ไ้รักเขา ไ้ได้อยู่กับเขา...”

“เคยมีคนสงสัยมั๊ย”

“มีดิวะ เยอะแยะออก...แต่ก็แค่สงสัยนี้ ไ้ไม่มีใครเดินเข้ามาถามตรงๆหรอก คนพวกนี้
สนุกกับการมีข่าวลือเอาไ้ไ้เลามากกว่าอยากรู้ว่าข่าวลือที่ไ้ยินมาเป็นความจริง
ไ้เปล่า...เพราะงั้นกูก็เลยไ้ไม่รู้จะกังวลไปทำไม วันนี้เรื่องของกูกับแฟนกูอาจจะ
เป็นประเด็น แต่วันพรุ่งนี้มะริ่นนี้มันก็มีเรื่องอื่นอีกเยอะแยะให้คนพูดกัน ถ้ามีไ้แต่กังวลก็
เสียเวลาเปล่าๆ เอาเวลาไปมีความสุขลันล้าขึ้นสวรรค์กับแฟนดีกว่า”

...มันยังคงเป็นถ้วยฟูที่ยอมรับเรื่องราวในชีวิตไ้ได้อย่างมีความสุข...เป็นคนที่น่าอิจฉา
จริงๆ...

“อ้าว กลายเป็นว่ากูพูดคนเดียว แล้วไ้...เรื่องแฟนมีงอะ บอกกูไ้ไ้ยังว่าเป็นยังไ้”

“ก็...ดี”

“ดีคืออะไร? เขารักมึงมากกกกกกก?”

“ก็...ไม่รู้...กูไม่เคยถาม”

“เฮ้ย! มึงเริ่มถามได้แล้ว จะรอถามตอนอายุ 90 รึไง”

“แล้วมึงเคยถามเธอ” ถ้วยฟูยี้ดไหลอย่างเต็มภาคภูมิ

“ไม่เคย...แต่กูมั่นใจว่าเขารักกูมากกกกกก” มั่นใจกับหลงตัวเอง จอมขวัญคิดว่าเพื่อนคนนี้เป็นอย่างหลังมากกว่า

“...ถ้ามึงมั่นใจแบบที่กูมั่นใจละก็ ไม่ต้องถามก็ได้ แต่หน้าอย่างมึง...กว่าคืนนี้กลับไปมือเขาจะเข้าไปถามแน่นอนนน...” แล้วถ้วยฟูก็ยิ้มกวนอย่างที่จอมขวัญนี่กอยากจะกระโดดเตะมันสักที

“ของขวัญ...” เสียงเรียกดังขึ้น ทำเอาเจ้าของชื่ออย่างจอมขวัญต้องหันไปมอง เขาวิ่งไปเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าคนที่นัดเอาไว้มาแล้ว

...แล้ว...เขา...จะแนะนำให้อ้วยฟูรู้จักยังงี้ดี...

“อ่า...สวัสดีครับ ผมเป็นเพื่อนกีฟฟู” ยังไม่ทันที่จอมขวัญจะได้แนะนำ ถ้วยฟูก็ลุกขึ้นยืนจัดการแนะนำตัวเองเสร็จสรรพ แถมเรียกเขาว่ากีฟฟูอีกต่างหาก...เลิกเรียกไอ้ชื่อบ้านี้ได้มั้ยเนี่ย

“พีโต...นี่ถ้วยฟู” จอมขวัญเลยต้องลุกจากเก้าอี้แล้วเปิดปากแนะนำให้ร่างสูงรู้จักกับ

เพื่อนเขา ก่อนจะหันมาทางถั่วฝูฟุที่เป็นยิ้มการค้า แต่เขาเห็นรอยวิบๆในดวงตามัน

...มันต้องรู้แล้วแน่ๆว่าอะไรเป็นอะไร...

“กิฟฟุ แนะนำพีโตของมึงให้กูรู้จักหน่อยสิ” แล้วมันก็เข้ามากระแซะไหล่เขา

“นี่พีโต...” จอมขวัญตัดปัญหาการกระแซะอันน่ารำคาญของมันด้วยการผายมือไปทางร่างสูงที่ยืนอยู่ใกล้ๆ

“แล้ว...สถานะล่ะ? อ้อออออ...ลูกของน้าของเพื่อนของพี่ของพ่อของเด็กข้างบ้านใช่ไหม?” ไ้อั่วฝูฟุถามแค่ว่า แต่ตามันวิบวิบเหมือนรู้เช่นเห็นชาติและเข้าใจอยู่แล้วว่าคำตอบจะออกมาในรูปแบบไหน

“เขา...เป็นแฟนกู...” จอมขวัญเอ่ยปาก

“ก็แค่นี้...” ถั่วฝูฟุยิ้มกว้างเหมือนถูกใจ ก่อนจะหันไปยิ้มให้ ‘แฟนเพื่อน’

“ถ้ายังงั้นตามสบายนะครับ” เขาหันกลับมาทางจอมขวัญอีกครั้ง “มือนี้อูเลี่ยนนะ กิฟฟุ แต่ถ้าสะเล่อสั่งเกินห้าพัน กูคิดดอกเบี่ยส่วนที่เกิน 10 เท่าแล้วมึงต้องจ่ายเอง! อีอิ” แล้วพอเหลือแค่จอมขวัญและอธิปแล้ว ร่างสูงก็หันมาทางคนข้างกาย

“ของขวัญ ทำไมถึงบอกเพื่อนว่าพี่เป็น...” อธิปไม่ได้กังวลเรื่องตัวเอง แต่เพราะเขารู้ว่าความสัมพันธ์ของเขาและจอมขวัญนั้น เป็นเรื่องที่ตัวจอมขวัญเองต่างหากที่ไม่เคยอยากจะพูดถึง การมีคนรักเป็นผู้ชายทั้งๆที่ตัวเองก็เป็นผู้ชายนั้นทำให้ได้ยาก แม้จะรักมากเพียงใดก็ตาม และเพราะแบบนั้นอธิปจึงไม่เคยเรียกร้องขอให้อีกฝ่ายระบุสถานะเขาเลยสักครั้ง ไม่ว่าใครจะถามอะไรหรือสนิทสนมกับพวกเขามากแค่ไหน
ความสัมพันธ์ที่บอกออกไปมีเพียง ‘เป็นพี่น้อง’ และร้ายสุดถึงขั้น ‘เป็นแค่คนรู้จัก’

“ก็...ขวัญแค่อยากอวด ว่าตอนนี้กับในอดีต ขวัญไม่เหมือนเดิมแล้ว” จอมขวัญมองตามแผ่นหลังของเพื่อน “...ขวัญมีความสุขแล้ว” ร่างโปร่งเหลืองตามามองคนข้างกายแล้วยิ้มให้

...จากนี้ไป เขาจะมีความสุขให้ได้ทุกวัน แม้ว่าความสุขนั้นจะเล็กน้อยเพียงใด เขาก็ยินดีรับมันเข้ามาในชีวิต...เขาอาจจะไม่ยิ้มแย้มได้ทุกวันเหมือนที่ถั่วยฟูทำ แต่เขาสัญญา...เขาจะสร้างความทรงจำดีๆเพื่อวันหนึ่งข้างหน้า มีใครที่ต้องจากเขาไป เขาจะได้มีความทรงจำที่แสนสวยงามเอาไว้ถึง...

...ไม่ใช่ทุกคนในโลกที่จะมีความทรงจำดีๆกับคนที่อยู่ด้วยกัน...และคนที่มี...คือคนที่โชคดีแล้ว...

“ขอบคุณนะครับพี่โต ขอบคุณที่ทำให้ผมเป็นคนโชคดี”

คำนี้ ในสวนอาหารที่มีไฟสีส้มเหลืองทอวนลเป็นประกาย ที่โต๊ะอาหารบนทะเลียงเหนือบ่อน้ำมีชายหนุ่มสองคนนั่งรับประทานอาหารด้วยกัน พูดคุยกัน หัวเราะกันส่งยิ้มให้กัน...

...ความสุขวันนี้ จะกลายเป็นความทรงจำที่ดีในวันข้างหน้า...ความทรงจำ...ของพวกเขาทั้งสองคน...

...อธิปและจอมขวัญ...

.....

ส่วนปวิน...

หลังจากแอบดูเพื่อนเก่าเพื่อนเก่ามีแฟนมานั่งดินเนอร์ใต้แสงหลอดไฟกับหนุ่มมวลา

กันยุ่งทั้งหลาย ก็หมายจะจิ้มโทรศัพท์หาสวิตเซอร์แลนด์ของตัวเองบ้าง รีบเรียกให้มันมา รีบบอกให้มันพาไปดินเนอร์ เอาแบบให้หุ้หุ้หุ้กลับไปนอนเคลิ้มสับสนดล!

“จะไปไหน” ระหว่างที่เดินกอดมือถืออยู่นั้น แขนข้างหนึ่งก็ถูกคว้าเอาไว้ ถ้วยฟูหัน มองก่อนจะตาโตแล้วกลายเป็นตื้นตัน! ...นี่ละ! นี่ละที่เขาเรียกว่าเนื้อคู่! คิดถึงปั๊ โพล่มาปั๊!!!...

“มาย ธัน...พาไปกินข้าวหน่อย!” ศัพท์ใหม่ล่าสุดในคลังแสงสำหรับเรียกสุดที่รักคือ ‘มาย ธัน’ หมายถึง ‘ธันของกู(คนเดียว)’ เป็นการชี้เฉพาะเจาะจงว่าห้าม ‘ธัน’ ไปเป็น ของคนอื่นเด็ดขาด ไม่งั้นบ้านแตกอย่าหาว่าถ้วยฟูไม่เตือน

ร่างสูงทำหน้าง

“กินข้าว? ก็...” ธันวากำลังจะเอ่ยปากบอกว่าที่นี่ก็ร้านอาหาร แล้วจะให้พาไปกินที่ ไหน

“ไม่ๆ หมายถึงพาไปดินเนอร์หน่อย” ใบหน้าหล่อเหลาที่กำลังงงจนกลายเป็น หัวเราะเบาๆ

“เป็นอะไร อยู่ดีๆ มาขอให้พาไปดินเนอร์”

“ก็เพื่อนเก่าแม่งพาแฟนมาสวีทเย้ยในร้านเนี่ย เห็นแล้วอยากให้แฟนพาไปสวีทบ้าง อะไรบ้าง”

คราวนี้จากเสียงหัวเราะเบาๆของธันว กลายเป็นหัวเราะร่วน

“อยากกินอะไรละ” เขาเคยขี้ใจมันได้ที่ไหน ปกติก็หลงมันจะแยะอยู่แล้ว พอมาเจอ มันยิ้มตามิดทำหน้าตลก ยิ่งอยากเอาใจมันเข้าไปใหญ่

“กินอะไรก็ได้ แต่เอาแบบโรแมนซ์กระทึกใจอะ”

“กินข้าวเสร็จแล้ว ดูหนังด้วยมัย เห็นบ่นอยากดู” เขาเห็นมันบ่นๆว่าอยากดูหนังเข้าใหม่ตั้งแต่เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เพื่อถ้ามันยังเหลืออารมณ์อยากดู เขาจะได้พามันแวะกินข้าวที่ห้างสรรพสินค้าเสียเลย

“อืม!” ถ้วยฟูยัมรับ แหม...มีแฟนประเสริฐที่ทั้งรักทั้งห่วงใยแถมยังใส่ใจทุกรายละเอียดนี่มันดีอย่างจี๋เอ็ง!!

“อ๊ะ! สวัสดีค่ะ คุณฉันทัน” น้องแต้วเด็กเสิร์ฟเดินผ่านมาพอดี เลยรีบยกมือไหว้อย่างคุ้นเคย ฉันทันวยกมือรับไหว้พร้อมด้วยรอยยิ้มบาง

“คุณถ้วยฟูจะเข้าครัวอีกมั๊ยคะ”

“ไม่ละ ไปบอกพี่เดียวด้วยว่ายกครัวให้ไปเลยวันนี้ พี่ถ้วยฟูจะไปดินเนอร์กับสามีแล้ว”

“อ้าว ไหนเมื่อกี้ยังบอกว่าวันนี้เป็นวันประกาศอิสรภาพไงคะ”

เท่านั้นละ ไอ้คนประกาศอิสรภาพถึงกับตาโต ถลึงตาใส่เด็กเสิร์ฟสาวเป็นเชิงให้หยุดพูด

“เขาประกาศอิสรภาพบ่อยเหรออ” เสียงทุ้มเรียบดังขึ้น ทำเอาตาที่กำลังถลึงของถ้วยฟูรีบหดลงมาเป็นตาดีเหมือนเดิม ก่อนจะรับหันมามียิ้มแยมให้เจ้าของเสียง ‘มายฉันทัน’ สุดเลิฟ ที่ตอนนี้เริ่มจะตีหน้ายักษ์ไปซะแล้ว

...ไม่นะ! อย่าทำหน้าอย่างนั้น เดี่ยวกูอดดินเนอร์และดูหนัง!!!!...

“บ่อยค่ะ คุณฉัน แทบทุกครั้งที่มีลูกค้าสาวๆสวยๆเข้าร้านเลยคะ”

...พูดทำไม! พูดทำไมยยยยย!!!!... ไอ้เรื่องอย่างนี้ไม่ต้องพูดก็ได้!!!!...

ถ้วยฟูแทบจะยืมไม่ออก แต่ก็พยายามใช้ว่าทศลิปให้เป็นประโยชน์ “แค่...แค่เอนเตอร์เทนลูกค้านะ ไม่ได้มีเจตนาอย่างอื่นจริงๆนะ”

“เธอ จั๊นกลับไปเอนเตอร์เทนให้พี่ดูที่บ้านก็แล้วกัน!” แล้วมือของฉันทาก็คว้าหมับเข้าที่แขนขาว ก่อนจะดึงปลิวไปตามแรงเดินของเขา

“แล้ว...แล้วดินเนอร์กับดูหนังละ...” ไอ้คนถูกลากชะปลียังใจกล้าถาม แต่ฉันทาไม่ตอบ นอกจากยัดมันเข้ารถ แล้วขับฉิวออกจากลานจอด

...กลับไปเคลียร์เรื่องวันประกาศอิสรภาพให้ได้ซะก่อนเถอะ ไอ้แสบ!!!!...

FIN

จอมร้าย

By : Dezair

.....

ตอนที่ 17

ความเป็นจริงนั้นโหดร้าย...คุณพัชรเข้าใจประโยคนี้ดี เพราะทันทีที่เห็นหลานชายสุดที่รักกลับมาบ้านในเย็นวันเสาร์ คนเป็นป้าที่เลี้ยงหลานมาแต่เล็กก็เห็นสิ่ง

ประหลาดทันที

...ท่าเดินของจอมขวัญ...ไม่เหมือนเดิม!!!

แถมอริปยังเหมือนจะคอยดูแลทุกฝีก้าวราวกับหลานชายของเธอกำลังท่องกำลังใส่
อย่างไรอย่างนั้น! โธ! ของขวัญของป้า! ในที่สุดก็เป็นนางเอกจนได้!!!

แต่เอาเถอะ ไหนๆก็ต้องเป็นนางเอกแล้ว เธอในฐานะ 'ญาตินางเอก' ก็คงต้อง
หาทางผูกสัมพันธ์กับ 'ญาติพระเอก' ให้ได้ อย่างน้อยเกิดทางนั้นคิดจะทำตัวเป็น 'แม่
ผู้มหาประลัย' ขึ้นมา ก็จะได้เกรงใจคุณพัชรคนนี้บ้าง!

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะ คุณนุช"

คุณพัชรหันมาทักทายหลังพิธีทำบุญบ้านตามธรรมเนียมพุทธของคุณรุ่งทิพจบสิ้นไป
แล้ว สามีของคุณพัชรและสามีคุณกนกนุชเป็นคนขับรถไปส่งพระที่วัดซึ่งอยู่ลึกเข้าไป
ในซอยนี้ ในขณะที่อริป จักรกฤษณ์ จอมขวัญ และน้ำทิพย์เข้าไปเก็บล้างอุปกรณ์
ต่างๆอยู่ในครัว ทั้งเหล่าสาวๆรุ่นเดอะเอาไว้ที่ชุดโซฟาหน้าโทรทัศน์ คุณพัชรเลยถือ
เป็นโอกาสอันดีในการเข้าไปทักทายทบทวนความคุ้นเคยกับคุณกนกนุช มารดาของ
อริปเสียเลย

"นั่นสิคะ แต่คุณรียังเหมือนเดิมเลยนะคะ" คุณกนกนุช มารดาของอริปนั้นเป็นหญิง
ร่างเล็ก ความงามยังคงผุดผาดแม้จะมีริ้วรอยตามวัยก็ตาม

"ตายจริง นี่คุณรียกับคุณนุชรู้จักกันหรือคะ" คุณรุ่งทิพผู้เป็นเจ้าของบ้านและเจ้าของ
งานทำบุญครั้งนี้เดินเข้ามาทักตัวลงนั่งร่วมวงด้วย ทำเอาสองสาวสูงวัยต้องหันมอง
และเป็นฝ่ายคุณพัชรที่ตอบคำถาม

“รู้จักกันตั้งแต่สมัยฉันยังช่วยงานคุณชัยน่ะค่ะ แล้วก็เจอกันตามงานบ่อยๆ แต่พักหลังมาไม่ค่อยได้เจอแล้ว”

คุณรุ่งทิพถึงกับหุ้มึง ทั้งคุณพัชรีและคุณกนกนุรู้จักกันมาก่อนอย่างนี้ คงไม่ใช่เรื่องยาก ถ้าหากจะทำให้ทั้งสองคนยอมรับความสัมพันธ์ของอธิปและจอมขวัญ และนั่น... ถือว่าเป็นหน้าที่ของเธอ! เพราะอย่างน้อย ก็คุณรุ่งทิพคนนี่ที่ทำให้ทั้งอธิปและจอมขวัญหันมาคบหากันอย่างคาดไม่ถึง!

“แหม ดีจังเลยนะคะ รุ่นพ่อแม่วรรู้จักกัน รุ่นลูกก็...สนิทสนมกัน” คุณรุ่งทิพเริ่มเกริ่นเข้าเรื่อง

“จริงด้วยสินะคะ เห็นว่าโตพาหลานชายคุณรีไปค้างที่บ้านเขาด้วย”

“คุณนุขทราบด้วยหรือคะ” คุณพัชรีตาโตเป็นไขห่าน เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายรู้เรื่องที่จอมขวัญไปค้างกับอธิป ฝ่ายมารดาของอธิปถึงกับหัวเราะเบาๆ

“ทำไมจะไม่ทราบล่ะคะ ฉันโทร.ไปหาโตตอนเช้า แต่โตเข้าห้องน้ำอยู่ หลานคุณรีก็เลยรับโทรศัพท์แทน หลานคนนี้ไขผู้ชายหล่อๆที่มาวันนี้ด้วยไขมั๊ยคะ” คุณกนกนุขไม่เคยเห็นหน้าจอมขวัญมาก่อน แต่วันนี้ตอนพระสวดเธอก็พยายามมองหา เพราะอยากรู้จักหน้าสักครั้งว่าใครคนไหนที่อธิปสนิทสนมถึงขั้นพาไปค้างบ้านเช่นนั้น

“ไขคะ”

“ลูกหลานคุณรีนี่ หน้าตาดีจริงๆ คนพี่ก็เท่ คนน้องก็หล่อ มีแฟนกันรึยังคะ” คุณพัชรีแทบส่ายหน้าลายตัวเอง ในขณะที่คุณรุ่งทิพก็ถึงกับพูดไม่ออก

“เอ่อ ไม่รู้สิคะ สองคนนั้นปากหนักจะตายไม่ค่อยพูดหรอก” คุณพัชรีรีบยกปัดไปหน้าเหว เพราะไม่กล้าเอ่ยปากว่าแฟนหลานฉัน ก็ลูกคุณนุขไงล่ะ!

“นั่นสินะคะ พวกลูกชายหลานชายนี่เอาจริงๆแล้วพี่อายุจะตาย นี่ลูกของฉันทั้งสองคนก็ไม่มีใครยอมพูดเลยว่าสนใจใครอยู่บ้างมัย ถ้าบอกกันสักคำ จะไปขอมาให้ทันที”

“ข...ขอ...ขอทันทีเลยหรือคะ?” คุณพัชรีย้อนถามหน้าเสีย

หมายความว่าถ้าคุณกนกนุชรู้ว่าอธิปคบหากับจอมขวัญ เธอจะมาขอหลานคุณพัชรិไปทันที! นี่คุณพัชริต้องเสียหลานให้บ้านนี้ทันทีที่คุณกนกนุชรู้เรื่องหรือนี่! ไม่นะ! ญาตินางเอกยังไม่ทันทำใจเลย!!

“ก็ต้องรีบขอสิคะ ทั้งโต ทั้งโตอายุก็ไม่ใช่น้อยๆแล้ว รีบแต่งจะได้รีบมีลูก ฉันอยากอ้มหลานแล้วละคะ”

“แล้วถ้าอธิปเขาไม่อยากมีลูกละคะ” คุณรุ่งทิพเอ่ยปากถามอย่างว่องไว ตามประสาคนรู้ตัวว่าเป็นแม่สื่อแม่ชัก

“นั่นสิๆ เกิดแฟนของอธิปเขามีลูกไม่ได้...เอ่อ คุณนุชจะทำยังไงคะ” ฝ่ายคุณพัชริเองก็ต้องถามเปิดทางให้หลานชายตัวเองสุดฤทธิ์

“ก็คงเสียดายละนะคะ แต่จะทำอะไรก็ได้ ถ้าเขาไม่อยากมี หรือมีไม่ได้ ก็ต้องแล้วแต่ทางพวกเขา อัย! ดายจริง! นี่ดาราที่ฉันชอบนี่นา คนนี้คุณริก็ชอบเหมือนกันใช่มั้ยคะ”

คุณกนกนุชเหลือบตาไปเห็นโฆษณาละครที่ใกล้จะออกอากาศในไม่กี่วันข้างหน้า ก็รีบร้องออกมาด้วยความตื่นเต้นสมกลับที่เป็นคอละครมาตั้งแต่สมัยสาวๆ คุณพัชริหันไปมองตาม ภาพดารานุ่มชื่อดังเจ้าของใบหน้าคมเข้มและร่างกายสูงสง่าสมส่วนเจ้าของฉายาพระเอกเทวดานั้น ทำเอาคนกำลังกรุยทางให้หลานชายถึงกับตาค้าง

“จริงด้วย! นี่กำลังจะมีละครเรื่องใหม่หรือคะเนี่ย ฉันไม่รู้เรื่องเลย เรื่องเก่าที่เล่นเป็นพระเอกพอลูกติดนั้นก็เล่นดีดี แถมเด็กที่เล่นเป็นลูกก็หน้าตาน่ารักน่าชัง!”

สมัยที่พบเจอกันตามงานสังคมนั้น คุณพัชรีมีคุณกนกนุชเป็นเพื่อนคุยชั้นเยี่ยม เพราะสามารถสนทนากันเรื่องละครหลังข่าว ก่อนข่าวกันเป็นนาน โดยไม่ต้องวกไปคุยเรื่องเพชรเรื่องพลอยให้ปวดหัวเหมือนเวลาคู่กับคุณหญิงคุณนายคนอื่น ช่วงนั้นเลยยังสนิทสนมกันเป็นพิเศษ แถมยังมีดาราหนุ่มในดวงใจคนเดียวกันอีก งานนี้เลยยิ่งถูกคอ

“นี่คุณรึกับคุณนุชชอบดาราคนนี้หรือคะ” เจ้าของบ้านเหมือนจะเห็นแว่แห่งการเบิกเนตรของสองสาวรุ่นเดอะที่ลูกชายและหลานชายกำลังคบหากันแบบแอบๆ

“ใช่ค่ะ! ผู้ชายอะไร! หล่อหล่อ! ตาคมแต่เวลามองนางเอกนะ หวานยิ้มเชียว! ไ้เราที่นั่งหน้าทีวีนี่ เวลาคล่องซุ่มเข้าไปใกล้ๆที่ไร ใจจะละลายทุกทีเลยค่ะ!” คุณพัชรีตอบอย่างมีความสุข แม้โฆษณาจะผ่านพ้นไปแล้ว แต่เธอที่เป็นแฟนคลับเหนียวแน่นของ ‘พระเอกเทวดา’ นั้นจำได้ทุกอิริยาบถ จนเอามาพูดได้เป็นฉากๆ

“จริงค่ะคุณรี พระเอกคนนี้นะ ดาหวานจริงๆ เวลาเล่นฉากโรแมนติกที่ไร โอ้ย! อยากจะเกิดเป็นนางเอกค่ะ! แต่เวลาเล่นซีนอารมณ์ก็เล่นดีนะคะ” แฟนคลับอีกหนึ่งอย่างคุณกนกนุชรีบผสมโรงด้วยทันที

“เหอะคะ...” คุณรุ่งทิพรับคำ เธอเม้มปากแน่นเมื่อตัดสินใจจะเอ่ยปากบางเรื่องออกมา และแน่นอน...มันเป็นเรื่องที่ถ้าเธอเอ่ยออกไปแล้ว เธอจะต้องจับจ้องปฏิกิริยาของสองสตรีตรงหน้าให้แม่น ว่าใครเป็นยังไง

“...แต่เห็นเขาสื่อกันนะคะ ว่าพระเอกคนนี้นะ เอ่อ...มีแฟนเป็นผู้ชายค่ะ” จบคำคุณรุ่งทิพ คุณพัชรีก็ชะงักกึก ส่วนคุณกนกนุชถึงกับตาโตด้วยความตกใจ

“...ข้างบ้านเนี่ย เป็นช่างแต่งหน้าในกองถ่าย เคยมาเล่าให้ฟังว่า เรื่องที่แล้วที่เขาเล่นกับเด็กผู้ชายนะคะ พระเอกคนนี้เลยได้รู้จักกับคุณอา หรือคุณลุงของเด็กคนนั้นก็

“ไม่รู้ละคะ แล้วรู้สึกว่หลังจากนั้น...เอ่อ...เขาจะ...เอ่อ...คบหากันนะคะ”

“ตายจริง!!! น่าเสียดายนะคะ...” คุณกนกนุชครางแผ่ว ใบหน้าสวยนั้นส่อแววเสียดายอย่างเห็นได้ชัด

“แหม! จะเสียดายอะไรละคะ นี่ฉันได้ยินมาว่า พระเอกคนนี้รักกับแฟนเขามากเลย เอาข้าวกล่องฝีมือแฟนมากินที่กองถ่ายด้วย” คุณรุ่งทิพเห็นแว่วว่ามารดาของอธิป อาจะรับไม่ได้เลยต้องรีบช่วยพูด ในขณะที่คุณพัชรียังนั่งนิ่งอึ้งพูดไม่ออก “...สังคมสมัยนี้ อะไรมันก็เปลี่ยนไปแล้วนะคะคุณนุช คนเรามีตัวเลือกมากขึ้น เขาก็ต้องเลือกในสิ่งที่เขาคิดว่าดีที่สุดสำหรับเขา จะมาคบกันแค่ว่าเพราะว่าเป็นผู้ชายกับผู้หญิงมันก็ไม่ใช่ว่าจริงมั๊ยคะคุณรี” คุณพัชรียเหมือนตื่นจากภวังค์ตอนที่ถูกถาม

“อ่า ใช่ค่ะใช่...ถ้า...ถ้าผู้ชายสองคน เขา...เอ่อ...เขารักกัน ก็...ไม่รู้จะไปห้ามทำไมนะคะ...หรือคุณนุชว่ายังไงคะ” คุณกนกนุชทำหน้าบึ้งยาก ปากยังไม่ทันอ้าตอบว่าคิดยังไงเรื่องผู้ชายรักผู้ชาย ก็ปรากฏว่าสีหนุ่มสาวพากันเดินออกมาจากครัวพร้อมด้วยอาหารมือเทียงที่ช่วยกันล่าเลี้ยงเต็มสองมือ

คุณรุ่งทิพรู้สึกขัดใจเล็กน้อยที่คำถามของคุณพัชรียังไม่ทันถูกตอบ ลูกหลานก็พากันเดินออกจากครัวราวกับจะมาขัดคอกันเสียอย่างนั้น! แต่เมื่อเธอเห็นว่าสีหนุ่มสาวทำหน้านงนง คุณรุ่งทิพจึงต้องพูดเสียง

“น้ำ เอาไปวางที่โต๊ะม้าหินนอกบ้านนะ เดี่ยวคุณช่ยกับคุณเทิดกลับมา เราจะได้ทานมื้อกลางวันด้วยกันเลย” คุณรุ่งทิพผู้เป็นมารดาและเจ้าของบ้านเอ่ยปากสั่งกับลูกสาว น้ำทิพย์ยิ้มรับก่อนจะยกถาดอาหารเดินนำอีกสามหนุ่มที่เหลื้อออกจากบ้านไปยังสนามหญ้าเล็กๆข้างนอก

“จ้ะพวกเรา ก็ไปช่วยเด็กๆจัดโต๊ะเถอะคะ” คุณกนกนุชลุกขึ้นเสนอ แต่แขนข้างหนึ่งของเธอกลับถูกคว่ำห่มบเอาไว้ด้วยมือของคุณพัชรีย

“เดี๋ยวค่ะคุณนุช คุณนุชยังไม่ได้ตอบเลยว่าคิดยังไงกับเรื่องผู้ชายรักผู้ชายคะ?”

ด้วยจิตวิญญาณอันแรงกล้าที่จะลุยเส้นทางอันโรยไปด้วยกลีบกุหลาบให้หลานชายสุดที่รัก คุณพัชรีเลยร้องถามอย่างไม่ทันตั้งสติ และประโยคคำถามนั้นก็ทำเอาทุกคนถึงกับชะงัก คุณรุ่งทิพตาโตอ้าปากค้าง น้ำทิพย์แทบจะทำถาดอาหารตกพื้น จักรกฤษณ์ถึงกับหันขวับมามองมารดาของตัวเอง อธิปและจอมขวัญนิ่งชะงัก เหลือบตาสับสนอย่างไม่ต้องนัดหมาย

“อ่า...คุณรี ถามอะไรคะเนี่ย” คุณกนกนุชหน้าเหย ย้อนถามคนที่ยังจับแขนเธอไว้มันทำเอาคุณพัชรีเริ่มรู้สึกตัว ได้แต่ตะกุกตะกักแก้ต่าง

“ก็...ก็...ก็พระเอกสุดที่รักของพวกเรามีข่าวว่ามีแฟนเป็นผู้ชาย เอ่อ...ถ้า...ถ้าคุณนุชรับไม่ได้ขึ้นมา อย่างนี้ก็นำเสนอทั้งพระเอกคนนี้แล้วก็แฟนเขาแยเลยนะคะ นี่ละครเรื่องใหม่ก็จะออนแอร์แล้วด้วย ขาดแม่ยกอย่างพวกเราไป ฉันกลัวเรตติ้งจะไม่ดีนะคะ...”

เพียงเท่านั้นคุณกนกนุชก็หัวเราะออกมาเบาๆ แล้วตบมือตัวเองลงบนมือของคุณพัชรีที่ยังจับแขนเธอ ราวกับจะบอกให้สบายใจ

“โธ่! คุณรี ไม่ต้องกังวลหรอกค่ะ เรื่องใหม่น่าสนุกขนาดนี้ ฉันต้องนั่งติดหน้าจอทีวีอยู่แล้ว ส่วนเรื่องที่เขามีแฟนเป็นผู้ชาย ก็อย่างที่คุณรุ่งว่า...สมัยนี้นะจะให้ไปอิงกับคำว่าผู้ชายผู้หญิงมันก็ดูจะตีกรอบเกินไป เอาเป็นว่าถ้าเขาจะรักใครชอบใครก็ขอให้คนที่เขารัก รักเขามากๆก็แล้วกัน” พอได้ยินคำตอบอย่างนี้ คุณพัชรีและคุณรุ่งทิพก็พลอยยิ้มออกมาอย่างโล่งอก ในขณะที่น้ำทิพย์นั้นยิ้มบาง ส่วนอธิปและจอมขวัญพากันลอบถอนหายใจเบาๆขณะแอบสบตากัน

“แต่ผมว่าเราก็ควรดูที่ความเหมาะสมด้วยนะครับ”

เสียงจักรกฤษณ์ดังขึ้น ทำเอาทุกคนพากันหันมามองที่เขาเป็นตาเดียว ชายหนุ่มทำเป็นยักไหล่ ก่อนจะหันไปมองคุณรุ่งทิพ

“แค่ความรักอย่างเดียวมันทำให้คนเรารักกันไม่ได้หรอกครับ หรือถึงรักได้ก็รักไม่ยึดดูอย่างน้องผมกับลูกสาวคุณน้ารุ่งทิพสิครับ รักกันจะตายแต่คุณน้ารุ่งทิพมองว่าไม่เหมาะสม สุดท้ายสองคนนี่เลยต้องเลิกกัน เห็นมั๊ยครับ ความเหมาะสมสำคัญกว่าความรักซะอีก” เขาพูดดีหน้าซื่อ แต่ทำเอาคนทั้งบ้านเจียบกริบ

“จักร!! เอาอาหารไปวางได้แล้วไป” คุณพัชรรีบขัดลูกชายก่อนที่จะทำอะไรเสียเรื่อง ให้มันได้อย่างนี้สิ! เธออุตส่าห์พยายามตะกุกเส้นทางให้หลานชายที่รักเป็นนางเอกแบบไม่มีแม่ฝั้วมาถล่ม แต่นี่อะไร! ญาตินางเอกด้วยกันกลับขัดแย้งขัดขากันซะอย่างนั้น!

จักรกฤษณ์ยักไหล่เมื่อเห็นวามารดาไม่ยากให้เขาพูด ร่างสูงเดินออกจากบ้านไปแล้ว ในขณะที่ทุกคนยังเอาแต่เจียบ ยิ่งจอมขวัญและอธิปยิ่งพากันเจียบจนน้ำทิพย์สะท้อนใจด้วยความสงสาร เธอเหลือบมองตามแผ่นหลังกว้างของจักรกฤษณ์ที่เดินออกไปจัดอาหารวางลงบนโต๊ะม้าหินแล้วนึกโกรธเขา ที่พูดจาไม่ดูเวลาเอาเสียเลย

“เอ่อ...เพื่อธิปกับคุณจอม วางอาหารไว้ตรงนี้ก็ได้อ่ะ แล้วช่วยไปยกจานในครัวดีกว่าเดี๋ยวน้ำเอาอาหารออกไปวางให้เอง” หญิงสาวหันมาบอกกับสองหนุ่ม แล้วชี้ให้ทั้งคู่วางถาดอาหารลงบนโต๊ะกระจกหน้าโซฟา

“นั่นสิๆ ของพวกนี้มันเบา เดี่ยวพวกนายเอง อธิปกับจอมไปยกจานดีกว่านะ อยู่บนหลังตู้แหละ” คุณรุ่งทิพรีบช่วยพูดทันที ทั้งอธิปและจอมขวัญได้แต่พยักหน้ารับซ้่าๆ ก่อนจะวางถาดอาหารลงบนโต๊ะแล้วพากันเดินกลับเข้าไปในครัว

จอมขวัญได้ยินเสียงคุณรุ่งทิพและคุณพัชรพูดเรื่องนั้นเรื่องนี้เสียยกใหญ่ราวกับจะกลบเรื่องเมื่อครู่นี้ หากแต่ในใจเขา...ไม่มีอะไรกลบมันได้...

...แค่ฟังคำพูดของจักรกฤษณ์ เขาก็รู้แล้ว...

...พี่ชายของเขา...รับความสัมพันธ์ของเขาและอธิปไม่ได้...

.....

บรรยากาศตอนรับประทานอาหารนั้นไม่สนุกสนานและร่าเริงสมกับเป็นงานทำบุญ
เลยแม้แต่หน่อย จอมขวัญนั่งทานเงียบๆ อธิปเองก็เงียบพอกัน แม้จะยังดูแลมารดา
บิดาด้วยการตักอาหาร เสิร์ฟน้ำให้ แต่ก็ดูนิ่งขมไป ในขณะที่จักรกฤษณ์...กลับเจริญ
อาหารหน้าตาไม่ทุกข์ไม่ร้อนจนน้ำทิพย์ชกจะนึกหมั่นไส้

“เอ่อ...คุณป้ารีคะ พอดีน้ำมีเรื่องอยากจะขอคำปรึกษาจากคุณจักรกฤษณ์นะคะ ถ้า
ยังงั้น ให้คุณจอมขวัญพาคุณลุงคุณป้ากลับไปก่อนได้มั๊ยคะ เดี่ยวคุณจักรกฤษณ์ น้ำ
จะไปส่งให้เอง” น้ำทิพย์เอ่ยปาก เมื่อแขกทุกคนล่ำลางจะกลับกันแล้ว คุณพัชรีหันมา
มองหญิงสาวที่เป็นคนขออนุญาตด้วยความสงสัย

“เอ่อ...คือ...น้ำ...อยากได้คำปรึกษาจากคุณจักรกฤษณ์มากๆเลยคะ” น้ำทิพย์ย้ำอีก
ครั้ง เธอต้องการดึงจักรกฤษณ์เอาไว้ก่อน ไม่อยากให้เขากลับไปพร้อมกับจอมขวัญที่
ทำหน้าตาเหมือนโลกจะแตกในไม่ช้านี้

“ถ้าอย่างนั้นคุณรีบกลับพร้อมพวกเราก็ได้คะ แล้วทิ้งรถบ้านคุณรีเอาไว้คุณจักรขับ
กลับ” คุณกนกนุชเสนอขึ้นมา เพราะรถที่ครอบครัวเธอใช้ตอนนี้เป็นรถแวนขนาดย่อม
ถ้าเพิ่มครอบครัววิมลภักดีอีกสามคน ก็ไม่ได้คับแคบอะไรตรงไหน

“ก็ได้ค่ะ” คุณพัชรีอมรับปาก ก่อนจะเหลือบตามองลูกชายด้วยดวงตาดูราวกับจะบอกว่าห้ามจักรกฤษณ์ทำอะไรไร้มารยาทกับหญิงสาวร่างบอบบาง แต่คนเป็นลูกกลับทำหน้าตาไม่รับรู้ คนเป็นแม่เลยได้แต่พ่นลมหายใจเบาๆ ก่อนจะหันไปทางจอมขวัญที่เอาแต่นิ่งเงียบนับตั้งแต่จักรกฤษณ์ปล่อยประโยคเด็ดไปตอนนั้น

“ไป ของขวัญ กลับบ้านกันลูก”

ครอบครัวของอธิปและจอมขวัญขึ้นรถออกไปแล้ว ที่หน้าบ้านจึงเหลือแค่คุณรุ่งทิพ น้ำทิพย์และจักรกฤษณ์

“แม่คะ เตือน้ำพาคุณจักรกฤษณ์ไปนั่งคุยที่ร้านกาแฟหน้าปากซอยนะคะ” คนเป็นแม่ได้แต่พยักหน้ารัวๆอย่างเห็นด้วย ตอนนี้ที่เห็นจะเป็นขอไม้ขวางทางความรักของอธิปและจอมขวัญก็คือจักรกฤษณ์นี่ล่ะ!

“ทางนี้ค่ะคุณจักรกฤษณ์” หญิงสาวเอ่ยปาก แล้วหมุนตัวเดินนำออกจากบ้าน ร่างสูง หันมายกมือไหว้ลามารดาของน้ำทิพย์ ก่อนจะเดินตามออกไปอีกคน คุณรุ่งทิพมองตามสองหนุ่มสาวแล้วได้แต่ถอนหายใจแผ่ว

“นายจอมขวัญเอ๊ย! กำลังจะได้ดิบได้ดีแล้วเชียว! ดันมามีพี่ชายแบบนี้! หี!!” คนเป็นแม่สือแม่ชักละเจ็บใจจริงๆ!! ไอ้คนที่ไม่คิดว่าจะมีปัญหา ก็ดันกลายร่างเป็นปัญหาเสียอย่างนั้น!!

.....

ภายในรถแวนหรูของครอบครัวอธิปนั้นค่อนข้างเงียบ ที่นั่งตอนหลังเป็นคุณชัย คุณพัชรี คุณกนกนุชและสามเอย่างคุณเทิดศักดิ์ ส่วนที่นั่งตอนหน้าและคนขับคือจอมขวัญและอธิป สำหรับจอมขวัญนั้น...เขาไม่พูดอะไรอีกเลย นับตั้งแต่ที่จักรกฤษณ์เอ่ยปากออกไปตอนนั้น

‘รักอย่างเดียวไม่พอ ต้องเหมาะสมด้วย’

...หรือจักรกฤษณ์จะรู้เรื่องของเขากับอธิป และเพราะพวกเขาเป็นคู่ชายด้วยกัน...
จักรกฤษณ์ก็เลยเห็นว่า ‘ไม่เหมาะสม’

“จะว่าไปแล้ว ที่คุณจักรพูดมาก็ถูกนะค่ะ” เสียงคุณกนกนุชดังขึ้น ทำเอาจอมขวัญ
ชะงัก อธิปเองก็นิ่งไป ก่อนจะเหลือบมองคนข้างกาย เขานึกสงสารหัวใจของจอม
ขวัญ ได้แต่ละมือจากเกียร์ไปบีบมือร่างโปรงเบาๆ หากแต่มีอนันยืนขีดราวกับไม่รับรู้
สิ่งใด

“อ๊ย! พุดถูกอะไรละค่ะ!!” เสียงคุณพัชรดังชัด คราวนี้ อธิปต้องเหลือบมองทาง
กระจกส่องหลัง เห็นป้าของจอมขวัญเอี้ยวตัวมาเพื่อคุยกับแม่เขาอย่างเป็นเรื่องเป็น
ราว

“ความเหมาะสมมันก็อยู่ที่คนนั้นแหละที่ตัดสินใจ แล้วความเหมาะสมจริงๆมีขอบเขต
อยู่ตรงไหน ก็ไม่มีใครพูดได้นี้ค่ะ! จะบอกว่าต้องเป็นหญิงกับชายถึงจะเหมาะสมกัน
อย่างนั้นหรือคะ?! โอ๊ย! ฉันไม่เห็นด้วยเลยละค่ะ!! คนเรานะ ไม่ใช่ว่าเจอกันวันนี้แล้วรัก
กันพรุ่งนี้ได้เลยนะค่ะ! แล้วถ้ารักกันแล้ว เกิดต้องมาเลิกกันเพราะคิดถึงแต่คำว่า
เหมาะสม อย่างนี้ก็น่าสงสารหัวใจแย่สิคะ คนเราไม่ได้จะรักกันได้ง่ายๆนะค่ะ!” คำพูด
ของคุณพัชรเข้าหูจอมขวัญอย่างไม่ต้องสงสัย ร่างโปรงเหมือนเห็นแสงสว่างใน
เส้นทางอันมืดมิด เขาอยากหันกลับไปมองป้า อยากเข้าไปกอดป้า อยากขอบคุณ...
ขอบคุณที่ป้าเข้าใจ

“ก็จริงนะค่ะ คนเราไม่ได้รักกันง่าย แต่ในทางตรงกันข้าม กลับเกลียดกันง่าย
เหลือเกิน”

“ใช่ค่ะ! ไหนๆ ในเมื่อเขารักกันแล้ว ก็ยินดีไปกับความรักของเขายังจะดีเสียกว่าทำ
ตัวเป็นคนบาปไปขวางทางเขา จริงมั๊ยละค่ะ”

“ค่ะ...” คุณกนกนุชรับคำ แต่สีหน้ายังไม่สู้ดี “...แต่ถ้านักข่าวรู้เข้า นี่ท่าจะแย่ล่ะค่ะ”

“เอ๊ะ! นักข่าวรู้? รู้อะไรล่ะ?” คุณพัชรีตาโตถามด้วยความมึนงง

“อ้าว! ก็เรื่องพระเอกเทวดา งาม ภูวดลก็ยุ่งล่ะค่ะ ถ้าเรื่องที่คุณรุ่งพูดมาว่าเขามีแฟนเป็นผู้ชายเป็นความจริง แล้วเกิดนักข่าวเอาไปเขียน อย่างนี้คุณงามจะไม่แยءเอาหรือ” สรุปว่าที่คุณกนกนุชพูดมาทั้งหมด ใจยังคิดถึงแต่เรื่องพระเอกในดวงใจมีคนรักเป็นผู้ชายนั่นเอง คุณพัชรีแอบแกล้งไปเล็กน้อย เพราะที่คุยมาตั้งแต่แรกนั้น เธอตั้งใจรยทางให้หลานชายโดยเฉพาะ

“คุณรีคะ เราต้องช่วยกันล่ะค่ะ เรื่องคุณงามมีแฟนเป็นผู้ชาย จะไม่เอาไปบอกใครเด็ดขาด”

“ไม่บอกใครแน่นอนค่ะ!” ได้แต่รับคำเออออ ก่อนจะกลายเป็นเบี่ยงประเด็นเข้าสู่เรื่องดาราราย่างเต็มรูปแบบตามประสาแฟนคลับจนกระทั่งรถแวนไปจอดเทียบที่หน้าประตูรั้วบ้านเรือนไทยหลังงามของครอบครัววิมลกิตตินันท์เลย

.....

จักรกฤษณ์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ขณะยกกระป๋องเบียร์ขึ้นกระดก เขาเพิ่งแยกจากน้ำทิพย์เมื่อไม่ถึงชั่วโมงที่ผ่านมา หลังจากเธอ ‘ขอคำปรึกษา’ จากเขาแค่ไม่ถึงสัปดาห์ ชายหนุ่มไม่ได้ตรงกลับไปที่บ้านเรือนไทย แต่กลับขับเลยไปจนถึงเพนท์เฮาส์ส่วนตัว และพอมมาถึง เขาก็เปิดกระป๋องเบียร์ขึ้นดื่มตั้งแต่หัววันเป็นการแก้เครียด

...ใช่! เขาเครียด...และยิ่งเครียดมากขึ้นไปอีกเมื่อเห็นวาระหว่างจอมขวัญและอติปมีเล่นโยกกันเข้มนกันและกันเอาไว้ แม้วันนี้เขาจะพูดถึงขนาดนั้น และสองคนนั้นจะไม่เอ่ยอะไรอีกเลย แต่สายตาที่เลือบมองกันในช่วงระหว่างรับประทานอาหารนั้น จักรกฤษณ์ได้ความออก

...อธิปห่วงใยน้องของเขา ในขณะที่จอมขวัญ...ก็อยากได้รับความห่วงใยจากอธิปเหมือนกัน!

“อะไรนักหนาอะ?!!” สายตาน้องชายเขาที่มองอธิป จักรกฤษณ์จำได้แม่น สายตาน่าสงสารนั้นทำเอาคนเป็นพี่อย่างเขาสะท้อนในอกลึกๆ ...เพราะคำพูดของเขา จอมขวัญเลยเป็นแบบนั้น...เพราะคำพูดของเขา! แต่แล้วมันผิดตรงไหน! ในเมื่อว่าเขาเห็นว่าจอมขวัญและอธิปไม่เหมาะสมกัน! เป็นผู้ชายด้วยกันทั้งคู่มันจะรักกันได้ยังไง!

ชายหนุ่มถอนหายใจอีกเฮือก กระแทกกระป๋องเบียร์ลงกับโต๊ะแล้วลุกขึ้นเดินหายเข้าไปในห้องนอน คืนนี้เขาคงต้องชุกหัวนอนที่นี่ ดีกว่ากลับไปเห็นหน้าตาเสียอกเสียใจของน้องชาย สาเหตุที่จอมขวัญเป็นแบบนั้นก็ไม่ใช่เพราะใครที่ไหน แต่เป็นเพราะพี่ชายอย่างเขา! พี่ชายอย่างจักรกฤษณ์ วัฒนกิตติคนนี้!!!

...จักรกฤษณ์ไม่กลับบ้าน...

จอมขวัญถอนหายใจแผ่วขณะเดินวนไปวนมาอยู่บนเรือน

สายมากแล้ว...แต่พี่ชายก็ยังไม่กลับมา เขารู้ว่าจักรกฤษณ์มีเพนท์เฮ้าส์อยู่ใจกลางเมือง และไปนอนที่นั่นบ่อยๆ เรื่องนี้คุณพัชรีและคุณชัยไม่เคยต่อว่าอะไร เพราะเห็นว่าจากเพนท์เฮ้าส์นั้นเดินทางไปไหนมาไหนสะดวก ยิ่งโดยเฉพาะวันธรรมดาที่ต้องไปทำงาน

...แต่...เมื่อคืนเป็นวันเสาร์ และจากบ้านน้ำทิพย์ ก็มาที่เรือนไทยง่ายกว่าจะขับไปถึงเพนท์เฮ้าส์ แต่...จักรกฤษณ์กลับไม่มานอนที่นี่...

...พี่...กำลังหลบหน้าเขาหรือเปล่าหนอ...

“เลิกเดินชะงะที่ได้มัย ของขวัญ ลงปอดหัวไปหมดแล้ว” ลงชัยที่ใช้วันอาทิตย์แสนสบายในการอ่านหนังสือพิมพ์ยามสายเงยหน้าบอกหลานชายที่เอาแต่เดินวนไปวนมา

“ลงชัยอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ไม่ใช่เหรอ จะปอดหัวเพราะขวัญเดินได้ไงล่ะ” คนหลานเถียงตอบด้วยใบหน้านุดบึ้ง แต่ก็ยอมทรุดตัวลงนั่งที่กลางเรือนด้วยแต่โดยดี

เสียงฝ่าเท้าและเสียงพูดคุยจุกจิกของคุณพัชรัดังไกลเข้ามา ทำเอาคนกำลังทำหน้าบุดเพราะพี่ชายไม่กลับเรือนรีบหันมองอย่างมีความหวังว่าอาจเป็นจักรกฤษณ์ที่กลับมา แต่...ทันทีที่ฝ่าเท้าของคนมาเหยียบบันไดชั้นบนสุดจอมขวัญถึงได้รู้ว่า...ไม่ใช่

“อ้าว! คุณอธิป!” คุณชัยเงยหน้าจากหนังสือพิมพ์ขึ้นมาร้องทักพร้อมรอยยิ้ม อธิปยกมือขึ้นไหว้อย่างรู้มารยาท ในขณะที่จอมขวัญยังนั่งอึ้ง เพราะคาดไม่ถึงว่าวันนี้อธิปจะบุกมาถึงบ้าน ทั้งๆที่เมื่อวาน จักรกฤษณ์เพิ่งจะพูดแบบนั้นออกไป

“สวัสดีครับ พอดี ต้นไม้ที่บ้านผมแตกหน่อ เห็นคุณลุงเคยพูดว่าอยากได้พันธุ์นี้ ผมก็เลยแยกมาให้ล่ะครับ” เท่านั้น คนรักต้นไม้ก็รีบวางหนังสือพิมพ์แล้วลุกขึ้นเดินมาหาอย่างรวดเร็ว พอรับถุงต้นไม้ไปเปิดดูก็ตอ้งตาโตด้วยความยินดี

“โอ้! จริงด้วย! ขอบใจนะอธิป แหม! ยังจำคำพูดลงได้อีก!”

อธิปเพียงแค่มิ้มบาง เขาไม่พูดอะไรได้แต่เหลือบตาไปมองคนที่นั่งอยู่กลางเรือนจอมขวัญดูหม่นหมองจนเขานึกสงสัย และบอกตัวเองว่าคิดถูกแล้วที่วันนี้มาที่นี่

แขกที่มากะทันหันอย่างอธิปไม่พูดอะไรอีก เอาแต่มองไปที่จอมขวัญ สายตาของชายหนุ่มนั้นจับจ้องไปที่หลานของคุณพัชร ทำเอาสองสามีภรรยาวิมลจิตติต้องเหลือบตา

มองกัน ยิ่งเห็นอธิปเอาแต่มองจอมขวัญห่างๆ ในขณะที่จอมขวัญก็ไม่กล้าเดินเข้ามาหาอย่างนี้ คุณพัชรก็ได้แต่ถอนหายใจแผ่วด้วยความอาดูร

...ดูเอาเถอะ รู้สึกดีต่อกันแต่แสดงอะไรออกมาไม่ได้เพราะเกรงใจเธอและสามี แล้วอย่างนี้จะให้คุณพัชรทำใจดำไม่รู้ไม่เห็นอะไรได้ยังไงกัน...เวลาดูละคร คุณพัชรยังลั่นแล้วลั่นอีกให้พระนางเข้าหากันบ่อยๆ พอมาถึงชีวิตจริงของหลานชายที่รักต้องมาทำตัวห่างเหินกับ ‘พระเอก’ อย่างนี้ คุณพัชรจะทำตัวเป็นแค่ ‘คนดูอย่างเดียว’ ก็เห็นจะไม่ได้การ! เธอต้อง ‘รวมกำกับ’ ด้วยแล้วละ!

“เอ่อ...คุณ...เอาต้นไม้ไปลงสิ” เธอหันมาบอกสามี หมายถึงให้เขาลงจากเรือนไป จะได้เป็นการเปิดโอกาสให้สองหนุ่มได้อยู่กันตามลำพัง

คุณชัยดูเหมือนจะยั้งๆ แต่เมื่อเห็นสายตาคาดคั้นของภรรยา ก็พยักหน้าเอออว่า ง่ายแต่โดยดี

“เออ! จริงด้วย! เดี่ยวลงขอเอาหน่อไปลงเลยแล้วกันนะ” ชายวัยปลายหันไปบอกอธิป

“ป่าก็จะลงไปเตรียมมื่อกลางวันเหมือนกัน...เอ่อ...ป่ากับลุง...จะขึ้นบนเรือนอีกทีก็...เอ่อ...อีกสักชั่วโมงนึงเลยอ่า...คือ...งานในครัวมันเยอะ! แล้วลุงก็ต้องลงต้นไม้ด้วย...เอาโตตามสบายเถอะ ของขวัญพาโตเข้าไปนั่งในห้องนอนเปิดแอร์เย็นๆนะลูก ข้างนอกมันร้อน...” คุณพัชรว่าอย่างนั้นแล้วรันทิ้งสามีลงจากเรือนไป ปล่อยให้อธิปและจอมขวัญอยู่ด้วยกัน

เมื่อเหลือกันเพียงแค่สองคนบนเรือนแล้ว อธิปจึงก้าวขาเดินเข้าไปหาคนที่นั่งนิ่งอยู่กลางเรือน แต่พอใกล้จะถึง อีกฝ่ายกลับลุกขึ้นยืนเสียอย่างนั้น

“เข้าไปคุยกันในห้องเถอะครับ” จอมขวัญเอ่ยปากอย่างเกร็งๆ ต่อให้ป่าพูดว่าจะไม่

ขึ้นมานอนเรือนภายในหนึ่งชั่วโมงนี้ แต่เขาก็ยังไม่สะดวกใจจะพูดคุยกับอธิปกลางบ้าน
อยู่ดี เข้าไปคุยกันในห้องหับลับตาคนหน่อย จะเบาใจกว่า

ร่างโปรงเดินนำตรงไปที่ห้องของตนเอง จัดการเปิดเครื่องปรับอากาศ รอให้อีกฝ่าย
ตามเข้ามา จึงเป็นคนปิดประตู และทันทีที่ประตูปิดลง เสียงทุ้มก็ดังขึ้น

“...เมื่อคืนนอนไม่หลับหรือ” ความห่วงใยที่ส่งมาพร้อมกับคำถามนั้น ทำเอาร่างโปรง
ต้องเหลือบตามองก่อนจะได้แต่ก้มหน้าอ้อมแอ้มตอบกลับไปว่า ‘ครับ’

“พี่เองก็เหมือนกัน พี่กังวลว่าของขวัญจะนอนไม่หลับ กังวลว่าของขวัญจะคิดมากแล้ว
ป่วย กังวลว่าของขวัญจะขาดสติอีก พี่กังวลไปหมด วันนี้เลยต้องหาข้ออ้างทุกอย่าง
เพื่อจะได้มาที่นี่ อย่างน้อยมาเห็นกับตาว่าของขวัญเดินไปเดินมาได้แบบนี้ก็ยังไม่
สบายใจบ้าง”

“พี่โต...” คนฟังได้แต่ครางอย่างคาดไม่ถึงว่าเรื่องของเขาจะทำให้อีกฝ่ายกังวลมาก
ถึงเพียงนี้ อธิปยังยิ้มบาง สองมือล้วงกระเป๋ากางเกงทั้งที่ในใจอยากเอื้อมมือไปแตะ
หน้าผาก ลากปลายนิ้วลงเบาๆ กับสันจมูกโด่ง ลงมายังปลายจมูกโค้งสวยและริม
ฝีปากบาง อยากถ่ายทอดความรู้สึกของตัวเองให้อีกฝ่ายรับรู้ด้วยฝ่ามือทั้งสองข้างนี้

...แต่...เขากลัวว่าจอมขวัญจะเกร็ง กลัวว่าจอมขวัญจะระแวงและกังวล ต่อให้ที่นี่เป็น
ห้องหับลับตาคน แต่อย่างไรเสียก็อยู่ในเรือน แล้วที่ครัวใต้ถุนเรือนก็มีคุณพัชรเดินไป
เดินมาเสียด้วย

...อธิปอยากอดทน อยากอดทนให้มากกว่านี้ แต่จอมขวัญที่อยู่ตรงหน้า กลับทำให้
ความอดทนของเขาลดต่ำเหลือเกิน แค่จอมขวัญมายืนอยู่ใกล้ๆ เขาก็อยากกอด
อยากให้ความอบอุ่น อยากเป็นที่พึ่งพิงให้แม้อีกฝ่ายจะแกร่งกล้าเพียงใดก็ตาม...

“พี่...ขอกอดของขวัญได้มั๊ย” คนถูกขอกอดเงยหน้ามอง ก่อนจะยิ้มบางแล้วเป็นฝ่ายขยับเข้าไปกอดอธิปเสียเอง จอมขวัญวางหน้าผากลงกับบ่าแข็ง อธิปคือความอบอุ่น คือความมั่นคง แค่กอด...ก็เหมือนความรู้สึกทั้งหลายจะไหลผ่านเข้ามาในร่างของจอมขวัญ

ร่างสูงยกสองแขนขึ้นโอบร่างคนที่กำลังกอดเขาอยู่ แล้วฝังจมูกลงข้างกระหม่อม ความรู้สึกเต็มต้นพองฟูในใจ ทั้งๆที่ตั้งแต่เมื่อคืนอธิปนอนแทบไม่หลับเพราะเป็นห่วงกลัวจอมขวัญจะกังวลจนไม่สบาย

“พี่รู้ว่าเรื่องของเรามันเป็นไปได้ยาก แต่...ไม่ว่ายังไง...พี่ก็รักของขวัญ” คำรักแผ่วเบาที่ข้างหูนั้น ทำให้หัวใจคนฟังสั่นสะท้าน

อ้อมกอดกระชับกันและกันให้แนบแน่นราวกับจะบอกให้อีกฝ่ายมั่นใจว่าจะรักษาความรักครั้งนี้ไปด้วยกัน แม้ว่ามันจะยากเพียงใด แม้จะต้องพบเจอกับอุปสรรคอีกมากมายแค่ไหน แต่ไม่ว่ายังไง...พวกเขาจะยังคงรักกัน จะยังมีกันและกัน และเคียงข้างกัน นับจากนี้ไป

หัวใจที่ถูกเติมเต็มด้วยความรักของจอมขวัญ ทำให้อธิปยอมผละออกห่างเล็กน้อย เลื่อนสองมือขึ้นมาประคองใบหน้าขาวเอาไว้อแล้วกวาดสายตามองทั่วโครงหน้าหล่อเหลานั้น เขายิ้มน้อยๆ แล้วใช้ปลายนิ้วบดลงกับหัวใจที่ขมวดมุ่นน้อยๆของจอมขวัญ

“เลิกกังวลได้แล้ว พี่อยู่ตรงนี้ยังจะกังวลอะไรอีก”

“ก็...เรื่องพี่จักร...”

“คุณจักรภพคุณต้องการเวลา จะให้เขายอมรับเรื่องของเราแทนที่ไม่ได้หรอก...”

“ขวัญ...ขวัญแค่นี้...กลัวจะเป็นแบบ...” จอมขวัญพูดไม่ออก ตอนเขาคบกับน้ำทิพย์ตั้งปีกว่า เวลาตั้งขนาดนั้นยังไม่สามารถช่วยให้คุณรุ่งทิพมองเขาในแง่ดีได้เลย

“คุณจักรกฤษณ์ไม่ใช่ที่น่ารัง” อธิปเอ่ยปาก “...และที่สำคัญ เขารู้จักของขวัญดีที่สุดในความสุขของของขวัญคือเรื่องสำคัญของเขา เพราะฉะนั้น ของขวัญต้องมีความสุขให้มากๆ ถ้าทำสีหน้าอมทุกข์ให้เขาเห็นบ่อยๆ เกิดเขาเข้าใจว่าเป็นเพราะพี่ทำให้ของขวัญเป็นแบบนี้ พี่แย่แน่” ท้ายประโยคนั้นล้อเลียนคนทำสีหน้าอมทุกข์ด้วยการนวดหัวคิ้วที่ยังไม่คลายของจอมขวัญไปเรื่อย จนร่างโปร่งต้องดึงมืออุ้งลงจากหน้าเขา

“เข้าใจแล้ว ไม่อมทุกข์ก็ได้...”

“ดีมาก” เหมือนผู้ใหญ่ชมเด็กเล็กๆ จอมขวัญนึกซึ้งกับรอยยิ้มเอ็นดูที่อีกฝ่ายมอบให้เขา ทำอย่างเขาเป็นเด็กน้อยต้องมานั่งเอ็นดูกันอย่างนั้นล่ะ

มือขาวคลายลงจากการโอบกอดร่างสูงใหญ่ทันที เขากำลังจะก้าวถอยหลังออกห่างแต่อีกฝ่ายกลับรู้ทันเพราะดึงแขนเขาแล้วลากเข้ามาชิดใกล้เช่นเดิมเสียก่อน

“จะรีบไปไหน ปารีให้โควตาตั้งชั่วโมงนี่ไม่ใช่หรอ”

“โควตาอะไรชั่วโมงนี่”

“โควตาให้พี่จับของขวัญตามสะดวก” อธิปพูดแล้วยกคิ้วให้ จากผู้ใหญ่แสนดีแสน

อบอุณเมื่อครุ่นกลายเป็นคนซีแก้งขึ้นมานัด จอมขวัญนี่ก็อยากจิ้มลูกตาร่างสูง แต่ติดที่ว่าอธิปก้มลงมาใกล้จนเขาทำอะไรไม่สะดวกเสียแล้ว

“เดี๋ยว...” ริมฝีปากบางเอ่ยคำสั้นๆ ในระยะที่หน้าของอธิปใกล้กับเขาจนริมฝีปากแทบจะชนกัน

“หืม?...” ริมฝีปากหนาส่งเสียงตอบกลับมาเบาๆ ก่อนจะแนบสัมผัสลงมอบความอบอุ่นจนร่างโปร่งสันสะท้าน หากแต่ไม่ซำก็ผละออกไปเล็กน้อย

“นี่ไม่ได้เรียกว่าจิบแล้ว...” ริมฝีปากแดงขยับโต้ตอบแผ่วเบา ขณะที่เจ้าของสบตากับดวงตาคมที่ยังทอดแวววาวมาหา

“นั่นสินะ...เขาต้องเรียกว่าจิบไข่ม้อย” สองมือหนาลากไล่ไปทั่วแผ่นหลัง ทั้งไอร้อนเอาไว้มากจุดที่เคลื่อนไหวผ่าน ขณะที่ริมฝีปากเฝ้ายิ้มไลริมฝีปากของคนในอ้อมแขน ทั้งดูดดื่ม ทั้งแนบจูบ แม้แต่ไข่ม้อยละลายเลียย้าให้จอมขวัญแทบยืนไม่อยู่

“ไม่รู้...อ้อ...”

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวพี่บอกให้...” เสียงทุ้มขาดหายไป ก่อนจะเอ่ยขึ้นใหม่เมื่อถอนจูบออกมา “...แบบเมื่อกี้เขาเรียกว่าจูบนะของขวัญ...จากนี้ไป...ของขวัญจูบกับพี่ได้คนเดียว...”

“อืม...” ไม่มีเสียงใดหลุดรอดออกมาจากริมฝีปากบางอีก เมื่อมันถูกจูบย่ำซ้ำๆ และเต็มแน่นไปด้วยอารมณ์ทุกสัมผัส แขนขาวยกขึ้นโอบรอบลำคอแกร่งแนบกระชับให้อีกฝ่ายยิ่งใกล้ชิดมากกว่าเดิม เพื่อให้จูบต่อจากนี้...แนบชิดยิ่งกว่าทุกจูบที่เคยสัมผัสมา

“...จากนี้ไป...พีโตก็จวบขวัญได้แค่คนเดียวเหมือนกัน”

“แนนอน”

.....

จักรกฤษณ์เลี้ยวรถเข้าบ้านแล้วชะงักไปทั้งตัวเมื่อเห็นรถของอธิปจอดอยู่ในอาณาเขตรั้วบ้านวิมลกิตติเช่นกัน เขารีบดับเครื่องแล้วลงจากรถ กำลังจะถลาขึ้นเรือนแต่เหลือบตาไปเห็นคุณพัชรผู้เป็นแม่เดินออกมาจากครัวที่อยู่ใต้ถุนเรือนเสียก่อน เลยต้องหยุดปลายเท้าเอาไว้ แล้วยกมือไหว้มารดาก่อนจะเปิดปากถามทันที

“คุณอธิปมาหरोแม่ เขาอยู่ไหนแล้ว”

“อยู่บนเรือน” จักรกฤษณ์ตั้งท่าจะกระโจนขึ้นเรือน แต่เสียงคุณพัชรดังชัด

“นั่นแกจะไปไหนจักร”

จักรกฤษณ์ชะงักเท้าอีกครั้ง แล้วหันมามองมารดา

“ขึ้นเรือนสิแม่”

“ไม่ต้องขึ้น”

“ทำไมถึงไม่ให้ขึ้น! ก็!...”

“ฉันบอกว่าไม่ต้องขึ้นก็คือไม่ต้องขึ้น”

“แม่!!!”

“แล้วแกเข้ามานั่งในครัวนี้!!!!” คุณพัชรวิว่าก่อนจะขึ้นเข้าไปในครัว

“แม่!!!!”

“รู้ว่าฉันเป็นแม่ก็ทำตามคำสั่งฉัน! ไม่ต้องขึ้นเรือนและเข้ามานั่งในครัว!!”
จักรกฤษณ์พูดไม่ออก เขาขมวดคิ้วพ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิดที่เห็นแม่ตั้งใจขัดเขา
เสียขนาดนี้

เมื่อเห็นว่าบุตรชายไม่ขยับตัวตามคำสั่ง คุณพัชรวิจึงต้องจัดไม่ตายออกมา

“จักรกฤษณ์ วมลกิตติ!! คุณพัชรวิ วมลกิตติ ‘แม่’ ของแก! สั่งให้แกมานั่งในครัว!!!!”
พอคุณพัชรวิเอ่ยชื่อแซ่นามสกุลและสถานภาพพร้อมกับชี้เข้าหน้าตัวเอง ลูกชายหัวดี
อย่างจักรกฤษณ์เลยต้องพ่นลมหายใจแรงๆอีกครั้ง ก่อนจะยอมเดินปึงปึงเข้าไปนั่งใน
ครัวแต่ก็ไม่ว้ายบนให้มารดาได้ยืนขัดเต็มสองรูหู

“จะได้เป็นญาตินางเอกกันอยู่แล้ว ยังจะทำไมไม่รู้ร้อนรู้หนาวอยู่อีก!!!” คุณพัชรวิ
ตวัดสายตาดำมาที่บุตรชายปากร้าย สองมือยกขึ้นท้าวเอวแล้วแหวส่ายอย่างเหลืออด

“อ้อ!!! รู้ตัวเหมือนกันเธอว่าเป็นแค่ ‘ญาติ’!!! คราวหน้าก็ให้รู้ตัวให้มันเร็วกว่านี้ซะ
หน่อยนะ! จะได้เลิกไอ้นิสัยชอบดัดสินแทน ‘พระเอกนางเอก’ เขาซะที!!!”

ตอนที่ 18

ครัวใต้ถุนเรือนนั้น แม้จะมีลมพัดผ่านเรื่อยๆ แต่ก็ไม่ได้ทำให้จักรกฤษณ์คลาย อารมณ์ร้อนในใจลงเลย เขาเหลือบตามองไปที่บันไดขึ้นเรือนแทบจะทุกนาที หวังว่า คนบนเรือนทั้งสองคนจะก้าวลงมาบ้าง...แต่ก็ไม่! ไม่มีใครสักคนลงมา! โอ้เขาจะ ชื่นก็ชื่นไม่ได้เพราะแม่ยังยืนท้าวเอวขวางประตูครัวเอาไว้!!

“แล้วเมื่อคืนไปค้างที่ไหนมา?” คุณพัชรีเอ่ยปากถาม

“คอนโด” จักรกฤษณ์ตอบเสียงห้วน

“จะค้างที่นั่น ทำไมไม่โทร.กลับมาบอก ของขวัญเป็นห่วงแคะ” คราวนี้หญิงอวบ เริ่มต้นอบรมลูกชาย

หากเป็นปกติ จักรกฤษณ์จะไปค้างที่ไหน ก็คืนก็วัน เขาไม่จำเป็นต้องโทร.มารายงาน แต่เพราะเมื่อวาน...จักรกฤษณ์เพิ่งจะหย่อนระเบิดเรื่อง ‘ความรักและความเหมาะสม’ เอาไว้ให้จอมขวัญดูต่างหน้า ในขณะที่เจ้าตัวหายหน้าไม่กลับบ้าน งานนี้หลานชาย ของคุณพัชรีเลยรับและ กังวลวิตกจนเข้าวันนี้หน้าตาหมองหม่นอิดโรย ดีว่าอย่างน้อย อธิปแะมา คุณพัชรีเลยจัดการให้อธิปเป็นที่พึ่งของจอมขวัญเสียเลย

“เหอะ! มันยังห่วงพี่มันอีกเหรอ!” เสียงจักรกฤษณ์บอกแว่หงุดหงิดไม่พอใจ อย่าง ที่ทำเอาสาวเต็มซึ่งกำลังนั่งหั่นذنหอยอยู่ไม่ไกลต้องหันมองด้วยความอยากรู้ คุณ พัทรีเห็นสายตาสาวใช้ก็เลยต้องจัดการไล่เสียก่อน

“เต็ม เอาแกงเลี้ยงที่เสร็จแล้วตักไปให้คุณยายโสภาไป” สาวเต็มรับคำประหงๆ รีบ ลุกไปตักแกงเลี้ยงในหม้อที่เดือดปุดๆใส่ถ้วยปิดฝา แล้วเดินออกจากบ้านไปบ้านคุณ ยายที่สนิทสนมกับคุณพัชรีเป็นอย่างดี ซึ่งอยู่ถัดไปไม่กี่หลังเท่านั้น

เมื่อเหลือแค่สองแม่ลูก คุณพัชรีเลยหันมาทางบุตรชายเต็มที่

“จักร แก่ไม่พอใจเรื่องของขวัญกับคุณอธิอย่างนั้นหรือ” จักรกฤษฎ์หน้าบูดดูก็รู้ว่าไม่สบอารมณ์

“แก่ไม่พอใจตรงไหน ตรงที่สองคนนั้นเป็นผู้ชายทั้งคู่ หรือไม่พอใจเพราะกลัวว่าของขวัญจะยกให้คุณอธิสำคัญกว่าแก่” คนเป็นพี่นั่งงั้นไปเล็กน้อย แต่ไม่ยอมตอบ

จักรกฤษฎ์ไม่อยากจะยอมรับว่าเขาอยากเป็น ‘ที่หนึ่ง’ ในใจน้อง สมัยก่อน ไม่ว่าจะมีอะไร จอมขวัญเป็นต้องเรียกหาเขา จะเล่นอะไร จะปรึกษาอะไร ต้องเรียกเขาเป็นคนแรก แต่เดี๋ยวนี้...ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใครอีกคนกำลังกลายเป็นคนสำคัญในใจน้องมากกว่าเขา

...ดูอย่างเมื่อวาน เห็นเขาไม่กลับบ้าน ถ้าเป็นปกติ จอมขวัญที่แสนใจร้อนคนนั้นต้องโทร.หาเขาแล้ว เพื่อสะสางปัญหาคาใจ หรือระบายความคับข้องใจให้เขาฟัง แต่นี่อะไร...เมื่อวานมันไม่โทร.หาเขาเลยสักนิดเดียว คงจะโทร.หาอธิปสิทา!...

“ตอนที่ของขวัญรักกับหนูน้ำ แก่ไม่เคยเป็นแบบนี้”

จักรกฤษฎ์ไม่อยากจะเถียงมารดา แต่จอมขวัญตอนที่คบหากับน้ำทิพย์และจอมขวัญในตอนนี้อย่างไรจะเรียกว่าเป็นคนละคน

...ยามจอมขวัญอยู่กับน้ำทิพย์ เจ้าตัวพยายามเข้มแข็งและเป็นที่พึ่งให้หญิงสาวทุกครั้ง แต่พอจอมขวัญมาอยู่กับอธิป กลายเป็นว่าจักรกฤษฎ์เห็นพฤติกรรมที่น้องชายปฏิบัติกับอธิป เหมือนที่เจ้าตัวปฏิบัติกับเขา กับคุณพัชรีและคุณชัย!...จักรกฤษฎ์หงวแฮน รู้สึกเหมือนน้องชายเปิดเผยส่วนที่ลึกกลับที่สุดในชีวิตให้อธิปรู้จัก

...ทั้งๆที่ควรจะมีแค่ครอบครัวเขาเท่านั้นที่ได้เห็นจอมขวัญในยามอ่อนแอ ในยาม

อ้อนขอ แต่...มาวันนี้ มีอธิปอีกคนที่ได้เห็นสิ่งเหล่านั้น...

“หวงน้องละสิ?” พอมารดาแทงใจดำ จักรกฤษณ์ก็ยิ่งเจ็บ คุณพัชริออนหายใจเอือก

“คนเรานะจักร...การประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ถือว่าเป็นหน้าตาให้กับชีวิต แต่การมีคนที่เรารัก และมีคนที่รักเรา นั่นคือหัวใจของชีวิต...จักรหาหัวใจของชีวิตเจอแล้วยัง ส่วนของขวัญ...แม้ว่าเขาเจอแล้ว หลังจากนั้นต้องเป็นหน้าที่เขาที่จะรักษาหัวใจให้อยู่กับเขาให้นานที่สุด ไม่ใช่หน้าที่ของจักรที่จะไปกะเกณฑ์ มันไม่ยุติธรรมเลย ถ้าหากคนที่ยังหาหัวใจของชีวิตไม่เจอแบบจักร ไปตัดสินว่าของขวัญกับหัวใจของเขาเหมาะสมและคู่ควรกันหรือไม่”

จักรกฤษณ์อยากเถียง อยากค้านมารดา แต่...ก็ต้องทำใจยอมรับว่ามันไม่ยุติธรรมจริงๆ ถ้าหากเขาจะเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับเรื่องหัวใจของน้อง เขาเป็นพี่...แต่พี่ก็คือคนนอก เส้นทางหัวใจของน้องไม่ใช่เรื่องที่คนนอกอย่างเขาจะเข้าไปชี้ซ้ายชี้ขวาตามใจตัวเอง

“ปารี...” เสียงของจอมขวัญดังขึ้น ทำเอาคุณพัชริที่ยืนขวางประตูหันกลับไปมอง

“พี่จักรกลับมาแล้วเหรอ” จักรกฤษณ์นั่งเจ็บอยู่ในครัว จอมขวัญยืนอยู่ที่บันไดชั้นเรือน ข้าคุณพัชริสาวใหญ่ร่างอวบยังยืนบังประตูครัว น้องชายจึงมองไม่เห็นเขา และคนพี่ก็ไม่คิดจะเสนอหน้าเสนอเสียงออกไปให้น้องรับรู้เสียด้วย

“กลับมาแล้ว แต่มันออกไปซื้อของให้ป้า ของขวัญมีอะไรี่เปล่า...” เสียงของจอมขวัญเจ็บไป พอๆกับที่จักรกฤษณ์แทบจะล้มหายใจ รอคอยว่าน้องจะพูดอะไร

“...เปล่าครับ...” ประโยคสั้นๆเป็นการตัดบท แต่น้ำเสียงนั้นหมองเศร้าจนคนเป็นพี่ต้องเบือนหน้าหันไปทางอื่นแล้วกลืนก้อนแข็งๆที่สากระคายลงคออย่างยากลำบาก

“แล้วของขวัญจะพาโตไปไหนล่ะ เข้าสวนเหรอ”

“เปล่า พอดี เห็นรถพี่จักรก็เลย...”

“เดี๋ยวจักรมันก็มา ของขวัญไม่ต้องห่วงมันหรอก นั้นแหละ...พาโตไปนั่งเล่นในสวนเถอะไป” คุณพัชรโกหกหน้าซื่อ ทั้งๆที่รู้ทั้งรู้ว่าลูกขายนั่งอยู่ในครัว และได้ยินทุกบทสนทนา

“ไม่เป็นไรครับ ผมจะกลับแล้ว” เสียงอธิปดังขึ้น ทำเอาจักรกฤษณ์หึ่ง

“อ้าว ไม่อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนหรือโต”

“ไม่ล่ะครับ ผมแค่แวะมาเท่านั้นเอง” คุณพัชรได้แต่ยิ้มบาง ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าอธิปแวะมาเพราะนึกห่วงหลานชายของเธอ

หญิงวัยปลายไม้ได้พูดสิ่งใดอีก เธอรับไหวอธิปแล้วยืนมองสองหนุ่มเขาล่าลากันสั้นๆ ไม่มีการแตะเนื้อต้องตัวอื่นใด ไม่มีการมองตาหวานหยดเยิ้มเหมือนพระนางในละครหลังข่าวที่คุณพัชรดูบ่อยๆ

จะมีก็แค่...อธิปหันไปยิ้มบางให้จอมขวัญ และจอมขวัญยกมือไหว้เท่านั้น แล้วชายหนุ่มร่างสูงผู้เป็นแขกของเรือนก็เดินไปที่รถก่อนจะขับออกไป

...ทุกอิริยาบถของอธิปและจอมขวัญนั้นไม่มีการลวงล้าเกินเลยให้คุณพัชรขัดตาขัดใจ ไม่มีการอาลัยอาวรณ์ราวกับถั่วแยกจากกันวันนี้แล้ววันพรุ่งนี้จะถูกกีดกันไม่ให้เจอกันอีก ทุกอย่างเรียบง่ายและมองผิวเผินเหมือนเป็นแค่คนรู้จักที่สนิทสนมคุ้นเคยไปมาหาสู่กันเท่านั้น...มาถึงตรงนี้ คุณพัชรก็พลอยโล่งอกเล็กน้อย ที่อธิปไม่ใจเร็วแสดงความรู้สึกทุกอย่างออกมากระแทกสายตาคนแก่อย่างเธอ แม้จะตัดสินใจยอมรับในความรักของหลานชาย แต่การจะให้เธอมาพบเห็นการกอดจูบลูบคลำของหลานและ

ชายคนรักแบบ 'คาตา' มันก็ออกจะ...เอ่อ...น่ากลัวไปสักหน่อย...

...อย่างไรเสีย สำหรับคุณพัชรีคนนี้ ฝ่าย'พระ'ต้องร่างกายสูงใหญ่กำยำ หน้าตาคมเข้ม เห็นแล้วระทระทวยอยากจะเซล้มใส่อ้อมแขนวันละแปดรอบ ซึ่งคุณสมบัตินี้ อธิป ผ่านฉลุยไม่ต้องมองหาคู่แข่ง ส่วนฝ่าย 'นาง'ก็ต้องอ่อนแอ้นบอบบางและตัวเล็กราว ตุ๊กตาแก้ว ซึ่ง...แม้จอมขวัญจะไม่ได้สูงใหญ่เท่าอธิป แต่ก็นับว่าเป็นผู้ชายสูง และแม้ หัวใจจะเปราะบางและนำเสนอสาร แต่จอมขวัญก็ไม่ได้ให้ความรู้สึกแบบอ่อนแอ้นน่า ทะนุถนอมเสียเท่าไร...เพราะฉะนั้น...จะให้มาแสดงบทรักคาตา เห็นที คุณพัชรีจะ 'อิน' ยาก!

คุณป้าคอลละครเหลือบตามองหลานชาย ที่ยังเอาแต่มองไปที่รถของจักรกฤษณ์ราว กับรอคอยให้กลับมาเสียทีแล้วนึกสงสาร จักรกฤษณ์น่าจะได้มาเห็นภาพนี้...อย่างน้อย ก็จะได้รู้ ไม่ว่าจอมขวัญจะมีคนรักหรือไม่ แต่จักรกฤษณ์ก็คือพี่ชายเพียงคนเดียวที่ จอมขวัญมี

"ของขวัญ..." เสียงเรียกของคนเป็นป้า ทำเอาหลานชายต้องหันมอง

"เอ่อ...ป้ารึทำกับข้าวเหรอก ทำเสร็จรึยัง ขวัญช่วยมั๊ย" จักรกฤษณ์ที่นั่งอยู่ในครัวแทบ สะดุ้ง กวาดตามองซ้ายมองขวาหาทางหนี เกิดจอมขวัญเข้ามาตอนนี้ ความได้แตก กันพอดีว่าเขาไม่ได้ออกไปซื้อของให้มารดาตามที่คุณพัชรีกล่าวอ้าง

"ไม่ต้องเหรอก กับข้าวเสร็จหมดแล้วละ ของขวัญขึ้นไปนอนเถอะ เมื่อคืนก็นอนไม่ค่อยหลับนี่นา" ห้องนอนของหลานชาย มีไฟเปิดทั้งคืน คุณพัชรีรู้ดีว่าจอมขวัญกังวล กับคำพูดของลูกชายเธอเพียงใด เพราะไอ้ความหวงน้องไม่เข้าเรื่องแท้ๆ!!!

"ขวัญ...อยากขอพี่จักรตรงนี้..." คนเป็นพี่ที่นั่งอยู่ในครัวได้ยินอย่างไม่ต้องสงสัย จักรกฤษณ์ได้แต่นิ่งงัน

"ของขวัญ...ถ้า...เอ่อ...ถ้าสมมติว่าของขวัญมีคนรัก แล้วจักรไม่ชอบคนรักของ

ของขวัญ ของขวัญจะทำยังไงลูก” คุณพัชรีเอ่ยปากถาม แต่ไม่เจาะจงว่าใครคือคนรัก ที่ว่านั้น จอมขวัญนิ่งไปเล็กน้อย ได้แต่ก้มหน้านิ่งเม้มปากเป็นเส้นตรงอย่างอึดอั้น เขาเข้าใจความรู้สึกของน้ำทิพย์ยามเมื่อคบหากับเขาแต่ถูกมารดาทัดกันแล้ว

...ฝั่งหนึ่งรัก...เพราะเป็นคนรัก อีกฝั่งหนึ่งก็รัก...เพราะเป็นคนในครอบครัว...

“ขวัญ...ขวัญก็...ไม่รู้เหมือนกันป้ารี พี่จักรเป็นพี่ชายคนเดียวที่ขวัญมี ส่วนคนรัก...เขาก็เป็นแค่คนเดียวที่ขวัญมีเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่คนนี้ ขวัญก็...ไม่รู้...ขวัญจะรักใครได้อย่างนี้อีกมั๊ย เพราะฉะนั้น...ถ้าให้ขวัญเลือก ขวัญก็...คงเลือกไม่ได้ ต้องให้พี่จักรเป็นคนเลือกแล้วละ ว่าถ้าขวัญเป็นแบบนี้ มีคนรักเป็นคนนี้ เขายังจะรักน้องอย่างขวัญมั๊ย”

คำพูดของจอมขวัญดังลั่นอยู่ในสมองของจักรกฤษณ์ในวินาทีนั้น ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนแล้วเดินออกมาจากครัวทันที จอมขวัญนิ่งงันไปเล็กน้อยเพราะไม่คิดว่าพี่ชายจะอยู่ในรัศมีการได้ยิน

จักรกฤษณ์มองหน้าน้องชายที่เอาแต่ก้มหลบไม่กล้าสบตา

“ไปคุยด้วยกันหน่อยซิ ไช้ขวัญ”

ว่าแล้วร่างสูงก็ออกเดินนำ แต่จอมขวัญยังยืนอึ้ง ทำอะไรไม่ถูก คนพี่เลยต้องหันกลับมามอง แล้วเขกมะเหงกลงกับศีรษะน้องชายไปที่หนึ่ง ก่อนจะคว้าคอเสื้อแล้วจับลาก

“บอกว่าให้มาคุยด้วยกันหน่อย! วู้! สมองขำจริงเว้ย!” แล้วจักรกฤษณ์ก็ลากน้องชายหายเข้าไปในสวนหลังเรือน ทั้งคุณพัชรีให้มองตามแล้วส่ายหน้าไปมาด้วยความระอากับท่าทีปากร้ายใจดีของลูกชาย

“นั่นนะนางเอกนะยะ! ไปเชกหัวเขาเดี่ยวพระเอกก็โกรธหรอก! อัย!!” คุณพัชรีเริ่ม

รู้ตัวว่าซักจะชินกับฉายาใหม่ของหลานชายไปเสียแล้ว เลยต้องรีบยกมือปิดปากแล้ว
หมุนกายกลับไปทำกับข้าวกับปลาต่อ

...ส่วนนางเอกและญาตินางเอกที่หายเข้าไปในส่วนนั้น...คุณพัชรภักดิ์พาดพิงด้วยหนังสือ
เรื่องย่อละครหลังข่าวสุดที่รักของเธอทั้งหลายร้อยเล่มว่า...คินดีกันแน่นอน!!!

.....

ต้นไม้ใหญ่ในสวนนั้นให้ความร่มรื่นสำหรับยามสายได้เป็นอย่างดี แม้อากาศจะ
ร้อนอยู่สักหน่อย แต่ก็มิมีลมเย็นสบายไม่อุดอู้ จักรกฤษณ์ทอดตัวลงนั่งบนแคร่ไม้ไผ่
ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง แล้วตบมือลงกับที่วางข้างกาย รวากับเป็นคำสั่งให้น้องชายมานั่ง
ข้างกัน จอมขวัญนั่งลง แต่ก็ยังเงิบ ดาดกเอาแต่มองปลายเท้าตัวเองที่แก่งไปมา

“แหม!!” จักรกฤษณ์ต้องใช้วิธีกระแอมไอเรียกความสนใจจากน้องชาย และนั่น!
ได้ผล เพราะเจ้าตัวหันมามองเขา แต่ก็มองแค่แปบเดียว ก่อนจะดาดกมองเท้ามัน
เหมือนเดิม

...อะไระ! นี่เขาก็อ่าเขาเป็นฝ่ายจ๋อมมันก่อนด้วยการส่งเสียงแล้วนะ! ทำไมแหม่งยัง
เงิบอยู่อีก!...

“แหม!! แหม!!” จักรกฤษณ์เพิ่มการกระแอมเป็นสองที คราวนี้จอมขวัญหันมามองอีก
รอบ ปากเผยออ้าจะพูด แต่พอมันมองหน้าเขา มันก็หุบปากลง แล้วหันกลับไปมอง
เท้ามันเหมือนเดิม

...สรุปว่าเท้ามันดีกว่าหน้าพี่อย่างเขงั้นสิ!!! โธ่เว้ย! ไฉนน้องคนนี้!!!

“ไอ้ขวัญ! สรุปจะไม่คุยกันใช่มั้ย?”

“พี่จักรต่างหาก ไม่คุยกับขวัญ” เสียงของจอมขวัญที่ตอบกลับมานั้น เหมือน
เด็กขยาดตัวน้อยๆที่กลัวว่าจะถูกโกรธ อารมณ์ฮึดในใจของคนพี่ก็เลยหดฟิบกลายเป็น

นึกสงสารขึ้นมาแทน

“เปล่า...” เขาตอบเสียงอ่อย จอมขวัญหันมามองอีกครั้ง คราวนี้สายตาของน้องชาย
ทำเอาจักรกฤษณ์ต้องยื่นมือไปลูบศีรษะของมันแผ่วเบา

“ฉันจะไม่คุยกับแกได้ไง ในเมื่อแกเป็นน้องฉัน”

“พี่จักรไม่โกรธขวัญใช่ไหม”

“ฉันจะโกรธแกเรื่องอะไร” จอมขวัญกำลังจะเอ่ยปากว่าเรื่อง ‘อธิป’ แต่ก็นึกขึ้นมาได้
ว่าเขาไม่เคยพูดกับจักรกฤษณ์ว่าความสัมพันธ์ของเขากับอธิปอยู่ในขั้นไหน

“เอ่อ...ก็...ก็...” จอมขวัญได้แต่อึกอัก

“ฉันไม่ได้โกรธอะไรแก...เอ่อ...คือ...คือ...ฉันแค่...แค่คิดว่าพิกนี่แก...ไม่ค่อยมีเวลาให้
พวกฉัน แกคง...กำลังมีคนรักใหม่... ไข่ม้อย? เอ่อ...แต่แกเพิ่งเลิกกับน้ำทิพย์ มันคงไม่ดี
ถ้าแกจะมาเปิดตัวอะไรตอนนี้ ฉันขอให้แกดูๆกันไปก่อน แล้ว...เอ่อ...ยัง...ยังไม่ต้องพา
มาให้ฉันรู้จักตอนนี้หรอก แกไปศึกษาเขามาให้ดี เอาให้แน่ใจว่าคนนี้จะไม่ทำให้แก
เจ็บอีก แล้วฉันสัญญา...ถ้า...คนนอกอย่างฉันเห็นว่าแกและคนรักใหม่ของแกดูท่าจะ
ไปกันได้ตลอดรอดฝั่ง...วันนั้น...ฉันจะแสดงความยินดีกับแกด้วยตัวของฉันเอง”
จักรกฤษณ์เอ่ยปากอย่างจริงจัง เขาหันมามองน้องชายแล้วส่งยิ้มบาง

...เขาแค่ขอเวลา ขอเวลาให้ตัวเองทำใจกับเรื่องของน้องชายและความรักครั้งใหม่ที่
จอมขวัญมี มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะให้มายอมรับกันอย่างหน้าขึ้นตาบาน โดยเฉพาะกับ
พี่ชายอย่างเขาที่เห็นน้องชายอย่างจอมขวัญมีคนรักเป็นผู้หญิงมาตลอดยี่สิบกว่าปี...
แล้วพอวันนี้จะให้มายิ้มแย้มต้อนรับ ‘น้องเขย’ คนหัวดีอย่างจักรกฤษณ์ วิมลกิตติก็
เลยเกิดอาการกระอักกระอวลเช่นนี้

“พี่จักรไม่ใช่คนนอก...”

“บอกว่อกันนอกสั๊วะ เรื่องความรักของแก จันเป็นคนนอกจะไม่เข้าไปยุ่ง ส่วนเรื่องอื่นๆ จันคือพี่ของแก เพราะฉะนั้น...ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แกก็ยังเป็นน้องของจัน ถ้าเมื่อไหร่ที่ไม่ไหว มีปัญหา ทุกข์ใจ ไม่สบายใจ...ก็กลับมา...”

คำว่า ‘กลับมา’ ของจักรกฤษณ์ทำเอาจอมขวัญสะท้านไปทั้งตัว

...ที่ตรงนี้ ที่เรือนไทยหลังนี้ ที่ครอบครัวนี้...มีที่ให้จอมขวัญได้กลับมาเสมอ ไม่ว่าเขาจะทำผิดกี่ครั้ง สร้างความเสียใจให้คนที่นี่กี่คน แต่ก็ยังมีที่ทางเหลือเอาไว้ให้เขาได้กลับมาพักใจเสมอ...

มีอหามาเฝ้ามาโอบไหล่ให้น้องชายแล้วบีบกระชับราวกับจะย้ำให้จอมขวัญรับรู้

...ขอแค่กลับมา...ไม่ว่าหัวใจที่กลับมานั้นจะเจ็บช้ำเท่าไร หรือเสียหายไปสักเพียงใด...จักรกฤษณ์ก็จะดูแลน้องคนนี้ให้ดีที่สุดเท่าที่พี่คนนี้จะทำได้...

“ขอบคุณครับพี่” แแรงบีบที่หัวใจนั้น ราวกับจะคั่นน้ำตาออกมาจากใจของจอมขวัญ ร่างโปร่งสดลมหายใจเพื่อระงับอาการคลอหนวญ

“จำไว้อย่างเดียวเท่านั้นไอ้ขวัญ สำหรับจัน...แกคือน้อง ไม่ว่าอะไรจะเป็นยังไง แกก็ยังเป็นน้องจัน” คนเป็นน้องหันมองพี่ชาย และดูเหมือนตอนนั้นเองที่จักรกฤษณ์จะเริ่มรู้ตัวว่าเขาชักจะพูดจาน่าชาบซึ่งมากเกินไปเสียแล้ว...เพราะ ‘ไอ้ขวัญ’ น้องรักน้ำตาจะหยดแห้งไม่หยดแห้ง ทำท่าจะกลายเป็นเด็กขี้น้ำตาให้ขี้มูกโป่งซะแล้วนะสิ!...

“เอ่อ...เอ่อ...” พอเห็นน้องจะร้องไห้ จักรกฤษณ์เลยเริ่มพูดต่อไม่ออก เขาหันซ้ายหันขวา ก่อนจะเลื้อยไปเห็นตะกร้อเก็บผลไม้วางพียงกับต้นมะม่วงสูงใหญ่ ก็เลยรีบลুকพรวด

“อยากกินมะม่วงวะ! เก็บมะม่วงดีกว่า แกจะกินมั๊ย? ถ้าจะกินก็มาช่วยกัน ไม่ใช่นั่งกระดิกเท้าอย่างเดียว!” ว่าแล้วจักรกฤษณ์ก็เดินอาดๆไปคว้าไม่ตะกร้อขึ้นมา ยักแย้ยักยันจะสอยก็ไม่สอยสักที นัยว่ากำลังเลือกอยู่ว่าจะเอาลูกใดลูกหนึ่ง

ทว่า...มือที่กำลังถือตำตะกร้อต้องชะงัก เมื่อรับรู้ถึงความร้อนผ่าวของอ้อมแขนที่โอบรัดมาจากด้านหลัง จักรกฤษณ์นิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะเหลือบตาไปมองเบื้องหลัง เห็นศีรษะของน้องชายชุกอยู่กับไหล่เขา ขณะที่สองแขนของมันโอบรอบเอวเขาแล้วกอดไวแน่น

“...ร...พี่จักร...ที่สุดเลย...” เสียงอู้อั้นฟังแทบไม่รู้เรื่อง แต่จักรกฤษณ์กลับเข้าใจความหมายมันดี ในเมื่อแขนของจอมขวัญยังรัดเขาแน่นเสียขนาดนี้ มือหนาของเขาวางลงบนมือของจอมขวัญแล้วบีบเบาๆ

“ฉันก็เหมือนกัน...ฉันก็...” เขาเงยไป ก่อนจะเอ่ยปากต่อ “...รัก...แก...ที่สุด”

นับตั้งแต่วินาทีแรกที่เด็กชายจักรกฤษณ์วัยห้าขวบเห็นเด็กตัวน้อยในตู้อบที่โรงพยาบาล เสียงของคุณพัชรีที่ดังผ่านเข้ามาในหูของเขาในยามนั้น ผั่งแน่นอยู่ในสมองจนกระทั่งตอนนี้...และมัน...คงจะยาวนานไปจนกว่าเขาจะหมดลมหายใจ

‘...จักร...นั่นน้องของขวัญ...เป็นน้องของจักรนะลูก...จากนี้ไป จักรต้องช่วยกันดูแลน้องนะ...’

ความสัมพันธ์ของสองพี่น้องจักรกฤษณ์และจอมขวัญแน่นแฟ้นเช่นเก่าอย่างที่คุณพัชรีสบายใจว่าจะไม่เห็นลูกชายของเธอทำให้น้องชายวิตกกังวลกินไม่ได้นอนไม่หลับอีก...แต่...เจ้าสองพี่น้องนั้นชักจะเริ่มไม่รู้จักรักความพอดีเสียแล้ว เพราะช่วงนี้

ความสัมพันธ์มันดีเกินไปจน จักรกฤษณ์แย่งเวลาของจอมขวัญไปจากอธิปเสียหมด!!
นี่ถ้าเปรียบเป็นละครช่องมากสี น้อยสีอะไรนั่นแล้วละก็ จักรกฤษณ์ก็คือพระรองดีๆ
ที่มาทำให้นางเอกพระเอกเขาหมางเมิ่นกันเลยนะเนี่ย!!!

“ของขวัญยังไม่กลับหรือครับ” วันนี้อธิปแวะมาที่บ้าน เพราะตามหาตัวจอมขวัญไม่
เจอมาหลายวันแล้ว

“เอ่อ...พอดีผมแวะไปที่โรงแรมมา แต่เห็นว่าเขาออกจากที่นั่นตั้งแต่บ่าย” ชายหนุ่ม
คลาดกับจอมขวัญแทบทุกครั้งที่เขาไปหา บางครั้งแม้ไม่คลาด แต่จอมขวัญก็ติดนัด
กับ ‘พี่ชาย’ จนเขาทำได้เพียงแค่หักทลายไม่กี่คำเท่านั้น

“จะ ช่วงนี้ของขวัญกับจักรบาตีเบตยิ่งกว่าจะไปคัดทีมชาติ เลิกงานเร็ว แต่กลับบ้าน
ช้าตลอดเพราะมัวแต่แวะไปตีเบตกันอยู่นั่น! นี่ถ้าเกรงงานเสียละก็ ป้าจะสั่งตัด
เงินเดือนจริงๆ” คุณพัชรพิศได้แต่เงยบึ้งมอมเห็นแววหม่นหมองและผิดหวัง
จากชายหนุ่มตรงหน้า เธอเองก็ผ่านช่วงเวลาแห่งความรักอันหวานชื่นมาแล้ว เหตุใด
จะไม่รู้ว่ายามนี้ อธิปรู้สึกเช่นไรที่ตามหาตัวจอมขวัญแทบไม่พบ

...หลานชายของเธอก็เหลือเกิน...รักเขาแต่ไม่แบ่งเวลาให้เขา คิดว่าเขาเป็นของ
ตายรีใจ!...

เสียงรถเคลื่อนเข้ามาจอดในบริเวณบ้าน ทำเอาคุณพัชรรีบเดินไปชะเง้อคอมองดู ก็
ถึงได้รู้ว่าสองพี่น้องที่ยามนี้รักกันมาก กลับมาถึงบ้านแล้ว

เพียงครู่เดียว เสียงพูดคุยสนุกสนานถึงเกมแข่งแบดมินตันที่เพิ่งผ่านพ้นไปก็ดังลั่นมา
ตั้งแต่ดินบันได จนกระทั่งถึงบันไดชั้นบนสุด แล้วเสียงของจอมขวัญก็เงียบไปเมื่อเจ้า
ตัวเห็นว่าใครบางคนเป็นแขกยามเย็นของเรือนไทย

“พี่โต...สวัสดีครับ” เจ้าตัวเรียกชื่อ ก่อนจะส่งยิ้มแล้วยกมือไหว้ อธิปยกมือรับไหว้ ก่อน
จะเหลือบตามองจักรกฤษณ์ แต่ดูเหมือนฝ่ายนั้นจะยังแข็งข้อต่อเขาเล็กน้อย เพราะ

เพียงแค่พยักหน้ารับสั้นๆเป็นเชิงทัก ก่อนจะหันไปทางมารดา

“แม่ มีอะไรกินมั่ง หิวแล้ว”

“ไข่เจียวหมูสับ แกงโตปลา แล้วก็ปลาทอด โตทานข้าวด้วยกันนะ ป้ามีเรื่องอยากจะคุยด้วยพอดี” คุณพัชรรีบเดินเกมตัดหน้าไม่ให้อธิปขอแยกตัวกลับ เพราะเห็นว่าทั้งอธิปและจอมขวัญยังไม่ได้คุยกันสักคำ ร่างสูงอีกอีกเล็กน้อย เขานึกเกรงใจจักรกฤษณ์ที่จะต้องนั่งร่วมโต๊ะกับเขา แต่เมื่อเห็นคุณพัชรจ้องมองรอคำตอบอย่างคาดหวัง ชายหนุ่มจึงได้แต่ตอบรับสั้นๆ

พวกเขาย้ายไปนั่งที่โต๊ะเตี้ยบนพื้นยกกลางเรือน คุณชายยังไม่กลับ เพราะไปรับประทานอาหารกับลูกค้ารายใหญ่ ที่เรือนจึงเหลือแค่คุณพัชรและอีกสามหนุ่มเท่านั้น

บนโต๊ะอาหารนั้นเจียบกริบ มีเพียงเสียงซอสน้อมกระทบกันบ้าง แต่ก็ไม่ดังมากนัก คุณพัชรสังเกตเห็นสองหนุ่มอย่างอธิปและจอมขวัญมากเป็นพิเศษ หากแต่ทั้งสองไม่แสดงอาการอะไร เธอนึกชมที่อธิปไม่เสนอตัวบริการจอมขวัญด้วยการตักกับข้าวให้ เพราะนั่นอาจจะทำให้จักรกฤษณ์ยิ่งขวางหูขวางตา

...เอาเป็นว่า...กับจักรกฤษณ์ที่ทำตัวเป็น ‘พ่อหลวงลูกสาว’ นั้น อธิปทำตัวถูกชะตาใช้ได้!...แต่... สำหรับคุณพัชรคนนี้ ใจการไม่แสดงออกอะไรให้ชัดลูกหลูกตาคนแก่ก็นับว่าดีหรอก แต่..ที่ไม่มอง ไม่คุยกันเลยนี่สิ! คอละครอย่างเธอละกลัวใจพระเอกนางเอกจะเลิกกันจริงจริง!!

“เออ โต ป้ามีเรื่องอยากจะรบกวนนิดหน่อย...คือ ป้าไปคุยกับเพื่อนของเพื่อนป้า ที่เขาเป็นจิตแพทย์ เขาแนะนำว่ามีอีกวิธีหนึ่ง ที่จะช่วยทำให้ของขวัญอาการดีขึ้นอย่างรวดเร็วกว่านี้ นั่นก็คือ ให้ของขวัญลองเปลี่ยนบรรยากาศดูบ้าง อย่างเช่นไปนอนค้างที่อื่นบ้าง ได้เจอกิจกรรมใหม่ๆบ้าง ใจออกกำลังกายปลุกต้นไม้มันก็ดี แต่ถ้าทำบ่อยๆมันซ้ำซากจำเจเกินไป นี่ป้าก็เลยว่าจะหาคอนโดให้ของขวัญสักทีนึง โดยมีที่แนะนำมัย”

“เฮ้ย! หากอนโดให้ไอซ์วัญเนี่ยนะ!! มันจะไปอยู่ได้ยังไง! มันไม่ชอบห rokok!”

จักรกฤษณ์ร้องลั่นอย่างไม่เห็นด้วยทันที ทั้งๆที่เจ้าตัวอย่างจอมขวัญยังไม่ทันอัปากพูดอะไรด้วยซ้ำ คุณพัชรหันมาจิกตาใส่ลูกชาย อันที่จริงเธอก็ไม่ยอมให้จักรกฤษณ์อยู่รับรู้รับฟังห rokok เพราะรู้ดีว่าเจ้าลูกชายต้องขัด แต่ถ้าขึ้นไม่ให้ฟัง แล้วมารู้เอาทีหลัง จะกลายเป็นโววายบ้านแตกสึคราวนี้

“ถ้าอย่างนั้นก็บ้านเดียวก็ได้ โต...โตพอจะมีแนะนำให้ป้ามัย”

“บ้านเดียวมันจะไปอยู่ได้ยังไงคนเดียว! ไม่ต้องห rokok! ให้มันอยู่ที่นี่แหละ!” เป็นอีกครั้งที่จักรกฤษณ์ขัดขึ้นมา ซึ่งอธิปเห็นด้วยกับจักรกฤษณ์อย่างไม่ต้องสงสัย

“จริงด้วยครับ อย่าให้อยู่คนเดียวเลย” อธิปสนับสนุน คุณพัชรเลยหันมาทางจอมขวัญที่เพิ่งอัปากรับข่าวและไขเจี้ยวหมูสับคำโต ไม่ได้สนใจหัวข้อสนทนาที่เป็นเรื่องของตัวเองเลยแม้แต่หน่อย

“ของขวัญ หิวมากเลยเหรอลูก” คุณพัชรอดหยอกหลานชายไม่ได้ด้วยความเอ็นดู ร่างโปรงเลยต้องรีบกลืนอาหารในปากลงคอ แล้วส่งยิ้มเก๋ๆ

“ก็...วันนี้บ๊ापลังไปหน่อย แต่...เรื่องให้ขวัญไปอยู่ที่อื่น ขวัญไม่ไปได้มัยป้ารี ให้ขวัญไปอยู่คนเดียว ขวัญอยู่ไม่ได้ห rokok”

“ไปอยู่แค่เสาร์อาทิตย์เอง อย่างมากก็สองสัปดาห์ไปทีนึง”

“แต่อยู่คนเดียว...ขวัญไม่ยอม”

“ฉันก็ต้องมีคนอยู่ด้วยสินะ แต่ว่าคุณหมอเขาแนะนำมาว่า ถ้ายกโขของทั้งครอบครัวไปอยู่ด้วยเหมือนเดิม แต่เปลี่ยนแค่สภาพแวดล้อมมันก็ไม่ได้ช่วยอะไรเท่าไร เขาว่าทางที่ดีต้องให้อยู่กับคนที่สนิทในระดับหนึ่ง เพราะจะทำให้ไม่เกร็ง และก็จะช่วยให้ของขวัญได้ฝึกตัวเองในการเรียนรู้คนอื่นและยอมรับคนอื่น รู้จักเก็บอารมณ์ รู้จักควบคุมอารมณ์ คุณหมอเขายืนยันนะ ว่า“ได้ผลมาก”

“โธ้ย! ไม่ต้องเอาผลมากไปกว่านี้แล้วละแม่ ไอ้ขวัญมันก็ไม่ได้เป็นอะไรแล้ว!”
จักรกฤษณ์ค้านสุดล่ำ

“แต่แม่อยากให้ของขวัญหายขาด หรือจักรไม่อยาก?” พอถูกย้อนแบบนั้น จักรกฤษณ์ก็เจียบบกริบ พุดไม่ออกขึ้นมาทันที คุณพัชรีทำหน้านิ่งคิด เหมือนหาทางออกไม่ได้ว่าจะให้หลานชายสุดที่รักไปอยู่ที่ไหนกับใครดี ทั้งๆที่ในความเป็นจริง เธอหมายตาไว้แล้วว่าจะให้ใครช่วย...หญิงวัยปลายนั้รอร่เพียงฮึดใจเดียว เสียงทุ่มนอ่อนโยนก็ดังมาจากชายหนุ่มที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเธอ

“ถ้า...คุณป้าไม่ว่าอะไร ให้ของขวัญมาอยู่กับผมก็ได้ นะครับ” คำพูดของอธิปทำเอาทั้งจักรกฤษณ์ ทั้งจอมขวัญหันขวับมามอง

“ไม่!...”

“จริงหรือจ๊ะ?! ดีเลย!!!” จักรกฤษณ์กำลังจะค้าน แต่มารดาของเขาตัดหน้าขึ้นขมไปเรียบร้อย

“แล้วโตสะดวกให้ของขวัญไปค้างเมื่อไหร่”

“เมื่อไหร่ก็ได้ครับ แล้วแต่ของขวัญ”

“ถ้าอย่างนั้นเริ่มสัปดาห์นี้เลยนะจ๊ะ!” คุณพัชรืรวบรัดตัดความพร้อมรอยยิ้มเต็มแก้มอย่างที่ไม่ม่ใครสักคนกล้าค้านอะไรขึ้นมาอีก จักรกฤษณ์ึกเช่นซี่วมารดา หากแต่ทำอะไรไม่ได้

...ถ้าจะทำกันถึงขนาดนี้! ทำไมไม่ผูกโบว์ไอซ์วัญแล้วใส่พานทองยกให้คุณอธิปไปซะ
เลยล่ะ! วุ้ย! หงุดหงิด!!!!...

.....

...แล้ว...จู่ๆ จอมขวัญก็ต้องไปค้างบ้านอธิปเสียแบบนั้น...

ร่างโปร่งนั่งตัวเกร็งมาในรถ เขายังงงๆอยู่เลยว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ อยู่ดีๆคุณพัช
รก็บอกว่ามีจิตแพทย์แนะนำให้เขาลองเปลี่ยนที่อยู่ดูบ้าง แล้วอธิปก็เสนอให้ไปค้างที่
บ้าน จากนั้นคุณพัชรก็เห็นดีเห็นงามด้วย แล้ว...เขาก็กระโดดขึ้นรถมากับอธิป...

“พีโต...ไม่น่าต้องลำบากเลย...” จอมขวัญเอ่ยปากขึ้นมา

“แล้วจะให้พี่ปล่อยของขวัญไปอยู่ที่ไหนคนเดียวอย่างนั้นนะเหรอ?” เสียงของอธิป
ค่อนข้างแข็งกระด้าง อย่างที่ทำเอาคนฟังขมวดคิ้วเล็กน้อย

“พี...โกรธขวัญอยู่เหรอ” อธิปนิ่งไปเล็กน้อย อันที่จริงก็ไม่เชิงว่าเขาโกรธ เพียงแต่...
เขาแค่รู้สึกตัวเองไม่สำคัญสำหรับจอมขวัญ ไม่ต้องเจอหน้ากันเป็นสัปดาห์ก็ได้
โดยไม่รู้สึกอะไร

“พีโต โกรธขวัญเรื่องอะไร” เห็นไหม...เจ้าตัวยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำเรื่องให้เขานึกน้อยใจ
อีกแล้ว

ร่างสูงเสียวรถเข้าจอดข้างทางแล้วเปิดไฟกะพริบขอทางเอาไว้ เขานั่งตัวตรง สายตา
มองตรงไปข้างหน้า ไม่แม้แต่จะหันมามองคนข้างกาย

“ช่วงนี้เราไม่ได้เจอกันเลย”

“...ก็...บริษัทพีโตไม่มีดีลังงานกับที่โรงแรมแล้วนี่นา”

“ต้องอยู่ในช่วงดีลังงานเท่านั้นหรือ เราถึงจะได้เจอกัน” จอมขวัญเผยอปากค้างเพราะ
เถียงไม่ออก

“พอพีไปหาตอนเที่ยง ของขวัญก็ไม่ว่าง พอพีแวะไปตอนบ่าย ของขวัญก็ออกไปดี
แบดกับคุณจักรแล้ว พอพีโทรหาตอนกลางคืน ของขวัญก็ง่วง...พีขอเวลาแค่นิดเดียว
จากของขวัญ ของขวัญให้พีบ้างได้มั๊ย” ร่างสูงนึกหงุดหงิดทุกครั้งที่เขาารู้สึกว่าตัวเอง
เหมือนไม่มีคุณค่าในชีวิตของจอมขวัญ ทั้งๆที่รัก...แต่เหมือนอีกฝ่ายไม่ต้องการ...

“พีโต คือของขวัญ...ช่วงนี้ขวัญ...” จอมขวัญพูดไม่ออก ช่วงที่ผ่านมานี้ เขาพยายามอยู่กับ
จักรภพจนให้มากที่สุด เพราะไม่อยากถูกจักรภพหลบหน้าหรือมีนตึงใส่อีก แต่ใน
ขณะเดียวกัน...เขากลับให้เวลากับอธิปน้อยลง

“ช่างมันเถอะ...”

“พีโตโกรธขวัญอยู่ จะช่างมันได้ยังไง” จอมขวัญคว้าแขนอธิปเอาไว้

“...ขวัญขอโทษ ขวัญไม่ได้ตั้งใจจริงๆ” ดวงตาอ่อนหวานของจอมขวัญนั้น แทบจะทำ
เอาร่างสูงลืมความรู้สึกตลอดหลายวันที่ผ่านมาเสียสิ้น ให้ตายเถอะ...

อธิปเพื่อนสายตาดำหนีออกไปทางกระจกข้าง เพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขาหาย
โกรธหายเคืองแล้ว ขอแกล้งคนที่ชอบลืมหืมเขาเสียหน่อยเถอะ

ร่างสูงบิดแขนตัวเล็กน้อย พอให้คลายออกจากการเกาะกุมของคนที่นั่งอยู่ข้างกาย
ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเข้าเกียร์ กดถอนไฟกะพริบ แล้วจึงหมุนพวงมาลัยพารถออกสู่ถนน
ใหญ่อีกครั้ง เขาไม่พูดอะไรอีกเลย ทั้งให้จอมขวัญได้แต่มองตามด้วยความเสียใจ

และสำนึกผิด

.....

บ้านเดี่ยวหลังเล็กที่จอมขวัญเคยมา ยังคงเหมือนเดิมทุกประการ หากแต่คราวนี้สิ่งที่ไม่เหมือนเดิม ก็เห็นจะเป็นเจ้าของบ้านอย่างอธิปที่ไม่สนใจใยดีเขาเลย จอมขวัญได้แต่เดินตามอีกฝ่ายตั๋ยๆ ขึ้นมาถึงห้องนอน แต่อธิปก็ยังไม่พูดอะไรอยู่ดี

...แล้วต้องให้เขาเป็นฝ่ายง้อนะหรือ?...

จอมขวัญคิดหัวแทบแตกว่าจะง้ออธิปยังไง สมัยที่คบหากับน้ำทิพย์และหญิงสาวคนอื่นๆ ก่อนหน้านี้ ตอนจะง้อ เขาก็ซื้อดอกไม้ช่อโตๆ หรือขนมอร่อยๆ แล้วก็เทียวไล่เที่ยวซื้อตามสรรพภาพผิตจนอีกฝ่ายใจอ่อน แต่...กับอธิป...ถ้าเขาซื้อดอกไม้ช่อใหญ่ หรือขนมมาให้ มีหวังได้ถูกโกรธกว่าเดิมแน่ๆ...

“ของขวัญจะอาบก่อน หรือจะให้พี่อาบก่อน” เสียงของอธิปดังขึ้น ทำเอาคนกำลังคิดหาวิธีง้ออีกฝ่ายต้องเงยหน้ามอง

“ขวัญอาบมาแล้วจากสนามแบดฯ”

อธิปพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะรีบหมุนกายเดินหนีเข้าห้องน้ำ เพราะสายตาน้อยอกน้อยใจ เสียใจสำนึกผิดที่อีกฝ่ายใช้มองเขาอยู่ตอนนี้ ยิ่งทำให้ใจอ่อนหนักกว่าเดิม อยากจะเดินเข้าไปกอด อยากปลอบให้สบายใจว่าเขาไม่ได้โกรธเคืองอะไรอีกแล้ว แต่...ถ้าทำอย่างนั้น เขาก็จะอดเห็นว่าจอมขวัญจะมีวิธีการง้ออย่างไรบ้างนะสิ...

จอมขวัญมองตามแล้วยิ่งรู้สึกอ่อนล้าไปทั้งใจ เขาไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรให้อธิปหายโกรธ...หรือจะปรึกษาใครสักคนดี? แล้วจะปรึกษาใครล่ะ? พี่จิ้งจอกหรือ? มีหวังเรื่องของเขากับอธิปได้แตกนะสิ จะปรึกษาป้า...ก็กลัวป้าจะยกละครหลังข่าวก่อนข่าวมาเป็นตัวอย่างให้ปวดหัว ส่วนลุงชัย...ป้านี้อาจจะยังคุยงานกับลูกค้าอยู่ก็ได้...ถ้าอย่าง

นั่น...ถ้าอย่างนั้น...หรือว่าปรินซ์น้ำทิพย์ดี?

ชายหนุ่มตัดสินใจเลือกตัวเล็กสุดท้าย เพราะน้ำทิพย์น่าจะให้คำแนะนำเขาได้ไม่มากก็น้อย ร่างโปร่งเปิดประตูระเบียงเดินออกไปด้านนอก เขาทรุดตัวลงนั่งบนม้านั่งยาว ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมากด

‘ว่าไงคะ คุณจอม’

“คุณน้ำ...เอ่อ...ตอนนี้ สะดวกคุยมั๊ยครับ”

‘สะดวกค่ะ คุณจอมมีอะไรหรือคะ’

“เอ่อ...คือ...คือ...เพื่อน...เพื่อนผม...เพื่อนผมเขา เขาทะเลาะกับแฟน...เอ่อ...ก็ไม่เชิงทะเลาะ คือ...คือแฟนโกรธเพื่อนผมนะครับ แล้ว...แล้วเพื่อนผมก็เลยมาปรึกษาว่าจะจ้องังไงดี คือ...แฟนเพื่อนเขาค่อนข้าง...ค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่ นิ่งๆ แล้วก็ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ เอ่อ...คุณน้ำมีคำแนะนำมั๊ยครับ” จอมขวัญคิดว่าตัวเองหุฟาด เพราะเขาได้ยินเสียงหัวเราะคึกคักมาจากปลายสาย หากแต่ก็แค่แปบเดียว ก่อนที่น้ำทิพย์จะตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังกลับมา

‘ถ้าเป็นน้ำ น้ำจะไปกอดแฟนน้ำแน่นๆ เอาแบบกอดให้เดินหันน้ำไม่ได้เลย แล้วน้ำก็จะขอโทษเขา บอกเขาน้ำเสียใจ น้ำผิดไปแล้ว ทำให้เขาเห็นว่าน้ำสำนึกผิดจริงๆ แล้วก็ไม่ต้องอยากให้โกรธ น้ำเชื่อว่าฟิอริ...เอ่อ...น้ำเชื่อว่าแฟนของเพื่อนคุณจอมจะต้องหายโกรธแน่นอนค่ะ’

“ก...กอดหรือครับ?”

‘ค่ะ ต้องกอดแน่นๆด้วยนะคะ’

“เอ่อ...ครับ...” จอมขวัญได้แต่รับคำ แม้จะไม่เชื่อนักว่ามันจะได้ผลจริง แต่ก็อย่างที่น้ำทิพย์ว่า ‘กอดแน่นๆ ให้เขาเดินหนีไม่ได้’ อย่างน้อยถ้าอธิปไม่เดินหนี เขาก็จะได้มีเวลาอธิบายว่าเพราะอะไร เขาก็ถึงไม่มีเวลาให้อธิปเลย

‘แล้วถ้าสำเร็จ โทร.มารายงานน่าด้วยนะคะ’

“เอ่อ...ครับ...”

‘จริงสิ คุณจอม...คุณจักรกฤษณ์เขา...เอ่อ...เขาเป็นยังไงบ้างคะ’

“เป็นยังไงบ้าง หมายความว่ายังไงครับ”

‘เอ่อ...เขา...สบายดีไหมคะ’

“ครับ พี่จักรสบายดี คุณน้ำมีอะไรรีไปเล่าครับ”

‘ไปเล่าหะคะ’ จอมขวัญคุยกับหญิงสาวอีกหลายประโยค ดูเหมือนน้ำทิพย์จะอยากรู้เรื่องของจักรกฤษณ์จนเขายังนึกสงสัย หรือระหว่างสองคนนี้มีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้นหรือ? จอมขวัญไม่กล้าถามจากหญิงสาว หากแต่จะไปเค้นเอากับจักรกฤษณ์ เขาก็คิดว่าตัวเองอาจถูกพี่ชายเหวี่ยงใส่เสียก่อน

สองหนุ่มสาวลาลากันสั้นๆ ก่อนจอมขวัญจะกอดตัดสาย พอดีกับที่ประตูระเบียงเปิดออก

“ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าไป ของขวัญ” อธิปอาบน้ำเสร็จแล้ว ถึงได้ออกมาตาม เพราะแม้อจอมขวัญจะบอกว่าอาบน้ำมาแล้ว แต่เสื้อผ้าที่ใสก็ไม่ได้สบายพอจะกระโดดขึ้นเตียงแล้วนอนได้เลย จอมขวัญหันมามอง ยังไม่ทันโต้ตอบอะไร ร่างสูงก็หมุนตัวเดินกลับเข้าไปในห้อง จอมขวัญรีบลุกขึ้นเดินตาม เขาปิดประตูระเบียง รุดมาแล้วจึงหันมา

ทางอธิปที่กำลังเอาผ้าเช็ดตัวไปตากที่ราวผึ่ง

ร่างโปรงเดินตรงเข้าไปหาทันที และพออธิปหันกลับมา เขาก็สวมกอดแน่น ชุบน้ำลงกับอก กลืนผงซักฟอกจากเสื้อยืดสำหรับใส่นอนของอีกฝ่ายลอยเข้าจมูกจนจอมขวัญต้องชุกหน้าลงมากกว่าเดิม

“ของขวัญ...”

“ขวัญขอโทษ...ขวัญแค่อยากให้พี่จ้กรับเรื่องของเราได้เร็วๆ ขวัญอยากให้เขาเห็นว่าถึงขวัญจะมีฟีโต แต่ขวัญก็ไม่ลืมเขา...แต่...มันกลายเป็นว่าขวัญให้เวลาฟีน้อยลง ขวัญขอโทษ” คำขอโทษในท้ายประโยคนั้นยิ่งฟังดูอ่อนระโหยจนอธิปหมดแรงจะแก้งต่อไป

“เงยหน้าขึ้น” จอมขวัญเงยหน้าตามที่อีกฝ่ายบอก

“แล้วก็ปล่อยฟี” แต่พอประโยคถัดมาของอธิปเท่านั้น ร่างโปรงถึงกับใจหาย สองแขนเหมือนจะล้าแรง แต่ก็ฮึดรัดแน่นกว่าเดิม แล้วสายหน้ารัว

“ไม่”

“พี่บอกให้ปล่อยฟี”

“ไม่” เจ้าตัวยังเอาแต่สายหน้า ไม่ยอมปล่อยทำเดี๋ยว จนอธิปต้องเป็นฝ่ายปลดสองแขนของจอมขวัญลง ร่างโปรงใจเสีย ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะง้อยากขนาดนี้ เขาตัดสินใจจะเอ่ยปากถามว่าทำยังไง อธิปถึงจะหายโกรธ แต่ไม่ทันได้พูด ก็เป็นฝ่ายอธิปที่ก้มลงจูบปิดปากเขาเสียก่อน

“อ้อ...” รสจูบไม่ทันตั้งตัว แต่จอมขวัญกลับเต็มใจยอมรับมันอย่างยินดี เขาหลับตาลง

รับรู้สัมผัสร้อนผ่าวแต่หวานจับใจ อธิปจวบเล่มไปตามริมฝีปาก สองมือยอมปล่อยแขน จอมขวัญแล้วเลื่อนไปลูบไล้แผ่นหลัง พลังดันให้เข้ามาใกล้

ริมฝีปากหนาถอนออกไปแล้ว ดวงตาคมมองทั่วใบหน้าชาวอย่างรักใคร่

“ที่บอกให้ปล่อย เพราะของขวัญกอดพีแน่นเกิน จวบลำบาก” ดวงตาคมนั้นส่อแวว
อยากล่อเลียนและหยอกเย้าไปในคราวเดียวกัน อย่างที่ทำเอาจอมขวัญนึกหมั่นไส้...
ทำอย่างกับตัวเองจวบเก่งอยู่คนเดียวนี้! ไม่รู้ชะแล้ว ว่าจอมขวัญ วัฒนกิตติคนนี้ก็
‘เขี้ยว’ ไม่น้อยหน้าหรอก...

แม้ร่างกายจะไม่สูงหนาเท่าอธิป แต่จอมขวัญก็มีเรียวแรงอย่างที่คุณชายคนนี้มี เขาดัน
ร่างสูงไปจนขีดผนังฝั่งหนึ่ง ก่อนจะเป็นฝ่ายยื่นริมฝีปากขึ้นไปประกบ เสียงครางเครือ
ของชายหนุ่มสองคนดังเบาๆในห้องนอนที่เปิดเครื่องปรับอากาศเสียเย็นฉ่ำ ทว่ารส
สัมผัสเริ่มร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆจนทำให้ชักจะร้อนรุ่มขึ้นทุกที อธิปเบี่ยงใบหน้าลงเข้าซุก
ใช้กับชอกคอขาว กลิ่นสบู่อ่อนๆผสมปนเปกับกลิ่นกายของจอมขวัญทำให้อธิปอดใจ
ไม่ไหว เขาดูดดิ่งผิวเนื้ออ่อนและเลียไล้ด้วยปลายลิ้นฉ่ำชื้น ขณะที่สองมือลูบมันเอว
ของจอมขวัญเบาๆแล้วรั้งให้เข้าแนบชิดรับรู้ตัวตนของเขา ริมฝีปากหนาเลื่อนกลับขึ้น
ไปที่ข้างใบหูอีกครั้ง แล้วกระซิบเสียงสั่นพราว

“ของขวัญ...คินนี้จะป็นฝ้ายง้อพี หรือจะให้ฟิงอ”

จอมขวัญเหลือบตามอง กระตักยืมบาง แต่อธิปกลับมองว่ามันเป็นรอยยืมยั่วเย้าเขา
เหลือเกิน

“ขวัญ...ง้อเอง”

ความร้อนรุ่มของริมฝีปากหนาประทับแนบลงกับชอกคอขาวครึ่งแล้วครึ่งเล่า จมูกโด่งเป็นสันไซ้ผิวเนื้อขาวแล้วดูดซับกลิ่นเนื้อที่ผสมไปกับกลิ่นสบู่อ่อนๆ กระตุ้นความต้องการให้อธิปจนปวดหนึบไปทั้งร่าง ฝ่ามือหนาลูบไล้ต้นขาแน่นอย่างเพลิดเพลิน ก่อนจะจับมันแยกออกช้าๆแล้วแทรกกายลงกางกัน บดแนบความร้อนพะฝาวลงสัมผัสกับความตื้นตัวของคนที่นอนอยู่ใต้ร่างเขา

“อ้อ...พีโต...”

“หืม?” เสียงทุ้มครางถามเมื่อรับรู้ฝ่ามือของจอมขวัญกำลังผลักร่างเขาให้ออกห่างเบาๆ หากแต่อธิปก็หมกมุ่นอยู่กับร่างขาวมากเสียจนทำเป็นเมินเฉยต่อแรงนั้น ใบหน้าคมเข้มยังชุกอยู่กับชอกคอ ช้ายบ้าง ขว้างบ้างแล้วแต่อารมณ์ปรารถนา

“ไหนว่าจะให้ขวัญอ้อ...อ๊ะ!...ขวัญจะอ้อเอง...อ้อ...” เสียงของจอมขวัญเริ่มขาดหายเมื่อมือสากอุ่นนั้นลากเลื้อยไปยังเนื้อสะโพกเบื้องหลังแล้วบีบคลึงเนินเนื้อนั้นแรงๆ ก่อนจะแทรกสอดปลายนิ้วเข้าหาร่องเร้นร้อนผ่าว

“อ๊ะ! พีโต...อ้า...” ร่างขาวบิดเร้าด้วยความรัญจวนจากปลายนิ้วแข็ง หากแต่เสียงร้องของเขาก็ต้องสิ้นสุดแต่เพียงเท่านั้น เมื่ออธิปยึดตัวขึ้นมาเสมอในระดับสายตาแล้วบดจูบแนบแน่นดูดกลืนทุกเสียงลงลำคอของเขาไป ยาวนานจนแทบลืมหายใจ เมื่อร่างข้างใต้คุ้นเคยกับการแทรกสอดแล้ว ชายหนุ่มจึงถอดถอนปลายนิ้วออกและยอมปล่อยรอยจูบอันแสนหวานนั้น

“รอพีก่อนนะ” เขาลุกจากเตียงไปหยิบอุปกรณ์ป้องกันมาสวมใส่ ก่อนจะกลับมาอีกครั้งแล้วเข้าแทนที่ความว่างเปล่าในร่างกายของร่างโปร่งด้วยกายของเขาเอง

“อา...ของขวัญ...” จอมขวัญสุดลมหายใจเข้าลึกเพื่อระงับความฮึดอัดที่แสนหวาน เขาไต่แต่นอนนิ่ง หอบหายใจ ใบหน้าขาวขึ้นสีกำเพราะความร้อนรุ่มจากเบื้องล่างที่

ไหลเวียนไปทั่วร่างกาย อธิปมองใบหน้านั้นนิ่งนาน ก่อนจะค่อยๆอัดกายเนิบช้าเข้าหาช่องทางร้อนผ่าวที่แสนรัดรีง

“อ้อ...” เสียงครางจากร่างข้างใต้ดังขึ้น เล็บจิกลงกับไหลเขาขณะที่ดวงตาเรียวขมปิดแน่นด้วยความทรمانที่แสนวาบหวาม เน้นนานกว่าที่ทุกอย่างจะลืกล้าแนบสนิท ใบหน้าหล่อเหลาของจอมขวัญชุ่มไปด้วยหยาดเหงื่อที่ผุดกระจาย อธิปได้แต่ยิ้ม แล้วใช้หลังมือปาดออกให้อย่างแผ่วเบา ร่างโปรงลืมตามอง เขาหลบหายใจน้อยๆ แต่ก็ยังส่งยิ้มให้

“ไหนดว่าจะให้ขวัญง้อใจ...” น้ำเสียงนั้นอ่อนระโหย เพราะความอึดอัดที่เกิดขึ้นกับช่วงล่าง

“อยากง้อจริงหรือ”

“จริง อ๊ะ!!” ขาดคำ อธิปก็พลิกกายลงไปในอนราบบกับเตียงแล้ววัดร่างของจอมขวัญให้มาอยู่ด้านบน ทั้งๆที่ทุกอย่างยังเชื่อมสนิท ร่างโปรงเกร็งเหือกกับความหวานล้ำที่หมุนควงอยู่ภายในกายเขา

“ถ้าจะง้อพี่...ของขวัญต้องง้อ ‘ทำนี่’ ...ทำเป็นรีเปลา” น้ำเสียงของอธิปนั้นเจือแววอยากล้อเลียน สองมือหนาใหญ่บีบกระชับเนินเนื้อสะโพกให้ช่องทางร้อนยิ่งตอดรัด ร่างกายของเขามากกว่าเดิม จอมขวัญบิดกายอยู่บนร่างของอธิปอย่างเสียวซ่า เขาได้แต่เหลือบตามองอธิปอย่างนึกเจ็บใจที่ถูกอีกฝ่ายทำทนาย

...ถึงเขาจะไม่เคยเป็นฝ่ายทำ ‘ทำนี่’ แต่สมัยก่อน ช่วงที่เจ้าชู้เกเร จอมขวัญก็เคยถูกผู้หญิงที่ควงกันมา ‘ทำทำนี่’ ให้อ่อยๆ...

ร่างโปรงสุดลมหายใจเข้าปอดลึก ก่อนจะค่อยๆยันกายขึ้นนั่งบนร่างสูงใหญ่ของอธิป เขาระดุกเล็กน้อย ยามสิ่งที่แนบสนิทอยู่ภายในขยับครูดเมื่อเขาพยายามจัดการเข้าทั้งสองข้างให้ยันกับพื้นเตียงอย่างสบายที่สุด

“อ้อ...อา...” ยิ่งขยับเพื่อหาจุดสมดุลในการรับน้ำหนักร่างกายมากเท่าไร จอมขวัญก็ยิ่งเสียวซ่ามากขึ้นทุกที สมาธิทั้งหมดเพ่งรวมไปยังจุดที่เชื่อมต่อนานกว่าหัวเข่าทั้งสองข้างที่กำลังถ่วงน้ำหนักกายของเขาเสียอีก

เสียงครางในลำคอของอธิปดังเข้ามาในหูเขา แต่จอมขวัญแทบฟังไม่รู้เรื่อง เขาได้แต่หลับตาแน่น สองมือยันกับหน้าท้องแกร่งของอีกฝ่ายเพื่อไม่ให้เบี่ยงหลังแนบสนิท และลึกล้ำมากไปกว่านี้ เพราะแค่นี้ เขาก็แทบจะหายใจไม่ออกกับความอึดอัดนั้นแล้ว

“อา...” มือหนานวดวนอยู่แต่เนื้อสะโพกทั้งสองข้างของจอมขวัญ อธิปกำลังกระตุ้นให้อารมณ์ของเขาพุ่งทะยานจนยอมขยับกายสว่นกระแทกกับสิ่งที่แทรกอยู่ภายใน เพียงครู่เดียว จอมขวัญก็เริ่มคุ้นเคยกับความอึดอัดนั้น เขาขยับกายขึ้นลงช้าๆตามการชักนำของสองมือหนาใหญ่ที่โอบรอบสะโพกเขาอยู่

“อ๊ะ! อ้า...” มันแน่นตึงไปหมดทุกส่วน แต่ในความคับแคบและตอึดอัดนั้นคือความซาบซ่านที่ปั่นป่วนอยู่ในช่องท้องจนโหมกระพืออารมณ์ให้จอมขวัญยิ่งขยับกายขึ้นลงเพิ่มความลึกล้ำให้กับส่วนที่สอดแทรกอยู่ เขาได้ยินเสียงอธิปคราง ฝ่ามือหนาที่จับสะโพกเขาบีบแน่น ขณะที่ส่วนที่แข็งขึ้นสว่นทะยานรับกับการขยับกายของเขา

อารมณ์หวนนำพาให้สติทั้งมวลขาดฝั่ง จอมขวัญไม่รู้อะไรอีกแล้วนอกจากการขยับกายพาเขาและอธิปให้ทะลึกละลายไปด้วยกัน ไอร้อนระอุที่อ้งบนผิวหนังกลั่นเป็นหยาดเหงื่อไทรมกาย ริมฝีปากบางเผยอหอบและปล่อยเสียงครางเครือไม่หยุดจนกระทั่งร่างโปร่งผวาเหือกเมื่อมือหนาที่บีบขย้าสะโพกเขาอยู่บังคับให้เบี่ยงล่างกดแนบลงรับความร้อนแข็งขึ้นให้มันกระแทกเข้าลึกแนบแน่น

“อา...” เสียงอธิปครางห้าว อาการตอึดร้อนผ่าวของจอมขวัญบีบเค้นให้ร่างกายเขากลิ่นไอร้อนพุ่งอัดออกมาทุกหยาดหยด ก่อนที่จอมขวัญจะทะลึกละลายตามาจนเปรอะเลอะไปทั่วหน้าท้องของเขา ร่างขาวที่บัดนี้ขึ้นสีเรื่อและมีเหงื่อผุดไทรมยังคงสะท้อนเกร็ง ปากทางร้อนเด่นดูบราวกับจะดูดกลืนอธิปยิ่งกว่าเดิม

“อา...พีโต...” จอมขวัญได้แต่ครางเสียงแผ่วอย่างหมดแรง ก่อนจะทรุดกายลงนอนทับกับอกหนา เขาหลับตาลงแล้วหอบหายใจหนักราวกับไม่เคยได้หายใจมาก่อน มือหนาที่เมื่อครู่มันบังคับกดดันให้เขาตอบรับการแทรกสอดนั้น มาบัดนี้กลับลูบแผ่นหลังเขาอย่างอ่อนโยน

“หึ่ม?...” อธิปครางตอบ พยายามปรับลมหายใจให้เป็นปกติ แต่ริมฝีปากและจมูกยังมอบรอยจวบแผ่วเบาลงกับศีรษะขึ้นเหนือของจอมขวัญ

“ขวัญเหนื่อย...” เสียงที่ตอบกลับมานั้นอ่อนระโหยโรยแรง เขาได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ จากร่างที่ถูกเขานอนทับ แต่จอมขวัญก็เหนื่อยเกินกว่าจะหันไปมองด้วยสายตาขุ่นๆ ได้แต่นอนนิ่งๆ ปลอยให้มืออีกฝ่ายลูบหลังลูบไหล่ที่ขึ้นเหนือและร้อนผ่าว ไอเย็นของเครื่องปรับอากาศที่เป่าลงมาทำให้รู้สึกเย็นสบายได้ครู่เดียว ก็ชักจะเริ่มหนาวเสียแล้ว

“ขวัญหนาว...” เขายังเหนื่อย และไม่ยากแม้แต่จะลุก เลยได้แต่พึมพำบอกอธิปที่ยังถูกเขานอนทับ เสียงหัวเราะของอธิปดังขึ้นอีก หากแต่คราวนี้มีประโยคตามหลังเสียงหัวเรานั้นด้วย

“หนาวก็ลุกไปนอนดีๆ สิ” เพราะท่านอนตอนนี้ของจอมขวัญคือยังนอนทับอยู่บนตัวเขา ผ้าห่มอยู่ส่วนใดของเตียงก็ไม่รู้ในเมื่อเพิ่งจะเสร็จสิ้นภารกิจกันมาชนิดที่อธิปยังไม่ได้ถอนกายออกจากร่างข้างบนด้วยซ้ำ แผ่นหลังเปล่าที่ขึ้นจากเหนือของจอมขวัญถูกเป่าด้วยลมเย็นจากเครื่องปรับอากาศ ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องหนาวแน่นอน

“ขวัญลุกไม่ไหว” เสียงของจอมขวัญเริ่มอู้อี้ลงทุกทีราวกับเจ้าตัวกำลังจะเข้าสู่นิทราในไม่ช้า อธิปยิ้มบางอย่างนึกเอ็นดู สองมือเลื่อนลงไปยังสะโพกของร่างโปรงแล้วยกขึ้นช้าๆ เพื่อถอดถอน เขาต้องกลั้นอารมณ์เอาไว้ยามมันเคลื่อนผ่านความร้อนรุ่มและตอдрัดออกมา ใจจริงอยากเป็นฝ่าย ‘จ้อ’ จอมขวัญบ้าง แต่เห็นจะหลับแหล่ไม่หลับแหล่แล้วเลยนึกสงสาร ยอมเบี่ยงกายของร่างโปรงลงนอนราบกับเตียงแต่โดยดี ขนาดถูกเขาพาลงนอนบนเตียงแล้ว รายนันยังหลับตาทำท่าจะไม่รับรู้อยู่เลย

“เหนียวขนาดนี้เลยหรอ” เขาถามพร้อมหัวเราะน้อยๆ ไล่หลังมือลงกับแก้มขาวอย่างแผ่วเบา

“คราวหน้าลองสลับกันบ้างมั้ยละ จะได้รู้ว่ามันเหนียวจริง” จอมขวัญลืมนดาขึ้นมาพูด หากแต่สายตาอ่อนหวานที่อธิปมอบให้ก็ทำเอาเขาต้องชกหน้าลงกับหมอนมากกว่าเดิม ปลายเท้าวัดไปมาเล็กน้อยเหมือนจะหาผ้าห่ม ก็นอนเปลือยท่าลมเครื่องปรับอากาศแบบนี้มันหนาวน้อยเสียเมื่อไหร่

เนื้อผ้าหนานุ่มถูกห่มลงบนกายเขาอย่างแผ่วเบา จอมขวัญนิ่งไป ไม่ต้องลืมนดาขึ้นมา มองก็รู้ว่าใครเป็นคนห่มให้เขา

...ไม่ใช่ไม่เคยคิด...เขาเคยอยากเป็นฝ่าย ‘กอด’ อธิปบ้าง อย่างที่เคยทำสมัยที่คบหากับผู้หญิง... แต่พอมาคิดดูแล้ว ถ้าหากเขา ‘กอด’ จนอธิปเหนียว ไม่มีแรงมาดูแลเขาแบบนี้ก็แย่นะสิ เขาถูกอีกฝ่ายดูแลจนเคยตัว ถูกรักถูกเอาใจใส่จนแทบลืมไปแล้วว่าหากกลับกันบ้าง เขาจะต้องทำยังไง...

“อืมอะไร...” เสียงทุ้มถามที่ข้างหู จอมขวัญเลยเพิ่งรู้ตัวว่าเขากำลังอืมทุกอย่างที่หลับตา และหน้าซีกหนึ่งซีกอยู่กับหมอน

“เหนียว...” เขาไม่ตอบ แต่อ้างคำว่าเหนียวแทน

“ขอบคุณนะของขวัญ ที่ยอมเหนียวเพื่อพี่” อธิปรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ชาย แต่จอมขวัญกลับยินดีให้เขากอดอย่างไม่มีข้อแม้

จอมขวัญขยับผ้าห่มขดตัวซุกอยู่ในไอรุ่นของเนื้อผ้าหนานุ่ม แล้วตอบจิมง่าเสียงเบากลับไป

“รู้ว่าขวัญยอมเหนียวก็ดูแลขวัญให้มากกว่านี้แล้วกัน...” ไม่มีคำสัญญา ไม่มีคำสาบาน

ไม่มีการประกาศตัวว่าอธิปจะดูแลทุกลมหายใจ หากมีเพียงแค่อรอยจูบอุ่นแนบลงข้าง
ขมับเขาแทนคำพูดทั้งหมด จอมขวัญยิ้มกับตัวเอง ก่อนจะจมดิ่งเข้าสู่นิทราในไม่ช้า
ไม่มีอ้อมกอดของอธิป ไม่มีไออุ่นของอธิป แต่ในความฝันอันลางเลือนนั้น เขารู้สึกถึง
มือใหญ่ที่ประดับประดาอย่างสวยงามอย่างแผ่วเบา ขณะที่มือใหญ่อีกข้างช่วยเช็ดเนื้อเช็ด
ตัวอย่างอ่อนโยน

...มือใหญ่ๆ...ของผู้ชายที่ชื่ออธิป...พี่โตของเขา

.....

เก้าโมงกว่า...จอมขวัญถึงลิ้มดาดื่น ตอนนั้นบนเตียงมีเพียงเขาคนเดียว ชายหนุ่มลุก
ขึ้นนั่งช้าๆเพราะยังเจ็บขัดไปหมดทั้งเบื้องล่าง และพอลุกขึ้นมาแล้ว ก็ถึงได้เห็นว่า
บนร่างกายเขามีเสื้อผ้าสวมครบทั้งบนและล่าง ทั้งๆที่เมื่อคืนหลับตั้งแต่เสร็จสิ้น
ภารกิจด้วยซ้ำ

ร่างโปรงอมยิ้มน้อยๆนึกอยู่ในอกเมื่อรับรู้่ว่าตัวเองถูกดูแลไปหมดทุกอย่าง หากแต่
พอเริ่มรู้สึกตัว เขาก็รีบกลบรอยยิ้มบนใบหน้า เพราะนึกเขิน

ชายหนุ่มจากครอบครัววิมลกิตติเบี่ยงปลายเท้าลงจากเตียงแล้วเดินเข้าห้องน้ำ ล้าง
หน้าแปรงฟันอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดใหม่ที่เตรียมมาก่อนจะเดินลงบันไดไปยัง
ชั้นล่าง

เสียงเครื่องครัวกระทบกันที่ดังเข้าหูทำให้จอมขวัญต้องชะงักหน้าเข้าไปดูในครัว
เห็นแต่แผ่นหลังกว้างยื่นทำอะไรสักอย่างที่เริ่มส่งกลิ่นหอมอบอวล

“ทำข้าวเข้าเเหลอ” เขาส่งเสียงถาม เมื่ออีกฝ่ายยังไม่รับรู้การมาของเขา

“อืม ข้าวผัดกับต้มจืดนะ” ร่างสูงหันมาบอกเมนูเสร็จสรรพ จอมขวัญเดินเข้ามาแล้ว
ชะงักหน้าดูข้าวผัดในกระทะที่กำลังส่งกลิ่นหอมโชยจนเขาต้องทำจมูกพุดฟิด

“หอมจั่งเลยฟัด” คนทำถึงกับหัวเราะ ก่อนจะหยิบซ่อนส่งให้จอมขวัญตักชิม

“อืม! อร่อย! มีฝีมือนะเนี่ย ไม่คิดว่าฟัดจะทำอาหารเป็นด้วย”

“แต่ก่อนก็ไม่ใช่หรือ แต่ตั้งแต่รักบางคนนี่ละ เลยต้องหัดทำ ไม่งั้นมีหวังอดตายทั้งคู่...จริงมั๊ย” ว่าแล้วคนกลัวอดตายก็หันมายื่นหน้าเข้าใกล้จอมขวัญ ทำเอาร่างโปรงพุดไม่ออก เกียงไม่ได้ ถ้าย้อนถามว่าอีกฝ่ายรู้ได้ยังไงว่าเขาทำกับข้าวไม่เป็น มีหวังได้เข้าตัว เพราะอหิปต้องแกล้งโมเมว่าไม่ได้หมายถึงเขา หรือจะ让他ดื้อแพ่งโชว์ความสามารถในครัวเรือน ก็มีหวังเข้านี้คงต้องออกไปหาอะไรกินข้างนอกน่ะละ

จอมขวัญได้แต่เม้มปากแน่นเพราะไม่รู้ว่าเขาจะตอบยังไงดีไม่ให้อหิปย้อนเอาสุดท้ายเลยตัดสินใจเอาซ่อนที่ตักข้าวผัดชิมเมื่อก็ ยัดเข้าปากตัวเองทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ไม่ตอบ เนียนกันง่ายๆเล่นเอาอหิปหัวเราะลั่น ก่อนจะยอมหันกลับไปสนใจข้าวผัดแต่โดยดี มีคนอมซ่อนยื่นอยู่ข้างๆซึ่งก็ดูเหมือนจะให้กำลังใจ แต่เจ้าตัวเกะกะขวางทางเขาเป็นที่สุด เพราะเล่นชะเง้อหน้าเข้าไปดูในกระทะแทบจะทุกนาที จนอหิปกลัวใจอีกฝ่ายจะหน้าคะมาลงไปในข้าวผัดร้อนๆที่ยังไม่สุกดี มีหวังคราวนี้หมดหล่อจนคุณพัชรร้องไห้แน่ๆ

“ของขวัญไปนั่งไป เดี่ยวก็หน้าทึมลงไปในกระทะหรือ”

จอมขวัญเอาซ่อนในปากออก ก่อนจะเหลือบตามองคนพุด ปากกำลังจะเอ่ยว่าอยากช่วยบ้าง แต่เสียงรถที่แล่นมาจอดหน้าบ้านทำเอาอหิปต้องละความสนใจจากเขา

“ใครมาแต่เช้า” เขาพึมพำ แต่มือยังเขย่ากระทะไม่ปล่อยเพื่อให้ข้าวผัดและส่วนผสมคลุกกันทั่วดี

“เดี๋ยวขวัญไปดูให้” ร่างโปรงว่าอย่างนั้น ก่อนจะเดินออกจากครัวตรงไปยังหน้าประตูบ้าน อหิปไม่ได้สนใจอีก เพราะข้าวผัดเริ่มได้ที่แล้ว ชายหนุ่มปิดแก๊ส จัดการตัก

ใสจานสองใบ

“ฟี่โต...” เสียงเรียกชื่อของอธิปดังมาจากข้างหลัง ชายหนุ่มหันไปมองปากอ้าจะถามว่าใครมา หากแต่เขาก็ต้องชะงักเมื่อพบว่าคนที่เดินตามหลังจอมขวัญเข้ามาคือใคร

“แม่...” อธิปชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะรีบวางกระทะลงบนเคาท์เตอร์ครัว แล้วเดินเข้าไปยกมือไหว้มารดาที่อยู่ดีๆก็แฉะมาหาเขาแต่เช้า ทั้งๆที่ถ้าเป็นปกติแล้ว หากเขามาค้างที่นี่ มารดาแทบจะไม่เคยแฉะมาเลย ชายหนุ่มเหลือบมองจอมขวัญที่ยืนหน้าซีดด้วยความสงสาร แต่เมื่อหันกลับมามองคุณกนกนุชแล้วเขาก็พบแต่สีหน้ายิ้มแย้มราวกับผู้เป็นแม่ไม่ได้สงสัยอะไร

...ไม่ได้สงสัย ว่าเพราะอะไร จอมขวัญถึงมาค้างที่นี่เป็นครั้งที่สอง ทั้งๆที่อธิปไม่เคยพาใครคนอื่นนอกจากครอบครัวมาด้วยซ้ำ...

“น้องแพรว นี่ฟี่โต ลูกของป้าจ๊ะ” เสียงคุณกนกนุชดังขึ้น ทำเอาอธิปต้องละสายตาจากใบหน้าของมารดาไปที่หญิงสาวอีกคนที่ตอนแรกยืนอยู่เบื้องหลัง หากแต่พอถึงเวลาแนะนำ คุณกนกนุชกลับรีบคว้าแขนแล้วดึงมายืนข้างหน้าอย่างรวดเร็วจนเธอแทบสะดุด จอมขวัญที่ยืนอยู่ใกล้ๆจึงรีบช่วยคว้าแขนเอาไว้

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวหันมายิ้มให้ชายหนุ่มร่างโปร่งพร้อมคำขอบคุณแผ่วเบา จอมขวัญได้แต่ยิ้มตอบแล้วส่ายหน้าเบาๆเป็นเชิงว่าไม่เป็นไร ในขณะที่คุณกนกนุชผู้ตั้งจนเธอเกือบล้มนั้นกำลังแนะนำชื่อแซ่วงศ์สกุลญาติของเธอให้อธิปฟังอยู่

“...โตจำลองพร้อมที่สกลฯได้มั้ยละ แพรวนะเป็นหลานลงพร้อม เพิ่งจบมหา’ลัย ก็เลยลงมาเที่ยว แม่ไปรับมาจากสนามบินเมื่อเช้านี้เอง แล้วทางกลับพอดีผ่านที่นี่ก็เลยแฉะมาว่าจะชวนโตออกไปกินข้าวด้วยกัน เนี่ย ขับรถเข้าไปในเมืองก็พอดีมือกลางวันคุณจอมไปด้วยกันนะค่ะ” คุณกนกนุชหันมาชวนชายหนุ่มอีกคนที่เธอเห็นว่าอยู่กับอธิปด้วย

“ผมกับของขวัญยังไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เช้า ถ้าให้ขับรถไปกินที่อื่นคงไม่ไหวหรอก

แล้วก็ทำกับข้าวไว้แล้วด้วย” อธิปฐิติว่าจอมขวัญต้องอึดอัด เขาเห็นสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกของคนรัก เลยต้องรีบหันมาปฏิเสธมารดา

“อะไรกันโธ! นี่ยังไม่ได้กินข้าวกันตั้งแต่เช้าเลยเหรอ! ตายแล้ว! แล้วไม่หิวกันรึยังไง!” คุณกนกนุชโวยขึ้นมาทันที เมื่อเห็นเป็นเรื่องเกี่ยวกับปากท้อง แม้จะเป็นสตรีร่างบอบบางแตกต่างจากคุณพัชรี แต่จอมขวัญกลับเห็นภาพป่าของเขาซ้อนทับขึ้นมา ยามที่อาละวาดเพราะลูกหลานห่วงแต่อย่างอื่นจนละเลยเรื่องอาหาร

“ก็...ตื่นสายกันนะแม่” อธิปตอบไม่ค่อยจะเต็มเสียงเท่าไรนัก อันที่จริง เขาตื่นเช้าเหมือนปกติ แต่กลับใช้เวลาอยู่บนเตียงกับคนที่ยังหลับนานไปเสียหน่อย กว่าจะลุกลงมาทำกับข้าวก็เกือบโงงเข้าไปแล้ว

คุณกนกนุชถอนหายใจแรง ก่อนจะเดินเข้าไปดูในครัว เห็นข้าวผัดสองจานกับต้มจืดที่ยังอยู่ในหม้อบนเตาแก๊สก็เลิกคิ้วเล็กน้อย

...ดูอย่างไรก็ไม่ใช่ฝีมือ...หรืออธิปจะทำเอง? แต่ก็ไม่แน่ อาจจะเป็นจอมขวัญทำก็ได้?...

หญิงสูงวัยกำลังจะละความสนใจจากอาหารทั้งสองอย่าง แต่ก็พลันรู้สึกประหลาด...ใช่...มันประหลาด...มันประหลาดตรงที่ ทำไมอธิปและจอมขวัญไม่เลือก ‘ข้าวเช้า’ ง่าย ๆ ด้วยการออกไปหาอะไรกินที่ตลาดใกล้ๆ หมู่บ้าน หรือถ้าขี้เกียจจะออกเสียขนาดนั้น ก็โทร.สั่งให้ร้านอาหารตามสั่งใกล้ๆ ซึ่งรู้จักกันดีให้เอามาส่งก็ได้...มันต้องลงทุนมานั่งทำกันเลยรึไง?

“แม่...” เสียงเรียกของลูกชายทำให้คุณกนกนุชหันมามอง

“ถ้าฉันกินที่นี่ก็ได้ โธโธ.สั่งข้าวมาให้แม่กับน้องแพรวน้อยก็แล้วกัน กับข้าวสักสองสามอย่างแล้วก็ข้าวสวย น้องแพรวทานที่นี่แล้วกันนะ เดี่ยวสองหนุ่มเขาจะกระเพาะทะลุไปซะก่อน” อธิปชะงักไปเล็กน้อย เมื่อมารดามีคำสั่งด่วนว่าจะร่วมมือเข้ากับเขา ชายหนุ่มเหลือบมองคนรักที่ยืนเงียบ จอมขวัญเพียงแค่ยิ้มน้อยๆ ราวกับจะ

บอกให้อธิปสบายใจเรื่องของเขา

ร่างสูงหมุนตัวเดินไปหยิบโทรศัพท์เพื่อกดสั่งอาหาร เขาได้ยินเสียงแว่วๆว่ามารดา
แนะนำหญิงสาวและจอมขวัญให้รู้จักกัน

“คุณจอมเนี่ย...หล่ออย่างกับนายแบบแน่ะค่ะ” เสียงขึ้นชมทำเอาอธิปชะงัก เขาหัน
กลับไปมอง แต่หญิงสาวเจ้าของคำชมยืนหันหลังให้เขาอยู่ จึงไม่เห็นสีหน้าของเธอ
ส่วนจอมขวัญและคุณกนกนุชพากันหัวเราะกับคำชมตรงไปตรงมานั่น

“อะไรกัน น้องแพรว ที่กับลูกป้า ไม่เห็นชมเลย ชมแต่คุณจอม” คุณกนกนุชล้อเลียน
พร้อมรอยยิ้ม อธิปไม่เห็นหน้าว่า ‘น้องแพรว’ ของมารดากำลังแสดงอารมณ์อะไรอยู่
แต่ที่เขาเห็นคือ ใบหูของเธอขึ้นสีแดงจัด!

...เธอกำลังอายหรือ?! ...

“อ้าว! กลายเป็นว่าหน้าแดงเลย ป้าไม่ล้อแล้วจ๊ะ”

...หน้าแดง?! เธอหน้าแดงทำไม?...

อธิปใจหายวูบ

...นี่อย่าบอกนะว่า... ‘ของขวัญ’ ของเขา...เป็นสเป็คของเธอ!...

.....

ร่างสูงไม่รู้สึกรสชาติของอาหารเมื่อเข้าวันนี้เลย ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้ เขาจินตนาการ
ว่ามือนี้จะต้องเป็นมือเข้าที่อร่อยที่สุดนับตั้งแต่เขากับจอมขวัญรู้จักกันมา แต่...
ไม่ใช่!... ไม่ใช่เลย!!!

“งานของ ‘พีจอม’ น่าสนุกนะคะ ฝ้ายออกแบบห้องจัดเลี้ยง...” เจ้าของบ้านอย่างอธิป เริ่มจะกินไม่ลง ‘พลอยแพรว’ หรือ ‘น้องแพรว’ ของแม่ เพิ่งรู้จักกับจอมขวัญได้ไม่เกิน สองชั่วโมง แต่เธอขยับค่านำหน้าจาก ‘คุณจอม’ กลายมาเป็น ‘พีจอม’ เรียบร้อย ขนาด น้ำทิพย์ซึ่งเคยเป็นคนรักเก่าของจอมขวัญ ทุกวันนี้ยังเรียก ‘คุณจอม’ ทุกคำ!

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ ช่วงที่ลูกค้าเยอะๆก็ลำบาก ช่วงไม่มีลูกค้าเลยก็แย่” จอม ขวัญตอบแล้วยิ้ม คำพูดคำจาของร่างโปร่งทำให้อธิปพอจะสบายใจขึ้นมาเล็กน้อย เพราะดูเหมือนจอมขวัญยังคงรักษาระยะห่างเอาไว้อย่างเหนียวแน่นด้วยการใช้คำพูด สุภาพ

“แล้วช่วงที่ลูกค้าเยอะๆที่ไร ลูกชายป้าก็ชอบเอางานไปเพิ่มด้วยทุกทีเลยใช่ไหมล่ะ” คุณกนกนุชผสมโรงคุยด้วย หมายถึงหยอกเอ็นดูลูกชายตัวเองที่ไม่พูดไม่จาตั้งแต่เริ่ม มีอาหาร

จอมขวัญหัวเราะตาม “ครับ บางครั้งให้แกล้งไปแกล้งมาแล้วกลับมาเอาแบบเดิมนี้ก็อยาก เรียกเงินเพิ่มเหมือนกัน” หญิงสูงวัยหัวเราะไปกับคำพูดของชายหนุ่มร่างโปร่ง อธิป เห็นมารดาพูดคุยยิ้มแย้มกับจอมขวัญได้แบบนี้ เขาก็รู้สึกสบายใจ

“แหม ยิ่งพีจอมพูด แพรวก็ยิ่งอยากลองไปทำดูบ้างนะคะ ตอนแรกแพรวก็อยาก เรียนการโรงแรม แต่ที่บ้านไม่ยอม” พลอยแพรวเสริมขึ้นมา คราวนี้ความรู้สึกสบายใจ ของอธิปที่เห็นมารดาและคนรักเข้ากันได้ดี หิตลงในวินาทีนั้น

“คุณแพรวเพิ่งจบปีนี้ใช่ไหมครับ” จอมขวัญถามอย่างไม่มีทางเลือก เพราะเขาไม่ อยากเล่าเรื่องส่วนตัวของตนเองให้อีกฝ่ายรู้ เลยอาศัยชิงถามตัดหน้าไปก่อน ไม่ใช่ เขาไม่รู้ว่าพลอยแพรวกำลังขึ้นชมเขาอย่างออกนอกหน้า ดูจากสีหน้าและแววตาที่ เธอมองเขาอยู่ จอมขวัญก็รู้แล้ว และที่รู้ยิ่งกว่ารู้ก็คือ...อธิปเองก็ดูเธอออกเหมือนกัน แถมเริ่มไม่พอใจมากขึ้นทุกที เพราะนั่งเจียนไม่พูดไม่จาอะไรเลย

“คะ ว่าจะเริ่มทำงานเดือนหน้า เดือนนี้ขอเที่ยวก่อน ก็เลยลงมาเที่ยวกรุงเทพนี่

แหละค่ะ พี่จอมมีที่เทียวแนะนำมั๊ยคะ”

“คุณแพรวชอบเทียวแนวไหนล่ะครับ”

“ได้ทุกแนวเลยคะ”

“ถ้าจั้น...ชอบต้นไม้มั๊ยครับ” จอมขวัญเอ่ยปากถาม พลอยแพรวรีบพยักหน้ารับพร้อมดวงตาเป็นประกายระยิบระยับ

ชายหนุ่มร่างโปร่งเพียงแคื่อยิ้มบางแล้วหันไปทางอธิปที่ยังนั่งเงียบ

“พี่โตรู้เรื่องต้นไม้เยอะไม่ใช่หรอ แนะนำน้องคุณแพรวหน่อยสิ” ว่าแล้วก็โยนไปให้อธิปจัดการเสียดีกว่า ร่างสูงเงยหน้ามองเขาในทันที จอมขวัญไม่พูดอะไร เพียงแค่นึกหัวเราะเล็กน้อย ก่อนจะหันมายิ้มให้พลอยแพรว

“คุณแพรวลองถามพี่โตดูนะครับ พี่โตเขาชอบต้นไม้มาก” พอถูกโยนเรื่องของเธอก็ไปให้ชายหนุ่มอีกคน พลอยแพรวก็ถึงกับอ้าปากค้าง เธอเหลือบตาไปมองอธิปก่อนจะยิ้มแห้งให้เขา

...เธออดสำหรับเดินหน้าเข้าหาจอมขวัญเต็มที่ แต่อีกฝ่ายกลับโยนเธอให้ชายหนุ่มอีกคนจัดการแบบนี้เล่นเอาเหวอกลางอากาศ ไม่ใช่ว่าอธิปไม่หล่อถูกใจ แต่หน้าตาจัดเสียขนาดนั้น ถ้าคบหากันมากกว่าพี่น้อง เห็นทีเธอจะประสาทกิน ไม่เหมือนจอมขวัญ...รายนี้แหละทั้งเครื่องหน้าโครงหน้าล่งตัวในความหมายว่า ‘หล่อ’ แถมยิ้มแต่ละทีเหมือนจะละลายโลกของเธอ แล้วบุคลิกอีกล่ะ...โอ้ย! ตั้งแต่เกิดมา เธอไม่เคยเจอผู้ชายคนไหนถูกใจได้เท่าผู้ชายที่ชื่อจอมขวัญเลย!

... นี่แหละรักแรกพบ! จอมขวัญคือผู้ชายที่เดินออกมาจากอุโมงค์! ไม่ว่าจะหน้าตาหรือท่าทาง แม้แต่รอยยิ้มนั้นก็ทำเอาสาวที่ยึดมั่นในวาระโสดมาจนจบปริญญาตรีอย่างเธออยากจะลงจากคานมาจับมือเขาวิ่งไปวิ่งมา!!...

“เออ...ต้นไม้...ต้นไม้ แพรวก็ชอบนะคะ เออ... แต่แพรวมีของที่ชอบเยอะแยะไปหมดเลยคะ! เช่น...เออ...เช่น... ฟุตบอล...รถยนต์...ไอที...เกมส์คอมพิวเตอร์ แพรวชอบไป

หมดทุกอย่างเลยคะ!!”

พลอยแพรวเหมารวมงานอดิเรกของผู้ชายส่วนใหญ่มาพูด เพราะคาดหวังว่าอย่างน้อยมันน่าจะมีสักเรื่องที่ผู้ชายอย่างจอมขวัญ ‘สนใจ’ และแน่นอนว่าถ้าเขาสนใจ ก็เท่ากับว่าเธอและเขา ‘สนใจเรื่องเดียวกัน’ แล้วเธอจะได้หาเรื่องใกล้ชิดกันมากกว่าเดิม

ทว่า...จอมขวัญเพียงแค่มองบ้าง ไม่มีทีท่าจะสนใจอะไรในสี่หัวข้อหลัก แถมยังก้มหน้าก้มตากินข้าวต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีกต่างหาก ทำเอาพลอยแพรวอ้าปากค้างพูดต่อไม่ออก ยิ่งกว่าถูกชกสลบซะอีก

“น้องแพรวนี่สมกับเป็นสาวรุ่นใหม่นะจ๊ะ ป่านะทั้งฟุตบอล ทั้งเรื่องเครื่องยนต์ เกมส์อะไรนั่น ป้าไม่รู้เรื่องสักอย่าง” เห็นพลอยแพรวนิ่งอึ้ง คุณณกนกขเลยต้องรีบช่วยกู้สถานการณ์เพื่อไม่ให้หญิงสาวคราวลูกรู้สึกเก้อเขิน

“อ๊ะ เหนอคะ ฮ่าฮ่า” พลอยแพรวได้แต่รับคำแล้วหัวเราะผสมโรง ก่อนจะตักอาหารเข้าปากแล้วไม่พูดอะไรให้เสียท่าอีก แต่ก็ไม่วายอดใจไม่ไหวเหลือบตามองจอมขวัญที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเธออย่างนึกเสียดายที่ยังเข้าไม่ถึงเขา แต่...คุณพระ!...แค่ลอบมองเธอก็รู้สึกใจเต้นตุบตบไปหมด

... ผู้ชายอะไร!!...แค่ทำจับข้อมือยังดูดีถูกใจเธอที่สุด!!!...

เมื่อเข้าจบลงหลังจากที่ไม่มีใครพูดอะไรอีก แต่พลอยแพรวมองจอมขวัญแทบจะทุกวินาที จนคุณณกนกขถือโอกาสตอนที่หญิงสาวขอตัวไปเข้าห้องน้ำและจอมขวัญแยกออกไปคุยโทรศัพท์นอกบ้าน รีบแวบเข้าไปคุยกับลูกชายที่ยืนล้างจานอยู่ในครัว

“น้องแพรวท่าทางจะชอบคุณจอมชะแล้ว” อธิปหันมามองมารดาแล้วยิ้มน้อยๆ ไม่เห็นด้วยหรือปฐิเสธ แม้จะดีความทุกการกระทำของเธอไปในทิศทางเดียวกับมารดาก็ตาม

“โถ! ตอนแรกแม่ก็หวังว่าจะพามาให้โตรู้จัก เพื่อจะชอบพอกัน ที่ไหนได้ น้องแพรวดันไปติดใจคุณจอมชะนี่! แต่คุณจอมชะก็หน้าตาดีจริงๆนะ เป็นพระเอกได้สบายเลย” ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองที่คุณกนกนุชได้เห็นหน้าค่าตาจอมขวัญ และได้พิจารณาอีกฝ่ายด้วยเวลาอันเหลือเฟือบนโต๊ะอาหาร

...ทั้งหน้าตา บุคลิกภาพ มารยาท ดีไม่มีที่ติ!...

รวมๆแล้ว รูปลักษณ์ภายนอกของจอมขวัญ เธอให้ ‘ผ่าน’ ส่วนเรื่องนิสัยใจคอ เธอเคยได้ยินจากคุณรุ่งทิพว่านิสัยดีใช้ได้ ถ้าจะติดก็แค่เรื่องในอดีตที่จอมขวัญเคยทำเอาไว้เท่านั้น แต่จากที่เธอได้ยินได้ฟังมา ปัจจุบันนี้จอมขวัญก็ไม่ได้ทำตัวเหลวไหลอะไรแล้ว ข้าอธิปยังยืนยันว่าเอางานเอการอีกต่างหาก แม้ตัวเธอเองจะยังไม่ได้รู้จักสนิทสนมกับจอมขวัญอย่างลึกซึ้ง แต่คุณกนกนุชว่า...อีกฝ่ายก็ไม่เลวร้ายนักหรอก

“นี่โธ แล้วตั้งแต่เขาเลิกกับหนูน้ำ เขามีแฟนใหม่รึยัง” และเพราะว่าชายหนุ่มที่พลอยแพรวสนใจนั้น ‘ผ่านเกณฑ์’ คุณกนกนุชเลยคิดจะช่วยให้หญิงสาวได้ใกล้ชิดกับจอมขวัญเสียหน่อย

“ถามอะไรนะแม่” อธิปหันมาย้อน

“เฮ้! โธก็เห็นว่าน้องแพรวน่าจะท่าทางจะชอบคุณจอม แม่เห็นโธสนิทกับเขา ก็เลยมาถามว่าเขามีแฟนรึยัง ถ้ายังไม่มี แม่จะได้ช่วยน้องแพรวเต็มที่” มือของอธิปที่กำลังล้างจานถึงกับชะงัก ชายหนุ่มนิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะหันมามองมารดาอีกครั้ง

“ผมว่าแม่อย่าช่วยเลย...คือ...รอดูเฉยๆดีกว่า เกิดทุ้มสุดตัว ช่วยดันไปแล้ว น้องแพรวของแม่แค่หลงใหลวันเดียวจบ แม่ไม่เสียผู้ใหญ่เหรอ” คุณกนกนุชนั่งคิด

เล็กน้อย ก่อนจะตอบ

“หือ! แม่รู้จักน้องนะ! น้องแพรวไม่ใช่คนโง่เลยอย่างนั้นหรอก!...” อธิป้าปากจะเถียง แต่เสียงเปิดประตูห้องน้ำดังขึ้นเสียก่อน พร้อมกับที่พลอยแพรวเดินออกมา พวกเขาสองแม่ลูกเลยหยุดพูดเอาไว้แต่เพียงเท่านั้นก่อนที่คนกนกนุชจะเดินไปชนหญิงสาวกลับ สีหน้าของพลอยแพรวแสดงออกว่าเสียตาย แต่เธอก็ยังมีมารยาทยกมือไหว้ลาอธิป

“แล้ว...พี่จอมไปไหนล่ะคะ” นั่นไง! ลาอธิปอย่างเดียวไม่พอ ถ้ามหาจอมขวัญอีกต่างหาก!! อธิปชักนึกหมั่นเขี้ยวคนรักของเขา ที่ดูเหมือนเสน่ห์จะล้นเหลือเสียเหลือเกิน

คนกนกนุชหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเป็นฝ่ายพูด “อยู่ข้างนอกบ้านนะจ๊ะ อ้าว! นั่นไง มาพอดี” จอมขวัญคุยโทรศัพท์เสร็จแล้ว จึงเดินเข้ามา เขาทำหน้างเล็กน้อย เพราะไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงกลายเป็นเป้าสายตา

“ป้าจะกลับแล้ว คุณจอมกลับพร้อมป้ามัย” หญิงสูงวัยเริ่มหาทางให้สองหนุ่มสาวไกล่เกลี่ยกัน เธอไม่เห็นรถคันอื่นนอกจากรถของอธิปที่จอดอยู่ จึงเดาเอาว่าจอมขวัญไม่ได้เอารถมา

พลอยแพรวเนื้อเต้นล้นในอกขอให้จอมขวัญตบปากรับคำจะไปพร้อมเธอ

“เดี๋ยวผมไปส่งเองแม่” แต่อธิปเอ๋ยปากขัดขึ้นเสียก่อน “...พอดี...ผมจะจัดสวนใหม่ เขาต้องอยู่ช่วย” ชายหนุ่มเสริมเหตุผลเข้าไปอีก คนกนกนุชทำหน้าที่ไม่พอใจเล็กน้อยที่ลูกชายไม่ให้ความร่วมมือ แต่ก็ยอมกลับไปพร้อมกับพลอยแพรวที่หงอยลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อหมดโอกาสจะได้ไกล่เกลี่ยกับจอมขวัญอีก

เมื่อบ้านทั้งหลังเหลือกันเพียงแค่สองคนแล้ว จอมขวัญจึงหันมายกคิ้วใส่คนรักที่ยืนหน้าบูดอยู่ตรงประตูครัว มือสองข้างยังเต็มไปด้วยฟองน้ำยาล้างจาน บอกให้รู้ว่าเมื่อ

ครูนี้รีบพุ่งตัวออกมาจากหน้าอ่างล้างเพื่อต่อต้านไม่ให้เขากลับไปพร้อมกับคุณกนก
นุชและพลอยแพรว

“ยั๊กคิวทำไม? ชอบเธอ มีผู้หญิงมาสนใจ” ร่างสูงหันมาถามเสียงดู

“อย่าอิจฉานะพีโต”

“ไม่ได้อิจฉา” จอมขวัญขยับเข้าไปใกล้ ยั๊กคิว ยกยิ้มที่มุมปากก่อนจะเอ่ยปากถาม

“งั้นก็ ‘หึง’ ละสิ”

“เออ!!!” สั้นๆ คำเดียวแต่ได้ใจความ ก่อนที่อธิปจะหมุนตัวเดินกลับเข้าไปล้างจาน
ต่อในครัว เขาได้ยินเสียงหัวเราะดังมาจากข้างหลัง ก่อนที่เจ้าของเสียงจะเดินมายืน
ข้างๆเขาแล้วพูดประโยคที่ทำให้อธิปอยากจะหาสถานการณ์มาหึงอีกฝ่ายเป็นล้านๆ
ครั้ง

“แต่ขวัญรักพีโตคนเดียวนะ”

.....

‘แต่ขวัญรักพีโตคนเดียวนะ’

ประโยคที่ทำให้คนฟังหัวใจพองฟูแน่นอน แต่...มันไม่อาจพองได้นาน ในเมื่อฝ่าย
มารดาของเขาและพลอยแพรวนั้น เล่นเกมขั้นกว่าด้วยการบุกไปหาจอมขวัญในตอน
กลางวันของวันจันทร์ถัดมา อธิปมาทันตอนที่เห็นจอมขวัญกำลังนั่งร่วมโต๊ะอาหารกับ
แม่ของเขาและหญิงสาวผู้นั้นในห้องอาหารของโรงแรมเครือวิมาลา และหลังจากนั้น
เพียงครูเดียว จอมขวัญก็ส่งข้อความมาบอกเขาทางโทรศัพท์ว่า

‘แม่พี่พาคุณแพรวมากินข้าวที่โรงแรม’

และพอพนมือเที่ยง ก็มีข้อความอีกอันถูกส่งเข้ามา

‘เย็นนี้ ขวัญต้องพาคุณแพรวไปห้างฯ แม่พี่ฝากให้ขวัญช่วย’

เป็นอันว่าคุณกนกนุชทำตัวเป็นแม่สื่อทุกประการให้จอมขวัญและพลอยแพรวได้เจอกัน เขาไม่รู้ว่าทำไมจอมขวัญถึงยอม หรือเป็นเพราะมารดาของเขาเป็นฝ่ายขอร้องอย่างนั้นหรือ...อธิปอึดอัด อยากบอกให้แม่รู้ว่าอย่าพยายามให้จอมขวัญไปกับผู้หญิงคนไหนเลย เพราะคนรักของจอมขวัญมีตัวตนอยู่ตรงนี้...ตรงนี้ที่ชื่อ 'อธิป' ...

เสียงเคาะกระจกรถทำให้อธิปตื่นจากภวังค์ ชายหนุ่มมองไปรอบกายแล้วเพิ่งได้สติว่าหลังจากเลิกงานในตอนเย็น เขาขับรถมาที่บ้านเรือนไทยของครอบครัววิมลกิตติ ก่อนจะจอดไต่ร่มต้นไม้ใหญ่ริมรั้วบ้าน ส่วนคนที่กำลังเคาะกระจกรถของเขาก็คือ...คุณพัชรี...

อธิปรีบลงจากรถ แล้วยกมือไหว้สตรีร่างอวบ

“สวัสดีครับ”

“มาแล้วทำไมไม่เข้าบ้านล่ะ?”

“คือ...เอ่อ...”

“หรือว่าทะเลาะกับของขวัญ?”

“ม...ไม่ใช่ครับ...เอ่อ...” ท่าทางอึกอักของชายหนุ่มร่างสูง ทำเอาคุณพัชรีเริ่มจะเดาทางได้ว่าอีกฝ่ายคงมีเรื่องคาใจเกี่ยวกับหลานชายของตน

“คุณตรงนี้ไม่สะดวก ไปคุยกันในบ้านเถอะ” เธอว่าอย่างนั้นก่อนจะเดินนำเข้าไปในอาณาเขตของบ้านเรือนไทยหลังงามที่ร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่ อธิปล้อกรรกก่อนจะเดินตามหญิงสูงวัย แม้จะรู้ว่าเรื่องที่เขากลุ้มใจอยู่ไม่อาจเล่าออกไปได้ก็ตาม

.....

สาวใช้นามว่าเต็มมองแขกคนหน้าที่ชื่อ ‘คุณโต’ แล้วนึกในใจว่าถ้าบ้านนี้มีลูกสาวหลานสาว เธอคงคิดว่า ‘คุณโต’ กำลังตามจีบอยู่เป็นแน่แท้ แต่บังเอิญว่าบ้านนี้มีแต่ผู้ชายทั้งนั้น เอ?...หรือจะมาตามจีบ ‘คุณรี’

“เต็ม...ลงไปข้างล่างไป” คุณพัชรีเห็นสาวใช้จ้องแซกอยู่นานเลยต้องเอ่ยปากไล่สาวเต็มได้แต่ยิ้มแหย่ ก่อนจะหมุนกายเดินลงจากเรือนไป เมื่อเหลือเพียงแค่เจ้าบ้านและอธิปแล้ว คุณพัชรีเลยเป็นฝ่ายเอ่ยปากก่อน

“วันนี้ของขวัญโทรมมาบอกว่าจะกลับเย็น เห็นว่าต้องพาใครไปซื้อของหรืออะไรนี่ละ ตอนแรกป้าก็นึกว่าโตจะไปด้วยซะอีก”

“เปล่าหรือครับ คือ...เขา...ไปกับหลานสาวของเพื่อนแม่ผมนะครับ”

“หืม?” คุณพัชรีขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ ว่าเพราะอะไรหลานชายของเธอถึงไปรู้จักกับ ‘หลานสาวของเพื่อนแม่ของอธิปได้’

“คือ...เมื่อวันเสาร์ เขาเจอกันที่บ้านผม แล้ว...ดูเหมือนว่า...ผู้หญิงคนนั้นจะ...”

“จะชอบของขวัญใช่ไหม” คุณพัชรีต่อให้ทันทีราวกับเดาได้ ก็หลานชายเธอมีเสน่ห์น้อยเสียเมื่อไหร่ล่ะ! ถึงจะเห็นไม่ค่อยพูดไม่ค่อยยิ้มกับคนแปลกหน้าก็เถอะ

“โต...ป้าถามตรงๆ...โตกับของขวัญนะ...ไม่ใช่แค่เพื่อนกันใช่ไหม” อธิปชะงักทันที เขาเงยหน้ามองคนถามด้วยความตกใจ

“ไม่ใช่ป้าดูไม่ออกหรอกนะ แต่ป้าแค่อยากได้ยินจากปากโตว่าโตรักของขวัญจริงๆ ป้าไม่อยากให้ของขวัญเสียใจกับเรื่องความรักอีกแล้ว แค่ครั้งเดียวตอนเลิกกับหนูน้ำก็พอแล้ว ป้าสงสารหลานป้า”

“...แต่ถ้าโตแค่นี้ก็สนุกชั่วคราว ก็ต้องบอกให้ของขวัญรู้ตัวตั้งแต่นั้นๆ อย่าให้เขาถลำลึกมากเกินไป”

คุณพัชรีตัดสินใจถาม เธอต้องการคำตอบแน่นอนเพื่อที่ตัวเองจะได้ถลำเข้าไปช่วยสุดความสามารถอย่างไม่อิดออดเหลือ เพราะดูแล้วตอนนี้ อธิปคงกำลังมีเรื่องอะไรในใจเกี่ยวกับจอมขวัญ ไม่อย่างนั้นคงไม่มาที่นี่ ทั้งๆที่น่าจะรู้ว่าจอมขวัญยังไม่กลับ... แหม!! นี่มันเหมือนกับละครที่เธอเพิ่งดูเมื่อคืนจริงๆ ประเภทพระเอกตามไปเฝ้า

หลังคาบ้านนางเอก ประมาณว่าไม่ได้เห็นหน้า เห็นแต่หลังคาก็ยังดี! อ้อ! ไม่คิดไม่ฝันว่าจะได้มาเจอของจริงไม่อิงละครนะเนี่ย!!

“ผมรักของขวัญจริงๆครับ”

“เรื่องนี้ยังไม่ได้บอกที่บ้านใช่ไหม”

“ยังครับ ผมเป็นลูกชายคนโต ถึงพ่อกับแม่จะไม่พูดแต่เขาก็คาดหวังว่าผมจะมีหลานให้เขาในวันใดวันหนึ่ง ผมไม่อยากทำลายความหวังของพ่อแม่ เลยคิดว่าให้ทุกอย่างค่อยๆเป็นค่อยๆไป ให้เวลา...ทำให้พ่อแม่ชินกับผมที่ไม่แต่งงานมีลูก แต่กลายเป็นว่า...แม่พาน้องแพรวหลานของเพื่อนแม่มาให้ผมรู้จัก แต่น้องคนนั้นดันไปชอบของขวัญเข้า...”

คุณพัชรพยักหน้าหงิกหงักเห็นด้วย...เรื่องความคาดหวังของพ่อแม่ก็น่าพูดยาก ยิ่งกับลูกคนโตที่ดูแลแล้วฝากความหวังได้แบบบอधिป...

“ผมคิดว่าของขวัญไม่ได้ชอบเขา แต่...แม่ผมคงไปขอร้อง เขาถึงได้ไปกินข้าวเที่ยงด้วยกัน ออกไปซื้อของด้วยกัน...” อธิบรรยายความคับข้องใจ แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่เพราะไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไรดี

“ถึงคุณหนูจะขอร้อง แต่ของขวัญก็ควรหาทางเลี่ยงสิ! นี่อะไร! ยอมตกลงไปไหนมาไหนกับเขา!” คุณพัชรนี่กขุนกับหลานชายตัวดี ก่อนจะหันมาแนะนำว่าที่หลานเขยอย่างตรงไปตรงมา “...ของขวัญนะมันเคยเจ้าชู้มาก่อนนะโต โตจะมาทำใจเย็นแบบนี้ไม่ได้! ฟังนี่ผู้ชาย ฟังนี่ผู้หญิง มันไม่ต่างอะไรกับน้ำตาลเกล็ดมดเลย! เดี่ยวของขวัญกลับมา ป้าต้องดุด่าหน่อยแล้ว!”

ในเมื่อนางเอกทำตัวไม่สมเป็นนางเอก ให้ทำผู้หญิง เอ้ย! ไปยโสให้ผู้หญิงคนอื่นจนคนรักของตัวเองร้อนเนื้อร้อนใจแบบนี้มันใช้ได้ที่ไหน! คุณพัชรผู้ตั้งตนเป็นญาตินางเอกมีปณิธานว่าจะช่วยประคับประคองให้ความรักของพระเอกนางเอกยั่งยืนไปจนกว่าจะถึงคำว่า ‘อวสาน’ ก็เลยชักจะนึกฮึดหลานตัวดีขึ้นมา

...นี่ไม่ใช่ว่าลายเจ้าชู้มาออกเอาตอนที่คนรักจริงอย่างอธิปมาเคียดข้างหอกนะ เดี่ยวเธอจะเพ่นกบาลจอมขวัญให้!!!!...

“ผมก็พอรู้ครับ แต่...ตั้งแต่เขาคบกับน้ำทิพย์ เขาก็เลิกเจ้าชู้ไปแล้ว...”

“อย่าวางใจอย่างนั้นโต ใครจะรู้ล่ะ เกิดนิสัยเก๋าก่าเริบ แล้วเรื่องเลยเถิดจะทำยังไง”
อธิปได้แต่เงยบ จนคุณพัชรินึกสงสาร

“เอาเถอะ! โตอย่าปล่อยใจของขวัญไปไหนมาไหนกับผู้หญิงสองต่อสองอีกก็แล้วกัน
ส่วนเรื่องแม่ของโต ป้าจะช่วยตะล่อมเขาก็กแรงให้เขายอมรับเรื่องของโตกับ
ของขวัญได้เร็วๆ”

ไม่ใช่ว่าคุณพัชรียอมรับเรื่องหลานชายอย่างหน้าขึ้นตาบาน แต่เป็นเพราะเธอรัก
หลานคนนี้มากเหลือเกิน จอมขวัญเคยผิดหวังกับความรักเมื่อครั้งน้ำทิพย์มาแล้วครั้ง
หนึ่ง และเธอไม่อยากให้จอมขวัญต้องเสียความรักไปอีก ถึงความรักครั้งนี้จะผิดหวัง
จากสังคมไปสักหน่อย แต่ในเมื่อไม่ได้ก่อความเดือดร้อนให้ใคร และทั้งอธิปกับจอม
ขวัญก็รักกันจริง เธอก็ไม่รู้จะไปห้ามทำไม

เสียงฝีเท้าวิ่งขึ้นเรือนดังตังท่าเอาคุณพัชริต้องหยุดทุกคำพูดที่อยากจะแนะนำอธิป
ก่อนจะตัวสลายตาไปมองอย่างไม่พอใจ สาวเต็มเจ้าของฝีเท้าเกาศีรษะเก๋ๆ ก่อนจะ
บอกเสียงอ่อน

“ขอโทษค่ะคุณรี หนูรีบไปหน่อย”

“มีอะไร?”

“คุณของขวัญค่ะ!”

“ทำไม? ของขวัญทำไม” คุณพัชริลกจากพื้นกลางเรือนทันที เมื่อสาวเต็มขึ้นนี้
ออกไปที่นอกเรือน

“คุณของขวัญกลับมาแล้วค่ะ” จบประโยค เสียงรถก็แล่นเข้ามาจอดในบ้าน

“รู้แล้ว ได้ยินเสียงรถ” แม้จะประหลาดใจเล็กน้อยที่สาวเต็มวิ่งขึ้นมาแจ้ง แถมแจ้ง
ก่อนที่เสียงรถยนต์จะดังเข้ามาใกล้เสียอีก

“แต่...แต่คุณของขวัญไม่ได้มาคนเดียวนะคะ!” เมื่อก็สาวเต็มเอาขยะออกไปทิ้งนอก

บ้าน ถึงได้เห็นรถของจอมขวัญขับเข้ามาใกล้ และมันใกล้มากพอที่เธอจะเห็นว่า...
จอมขวัญไม่ได้กลับมาคนเดียว

“...คุณของขวัญพาผู้หญิงมาบ้านค่ะ!” เธอโพล่งตอบอย่างตื่นตระหนก เพราะนับตั้งแต่
ผู้หญิงที่ชื่ออีฟมาที่นี่เมื่อสิบปีที่แล้ว เธอก็ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนมาที่นี่อีกเลย สาว
เต็มที่อยู่ในเหตุการณ์วันนั้นเลยค่อนข้างจะตกใจกับคราวนี้ที่จอมขวัญขับรถพาผู้หญิง
เข้าบ้าน

“ผู้หญิง?!” คุณพัชร็อง ก่อนจะรีบวิ่งไปดูที่ขานเรือน มือฉิปเดินตามมาด้านหลัง

รถยนต์ของจอมขวัญจอดสนิทแล้ว และเจ้าของรถก็เปิดประตูลงมาจากฝั่งคนขับ
ก่อนที่จะประตูฝั่งที่นั่งด้านข้างคนขับจะถูกเปิดออก แล้ว...หญิงสาวคนหนึ่งก็ก้าวขาลง
จากรถ

ฉิปชะงัก เขาขาดิกไปทั้งร่าง ริมฝีปากขยับช้าๆและเปล่งเสียงออกมาได้เพียงแค่
เบาๆ

“พลอยแพรว...”

บทที่ 20

พลอยแพรวเหลือบตามองไปรอบบริเวณบ้านเรือนไทยหลังงามแล้วยิ่งนึกฝันถึง
นิยายรักหวานแหว่เล่มล่าสุดที่เธอเพิ่งหยิบมาอ่านก่อนจะเดินทางลงมากรุงเทพ

...ในนิยาย...พระเอกรูปหล่อ หน้าดาราากับพระเจ้าปิ่นแดง รูปร่างก็สมส่วนด้วย
ความสูงโดดเด่น ที่สำคัญ พระเอกคนนั้น...เป็นเจ้าของบ้านเรือนไทยหลังงามแบบ
เดียวกับที่ ‘พีจอม’ ของเธอเป็น พลอยแพรวฝันหวาน...ฝันถึงพระเอกอย่างพีจอม และ
นางเอกอย่างเธอ ยิ่งแอบกันและกันบนชะเลียงเรือนไทยชมจันทร์ยามค่ำคืน ยาม
เธอหนาว เขาคอยกอดประคอง ยามเธอร้อน เขาคอยซับเหงื่อเอาใจ...เธอฝันไกล...

ไกลจนถึงชั้นได้ร่วมหอลงโลงกับเขาแล้ว

“คุณแพรวครับ เชิญทางนี้ครับ” เสียงของจอมขวัญดังปลุกสติเธอ พลอยแพรวหลุดจากฝันกลางวันเงยหน้าขึ้นมาแล้วเจเป็นสงี่ยมให้เขา ก่อนจะก้าวเดินตามพร้อมกับหาเรื่องคุยไปด้วย

“พี่จอมอยู่ที่นี้คนเดียวหรือคะ” เธอทิ้งช่วงระยะห่างเล็กน้อยเพื่อให้ดูเป็นสาวช่างเท้าหลังและให้เกียรติพระเอกของเธอ แต่ด้วยความอยากรู้อยากเห็นมากเกินไป หญิงสาวจึงลืมนึกคิดว่าคำถามของเธอนั้นล้วงลับล้วงตับเขาสุดกู่

จอมขวัญนิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะหันมายกยิ้มส่งให้

“เปล่าหรือครับ ผมอยู่กับคุณลุงคุณป้าแล้วก็ลูกของท่าน” พลอยแพรวชะงักเมื่อความจริงจากปากจอมขวัญไม่ตรงกับคุณลักษณะพระเอกจากนิยายเรื่องนั้น แต่...พอเหลือบตามองรอยยิ้มสวยๆของเขากลับเห็นฟันขาวเรียงชิดเป็นระเบียบและเขี้ยวซีเล็กสองข้าง หญิงสาวก็ได้แต่บอกตัวเองว่า...ต่อให้เขาอยู่ทาวนเฮ้าส์ ห้องแถว กับครอบครัวอีก18 คน เขาก็ยังเป็นผู้ชายในฝันของเธออยู่ดี!...

“ขึ้นเรือนกันเถอะครับ ช่างล่ำร้อน” เห็นมัย...แล้วอย่างนี้จะไม่ให้เธอยกย่องเขาเป็นชายในฝันได้ยังไง ในเมื่อทุกคำพูดทุกมารยาทที่แสดงออกกับเธอนั้นแสนจะสุภาพและห่วงใยกันขนาดนี้

พลอยแพรวก้าวขาเร็วขึ้นเพื่อเดินเคียงข้างไปกับเขาด้วยอดใจไม่ให้หายากอยู่ใกล้ทุกวินาที และก่อนที่อีกไม่กี่ก้าวจะถึงดินบันไดที่ทอดตัวจากเรือนใหญ่ รองเท้าส้นสูงคู่แพงของเธอก็ดันเหยียบพลาด ช้อเท้าข้างขวาพลิกกะทันหัน ส่งผลให้ร่างบอบบางเซล้มใส่ชายหนุ่มที่เดินอยู่ข้างกาย!! จอมขวัญคว้าร่างของเธอเข้าไปซบอกเขาได้ทันก่อนที่เธอจะล้มลงไปกองกับพื้น

ร่างบอบบางของหญิงสาวนิ่งชะงักอยู่ในอ้อมแขนอบอุ่น กลิ่นน้ำหอมเย็นๆแบบ

ผู้ชายลอยเข้าจุมกจนเธออยากจะชกหน้าลงกับชอกคอดึงหูตามดมแม่กระทั่งข้อมือว่ากลิ่นหอมๆนี้ถูกฉีดยาตรงส่วนใดของร่างกายบ้าง! โอ้ย! เธอหลงเขาขนาดหนัก!!

“เป็นอะไรไร้เปล่าครับ” เสียงของจอมขวัญดังปลุกสติของคนที่กำลังลอยละล่องไปในฝันหวานตอนกลางวัน พลอยแพรวกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะเบี่ยงกายออกจากอ้อมแขนของเขาอย่างสุภาพ แม่ใจจะไม่อยากออกจากแขนคุณนั่นเลยก็ตาม

“เปล่าค่ะ ขอขอบคุณนะค่ะพี่จอม” พลอยแพรวส่งสายตาวานเฝ้าให้เขา ทว่าจอมขวัญไม่ได้ยืดอกรับสายตาของเธอเลย เพราะทันทีที่เธอผละจากอ้อมแขนของเขาไปร่างสูงโปร่งก็ก้าวขาน่าขึ้นเรือนไปแล้วเรียบร้อย ทว่า...คนกำลังหลงกลับมองว่าเขากำลัง ‘เขิน’ อัย!! ผู้ชายอะไรน่ารักน่าหยิก!!...

จอมขวัญก้าวขาขึ้นเรือนอย่างรวดเร็ว เขาทำเป็นไม่เห็นสายตาของหญิงสาวที่ส่งมาให้เมื่อครู่นี้ ไม่รู้ว่าที่เขมาลุ่มไใส่เขาก็เป็นเรื่องที่เธอ ‘ทำ’ ด้วยไหม...หากเป็นแต่ก่อนที่เขายังเสเพล จอมขวัญยึดอ้อมรับว่าเธอจะต้อง ‘เสร็จ’ เขาแน่นอน แต่...เพราะตอนนี้เขาไม่ใช่จอมขวัญคนเดิม ความรักที่เคยสร้างกับน้ำทิพย์สอนให้เขารู้จักคำว่า ‘รักที่มีค่า’ ที่มอบให้ใครสักคน ไม่ใช่ ‘รักเพื่อเลือก’ แบบที่เขาเคยเป็นมาตลอด แม้จะเลิกกับน้ำทิพย์แล้ว แต่จอมขวัญก็ยังนึกขอบคุณหญิงสาวผู้นั้นเสมอมาที่สอนให้เขา ‘รักเป็น’

จนกระทั่ง...วันนี้...เขารักใครอีกคนมากเสียจนแม้จะมีผู้หญิงส่งสายตาให้ขนาดนั้น เขายังไม่เหลียวมองเธอเลยแม้แต่บ่อย...

...อธิป...ใครสักคนคนนั้น...คนที่เขาอยากให้อยู่ด้วยกันไปนานๆ อยากทำทุกทางเพื่อให้อธิปรักเขาเพียงคนเดียว เหมือนที่เขาก็กออธิปคนเดียวเช่นกัน...

“ป้า...พี่โต...” จอมขวัญเหยียบเท้าถึงบันไดชั้นบนสุดปั๊บ ก็เห็นหน้าคุณป้าสุดที่รักกำลังจะถลาเข้าไปกอดตามนีสัยหลานที่ป้าทั้งรักทั้งหวง แต่พอเหลียวตาไปเห็นใบหน้านูดบึ้งของคุณพัชรี และเห็นอธิปยืนนิ่งอยู่เบื้องหลังผู้เป็นป้าของเขาแล้ว ชายหนุ่มร่างโปร่งก็เลยต้องเบรคเท้าเอี้ยด!

“หึ!! นี่กว่าหายไปกับผู้หญิงแบบนี้! จะไม่กลับบ้านกลับช่องซะอีก!!” นอกจากสีหน้า บึ้งตึงของคุณพัชรีแล้ว น้ำเสียงและคำพูดยังส่อไปในแววเคื่องโครธอีกต่างหาก จอมขวัญเห็นท่าไม่ดีว่าสิ่งที่เขาต้องการอาจไม่สำเร็จถ้าตัวช่วยเพียงหนึ่งเดียวอย่างคุณพัชรีดันจะมาผิตใจกับเขาตอนนี้

คนเป็นหลานรีบโผล่เข้าไปหา แล้วกระซิบอย่างรวดเร็วก่อนที่จะพลอยแพรวจะเดินขึ้นมาทัน

“ป้ารือย่าเพิ่งโกรธขวัญตอนนี้ ช่วยขวัญก่อน เอาแบบตอนที่ช่วยพี่จักรสมัยก่อน อยู่นะ” เขาพูดแค่นั้น ไม่อธิบายอะไรเพิ่มเติม คุณพัชรีเลยงงยิ่งกว่าไก่ตาแตก กำลังจะอ้าปากถามก็พอดีเหลือบไปเห็นหญิงสาวแขกของหลานชายเดินขึ้นเรือนมาแล้ว

“คุณแพรวครับ นี่ป้าของผมเอง” แล้วคนที่ควรจะอธิบายให้คุณพัชรีกระจ่างก็ดันหันไปแนะนำเธอให้พลอยแพรวรู้จักเสียแล้ว หญิงสาวร่างบอบบางยกมือไหว้พร้อมรอยยิ้มงดงามหวังให้ผู้ใหญ่ฝ่ายจอมขวัญเอ็นดูเธอตั้งแต่แรกพบ

“สวัสดีค่ะคุณป้า” พลอยแพรวบิ๊บบเสียงเล็กเสียงน้อยอ่อนหวานสุดๆ

จอมขวัญเหลือบตามามองคุณพัชรีแล้วขยิบตาส่งสัญญาณให้ คุณป้าร่างอวบก็เลยเหมือนจะเข้าใจว่าเจ้าหลานชายตัวดีหวังจะให้เธอช่วยเหลืออะไร มิน่าล่ะ! ถึงยอมพาผู้หญิงมาถึงบ้าน!! คุณพัชรีสาบานเลยว่าไม่ได้อยากจะโชว์พลังในการ ‘แสดง’ มากนักหรอก ไม่อย่างนั้นพวกที่รับบทแม่พระเอกทั้งหลายจะตกลงานกันถ้วนหน้า!

“ใครเป็นป้าเธอไม่ทราบ!!” นี่ล่ะ! ‘ของจริง’ จากคุณพัชรีผู้ติดละครไทยหนีบหนีบ จนสามารถตีบทแตกกระจายโดยเฉพาะมาดแบบ ‘แม่พระเอก’ นั้นคุณพัชรีนัดมาแต่ไหนแต่ไร เนื่องจากจักรภพที่มีดีแต่ควงผู้หญิง พอถูกผู้หญิงคิดจะจับให้อยู่หมัด เจ้าลูกชายตัวดีเลยให้ผู้หญิงมาเจอคุณพัชรี เล่นเอาหญิงที่ไหนก็เลิกตามต่อแย

จักรกฤษณ์โดยสิ้นเชิงแถมยังเอาไปล้อกันว่า แม่ของจักรกฤษณ์คือ 'ว่าที่แม่ผัวตัวร้าย' ดีๆนี่เอง!!!

ทั้งสีหน้า ทั้งน้ำเสียงของคุณพัชรินัน ทำเอาจอมขวัญแทบจะกลั้นหัวเราะไม่อยู่ เขาคิดถูกจริงๆที่พาพลอยแพรวมาให้ป้าเจอ รับรองได้ว่าพลอยแพรวแผ่นแนบ ทั้งๆที่เขาไม่ต้องพูดจาทำร้ายน้ำใจใดๆทั้งสิ้น!

“เอ่อ...แพรวไม่ทราบชื่อ ก็เลยไม่รู้จะ...เรียกท่านว่าอย่างไร” หญิงสาวใจเสียเล็กน้อยที่เห็นป้าของจอมขวัญดูจะไม่ใช่งาน 'หมุ่' เสียแล้ว

“เรียกฉันว่าคุณพัชร วิมลกิตติ!!” เสื้อผ้าหน้าผมของหญิงสูงวัยตรงหน้าเธอก็เหมือนพวกป้าๆสูงวัยชาวบ้านทั่วไป แต่มาดอันกินขาดนั้น ทำให้พลอยแพรวไม่กล้าเสี่ยงไหนจะนามสกุล 'วิมลกิตติ' อีกล่ะ! ใครๆก็ต้องเคยได้ยินกันทั้งนั้นเพราะเป็นนามสกุลของเจ้าของเครือโรงแรม 'วิมาลา'!

“คะ คุณพัชร...”

“วิมลกิตติด้วย คนไทยชื่อพัชรตั้งเยอะ! ฉันจะรู้เธอว่าเธอเรียกพัชรคนไหน?!” ยิ่งสวมวิญญาณนักแสดง ก็ยิ่งติดลมบนใส่ได้ใส่เอาจนหญิงสาวรุ่นลูกถึงกับหน้าม่านพูดไม่ออก แต่คุณพัชรไม่ได้สนใจ เธอหันมาทางหลานชายสุดที่รัก

“แล้วนี่...พาเธอมาที่นี่ทำไมเธอ”

“ขวัญชวนคุณแพรวมาทานข้าวบ้านเรา” จอมขวัญตอบตามตรง เขาเลยสายตาไปยังอริป แค่สบตากับร่างสูงก็พอจะรู้แล้วว่าอีกฝ่ายเริ่มจะน้อยใจอีก สงสัยคราวนี้ได้ 'ง้อ' อีกแห่งๆ

คุณพัชรีได้ยื่นคำตอบของหลานชายแล้วนี่ก็อยากดีนัก มีอย่างที่ไหนชวนผู้หญิงมาทานข้าวถึงบ้าน! ทั้งที่เพิ่งรู้จักกันไม่นาน แถมตัวเองก็มีคนรักเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้วด้วย!

“จะมาทานข้าวที่นี้ป่าไม่ว่าหรอกนะ แต่ไอ้จะมาอยู่เฉยๆนั่งสวยๆรอกินอย่างเดียวจะไม่ได้!! ที่นี้ไม่ใช่โรงเจ!” “ไม่รู้ว่าด้วยวิญญานญาณตินางเอกอันแรงกล้า หรือเพราะสวมบพาทजनอินหนัก คุณพัชรีถึงได้พูดด้วยน้ำเสียงทั้งเซ็ด ทั้งหยิ่งได้เหมือนกับแม่พระเอกในละครหลังข่าวเมื่อคืนเป๊ยย! แถมท้ายด้วยการถลึงต่าจ้องหญิงสาวร่างบอบบางที่ยืนเยื้องหลังจอมขวัญไปที่ ฝ่ายพลอยแพรวก็ไม่น้อยหน้าถลึงต่ากลับเช่นกัน ด้วยอาศัยว่าจอมขวัญยืนอยู่ข้างหน้าเธอ เขาจึงไม่โอกาสเห็นแววตาไม่สมกุลสตรีนั้นอยู่แล้ว

“ป้าก็...ไม่เอาหน้า ขวัญก็แค่อยากให้คุณแพรวเขาได้ชิมฝีมือป้านี่นา” จอมขวัญเข้าประจบเอาใจ เขารู้ดีว่าผู้หญิงที่เกาะติดเขาหนีบแบบพลอยแพรวนั้น ไม่ควรมือคุณป้าพัชรีคนนี้หรอก เพราะสมัยก่อน เขาจำได้ว่าจักรกฤษณ์ก็เล่นไม้นี้ จนไม่มีผู้หญิงคนไหนกล้าเข้ามา ‘กร่าง’ ในบ้านนี้และในชีวิตส่วนตัวของพี่ชายของเขาอีกเลย

“ป้าก็ไม่ได้ว่าอะไรของขวัญสักหน่อย” คุณพัชรีหันมาตบแขนหลานชายเป็นเชิงปลอบก่อนจะโบยหน้าไปด้านหลังซึ่งอธิปยืนเงิบมานานจนเธอแทบจะล้มไปแล้วด้วยซ้ำ

“พีโตเขามีเรื่องจะคุยด้วยแหละ เข้าไปคุยกันในห้องไป ส่วน...แม่คนนั้นนะ! ลงไปช่วยฉันทำครัว!” ว่าแล้วคุณพัชรีก็จิกตาใส่พลอยแพรวไปที่หนึ่ง ฝ่ายหญิงสาวร่างบางจะจิกตากลับก็พอดีกับที่จอมขวัญหันมามอง เธอเลยได้แต่ยิ้มหวานเอาใจเขา ก่อนจะยอมเดินตามคุณพัชรีลงจากเรือนไปแม้ในใจจะเสียดายลึกๆว่าไม่ได้อยู่กับจอมขวัญสองต่อสองก็ตาม

ส่วนคนที่มีโอกาสได้อยู่สองต่อสองกับจอมขวัญนั้น...บัดนี้ เขากลับเงิบสนิท

“มานานแล้วหรือครับ” จอมขวัญต้องเป็นฝ่ายถามก่อน แม้จะเป็นประโยคธรรมดาทั่วไป แต่ร่างโปรงพยายามแฝงความเอาใจไว้เต็มเหนี่ยว อย่างน้อยให้อธิปเป็นสายตากลับมามองเขาสักนิดก็ยังดี ไม่ใช่มองแต่เสาไม้ ระเบียง พื้น จนแทบจะลึกลงไปถึงเรือนอยู่แล้ว

“พี่โตทานอะไรมารียัง” อธิปตั้งใจจะเจียบ แต่พอเหลือบตามาเห็นสายตาที่จอมขวัญไข่มองเขาอยู่ ร่างสูงก็ได้แต่ถอนหายใจ

“ยัง” เขาตอบสั้น แต่น้ำเสียงนั้นอ่อนลงมากจนแทบจะบอกความรู้สึกว่าตอนนี้เขากำลัง ‘อ่อนใจ’

ไม่ใช่อ่อนใจกับจอมขวัญ แต่อ่อนใจกับตัวเอง เขาอยากน้อยใจอยากไม่สนใจจอมขวัญให้มากกว่านี้ ให้อีกฝ่ายรู้ว่าที่พาผู้หญิงไปไหนมาไหนซ้ำยังพามากินข้าวถึงบ้านแบบนี้ เขาไม่พอใจเลย แต่... โกรธจอมขวัญได้นานเท่าไรแล้ว? แคเห็นดวงตาเรียวๆ จ้องมองเขาอย่างโหยหาแบบนั้น อธิปก็แทบจะก้าวขาเดินเข้าไปหาด้วยซ้ำ ดีที่ยังยังขาตัวเองไว้ทันหรือ

จอมขวัญเห็นอีกฝ่ายยอมตอบคำถามก็พอจะเบาใจลงได้บ้าง ถึงจะยังยืนนิ่งอยู่กับที่ แต่ก็แสดงว่าอธิปไม่ได้โกรธเขามากแล้ว ร่างโปรงยอมเป็นฝ่ายก้าวเดินเข้าไปหา ส่งมือไปรั้งแขนแกร่งของร่างสูงเบาๆ ให้ออกเดินตามเขา อธิปยอมก้าวขาตามเข้าห้อง แต่ก็ยังไม่ยอมพูดอะไรอยู่ดี

“เราจะไม่พูดกันอีกแล้วหรือ พี่โต” ต้องเป็นฝ่ายจอมขวัญมาง้อ ทำหน้าตาละห้อยอยู่ตรงหน้า อธิปถอนหายใจหนักอีกครั้ง แล้วดึงร่างโปรงเข้ามาอยู่ในอ้อมแขน แขนแกร่งสองข้างโอบเอวจอมขวัญแล้วประสานมือเอาไว้ด้านหลังรั้งให้ร่างของคนรักอยู่

ในอ้อมกอดของเขาไม่ต้องไปไหน

“พี่ถามคำถามเดียว ของขวัญไม่ได้เปลี่ยนใจไปจากพี่ใช่ไหม” อธิปรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ชาย จอมขวัญเป็นผู้ชายอย่างที่รักชอบผู้หญิงมาตลอด แต่แล้ววันหนึ่งก็มาคบหา กับเขาที่เป็นผู้ชายเหมือนกัน อธิปกลัว...กลัวว่าหากจอมขวัญกลับไปรักชอบผู้หญิง เหมือนเก่า แล้วทิ้งเขาไป เขาจะทำยังไง...

“พี่โต!”

“พี่ขอโทษ แต่พี่แค่อยากมั่นใจ...ของขวัญเป็นผู้ชาย แล้วพลอยแพรวก็เป็นผู้หญิง... ถ้า...ของขวัญจะ...”

“พี่โตคิดว่าขวัญเปลี่ยนใจง่ายขนาดนั้นเลยเหรอ?” จอมขวัญย้อนถามด้วยน้ำเสียงแข็ง กระด้าง ทำเอาคนฟังใจหาย และยิ่งใจหายหนักกว่าเดิมเมื่อร่างโปรงในอ้อมแขนของเขาเริ่มต้นจะหลุดจากพันธนาการ จนอธิปต้องกอดรัดแน่นจนร่างของจอมขวัญแทบจะจมเข้ามาในอก ทว่า...ดูเหมือนจะลดอาการพิษของคนรักของเขาไม่ได้เลย เพราะต่อให้ถูกรัดแน่นเพียงใด จอมขวัญก็ยังส่งสองมือไปแกะแคะแงะแขนแกร่งให้หลุดจากเอวตัวเองอยู่ดี

“ของขวัญ พี่...”

“พี่อะไร?! พี่คิดว่าขวัญจะไปชอบคุณแพรว! คิดว่าขวัญใจง่าย!”

“ไม่ใช่...”

“มันจะไม่ใช่ได้ยังไง! ถ้าไม่ใช่แล้วพี่จะถามขวัญทำไมว่าขวัญเปลี่ยนใจไปจากพี่รึยัง! หาเรื่องกันชัดๆนี่หว่า!! ปล่อยเวย์!!”

“ของขวัญ! อย่าตื่น!” ยิ่งปล่อยให้จอมขวัญตื่นรนมากเท่าไร อธิปก็ยิ่งพบว่าอีกฝ่ายฮึดแรงออกมาได้มากเท่านั้น จอมขวัญเป็นผู้ชาย แม้จะไม่ได้ร่างสูงใหญ่ แต่เรื่องพละกำลังก็ไม่น้อยหน้าใคร แถมลูกบ้าเยอะชนิดที่เขาเองยังนึกหวั่นใจ อธิปต้องอาศัยใช้แรงดันพาคนในอ้อมแขนที่ตื่นไม่เลิกไปที่มุมห้อง แล้วอัดร่างโปรงเข้ามุม

“โถ้ย!! เจ็บ!!!” เพราะแผ่นหลังถูกระแทกเข้ากับผนังมุมห้องอย่างแรง ทำให้จอมขวัญนิ่วหน้า ส่งสายตาขวางให้คนร่างสูงที่ตามประกบปิดทางหนีเขา

“เจ็บตรงไหน” อธิปได้ยินคำว่าเจ็บจากปากอีกฝ่ายก็เริ่มนึกห่วง

“ไม่ต้องมายุ่ง!!”

“ของขวัญ...” ชายหนุ่มได้แต่เรียกเสียงอ่อนระโหย จนเจ้าของชื่อต้องเหลือบตามามอง ดวงตาคนที่ทอดแววเสียใจมาให้เขานั้น ทำเอาหัวใจคนเห็นอ่อนปวกเปียกเป็นขี้ผึ้ง

“ขวัญไม่ได้สนใจใครจริงๆ ทำไมไม่เชื่อใจขวัญล่ะ”

“ก็...” อธิปพูดไม่ออก มันอาจจะผิดที่เขาเองที่ไม่นึกเชื่อใจอีกฝ่าย แต่...เพราะเขาเห็น จอมขวัญเป็นผู้ชาย เป็นผู้ชายหน้าตาดีมีเสน่ห์กับฝ่ายตรงข้าม เขาก็เลิกแล้ว...กลัวว่า สักวันความสุขที่เคยมีกับจอมขวัญจะกลายเป็นแค่อดีตที่ไม่มีวันหวนมาอีก

“ที่ขวัญกินข้าวกับเขา ไปไหนมาไหนกับเขา ก็เพราะขวัญอยากให้แม่พี่สบายใจ แล้ว อีกอย่าง...ตอนแรก แม่พี่ตั้งใจจะให้คุณแพรวมารู้จักพี่ใหม่มั้ยล่ะ...” จอมขวัญไม่ได้พูด ต่อ เขาไม่อยากบอกอีกฝ่ายเลยว่าเขานึกหวง ถ้าหากว่าคนที่จะต้องไปไหนมาไหน ดูแลเทคแคร์พลอยแพรวดันเป็นอธิป...เขาหวง เขาหึง เขาไม่อยากให้อธิปอ่อนโยน กับใครเหมือนที่อธิปทำให้เขา...

แต่เหนือเหตุผลอื่นใดทั้งหมดก็คือ...คุณกนกนุช...จอมขวัญอยากผูกมิตร อยากเป็นที่ รักที่เอ็นดูของมารดาของอธิป อยากให้แม่ของอธิปยอมรับเขา แม้คุณกนกนุชจะไม่รู้ก็ตามว่าปัจจุบันนี้เขาและอธิปเป็นอะไรกัน...

“ของขวัญรู้?”

“ทำไมจะไม่รู้ล่ะ เล่นพามาหาถึงบ้านแบบนั้น...” จอมขวัญตอบเสียงแข็ง แล้วเงยหน้า มองร่างสูงตรงหน้า “ว่าแต่...แม่พี่พาผู้หญิงมาให้เจอแบบนี้บ่อยรีเปล่า” เขาสะหวั่นใจ ว่าต่อให้ไม่มีพลอยแพรวก็อาจจะมีคนอื่นที่คุณกนกนุชพาเข้ามาในชีวิตของอธิป

“บ่อยจนชินไปแล้ว แม่เองก็พามาให้เจอบ่อยจนเขาไม่คาดหวังอะไรแล้วเหมือนกัน พี่ ไม่ได้คบใครอีกตั้งแต่เข้าไปทำงาน แรกๆแม่ก็พาลูกคนนั้นคนนี้มาให้เจอเพราะหวัง จะให้คบหากันจริงจัง แต่พอพามาให้เจอครึ่งสองครึ่ง แล้วพี่ไม่มีท่าอะไรชัดเจน แม่ก็ เลยแค่พามาให้รู้จักกันไว้ อย่างพี่ชายของของขวัญ...นั่นก็รู้จักกันก่อนที่จะเจอกันตอน ดีลังาน ก็เพราะแม่พี่นี่แหละ”

“พี่ชาย? หมายถึงพี่จักรอะเหรอ?!!” จอมขวัญร้องลั่นตาโตด้วยความตกใจ

...นี่หมายความว่า คุณกนกนุชพาลูกหลานทุกคนที่เธอรู้จักมาแนะนำกับอธิปหมดเลย! ไม่เว้นว่าจะเป็นตัวผู้มีหางหรือไม่อย่างนั้นนะหรือ?!!...!

“ก็ใช่ะสิ เพราะงั้น ของขวัญไม่ต้องไปสนใจเรื่องที่แม่พี่พาคนนั้นคนนั้นมาแนะนำนักหรอก เชื้อสิ หมดจากพลอยแพรว เดียวก็มีคนอื่นมาอีก”

จอมขวัญเหมือนจะเห็นภาพสารพัดบุคคลไม่ว่าจะมนุษย์ชายหรือหญิงต่อแถวยาวเป็นหางว่าวรอคิวที่คุณกนกนุชจะเรียกให้มารู้จักกับอธิป...ตัวเลือกคงจะมีอีกมากมายก่ายกอง และคงจะเลือกทุกเพศทุกวัยอย่างทั่วถึงเพราะขนาดพี่ชายเขายังเคยถูกพาไปรู้จักกับอธิปเลย!! ให้มันได้อย่างจ้ะสิ!! จอมขวัญเริ่มนึกอิจฉาจักรกฤษณ์ก็ตอนนี่! ที่อย่างน้อยก็ยังถูกคุณกนกนุช ‘เลือก’!!

“ของขวัญ เป็นอะไรไป” เสียงทุ้มดังถาม ร่างโปร่งเลยเหมือนตื่นจากภวังค์ เงยหน้ามองคนรักก่อนจะเม้มปากแน่น

“พี่โต...ถ้าเกิด...ถ้าเกิดวันนึงพี่ไปรักคนอื่น บอกขวัญล่วงหน้าสักสามเดือนก่อนจะขอเลิกกันนะ...” ถ้าวินๆ อธิปเอาแต่ทำงาน จอมขวัญจะไม่นึกหวั่นใจเท่านี้เลย แต่นี่คุณกนกนุชเล่นพาคนนั้นคนนั้นมารู้จักกับคนรักของเขา โอกาสที่อธิปจะได้เจอคนที่ถูกใจก็ยังมีเยอะอีกหลายเท่าตัว

“ของขวัญ...” ร่างสูงได้แต่ครางชื่อคนในอ้อมแขน คำพูดของจอมขวัญน่าซำก็จริง แต่สีหน้าเศร้าหมองของคนพูดกลับทำให้อธิปหวัหระไม่ออก

“อนาคตไม่มีอะไรแน่นอน วันนึงพี่อาจจะเจอคนที่รักมากกว่าขวัญ...” ถ้าความรักครั้งนี้ต้องจบลงเหมือนความรักครั้งก่อน จอมขวัญสัญญาว่าเขาจะยอมรับการจากลาด้วย

ความเสียใจเพียงอย่างเดียว จะไม่เอาความโมโหโกรธแค้นจนเป็นบ้าแบบคราวก่อน มาชี้หน้าให้ทำเรื่องชั่วๆอีกแล้ว

อธิปได้แต่ยิ้มบาง จอมขวัญในเวลานี้เหมือนเด็กผู้ชายตัวเล็กๆที่ว่าเหวและเศร้ามร่อย เขาได้แต่ยกมือขึ้นลูบศีรษะทวยสวดยั่วเบา

“ถ้าวันนึง...พี่ไป...ของขวัญจะไม่รังพี่ไว้หรอก”

“ก็อยากวิ่งหนี แต่...ถ้าวิ่งเอาไวแล้วพี่เจ็บ คนรอบข้างขวัญเจ็บ ขวัญยอมเสียใจคนเดียวดีกว่า”

“พี่ก็เหมือนกัน ถ้าพี่ไป แล้วของขวัญเสียใจ...พี่ไม่ไปดีกว่า”

“แต่ถ้าพี่รักคนอื่น...พี่ก็ต้องไปอยู่ดี”

ร่างสูงสง่ายิ้มบางให้คนรัก “ของขวัญ สำหรับพี่...ความรักมาจากความผูกพัน อาจจะใช่...ที่พอเจอหน้า แล้วรู้สึกถูกชะตา แต่ถ้าปล่อยผ่าน ไม่สนใจ มันก็จบ...พี่เป็นแบบนี้มานาน วันๆเอาแต่ทำงาน จนกระทั่ง...น้ารุ่งมาขอร้องให้พี่ไปช่วยแยกลูกสาวตัวเองออกจากคนรักที่ชื่อ ‘จอมขวัญ’...รู้มั๊ยว่าอะไรเกิดขึ้น” เจ้าของชื่อจอมขวัญเงยหน้ามองอธิปที่กำลังเลาไปยิ้มไป

“นั่นเป็นครั้งแรก...ที่พี่เจอคนที่ถูกชะตา แล้วก็เอาตัวเองเข้าไปยุ่งกับเขาทุกเรื่องทั้งๆที่บางครั้งก็ไม่ได้ด้วยซ้ำ พี่ห่วงเขา ให้อภัยเขาแม้กระทั่งถูกเขาเอาปืนจ่อหน้า โกรธเขาเพราะเขาปากเสียเล็กน้อยๆ หรือแม้แต่...มองตามเขาจนรู้ว่าเขากำลังทำอะไรลับตาใคร...มันกลายเป็นความผูกพันที่พี่เองก็ไม่ได้รู้ตัว กว่าที่พี่จะรู้อีกที...ก็ตอนที่...พี่รักเขาไป

แล้ว...” ร่างสูงสบตาคนรักด้วยความรู้สึกทั้งหมดที่มี

“พี่รักของขวัญ เพราะฉะนั้น...อย่าไล่ให้พี่ไปไหน ถ้าของขวัญยังรักพี่อยู่” จอมขวัญ
เต็มตันไปทั้งหัวใจ นัยน์ตาของอธิปยังจับจ้องแน่วแน่ว่าเขา...มันสะท้อนภาพเขา
ครั้งแล้วครั้งเล่า

“ขวัญไม่มีทางไล่พี่” ริมฝีปากบางขยับยิ้ม ก่อนที่เจ้าของจะหลับตาลงเมื่อใบหน้าคม
เข้มของอธิปก้มลงมาใกล้แล้วฝากรอยประทับอุ่นๆลงกับริมฝีปากเขาอย่างเชื่องช้า
อ่อนละมุน ความอบอุ่นนั้นเคลื่อนคลั่งไปทั่วริมฝีปาก ก่อนจะผล่จากอย่างที่ทำเอา
จอมขวัญนึกโหยหาต้องลืมตาขึ้นมอง

“อย่ามองกันอย่างนั้นของขวัญ” อธิปต้องสูดลมหายใจลึกๆเข้าปอด เพราะไอ้สายตาที่
จอมขวัญใช้มองเขาอยู่ตอนนี้มันน่าลากพากลับบ้านแล้วปิดประตูขังให้อยู่กับเขาสอง
คนไม่เห็นเดือนเห็นตะวันอีก...

“หือ?” คนมองด้วยสายตาโหยหาอาวรณ์ไม่ได้รู้ตัวแม้แต่น้อยว่าตนเองกำลังจะทำให้
เลือดในกายของอธิปเดือดพล่านขึ้นเรื่อยๆ ข้ายิ่งงุนงมไม่เข้าใจคำพูดของร่างสูงจน
ต้องเอียงคอมองอีกต่างหาก

อธิปถอนหายใจยาวๆหนึ่งที ก่อนจะกดศีรษะคนรักให้ซุกลงกับอกเขา อย่างน้อยก็ทำ
ให้ไม่ต้องเห็นสายตาอ่อนขอของจอมขวัญอีก...มา ‘วอนขอ’ ตอนไหนไม่ทำ มาทำ
ตอนที่เขาเพิ่งจะผล่จวบจากไป เป็นใครก็ต้องคิดเข้าข้างตัวเองทั้งนั้น ว่าสิ่งที่จอม
ขวัญ ‘ขอ’ คือจวบซ้าๆจากเขา...อธิปก็อยากให้นับครั้งไม่ถ้วนหรอก ถ้าไม่ติดว่าที่นี่คือ
บ้านเรือนไทยของครอบครัววิมลกิตติ และได้ฤๅนเรือนตอนนี้ก็คือคุณพัชรี พ่วงด้วย
หญิงสาวอย่างพลอยแพรวที่คงกำลังเริ่มต้นทำอาหารกันอยู่...

“ฟิโต?” จอมขวัญส่งเสียงเรียก แม้จะยอมอยู่ในอ้อมกอดของอีกฝ่ายแต่โดยดี แต่ก็ยังไม่เข้าใจว่าอธิปดึงเขาเข้าไปกอดทำไม

“สายตาของของขวัญ...มันเหมือน...อยากให้ฟิจูบอีก”

“ก็...จูบอีกก็ได้” คนที่ซุกหน้าอยู่กับอกเขาตอบกลับมาเสียงเบาแผ่ว

“ได้อีกจริงเหรอ”

“จริง...แต่แค่จูบนะ...”

“แค่จูบก็พอ...” ริมฝีปากหนากระซิบตอบเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะแนบลงปิดริมฝีปากบางบนใบหน้าหล่อเหลาของจอมขวัญ

“...อ้อ...”

แล้วหลังจากนั้น...ก็ไม่มีเสียงพูดคุยอื่นใดดังขึ้นอีก...

ในขณะที่ ‘สองคนบนเรือน’ กำลังหวามไหวไปกับรอยจูบนับครั้งไม่ถ้วนที่มอบให้กัน ‘สองคนข้างล่าง’ กลับอยู่ในภาวะโกล้งอสงครามเต็มที่ ฝ่ายน้ำเงินคือคุณพัชรีเจ้าของเรือนผู้มีศักดิ์เป็นป้าที่จอมขวัญเคารพและรักยิ่ง ในขณะที่ฝ่ายแดงคือพลอยแพรวหญิงสาวผู้วาดฝันว่าจะได้ผันตัวไปเป็นนางเอกในชีวิตของจอมขวัญชายในดวงใจของเธอ!

...แต่...จนบัดนี้ ชายในดวงใจของพลอยแพรวยังไม่เหยียบบันไดลงมาเลย หญิงสาว
ชะเง้อคอแทบหลุดอยู่แล้ว แต่ก็ไม่เห็นแม้แต่ปลายเท้าของจอมขวัญจะก้าวลงมา

...ไม่รู้คุยอะไรกับลูกชายนานซ! ทั้งๆที่พาเธอมาแท้ๆ! น่าจะมานั่งเล่นพูดคุยกับเธอ
ต่างหากล่ะ!

"ไม่ต้องมองมากนักหรอก เขาคงไม่ลงมาในห้านาที!!" คุณพัชรี้มั่นใจเกินครึ่งว่าสอง
คนนั้นต้องหมกตัวกันอยู่ในห้อง หรือต่อให้อธิปจะอยากลงมาช่วยเธอทำอาหารใน
ฐานะแขกที่ดี แต่จอมขวัญที่เป็นตัววางแผนพาพลอยแพรวมาเจอ 'คุณพัชรี้' ก็คงห้าม
ไม่ให้อธิปลงมานั่นล่ะ! ไม่งั้นเสียแผนกันพอดี!

พลอยแพรวหันกลับมามองคนพูดอย่างไม่พอใจ แต่ก็เกรงว่าเกิดเธอ 'ปะ ฉะ ตะ' ไป
ตอนนี้ แล้วจอมขวัญลงมาเห็นเข้า คะแนนเธอจะติดลบเสียเปล่าๆ!

"คุณพัชรี้ วิวลภิตติเนี่ย...ทำตัวเหมือนแม่พระเอกที่ชอบทะเลาะกับลูกสะใภ้เลยนะคะ!"
แต่ไฉ่จะให้เธอทำตัวนี้สงบสยบทุกฝัปากคนอื่นก็เห็นจะไม่ใช่พลอยแพรวเสียแล้ว
หญิงสาวเลยจัดไปเล็กๆหนึ่งดอก

คุณพัชรี้ฟังปั๊บ ดีความเข้าใจปั๊บในทันทีว่าพลอยแพรวกำลังยกหางตัวเองว่าเป็น
สะใภ้ของคุณพัชรี้! ผันหวานไปละมั้ง แม่คุณ!!!

"ฉันไม่มีทั้งลูกสะใภ้ หลานสะใภ้!!"

“ก็ไม่แนหรือคะ! อาจจะได้หลานสะใภ้ในเร็วนี้!!” หญิงร่างอวบผู้เป็นเจ้าของเรือนไทยยกยิ้มที่มุมปากอย่างเหนือกว่า พลอยแพรวไม่รู้...ใช่!...เธอไม่รู้ว่าคุณพัชรคนนี้อาจจะไม่ได้มีหลานสะใภ้ไปชั่วชีวิต! เพราะหลานชายสุดที่รักหา ‘หลานเขย’ มาให้แล้ว!!!

“แน่ใจหรือ ว่าฉันจะได้หลานสะใภ้ในเร็วนี้ อะไรทำให้เธอมั่นใจนักล่ะ? ท่าทีของหลานฉันทำให้เธอคิดอย่างนั้น หรือเธอแค่คิดไปเอง” พลอยแพรวเถียงไม่ออก อันที่จริง จะว่าจอมขวัญแสดงออกว่าสนใจเธอก็ไม่ใช่ เขาแค่ทำทุกอย่างให้เธออย่างสุภาพบุรุษพึงกระทำ แต่...แต่...แต่ถ้าเขาไม่สนใจเธอ มองเห็นเธอเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดา แล้วเขาจะมาแสดงท่าทีสุภาพบุรุษให้เธอประทับใจทำไม!

“นี่...ฉันจะบอกอะไรให้ล่ะ ไอ้ที่เธอฝันอยากจะเป็น ‘นางเอก’ ในชีวิตของหลานชายฉันนะ มันเป็นไปได้แค่ฝัน...เพราะ ‘นางเอก’ ตัวจริงนะ มีแล้ว”

... ‘นางเอกตัวจริง’ จะเป็นใครไปไม่ได้ ถ้าไม่ใช่หลานชายสุดที่รักของคุณพัชรีที่แม่จะเป็นชายทั้งแท่ง แต่ก็ผันตัวไปเป็น ‘นางเอก’ ชนิดที่รู้เห็นกันทั้งครอบครัว เหลือแต่ตัวนางเอกเองนั้นแหละที่ไม่รู้สึกที่ถูกรักคนอื่นเขามองเป็นอะไร ดุชิ!! ทำตัวสมสถาบันนางเอกเสียที่ไหน เทียวพาผู้หญิงไปนั่นมานี่! มันใช้ได้มั๊ยล่ะ!! นี่ถ้าไม่ได้ ‘ญาตินางเอก’ อย่างคุณพัชรี ป่านนี้ ‘พระเอก’ หันเตลิดเปิดเปิงไปนานแล้ว!!!

“หมายความว่ายังไง!”

“ก็หมายความว่าพูด... ‘นางเอกกับพระเอก’ มีครบแล้ว ถ้าจะขาด...ก็เหลือแค่ ‘นางร้าย’! เธออยากเป็นมั๊ยล่ะ แต่บอกก่อนนะ ‘นางร้าย’ นะ...ฉันไม่เห็นเคยจับดีเลยสักราย!” คุณพัชรียืนยันด้วยวาจาของแฟนละครผู้เหนียวแน่น!!!

.....

จักรกฤษณ์แกว่งกฤษฎาจรดในมือไปมาอย่างไม่มีอะไรทำ เขานั่งรอช้าเวลาเพราะมาถึงที่หมายก่อนเวลานัดเกือบห้านาทิตั้งเดิม เครื่องดื่มและอาหารทานเล่นถูกสั่งมาตั้งเอาไว้ตรงหน้า แต่ชายหนุ่มกลับไม่นึกอยากจะแตะมันเลย ในเมื่อตอนนี้...สมองเขายังเอาแต่คิดว่าจะ ‘ตอบ’ คำถามของคนที่จะมาถึงในอีกห้านาทีข้างหน้าอย่างไรดี...หรือจะตอบกวนๆไปเลยดีวะ?! ไหนๆเขาก็ไม่รู้จะตอบอะไรแล้วนี่หว่า!

“คุณจักรกฤษณ์...” เสียงหวานใสดังขึ้น ทำเอาชายหนุ่มร่างสูงหลุดจากภวังค์ เขาเงยหน้าขึ้นมอง ถึงได้เห็นว่า ‘คนนัด’ มาถึงแล้ว จักรกฤษณ์พลิกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา

“มาเร็วนี้”

“คุณเองมาเร็วกว่าน้ำอีกไม่ใช่หรือคะ” น้ำทิพย์ย้อนถาม ก่อนจะทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้ว่างฝั่งตรงข้าม

“กินอะไรมารี๊ยง สั่งอาหารสิ” ชายหนุ่มส่งเมนูที่เสียบเอาไว้บนแผงบนโต๊ะ ร้านอาหารเล็กๆมีอาหารตามสั่งง่ายๆหลายรายการ แต่คาดว่าที่น้ำทิพย์เลือกที่นี่เพราะเป็นร้านเจียบๆ บรรยากาศสบายๆเพราะติดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำชนิดที่แสงแดดแผดเผา นอกร้านไม่อาจส่งไอร้อนเข้ามาในนี้ได้เลย

หญิงสาวรับเมนูไปเปิดดู พอดีกับที่บริกรของร้านเดินเข้ามารับรายการอาหาร เธอสั่งเครื่องดื่มเพียงอย่างเดียว

เมื่อบริกรจากไป น้ำทิพย์จึงหันมาทางคนที่นั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะ จักรกฤษณ์กำลังตักอาหารทานเล่นเข้าปากราวกับไม่คิดจะพูดเรื่องที่เธอนัดเขามาวันนี้

“มองอะไร” พอรู้สึกตัวว่าถูกหญิงสาวจ้องเอาๆ จักรกฤษณ์ก็เลยเงยหน้าขึ้นถาม รู้สึกอึดอัดขึ้นมากะทันหัน เห็นน้ำทิพย์เป็นผู้หญิงเรียบร้อยอ่อนหวานอย่างนี้ แต่สายตาเธอทำให้เขาร้อนๆหนาวๆได้ไม่ยาก

“ที่ฉันฝากให้คุณเอากลับไปคิด คุณคิดบ้างรึยังคะ”

“ยัง”

“คุณจักรกฤษณ์...” น้ำทิพย์ครางเสียงอ่อนด้วยความอ่อนใจ ทำยังงัยหนอ...เขาถึงจะเปิดใจกว้างยอมรับเสียบ้าง ไม่ใช่ต่อต้านหัวชนฝาเสียขนาดนี้

“คุณจอมเป็นน้องคุณนะคะ”

“มันเป็นน้องผมนะผมรู้ แต่คุณเหอะ มันเป็นแค่แฟนเก่าไม่ใช่รีใจ แล้วมาเดือดร้อนอะไรไปกับมัน” จักรกฤษณ์ย้อนถามหน้าตากวนประสาท

วันนี้เรื่องที่เป็นประเด็นจนน้ำทิพย์ขอพบเขาเป็นการส่วนตัวในร้านอาหารแห่งนี้ คือเรื่องที่เธอพยายามตะล่อมให้เขายอมรับความรักของจอมขวัญและอธิปให้ได้ตั้งแต่คราวนั้นที่เธอเรียกเขาไปคุย เธอฝากให้เขาเอากลับไปคิดวาระหว่างเปิดใจให้น้องชายได้คบหากับผู้ชายด้วยกัน แต่จอมขวัญมีความสุข กับทำตัวใจแคบไม่ยอมรับความสัมพันธ์ของน้องตัวเองกับผู้ชายแล้วต้องเห็นจอมขวัญทุกข์ตรมแสนสาหัส เขาจะเลือกอะไร

อันที่จริง จักรกฤษณ์เลือกแล้ว และเขาเองก็บอกกับจอมขวัญไปแล้ว...ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ไม่ว่าจอมขวัญจะเป็นยังไง แต่สำหรับเขา จอมขวัญเป็นน้อง เป็นของขวัญที่ล้ำค่าที่สุดในชีวิตของพี่คนนี้...แต่...เขาไม่ได้บอกน้ำทิพย์ว่าเขากับจอมขวัญปรับความเข้าใจกันได้แล้ว

...เพราะอะไรนะหรือ...ก็...เพราะเขาอยากแกล้งให้เธอกระวนกระวายเล่นละมั้ง...

“เจียบเขี้ยว พุดไม่ออกกะสิจริงๆแล้วยังรักมันใช่มั้ยละ”

“ฉันกับคุณจอมเป็นเพื่อนกันค่ะ!”

“แต่ก็เคยเป็นแฟนกันมาก่อน แถมตอนเลิกกันก็ไม่ได้เลิกเพราะหมดรักด้วยไม่ใช่เธอ” น้ำทิพย์มองชายหนุ่มปากเสียตรงหน้าอย่างไม่พอใจ เธอได้แต่เม้มปากแน่น เพราะไม่อยากไปต่อล่อต่อเถียงกับเขา

“ถ้าคุณยังเอาแต่เบี่ยงประเด็นไปมาอย่างนี้ ฉันก็ขอตัวกลับแล้วกัน แล้วจำไว้นะคะ คนใจแคบอย่างคุณจะไม่มีความสุขไปชั่วชีวิต เพราะแม้แต่น้องชายคนเดียว คุณยังเปิดใจยอมรับเขาไม่ได้เลย!” น้ำทิพย์พูดเสียงแข็ง ก่อนจะหมุนตัวหมายจะลุกออกจากโต๊ะ ทว่า...สายตาของเธอกลับเลื้อยไปเห็นหญิงสาวคุ่นหน้าที่นั่งอยู่อีกฟากของร้าน

น้ำทิพย์ชะงัก เธอกะพริบตาปริบๆเพราะนึกว่าตาฝาด เธอไม่ได้เจอผู้หญิงคนนั้นนานแล้ว...นับตั้งแต่วันนั้นที่...ถูกจอมขวัญมัดติดเก้าอี้

...อัญญิกา...

“เป็นอะไรไป” จักรกฤษณ์เห็นน้ำทิพย์นั่งงันเลยเอ่ยปากถาม เขามองตามสายตาเธอไปแล้วก็ต้องนั่งไปเช่นกันเมื่อพบว่าวันนี้โลกกลมจนน่าเหลือเชื่อ

...กรุงเทพฯมีร้านอาหารเป็นหมื่น แต่...อัญญิกากลับมานั่งในร้านเดียวกับพวกเขา...เธอนั่งที่โต๊ะริมหน้าต่างกระจกใส และไม่ได้มีคนเดียว...มีผู้หญิงสูงวัยอีกคนนั่งอยู่ด้วย ทั้งคู่เหมือนไม่ได้มาด้วยกัน เพราะไม่ค่อยกันสักนิด แต่จักรกฤษณ์จำได้แม้จะเคยเห็นแค่ครั้งเดียวเมื่อสิบปีที่แล้ว...ผู้หญิงสูงวัยคนนั้นคือ 'แม่' ของอัญญิกา...

เสียงกระดิ่งแขวนประตูดังกรังกริ่งบอกให้รู้ว่ามียูทูปใหม่เข้ามา และไม่รู้ด้วยอะไร دلใจ จักรกฤษณ์เพื่อนสายตาไปมองยังยูทูปใหม่รายนั้น และคราวนี้ เขาก็ได้รู้ว่าโลกใบนี้มันกลืนเสียยิ่งกว่ากลม

...ทรงพล!!!...

จักรกฤษณ์เห็นแม่ของอัญญิกายกมือทักให้ทรงพล ก่อนจะขยับปากพูดเสียงเบาๆ ซึ่งเขาไม่มีทางได้ยิน แต่!...ชายหนุ่มอ่านปากออก ริมฝีปากที่เคลือบลิปสติกสีสุภาพ ขยับเป็นคำอย่างที่ทำให้เขาชาวาบไปทั้งร่าง

'ดาพล...ทางนี้ลูก'

...ลูก!!!!...หมายความว่ายังไง! แม่ของอัญญิกาเรียกทรงพลว่า 'ลูก'!!!!...

.....

พลอยแพรวกลับไปหลังจากจบมื่อเย็น ตอนแรกจอมขวัญเสนอจะเป็นคนไปส่ง แต่คุณพัชรียึดมั่นในวิญญาณของญาตินางเอกอย่างเหนียวแน่น ยืนคำขาดไม่ให้หลานชายออกจากบ้านไปไหน ส่วนอธิปก็ยังไม่กลับไม่ได้ เพราะคุณชัยเรียกให้ไปช่วยกันที่เรือนกล้วยไม้ก่อนล่วงหน้าแล้ว หญิงสาวร่างบอบบางผู้เจอฤทธิ์คุณพัชรืเข้าไปเต็มเหนี่ยวเลยขอเรียกแท็กซี่กลับโดยไม่รอสิ่งใดอีก

...ไม่ไหว! เธอยอมรับว่าหลงจอมขวัญหัวปักหัวปำ แต่ถ้าเจอ 'ป้า' ของจอมขวัญกอดขี่
ข่มเหงกันทุกคำพูดแล้ว สาวหัวสมัยใหม่อย่างเธอก็ขยาดเป็น! ผู้ชายไม่ไร้เท่าใบ
พุทรา!! ถึงจะเสียดายจอมขวัญ แต่ถ้าต้องฟวงฤทธิ์ 'คุณป้า' มาด้วยทุกเมื่อ เห็นที่เธอ
คงต้องขอลา!!!!...

"ไปได้ชะที!!" คุณพัชรมองลงจากบนเรือน เห็นหญิงสาวขึ้นแท็กซี่จากหน้าบ้านไป
แล้วก็เบาใจ จึงหันมาทางหลานชายที่นั่งกินผลไม้อยู่กึ่งกลางเรือนอย่างไม่ทุกข์ไม่
ร้อน...ใช่! ไม่ทุกข์ไม่ร้อน! ตอนกินข้าวก็แทบจะไม่สนใจผู้หญิงที่ตัวเองพามาด้วยซ้ำ
กินไปยิ้มไป มีความสุขจนคุณพัชรนึกหมั่นไส้หลานชายเสียจริง!!!

"ยังมีหน้ามายืมอีกนะของขวัญ! ทำผู้หญิงเสียใจนะมีความสุขนักเธอ!" ถึงเธอจะ
สนับสนุนช่วยเหลือหลานชายด้วยการแกล้งพูดจារ้ายกาจกับพลอยแพรว แต่อย่างไร
เสียฝ่ายนั้นก็เป็นผู้หญิงเหมือนเธอ อารมณ์รักอารมณ์หลงของผู้หญิงนั้นแรงกล้า
เพียงใด คุณพัชรรู้ดี

"ขวัญก็ไม่ได้อยากทำอะไรหรอก ก็เขาตามขวัญเอง ขวัญจะปากเสียไล่ไปก็...เกรงใจ
แม่พี่โต"

"แล้วทำไมต้องเกรงใจแม่โต?" คุณพัชรถามหน้าซีอร่ากับไม่รู้เรื่อง เล่นเอาคนกำลัง
กินผลไม้ชักจะเฟื่อนคอกลิ้นแทบไม่ลง

"เอ่อ...ก็...ก็คุณแพรวเป็นหลานของคนรู้จักของแม่พี่โตนี่นา ถ้าเกิดขวัญพูดจาไม่ดี
เดี่ยว...เอ่อ...เดี๋ยวมีปัญหา"

“แคร์แม่โตขนาดนั้นเลยหรอ”

“ก็...ก็...ก็แม่พีโตก็...ก็รู้จักกับปารีไม่ใช่หรอ ขวัญก็แค่...แค่กลัวว่า...กลัวว่าเขาจะมองว่าขวัญพูดจาไม่ดี แล้วพาลเป็นหาว่าปารีไม่สั่งสอน...เอ่อ...ขวัญกลัวภาพลักษณ์ปารีเสียนะ” พูดไปก็เหมือนเหวี่ยงจะตกไป จอมขวัญได้แต่ก้มหน้ามอง خاکเปลือกผลไม้ที่ตัวเองแกะกองไว้บนโต๊ะ เพราะไม่รู้ว่าตอนนี้เขาควรเอาสายตาไปจมไว้กับที่ใดดี ที่จะไม่ทำให้คุณป้าที่รักผิดสังเกต

...แค่เขาพูดจาเหมือนห่วงใยความรู้สึกคุณกนกนุช มันก็ดูแปลกพิกลมากแล้ว สำหรับคนที่ไม่เคยนึกถึงคนอื่นอย่างเขา...

คุณพัชรมองท่าทางหลานชายที่เอาแต่ก้มหน้าหลบสายตาแล้วก็บอกตัวเองว่าถึงเวลาแล้ว ที่เธอควรจะทำอะไรสักอย่างให้จอมขวัญสามารถ ‘ยืน’ ในบ้านหลังนี้ได้ อย่างสบายใจ สามารถเปิดปากเล่าความสุขและความทุกข์ที่เกิดขึ้นในชีวิตได้อย่างไม่ต้องหวั่นว่าใครที่นี้จะเหยียดหยามซ้ำเติม...

หญิงร่างอวบเดินไปทรุดตัวลงนั่งใกล้หลานชาย ก่อนจะเปิดปาก

“ของขวัญ...ป้าถามอะไรสักอย่างได้มั๊ยลูก...”

“ครับ?”

“ตั้งแต่เลิกกับหนูน้ำ ของขวัญมีความรักครั้งใหม่รึยัง?” จอมขวัญนิ่งไป น้ำลายเหนียว

หนีดจนทำให้คอแห้งผาด หัวใจเต้นถี่สั่นรัว ในท้องเบาโหวงเหวจนแทบไม่รับรู้ว่ามี
อวัยวะส่วนใดอยู่ เขารู้สึกว่ามือไม้เย็นเฉียบจนต้องเอามันมาจับกันไว้

คนเป็นป่าเห็นอาการหลานชายก็พอจะรู้ว่าจอมขวัญกำลังประหม่าและไม่กล้าพูด เธอ
ส่งมือไปกุมมือสองข้างของหลานชาย แล้วบีบนิ้วให้เขารู้สึกตัว...ให้หลานคนนี่ของ
ป่าได้รู้ ว่าเขาไม่ได้ตัวคนเดียว เขายังมีป่าคนนี้อยู่...ยังมีคุณพัชรคอยเคียงข้าง แม้มือ
ของเธอยะเยวเย็นไม่สวยงาม แม้มือจะหยาบกระด้างเพราะหยิบจับเครื่องครัว
ทำอาหารเลี้ยงทั้งสามี ลูก และหลานมาแทบจะตลอดชีวิต...แต่มือคู่นี้ก็ยังมอบความ
อบอุ่นให้จอมขวัญเสมอมา...

ร่างโปร่งเงยหน้ามองผู้เป็นป่า ใจจริงแล้วเขาไม่อยากบอก...เขากลัว...กลัวว่าป่าจะรับ
ไม่ได้ กลัวว่าตัวเองจะต้องกลายเป็นหลานเนอร์คุณอีกครั้งถ้าทำให้ป่าเสียใจ...เขา
กลัว...กลัวไปหมด

“ของขวัญเห็นมือป้ามัยลูก...” ดวงตาเรียวลดลงมองมืออวบอุ่นที่มีริ้วรอยเหี่ยวย่นตาม
วัยแล้วก็ใจหาย เขาไม่ได้สังเกตมือของป่ามานานมากแล้ว แต่จอมขวัญยังจำได้ มือ
คู่นี้ที่เคยตีเขา ที่เคยจับมือเขาสอนคัดตัวอักษร เคยจับจูงพาข้ามถนน มันเคยเต่งตึง
และนุ่มนวล...ทว่าบัดนี้...มันคือมือของผู้หญิงแก่ๆคนหนึ่งที่นอกจากความอบอุ่นที่เหมือน
มือคู่เดิมแล้ว นอกนั้นก็ไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีก...กาลเวลา...กำลังจะพรากผู้หญิงที่เขา
รักที่สุดในชีวิตอีกคนไปจากเขา...

“ป่าแก่แล้ว และป่าก็ไม่รู้ว่ามือของป่าจะจับมือของขวัญไปได้อีกนานเท่าไร...สิ่ง
เดียวที่ป่าหวังคือก่อนจะตาย ป่าจะได้ส่งมือของหลานชายคนนี้ ให้ใครสักคน ให้เขา
ช่วยกุมมือยามของขวัญท้อและเหนื่อย ให้เขาช่วยจูงมือยามของขวัญเดินไปไหนไม่
ไหว ถ้าวันข้างหน้า ของขวัญไม่มีลูก ป่าก็หวังให้มือของใครสักคนคนนั้นช่วยดูแล
หลานป่า คอยเช็ดเนื้อเช็ดตัวยามของขวัญไม่สบาย คอยป้อนข้าวป้อนน้ำยาม
ของขวัญเจ็บป่วย ป่าจะฝากให้เขาช่วยจับมือของหลานป่า อย่าให้หลานคนนี่ต้อง
เหงา ต้องว่าเหวอีก...”

น้ำตาของคุณพัชรีไหลอาบแก้ม แต่ก็ยังสงี่ยมให้หลานชายสุดที่รัก มืออุมบีบกระชับ มือขาวของหลานชายด้วยความรักความห่วงใยทั้งหมดที่มี

“ป้ารี...อย่าร้องไห้สิ...” แคเห็นน้ำตาของป้า จอมขวัญก็สะเทือนไปทั้งใจ ทั้งชีวิตนี้นอกจากแม่แล้ว ป้าคือผู้หญิงคนที่สองที่รักเขายิ่งกว่าอะไร ไม่ว่าจอมขวัญจะดีร้ายหรือเลวทรามแค่ไหน แต่สำหรับคุณพัชรี เขาคือหลานชายตัวน้อยๆ ยังเป็นหลานที่คุณพัชรีเคยโอบอุ้ม เคยป้อนข้าวป้อนน้ำ

“ป้าแค่...แค่...แค่คิดว่าอยากจะเจอใครสักคนคนนั้น ก่อนป้าจะจากโลกนี้ไป...ป้ามีเรื่องต้องฝากเขาอีกเยอะเลย มีอีกตั้งหลายเรื่องของของขวัญ ที่ไม่มีใครรู้ดีไปกว่าป้า... ป้า...หรือป้าทำพินัยกรรมไว้ดีมั๊ย เขียนหนังสือเกี่ยวกับของขวัญสักเล่ม ใส่ตู้เซฟเก็บไว้เลย...ถ้าป้าตายก่อนจะได้เจอใครคนนั้น เขาได้จะได้มีโอกาสได้รู้เรื่องของของขวัญจากป้า...” จอมขวัญได้แต่มองใบหน้าอาบน้ำตาของผู้เป็นป้า ความรักความห่วงใยที่คุณพัชรีมีให้เขา มันยิ่งใหญ่เสียจนเขาจุกเจ็บไปทั้งอก ขายหนุ่มก้มหน้าลง แม้ใจหนึ่งจะไม่อยากพูด หากแต่อีกใจ...กลับทำให้เขาเอ่ยปากออกมา

“...พีโตครับป้า...” เสียงของจอมขวัญดังขึ้นแผ่วเบา “...พีโต...คือคนรักของขวัญ...” ดวงตาเรียวของหลานชายสันระริกขณะเหลือบขึ้นจับจ้องใบหน้าของผู้เป็นป้าราวกับรอคอยปฏิกิริยาของคุณพัชรี

“...ป้า...เกลียดขวัญมั๊ย...ขวัญทำให้ป้าเสียใจรีเปล่า...ที่...ที่ขวัญ...รักพีโต...” ไม่มีคำตอบอื่นใด นอกจากมืออุ่นๆของคุณพัชรีคลายออกจากการเกาะกุมมือเขา จอมขวัญใจหายวาบ ดวงตาที่สันระริกกลัมน้ำตาหยดลงบนแก้มขาวอย่างใจหาย เขาอ้าปากพยายามจะพูด แต่ไม่มีเสียงใดหลุดออกมา

...ป้าเกลียดเขาหรือ? ป้าเสียใจเพราะเขารักพี่โตใช่ไหม?...

คุณพัชรีไม่พูดอะไร สองแขนอ้าออกช้าๆ ก่อนจะส่งยิ้มให้หลานชาย

“ร้องให้ทำไม มาหาป้านี้มา”

“ป้ารี...” จอมขวัญครางเบาๆ ก่อนจะโผล่เข้ากอดร่างคุณพัชรีราวกับเด็กชายตัวน้อยๆ น้ำตาไหลอาบแก้มด้วยความกลัวว่าป้าจะรับความรักของเขาไม่ได้

มือเหี่ยวย่นทวนอวนของคุณพัชรีลูบศีรษะเขาเบาๆ

“ร้องให้ทำไมลูก ป้ายังไม่ได้ทำอะไรเลย”

“ขวัญกลัวป้าเสียใจ ขวัญกลัวป้าเกลียดขวัญ...” คำตอบนั้นมีเสียงสะอื้นปนออกมาจนคุณพัชรีต้องโอบแขนกอดแน่นขึ้น

“ไม่เอา ไม่ร้อง...โตเป็นหนุ่มแล้วยังจะร้องให้อีก...” คุณพัชรีโยกตัวหลานชายเบาๆ ราวกับเขาเป็นเด็กตัวเล็กๆ ที่เธอเคยกล่อมนอน จอมขวัญยิ้มทั้งน้ำตา สัมผัสที่คุ้นเคย อ้อมกอดที่อบอุ่น...แม้เขาจะเป็นยังไง แต่ป้าก็ยังเหมือนเดิม...ยังรักเขา ให้กำลังใจเขา ยังมีอ้อมกอดให้เขาเสมอมา...

“คือโตเธอลูก ใครคนนั้นของของขวัญ...” จอมขวัญพยักหน้าเบาๆ แม้จะยังชุกอยู่กับ
อ้อมกอดของคุณพัชรีก็ตาม

“ดีจัง ที่ป้าได้รู้จากปากของของขวัญ...แต่ของขวัญรู้ไหม่ว่าความรักแบบนี้ไม่ใช่เรื่อง
ง่าย...” จอมขวัญเงยหน้าขึ้นมอง คุณพัชรียังคงยิ้มให้ แมื่อดวงตาสวยจะยังแดงก่ำ

“แต่ไม่ว่ามันจะยากสักเท่าไร อย่าท้อนะลูก อย่าให้ความรักครั้งนี้จากไปเพราะความ
ซี้ซาลาตของตัวเอง...จงยืนหยัดและกล้าหาญให้สมกับที่เป็นหลานของป้านะ”

“ครับป้า” จอมขวัญกอดรัดคุณพัชรีแน่นขึ้น ความโล่งใจและดีใจผสมปนเปจนแทบจะ
ร้องให้อีกรอบ ไม่มีอะไรดีไปกว่าการถูกยอมรับจากคนในครอบครัว แม้จะไม่ใช่
ครอบครัวแท้ๆ แม้จะเกี่ยวดองกันแค่สถานะป้าหลาน แต่สำหรับเขา...เขาคือหลาน...
หลานที่คุณพัชรีเลี้ยงมากับมือ ดีมากับมือ...เขาคือหลาน...หลานที่ได้รับความรัก
ความเอาใจใส่และโอกาสกลับเนื้อกลับตัวนับครั้งไม่ถ้วน...เพราะครอบครัวนี้ ถึงทำให้
เขามีวันนี้...เพราะครอบครัวนี้ ถึงทำให้จอมขวัญ วมลภิตติคนนี้ยังมีลมหายใจ...

คุณชายที่ยืนอยู่บนบันไดชั้นบนสุดมองภรรยาและหลานชายแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ
เบาๆอย่างโล่งอก เรื่องระหว่างป้าหลานดูเหมือนจะเรียบร้อยลงตัวแล้ว จะเหลือที่ยัง
ไม่เคลียร์ก็...เรื่องของลูกกับว่าที่หลานเขยนี่ละ

ชายวันปลายหันมาทางอธิปที่ยืนอยู่ข้างหลังเขา

“รู้ไหมัย โต...ว่าเราสองคน...ก็มีเรื่องต้องตกลงกัน...”

คุณชัย ริมลภิตติเดินนำเข้าไปในโรงเรือนที่เรียงรายเต็มไปด้วยกระถางต้นไม้สุดที่รัก ครั้งหนึ่ง โรงเรือนนี้เคยมีกระดาศยับๆ เขียนด้วยลายมือของคุณชัยเองว่า ‘ห้าม ด.ช.ของขวัญเข้า’ หากแต่บัดนี้ กระดาศใบนั้นไม่อาจทนลมทนฝนได้แล้ว มันยับยู่ยี่ และจากไปตามกาลเวลา หากแต่ที่รอยกาวข้างประตูก็ยังบอกชัดว่าครั้งหนึ่ง มันเคยติดที่ตรงนั้น

...คุณชัยมองโรงเรือนด้วยความใจหาย รู้สึกว่าไม่นานมานี้เองที่เขาเพิ่งจะมีหลานชายที่ชื่อ ‘จอมขวัญ’ ลืมตาขึ้นมาบนโลก ไม่นานมานี้...เขาเพิ่งจะจับมือมันเดินเตาะแตะไปรอบบ้าน สอนให้มันรู้จักต้นไม้แต่ละต้นในบ้าน สอนให้มันรดน้ำ พรุนดิน แม้มันจะไม่ค่อยชอบก็เถอะ...ไม่นานมานี้...จอมขวัญยังเป็นเพียงเด็กชายตัวเล็กๆ ที่คุณชัยไม่เคยนึกว่าในวันนี้...มันจะโตพอที่เขาจะได้ ‘ฝากฝัง’ กับ ‘คนรัก’ ของมัน

ชายวัยปลายเหลือบสายตากลับมามองที่ชายหนุ่มคราวลูก อธิปดูเหมือนจะตกประหม่า แม้ไม่หน้าซีดตัวสั่น แต่ก็รู้ว่ากำลังลุ้นว่าเขาจะพูดอะไร

...อย่างกับว่าที่ลูกเขยจะมาขอเมียจากว่าที่พ่อตาอย่างไงอย่างงั้น...เฮ้อ! ตอนแรกก็ยังพอจะหวังให้หลานตัวเองเป็นฝ่าย ‘สามี’ บ้างหรอกนะ แต่เห็นมันร้องไห้ซ้มนึกโง่งมหมด มาดกับป้ามันแล้ว แถม ‘แฟน’ มันยังมายืนยึดดอกสามศอกอยู่ตรงหน้าเขาแบบนี้ คุณชัยเลยเข้าใจคำว่า ‘ญาตินางเอก’ ที่เมียตัวเองกรอกหูขึ้นมาทันที

...เอว่ะ! ถือว่าเป็นคนมีบุญก็แล้วกัน! มีลูกชายหลานชาย แต่สุดท้ายวันนี้ได้ทำหน้าที่ ‘พ่อตา’ !!...

“สรุปว่า...โตจะเป็นหลานเขยลงสินะ” อธิปแทบสะดุดกับคำพูดตรงไปตรงมาของ

ชายวัยปลายเบื่องหน้า เขายกมือขึ้นเกาท้ายทอยเก๋ๆ ก่อนจะเอ่ยปาก

“ค...ครับ...”

“แล้ว...มีโอกาสดีที่หลานลุงจะได้เป็นฝ่าย ‘เขย’ บ้างมั๊ย” คำถามที่สองทำเอาอติป้าปากค้าง คุณชัยเลยเหมือนจะรู้ตัวว่าละลابل้างไปเสียหน่อย

“เอ่อ...โทษที...เรื่องแบบนี้มันพูดยากสินะ เอาเถอะ...ลุงถามคำถามเดียว รักของขวัญไหม๊”

“ครับ” คำตอบแน่วแน่อย่างที่คิด เพราะสายตามันคงที่อติปมองคุณชัยนั้นราวกับจะประกาศชัดว่ารู้สึกอย่างไรกับหลานชายของครอบครัววิมลกิตติ

“ดี ยอมรับกันอย่างนี้นี่ลุงชอบ และในเมื่อหลวมตัวมารักหลานลุงแล้ว ลุงมีเรื่องที่จะขอจากโตสามเรื่อง”

“เรื่องแรก...”

อติปยืนสงบนิ่ง แต่ดวงตาจ้องมองไปที่เจ้าบ้านอย่างแน่วแน่ แม้จะทำให้คุณชัยใจหายเพราะเห็นท่าที่อีกฝ่ายมันคงเสียจนทำลายความหวังอันริบหรี่ที่จะได้เห็นจอมขวัญแต่งงานกับผู้หญิง แต่อีกใจหนึ่งของชายสูงวัยก็พอจะเข้าใจ ว่าถ้าหากจอมขวัญคบหากับอติปต่อไป หลานชายของเขาจะถูกรักและถูกดูแลด้วยความมั่นคงทั้งหมดที่อติปมี

“...อนาคตเป็นเรื่องไม่แน่วมนอน ถ้าวินหนึ่งข้างหน้า โต่กับของขวัญเล็กกัน ไม่ว่าจะเพราะอะไร ลงขอให้คุยกันด้วยเหตุผล ถึงหลานลงจะใจร้อนวู่วาม แต่ถ้าพูดกับเขาดีๆ เขาจะรับฟัง” คุณชัยยิ้มบาง เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังยืนนิ่ง

“เรื่องที่สองที่ลงจะพูด...คือเรื่องสินสอด...” จบประโยคต่อมา อธิปก็กลายเป็นขิงขัง รอรับฟังอย่างดี อย่างที่ทำเอาคุณชัยต้องบ่นกับตัวเอง

“ให้ตายสิ ไม่คิดว่าชีวิตนี้จะได้เรียกสินสอดจากใครเลย” เพราะมีทั้งลูกชาย หลานชาย คุณชัยเลยหมายมั่นมาตั้งแต่ทั้งจักรกฤษณ์และจอมขวัญยังเล็กกว่าจะยกสิ่งนั้นสิ่งนี้ให้ลูกหลานในวันแต่งงาน จะเตรียมสินสอดทองหมั้นเอาไว้รับขวัญลูกสะใภ้หลานสะใภ้ แต่สุดท้ายแล้ว กลายเป็นว่าได้หลานเขยมาหนึ่ง ส่วนลูกสะใภ้ก็ยังไม่เห็นแววนี้ชาตินี้ เขาจะได้มีหลานไว้อุ้มบ้างไหมนี่...

“เรื่องสินสอด ลงขอเป็นดอกไม้รูปเทียนสามชุด”

“อะไรนะครับ” อธิปย้อนถามด้วยความตกใจ แต่คุณชัยยังยิ้มบาง

“ดอกไม้รูปเทียนสามชุด ชุดแรกเอาไปไหว้กระดูกพ่อแม่ของของขวัญที่วัด ชุดที่สองเอาไปไหว้โกฐในท้องพระ ส่วนชุดที่สาม...” คุณชัยเว้นระยะหายใจเล็กน้อย พลางสบตาชายหนุ่มเบื่องหน้า “โต่เอาไปไหว้ขอขมาพ่อแม่ตัวเอง”

อธิปนิ่งงัน พุดไม่ออกกับประโยคสุดท้ายของชายวัยปลาย

“โตเป็นลูกชายคนโต มีหน้าที่แบกรับความคาดหวังของพ่อและแม่ ในฐานะที่ลุงก็เป็นพ่อคน สิ่งที่ลุงคาดหวังจากลูกของลุงคือเห็นเขาสร้างครอบครัว มีลูกมีหลานสืบสกุล พ่อแม่ของโตเองก็เหมือนกัน เขาคงอยากเห็นลูกของโต แต่ถ้าโตกับของขวัญคบกัน เรื่องลูกก็ไม่มีหวัง...เพราะฉะนั้น เอาไปไหว้ขอขมาพ่อแม่เสีย จะพาของขวัญไปด้วย หรือจะไปคนเดียว นั่นก็แล้วแต่โต ส่วนจะไปเมื่อไหร่...ลุงยกให้เป็นการตัดสินใจของโตเอง โตรู้จักครอบครัวของตัวเองดี คงจะรู้ว่าเวลาไหนควรจะบอกความจริง เวลาไหนควรจะปิดบังเอาไว้”

เมื่อเห็นอาการสลดลงของอธิป คุณชัยก็พอจะรู้ว่า ‘เรื่องนี้’ สำหรับครอบครัวของอธิปนั้นพูดยาก แต่เขาไม่โทษว่าครอบครัวของอธิปใจแคบใจร้ายไม่เห็นแก่ความรัก เพราะเข้าใจว่ามันไม่ใช่เรื่องที่ยอมรับได้ง่ายๆ อธิปเติบโตขึ้นมาอย่างผู้ชาย พ่อแม่อคาดหวังในความเป็นชายนั้นและคงไม่คาดคิดว่าวันนี้ อธิปจะหันมาคบหากับผู้ชายอย่างจอมขวัญ...ตัวเขาเองก็ไม่คิดเหมือนกันว่าจอมขวัญจะคบหากับอธิป หากแต่เมื่อมันเกิดขึ้นมาแล้ว เขาที่รักหลานมากเสียจนไม่อยากจะเห็นจอมขวัญทุกข์ใจจึงต้องเป็นฝ่ายทำใจยอมรับมากกว่าจะไปไล่บี้ให้จอมขวัญเลิกกับอธิป

“สุดท้าย...เรื่องที่สาม...โตอายุมากกว่า ลุงถือว่าโตเป็นพี่ เป็นผู้ใหญ่...ถ้าของขวัญทำอะไรผิดหรือไม่ดี ก็อย่ายกหางให้เขาเหลิง ที่สำคัญ อย่าโกหกเขา...ถ้าเขาถามแล้วบอกความจริงไม่ได้ก็เจ็บเสีย”

“ครับ” อธิปรับคำ

คุณชัยยื่นมือไปบีบไหล่หนาของชายหนุ่มเบื้องหน้าที่บัดนี้ขยับฐานะมาเป็นหลานเขยเต็มตัว

“ลุงฝากของขวัญด้วย เขาเป็นหลานที่ลุงและป้ารัก เป็นน้องที่พี่อย่างไอ้จิ้งกรัง เขา

คือคนสำคัญของบ้านหลังนี้ ของครอบครัวนี้ เมื่อไหร่ที่ไม่รักเขาแล้ว พาเขากลับมา
ที่นี่ พาเขามาคืนกับลงนะ ต่อให้ชีวิตของลงจะเหลือแค่เก้ากระดูก ก็ให้พาเขามาคืน
ตรงหน้าลง”

ไม่มีเสียงใดดังขึ้นอีก มีเพียงดวงตาสองคู่ของชายสองคนที่มองสบกันราวกับฝ่าย
หนึ่งจะฝากฝังและอีกฝ่ายจะให้คำมั่น

ด้วยหัวใจรักที่มีให้คนคนเดียวกัน...จอมขวัญ วัฒนกิจติ...

“ลงพูดได้ไง เปิดทางให้พี่โตเลิกรักขวัญซัดๆนี่หว่า” หลานชายผู้แอบฟังที่ข้างประตู
โรงเรียนได้แต่พิมพ์เบาๆพร้อมด้วยหน้าตาบูดบึ้ง อย่างที่ทำเอาคุณพัชรที่แอบฟังอยู่
ด้วยกันต้องหันมาทำตาเหล่ใส

“แหม! เขาก็พูดไปงั้นแหละ แต่ลองว่าโตทำจริงๆสิ มีหวังไอ้จักรเขวี้ยงอีโต้คนแรก!”
ส่วนคุณพัชรก็จะเขวี้ยงเขย่งตาม นัยว่าถ้าไม่ตายเพราะอีโต้ปัก ก็ตายเพราะเขย่งไม่
หนักๆนั่นแหละ!!

...ก็บอกแล้ว จอมขวัญคือหลานชายที่บ้านนี้รัก บ้านนี้หลง เพราะฉะนั้นอธิปรีกได้
ครอบครองได้ แต่ถ้าเอามาคืน...ตายสถานเดียว!!!...

.....

พลอยแพรวลงจากรถแท็กซี่ได้ก็เดินดุ่มๆเข้าบ้านของคุณกนกนุชและสามีที่เธอมา
ขออาศัยอยู่ช่วงที่ลงมาเที่ยวกรุงเทพ เธอเดินผ่านห้องนั่งเล่น ไม่ได้คิดจะแวะเวียน
เข้าไปเพราะอารมณ์บูดยังอัดอั้นเสียจนไม่อยากพบหน้าใคร หากแต่คุณกนกนุชผู้เป็น
เจ้าของบ้านเดินออกมาจนเกือบจะชนเข้าเสียก่อน พลอยแพรวเลยต้องหยุดชะงักที่
หน้าประตูนั้น

“อ้าว น้องแพรว ทำไมกลับมาเร็วจัง แล้วนี่...คุณจอมขวัญมาส่งเธอ ทำไมป้าไม่ได้

ยินเสียงรถละ” ว่าแล้วคุณกนกนุชก็ชะเง้อคอมองออกไปนอกประตูบ้าน แต่ไม่เห็นจะมีรถยนต์แปลกตาเลยแม้แต่คันเดียว

“อ๊ย! จะมาส่งอะไรกันล่ะคะป้านุช! แพรวกลับแท็กซี่ค่ะ!” พลอยแพรวเล่าด้วยน้ำเสียงที่ยังคลุมเครือไม่ได้เสียเท่าไร ยิ่งคิดถึงตอนที่รบราฝปากกับ ‘คุณพัชรวิมลกิตติ’ ก็ยิ่งทำให้เธอนึกขังน้ำหน้าหญิงร่างอวบคนนั้นจนหน้าบูดปากเบี้ยวหมดความสวยงามที่คนขับแท็กซี่ยังขยาด!

“กลับแท็กซี่? อ้าว...ไหนคุณจอมว่าเขาจะมาส่ง”

“โธ้ย! ส่งได้ที่ไหนกันล่ะคะ! ขนาดดินบันได เขายังไม่ส่งแพรวเลย! ป้าเขานะตัวดี! กัดกันแพรวสารพัด! ยิ่งตอนที่แพรวอยู่กับป้าเขาสองคนที่ใต้ถุนเรือนนะคะ อื้อหือ! ป้าเขาจิกตำว่าแพรวสารพัด อย่างกับแม่ฟัวทะเลาะกับลูกสะใภ้อย่างนั้นล่ะ!! โธ้ย! ยิ่งพูดก็ยิ่งโมโห!”

“เดี๋ยว...เดี๋ยวนะน้องแพรว...ป้าของคุณจอม?...คุณพัชรนี่แหละ”

“ค่ะ! คุณพัชร วิมลกิตตินั้นแหละค่ะ! ตอนแพรวเรียกเขาว่าคุณป้า เขาว่า เขาไม่ได้เป็นป้าของแพรว พอแพรวเรียกเขาว่าคุณพัชร เขาก็ว่าให้ใส่นามสกุลด้วย เพราะคนชื่อพัชรในประเทศไทยมีเป็นล้าน! แล้วยังทำมาเป็นเชดใส่แพรวอีกนะคะ!!”

คุณกนกนุชทำตาปริบๆ ด้วยคำพูดที่พลอยแพรวว่ามานั้น เธอคาดไม่ถึงว่าจะมาจากฝปากของคุณพัชร วิมลกิตติที่เธอรู้จักมักจี่มานาน แต่ครั้งนี้จะบอกว่าพลอยแพรวกุเรื่องขึ้นมาเล่า ก็ไม่รู้ว่าพลอยแพรวจะกลับไปทำไม ข้าสีหน้าสีดำความโมโหที่ปรากฏของหญิงสาวนั้น คุณกนกนุชตีความว่ามันมาจากใจล้วนๆ!

“แล้ว...เอ่อ...แล้วคุณจอมเขาไม่ได้ทำอะไรเลยเหรอ” อย่างน้อยๆ คุณกนกนุชก็คิดว่าในเมื่อจอมขวัญพาพลอยแพรวไปบ้าน ก็น่าจะปกป้องหญิงสาวบ้าง ถ้าหากว่าคุณพัชรคนนั้นร้ายอย่างที่พลอยแพรวว่ามาจริง

“ไม่ได้ทำหรอกค่ะ คุณจอมอยู่บนเรือนกับพี่โต ส่วนแพรวอยู่ใต้ถุนกับคุณพัชร วิมลกิตติ!! แล้วพออยู่กับแพรวแค่สองคน ระเบิดก็ลงใหญ่เลยล่ะค่ะ! ทั้งจิกทั้งกัด แถมยังพูดจาเหมือนกับว่าคุณจอมมีนางเอกในดวงใจแล้วด้วยนะคะ!” พลอยแพรวเล่าอย่างคั่นปาก ที่เจ็บที่สุดคือหญิงอวบคนนั้นยกตำแหน่งนางร้ายมาให้เธอ

...บ้าไปแล้ว!! มีผู้หญิงที่โหดอยากจะเป็นนางร้าย!!! ยอมเป็นแค่ตัวประกอบยังดีกว่าเป็นนางร้ายซะอีก!...

ในขณะที่พลอยแพรวยังเอาแต่เจ็บใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นในเรือนไทย ‘บ้านของคุณจอม’ หญิงวัยปลายที่รับฟังคำบ่นสารพัดกลับสะดุดกึกกับประโยคหนึ่งในคำพูดของหญิงสาว

‘พี่จอมอยู่บนเรือนกับพี่โต’...

“...โตไปที่บ้านคุณจอมด้วยหรือ” หญิงเจ้าของบ้านหลุดปากย้อนถามออกมา ทำเอาพลอยแพรวหันมามองแม้จะสงสัยว่าทำไมคุณป้านุชของเธอจึงถามเรื่องนี้ แต่ก็เปิดปากตอบ

“พี่โตไปค่ะ แพรวไปถึงก็เจอพี่โตอยู่บนเรือนแล้ว ทำทางเขาสนิทกับลุงและป้าของคุณจอมมากนะคะ เห็นป้าพี่จอมเรียกว่า ‘โต’ ทุกคำเลย แล้วก็ดูสนิทกับพี่จอมมากด้วย เพราะตอนป้าของคุณจอมให้แพรวลงไปช่วยเขาทำกับข้าว พี่โตก็หายเข้าไปในห้องกับพี่จอมสองคน ซุกกันอยู่在那นั่น ไม่รู้ทำอะไร นี่ถ้าพี่จอมกับพี่โตไม่แมน! แมน! แพรวคงคิดว่าเขาเป็นแฟนกันแล้วล่ะค่ะ”

คนเป็นมารดาของอธิปถึงกับสะดุ้งเฮือกกับคำพูดของหญิงสาวตรงหน้า หากแต่พลอยแพรวไม่ได้รับรู้ท่าทีแปลกประหลาดของคุณกนกนุชเลยแม้แต่น้อย ยังเปิดปากเล่าต่อในสิ่งที่พบที่เห็นมาในวันนี้

“...แต่ก็อย่างว่านะคะ มิตรภาพลูกผู้ชาย ผู้หญิงอย่างเราๆไม่เข้าใจหรอกค่ะ เพื่อนของเพื่อนแพรวก็สไโดล์นี่ ตัวติดกับเพื่อนเป็นตั้งเม ใครว่าผู้หญิงอย่างพวกเราเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ขี้เหงาที่สุดในโลกนี้แพรวเกลียดขาดใจเลยคะ! พวกผู้ชายนะขาดเพื่อนไม่ได้มากกว่าผู้หญิงอีก! แต่แหม...คิดๆไปแล้วแพรวก็แอบอิจฉาพี่โตนะคะ นอกจากจะสนิทกับพี่จอม ได้เข้าห้องนอนพี่จอม แล้วครอบครัวยังอ้าแขนต้อนรับอีก ไม่รู้ไปทำท่าไหนเข้า! แพรวจึงถูกคุณพัชรี ริมลกิตติกัตชะเหวอะ! กลับมาที่นี้ได้แบบร่างกายครบสามสิบสองประการก็บุญตายโซแล้วคะ!!” หญิงสาวเล่าเรื่อยเปื่อย ก่อนจะเริ่มสังเกตเห็นว่า ‘ป่านุช’ ของเธอนิ่งงันและเหมือนใจลอยจนแทบไม่ได้รับฟัง

“ป่านุชคะ? ป่านุชเป็นอะไรรีเปลาคะ?” คุณกนกนุชตื่นจากภวังค์หันมามองพลอยแพรวแล้วได้แต่ส่งยิ้มบางเบาให้

“ไม่เป็นอะไรหรอกน้องแพรว...เอ่อ...ป้า...ป้าขอตัวก่อนนะ ป้าฉีกผ้าค้างเอาไว้ ต้องไปซักต่อแล้วละ” หญิงเจ้าของบ้านว่าอย่างนั้น ก่อนจะก้าวขาซำๆกลับเข้าไปในห้องนั่งเล่นอีกครั้ง พลอยแพรวมองตาม แม้จะสงสัยกับท่าทีที่เปลี่ยนไปของคนเป็นป้า แต่เธอก็ไม่ได้ถามไถ่เมื่อเห็นว่าคุณกนกนุชหยิบผ้าขึ้นมาซักต่อ หญิงสาวเบี่ยงปลายเท้าเดินขึ้นห้องอีกครั้ง แล้วทิ้งคุณกนกนุชเอาไว้ในห้องนั่งเล่นโดยไม่รู้แม้แต่น้อยว่ามือเรียวขาวของหญิงวัยปลายผู้นั้นสั่นระริกจนไม่อาจจะซักผ้าได้อีกต่อไป!!

.....

‘จอมขวัญครับแม่ เขาบอกใครต่อใครว่าชื่อเล่นชื่อจอม แต่...มีไม่กี่คนเท่านั้น ที่ได้เรียกชื่อเล่นเขาจริงๆ’

‘...ชื่อเล่นจริงๆของเขาชื่อ...ของขวัญ...’

คุณกนกนุชหวนคิดถึงคำพูดที่บุตรชายคนโตเคยเล่าให้เธอฟัง นึกถึงสีหน้าท่าทางของอธิปยามพูดเรื่องของจอมขวัญ ใบหน้าที่ติดจะนิ่งเฉยและเงิบขมขื่นนั้นฉายแววสนุกสนานและเป็นสุขยามเอื้อมเอ่ยถึง ‘ของขวัญ’ ใช่มั้ย...ถ้าจำไม่ผิด คุณกนกนุชเหมือนจะเคยได้ยินอธิปเรียกจอมขวัญว่า ‘ของขวัญ’ ทั้งๆที่ช่วงแรกๆ อธิปเป็นคนเล่าให้เธอฟังเองว่ามีไม่กี่คนที่เรียกชื่อนั้น

...และอธิปก็ได้รับเกียรติสำคัญที่จะได้เรียกชื่อเล่นของจอมขวัญเสียด้วย...

...เพื่อนสนิทหรือ?...ลูกค้าคนสำคัญหรือ?...เพราะอะไร จอมขวัญถึงยอมให้อธิปเรียกชื่อเล่นที่แม้แต่เธอเองยังเอ่ยปากว่า ‘มีไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้เรียก’

หญิงวัยปลายบีบบมือสองข้างเข้าด้วยกันอย่างอึดอัดและหวาดหวั่น ไม่ใช่เพราะว่าพลอยแพรวใส่ไคล้ใส่ไฟให้เธอเข้าใจเช่นนั้น หากแต่คุณกนกนุชเคยสงสัยท่าทีของชายหนุ่มทั้งสองคนทว่ากลับปล่อยผ่านด้วยนิสัยไม่คิดอะไรมาก จนกระทั่งวันนี้...วันที่พลอยแพรวพูดเรื่องที่เคยค้างคาในใจของคุณกนกนุชขึ้นมา และพูดจาในทำนองเดียวกับที่เธอเคยสงสัย

หรืออธิปกับจอมขวัญจะเป็นคนรักกัน?

คุณกนกนุชกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เธอได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามาจอดในบ้านเลยแต่เม้มปากแน่น ร่างกายแข็งทื่อตรงแนว ท้องไส้ปั่นป่วนจนเย็นวาบไปทั่วทั้งกาย

“แม่...” เสียงเรียกจากหน้าประตูห้องนั่งเล่นดังขึ้น ทำเอาคนถูกเรียกว่าแม่สะดุ้งเหือก

ก่อนจะหันไปมอง

“เต็ง...” อานุภาพ ลูกชายคนเล็กของคุณกนกนุชนั่นเอง ชายหนุ่มแทบจะถอดแบบมาจากอธิปผู้เป็นพี่ ทั้งโครงหน้าและขนาดร่างกาย ทว่าร่าเริงกว่า แจ่มใสกว่า และยิ้มแย้มมากกว่า...ไม่สิ...ปัจจุบันนี้อธิปก็ ‘ยิ้มแย้ม’ ไซ้...ลูกชายคนโตของคุณกนกนุช ‘ยิ้มแย้ม’ มากกว่าเดิม ยามที่เขาเล่าเรื่องของจอมขวัญให้เธอฟัง!

อานุภาพเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อพบว่ามารดามีสีหน้าประหลาด ชายหนุ่มเดินเข้ามาหา แล้วทรุดกายลงนั่งข้างๆ

“เป็นอะไรี่เปล่าแม่” พวกเขาสี่คนพอแม่ลูกผ่านเรื่องราวด้วยกันมานานมาก จึงไม่แปลกที่อานุภาพจะสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงบนสีหน้าของมารดาผู้ร่าเริงของเขา

“...วันนี้โต...ไปไหน?”

“พี่โต? พี่โตก็ไปทำงานที่บริษัทไงแม่ แต่ว่าออกมานานแล้วนะ นี่พี่โตยังไม่กลับหรือ?”

“อ...ฮือ...” คุณกนกนุชได้แต่รับคำเสียงแผ่ว ใบหน้ายังกังวลชัดเจน แต่อานุภาพกลับคิดไปอีกทาง

“ไม่เอาหนาแม่ พี่โตขับรถปลอดภัยไว้ใจได้ ถึงบางครั้งจะเร็วไปหน่อยแต่ความระมัดระวังเต็มเปี่ยม”

“แม่ไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น”

“อ้าว แล้วเรื่องไหน? หรือกลัวพี่โตจะไปเที่ยวผู้หญิง? โฮ! คุณนายครับ! นั้นลูกชายที่อายุจะสามสิบแล้วนะครับ! ปล่อยให้เคล้านารีพวงโลภก็บังเหอะ! นิ่งขนาดนั้นจะนึกว่าวันดีคืนดีจะสลัดผ้าสวมจีวรซะแล้ว” สมกับเป็นอานุภาพที่ไม่ค่อยจะคิดเล็กคิदन้อย ทว่าคุณกนกนุชกลับส่ายหน้าไปมา

“...เต็ง...เต็งไม่เคยได้ยินเรื่องคนรักของโตบ้างเลยเหรอ”

“คนรัก?” ชายหนุ่มผู้เป็นลูกย่อน เขานิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะปาดคำถามกับมารดา

“แม่ได้ยินอะไรมาล่ะ”

“ก็...ก็...แม่...แม่คิดว่าโต...โตอาจจะมีคนรัก...” อานุภาพมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยความกังวลของมารดาก็พอจะเดาได้ อันที่จริงเขาก็จับสังเกตพี่ชายมาได้ระยะหนึ่งแล้ว ทำงานด้วยกัน เป็นพี่น้องที่สนิทกัน มีหรือจะดูไม่ออกว่าอธิปแปลกไป

...อธิปน่าคบหาขึ้น น่าเข้าใจมากขึ้น ความนิ่งเงียบและเคร่งขรึมเหมือนจะเบาบางลงยามพี่ชายบอกว่า ‘จะออกไปกินข้าวเที่ยงข้างนอก’ อานุภาพไม่ได้ถามว่าอธิปไปกินข้าวกับใคร ช่วงแรก เขาคิดว่าพี่ชายไปติดใจเด็กเสิร์ฟที่ร้านอาหาร แต่เมื่อลองให้คนตามดูก็ปรากฏว่าอธิปไม่เคยไปกินร้านเดิมซ้ำๆ หากแต่สิ่งที่ซ้ำคือไปกินกับคนคนเดิม

‘จอมขวัญ วิมลกิตติ’

แน่นอน...อานุภาพเข้าใจว่าสองคนนี้รู้จักกันและคาดได้ว่าอาจจะสนิทสนมกันเพราะเรื่องงาน แต่...คนที่สนิทสนมกันเพราะเรื่องงานจำเป็นต้องถอยไปเจอหน้ากันแทบทุกเที่ยงเลยอย่างนั้นหรือ?

...ไม่ต้องบอกก็ได้แล้ว อานุภาพไม่ใช่เด็กอมมือ เขาอายุน้อยกว่าอธิปไม่เท่าไร แถมยังเคยคบหากับผู้หญิงมาแล้วก็หลายคน มีแฟนรักๆเล็กๆจนกลายเป็นเรื่องปกติ ทำไมจะดูไม่ออกกว่าพี่ชายกำลังมีความรัก...

...และเจ้าของความรักครั้งนี้อีกคนก็คือ...หลานชายของครอบครัววิมลกิตติ...

“เต็ง...เต็งรู้อะไรมา บอกแม่หน่อยสิเต็ง...” น้ำเสียงแสนกังวลของคุณกนกนุชดังขึ้น เรียกสติให้ลูกชายต้องหันกลับมาสนใจเธออีกครั้ง

“รู้?...อืม เต็งรู้” คุณกนกนุชเกร็งเอื้อมอย่างรอฟังคำตอบ อานุภาพยิ้มบางก่อนจะยอมเปิดปาก “เต็งรู้ว่าพีโตเป็นพี่ของเต็ง ต่อให้พีโตมีคนรักก็ยังเป็นพี่ของเต็ง คนรักของพีโตไม่ได้ทำให้พีโตกลายมาเป็นน้องของเต็งนี่แม่” หญิงวัยปลายนึ่งชะงักกับคำพูดของลูกชายคนเล็ก

“แต่...แต่คนรักของโต...”

“สำหรับเต็งนะแม่ ถ้าคนรักของพีโตรักพีโตจริงๆ และทำให้พีโตมีความสุข เต็งก็ดี

ใจแล้ว”

“เต็ง...”

“เกือบสามสิบปีที่ผ่านมา พี่โตเป็นพี่ที่ดีของเต็งมาตลอด เขาเสียสละเพื่อเต็ง เพื่อครอบครัวของเรา ทำงานหนักทั้งวันทั้งคืนเพื่อพี่น้องบริษัท จนตอนนี้ทุกอย่างเข้ารูปเข้ารอยแล้ว พี่โตก็ควรได้เวลาหาความสุขใส่ตัวบ้าง เห็นเขามีคนรัก มีคนยืนข้างๆ โตว่ามันดีกว่าให้เขาโดดเดี่ยวแล้วมีแต่งงานไปตลอดชีวิตนะแม่” คำพูดของลูกชายคนเล็กที่คุณกนกนุชเห็นว่าเป็นเพียงเด็กมาตลอด มาวันนี้ทำให้หญิงวัยปลายยุคคิดอะไรขึ้นมาได้ แต่แน่นอนเธอยังกระวนกระวาย ไม่สบายใจ หากแต่ไม่ใช่ทั้งหมดของความรู้สึก

...จุดหนึ่งเล็กๆ คุณกนกนุชเห็นด้วยกับคำพูดของอานุภาพ ‘มีคนยืนข้างๆ ดีกว่าโดดเดี่ยวแล้วมีแต่งงานไปตลอดชีวิต’ วันหนึ่งหากชีวิตของคุณกนกนุชและสามีดับสิ้น วันหนึ่งหากอานุภาพแต่งงาน วันนั้น...อธิปอาจจะต้องอยู่เพียงลำพัง แม้จะมีญาติพี่น้องมาเยี่ยมเยียนบ้าง แต่ทุกวันที่ผ่านไปในแต่ละเดือนแต่ละปีเล่า?

...หากลูกชายคนโตที่ทำทุกอย่างเพื่อครอบครัวมาตลอดต้องมีชีวิตเพียงลำพังเช่นนั้น คุณกนกนุชก็นึกห่วง ไม่ใช่อธิปดูแลตัวเองไม่ได้ หากแต่เธอหวังให้เขามีใครสักคนเอาไว้อเคียงข้างในยามเหนื่อย ยามท้อและเจ็บปวด

“เต็ง...รู้ไหมมีใครรักของโตคือใคร” อานุภาพสบตากับมารดา เขาว่าคุณกนกนุชเป็นคนมองโลกในแง่ดี แต่ก็รู้ว่าพี่ชายเป็นความคาดหวังและเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของคุณกนกนุชเช่นกัน ดังนั้นร่องรอยของความเสียใจจึงปรากฏชัดในนัยน์ตาคู่นี้

“แม่ถามเต็งแบบนี้ ก็แสดงว่าแม่เองก็รู้ว่าคนรักของพี่โตคือใคร...แล้วถ้าอย่างนั้น แม่

จะถามเต็งทำไม” ค่าย่อนของลูกชายคนเล็กทำเอาคุณกนกนุชได้แต่พูดไม่ออก จนกระทั่งเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้าประตูห้องนั่งเล่น

“แม่...เต็ง...เป็นอะไรนะ” อธิปกลับมาถึงบ้านแล้ว และทันทีที่เหยียบเท้าเข้ามาในบ้าน เขาก็เห็นว่าน้องชายกำลังนั่งอยู่กับมารดา แม้เขาจะเห็นใบหน้าเพียงเสี้ยวเดียวของคุณกนกนุช แต่อธิปก็เห็นร่องรอยของความกังวลบนนั้นอย่างชัดเจน ชายหนุ่มรีบเดินเข้ามาหาด้วยความห่วงใย

“ไม่มีอะไรหรอกพี่โต พี่โตไปหาข้าวกินกับเต็งดีกว่า” อานุภาพคิดว่าเขาไม่ควรให้มารดาและพี่ชายอยู่ด้วยกันในเวลานี้ จึงลุกขึ้นหาทางลากอธิปออกห่างจากคุณกนกนุชทันที ทว่าผู้เป็นพี่ยังยืนนิ่งและจับจ้องไปที่มารดาด้วยความห่วงใย

“เดี๋ยวสิ แม่หน้าซีด...เป็นอะไรรีไปเล่าแม่ ไม่สบายหรือ” ด้วยความเป็นลูกคนโต อธิปใส่ใจคนในครอบครัวจนเป็นปกติ เขาทรุดกายลงนั่งข้างมารดาราวกับจะปักหลักไม่ไปไหน เล่นเอาอานุภาพที่พยายามกันทำไมให้พี่ชายเข้าใจแม่ในเวลานี้ได้แต่ตบหน้าผาก

...ให้ตายสิว่า! จะมาเป็นลูกที่ดีอะไรในเวลานี้!!...

“แม่...อย่าเจี๊ยบสิ เป็นอะไร” อธิปยิ่งร้อนใจเมื่อเห็นคุณกนกนุชนิ่งไม่พูด และเอาแต่มองเขาด้วยแววตาเสียใจ ชายหนุ่มบีบมือมารดาไปมาราวกับจะเรียกสติ

“โต...โตมีคนรักใช่ไหม” คำถามของมารดาทำเอาอธิปเป็นฝ่ายนิ่งเสียเอง เขาชะงักก่อนจะกลายเป็นเบือนหน้าหนีหลบสายตาของมารดา

“โต...บอกแม่สิโต...คนรักของโต... คือคุณจอมขวัญ...ใช่ไหม” ร่างสูงหันกลับมาสบตามารดา เขาส่งยิ้มบางเบาหากแต่เป็นยิ้มที่เศร้าเหลือทน เมื่อจำต้องบอกความจริง

“ครับ...เขาเป็นคนรักของผม...” รวากับหัวใจของคุณกนกนุชร่วงหล่นลงไปกองกับพื้น ลูกชายของเธอมีคนรักเป็นผู้ชายอย่างนั้นหรือ?! อธิปมีคนรักเป็นผู้ชาย!!!!...

“โต...เขาเป็นผู้ชาย โตก็เป็นผู้ชาย...ทำไม...”

“ผมก็ไม่รู้แม่ ไม่รู้ว่าทำไม...แต่ผมแค่...รักเขา...” คำว่ารักของอธิปยิ่งทำให้คุณกนกนุชแทบจะหายใจไม่ออก เธอได้แต่หลับตาลงอย่างเจ็บปวด อธิปมีคนรักเป็นผู้ชาย ทั้งๆที่ก็เป็นผู้ชาย ทำไมถึงเป็นเช่นนี้

“ผมขอโทษครับแม่” คำขอโทษทำให้ผู้เป็นมารดาต้องเบือนสายตามองบุตรชายที่รัก อธิปยกมือขึ้นไหวเธอรวากับจะขอร้องให้เธอยอมรับในความรู้สึกของเขา หากแต่...มันง่ายหรือ? มันง่ายหรือไรกับการทำใจยอมรับว่าลูกชายคบหากับผู้ชายด้วยกัน ทั้งๆที่ไม่เคยมีรีแวนมาก่อนว่าอธิปจะหันมารักชอบผู้ชายเช่นนี้!!!!...

“พี่โต...พี่ออกไปก่อนเถอะ” เพราะเห็นท่าว่ามารดาจะทำใจไม่ได้ อานุภาพจึงมาดึงแขนพี่ชายให้ลุกขึ้น อธิปยอมลุกขึ้นยืนแต่โดยดี เขารู้ว่าเวลานี้ถึงต้นไปก็มีแต่จะเป็นผลเสีย คุณกนกนุชยังทำใจไม่ได้กับเรื่องของเขาและจอมขวัญ

...เขาเข้าใจ มันไม่ใช่เรื่องง่าย...ในเมื่อความรักของเขาไม่เหมือนปกติทั่วไปของ 'ลูกชาย' อย่างที่พ่อและแม่คาดหวัง

“พี่ไปนอนที่หมู่บ้านก่อน เดี่ยวทางนี้เต็งจัดการเอง” อานุภาพกระซิบบอกพี่ชายขณะดึงแขนให้อธิปออกจากห้อง

“โต...” เสียงเรียกจากด้านหลัง ทำให้สองพี่น้องต้องหันมอง คุณณกนุชยังคงก้มหน้านิ่งราวกับไม่อยากเห็นหน้าอธิป หากแต่ริมฝีปากสวยขยับถามเบาๆ

“คุณพัชรกับคุณชัยรู้เรื่องนี้มั๊ย”

“รู้ครับแม่” เพียงเท่านั้น คุณณกนุชก็ถึงกับต้องหันมองลูกชายแล้วอ้าปากค้างอย่างสุดแสนผิดหวัง หากแต่เพียงไม่กี่นาทีหลังจากนั้น เธอก็รีบหันหน้าหนีแล้วโบกมือไล่ให้สองพี่น้องรีบออกไปจากสายตาของเธอ

อานุภาพส่งพี่ชายขึ้นรถออกจากบ้านไปแล้ว เขาก็รีบกลับมาดูแลมารดาที่ยังนั่งนิ่งซมึ่มอยู่ในห้องนั่งเล่น ชายหนุ่มชอบอกชอบใจที่หญิงสาวแขกผู้มีเกียรติของบ้านอย่างพลอยแพรวไม่ลงมาจะเฝ้าสถานการณ์ในเวลานี้ เธอเป็นแขกที่ดีหรอกนะ แต่ก็ติดจะพูดมากจนน่าปวดหัวไปเสียหน่อย และเขาก็ไม่อยากให้เธอเอาเรื่องนี้ไปพูดต่อที่ไหนเสียด้วย

ชายหนุ่มกลับเข้ามาในห้องนั่งเล่นอีกครั้ง เขาปิดประตูเรียบร้อยแล้วก็ตรงเข้าไปหามารดา

“แม่ แม่ใจเย็นๆนะแม่...” อานุภาพพยายามเตือนสติ คุณกนกนุชเงยหน้ามอง ใบหน้าสวยมีเค้าเจ็บปวดสุดแสน

“เต้...เต้ลูกแม่...ทำไมพี่ของเต้ทำแบบนี้...”

“พี่โตไม่ได้ทำอะไรเลยแม่ พี่โตแค่มีความรัก การมีความรักเป็นสิ่งที่ดีไม่ใช่เหรอ แล้วคนอย่างพี่โตไม่ได้รักใครได้ง่ายๆ แม่เปิดใจสักนิดนะ ค่อยๆยอมรับความรักของพี่โต...”

“แต่ความรักของโตมันผิดไปจากที่แม่คิดเลยนะเต้ มีคนรักเป็นผู้ชายไม่พอ ยังไปเป็นนางเอกในชีวิตเขาอีก แบบนี้เต้จะให้แม่ยอมรับในวินาทีนี้เลยได้ยังไง แม่ทำใจไม่ได้! แม่ทำใจไม่ได้จริงๆ”

“น...นางเอก?...เดียว นี่แม่พูดเรื่องพี่โตอยู่รีเปล่า?” อานุภาพชักจะงงว่าทำไมอยู่ดี คุณกนกนุชถึงพูดเรื่องนางเอกอะไรขึ้นมา...มันเกี่ยวกันยังไงวะ? พี่โตแค่รักชอบผู้ชาย ไม่ได้ไปเล่นเป็นนางเอกให้ละครเรื่องไหนเสียหน่อย?...!

“ก็...ก็น้องแพรวมาแล้วให้แม่ฟังว่าคุณรีพูดทำนองว่า...ว่า ‘คนนั้น’ มีนางเอกในชีวิตแล้ว...แล้ว...แล้วเมื่อกี้เต้ก็ได้ยิน โตพูดเองว่าโตเป็นคนรักของ ‘คนนั้น’ อย่างนี้ก็แสดงว่าโตเป็น ‘นางเอก’...แล้วถ้า...ถ้าวันนึงโตลุกขึ้นมาแต่งหน้าทาปากตอนอายุจะสามสิบ เต้จะให้แม่ทำใจยอมรับได้ยังไง!! แม่ทำใจไม่ได้! มันเกินกว่าที่แม่จะคิดนะเต้!” คุณกนกนุชพูดไปสะอื้นไปด้วยความเจ็บซ้ำเติมอก แต่คนเป็นลูกกลับพูดไม่ออกเพราะปวดหัวกับจินตนาการอันเกินขอบเขตของมารดา

“สรุปว่า...แม่กังวลว่าพี่โตจะเป็นสาว?”

“ก็...ก็...ก็โตแมนมาตลอด...โตเป็นผู้ชาย โต...”

“แม่...คือว่าสมัยนี้อะนะ ผู้ชายรักกันก็ไม่ได้หมายความว่าคนใดคนหนึ่งต้องสาวสักหน่อย”

“เดี๋ยวลูกจะได้เข้าใจ” คุณกนกนุชย้อนถามทันควัน

“เอ้า! เพื่อนเด็กที่มีแฟนเป็นผู้ชายก็มี แม่นอีกทั้งคู่ก็ต่างหาก...”

“แล้ว...แล้ว...แล้ว...แล้วแมนทั้งคู่...เอ่อ...แล้วเวลา...กอด...” คุณกนกนุชพูดไม่ออก ด้วยเพราะไม่มีใครใกล้เคียงที่เป็นชายและคบหากับชายเหมือนกัน ที่พอจะผ่านหูผ่านตาก็น่าจะมีแค่ดารากะเทยที่แปลงเพศแล้วมีแฟนเป็นชายนั่นก็ว่าไปอย่าง และเพราะเธอเห็นแบบนั้น ถึงได้...ถึงได้...กลัวว่าวันหนึ่งลูกชายคนโตจะกลับมาในสภาพที่...เอ่อ...ที่...มี ‘นม’

...ฮือ!!! คุณกนกนุชไม่อยากจะคิด!! หากวันหนึ่งข้างหน้า อธิปมาขอให้เธอพาไปซื้อเสื้อชั้นใน หรือแม้แต่ขอให้ช่วยเลือกสีลิปสติก เธอจะทำหน้ายังไง!!!!...

“เวลาบนเตียง?...แม่จะถามเรื่องนี้ใช่ไหม? ไม่ยากหรอกแม่ ก็เป่ายิงจูบเอา ใครชนะได้เป็น ‘ใจแอนท์’” ว่าแล้วอานุภาพก็กระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่นอย่างที่ทำเอาคุณกนกนุชต้องตีเพียะเข้าไปที่ไหล่ลูกชาย

“พูดจาอะไรนะเดี๋ยง! นาเกลียด!!!” แม่เสียงหัวเราะของลูกชาย จะทำให้คุณกนกนุช

คลายความเศร้าไปได้บ้าง แต่ก็ยังติดกังวลจนไม่เป็นอันทำอะไร

“ไม่น่าเกลียดหรอกแม่ เรื่องของความรัก เรื่องของคนรัก เรื่องของครอบครัว...มันเป็นพื้นฐานของมนุษย์ คนอย่างพี่โตไม่ใช่คนหลักลอย ถ้าเขาออกตัวว่านี่คือคนรักนั้นแสดงว่าเราสบายใจได้แล้วว่าพี่โตกำลังจะสร้างครอบครัวของตัวเองขึ้นมา ถึงครอบครัวของเขาจะมีแค่สองคนและไม่มีทางออกเป็นสาม สี่ ห้า ถึงครอบครัวของเขาจะมีแต่ผู้ชายไม่มีผู้หญิง...แต่ครอบครัวเป็น ‘งานแฮนด์เมด’ นะแม่ ไม่มีครอบครัวไหนเหมือนกัน เราจะไปคาดหวังให้ครอบครัวเขา เหมือนกับครอบครัวที่พ่อกับแม่สร้างขึ้นมาไม่ได้หรอก”

คุณกนกนุชได้แต่มองลูกชาย อานุภาพเป็นคนมองโลกในแง่ดีและมีความสุขกับชีวิต คำพูดปลอบใจของเขาแม้จะคลายกังวลของเธอไม่ได้ แต่รอยยิ้มของเขาก็ทำให้แม่อย่างเธอเต็มตื่นขึ้นบ้าง

“ไม่ต้องห่วงนะแม่ ถ้าอยากอุ้มหลานเดี่ยวเตี้ยจัดให้เอง ตอนนี้เมียสองลูกหยังไม่ได้จดทะเบียน ถ้าแม่พร้อม เตี้ยจะพามาเจอพรุ่งนี้เลย”

แต่ความเต็มตื่นไม่ยาวนาน เพราะลูกชายคนเล็กแสนกวนนั้นกลับพูดจาไม่เข้าหูอย่างที่ทำเอาคนเป็นแม่ผู้กำลังกังวลไปกับความรักของลูกคนโตถึงกับต้องทำตลกกับคำพูดของลูกชายคนเล็ก

“ว้ายังไงนะ?!!! เมียสองลูกหยังไม่ได้จดทะเบียน!!! นี่เตี้ยไปมีเมียตั้งแต่เมื่อไหร่!!!” กำลังจะคว้าแขนลูกชายเอาไว้ แต่อานุภาพไวกว่าเพราะลูกพรวดถลาไปที่ประตูห้องนั่งเล่นเตรียมตัววิ่งหนีอย่างว่องไว

“ไม่บอกกกกกก...อะ! พ่อ!! มาจัดการแม่ที! เตี้ยจะหนีไปหาเมียคนที่สามละ!!”

อานุภาพตะโกนโหวกเหวกแล้ววิ่งหนี แต่เสียงของคุณกนกนุชก็ยังเรียกตามด้วย
หมายจะลากตัวมาคุยกันให้รู้เรื่อง เมียสองลูกหกลังยังไม่เคลียร์ให้เธอแจ่มแจ้ง แล้วยัง
จะมาเมียสามอีก! เดี่ยวเถอะ!!!

“เต็ง!! กลับมาพูดกับแม่ให้รู้เรื่องเดี๋ยวนี้! เต็ง!!!” แล้วกลายเป็นว่าจากกังวลเรื่องลูก
คนโตก็ต้องมาปวดหัวกับลูกคนเล็ก เพราะคนอย่างอานุภาพพูดเล่นแต่ทำจริงเสมอ!

...เกิดเป็นแม่คนนี่มันลำบากชนิดที่ไม่เป็นเองไม่รู้หรอก!!!..

.....

อธิปนั่งนิ่งอยู่บนโซฟาในบ้านหลังเล็กในหมู่บ้าน ชายหนุ่มออกจากบ้านใหญ่และ
คิดจะมาค้างที่นี่สักพักจนกว่ามารดาจะทำใจได้ ทำใจหรือ?...นานเพียงพอแล้วที่เขา
ไม่สร้างความกังวลใจให้บิดามารดา อาจจะนับตั้งแต่เกิดวิกฤตกับบริษัทคราวนั้น แล้ว
เขาตระหนักได้ว่าตนเองคือลูกชายคนโต คือความหวัง คือกำลังสำคัญของครอบครัว
อธิปพยายามทำตัวให้เป็นที่พักพิงของทุกคนในบ้านมาตลอด พยายามไม่สร้างความ
หนักใจหรือเสียใจให้สมาชิกในครอบครัวคนไหน หากแต่วันนี้...วันนี้ ความรักที่เขา
เลือก...กลับทำให้มารดานั่งนิ่งราวหุ่นปั้นเช่นนั้น...

ยิ่งคิด...ก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณเป็นลูกเนรคุณ แคร่รัก...จอมขี้ขลาด...แต่เป็น ‘รัก’ ที่พ่อแม่รับ
ไม่ได้...

เสียงโทรศัพท์มือถือพร้อมอาการสั่นระรัวของมันทำให้ชายหนุ่มต้องเหลือบสายตา
ไปมอง ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบจากบนโต๊ะขึ้นมาดู

‘ของขวัญ’

ชื่อของคนรักทำให้อธิปลังเลที่จะรับ เขาคิดถึงสีหน้าของมารดายามที่รู้ว่าเขาจอมขวัญมีความสัมพันธ์กันเช่นไร

...แม่เสียใจ แม่ผิดหวัง...

แต่ผิดที่จอมขวัญหรือ? ไม่...ไม่ได้ผิดที่จอมขวัญ แต่ผิดที่เขาเอง...ที่รักจอมขวัญ...

เสียงโทรศัพท์ยังดังอย่างต่อเนื่อง และในที่สุดอธิปก็ตัดสินใจมารับมัน

‘ฮัลโล พี่โต’ เสียงปลายสายนั้นสดใสและร่าเริง จนอธิปยิ้มบางเบา เขาดีใจที่ได้ยินน้ำเสียงมีความสุขของคนรัก แม้ว่าตอนนี้...ตนเองกำลังจมอยู่ในความทุกข์และอึดอัดหนักหนา

“ครับ”

‘พรงนี้ตอนเที่ยงต้องไปกินข้าวกับลูกค้ามัย พรงนี้ปารีจะทำเป็ดย่าง ขวัญเลยจะชวนพี่กลับมากินข้าวที่บ้านขวัญตอนเที่ยง แล้วเดี๋ยวขวัญไปส่งที่บริษัทตอนบ่าย...พี่โต?’

“หืม?”

‘ทำไมเงิบแปลกๆ มีอะไรรีเปล่า?’ อธิปกำลังจะเอ่ยปากว่าเปล่า หากแต่คำขอร้อง

ของคุณชัยเมื่อตอนเย็นที่ขอกับเขาว่าอย่าโกหกจอมขวัญดังลั่นสมองอย่างที่ทำเอา
ชายหนุ่มได้แต่เผยอริมฝีปากค้าง เขาพูดไม่ออก ไม่กล้าพูด เขาไม่ยากโกหกคนรัก

‘พีโต? ตอนนี้อยู่ที่ไหน? ที่บ้านในหมู่บ้านรีเปลา’

“อืม”

‘ขวัญไปหาได้มั๊ย’ อธิปนั้นอยากเจอจอมขวัญ แต่ก็กลัว...กลัวแม่จะมาเจอเขาและ
จอมขวัญที่นี่...เขากลัวและรู้สึกผิด...

‘นะ...ให้ขวัญไปหานะ’

“อืม...พีจะรอ” อธิปตอบได้แต่เพียงเท่านั้น ก่อนที่จอมขวัญจะวางสายแล้วทิ้งเขา
เอาไว้กับความเงียบของบ้านหลังเล็กหลังนี้

.....

จอมขวัญวิ่งออกจากห้องนอน เสื้อผ้ายังคงเป็นชุดนอนเพราะเร่งรีบจนไม่มีกระจิดกระ
ใจจะเปลี่ยน อธิปทำเสียงแปลกๆ ปกติเวลาคุยโทรศัพท์กับเขา แม้จะคุยกันสั้นๆ ไม่
ถึงห้านาทีแต่น้ำเสียงของร่างสูงไม่เคยเป็นแบบนี้..แบบที่เจียบงันและเหงาอย่างน่า
กังวล

ชายหนุ่มถลาลงจากเรือน มือกำลังจะกดรีโมทรถแต่ปรากฏว่าไฟจากหน้ารถคันหนึ่งที่
เลี้ยวมาจอดที่หน้าบ้านสาตมากระทบเขาเสียก่อน จอมขวัญหันมองแล้วรีบเปลี่ยนทิศ
วิ่งตรงไปยังประตูบ้านทันที

“ไอ้ขวัญ จะไปไหนวะ” เจ้าของรถนามว่าจักรกฤษณ์เปิดกระจกแล้วชะโงกหน้าออกมา ตะโกนถามน้องชายที่กำลังเปิดประตูรั้ววิ่งออกมาหาเขา

“พี่จักร ไปส่งขวัญหน่อย!” มันว่าอย่างนั้นแล้วกระโดดขึ้นนั่งตำแหน่งข้างคนขับทันที

“ส่งที่ไหน?” คนพี่หันมาถาม แต่มือเตรียมหักเลี้ยวออกจากหน้าบ้านแล้ว

“บ้านพี่โต เดี่ยวขวัญบอกทางเอง!”

“ไปตอนนี้อะนะ?!!” จักรกฤษณ์ไม่ต้องเหลือบตามองนาฬิกาก็พอจะคำนวณได้ว่า จากที่เขาไปส่งน้ำทิพย์แล้ววกกลับมาที่นี่ ไม่เกินครึ่งชั่วโมง ซึ่งนั่นหมายความว่าตอนนี้ เกือบจะสองทุ่มแล้ว

“เออ ตอนนี้!”

“ไปทำไม” กลายเป็นเริ่มซักไซ้ แถมยังไม่ยอมขับรถเสียที จอมขวัญที่ใจร้อนและเริ่ม กังวลห่วงใยคนรักเลยทำหน้าที่เอื้อมใส่

“เออหนา! ขับไปก่อน เดี่ยวเล่าให้ฟังทีหลัง! ที่ขวัญยังไม่เห็นซักเลยว่พี่จักรไปกิน ข้าวกับคุณน้าทำไม” พอถูกน้องชายย่อนแบบนั้น จักรกฤษณ์ก็ได้แต่เงิบกริบ ด้วยว่า เรื่องที่ไปกินข้าวกับน้ำทิพย์นั้นก็มากพออยู่แล้วที่จะทำให้เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็น

วสันหลังหว่า ไหนจะเรื่องที่เขาไปเจอทรงพลและอัณญิกาพร้อมด้วยแม่ของอัณญิกาอีก...จนกว่าเรื่องของสามคนนั้นจะกระจ่าง เขาไม่อยากให้จอมขวัญสงสัยหรือเอะใจอะไร โดยเฉพาะเรื่องที่...เรื่องที่ทรงพลและอัณญิการู้จักกัน...

จักรกฤษณ์แม้แต่คิดเรื่องที่เขานำทิพย์ไปเจอมาวันนี้ จนลืมนึกว่าตอนนี้น้องชายตนเองกำลังร้อนรนจะเป็นจะตาย และถึงขั้นยื่นขาข้างหนึ่งข้ามมาพาดตักเขา หมายถึงที่นั่งที่นั่นคนขับแทน ทั้งๆที่จักรกฤษณ์ยังนั่งอยู่!

“เฮ้ย! อะไรวะไอ้ขวัญ!” ร่างสูงหันไปร้องถามน้องชายที่เอาซากายมาฝังเขาแล้วข้างหนึ่ง

“ก็ไม่ขับสักที! ขวัญก็เลยจะขับเองไง!”

“เออๆ! ขับแล้วโว้ย! อะไรวะ! พอเป็นเรื่องพัลละใจร้อนขึ้นมาทันที”

“ไอ้พี่จักร!!!” เพราะพี่ชายพูดถึงสถานะที่ไม่ควรพูด คนน้องเลยโวยใส่เสียเลย จักรกฤษณ์ทำหน้าเบ้แบบปาก แต่เพราะสายตาเอาเรื่องของน้องชายที่จ้องไม่หยุด ขายหนุ่มเลยต้องยอมเหยียบคันเร่งปลดเกียร์พารถยนต์ส่วนตัวและจอมขวัญไปยังบ้านของอติปที่จอมขวัญเป็นคนบอกทาง

.....

จักรกฤษณ์จอดรถที่หน้าบ้านเดี่ยวหลังเล็กในหมู่บ้านห้วยยานชานเมืองได้ปั๊บ จอมขวัญก็บอกขอบคุณแล้วถลาลงจากรถปั๊บ ขายหนุ่มร่างโปร่งวิ่งไปเปิดประตูรั้วอัลลอย มันไม่ได้ลงกลอนเอาไว้ เพราะพอเขาเลี้ยวเล็กน้อย มันก็เปิดทางให้จอมขวัญแทรกตัวผ่านเข้าสู่บริเวณบ้านได้อย่างรวดเร็ว แสงไฟจากภายในบ้านส่องออกมาตามประตูกระจกและหน้าต่าง บอกให้รู้ว่าอติปยังอยู่ในนั้น ขายหนุ่มรีบวิ่งไปที่ประตูบ้านทันที

“พีโต...” อธิปนั่งอยู่ที่ชุดโซฟารับแขก ข้อศอกวางอยู่บนเข่าทั้งสองข้าง มือประสานจับกันไว้ราวกับกำลังวิตกและกังวลกับบางเรื่อง

จอมขวัญไม่เคยเห็นอธิปเป็นแบบนี้ อธิปเป็นผู้ใหญ่ ใจเย็น และมักจะมอบกำลังใจให้เขาอยู่เสมอ หากแต่เวลานี้...กลายเป็นอธิปเสียเองที่ดูไม่มีกำลังใจใดๆเหลืออยู่แล้ว ร่างโปร่งของเขายามค่ำคืนนี้เดินไปหยุดตรงหน้าเจ้าของบ้าน และเมื่อนั้นเหมือนอธิปจะรู้สึกตัว ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมอง เขาสบตากับดวงตาของจอมขวัญ ก่อนจะลุกขึ้นช้าๆ แล้วคว่ำร่างของคนรักเข้ามากอดแน่น

“พีโต...” จอมขวัญงุนงงและไม่เข้าใจ เขาไม่รู้ว่ายามนี้อธิปเจอปัญหาอะไร อ้อมกอดที่เคยแข็งแกร่ง มั่นคงและอบอุ่นของอธิปนั้น ในเวลานี้มันสิ้นเทาและเหมือนจะพังทลายลงจนคนถูกกอดต้องยกมือขึ้นหมายจะโอบกอดแผ่นหลังกว้างไว้เพื่อช่วยพยุง ทว่า...คำพูดของอธิปที่ดังขึ้นที่ข้างหูเขา กลับทำให้แขนทั้งสองข้างของจอมขวัญค้างเติ่งกลางอากาศ

“แม่พี่รู้แล้วของขวัญ...” ...แม่?...แม่ของอธิปรู้?...รู้เรื่องอะไร?...

“...แม่พี่รู้แล้ว...ว่าเราสองคนเป็นคนรักกัน...” ไม่ต้องถามเพิ่มว่าแม่ของอธิปปรับได้ไหมกับการคบหาระหว่างเขาและร่างสูง จอมขวัญรู้ในทันทีเมื่อน้ำเสียงสั่นระรัวของอธิปยังคงดังก้องอยู่ในหัวเขา

จอมขวัญไม่รู้ว่าเวลาเช่นนี้ เขาควรยกมือขึ้นกอดตอบอธิปดีหรือไม่ ในวันที่อธิปเจ็บปวด เสียใจและเต็มไปด้วยความกังวล เขาอยากยื่นเคียงข้าง แต่ถ้าการเคียงข้างของเขากลายเป็นความกังวลของอธิปเสียเองละ...เขาจะอย่างไร

มือของเขาที่ค้างอยู่กลางอากาศค่อยๆยับยั้งที่ละน้อยก่อนจะแตะเบาๆที่ไหล่หนา
ของคนรัก แล้วดันร่างอธิปให้ออกห่างจากเขา

จอมขวัญส่งยิ้มให้กับร่างสูงที่ยังมองเขาด้วยสายตาไม่เข้าใจ

“คืนนี้ขวัญค้างที่นี่ได้มั๊ย”

“ขวัญรู้ว่ามันเสี่ยง ถ้าแม่ของพี่มาเจอเข้าอาจจะเกิดเรื่อง แต่ขวัญทิ้งพี่ไว้คนเดียว
ไม่ได้ ขวัญรักพี่ ขวัญอยากอยู่ข้างๆพี่ ถ้าแม่พี่มา ขวัญจะกระโดดหนีทางหน้าต่าง แต่
ถ้าหนีไม่ทัน พี่โตจะอธิบายให้แม่พี่ฟังไปเลยก็ได้ว่าเราสองคนตกลงเลิกกันแล้ว”

“ของขวัญ!!” จอมขวัญยังคงนิ่งสงบ เขายังส่งยิ้มบางให้คนรัก มือที่จับไหล่หนานั้น
บีบแน่น

“ขวัญยังรักพี่เหมือนเดิม แต่เพื่อความสบายใจของแม่พี่ ขวัญยินดีรักพี่อย่างเดียว
โดยไม่ต้องเกี่ยวดองกับพี่ก็ได้ ต่อให้แม่พี่จะให้พี่แต่งงานกับผู้หญิง ขวัญก็ยินดี” ร่าง
โปร่งแนวแน่และมันคงราวกับเป็นจอมขวัญคนละคนกับที่เคยฟังฟังเขา คุณชายพูดไม่
ผิด จอมขวัญพร้อมจะพุงเขาในวันที่เหนื่อยล้าหรือล้มลง

“ของขวัญ...” อธิปได้แต่ครางชื่อคนรักด้วยความเจ็บปวด เขารั้งร่างโปร่งเข้ามากอด
ซุกหน้าลงกับลาดไหล่ของอีกฝ่าย จอมขวัญขมกรามแน่น แล้วตัดสินใจวัดสองแขน
กอดรัดร่างสูงเช่นกัน

...แม้ว่าการเคียดข้างของเขาจะสร้างความเจ็บปวดให้อธิป แต่เวลานี้ เขาขอเพียงแค่ได้เป็นเสาหลักให้อีกฝ่ายเข้มแข็ง แล้วหากวันหนึ่งต้องจากกันจริง อย่างน้อยจอมขวัญจะได้บอกตัวเองว่าครั้งหนึ่ง ความรักของเขาเคยช่วยพยุงอธิปให้ลุกขึ้นยืนได้อย่างสง่าผ่าเผย...

...เขาไม่ได้อยากตอบแทนที่อธิปเคยดูแลและใส่ใจเขา หากแต่เขาแค่อยาก 'ให้อธิป... 'ให้' แม้สุดท้ายแล้วอาจจะไม่ได้อะไรกลับมาเลยก็ตาม

...ความรักคือการให้ จอมขวัญเข้าใจแล้วในวันนี้...

ตอนที่ 22

เช้าตรู่ แต่ถนนในกรุงเทพเริ่มแออัดจนยานพาหนะผู้ซึ่ง 'เมียสองลูกหกลัง' ไม่จอดทะเบียน' นึกหงุดหงิด กว่าที่จะฝ่าดงสับแปดอรรถันต์ยานรถติดสุด ๆ ของกรุงเทพออกมา ยังหมู่บ้านชานเมืองที่เขาคุ้นตาดีก็ปาเข้าไปเกือบจะชั่วโมง แวะซื้อโจ๊กอีก 5 ถัง ซึ่งอันที่จริงสั่งแค่สาม แต่แม่ค้าทำมาเกิน เขาก็เลยเหมามาหมด

ชายหนุ่มหมุนพวงมาลัยเลี้ยวรถเข้าหมู่บ้าน ก่อนจะจอดเลียบบกับรั้วสีขาวของบ้าน หลังเลิกในหมู่บ้านหรือของโครงการแรกๆ ในบริษัทของทางบ้านหลังพื้นตัวที่ อธิป ผู้เป็นพี่ชายซื้อจากโครงการมาเป็นของตนเอง

ตอนนั้นเขาไม่เข้าใจว่าทำไม 'พี' ต้องซื้อบ้านหลังนี้ ทั้งๆที่บ้านที่พวกเขาสี่คนพ่อแม่ลูกอยู่กันก็ใกล้บริษัท แถมไปไหนมาไหนสะดวก มันไม่มีความจำเป็นตรงไหนเลยที่ต้องแยกออกไปอยู่เพียงลำพัง ทว่าวันนี้...วันนี้อาภาพรุแล้ว... พี่ชายของเขาคง

เห็นอนาคตตัวเองว่าต้องการ ‘หลุมหลบภัย’ ซึ่งก็นับว่ามันเป็นหลุมหลบภัยชั้นเยี่ยม หลังจากเมื่อคืนนี้เกิดความแตกตื่นมากะทันหัน

ชายหนุ่มลงจากรถแล้วเดินไปที่ประตูรั้ว เขามีกุญแจของที่นี่ทุกดอก...ย้าว่าทุกดอก ไม่ใช่เพราะพี่ชายป้อนให้ แต่เขาป้อนเองในฐานะน้องผู้แสนดี และพอพี่แสนประเสริฐ อย่างอธิปรู้ว่าเขามีกุญแจ ก็ไม่ได้เปลี่ยนแม่กุญแจแต่อย่างใด คงเพราะรู้ว่าถ้าเปลี่ยนแม่กุญแจ อานุภาพก็จะเปลี่ยนกุญแจตามเช่นกัน

กรีก! เสียงกลอนถูกปลดทำเอาร่างสูงยี้มกริม เข้าตรูเช่นนี้ทั้งบ้านเจียบกริบ เขาคิดว่าอธิปน่าจะหลับอยู่ คนเป็นน้องเปิดประตูเข้าบ้านแล้ววางถุงโจ๊กที่ซื้อมาให้พี่ชายลงบนโต๊ะเล็กหน้าโซฟา ก่อนจะเดินสอดส่องไปจนถึงบันได เขาก้าวช้าๆอย่างเจียบๆขึ้นไปทีละชั้นจนถึงชั้นสองซึ่งมีเพียงห้องนอนเดียว

...แหม! นี่ก็อีก! ราวกับอธิปจะรู้ล่วงหน้าว่า ‘หลุมหลบภัย’ ที่นี่ไม่มีความจำเป็นต้องเพิ่มจำนวนห้อง แม้ว่าจะสร้างครอบครัวและอยู่ที่นี้ไปจนแก่ตายก็เถอะ!!...

ชายหนุ่มเปิดประตูเข้าไปในห้องนอน ไม่ได้คิดจะละลาบละล้งพี่ชายแต่แค่อยากเห็นกับตาว่าที่บ้านทั้งหลังเจียบกริบเช่นนี้เพราะอธิปหลับอยู่ ไม่ใช่เพราะน้อยใจแม่ด่วนคิดสั้นไปซะแล้ว

...พอคิดถึงเรื่องมารดา อานุภาพก็ได้แต่ถอนหายใจเบาๆ...ตอนนี้เขายังงงอยู่เลยสรุปว่าคุณนายคนกนขไม่สบายใจเรื่องทีอธิปมีแฟนเป็นผู้ชายด้วยกัน หรือกังวลว่าวันหนึ่งอธิปจะแต่งงานมาให้ดู...แล้วถ้าเกิดพี่เขาแต่งงานจริง มันจะผิดตรงไหนเล่า? ต่อให้ตลอดเวลาที่ผ่านมามีอธิปจะเป็นผู้ชาย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าวันนี้จะ ‘สาว’ ไม่ได้นี่หว่า

เขาสายศีรชะไปมาเบาๆ เห็นที่อาจต้องกลับไปพูดเรื่องนี้กับแม่อีกรอบ ไม่อย่างนั้นพี่เขาคงต้องระเห็จมาอยู่นอกบ้านแหงๆ แล้วอย่างจี้ถ้าอธิปไม่อยู่ในบ้าน เขาก็ถูกเพ่งเล็งคนเดียวนะซี!

บานประตูเปิดแง้มเล็กน้อยพอที่อาณูภาพจะส่งสายตาเข้าไปมองเตียงในห้องได้ เขาขมวดคิ้วเล็กๆเมื่อเห็นว่าสภาพผ้าห่มที่คลุมร่างคนนอนนั้นดูแปลกประหลาดเกินกว่าจะเป็นการนอนเพียง 'คนเดียว'

เขาเปิดประตูมากขึ้นอีกหน่อย คราวนี้ไม่ใช่แค่ส่งสายตาเข้าไปอย่างเดียว แต่ชะโงกศีรษะเข้าไปด้วยเลย แล้วทันทีที่เห็นว่ามีถึง 'สองหัว' อยู่บนหมอน คราวนี้เล่นเอาชายหนุ่มตาเหลือก

...เฮ้ย!! ใครนอนบนเตียงกับพี่เขาอะ?!!!!...

ทันทีที่ถามในใจตัวเองอย่างนั้นเขาก็รีบอำประตูกว้างกว่าเดิมแล้วย่องเข้าไปดู ก่อนจะทำตาโตอีกรอบ แถมคราวนี้มีการยกมือขึ้นปิดปากด้วย!

ถึงจะเจอกันผ่านๆไม่กี่ครั้ง แต่อาณูภาพก็จำได้ว่าคนที่นอนร่วมเตียงกับพี่ชายของเขา คือ 'จอมขวัญ วัฒนกิตติ' คนดัง ที่เป็นข่าวคราวเมื่อเกือบสิบปีก่อน พอกลับจากเมืองนอกก็มีชื่ออยู่ในลิสต์หนุ่มหล่อรวยผู้แสนเจ้าชู้และเนื้อหอม และเมื่อเกือบสองปีที่แล้วก็คบหากับหลานสาวคนสวยของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ จนบัดนี้เมื่อเลิกกับแฟนแล้ว ก็มาคว่ำหัวใจพี่ชายเขาไปครอง!!

...จอมขวัญตัวจริง! เสียงจริง! และที่สำคัญคือ...นอนจริง! อยู่ข้างๆพี่ชายของเขา!!!!...

...ไม่เก็บภาพเอาไว้แบล็กเมลส์ เฮ้ย! ไว้เป็นที่ระลึกก็ไม่ใช่อาณูภาพแล้ว!!!!...

.....

อธิปรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงปิดประตู หากแต่ความง่วงงุนยังจุ่มจมนให้เขาหลับต่อไปอีกพักใหญ่ ก่อนจะรู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงนาฬิกาปลุกดังเบาๆ

ร่างสูงเอื้อมมือไปกดปิด ก่อนจะลุกขึ้นนั่งช้าๆ แสงอาทิตย์จากนอกห้องส่องลอดเข้ามาใต้ผ้ามานบอกให้รู้ว่าเช้าแล้ว เขาไม่รู้ว่าหลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ เมื่อคืนเป็นคืนที่เลวร้ายคืนหนึ่งของชีวิต แม่รู้ความจริง และเขาอธิบายอะไรไม่ได้เลย เขาไม่อาจทำให้แม่เข้าใจได้ จนสุดท้ายต้องหนีมาอยู่ที่นี่...แต่ในความเลวร้ายของมัน กลับมีบางอย่างเกิดขึ้น...จอมขวัญมาหาเขา...มาเป็นกำลังใจและแรงผลักดันให้กับชีวิตเขา...มายืนคำมั่นว่าต่อให้อะไรจะเกิดขึ้นก็仍将รัก แต่ก็ยินดีหากเขาจะแต่งงานไปกับผู้หญิงคนอื่น

...แล้วเขาจะแต่งงานกับใครได้ยังไง ในเมื่อจอมขวัญแสดงความรู้สึกเสียเพียงนั้น...ชายหนุ่มอมยิ้มบาง ลุบศีรษะคนนอนนิ่งแล้วนึกขอบคุณอะไรก็ตามที่วันนี้...คนที่เขารักคือจอมขวัญ...

ชายหนุ่มขยับกายลงจากเตียง เดินตรงไปยังห้องน้ำ ล้างหน้าล้างตาก่อนจะเปิดประตูออกจากห้องนอนแล้วเดินลงชั้นล่าง หมายถึงเข้าครัวไปทำอาหารเช้าๆ แล้วค่อยขึ้นมาปลุกจอมขวัญ ทว่า...ทันทีที่ปลายเท้าเหยียบบันไดชั้นสุดท้าย เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

“โวยววว!” ร่างสูงของเจ้าของบ้านสะดุ้ง ก่อนจะหันมองตามเสียงนั้น แล้วก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความตกใจเมื่อพบว่าบนโซฟาใกล้ประตูบ้านนั้น มีใครบางคนนั่งอยู่

...อานภาพ!!!!...

อธิปใจหายวาบเมื่อสบกับสายตาเจ้าเล่ห์รู้ทันของน้องชาย

“ซ้อโจ๊กมาฝาก” มันว่าอย่างนั้น ก่อนจะยกถุงบนโต๊ะเล็กหน้าโซฟาให้เขาดู “...แต่ว่า...ไม่ได้ซื้อ ‘ไข่ลวก’ มาด้วยนะ ลวก ‘กัน’ เองแล้วกัน” คนเป็นน้องว่าอย่างนั้นแล้วยิ้มกว้าง ทำเป็นยั๊กคิ้วหลิวตา

“แกมานานรียัง” อธิปพยายามทำน้ำเสียงให้นิ่ง อย่างน้อยก็เพื่อว่าอานุภาพจะยังไม่ได้ขึ้นไปข้างบน แล้วก็ดันไปเห็นว่าใครนอนอยู่กับเขา ทั้งๆที่ในความเป็นจริงแล้วคนอย่างอานุภาพนั้นไม่มีทางมาถึงนี้แล้วหยุดอยู่แค่ชุดโซฟาปรับแขกแน่นอน...

“โธ้ย! เพิ่งมา! ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่ได้ขึ้นไปข้างบนจริงๆนะ!!” ไอ้คำว่า ‘ไม่’ ของมันคือคำว่า ‘ใช่’ ชัดๆ!!

ร่างสูงๆของคนเป็นพี่ต้องเท้าแขนลงค้ำกับพนักโซฟา แล้วยกมือข้างหนึ่งขึ้นบีบขมับ

...มันเห็นแล้วแหละ แต่ก็ดูมันไม่ทุกซั่มร้อนเท่าไร อย่างน้อยๆมันอาจจะพอรับได้...

“..แม่เป็นยังไงบ้าง” คนพี่ถามเปลี่ยนเรื่อง

“ก็...กว่าที่คิดอะนะ...” อานุภาพว่าอย่างนั้น และทันใดนั้นเขาก็เห็นสีหน้าสลดของผู้เป็นพี่ชายทันที นี่แหละหน้า...ที่คนเป็นน้องอย่างอานุภาพเห็นข้อดีของการไม่เกิดเป็นพี่ ไม่อย่างนั้น แม้กระทั่งเรื่องราวใดๆใครๆของตัวเองก็ต้องพยายามทำให้ได้ตามที่พ่อแม่คาดหวัง สู้เกิดเป็นน้องไม่ได้...เมียสอง ลูกหก ไม่จดทะเบียน ไม่บอกพ่อแม่ ก็ยังเฉยๆอะ!...

“...อย่าเพิ่งฉวยกันไปหนาลูกพี่! ที่ว่า ‘กว่าที่คิด’ เนี่ย หมายถึงคุณนายคิดล้าหน้าไปกว่าที่เราคิดเยอะ!”

“หมายความว่าไง” อานุภาพทำเป็นเล็คิวเม้มปากไม่ยอมตอบ

“ไอ้เต็ง...บอกมา แม่ว่ายังไง” คนเป็นพี่พยายามอดทนกับลูกเล่นกวนประสาทของน้องชายที่ยังนั่งกระดิกเท้ายุกๆอยู่บนโซฟา ชั้นล่างของบ้านเงียบกริบไม่มีเสียงใด

จนกระทั่ง...เสียงเปิดประตูจากชั้นสองดังขึ้น อธิปนั่งซิงไปเล็กน้อย ในขณะที่อานภาพกลับระบายยิ้มกว้างเต็มหน้า

“ถ้าอยากรู้ก็บอกมาก่อน...ว่าคนที่อยู่บนบ้านนะใคร”

“แกก็รู้อยู่แล้ว แล้วจะถามทำไม” อธิปไม่เชื่อน้องชายไม่รู้ ไม่เห็น ไม่ได้ขึ้นชั้นบน เขาเชื่อว่ามันขึ้นไปแล้ว และมันก็เห็นแล้วว่าใครนอนอยู่บนเตียงกับเขา

“เปล่า!! ไม่ได้ถามถึงเรื่องนั้น ที่ถามว่า ‘ใคร’ นะ หมายถึง คนคนนั้นเขาเป็นพี่ชายหรือพี่สะใภ้ของเต็งต่างหาก?”

“ไอ้เต็ง!” เสียงอธิปดุน้องชายดังขึ้นพร้อมๆกับที่ ‘พี่ชายหรือพี่สะใภ้’ ของอานภาพก้าวลงจากบันไดพอดี จอมขวัญอ้าปากค้าง ที่เห็นว่ามีคนอื่นอยู่ในบ้านยามเช้าด้วย เขาเริ่มทำหน้าไม่ถูก แม่เมื่อวานจะให้คำมั่นว่าถ้า ‘แม่ของอธิป’ มา เขาจะกระโดดหนีทางหน้าต่าง แม่คนที่มาตอนนี้จะไม่ใช่ ‘แม่ของอธิป’ แต่หน้าเหมือนอธิปเสียขนาดนั้น ดูก็รู้ว่าครอบครัวเดียวกัน แล้ว...แล้วในเมื่อแม่ของอธิปยังรับไม่ได้ แล้วคนในครอบครัวคนอื่นเล่า?...

... เขาจะทำยังไงดี?...วิ่งธลาไปที่หน้าต่างเลยมัย? แต่กว่าจะเปิดกลอน กว่าที่เปิดเหล็กดัด กว่าจะกระโจนออกไป ก็คงถูกตึงคอเสียไว้อ่อนแอ!...

“สวัสดีครับ พี่” และก่อนที่จอมขวัญจะได้ทำอะไรสักอย่าง ชายหนุ่มแปลกหน้าที่หน้าคล้ายอธิปอย่างกับแะก็ลุกขึ้นยกมือไหว้เขา ร่างโปร่งทำหน้าไม่ถูก แต่ก็ยกมือรับไหว้แล้วยิ้มเก๋ๆ

“ของขวัญ นี่เต็ง น้องชายพี่” อานภาพเป็นฝ่ายเล็กน้อย เขาจำได้ว่าคนในโรงแรมของเครือวิมลามักจะเรียกจอมขวัญ วิมลกิตติว่า ‘คุณจอม’ แต่...พี่ชายเขาเรียก ‘คุณจอม’

ของคนอื่นว่า ‘ของขวัญ’ โอ้วววว!!!...หวานเจี๊ยบ!!

จอมขวัญทำแค่นี้ แม่สายตาของอานุภาพที่จับจ้องมาที่เขาจะทำให้รู้สึกว่ามันเอา
นิ้วควักลูกตามันออกมาขายก็เถอะ!...

“สบายดีนะครับ” น้องชายของอธิปเอ่ยปากถาม ดูเหมือนมีมิตรไมตรีสุดๆ แต่ไม่ยอม
รอให้จอมขวัญตอบใดๆ มันก็แทรกเพิ่มขึ้นมา “...แล้วเมื่อคืนหลับสบายมั๊ย? เดี๋ยวของ
พีโตที่บ้านนี่สปริงอย่างดีเลยนะครับ นอกจากนอน ‘ท่าปกติ’ จะไม่ปวดเมื่อยแล้ว แม่
จะเล่นทายากก็สบายไม่ใช่น้อย”

“ไอ้เต็ง!” อธิปรู้สึกว่าน้องชายชักจะพูดมาก เขาเหลือบตาไปมองคนรัก เห็นรายนั้น
ยังเอาแต่ยิ้ม ทว่าในดวงตาเรียวนั้นส่อแววเอาเรื่อง

“อ่า...พูดอะไรผิดเหรอ?” ดูมัน ยังมีหน้ามาถามอีกว่าพูดอะไรผิด! อธิปเกรงใจคนรัก
และหวังว่าจอมขวัญจะอายุ การถูกยอมรับจากคนในครอบครัวเป็นเรื่องที่ดี แต่
บางครั้ง ก็ไม่ต้องยอมรับเสียจนทะเล่อทะล่าปากหมาแบบนี้ก็ได้!

คนเป็นพีโตแต่นึกคาดโทษน้องชายในใจ อานุภาพโตมากับสภาพของการเป็น
น้องชายคนเล็กของบ้าน ดังนั้นเรื่องเอาแต่ใจ ปากไว และทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง
จึงเหมือนฝังรากลึกจนแก้ไม่ได้ แม่ตอนนี้จะอายุไม่น้อยแล้วก็ตาม

“ขวัญกลับก่อนแล้วกันพีโต” จอมขวัญหันมาบอกคนข้างกาย

“เมื่อวานมารถคุณจักรไม่ใช่เหรอ แล้วจะกลับยังงัย”

“ก็...แท็กซี่...” ตอนแรกเขาก็ว่าจะขอให้อธิปเลยไปส่งที่โรงแรมให้ แต่เนื่องจากมี
‘มารผจญ’ มาเพิ่ม ก็เลยตัดสินใจไปเองดีกว่า ถึงตอนนี้มันจะช้ากว่าที่ควรจะไป
ทำงาน แต่ถ้าขึ้นอยู่ที่นี้ต่อแล้วต้องถูกน้องชายอธิปพูดจาล้อเลียนแบบนี้ มีหวังไม่มี

ก็เท่าคงต้องประเคนใส่มันเป็นแน่แท้

“โธ้ย!! ไม่ต้องรีบกลับครับพี่! อยู่กินข้าวกับพี่ชายผมก่อน...”

“เต็ง ของขวัญอายุน้อยกว่าแก” อธิปชิงพูดขึ้นอย่างเอือมระอา นี่ก็อีก...ไม่รู้ว่า เพราะมันเกิดเป็นน้องรีเปลา มันถึงเรียกทุกคนที่รู้จักว่าพี่หมด กระทั่งป้าแม่บ้านอายุมากกว่าแม่ มันยังเรียกว่าพี่เลย

“อ้าว! แต่หน้าแกกว่านะ” ไม่ต้องบอกว่าคราวนี้จอมขวัญจะทำสีหน้ายังไง มุมปาก กระตุกเบาๆ ปลายนิ้วลูบปลายคางของตัวเองไปมา ขณะมองน้องชายของคนรัก พล่ำมมากกว่าที่ควร

“ผมไม่มีเวลาดูแลหน้าตัวเองนะ” อานุภาพมองตามปลายนิ้วของคนพูด

จอมขวัญจัดว่าเป็นผู้ชายหล่อเหลาและมีเสน่ห์อย่างหาตัวจับยาก โครงหน้าเรียว ผิวพรรณดี เครื่องหน้าเหมาะ...ชายหนุ่มกลิ่นน้ำลายเอือก! คุณพระคุณเจ้า! แฟนพี่เขา แม่งหล่อเวอร์ๆ!! แถมออรัยยิ่งกว่าพระเอกบางคนในลิสต์ท็อปเทนของแม่เขาเสีย อีก!!! “...พอดีช่วงนี้ไปเรียนยิงปืน...สนใจมั้ย” แต่พอประโยคถัดมา อานุภาพที่กำลัง ตะลึงไปกับความหล่อและฟีโรโมนของแฟนพี่ก็ถึงกับหน้าซีด เมื่อสบเข้ากับดวงตา เรียวๆของจอมขวัญที่จ้องมองเขาอย่างเย็นเยียบ

ชายหนุ่มเย็นวาบถึงไขสันหลัง เขาริบยกมือไหว้ประหลกๆ

“ม...ไม่ละครับ... อ่า ...คงต้องกลับแล้วจริงๆ ยังไงช่วยกันกินโจ๊กให้หมดด้วยนะครับ ผมซื้อมาเยอะ ถ้าแบ่งกันกินสองคนผัวเมียไม่หมดก็เอาไปแบ่งยามก็ได้ครับ ลาล่ะ!”
ว่าแล้วอานุภาพก็แผ่นแนบหลังจากทิ้งประโยคเด็ดเอาไว้ให้ ‘สองคนผัวเมีย’ รับฟัง ฝ่ายหนึ่งนั้นสายหน้าระอา กับวาจาน้องชาย ในขณะที่อีกฝ่ายมองตามอย่างเอาเรื่อง ก่อนที่ริมฝีปากของเจ้าตัวจะพิมพ์ออกมาเบาๆ แต่หนักแน่น

“ถ้าไม่ได้เป็นน้องพีโตนะมึง!! กูสอยร่วงแน่!!!!”

“ของขวัญ...” อธิปหันมาเรียกชื่อปรัม อย่างที่ทำเอาเจ้าของชื่อได้แต่ทำหน้ายุ่ง อธิปยึดคอมมองจนเห็นรถของน้องชายพ้นหน้าบ้านไปแล้ว จึงดึงแขนคนรักไปจัดการโจ๊กหลายถุงที่น้องชายซื้อมาให้ราวกับมันจะรู้ว่าเขาจะไม่ได้กินคนเดียวอย่างแน่นอน

“แล้วเมื่อกี้ที่บอกว่าไปเรียนยิงปืนนะ จริงหรอ”

“จริงที่ไหนกันล่ะ ชูไปงั้น...โอ้ย!” ผลของการชูไปงั้น คือจอมขวัญถูกคนรักดีดหน้าผากไปที่หนึ่ง ร่างโปรงยิ่งทำหน้ายบหน้าย่นกว่าเดิม จนอธิปต้องยิ้มด้วยความเอ็นดู

“พีโตนะ... ยิ้มแล้ว” จอมขวัญครางแผ่ว ความขุ่นเคืองเมื่อครู่ละลายหายไปทันทีที่เห็นรอยยิ้มแรกในช่วงหนึ่งคืนที่ผ่านมา

“พีโตนะ... ยิ้มเลยหรอ” อธิปย้อนถามเสียงเบา จอมขวัญยกมือขึ้นลูบแก้มเขาซ้ำๆ ทุกอากัปกิริยาเป็นไปอย่างนุ่มนวล มือของจอมขวัญไม่ได้นุ่มนวล มันติดจะเย็นเสียวด้วยซ้ำ แต่ก็ให้ความรู้สึกดีและผ่อนคลาย

“อืม...” ร่างโปรงอยู่กับอธิปทั้งคืน จนกระทั่งอีกฝ่ายหลับ เขาก็ยังเห็นหัวคิ้วของอธิปขมวดเข้าหากันแน่น ท่าที่เครียดขึงและเป็นกังวลไม่เหมือนอธิปคนเดิมกับที่เคยเป็นผู้ใหญ่ใจเย็นและอบอุ่น ทว่า ‘อธิปคนนี้’ ก็ทำให้เขาอยากจะเข้มแข็งขึ้นเพื่อช่วยพยุง ‘ไม้ใหญ่ที่กำลังโงนเงน’ ให้ต้านลม ด้านพายุไหว แล้วหากสุดท้ายแล้ว ‘ไม้พยุง’ อย่างเขาต้องหักลง เขาก็เต็มใจ

ไม่มีคำพูดอื่นใดจากคนทั้งสอง พวกเขาเฝ้าจ้องตากันเงียบๆ ต่างฝ่ายต่างรู้ว่าอะไรเกิดขึ้น ต่างฝ่ายต่างรู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้เป็นเช่นไร ความรู้สึกในใจแจ่มชัดแต่แสดงออกไม่ได้อย่างที่ควรจะเป็น แม้จะอยู่กันเพียงลำพังก็ตาม...แม่ของอธิปรู้เรื่องแล้ว และแม่ของอธิปไม่ต้องการให้พวกเขาคบหากัน...ดังนั้น ยิ่งแสดงออกว่ารักเท่าไร ก็เหมือนยิ่งรู้สึกผิดบาปในใจมากขึ้นเท่านั้น...

“มา...กินข้าวกันเถอะ น้องพี่ซื้อโจ๊กมาให้ชิมัย จันทว์ญไปหยิบชามก่อนนะ” จอมขวัญ เป็นฝ่ายเอ่ยปากด้วยน้ำเสียงปกติเหมือนทุกที เขายังส่งรอยยิ้มบางเบาให้อีกฝ่าย ก่อนจะหมุนกายเดินเข้าไปในครัว อธิปได้แต่มองตามแผ่นหลังของคนรัก หัวใจบอก แน่ชัดว่าไม่ว่าอย่างไร...เขาก็ต้องพาดตนเองและจอมขวัญฝ่าฟันไปให้ได้...

...เพราะของขวัญคือที่รัก เป็นหัวใจ...มือเย็นๆคุณั้นที่จับแก้มเขาเมื่อครู่คือมือคู่เดียวกับ ที่จับมือเขาเอาไว้ตลอดทั้งคืน...และมือคู่เดียวกันนี้...ที่เขาอยากจะกอบกุมพาเดินไป ข้างๆ...ตลอดชีวิต...

“ผมสัญญาลงชัย...ผมจะไม่มีวันพาเขาไปคืนลง...” ชายหนุ่มพึมพำเบาๆแต่ตั้งมั่นแน่ว แน่ ก่อนจะก้าวขาเดินตามคนรักเข้าไปในครัว จอมขวัญกำลังเปิดตู้ติดผนังเหนือ เคาท์เตอร์ครัวเพื่อหยิบชาม แต่พออธิปสอดมือโอบรอบเอว สองแขนของร่างโปร่ง ก็รีบหดลงมาพร้อมกับใบหน้าหล่อเหลาหันมามองเจ้าของมือที่กำลังไต่เลื้อยไปบน เอวเขา

“พ...พี่โต...จะทำ...อ้อ...” ทั้งๆที่เวลาเช่นนี้ ไม่ใช่เวลาที่พวกเขาควรจะต้องดำไปกับ ความหวานขานของรสริมฝีปากที่แนบประกบ แต่จอมขวัญก็ปฏิเสธไม่ได้ ว่าสัมผัสที่ อธิปมอบให้นั้น รวากับจะบอกว่าร่าเริงต้องการเขาเพียงใด

...ยิ่งรู้ว่าผิด ยิ่งรู้ว่าอาจไม่มีโอกาสจะได้อยู่ด้วยกันเช่นนี้อีก...ก็ยิ่งผลักดันให้จอมขวัญ ปลดปล่อยใจไปกับการโอบโอบของสองมือหน้าที่ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของเขา แล้วสอดไล้ เข้าไปสัมผัสหน้าท้องเปลือย

ริมฝีปากหนาถอนออกห่างเล็กน้อย แล้วกระซิบเสียงเบาๆกับริมฝีปากบางที่แดงช้ำจาก การบดคลึงของเขา

“พี่จะไม่มีวันปล่อยของขวัญไป ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม...”

.....

ในขณะที่บ้านในหมู่บ้านชานเมืองของอธิปกำลังเริ่มต้น 'รับประทานอาหาร' โดยไม่ต้องพึ่งโจ๊กที่อานุภาพซื้อมา ที่บ้านหลังใหญ่ใกล้บริษัทของครอบครัว สองสามีภรรยาอย่างคุณเทิดศักดิ์และคุณกนกนุชกลับไม่มีใครแตะต้องอาหาร โดยเฉพาะคุณกนกนุชนั้น ถึงกับเลื่อนขามข้าวต้มที่สามียกมาให้ ออกห่างจากตัวด้วยซ้ำ

“นุช...” สามีเรียกหญิงคู่ชีวิตเสียงอ่อน เขาเห็นใจเธอ แต่เขาก็เห็นใจลูกเหมือนกัน

“ถ้าโตกลับมาเห็นนุชเป็นแบบนี้ โตจะยังไม่สบายใจนะ แค่ว่ามันรัก...มันก็ทุกข์ใจจะแย่แล้ว มันต้องกังวลสายตาคนอื่นแค่ไหน มันต้องรักษาหน้าตาให้บริษัทและครอบครัวมากเท่าไร อย่าให้มันต้องมากังวลเรื่องในบ้านเพิ่มอีกเลยนะ” คุณกนกนุชหันมามองสามีด้วยดวงตาแดงช้ำเพราะร้องไห้มาอย่างหนัก

“แต่...แต่...แต่จะให้หนูขอมรับเลย...นุช...นุชทำใจไม่ได้จริงๆนะคะพี่เทิด...นุชเลี้ยงโตมา โตเป็นผู้ชายมาตลอด แต่แล้ววันนี้...วันนี้เขา...”

“นุช...ฟังพี่นะ...” คุณเทิดศักดิ์กุมสองมือสันระริกของภรรยาเอาไว้

“นุชจำวันแรกที่หนูรู้ตัวว่าท้องได้มั้ย ใครๆก็พากันถามว่าลูกคนแรก หนูอยากได้ผู้หญิงหรือผู้ชาย นุชตอบเขาว่า...เป็นอะไรก็ได้ ยังไงก็รัก...ขอแค่เกิดมาร่างกายครบสามสิบสอง และโตเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่เบียดเบียนใครก็พอ...วันนี้ โตมีครบสามสิบสอง และเขาโตขึ้นมาเป็นที่พึ่งให้กับน้อง ให้กับคนรอบข้าง เขาไม่ได้เบียดเบียนใคร ทำให้หนูยังไม่พอใจอีก” คุณเทิดศักดิ์ถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล มองสบกับดวงตาของภรรยาที่ไหวระริก คุณกนกนุชจำความรู้สึกแรกที่รู้ว่าตั้งครรภ์ได้ดี ทั้งตอนที่ท้องอธิป และตอนที่ท้องอานุภาพ พวกเขาคือเลือดเนื้อเชื้อไขของเธอและสามี พวกเขาคือตัวแทนของความรักและเอาใจใส่

“แล้ว...แล้วถ้าวันหนึ่ง...วันนึงโต...โตไป...ไปทำนม...โตไป...”

“แล้วมันแปลกตรงไหนล่ะนุช” คำถามของคุณเทิดศักดิ์ทำให้ ภรรยานิ่งเงียบพูดต่อไม่ออก “ต่อให้เขาจะเป็นอะไร จะไปดัดนั้นเพิ่มนี้ แล้วมันทำให้เรารักเขาน้อยลงหรือ? มันทำให้เขาไม่ใช่ลูกของเราหรือ?...โตเป็นผู้ใหญ่แล้วนะนุช เขามีชีวิตของเขา แต่แน่นอน ใจเขาครึ่งนึงอยู่ที่พวกเรา นุชก็รู้ว่าโตรักครอบครัวมากแค่ไหน อย่าทำให้อคติของเราไปเบียดเบียนเขา สอนลูกไม่ใช่เหรอ ว่าอย่าเบียดเบียนคนอื่น แล้วตอนนี้ทำไมกลายเป็นนุชเสียเองที่กำลังเบียดเบียนลูกล่ะ” คุณกนกนุชได้แต่ก้มหน้าอย่างละอายใจ สามิเลื่อนขามข้าวต้มมาตรงหน้าอีกครั้ง

“ทานข้าวซะหน่อยนะ ถ้าโตกลับมา จะได้มีแรงคุยกับเขา”

“พี่เทิดจะคุยอะไร” ภรรยาเงยหน้าขึ้นถามสามิด้วยความสงสัย เห็นเทิดศักดิ์เงยขมับและวันๆไม่ค่อยพูดคุยกับลูกๆ แต่กลับรู้เห็นหลายอย่าง แม้กระทั่งเรื่องของอธิปและคนรัก คุณกนกนุชยังไม่ต้องพูดสักคำ คุณเทิดศักดิ์ก็เหมือนจะรู้ล่วงหน้ามาแล้ว

ฝ่ายสามิเงียบไปเล็กน้อย ดวงตาเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นรถของลูกชายคนเล็กแล่นเข้ามาจอดภายในบริเวณบ้าน หลังจากออกไปแต่เช้าตรู่ผิดวิสัย ทำทางคงจะไปเยี่ยมอธิปมา...

“ถ้าคิดจะคบหากัน ก็ต้องให้ผู้ใหญ่รู้จัก เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ...” คุณเทิดศักดิ์พูดเพียงเท่านั้น ก่อนจะหันไปมองที่ประตูห้องรับประทานอาหาร เห็นลูกชายคนเล็กกำลังย่องปลายเท้าผ่านหน้าประตู มันคงคิดว่าพออย่างเขาจะรู้ไม่ทันมันล่ะมัง

“เต็ง” เสียงเรียกของคุณเทิดศักดิ์ ทำเอาอานภาพที่กำลังจะแอบกลับขึ้นห้องถึงกับสะดุ้งเฮือก ก่อนจะหันมาทำหน้ายิ้มตามิดเหมือนไม่รู้เรื่องราว

“ไปที่หมู่บ้านมาไหม้ย” ไม่มีคำตอบ อานภาพยิ้มอย่างเดียว

“โตอยู่คนเดียว หรือแฟนโตอยู่ด้วย” คุณเทิดศักดิ์ถามตรงประเด็น เล่นเอารอยยิ้มบนใบหน้าของอานุภาพถึงกับเหือดแห้งอย่างรวดเร็ว

“อัย!...พูดไปจะดีเหรอ...” อานุภาพเหลือบตามองมารดา สภาพของคุณกนกนุชแม้จะยังสวยแต่ก็โทรม คาดว่าเมื่อคืนคงไม่ได้นอนเป็นแน่แท้ เขานึกสงสารมารดา ถ้าต้องรับรู้ความจริงว่าเมื่อคืนพี่ชายไม่ได้นอนคนเดียว แล้วคนที่นอนกับพี่ของเขาก็ไม่ใช่เล่นๆซะด้วยสิ

... ‘จอมขวัญ วัฒนกิตติ’ ชื่อเล่นโคตรน่ารักกว่าของขวัญ แต่หล่ออภินิหาร แถมน่าเสี่ยงเย็นๆตอนพูดกับเขานั้นก็โคตรน่ากลัว ถ้าเอาไปรับบทพระเอกมาเฟียในละครหลังข่าวรับรองว่าสาวคอนประเทศยอมเป็นดกเป็นเมียมาเฟียเลยให้ตาย!!...

‘ผมไม่มีเวลาดูแลหน้าตัวเองนะ...พอดีช่วงนี้ไปเรียนยิงปืน...สนใจมั๊ย’ ไหนจะดวงตาเรียวๆที่มองเขานั้นอีก เล่นเอาสะท้านเสือก เพราะเหมือนถูกชวนไปเป็น ‘เป้าให้ยิง’ มากกว่าจะไปเรียนยิงด้วยซะอีก

“ไอ้เต็ง ตอบมา พี่แกอยู่กับแฟนไหม้ย”

...สาบานว่าไม่ได้อยากบอก...อานุภาพซุสามนิ้วปฎิญาณลูกเสือในใจ

“ใช่ครับ”

“โทร.ไปตามให้มาที่นี่ทั้งสองคนเลย” คุณเทิดศักดิ์ตัดสินใจเฉียบขาด เล่นเอาฝ่ายภรรยาถึงกับอ้าปากค้าง ส่วนอานุภาพก็ชะงัก

“พ่อว่าไงนะ?” คนเป็นลูกยังพอมีสติถามย้ำ บิดาจึงตอบซ้ำซ้ำอีกครั้ง

“โทร.ไปตามให้มาที่นี้ทั้งโต ทั้งคุณจอมขวัญ เดี่ยวพอจะโทร.ไปตามคุณชัยกับคุณพัชรีเอง”

สรุปว่างานนี้ คุณเทิดศักดิ์จะเปิดบ้านขอเจอตัวผู้เกี่ยวข้องทุกราย

“อ้อ...โทร.เสร็จแล้ว แกพาน้องแพรวออกไปเที่ยวนอกบ้านก่อนนะ” พลอยแพรวยังอาศัยอยู่ในบ้าน เธอเป็นหญิงสาวนิสัยดี แต่ติดจะพูดมากไปเสียหน่อยจนแทบจะเรียกว่า ‘ปากหอยปากปู’ และคุณเทิดศักดิ์ไม่ต้องการให้เรื่องนี้ของลูกชายกลายเป็นเรื่องซุบซิบนินทานอกบ้าน

“อ้าว! ไหงงั้นอะ! เติงก็อยากรู้นะพ่อ!”คุณเทิดศักดิ์ไม่ตอบ แต่จ้องมองลูกชายคนเล็กอย่างเอาจริงเอาจัง อานุภาพจึงได้แต่ถอนหายใจเบา แล้วพยักหน้ารับอย่างจำยอม

นอกจากจะเชิญตัวผู้เกี่ยวข้องทุกรายมาพบหน้าแล้ว ยังขับไล่ผู้ไม่เกี่ยวข้องทุกคนออกไปให้พ้นวงรัศมีอีกต่างหาก....ทำใจได้ไง!!! อานุภาพไม่ยอมมมม!!!

อกเปลือยเปลาร้อนฉ่ำกำลังแนบสีกันอย่างซาบซ่าน จอมขวัญบิดกายด้วยความรัญจวนยามมือหนาลากไล่ไปทุกอณูผิว ในขณะที่ริมฝีปากยังมอมจุบให้เขาไม่ห่าง แคนเตอร์ครัวทำจากหินอ่อนที่เคยเย็นเฉียบ มาบัดนี้ร้อนรุ่มเมื่อแผ่นหลังของจอมขวัญบิดขี้กันไปมา

เวลานี้ ไม่มีใครรังใครอีกแล้ว พวกเขามีแต่ความต้องการจนแทบไม่สนใจว่าตรงนี้คือห้องครัว จนกระทั่ง...เสียงโทรศัพท์บ้านแผดลั่นในวินาทีนั้น

“พ...พีโต...อ้อ...โทรศัพท์...” จอมขวัญเบี่ยงหน้าหนีแล้วออกอุ้อี้ เพราะอธิปแทบไม่

ปล่อยให้เขาห่างจากรสจูบนั่นเลย ร่างสูงหอบหายใจหนัก พยายามตั้งสติไม่ให้มัวเมาไปกับรสรักที่กำลังเกิดขึ้น

เสียงโทรศัพท์...ใช่...เสียงโทรศัพท์บ้าน...

“ฟิต...ไปรับโทรศัพท์ก่อน...อ่า...” จอมขวัญสะท้อนครางไปทั้งกาย เมื่อความร้อนรุ่มของกายร้อนยิ่งเบียดลึกเข้ามาในร่างกาย อธิปสุดลมหายใจเพื่อเรียกสติกลับคืนมาก่อนจะถอนกายออกช้าๆ แต่ไม่วายก้มลงจูบหนักๆลงบนริมฝีปากคนที่ยังกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนแคนเตอร์

“รอพี่ก่อนนะของขวัญ...” เขาหอบหายใจพลาง ก่อนจะข่มอารมณ์กับอาการปวดตบ เพราะอารมณ์ดิบที่ยังคั่งค้าง แล้วรีบเดินไปหยิบโทรศัพท์มารับ

‘ฮัลโลฟิต เรื่องใหญ่ออกขึ้นมามากแล้ว’ ปลายสายไม่ต้องบอกว่าเป็นใคร อธิปก็รู้ดีว่าเสียงนี้เป็นของน้องชายของเขา

“เรื่องใหญ่?”

‘พอบอกให้พี่กับแฟนดวงแขนกันมาที่บ้านเดี๋ยวนี้...หืม? เสียงหอบ? ฟิตทำอะไร ทำไมหอบ?’

“ไม่มีอะไร...พ่อกำลังคุยเรื่องนั้นไข่ม้อย”

‘ใช่ เฮ้ย! เดี๋ยวเดี๋ยวได้ยินเสียงพี่หอบวะ ออกกำลังกายหรือ? อ๊ะฮ้า!! นือยบอกนะว่า...!!!’

“แค่นี้ละ”

‘พอบอกว่าให้เข้ามาตอนนี้เลยนะฟิต กิจกรรมเข้าจิ้งหะชะลาล่า ช่วยเอาไว้ทำทีหลัง’

“พูดมาจริงจังๆแก แค่นี้แหละ” อธิปวางสายอย่างรวดเร็ว ก่อนจะรีบกลับไปหาคนรัก

จอมขวัญยังหอบหายใจหนักอยู่บนเคาน์เตอร์ และอารมณ์ยังค้างเติ่งจากกิจกรรมเมื่อครู่

“ของขวัญ...พอให้เราทั้งสองคนไปหา...” ดวงตาเรียวที่หรีบรือเหลือบมองอย่างไม่เข้าใจ

“เราสองคน? หมายถึงขวัญด้วยหรือ?”

“ใช่”

“ตอนนี้?!” ตอนนี้ที่เขายังวูบวาบเพราะสัมผัสของอธิปนะหรือ

“ใช่...พี่รู้ว่า...ของขวัญอาจจะบม แต่ว่า...ถ้าไม่ทำเสร็จเร็วๆ เดี่ยวไปหาพ่อไม่ได้” จอมขวัญยังไม่ทันแปลความหมายในคำพูดของอธิป ร่างกายของเขาก็สะดุ้งเหือกเพราะถูกแทรกเสือกอย่างรวดเร็ว

“อ๊ะ! พี่โตเดี่ยว! อ้อ!!...” เสียงร้องประท้วงดังขึ้นอีกไม่กี่ครั้งก็กลายเป็นเสียงครางกระหน่ำเพราะการกระสนของร่างสูงใหญ่ จอมขวัญบิดรื้อไปทั้งร่างก่อนจะทะลักทะลายพร้อมๆกับคนรักในที่สุด

...หมดแรงขนาดนี้...แล้วอย่างนี้จะไปคุยกับพ่ออธิปรู้เรื่องมั๊ยละนี่!!...

.....

สองสามีภรรยาวิมลกิตติเลี้ยวรถเข้าจอดในบริเวณบ้านของคุณเทิดศักดิ์และคุณกนกนุชที่ทางฝ่ายชายเป็นคนโทร.ไปตามให้มาหา ด้วยเหตุผลที่ว่า ‘มีเรื่องจะคุยด้วย’

บอกมาเท่านั้น คุณพัชรีก็เข้าใจแจ่มแจ้งไปถึงกันกับว่า ‘เรื่อง’ ที่จะคุยคงหนีไม่พ้นว่าทางบ้านของอธิปรู้เรื่องของหลานชายเธอและชายหนุ่มเรียบร้อย คราวนี้จะหมู่หรือจ่า ก็ขึ้นอยู่กับว่าทางพ่อแม่ของอธิปจะยอมรับเรื่องราวครั้งนี้ได้มากน้อยเท่าไร

...แต่...สาธุ!! ถ้าคุณกนกนุชรับได้ขึ้นมา อย่าทำตัวเป็นแม่หัวใจร้ายใจดำแบบในละคร
แล้วกัน! ไม่งั้นเดี๋ยวได้เห็นฤทธิ์ญาตินางเอกกันบ้างล่ะ!!...

คุณชัยจอดรถแล้วจึงหันมามองภรรยาที่กำลังยกมือพนมหลับตาพึมพำเหมือนเล่น
ของ ก่อนจะสุดลมหายใจเข้างดพิ๊ด! ราวกับจะรวบรวมลมปราณทั้งสิบ เธอผ่อนลม
หายใจออกช้าๆ แล้วค่อยๆ ลืมตาขึ้น สีหน้ามุ่งมั่นจริงจังเหมือนจะบอกให้รู้ว่า วันนี้คุณ
พัชรี วิลกิตติจะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนมาพูดจារ้ายหรือกีดกันความรักของ
หลานชายเด็ดขาด!

ไม่ต้องพูดพร่ำทำเพลงใดๆ คุณพัชรีก็เปิดประตูลงจากรถ เดินตรงไปยังประตูบ้านที่
มีเด็กรับใช้มารออยู่แล้ว ก่อนจะพาทั้งเธอและคุณชัยตรงไปยังห้องนั่งเล่น ซึ่งมีคุณ
กนกนุชและคุณเทิดศักดิ์ผู้เป็นเจ้าของบ้านนั่งอยู่เพียงแค่สองคน

“สวัสดีค่ะ” ด้วยมารยาทอันคับคั่ง แม้จะรู้ว่าวันนี้ถูกเรียกให้มาพบเพราะอะไร แต่
คุณพัชรีก็ยังยกมือไหว้ด้วยความเคยชิน คุณกนกนุชยกมือไหว้เช่นเดียวกัน หากแต่
ไม่พูดจาใดๆ ดวงหน้ายังอิดโรยอย่างที่ทำเอาสองสามีภรรยาวิลกิตติต้องลอบมอง
กันด้วยความสงสาร

“เขีนั่งครับ อีกสักพักโตกับ...หลานของพวกคุณก็คงจะมา” คุณเทิดศักดิ์เป็นคน
เอ่ยปากก่อน “...เราจะ...พูดกันตอนนี้เลย หรือว่ารอให้พวกเขามาก่อนดี” ชายเจ้าของ
บ้านยังเป็นคนพูด คุณพัชรีสงี่ยมให้บางเบา

“พูดเลยก็ได้ค่ะ เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต้องตกลงในหมู่ผู้ใหญ่ไม่ใช่หรือคะ โตกับ
ของขวัญไม่ได้มีปัญหาอะไรเสียหน่อย” ราวกับคุณพัชรีจะบอกให้รู้ว่าปัญหาของเรื่อง
ที่ทำให้พวกเขาสีคนต้องมาพร้อมหน้าพร้อมตากันในวันนี้ ไม่ใช่เพราะอธิปและจอม
ขวัญสร้างขึ้นมา หากแต่เป็นเพราะอคติในใจ ‘ผู้ใหญ่’ ต่างหาก

คุณกนกนุชและสามีเหลือบมองกัน ก่อนที่ฝ่ายมารดาของอธิปจะหันมามองคุณพัชรี

“คุณรืทราบเรื่องนานรียังคะ”

“ก็ไม่นานหรอกค่ะ พอจะจับพิรุธได้ เลยถาม พวกเขากียอมรับ...สำหรับฉัน เท่านั้นก็คือจบ”

“จบ? จบได้ยังไงคะ? ลูกของนุชกับหลานของคุณรีนะ...” คุณกนกนุชตั้งท่าจะร้องไห้ อีกรอบ แม้คุณพัชรีจะเป็นพวกใจอ่อนมักร้องไห้ตามนางเอกเวลาตุลละครเป็นประจำ แต่งานนี้ตั้งใจมั่นว่าจะไม่อ่อนข้อให้บ้านของอริปเด็ดขาด

“...เป็นผู้ชายทั้งคู่ แต่แล้วยังไง? ถ้าคนเขารักกัน จะให้ไปขวางอย่างนั้นหรือ? คุณนุชฉันรักหลานฉันมากนะคะ รักมากจนไม่อยากขัดขวางเขา คนอื่นอาจจะมองว่าฉันเลี้ยงเขามาผิดๆ ตามใจเขาจนเสียคน แต่ฉันคิดว่าถ้าความสุขของเขาไม่ได้ทำร้ายใคร ฉันก็ไม่อยากห้าม คิดในแง่ดี ฉันมีหลานชายมาตั้งนาน คิดแทบตายว่าจะเข้ากับว่าที่หลานสะใภ้ได้ไหม แต่ตอนนี้ดันได้หลานเขยมาซะแล้ว แถมยังเป็นหลานเขยนิสัยดี อบอุ่นและอ่อนโยน ฉันถือว่าตัวเองเป็นคนมีบุญด้วยซ้ำ”

คุณกนกนุชอยากจะพรวดพเอวว่าหลานคุณพัชรีกำลังทำร้ายเธอด้วยการรักกับอริป แต่ท้ายประโยคของแขกผู้มีเกียรติร่างอวบกลับทำให้หญิงเจ้าของบ้านต้องขมวดคิ้วมุ่น

“คุณรีว่าใครเป็นหลานเขยนะคะ?”

“อ้าว! ก็ใครถ้าไม่ใช่โต”

“ไม่จริง! ทางนี้ต่างหากที่ได้ลูกเขย!!” คุณกนกนุชเถียงทันควันตามความเข้าใจที่ตนเองตีความมา เล่นเอาคุณพัชรีอ้าปากค้าง ก่อนจะเถียงสู้เช่นกัน

“ไม่ใช่แล้วค่ะ! คุณนุชไปฟังมาจากที่ไหน! ทางบ้านวิมลกิตติต่างหากที่ได้โตมาเป็นเขย”

“อ้าว!! แต่!!...”

“ไม่มีแต่ค่ะ! เรื่องนี้สามีฉันถามตัวเองเลย! เขาก็ยอมรับว่าเขาเป็นเขยบ้านวิมลกิตติ! คุณหนูขอยามาแย่งนะค่ะ!” คุณพัชร์คิดว่าชีวิตครอบครัวตอนนี้เพียบพร้อมดีแล้ว มีหลานเขยหนึ่งคน หลานชายก็น่ารักมากกว่าเดิม ทั้งประจบ ทั้งเอาใจคุณพัชร์กว่าเคย ส่วนลูกชายแม้จะยังไม่เห็นแสงสว่างของชีวิตคู่ แต่การที่มันอยู่เป็นโสดขวางหูขวางตาพ่อแม่เข้เข้าเ็นก็สร้างสีสันให้ชีวิตยามแก่ของสองสามีภรรยาวิมลกิตติไม่ใช่น้อย

คุณกนกนุชอัปปากค้าง ก่อนจะหันมองหน้าสามี ที่สายหนักระอาแล้วพยักพเอิดไปทางกรอบประตูของห้องนั่งเล่นที่มีสองหนุ่มในหัวชอบทสันทนายนินหน้าตาอิหลักอิเหลื่ออยู่

“พวกคุณสองคนนี่เถียงกันไม่ดูต้นเหตุเลย...ได้ยินชัดสองรุหูเลยสิโต” คุณเทิดศักดิ์หันไปถามลูกชายที่มาถึงแล้ว แต่ไม่ทันจะได้เดินเข้ามาในห้องก็ได้ยินเสียงมารดาตนเองโตเถียงกับคุณพัชร์ยกใหญ่ จับใจความได้ว่าต่างฝ่ายต่างเถียงกันจะเป็นฝ่ายรับเขย

“เข้ามาสิ” คุณเทิดศักดิ์เรียกให้สองหนุ่มเดินเข้ามาในห้อง อธิปเดินนำมีจอมขวัญก้าวขาตามเบื่องหลัง ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาเดี่ยวคนละตัว

“พูดกันตรงๆเลยนะ...ตอนนี้ ผู้ใหญ่เขารับรู้กันหมดแล้ว เพราะฉะนั้น จะมาทำอะไรไม่ได้ ไม่ใช่วันนี้คบคนนี้ วันหน้าเปลี่ยนคู่ ไม่ว่าจะคบใครก็ต้องจริงจัง ถึงจะเป็นผู้ชายด้วยกันก็เถอะ...” บิดาของอธิปเอ่ย มองสบดวงตาลูกชายก็พอจะรู้ว่าอธิปรักจริงเพียงใด เขาก็ได้แต่ภาวนาให้จอมขวัญก็รักลูกเขาจริงเช่นกัน เพราะหากอธิปเปลี่ยนคู่บ่อยๆ จะกลายเป็นแม่ของอธิปรับไม่ได้ขึ้นมาอีก

“...แล้วนี่...คิดกันเอาไว้บ้างรึยังว่าจะวางแผนอนาคตกันยังไง” อธิปกับจอมขวัญเหลือบตามองกัน พวกเขาไม่ได้เตรียมอะไรมาพูดเลย ยกเว้นประโยคเดียวของจอมขวัญคือ ถ้าแม่ของอธิปขอให้เลิก เขาก็จะเป็นฝ่ายเลิกเอง แต่...มาถามเรื่องอนาคตข้างหน้า

ของเขาและอธิป แถมดูเหมือนจะหมายถึงอนาคต...แบบ...แบบ...แบบที่หมายถึงอนาคตของเขาและอธิปรวมกัน

อาการเจี๊ยบของสองหนุ่มทำเอาคุณเทิดศักดิ์ต้องขมวดคิ้ว

“เจี๊ยบแบบนี้หมายความว่ายังไม่วางแผนเหรอ? คิดจะคบกันเล่นๆรึยัง?”

“เปล่าครับพ่อ คือ...เอ่อ...” อธิปพูดไม่ออก ช่วงที่ผ่านมามีอะไรเกิดขึ้นหลายอย่าง และความรู้สึกของเขาสองคนก็เพิ่งชัดเจนมากขึ้น เรื่องอนาคตก็เลยยังไม่ทันได้คิด แถมวันนี้ก็รีบขับรถกลับมาชนิตตาเหลือก ผมเผ้ายังไม่ทันได้หวีกันด้วยซ้ำ แถมเขายังถูกจอมขวัญทำมึนตึ๊งใส่อีกต่างหาก โทษฐาน ‘รุนแรงและรวดเร็ว’ จนจอมขวัญตั้งรับไม่ทัน

...จะไม่ทันอะไรกัน...ก็ในเมื่อตอนนั้นนะ ‘ไปพร้อมกัน’ แท้ๆ!...

“ผมว่าให้เขาไปคุยกันมาก่อนดีไหม แล้วค่อยเรียกมาถาม จะว่าไปแล้ว เขาก็เพิ่งคบกันไม่นาน น่าจะให้เรียนรู้กันอีกสักกระยะ” คุณชัยช่วยพูดเมื่อเห็นว่าทั้งอธิปและจอมขวัญต่างพากันเจี๊ยบ แถมด้วยหน้าตาหลานชายของเขายังแอบบุนนอยๆ เล่นเอาคุณชัยล่งล้วยใจมันจะลุกขึ้นเหวี่ยงเพราะอารมณ์หงุดหงิดเนื่องจากถูกเข้าขี้ขี้ล่ะ! เดียวคะแนนความประทับใจของว่าที่พ่อแม่สามีก็ติดลบกันพอดี!

“แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรียนรู้กันแบบเอิกกะเหริกนะ เข้าใจกันทั้งคู่ใช่ไหม” คุณเทิดศักดิ์ย้ำ อย่างไรก็ตาม เรื่องการคบหาระหว่างผู้ชายด้วยกันก็เป็นเรื่องที่สังคมเอามากดขี่และยับยั้งอยู่ดี เขาไม่อยากให้ลูกชายและคนรักของลูกชายตกเป็นเป้าสายตาและลมปากของใคร

“ผมเข้าใจครับพ่อ” อธิปรับคำ คุณชัยเห็นว่าครอบครัวของอธิปก็ดูจะตอบรับเรื่องนี้ได้ดี แม้คุณกนกนุชจะยังเอาแต่นั่งก้มหน้าไม่สบตาใครก็ตาม เขาจึงหันมาทวงสัญญา กับว่าที่หลานเขย

“ตอนนี้ทางบ้านโตก็รู้เรื่องแล้ว อย่าลืมเรื่องที่สัญญาเอาไว้กับลงนะ” ร่างสูงรู้ทันทีว่าคุณชัยทวงสัญญาอะไรจากเขา อธิปทรุดกายลงนั่งกับพื้น ก่อนจะคลานเข้าไปหาบิดามารดา

ชายหนุ่มยกมือขึ้นพนม กลางอก ไม่มีคำพูดอื่นใด นอกเสียจากการกระทำ... เขาก็มองกราบแทบเท้าคุณกนกนุช รวากับความรู้สึกในใจลูกชายคนนี้ส่งไปยังหัวใจของมารดา คุณกนกนุชได้แต่ยกมือขึ้นปิดปากกลั้นเสียงสะอื้น

...ใช่...ไม่ว่าคนตรงหน้าจะเป็นอะไร ไม่ว่าอธิปจะรักใครชอบใคร แต่เขาก็ยังเป็นลูกชายของเธอ...ยังเป็นลูกที่ครั้งหนึ่งเคยตัวเล็กจ้อยและขดตัวอยู่ในท้องเธอ ยังเป็นลูก...ที่ครั้งหนึ่งเธอเคยขอเพียงแค่ให้เขาเกิดออกมาครบสามสิบสองประการ ขอให้เขาเติบโตขึ้นมาเป็นคนดี ขอให้เขาช่วยเหลือตัวเองและคนอื่นและไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร...

...และเขาก็ทำได้ทุกอย่างอย่างที่เธอหวัง วันนี้อธิปเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เป็นคนเต็มคนที่ไม่เบียดเบียนคนอื่น เป็นที่พึ่งให้ผู้อื่น...เขาเป็นลูก...ลูกที่แม่อย่างเธอภาคภูมิใจเสมอ

“โต...” เสียงคุณกนกนุชครางเครือด้วยหัวใจสั่นสะท้าน ก่อนจะโอบสองแขนรอบแผ่นหลังกว้างนั้น แม้มันนี้อธิปจะเติบโตจนเธอไม่สามารถโอบแผ่นหลังเขาโดยรอบได้อีกแล้ว แต่สองมือแม่อีกยังรู้สึกว้าแผ่นหลังของลูกชายคนนี้ ก็คือลูกชายคนเดียวกับที่เธอเคยอาบน้ำอุ้มหลังให้สมัยยังเด็ก

“ผมขอโทษครับแม่”

“ไม่...อย่าขอโทษแม่ โต...มันไม่ใช่ความผิดของโต...” คุณกนกนุชเหลือกตาขึ้นมอง

เพดานเพื่อไล่หยาดน้ำที่เอ่อคลอรอบดวงตาไม่ให้ไหลลงมาให้ยับอายผู้คน เธอ
เหลือบไปมองชายหนุ่มอีกคนที่นั่งอยู่ในห้องด้วย

...ชายคนนั้น...คือคนที่ได้ชื่อว่าเป็นคนรักของอธิป...คนรัก...ที่เป็นชาย...

คุณกนกนุชสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะยกมือข้างหนึ่งขึ้นขำๆ แล้วกวักมือเรียก
จอมขวัญให้เข้ามาหา

ร่างโปร่งนึ่งชะงัก หากแต่เมื่อเห็นสายตาอ่อนโยนของมารดาคนรักก็ทำให้เขาทรุด
ตัวลงกับพื้น แล้วคลานเข้าเข้าไป

จอมขวัญพูดอะไรไม่ออก อากาศในห้องมันหนักหนาจนกดทับไหล่ทั้งสองข้างของ
เขาจนหนักอึ้งไปหมด ชายหนุ่มไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบตาใคร ไม่กล้ามองหน้าใคร
อธิปและคุณกนกนุชเป็นแม่ลูกกัน จะให้อภัยกันไม่ใช่เรื่องแปลก แต่เขานี้สิ...เขาที่เป็น
คนอื่น...เขาที่...

ความรู้สึกอุ่นๆเกิดขึ้นบนศีรษะของเขา จอมขวัญนิ่งไปทั้งร่างกายและสติ เขาเพ่ง
ความรู้สึกทั้งหมดไปที่ความอบอุ่นนั้น ก่อนจะรับรู้ว่ามันคือ 'มือ'

...มือ...

จอมขวัญเงยหน้าขึ้นมอง และนั่นเอง เขาถึงได้รู้ว่ามือนั้น...เป็นของคุณกนกนุช

“แม่เรียกว่าของขวัญได้มั้ย” ยิ่งกว่าการให้อภัยนั้นคือการยอมรับด้วยหัวใจ แม้ยามนี้

คุณกนกนุชจะไม่อาจเปิดหัวใจให้ชายหนุ่มตรงหน้าที่เป็นคนรักของลูกชาย แต่...ถ้าเพื่ออธิปแล้ว...ไม่มีเรื่องใดที่แม่คนนี้จะทำไม่ได้...

“...ครับ” อากาศที่กดทับเหมือนจะมลายหายไปหมด เขาซ่อนตาขึ้นมองหญิงวัยปลายที่ยังลบลูบศีรษะเขา และเพียงวินาทีถัดมา คุณกนกนุชก็เริ่มหน้าแดง

“เอ่อ...เป็นอะไรรีเปล่าครับ?” จอมขวัญถาม หน้าตาห่อเหี่ยวจนคุณกนกนุชนึกเขิน

...หลานชายของคุณพัชรหล่อจริงๆ หล่อชนิดที่ดาราบางคนยังอาย หล่อกว่าพระเอกบางคนที่เขาติดตามละครเสียอีก! แล้วดวงตาเรียวๆคู่นี้ยามซ่อนมองเธอสิ! โอ้ย!! ไม่หน้าแดงก็ไม่ว่าจะว่ายังไงแล้ว!!

“ม...ไม่เป็นอะไรหรอกจะ เอ?...นั่งไม่สบายเหรอ กลับไปนั่งที่โซฟาก็ได้ลูก” หญิงเจ้าของบ้านเห็นท่านั่งงอโยงหยกไม่นั่งทับขาตึ๋งของจอมขวัญก็นึกห่วงใยตามประสาผู้ใหญ่ แต่คนถูกหักเริ่มอึดอัดก็พูดไม่ออก จะพูดได้ยังไงว่าที่นั่งไม่สะดวกก็เพราะลูกของคุณกนกนุชนั่นแหละ ทำเขาระบม! บ้าเอ๊ย!! แล้วยังมาแอบยิ้มเยาะเขาอีก!!

“ของขวัญเขานั่งสะดวกครับแม่ นั่งดี” อธิปเป็นคนตอบ ก่อนจะดึงเขาให้นั่งลงอย่างรวดเร็ว จอมขวัญสะดุ้งแล้วรีบเอนกายไปทางอธิปหมายจะให้อีกฝ่ายช่วยรับน้ำหนักของร่างเขาเอาไว้ ก่อนที่น้ำหนักทั้งหมดจะตกลงที่กันแล้วกระแทกกับปลายเท้าเต็มๆ

“พีโต!” แม่อีกฝ่ายจะช่วยถ้าน้ำหนักให้ แต่จอมขวัญก็ยังหันมาตลอดไร้พินเสียงเบา ก่อนจะรีบดันกายออกห่างเพราะเกรงใจสายตาพ่อแม่ของร่างสูง เขาหามุมนั่งเล็กน้อยก็พอจะทำใจนั่งแบบเจ็บหนึบๆได้อยู่

“โต...แกลังเป็นเด็กๆไปได้...” คุณกนกนุชหันมาปรามลูกชาย ก่อนจะหันมาทางจอม

ขวัญที่นั่งได้เรียบร้อยดีแล้ว ยังไม่ทันจะได้ชวนพูดคุย เสียงโทรศัพท์มือถือของจอมขวัญก็ดังขึ้น ชายหนุ่มทำหน้าที่ขอโทษขอโพยก่อนจะล้วงจากกระเป๋ากางเกงขึ้นมาดู

‘น้ำทิพย์’

“คุณน้ำโทร.มา” เขาหันมาบอกคนรักเบาๆ ก่อนจะหันมาทางคุณกนกนุชและคุณเทิดศักดิ์

“ขอตัวสักครู่ครับ” ชายหนุ่มว่าอย่างนั้น ก่อนจะรีบลุกออกจากห้องไป แล้วทิ้งความเจียนงันของห้องนั่งเล่นเอาไว้เบื้องหลัง

ตอนที่ 23

“ครับ คุณน้ำ” จอมขวัญรับสาย เมื่อเดินหลบออกมาจากห้องนั่งเล่นแล้ว แม้จะตะขิดตะขวงใจเล็กน้อยที่เห็นน้ำทิพย์โทร.มาหาเขาแต่เช้า แต่น้ำเสียงที่ส่งไปนั้นก็ยิ่งรู้เรื่องสมเป็นเขาเสมอ

‘สวัสดีค่ะ คุณจอม...เอ่อ...คุณจอมอยู่ที่โรงแรมรีเพลาคะ’

“เพลาคับ มีอะไรรีเพล่า” ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อยอย่างสงสัยที่อยู่ดีๆ น้ำทิพย์ก็โทร.มาถามว่าเขาอยู่ที่โรงแรมหรือไม่...และแน่นอน คนอย่างน้ำทิพย์ ไม่ใช่คนที่จะโทร.มาหาสุมสี้สุมห่า เธอต้องมีเรื่องอะไรร้อนใจ...หรือว่า...จะเป็นเรื่องของไออุ่นขาคราวก่อน...

‘...เอ๋อ...แล้ว...แล้วคุณจอมเจอบุคคลจักรกฤษณ์บ้างรึยังคะ?’ ...ผิดคาด...ไม่ใช่เรื่องของ
อนุชา แต่เป็นเรื่องของจักรกฤษณ์...จะว่าไปแล้ว พักนี้ดูเหมือนน้ำทิพย์จะถามหา
จักรกฤษณ์บ่อยผิดปกติ...

“พี่จักรหรือครับ? ตั้งแต่เช้า...เอ๋อ...ยังไม่เจอเลยครับ” อันที่จริง ต้องบอกว่าตั้งแต่
เมื่อคืนที่จักรกฤษณ์ไปส่งเขาที่บ้านของอธิป เขาก็ไม่ได้ออกจากบ้านหลังนั้นอีกเลย
จนกระทั่งเช้านี้

‘ตายจริง...’ เสียงอุทานปลายสายยิ่งทำให้จอมขวัญสงสัยหนักกว่าเดิม

“คุณน้ำมีอะไรหรือครับ เล่าให้ผมฟังได้มั้ย”

‘เอ๋อ...แปบนิ่งนะคะ...’ เขาได้ยินเสียงเหมือนน้ำทิพย์ลุกเดิน เสียงรองเท้าส้นสูงของ
เธอดังกระทบพื้นสะท้อนเข้ามาในโทรศัพท์ เธอคงอยู่ที่ทำงาน และคงเหมาะสม
ในการบอกเล่าเรื่องอะไรก็ตาม...ที่ค่อนข้างเป็นความลับ...และเกี่ยวข้องกับจักรกฤษณ์
พี่ชายของเขา...

‘...คือ...เมื่อคืน...คุณจักรกฤษณ์มาค้างที่บ้านน้ำคะ’ จอมขวัญตาโตพรวดด้วยความ
ตกใจ

“อะไรนะครับ?!! พี่จักรไปค้างบ้านคุณน้ำ?!! คุณน้ำให้พี่จักรค้างได้ยังไง?! พี่จักรเป็น
ผู้ชายนะครับ! แล้วไอ้พี่จักร...ฮึ้ย! บ้านตัวเองก็มีทำไมมันไม่กลับไปค้าง!!” ท้าย
ประโยคนั้นจอมขวัญสอแวหวดหงุดหงิดและอยากกระโดดจับหัวพี่ชายตัวเองสัก ไม่ใช่
เขาไม่รู้ ถึงจักรกฤษณ์จะไม่มีคนรักเป็นตัวเป็นตน ไม่ศรัทธาในความรัก แต่ไอ้เรื่อง

‘ทำรัก’ นะ อย่าให้พูด!!

‘ม...ไม่ใช่ค่ะ! ไม่ใช่อย่างที่คุณจอมเข้าใจนะคะ...คือ...เมื่อคืน...อยู่ดีๆคุณจักรกฤษณ์ก็โทร.มา แล้ว...เขาดูท่าทางมีเรื่องในใจ และขอดื่มกาแฟที่บ้านน้ำ น้ำก็เลยให้เขามา น้ำเห็นเขาเจิบๆ น้ำก็เลยไม่รู้จะพูดยังไง แล้ว...ก็เลยบอกให้เขาค้างที่บ้าน เพราะมันดึกแล้ว แต่เขานอนที่โซฟาชั้นล่างค่ะ’ จอมขวัญได้แต่ถอนลมหายใจเบาๆ อย่างโล่งอก ลืมนึกไปว่านอกจากน้ำทิพย์จะเป็นกุลสตรีตัวแม่แล้ว ยังมี ‘แม่’ ของน้ำทิพย์อยู่ในบ้านอีกคน คุณรุ่งทิพคงยอมให้พี่ชายเขาทำอะไรหน้ามืดตามัวหรือ

“แล้ว...คุณน้ำเลยเป็นห่วงพี่จักร?” เขาย้อนถาม

‘เออ...ก็...อันที่จริง...น้ำห่วงคุณอัญด้วยค่ะ...’ จอมขวัญขมวดคิ้วเป็นรอบที่สองเมื่อเขาได้ยินชื่อ ‘คุณอัญ’ จากปากของหญิงสาว

“คุณอัญ?...”

‘ค่ะ...เออ...คุณจักรไม่ได้เล่าให้คุณจอมฟังหรือคะ ว่าน้ำกับเขาเราไปเจอคุณอัญกับ...กับผู้ชายที่เคยช่วยน้ำออกมาจากโรงแรมเมื่อคราวนี้นั้นค่ะ’

จอมขวัญนิ่งขาไปทั้งตัว เขาพยายามคิดว่าตัวเองหุฟาด หรือไม่ก็น้ำทิพย์พูดผิด

...น้ำทิพย์บอกว่าเธอกับพี่ชายของเขาเจออัญญิกากอยู่กับผู้ชายที่เคยช่วยเธอออก

จากโรงแรม...ผู้ชายที่ช่วยเธอออกจากโรงแรมอย่างนั้นหรือ?...จะมีใครที่ไหนอีก ถ้าไม่ใช่...ไอ้ทรงพล!...

‘คุณจอมคะ? คุณจอม...’

เสียงของน้ำทิพย์เรียกสติเขา ชายหนุ่มกะพริบตาถี่ๆ แล้วกลืนน้ำลายเหนียวๆลงคอ เขาพยายามสงบจิตสงบใจที่จะไม่บุกไปตามหาพี่ชายเพื่อเอาเรื่องที่มันไม่ยอมบอกว่ามันไปเจออัญญิกาอยู่กับไอ้ทรงพล!

“ครับ...คุณน้ำพุตต่อเลยครับ ผมฟังอยู่”

‘คือ...น้ำเป็นห่วงคุณจักรกฤษณ์นะคะ ตอนวันที่เจอคุณอัญอยู่กับผู้ชายคนนั้น คุณจักรเขาดูแปลกๆไป แล้วเมื่อคืนก็เจิบๆนิ่งๆ ทั้งๆที่ปกติต้องพูดจาหาเรื่องน้ำแท้ๆ... อ๊ะ! ขอโทษคะ น้ำไม่ได้ตั้งใจจะว่าพี่ชายของคุณจอม...’ หญิงสาวรีบขอโทษขอโพยที่พูดจาวาร้ายชายหนุ่มอีกคน แต่จอมขวัญไม่ได้ใส่ใจเรื่องนั้นเลย ตอนนี้ใจเขามองอยู่กับเรื่องของอัญญิกาและทรงพล

...น้ำทิพย์บอกว่าเห็นสองคนนั้นอยู่ด้วยกัน...หมายความว่ามันรู้จักกันอย่างนั้นหรือ?! แล้วรู้จักกันตั้งแต่เมื่อไหร่?!...

‘คุณจอมคะ...น้ำใจไม่ค่อยดี กลัวคุณจักรกฤษณ์จะไปมีเรื่อง...’

“ไม่ต้องห่วงนะคะครับ เรื่องพี่จักร เดี่ยวผมจัดการเอง”

‘ได้ยินอย่างนี้น้ำก็พอจะสบายใจค่ะ แล้วนี่...คุณจอมยังไม่ไปทำงานหรือคะ วันนี้เข้างานสายหรือ’ พอมาถึงประโยคถามไถ่อย่างห่วงใยประสาคนสนิท จอมขวัญก็ถึงคราวพูดไม่ออก เขาอึ้งไปพักหนึ่ง ก่อนจะนึกขอโทษหญิงสาวในใจที่ต้องโกหก

“คือ...ยังไม่เข้าครับ พอดีมีธุระนิดหน่อย”

‘อ๊ะ! ติดธุระหรือคะ?! จันน้าไม่รบกวนแล้วค่ะ’

“ครับ...แล้ว...ไว้เรื่องพี่จักรเป็นยังไง ผมจะโทร.ไปบอกนะครับ”

‘ค่ะ’ หญิงสาววางสายจากไป พร้อมกับที่จอมขวัญถอนหายใจอย่างโล่งอก อันที่จริงจะให้เธอรู้เรื่องของเขาและอธิปก็ได้ น้ำทิพย์เป็นคนใจเย็นและมีเหตุมีผล เขาเชื่อว่าเธอจะต้องเข้าใจ แต่...จะว่าไปมันก็น่าอายอยู่ดี กับการที่เขาจะต้องไปแนะนำตัวเองและอธิปกับคนอื่นว่ากำลังคบหากันอยู่ แม้ว่าคนอื่นคนนั้นจะเป็นน้ำทิพย์ก็เถอะ

...ไว้ก่อนแล้วกัน...ตอนนี้มีเรื่องสำคัญกว่าที่ต้องจัดการ...เขาต้องรู้ให้ได้ว่าทรงพลกับอัญญารู้จักกันมาตั้งแต่เมื่อไหร่ แล้วตอนนี้จักรภพคิดจะทำอะไร...

ร่างโปร่งเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าทางเกง ก่อนจะหมุนกายเดินกลับเข้าไปในห้องนั่งเล่นอีกครั้ง เพียงแค่เหยียบเท้าเข้าไป สายตาทุกคู่ของทุกคนก็หันมามองเขาเป็นตาเดียว

จอมขวัญค้อมศีรษะน้อยๆให้แก่เจ้าบ้านเป็นเชิงขออนุญาต ก่อนจะเดินตรงไปหาคุณชัยและคุณพัชรี

“เมื่อคืนพี่จักรไม่ได้นอนที่บ้านเหรอ” ป้าของเขานิ่งคิดเล็กน้อยก่อนจะส่ายหน้าไปมา

“ไม่ได้ยินเสียงรณะ เมื่อเข้าตื่นมาก็ไม่เจอด้วย”

“คุณน้าโทร.มาบอกว่าเมื่อคืนพี่จักรไปค้างที่บ้านคุณน้า” คุณชัยชะงัก แต่คุณพัชรีกลับตาโตโดยกมมือทาบอกแล้วร้องอุทานด้วยความตกใจ

“ไอ้จักรไปค้างบ้านหนูน้า! ตายแล้ว! แล้วคุณรุ่งทิพว่ายังไง!!”

“ก็คงไม่ว่ายังไงหรอก เห็นคุณน้าบอกว่าพี่จักรนอนชั้นล่าง...”

“แล้วมันเป็นอะไรของมัน บ้านตัวเองก็มี ไปนอนบ้านหนูน้าทำไม” คุณพัชรีถามอีกด้วยสีหน้าไม่พอใจกับการกระทำของลูกชาย ถ้าน้าทิพย์เป็นเพื่อนผู้ชายที่สนิทสนมกันมา จะไปค้างก็ไม่ว่าหรอก แต่นี่อะไร น้าทิพย์เป็นผู้หญิง แถมบ้านนั้นก็มีแต่ผู้หญิง แล้วตัวเองก็เป็นผู้ชาย คบหาเป็นคนรักก็ไม่ใช่ บางครั้งปากร้ายใส่เขาอีก แล้วพอมาย่อย่างนี้กลับไปนอนบ้านเขา! ทำตัวน่าเกลียดนักเชียว! เจอหน้าคงต้องดูกันเสียหน่อย!!

“เห็นคุณน้าว่าพี่จักรแปลกๆ เอ่อ...ตั้งแต่ไปเจอ...ฮึฟกับไอ้ทรงพลอยู่ด้วยกัน...” คุณ

พัชรกับคุณชัยนั่งไปเมื่อได้ยินชื่ออัญญิกาหลุดออกมาจากปากหลานชาย พร้อมด้วยชื่อต้องห้ามอย่างทรงพล

“สองคนนั้นรู้จักกันด้วยเหรอ” คุณชัยเป็นคนถาม แต่จอมขวัญได้แต่ส่ายหน้าไปมาด้วยความไม่รู้

“ขวัญก็ไม่รู้ และขวัญก็คิดว่าไม่มีใครรู้ว่าสองคนนั้นรู้จักกัน แม้แต่พี่จักรก็ด้วย...คุณน้ำโทร.มาบอกขวัญว่าให้ช่วยดูพี่จักร เพราะเขากลับพี่จักรจะไปหาเรื่องสองคนนั้น” อันที่จริง จะเรียกว่าจักรกฤษฎณ์ไปหาเรื่องก็ไม่ได้ ถ้าพูดตามอารมณ์ของพี่ชายเขาแล้ว จอมขวัญคิดว่าจักรกฤษฎณ์คงจะตามไปเพื่อให้รู้เรื่องเสียมากกว่า ว่าสรุปแล้วเป็นยังไงมายังไง ทำไมถึงรู้จักกัน...

...จอมขวัญเองก็งงไปหมด ตอนนั้นที่เขาเคยปรึกษาทรงพล ก็ดูเหมือนมันไม่ได้รู้จักอะไรกับอัญญิกา แล้วทำไมตอนนี้...

ความร้อนรุ่มในอกมันแผดเผาจนแทบเย็นไม่ติดที่ และอาการนี้ก็คงเกิดขึ้นในใจของจักรกฤษฎณ์เช่นกัน ถึงได้ทำตัวแปลกๆ จนน้ำทิพย์สังเกต แล้วยิ่งเขารู้ว่าจักรกฤษฎณ์เองก็ร้อนรน เขาก็ยิ่งหวั่นใจกลัวพี่ชายจะทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลังอย่างที่เขาคเคยทำ จักรกฤษฎณ์ใจร้อน เลือดร้อนไม่ต่างจากเขานักหรรอก

“ของขวัญ...” เสียงเรียกจากด้านหลัง ทำให้ชายหนุ่มที่ต้องหันมอง ก่อนจะฝืนยิ้มบางให้แก่ร่างสูงของคนรัก

“พี่โต เดี่ยวขวัญจะเข้าโรงแรมเลย จะไปหาพี่จักร ไม่รู้ตอนนี้ไปไหนรึเปล่า”

“เดี่ยวลงไปเอง” เสียงคุณชัยดังขึ้น ทำเอาหลานชายต้องหันกลับมา

“แต่ว่า...”

“คนอย่างไอ้จักร ถ้าไม่ใช่พ่อมันพูดนะ เอามันไม่อยู่หรอก” ชายวัยปลายกล้าวอย่างที่ไม่อาจมีใครเถียงได้ คุณชัยลุกขึ้นยืน แล้วหันมาทางคุณกนกนุชและคุณเทิดศักดิ์ เจ้าของบ้าน

“พอดีผมมีเรื่องด่วนนิดหน่อย คงต้องขอกลับก่อน แล้วไว้นัดทานข้าวกันแล้วกันนะ” คุณพัชรลุกขึ้นตามสามี ฝ่ายเจ้าของบ้านก็รีบลุกขึ้นส่งแขกเช่นกัน แม้จะไม่รู้เรื่องราวใดๆ แต่เมื่อเห็นท่าทางร้อนรนและไม่สบายใจของจอมขวัญ ก็คิดเอว่อน่าจะเกิดเรื่อง

“โต...จะว่าอะไรมั้ยถ้าลงรบกวนให้ไปส่งของขวัญที่โรงแรม” คุณชัยเองก็จะกลับโรงแรมเช่นกัน แต่เขาคิดว่าถ้าพาหลานชายไปด้วย ก็กลัวจะพะวงเดี่ยวลูกเดียวหลาน แต่ละคนละเลื่อร้อนทั้งนั้น ที่สำคัญ ในเมื่อตอนนี้มีคนที่สามารถทำให้จอมขวัญใจเย็นและเป็นผู้ใหญ่ขึ้นได้อยู่ทั้งคน เขาก็น่าจะเรียกใช้บริการสักหน่อย

“ได้ครับ คุณลงไม่ต้องห่วง” คุณชัยพยักหน้ารับน้อยๆ ก่อนจะหันมามองภรรยา แล้วจึงเดินออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว จอมขวัญมองตามแผ่นหลังของลงและป้าอย่างร้อนใจ เขาเองก็อยากไปด้วย อยากไปถามจักรกฤษณ์ว่าไปเห็นอะไรมาบ้าง และที่สำคัญ...เขาเองก็อยากไปหาทรงพลเหมือนกัน...

ร่างโปร่งหันมาทางคนรักที่เดินตามมาส่งลงและป้าของเขาที่หน้าบ้าน

“ไป เดี๋ยวพี่ไปส่งที่โรงแรม” อธิปเอ่ยปาก แต่จอมขวัญกลับอีกอึก

“เอ่อ...ไปส่งขวัญที่บ้านได้มั๊ย ขวัญอยากไปเอารถ” อธิปหันมองคนพูด เขาเลิกคิ้ว น้อยๆเป็นเชิงถาม ทว่าไม่ยอมเอ่ยปาก ขายหนุ่มรอให้อีกฝ่ายเป็นคนเล่าเอง

“คือ...ขวัญอยากไปหาไอ้พล”

“ไปทำไม”

“ก็!...ก็...ขวัญอยากรู้ มันรู้จักกับอีฟไต่ยังไง แล้ว...แล้วทำไมตอนนั้น มันถึง...”

“ถ้ารู้แล้วของขวัญจะทำอะไร” ร่างสูงถาม อย่างที่ทำเอาจอมขวัญตอบไม่ได้ เขา อีกอึกพูดไม่ออก เพราะไม่รู้ว่าหากสุดท้ายแล้วได้รู้ความจริงว่าทรงพลและอัญญิกา รู้จักกันมานานแล้ว เขาจะอย่างไร ในเมื่อเขาและทรงพลก็ไม่ใช่เพื่อนอย่างที่เรียก ได้ว่า หักหลังไม่ได้ มันคงมองว่าเขาเป็นลูกค้าของมัน ตามประสาพ่อค้าที่ขายทุกอย่าง ที่ขายได้ หากมันจะขายข้อมูลของผู้หญิงสักคนให้เขา มันก็คงไม่คิดอะไร เท้าไทร่ ถึงผู้หญิงคนนั้นจะเป็นคนที่มันรู้จักก็เถอะ...แต่...แต่เขาก็กังสงสัย...ถ้ามันรู้จัก กับอัญญิกา ทำไมมันเลือกที่จะ ‘ขาย’ อัญญิกาแล้วช่วยเหลือน้ำทิพย์ที่มันไม่รู้จักมักจี่ เลยแม้แต่นิดเดียว

...โอย! จอมขวัญอยากรู้! อยากรู้ไปหมดทุกอย่าง!!...

“ถ้าไม่ได้รู้ ของขวัญจะไม่สบายใจใช่ไหม” ร่างสูงถาม และแทบจะในทันทีที่จอมขวัญพยักหน้ารัวๆ

“อ้อ!! นอนไม่หลับด้วย” อธิปอยากหัวเราะกับท่าทางจริงจังของคนพูด แต่ต้องพยายามทำนิ่งเอาไว้ก่อน ตอนนี้จอมขวัญกำลังเกรงใจเขา และเขาก็ไม่อยากตามใจจนอีกฝ่ายເລິງ

“ถ้าอย่างนั้นไปรอฟี”

“หา?”

“เดี๋ยวก่อนเป็นคนขับพาของขวัญไปหาทรงพลเอง” จอมขวัญยังกะพริบตาปริบๆเพราะตามไม่ทัน แต่อธิปหันไปทางบิดามารดาที่ยืนอยู่ใกล้ๆเขา

“ผมขอพาของขวัญไปทำธุระแปบหนึ่งนะครับ วันนี้อาจจะไม่เข้าบริษัท” คุณเทิดศักดิ์ได้แต่พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ แต่คนที่ไม่เข้าใจคือจอมขวัญเพราะยังทำหน้างงแฉ่งแฉ่งจนคุณกนกนุชยังหลุดหัวเราะ

“โธ...อธิบายให้ของขวัญเข้าใจด้วยสิ ของขวัญงงแหละ” อธิปหันมามองคนรักตามที่มีมารดาชี้ให้ดู หน้าตาจอมขวัญบอกให้รู้ว่างงอย่างเปิดเผยกับการที่เขาตัดสินใจจะให้อีกฝ่ายไปหาทรงพลด้วยรถของเขา

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นจอมขวัญยังทำหน้าตาเหวอเหวอ เขาหันมาทางมารดา

อีกครั้งแล้วยืม

“จันเดียวผมพาคนงไปขึ้นรถก่อนแล้วกัน เดี่ยวหายงแล้วดี้อ” ว่างแล้วอธิปก็ลากแขนร่างโปรงให้เดินตามไปที่รถ คุณเทิดศักดิ์กับคุณกนกนุชมองตาม ก่อนจะเห็นคนงเริ่มออกอาการดี้อเพราะยื้อตัวเอาไว้แล้วหันกลับมาทางพวกเขา ก่อนจะยกมือไหว้ลาอย่างรู้มารยาท เล่นเอาคุณกนกนุชหัวเราะจนสามีด้องหันมอง

“ยืมออกแล้วสิ” เขาหยอกภรรยาเล็กน้อย ทำเอาคุณกนกนุชต้องหันมองก่อนจะถอนหายใจเบาๆ

“ก็...เขาก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร แถมเขายังทำให้โตยืมได้ หัวเราะได้ จะว่าไปแล้ว...เขาก็หล่อนะคะ หล่อหาตัวจับยากเลยทีเดียว แล้ว...หล่อๆแบบนี้ สรุปว่าบ้านเรารับสะใภ้แน่หรือคะ?” ท้ายประโยคนั้น คุณกนกนุชหันมาถามสามี คุณเทิดศักดิ์ถอนหายใจแผ่วเมื่อภรรยายังเล่นเรื่องสะใภ้หรือเขยไม่หยุด

“ก็แล้วมันจะต่างกันตรงไหนล่ะ จะเขยหรือสะใภ้ยังงี้ก็แฟนโต”

“แหม!...นุชก็อยากรู้นี่นา ถ้าเป็นเขย นุชก็...เออ...เผื่อวันนึงโตแต่งหญิง ซื้อเครื่องสำอาง นุชก็ได้เตรียมใจเอาไว้ แต่ถ้ามาเป็นสะใภ้...นุชจะได้ไปคุยกับคุณรีให้มันถูกต้อง จดทะเบียนอะไรไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ต้องทำบุญให้เป็นสิริมงคลกับชีวิต จะมาคบหาหลักลอยไปวันๆ นุชไม่ยอมหรอกนะคะ! นุชเป็นแม่ นุชก็อยากเห็นลูกนุชมีครอบครัวที่ดีและอบอุ่น อยากเห็นครอบครัวเขาเป็นหลักเป็นฐาน ถึงครอบครัวเขาจะมีแต่ผู้ชายก็เถอะ”

คำพูดที่ว่า ‘ครอบครัวคืองานแฮนด์เมด’ ของลูกชายคนเล็กใช้เตือนสติเธอ ทำให้คุณ

กนกนุชเห็นภาพว่า 'งานแฮนด์เมด' ชิ้นนี้ของอธิป ต้องให้เขาเป็นคนหล่อหลอมและปั้นแต่งขึ้นมาเอง เธอที่เป็นแม่ ก็เข้าไปช่วยเขาหล่อ ช่วยเขานั่นไม่ได้ แต่ถ้าหากจะช่วยเหลือ ช่วยหนุน นั่นก็อีกเรื่อง

คุณเทิดศักดิ์มองภรรยาแล้วได้แต่ยิ้มบาง เธอเป็นคนใจดีและมองโลกในแง่ดี เขารู้ว่าอันที่จริงแล้ว เธอยังทำใจไม่ได้กับการที่ลูกชายคบหา กับผู้ชายด้วยกัน หากแต่เพราะอีกฝ่ายเป็นลูก...เพราะอธิปคือลูก...แม้อย่างคุณกนกนุชจึงทำได้เพียงสิ่งเดียวคือ ยอมรับและเปิดใจ

... 'ครอบครัวคืองานแฮนด์เมด' คุณเทิดศักดิ์ได้ยืมคำพูดประโยคนี้นอนที่บุตรชายคนเล็กใช้เตือนสติมารดาตัวเอง และเขาก็ได้แต่นั่งอิงไปกับความคิดความอ่านของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกคนเล็ก ซึ่งคุณเทิดศักดิ์ไม่เคยมองว่าอนุภาพเติบโตเป็นผู้ใหญ่สมวัยได้ขนาดนี้เลย

...ลูกแต่ละคนโตแล้วจริงๆ...และเขาที่เป็นพ่อก็หล่อหลอมครอบครัวของตัวเองด้วยมือทั้งสองข้างมาจนจะถึงปลายทางอยู่แล้ว...หากแต่ คุณเทิดศักดิ์เชื่อ...แม้วันหนึ่งครอบครัวของเขาจะหายไปเพราะความตายและการจากลา แต่ 'งานแฮนด์เมด' ชิ้นนี้จะอยู่ในใจของลูกชายทั้งสองคนให้รัก และคิดถึง...ปัจจุบันจะกลายเป็นความทรงจำของอนาคต...และครอบครัวของเขาก็จะอยู่ในความทรงจำของลูกสองคนตลอดกาล

.....

จักรกฤษณ์กดตัดสายพอดีกับที่เสียงเคาะประตูดังขึ้น เขาเก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋ากางเกง ก่อนที่ประตูห้องทำงานจะเปิดออก

“คุณชัยเรียกให้คุณจักรไปพบที่ห้องครับ” จักรกฤษณ์เล็กน้อยๆ เมื่อลงวิทยาที่คอยช่วยงานเขาเดินเข้ามาบอกข่าว

“พอเรียก? เรียกทำไม” ปกติแล้วบิดาของเขาจะไม่เรียกเข้าไปคุยในห้องทำงานด้วยเรื่องงาน เพราะมักจะกลับไปคุยกันที่บ้าน แต่ถ้าเรียกเข้าไป...แสดงว่ามีเรื่องที่จักรกฤษณ์จะต้อง ‘ถูกด่า’

“คงเป็นเรื่องที่คุณจักรไม่กลับบ้านเมื่อคืน แต่ไปค้างบ้านคุณน้ำทิพย์ละมังครับ” วิทยาเป็นคนโกล้งขี้ดเก่าแก่ เขารู้จักแทบทุกคนที่ไปมาหาสู่กับบ้านวิมลจิตติ แม้แต่น้ำทิพย์ที่เป็นอดีตคนรักของจอมขวัญ เขาก็เคยพบเธอหลายครั้ง แล้วเมื่อเขานี้อยู่ดีๆ จักรกฤษณ์ก็โทร.มาขอให้เขาช่วยแวะไปหยิบเสื้อผ้าจากที่บ้านมาให้ที่ทำงานที เพราะเขาไม่ได้กลับบ้าน และไม่ได้ไปค้างที่คอนโด

วิทยายอมทำตาม แต่พอถึงตอนจะยื่นของให้ เขากลับชักใจจนได้ความว่า จักรกฤษณ์ไปค้างบ้านน้ำทิพย์!!

“ลงนี้พูดมากจริง” ร่างสูงโวยเล็กน้อย เขานับถืออีกฝ่ายเหมือนญาติ เพราะเห็นกันมานาน และวิทยาก็ช่วยงานพ่อเขามากกว่าอายุเขามาก

“ไม่พูดมากไม่ได้หรอกครับ คุณชัยฝากให้ผมดูแลคุณจักร เรื่องไปค้างบ้านผู้หญิง ผมไม่เคยพูดมาก แต่เรื่องค้างบ้านคุณน้ำทิพย์นี่เห็นทีคงต้องขอ เกิดวันดีคืนดีแม่คุณน้ำทิพย์ตามมาแหกอกคุณถึงที่นี่ เรื่องจะยิ่งไปกันใหญ่ล่ะครับ” จักรกฤษณ์ทำหน้าที่เป็นนายแล้วโบกมือไปมาเป็นเชิงให้วิทยาเลิกคิดเรื่องไร้สาระ

“ผมกับยัยคนนั้นเป็นเพื่อนกันหนา...แล้วพอให้ไปหาเดี๋ยวนี้เลยใช้มั๊ย จะถูกด่าเรื่อง

อะไรอีกวะเนี่ยกู” ประโยคตอนท้ายนั้น จักรกฤษณ์ได้แต่พึมพำกับตัวเองพลางขยี้หัวอย่างหงุดหงิด

“ครับ...” วิทยาได้แต่รับคำ เขามองตามแผ่นหลังชายหนุ่มร่างสูงอย่างระอาใจ ก่อนจะเอ่ยปากไล่หลังอย่างอดไม่ไหว

“คุณจักรครับ คำว่าเพื่อนนะ บางครั้งก็ถูกเอามาใช้ผิดๆนะครับ รักก็คือรัก ชอบก็คือชอบ เพื่อนก็คือเพื่อน...แต่คนบางคนเงาชอบเอาคำว่าเพื่อนมาปิดบังคำว่ารัก...จริงมั๊ยครับ” จักรกฤษณ์นิ่งไปเล็กน้อย เขาหันกลับมามองชายวัยปลายที่เริ่มมีผมสีขาวยิ้มตามไรผม

“เพราะว่าบางครั้งคำว่ารักมันเป็นไปได้มันไม่ใช่สิ”

“เพราะว่าเขาเป็นแฟนเก่าคุณจอมเท่านั้นหรือ? ผมคิดว่าเรื่องนี้นะ แม้แต่คุณจอมเองก็สลัดมันหลุดไปแล้วนะครับ เหลือแต่คุณคนเดียวที่ยังจมอยู่กับอดีต” จักรกฤษณ์กระตุกยิ้มบางที่มุมปาก แล้วพยักหน้ารับตามตรง

“ใช่...ต่อให้อีกสิบปี ยี่สิบปี หรืออีกร้อยปี...ผมก็ยังจมอยู่กับอดีตนั้นแหละลง ผมนี่ก็บ้าตึนนะ” เขาว่าอย่างนั้น ก่อนจะส่งยิ้มบางให้วิทยา แล้วจึงเดินออกจากห้องมาโดยไม่ได้หันกลับไปมองสายตาแห่งความห่วงใยของคนเก่าคนแก่ที่มองตามหลังเขาเลยแม้แต่น้อย

...ถ้าจักรกฤษณ์ใจแข็งไม่ย้อนมองกลับไปท้อติดใจได้เท่ากับที่ไม่หันไปมองข้างหลังอย่างวันนี้...เขาก็คง...

บอกรัก 'เธอ' ไปนานแล้ว...

ถนนยามสายของกรุงเทพมหานครก็ยังมีรถราคลาคล่ำไม่ต่างจากเวลาเช้าหรือเย็น เสียเท่าไร โชคดีที่ดีในรถยนต์นั้นเปิดแอร์เย็นฉ่ำจนแทบไม่รับรู้ถึงไอร้อนแผดเผาของแสงแดดจากภายนอก ทว่า...คนที่นั่งข้างคนขับก็ยังมีท่าที่ร้อนรนราวกับอยู่ในที่ร้อนอย่างไรอย่างนั้น

"มันไม่รับสาย" เบอร์โทร.ของทรงพลยังอยู่ในเครื่องของจอมขวัญ และเขาโทร.ออกหามันแทบจะนับสิบครั้งได้แล้ว แต่ไม่มีสักครั้งที่มันจะรับสาย

...สมกับเป็นไอ้ทรงพล! เวลาเขาหน้าสัวหน้าหวานหวานหาตัวมัน มันไม่เคยพร้อมจะให้เจอ ที่เวลาเขาอยากซื้อของจากมัน โทร.ไปแค่ครั้งเดียวก็รับสาย! แม่เงี้ย!!! รู้ได้ยังงี้วะ! ว่าเวลาไหนกูอยากได้อะไร!!!...

จอมขวัญกำลังจะก้มหน้าลงกดโทรศัพท์อีกครั้ง ทว่าคนขับรถที่นั่งอยู่ข้างกายกลับหักพวงมาลัยเข้าสู่ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ อย่างที่ท่าเอาเขาต้องหันมามองอธิป

"พีโตจะไปไหน?" หรืออธิปรู้ว่าทรงพลมาขอปึง?

"สายแล้ว ยังไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เช้า แวะกินข้าวก่อนแล้วกัน" จอมขวัญเตือนร้อนจะเป็นจะตาย แต่อธิปจะแวะกินข้าว!!

“แต่!...”

อธิปหันมามองคนที่กำลังจะค้ำัน ก่อนจะเอ่ยปากเรียบๆ

“โทร.หาไม่ติดไม่ใช่เหรอ ขับต่อไปก็เปลืองน้ำมันเพราะไม่รู้จะไปตามหาที่ไหน ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ ตอนนี้ทำอะไรไม่ได้ก็พักผ่อนข้าวก่อน แล้วค่อยว่ากัน แล้วอีกอย่าง...ตอนนี้คุณจักรเองก็ไปไหนไม่ได้ด้วย เมื่อถึงลงท้ายก็โทร.มาบอกแล้วว่าคุณจักรยังอยู่ในโรงแรม” ร่างโปร่งเถียงไม่ออก เมื่ออธิปดักทางเอาไว้เสียหมด เขาได้แต่ปล่อยให้ฝ่ายขับรถขึ้นลานจอด

ห้างสรรพสินค้าในเวลานี้ที่เพิ่งเปิดนั้น รถยังน้อย และคนก็ยังไม่เยอะ จอมขวัญได้แต่เดินตามร่างสูงเบื้องหน้าเข้าร้านอาหารที่เขาโยนให้อีกฝ่ายเป็นคนเลือก และเขาก็ให้อธิปเลือกทุกอย่างแม้กระทั่งที่นั่ง หรืออาหาร ส่วนตัวเองเอาแต่จ้องโทรศัพท์ และคอยแต่จะกดหาทรงพลียๆ จนกระทั่งอธิปสั่งอาหารเสร็จ บริการรับรายการอาหารจากไปแล้ว และกลับมาอีกครั้งพร้อมอาหารที่นำมาเสิร์ฟ แต่คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของอธิปก็ยังไม่มรีแว่วว่าจะสนใจสิ่งอื่นนอกจากโทรศัพท์สักที

“ของขวัญ เอาโทรศัพท์มาให้พี่” จอมขวัญเงยหน้ามองคนพูดงๆ ที่อยู่ดีๆอธิปก็อยากได้โทรศัพท์ของเขา แต่ก็ส่งให้โดยดีไม่ถามอะไร หากแต่เมื่ออธิปรับไปแล้ว กลับเก็บโทรศัพท์ของคนรักลงกระเป๋าเสื้อตัวเอง

“อ้าว!” เจ้าของโทรศัพท์ร้องเสียงหลง

“เวลากินก็ต้องกิน กัดแต่โทรศัพท์อยู่นั่น”

“ก็!...”

“ทรงพลไม่โทร.มาตอนนี้หรอ?”

“รู้ได้ไง?!”

“ก็ถ้าจะโทร.มา ก็คงโทร.กลับมานานแล้ว ของขวัญโทร.หาจะครบรอบแล้วมั้ง”
จอมขวัญได้แต่หงุดหงิดที่อธิปตัดบททุกอย่าง และไม่ยอมให้เขาแตะโทรศัพท์อีก
ร่างโปร่งได้แต่นั่งหน้านี้ด้วยความอยากรู้...ลุงชัยก็เหลือเกินจริงๆ! ไม่ยอม
ให้เขากลับโรงแรมไปด้วย ก็เพราะจะให้อธิปมาปราบเขาแบบนี้ละสิ!...

ร่างโปร่งได้แต่นึกหงุดหงิดแต่ทำอะไรไม่ได้...ปกติเขาไม่ใช่คนยอมความง่ายนัก
หรอ? แต่เพราะอธิปหวานล่อมชักแม่น้ำทั้งห้ามาพูด เขาก็เลยเถียงไม่ขึ้น ชักจะรู้สึก
ว่าอธิปคล้ายลุงชัยนิดหน่อย ตรงที่หวานล่อมเขาจนไม่มีทางเถียงได้นี้ละ...

“ของขวัญ...เรื่องนี้ ไม่ต้องเข้าไปยุ่งได้มัย?”

“แต่...”

“ไหนว่าเรื่องผู้หญิงคนนั้น จะให้ปารีเป็นคนจัดการไงล่ะ” จอมขวัญเจียนอีก เขาไม่รู้ว่า คุณพัชรีไปจัดการอะไรยังงั้นหรือไม่ เรื่องนี้ปารีไม่พูดกับเขาเลย ไม่มีใครพูดถึงเรื่อง อัญญิกาอีก ไม่มีใครบอกแล้วว่าเธอเป็นตายร้ายดีอย่างไร จนกระทั่งน้ำทิพย์โทร.มาหาเขาเมื่อเช้าเพื่อเล่าว่าไปเจออัญญิกายู่กับทรงพล...และไอ้ที่เจออยู่กั้บทรงพลนั้นล่ะ! คือเรื่องที่เขาอยากรู้มากที่สุด!!...

“กินข้าวเสร็จแล้ว เดียวไปซื้อของหนอยนะ พี่มีของต้องซื้อ” ว่าแล้วอธิปก็หาแม่น้ำอีกสายมาชักให้จอมขวัญไม่ต้องไปไหนทั้งสิ้น เล่นเอาร่างโปรงต้องหันมอง

“อ้าว ไหนว่าแค่แวะเข้ามากินข้าวอย่างเดียว...”

อธิปมองคนพูด ก่อนจะเอ่ยปากถามอย่างที่ทำให้ร่างโปรงได้แต่เจียน

“ถ้าอย่างนั้น...พี่ไปซื้อคนเดียวก็ได้...” เล่นทั้งประโยคขอความเห็นใจด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เหมือนไม่ได้คิดอะไรแบบนี้ยิ่งจุดชนวนความน่าสงสัยในใจจอมขวัญมากกว่าเดิม เขาได้แต่ถอนหายใจเบา แล้วจ้องหน้าอธิปอย่างคาดโทษ

“ก็ได้...ไปซื้อของด้วยก็ได้...”

แล้วคำว่า ‘ก็ได้’ ของจอมขวัญ ก็ทำให้เขาและอธิปเดินไม่พ้นห้างสรรพสินค้าแห่งนั้นอีกเลยจนกระทั่งสี่โมงเย็น ร่างสูงถึงได้พาคนรักกลับไปที่บ้านเรือนไทย ชนิดส่งถึงมือคุณพัชรีกันเลยทีเดียว!

...แล้วแบบนี้จะตุกติกแอบไปหาทรงพลคนเดียวได้ยังไงกันเล่า!!!!...

ค่ามากแล้ว...ตอนที่จักรกฤษณ์ไปลักตัวจากทุกสายตาจับจองของ 'คนของพ่อ' แล้ว
แวบออกมาจากโรงแรมได้ ก็เล่นเอาเหงื่อตก ไหนจะสายตาลุงวิทย์หาที่พ่อส่งมาดูแล
ช่วยเหลืองานเขาแต่พอลถึงเวลาอย่างนี้ที่ไร ลุงวิทย์ากลายร่างเป็นสายสืบให้พ่อเขา
ทุกที...ยิ่งเฉพาะวันนี้

วันนี้ที่จักรกฤษณ์โทร.นัดใครบางคน และเฝ้าบางคนคนนั้นก็บอกให้เขามาพบมันได้ที่
 ฝ่าประจําของมัน

“มาไวดีนีหว่า” ทันทีที่จักรกฤษณ์ทรุดตัวลงนั่งที่เคาน์เตอร์บาร์ ชายหนุ่มอีกคนที่นั่งอยู่ก่อนแล้วก็ส่งเสียงทักทันที ก่อนจะหันมากระตุกรอยยิ้มที่มุมปากน้อยๆ อย่างเจ้าเล่ห์สมกับเป็น ‘ทรงพล’ คนเดิม จักรกฤษณ์ไม่ได้หันไปยิ้มตอบ เขาสั่งเครื่องดื่มกับบาร์เทนเดอร์ ก่อนจะเอ่ยปากโดยไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง

"กูนี่เรื่องอยากจะคุยกับมึง"

“อ้าว! ไม่ได้อยากจะซื้อของจากกูหรอกหรือ” ทรงพลผู้มีอาชีพ ‘พ่อค้า’ ย้อนถาม
ด้วยน้ำเสียงเจ้าเล่ห์เช่นเคย อย่างที่ทำเอาจักรกฤษณ์ต้องหันมองด้วยสายตา
หงุดหงิด

“มึงกับไอ้จอมนี้สายตาแบบเดียวกันเลยอะ สมกับที่เป็นพี่น้องกัน ไม่สิ...เป็นลูกพี่ลูกน้องสินะ”

“กูไม่ได้มานั่งให้มึงพูดเรื่องกูกับน้อง กูอยากรู้อะไรของมึงกับ ‘น้อง’ ของมึงมากกว่า” จักรกฤษณ์ย้อนด้วยคำพูดอย่างที่ทำเอาทรงพลเจียบ ก่อนที่มันจะเป็นฝ่ายหันไปหยิบ แก้วเหล้าขึ้นมากระดก

“ห้าพัน” มันว่าอย่างนั้น หนุ่มผิวเข้มขมวดคิ้วมุ่นอย่างไม่เข้าใจ ทรงพลเลยเสริมต่อ

“ห้าพัน...ค่าเล่าเรื่อง”

“มึงนี่มัน...!”

“กูเป็นพ่อค้า กูขายได้ทุกอย่างแหละ แม้แต่เวลาของตัวเอง ว่าไง...ห้าพันสำหรับการพูดคุยระหว่างกูกับมึงครึ่งชั่วโมง นี่กูลดราคาให้มากแล้วนะ เวลาของกูเป็นเงินเป็นทอง เอาไปทำอย่างอื่นครึ่งชั่วโมงนี้ได้เป็นแสน แต่เห็นแก่ว่ามึงเป็นพี่ไอ้จอม กูเลยลดให้เหลือห้าพัน...ว่าไง? สนมั๊ย” ไม่มีคำตอบนอกจากจักรกฤษณ์คว้ากระเป๋าสตางค์ขึ้นมาหยิบธนบัตรใบละพันแล้วโยนลงบนเคาน์เตอร์ตรงหน้า ทรงพลเหลือบตามอง ก่อนจะหยิบขึ้นมานับที่ละใบ

“หนึ่ง...สอง...สาม...สี่...ห้า...หก...หกพัน...ดี! สมกับเป็นลูกชายเจ้าของโรงแรมหนอย มีทิปกูแบบนี้” ทรงพลเก็บเงินลงกระเป๋าเสื้อ จักรกฤษณ์มองด้วยสายตาเหยียดหยาม ยิ่งเห็นอีกฝ่ายหน้าเงินถึงขนาดนี้เขาก็ก็นั่งเสียดสีเย้ยแหยและไม่อยากรู้จัก ไม่รู้ว่าจอมขวัญคบไปได้อย่างไร

“มึงกับอีฟรู้จักกันมาตั้งแต่เมื่อไหร่” และก่อนที่เขาจะรังเกียจพ่อค้าอย่างทรงพลไป

มากกว่านี้ จักรกฤษณ์ก็ถามตบตท ทรงพลกระตุกยิ้มอีกครั้ง ก่อนจะตอบเสียงเรื้อยเอื้อยเอื้อย

“นาน...จนกูไม่อยากจะจำ” ...ไอ้หอกเอ๊ย!! หกพันที่กูจำมึงไปไม่ได้หมายความว่าให้ตอบกูแบบนี้!!!... จักรกฤษณ์อยากกระทุบทรงพลดุสีกที่ โทษฐานที่มันพูดจากวนประสาท

“ทำไมแม่ของอีฟเรียกมึงว่าลูก” คำถามนี้ ทรงพลนิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะตอบเสียงเอื้อยเหมือนเมื่อครู

“ก็กูเป็นลูกเขา”

“หมายความว่ามึงกับอีฟเป็นพี่น้องกันจ้ะสิ?!!”

“อืม” สั้นๆแต่ได้ใจความ จักรกฤษณ์นั่งจ้องกับทฤษฎีโลกกลมที่เกิดขึ้น ทรงพลหันมามอง ใบหน้าของมันเรียบเฉยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

“แต่มึง...” จักรกฤษณ์พูดไม่ออก เขาจำได้ว่าจอมขวัญเล่าให้ฟังว่าข้อมูลทุกอย่างของอัญญิกาจากทรงพล แล้วทำไม...ทำไม...ทั้งๆที่เป็นพี่น้องกัน...ทำไม...

“กูบอกแล้วว่ากูเป็นพ่อค้า กูขายทุกอย่างที่ขายได้ แม้แต่เรื่องของน้องคนละพ่อของกูก็เถอะ” ทรงพลส่ายยิ้มที่มุมปาก ทว่ามันกลับเป็นรอยยิ้มที่ดูเศร้าสร้อยและน่าสงสาร

“แม่มีง...แต่งงานใหม่อย่างนั้นหรือ”

“อืม...นานมากแล้ว ตั้งแต่เขาทิ้งกูไปนั่นละ หี! ทิ้งกูไปสร้างครอบครัวใหม่ แล้วเป็นไง ลูกใหม่สร้างแต่เรื่องให้ทั้งนั้น ทั้งท้องไม่มีพ่อ แล้วก็แท้ง แถมตอนนี้ยังไปเป็นเมียเก็บไอ้เปี้ยกจนท้องขึ้นมาอีก...แล้วพอจัดการอะไรไม่ได้ ก็เพิ่งจะมาสำนึกว่ามีกูเป็นลูกอีกคน...” ทรงพลขบขมอย่างอาฆาตแค้น “...จะให้กูช่วยอย่างนั้นหรือ...ไม่มีทาง กูไม่ช่วยน้องนอกไส้อย่างนั้นหรอก...” ดวงตานั้นเลื่อนลอย เขาไม่เคยได้รับการยอมรับจากครอบครัวใหม่ของมารดา ทรงพลโตขึ้นมากับการถูกทิ้ง เป็นเด็กข้างถนน และใช้ชีวิตอยู่ในมมมมมมของสังคมและกฎหมาย จนกระทั่งวันนี้...แม้จะยังจมปลักอยู่กับการใช้ชีวิตเหนือกฎเกณฑ์และเป็นพ่อค้าของเถื่อน แต่ความร่ำรวยและอำนาจที่มีกลับทำให้เขาถูกเรียกว่า ‘ลูก’ จากมารดาที่ทิ้งเขาไปและไม่เคยหันมาสนใจใยดี

“หมายความว่าตอนนี้อีฟท้อง?” จักรกฤษณ์ถาม สำหรับเขาแล้ว ผู้หญิงคนนั้นยังทิ้งแผลใจเอาไว้จนมันเป็นรอยแผลเป็นที่ไม่มีวันลบหาย แต่เขาก็ไม่รู้สึกอะไรกับอัญญิกาอีกแล้ว แม้จะรู้ว่าเธอท้องกับผู้ชายที่แต่งงานแล้ว แต่เขาก็ยังถามแค่ว่าเพราะอยากรู้ ไม่ได้รู้สึกใจหายหรือเป็นห่วงแต่อย่างใด

“อืม...กำลังหนีเมียหลวงหัวซุกหัวซุนอยู่ เพราะทางนั้นจะให้เอาเด็กออก” ทรงพลรู้เรื่องของน้องสาวจากการนัดพบกันระหว่างเขา มารดา และอัญญิกา หลังจากไม่พบกันมานานนับสิบปี นับตั้งแต่เกิดเรื่องคราวก่อนที่อัญญิกาคบหากับสองพี่น้องวิมล กิตติแล้วตั้งท้องก่อนจะกลายเป็นแท้ง

...คิดถึงสองพี่น้องวิมลกิตติแล้ว ทรงพลก็ได้แต่หันมามองจักรกฤษณ์...

“มีงนี่ก็ดีนะ ไอ้จอมไม่ใช้น้องแท้ๆ แถมมันทำเลวสารพัดก็ยังให้อภัยมัน” เขาเคย

สงสัย...ทำไมทั้งจักรกฤษณ์และจอมขวัญถึงรักกันขนาดนั้นแม่จะเป็นแค่ลูกพี่ลูกน้อง
จอมขวัญนั้นไม่ต่างจากกาฝากที่พ่อแม่ตายและถูกลุงป้ารับมาเลี้ยงดู จะเลี้ยงดูตาม
ยถากรรมก็ได้ จะทิ้งขว้างก็ได้ จะตัดขาดเพราะมันเลวร้ายชั่วช้าก็ได้...แต่...ทรงพลไม่
เคยเห็นช่วงเวลานั้นในชีวิตของจอมขวัญเลย

...มันซื่อมาจากเขา มันซื่อปิ่นจากเขา แต่ละเรื่องที่เขาทำ ล้วนไม่ใช่เรื่องดีทั้งสิ้น...
และแน่นอน...ไม่มีเรื่องไหนที่ลุงและป้ามันไม่รู้ ในเมื่อเขาเคยได้รับโทรศัพท์จากลุง
ของมันเพื่อถามไถ่เรื่องปิ่นที่จอมขวัญมี...แต่...แม่สองคนนั้นจะรับรู้การกระทำของ
หลานชาย ก็ยังให้อภัยช้าแล้วช้าเล่า...

“สำหรับบ้านกู ไช้ขวัญคือคนในครอบครัว ไม่มีคำว่าแท้ไม่แท้หรอก” ทรงพลนิ่งไป
เรื่องแบบนี้คงเกิดขึ้นกับเขาไม่ได้ ในเมื่อตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาไม่เคยรู้สึกถึงคำว่า
‘คนในครอบครัว’ เลย

“เพราะฉะนั้น ถ้ามันคิดจะรวมหัวกับอีฟมาทำอะไร ไช้ขวัญล่ะก็ กูไม่เอามันไว้แน่!!”
จักรกฤษณ์สั่งเสียงเข้ม อย่างที่เขาทรงพลต้องหันมองก่อนจะกระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์

“มันนี่เหมือนพี่ติน้องเลยวะ รักไอ้จอมอย่างน้องจริงๆ หรือว่า...” ท้ายประโยคนั้น
ทรงพลใช้สายตาถามอย่างที่เขาเอจกรกฤษณ์ตาเบิกโพลงแล้วชี้หน้า

“อย่าแม่แต่จะคิด! ไช้ทรงพล!!”

ทรงพลยกไหล่เหมือนไม่ใส่ใจ

“ก็แค่คิดเล่นๆ อีกอย่างน้องมึงก็มีแฟนแล้วไม่ใช่เหรอ” คราวนี้เป็นจักรกฤษณ์ที่นิ่งไป เขาเหลือบตามองคนพูดอย่างไม่วางใจ เรื่องคนรักของจอมขวัญ จะมีใครรู้ได้ยังไงในเมื่อน้องเขาไม่เคยเปิดเผยที่ไหน

“เอ...ใช่คนที่...เป็นลูกชายเจ้าของบริษัทอสังหาริมทรัพย์อะไรสักอย่างรีเปลา”

“ก...กูไม่รู้!” ทรงพลยิ้มบาง

“แต่กูว่ามึงรู้นะ...ขนาดกูยังรู้เลยนี่หว่า”

“มึงอาจจะรู้มาผิดๆก็ได้!”

“กูว่าไม่ผิดหรอกมั้งงง...เพราะกูเห็นกับตาว่ามันเคยพาผู้ชายคนนั้นมาหากูครั้งหนึ่ง ไม่สิ ผู้ชายคนนั้นแค่ตามมรดก ซึ่งผิดวิสัยไอ้จอมเป็นอย่างยิ่งที่พกพาใครต่อใครไว้ข้างกาย ถ้าไม่ใช่...แฟนตัวจริง...ว่าแต่...มีใครรู้บ้างน้า...ว่าจอมขวัญ วิลกิตติไฮโซหนุ่มรูปหล่อร่ำรวยและโสด มีความรักครั้งใหม่กับผู้ชายด้วยกัน”

“มึงอย่ามายุ่งกับเรื่องของน้องกู!” ทรงพลไม่ตอบรับหรือปฏิเสธคำตักเตือนสั่งห้ามของจักรกฤษณ์ เพราะเขารู้ว่าตัวเองทำไม่ได้ บางครั้งเขาเห็นจอมขวัญเป็นแค่ลูกค้ บางครั้งเขารู้สึกเหมือนว่ามันเป็นเพื่อนร่วมโลกที่ประสบชะตากรรมขาดพ่อขาดแม่เหมือนเขา และบางครั้ง เขาก็เห็นมันเป็นหนุทดลอง...

...จอมขวัญคือกระจกสะท้อนอดีตที่อุบาทว์และน่าสมเพชของทรงพล เขาเลวร้าย

พอๆกับมัน ทำได้ทุกอย่างที่อารมณ์พาไป ชีวิตเขาขาดพ่อขาดแม่เหมือนมัน เวลาเขาเห็นมันทำอะไร เขาอยากรู้ว่าท้ายที่สุดแล้ว ชีวิตของมันจะตกต่ำไปมากแค่ไหน...แต่...ไม่มีครั้งไหนเลยที่มันย่อแยะแล้วไม่ได้รับความช่วยเหลือ...

...คนกลุ่มเดียวที่คอยช่วยเหลือมัน ที่คอยยื่นเคียงข้างมันคือครอบครัววมลภิตติที่ไม่ใช่พ่อใช่แม่ใช่พี่น้องแท้ๆ...แต่เป็นแค่ลุงกับป้าและลูกพี่ลูกน้อง ทว่า...ครอบครัวนี้กลับช่วยเหลือมันทุกอย่าง จนมันเป็นผู้เป็นคนอย่างทุกวันนี้...

แม้เขาจะคอยหยิบยื่นทุกอย่างเพื่อให้มันได้ทำเลวสนใจแค่ไหน ทั้งหยาบ หาปิ่น หรือแม้แต่หาที่อยู่ของน้องเขามาให้มัน...แต่...จอมขวัญก็ยังมีครอบครัววมลภิตติเคียงข้างเสมอ...คนโชคดียังไงมัน จะมีสักกี่คนในโลกใบนี้...

ทรงพลยอมแพ้...เขายอมแพ้ที่จะพยายามจุดมันให้ลงมา 'เลว' ร่วมกับเขา...เขากับมัน ขาดพ่อขาดแม่เหมือนกัน พบเจอเส้นทางเดินชีวิตที่ไม่สวยงามเหมือนกัน แต่ต่างกันที่...มันมีครอบครัวอันดูแลและเอาใจใส่พร้อมกับพยายามจุดมันขึ้นมาจากความโสมม ส่วนเขา...ต้องจมอยู่กับความทะเลาะเถียงและไขว่คว้าไม่สิ้นสุด...

...มันโชคดี...แต่เขาโชคร้าย...โลกนี้ไม่ยุติธรรมเลย...

เสียงแก้ววางกระทบเคาท์เตอร์ดังขึ้นเบาๆ ทำเอาทรงพลตื่นจากภวังค์เห็นแก้วเหล้าแก้วใหม่วางอยู่ตรงหน้า ทำให้ต้องหันมองคนข้างกาย จักรกฤษณ์ยกแก้วเหล้าของตนเองขึ้นดื่มอีกหนึ่ง ก่อนจะพูด

“กูเลี้ยง...” หมายความว่าแก้วเหล้าแก้วใหม่ที่บาร์เทนเดอร์วางลงตรงหน้าทรงพล จะถูกจ่ายโดยเงินของจักรกฤษณ์อย่างนั้นหรือ คนถูกเลี้ยงขมวดค้อน้อยๆอย่างไม่

เข้าใจ

“...มึงกับไอ้ขวัญมีอะไรบางอย่างเหมือนกัน แต่ก็มีอีกหลายอย่างที่ไม่เหมือนกัน กูไม่รู้ว่าคุณพื้นฐานครอบครัวมึงเป็นยังไง แต่ว่าช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต คือ ช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการรับรู้การมีอยู่ของครอบครัว...มึงอาจจะมองว่าน้องมึงทำตัวเองเกิดอะไรขึ้นมาก็สาสมแล้ว แต่ว่า...กูถามจริงๆเถอะ นอกจากความสะใจ สมเพชแล้ว มึงส่งสารเขามั้ย...คนเราเกิดมาเลือกครอบครัวไม่ได้ เลือกพี่น้องไม่ได้ สิ่งที่ได้ทำคือการเลือกที่จะช่วยเหลือพี่น้องของเรา หรือแค่มองดูแล้วปล่อยให้เขาไปตามยถากรรม” จักรกฤษณ์หันมองคนที่นั่งอยู่ข้างกาย ทรงพลเงิบไป จักรกฤษณ์จึงลุกขึ้นยืน วันนี้เขาหมดธุระกับมันแล้ว

...มันกับอัญญิกาเป็นพี่น้องกัน และเป็นพี่น้องที่ไม่สนิทกันอย่างที่ควรจะสนิท...และตอนนี้อัญญิกาก็กำลังมีปัญหาของตัวเอง...ชีวิตของเธอจะจมอยู่กับความมืดมิดไร้ทางออกไปถึงเมื่อไหร่ เรื่องนี้เขาไม่รู้ และเขาไม่อยากรู้ เธอเลือกชีวิตของเธอเอง เธอทำให้มันเกิดขึ้นและดำเนินต่อไปราวกับเป็นวัฏจักรที่ไม่มีทางหลุดพ้น...ใช้ชีวิตเหลวแหลก ตั้งครรภ์ แท้ง แล้วก็ประชิดชีวิตด้วยการใช้มันอย่างมั่วซั่ว ก่อนจะตั้งครรภ์อีกครั้ง...เขาไม่รู้ว่าชีวิตของเธอจะจบลงแบบไหน แต่หากชีวิตของอัญญิกาเป็นละครฉากหนึ่ง มันก็เป็นละครที่มีเนื้อหาซ้ำๆที่ตัวละครไม่มีวันเดินพ้นบทออกมา...

จักรกฤษณ์หมุนกายเดินออกมาจากเคาท์เตอร์ ทว่าเสียงเรียกจากด้านหลังทำให้เขาหันมอง

“เดี๋ยว...” เขาหันมองตาม ทรงพลกำลังมองเขาอยู่

“กูไม่สัญญาหรอกนะ ว่าจะไม่ยุ่งกับน้องมึงอีก...” มันขึ้นต้นด้วยประโยคแบบที่ทำเอาจักรกฤษณ์คันเท้าคันมืออีกๆ ...ทำไมมันกวนสันอย่างนี้จะ!!!!...

“...แต่กุสัญญา...ถ้ามันขอให้ช่วยเรื่องชั่วๆอีก กุจะโทร.บอกมึง...”

“ถ้าอย่างนั้น ก็ไม่ต้อง” จักรกฤษณ์ตอบกลับไปอย่างมั่นใจ “...น้องกุจะไม่ทำเรื่องชั่วๆแบบที่มึงว่าอีก...เพราะครอบครัวกุอยู่กับเขา กุจะไม่ทิ้งเขาให้เผชิญกับอะไรเพียงลำพังจนต้องเดินเส้นทางผิดๆอีกแล้ว” ทรงพลได้แต่นิ่งงันกับความมั่นใจที่แผ่ซ่านออกมาจากร่างสูงเข้มของจักรกฤษณ์

“ถ้ามึงอยากจะช่วยจริงๆ ช่วยจัดการน้องมึงก็แล้วกัน ส่วนจะจัดการยังไง นั่นคือเรื่องของมึงและครอบครัวของมึง...กูแนะนำวิธีไม่ได้ เพราะครอบครัวกูกับครอบครัวมึงไม่เหมือนกัน พวกกูก็ลองผิดลองถูกมาเยอะ กว่าที่จะมาเป็นแบบนี้ได้ แต่วิธีหนึ่งที่บ้านกูทำไม่ได้ และไม่คิดจะทำ ก็คือตัดใครสักคนออกไปเพียงเพราะว่าเขาทำผิด มึงถามตัวมึงเองเถอะ รู้ว่าอีฟเป็นน้องมึง รู้ว่าเขาเป็นสายเลือดเดียวกับมึง เห็นเขากำลังแย่ แล้วมึงยืนดูเขาเฉยๆโดยไม่เจ็บไม่ปวดสักนิดได้มั๊ย”

ฝ่ายนั้นเดินจากไปแล้ว ออกจากประตูร้านไปแล้ว แต่ทรงพลยังนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม...

... ‘เห็นเขากำลังแย่ แล้วมึงยืนดูเขาเฉยๆโดยไม่เจ็บไม่ปวดสักนิดได้มั๊ย’ ...

เจ็บปวดอย่างนั้นหรือ...ความรู้สึกในใจเขามันอื้ออึงและตีรวนจนไม่รู้ว่าสิ่งที่มีให้กับน้องสาวคนเดียวเป็นความรักหรือความชัง...บางครั้งเขาสงสัยเธอ แต่บางครั้งเขาก็สมเพชและรังเกียจ เธอมีครอบครัวครบพร้อมอย่างที่เขาไม่มี แต่กลับทำให้ครอบครัวแหลกสลายด้วยการกระทำสั่นคืดของตัวเอง...

ทรงพลได้แต่กำมือเข้าหากันแน่นด้วยความอัดอัดในอก ใจหนึ่งนั้นชังน้ำหน้า แต่อีกใจก็บอกว่านั้นคือน้อง...น้องที่ร่วมสายเลือดกันครึ่งหนึ่ง

ภาพดวงหน้าเลื่อนลอยของอัญญิกาที่เขาพบครั้งสุดท้ายในร้านอาหาร ในวันที่แม่นัดให้เขาไปเจอนั้น กลับเข้ามาอยู่ในหัวอีกครั้ง หลังจากพยายามสลัดมันทิ้งมาหลายวัน

...น้อง...ผู้หญิงคนนั้นคือน้องสาว...แม้จะเป็นน้องที่ไม่เคยมาหยอกล้อเล่นหัวกับเขา แม้จะเป็นน้องที่เขาไม่สนิท ไม่พูดคุยด้วย แต่...สายเลือดครึ่งหนึ่งก็เหมือนเขา...

...อะไรบางอย่างบอกทรงพลว่าถ้ายังปล่อยให้อัญญิกาอยู่ในสภาพนั้น นี่จะเป็นสภาพสุดท้ายของอายุขัยของเธอ...อัญญิกาเหมือนคนใกล้ตาย และไม่มีหวังจะมีชีวิตอยู่ เขาไม่รู้ว่าอนาคตอะไร หรือทำอะไรกับเธอ สิ่งที่รู้มีแค่เรื่องที่เธอต้อง...วัฏจักรชีวิตกลับมาซ้ำๆ นั่นคือทางออกเดียวที่มีคือการที่เธอต้องไปทำแท้ง ถ้าไม่ยากให้ภรรยาของอนาคตามาตามราวี...

ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วกดไล้หาเบอร์โทร.ซ้ำๆ ก่อนกดโทร.ออก เขานั่งฟังสัญญาณเรียกเข้าอยู่พักหนึ่งก็ได้ยินเสียงรับจากปลายสาย ทรงพลรู้สึกสากระคายไปทั้งคอ มันพูดยากเหลือเกิน...แต่...ถ้านั้นคือน้อง...น้องที่กำลังตกทุกข์ได้ยาก...

“แม่...ตอนนี้อีฟอยู่ที่บ้านรีเปล่า”

“อืม...รออยู่ที่นั่น เดี่ยวจะไปหา...” ทรงพลลุกขึ้นซ้ำๆ เขาหันมองแก้วเหล้าที่จักรกฤษณ์บอกว่าเลี้ยง แต่เขายังไม่ได้ยกมันขึ้นดื่มเลยแม้แต่อีกเดียว ชายหนุ่มกระดุกยืมบางที่มึนปาก

“เลี้ยงกูจันเหร?...ให้เป็นเงินสดยังจะดีชะกว่า...” เขาพึมพำเบาๆ แต่ก็ยกแก้วนั้นขึ้นกระดกน้ำส่ำฟันเข้าปากจนหมด ก่อนจะเดินหายลับออกจากร้านไปอีกคน

ตอนที่ 24

เรือนไทยของครอบครัววิมลกิตติยังคงร่มรื่นอย่างเคย ลมเย็นสบายพัดผ่านเข้ามาในเรือนอย่างที่ทำเอาคุณพัชรผู้กำลังใช้เวลาว่างยามบ่ายของวันเสาร์อยู่กับการอ่านเรื่องย่อละครหลังข่าวเรื่องใหม่ที่พระเอกยอดดวงใจ ‘ธาม ภาวัตธีรกุล’ จะแสดงนำ ยิ่งรู้สึกว่าการตัวเองกำลังจะเข้าใจการบรรลุขั้นสุดยอดแล้ว ทั้งสุข ทั้งสงบ ทั้งสว่างไสว

ติ๊ง!ติ๊ง!ติ๊ง!

เสียงฝีเท้าตึงตังวิ่งขึ้นบันไดตงมาแต่ไกล ทำเอาหญิงร่างอวบผู้กำลังหลงใหลไปกับใบหน้าคร่ำคมหล่อเหลาของพระเอกหนุ่มดาวรุ่งในหนังสือถึงกับต้องตัวตวัดสายตาไปมองต้นเสียง

“ป้ารี! ขวัญ...อะ! สวัสด์ครับ คุณน้ารุ่ง” นอกจากคุณพัชรผู้คลั่งไคล้ ‘ธาม ภาวัตธีรกุล’ แล้ว ยังมีสาวใหญ่อีกหนึ่งที่หลงใหลได้ปลื้มไปกับดารานุ่มรูปหล่อผู้นี้เช่นเดียวกัน... ไม่ใช่ใครที่ไหน...คุณรุ่งทิพ มารดาบังเกิดเกล้าของน้ำทิพย์ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นแม่เปื้อนไม่เมากับจอมขวัญมาก่อนจนถึงขั้นไม่คิดจะมาเหยียบที่นี่

ทว่าวันนี้...อะไรหลายอย่างเปลี่ยนไป ความสัมพันธ์ระหว่างน้ำทิพย์และจอมขวัญเปลี่ยนแปลง คุณรุ่งทิพจึงขอเปลี่ยนใจด้วยอีกคน ด้วยการมาเยี่ยมเยียนคุณพัชรถึงที่ พร้อมกับหอบข่าวลับข่าวลือเรื่องล่าสุดมา ‘เม้าส์มอย’ ให้คุณพัชรฟังชนิดที่สองสาว

แทบไม่ลุกไปไหนอีกเลย

“สวัสดี” นอกจากจะยกมือรับไหว้อย่างไม่ตะขิดตะขวงใจแล้ว คุณรุ่งทิพย์ยังส่งเสียงขานรับอีกต่างหาก แถมพอมีใครอีกคนเดินตามหลังจอมขวัญขึ้นมาบนเรือนพร้อมข้าวของเต็มสองมือ ร่างโปร่งก็เหมือนจะเห็นดวงตาของคุณรุ่งทิพย์มีประกายแปลลันดวงอยู่ข้างใน!

“ชื่ออะไรมานะโต” ส่วนคุณพัชรผู้ซึ่งเห็นชายหนุ่มอย่าง ‘อธิป’ อยู่ข้างกายหลานชายตนเองจนเป็นเรื่องปกตินั้นลุกขึ้นเดินไปหาชายหนุ่มร่างสูงที่ยกมือไหว้เธอ

“หมอบน้ำผึ้งครับ”

“หืม? แล้วนี่ไปถึงไหนกันมา” เมื่อเข้าหลานชายสุดที่รักมาบอกคุณพัชรว่าจะออกไปซื้อของ เสร็จแล้วก็เอารถออกไปคนเดียว แต่ขากลับมาดันมืออธิปพร้อมหมอบน้ำผึ้งแถมมาด้วยอย่างนี้ สงสัยจะไปนัดเจอกันข้างนอกละมังนี่

“จะไปถึงไหนละป้าริ ขวัญก็ไปซื้อของขวัญให้คุณแพรว พอดีพี่โตโทร.มาบอกว่าอยู่จตุจักรกำลังซื้อต้นอะไรสักอย่างให้ลุงชัย ขวัญเลยนัดเจอกัน” คุณพัชรหุ่ฝุ้งทันทีที่ได้ยินชื่อ ‘คุณแพรว’ จากปากหลานชาย แต่จอมขวัญไม่ได้ยอมอธิบายเพิ่มเติม เพราะเจ้าตัวหันไปคอมพิวเตอร์ให้คุณรุ่งทิพย์แล้วเอ่ยปากขอตัวสักครู่ ก่อนจะหายเข้าไปในห้องเพื่อเก็บข้าวของ ทั้งคุณพัชรให้ต้องหันมามองอธิปด้วยสายตาเป็นกังวล

“โต...นี่...ผู้หญิงคนนั้นยังไม่กลับไปอีกเธอ” พลอยแพรวอาศัยอยู่ในบ้านของอธิปในฐานะที่เป็นลูกสาวของญาติห่างๆที่ต่างจังหวัด เรื่องนี้คุณพัชรรู้ดี และเพราะรู้ดีเลยกำชับให้อธิปตามประกบหลานชายเธอทุกฝีก้าว ไม่ใช่คุณพัชรไม่ไวใจหลานชายตนเอง แต่เพราะ ‘รู้ใจ’ ว่าคนอย่างจอมขวัญนั้นเลือดเจ้าชู้มันข้นเหลือเกิน หรือถึงจะจิตจางไปแล้ว แต่นิสัยชอบเทศน์ผู้หญิงก็ยังคงติดตัวอยู่ดี ซึ่งเรื่องนี้ละ...ที่คุณพัชรหวังเหลือเกินว่าจะทำให้ ‘พลอยแพรว’ ฝันกลางวันจะมีวันได้เป็นนางเอกในชีวิตของจอมขวัญ!!

“จะกลับวันมะรืนแล้วครับ” ร่างสูงตอบ ขณะเดินเคียงมากับคุณพัชรตรงไปยังกลาง
เรือนที่ยกพื้นเป็นที่นั่งเล่นและรับประทานอาหาร คุณรุ่งทิพนั่งอ่านหนังสือเรื่องย่อ
ละครหลังข่าวราวกับไม่ได้สนใจสนใจประเด็นที่อธิปและคุณพัชรพูดคุยกัน ทว่า...หู
ของเธอนั้นแทบจะกระพือด้วยความอยากรู้อยากเห็น

...เมื่อก็จอมขวัญว่า ‘ชื่อของขวัญให้คุณแพรว’ ใครคือคุณแพรว? ... คุณรุ่งทิพอยากรู้
เต็มอก แต่ไม่กล้าเสนอหน้าถามมากนัก ที่ทำได้คือการนั่งต่อไปเพื่อรับฟังเรื่องราว
อย่างเงียบๆ

“กลับไปก็ดี...ปาล์มกลัวใจของขวัญจริงๆเลย ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ได้ซีเหอะอะไรชะ
ด้วย จะว่าไปแล้วก็สเปกมันเลยนะ ขาวๆ หมวยๆนะ” คุณพัชรพูดถึงสเปคของ
หลานชายแล้วเหลือบมองผู้ชายตรงหน้าที่ห่างไกลจาก ‘คนรักในอุดมคติ’ ของจอม
ขวัญสุดๆแล้วก็นึกแปลกใจว่าอะไรหนอเล่นตลกให้สองคนนี้มารักกันได้

“คุณรู้พูดอย่างกับจอมขวัญนอกใจอธิปอย่างนั้นล่ะค่ะ!” คุณรุ่งทิพโผล่อย่างลึมตัว
ตอนแรกก็ตั้งใจจะนั่งฟังเงียบๆหรอก แต่พอลองประมวลผลจากสิ่งที่ได้ยินมาแล้ว ก็
ทำเอาอยู่เฉยไม่ไหว จนหลุดปากถามออกไปอย่างรวดเร็ว

คุณพัชรกะพริบตาปริบๆกับคำถามนั้น ก่อนจะย้อนถามอย่างเก๋ๆ

“เอ่อ...นี่คุณรุ่ง...ทราบเรื่องของขวัญกับโตด้วยหรือคะ?”

คุณรุ่งทิพเพิ่งจะรู้ว่าดันเผลอหลุดปากไปเสียแล้ว แต่จะตอบอะไรได้มากไปกว่า
ความจริงเล่า?

เธอหัวเราะร่วนแก้มแก้ม ก่อนจะเหลือบตาไปมองอธิปที่นั่งเงียบๆ

“แหม! ฉันนะ! รู้คนแรกเลยล่ะ!” เธอยังจำได้ถึงตอนที่จอมขวัญปากดีว่าอธิปเป็นเกย์

และจีบเขา ตอนนั้นเธอตกใจแทบตาย แต่ตอนนี้สิ!...คุณรุ่งทิพบอกได้คำเดียวว่า
เวลามองสองหนุ่มอยู่ด้วยกันแล้วรู้สึกถึงความเหมาะสมอย่างน่าประหลาด! กิ่งทองใบ
หยก! เพราะคุณรุ่งทิพนี่แหละแม่สื่อ!!!!...

“ร...รู้คนแรก?” คุณพัชรถึงกับตะลึง ด้วยไม่คิดว่าคนวงนอกที่สุดในเรื่องนี้อย่างคุณรุ่ง
ทิพจะเข้าถึงข่าวก่อนใคร

“ก็ใช่ะสิคะ! ตอนแรกก็ยังไม่มั่นใจหรอกค่ะว่าจะจริงรีเปล่า แต่ตอนไปทะเลด้วยกัน
อู๋! มองปราดเดียวก็รู้เลยคะว่าคุณนี่...เขา...ขัวร์!” ว่าแล้วคุณรุ่งทิพก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่
กับเรื่องที่อยู่ในความทรงจำ แต่แหม! ตอนนั้นจอมขวัญยังปฏิเสธเสียงหนักแน่นว่า
ไม่ได้เป็นอะไรกับอธิป แล้วดูตอนนี้เถอะ!...ยอมให้อธิปเดินตามต้อยๆ ไม่มีบ่นอะไร
สักคำ!...

คุณพัชรเห็นมารดาของน้ำทิพย์ดูจะรู้สึกจริง และอาจจะรู้เรื่องที่เธอไม่กล้าถามจาก
หลานชาย เลยต้องเหลือบตามาทางอธิป

“โตะ...ไปดูของขวัญให้ป้าหน่อย ไม่รู้รายนั้นเข้าไปหลับรีเปล่า เมื่อเข้าก็ตื่นชะเข้า
ถ้าหลับก็เปิดแอร์ให้ด้วยนะ” ร่างสูงพอจะรู้ว่าคุณพัชรต้องการเวลาส่วนตัวกับคุณรุ่ง
ทิพ คงจะอยากถามไถ่ตามประสาผู้ใหญ่ถึงเรื่องของเขาและจอมขวัญ ชายหนุ่มรับคำ
ก่อนจะหันไปขอตัวจากคุณรุ่งทิพแล้วจึงเดินเลี้ยวไปยังห้องนอนของจอมขวัญ

คุณพัชรมองส่งจนแผ่นหลังกว้างหายลับเข้าไปในห้องแล้ว จึงหันมาทางเพื่อน
สนทนาที่นึ่งคุยเรื่องของดรามาดังแต่เช้า แต่ตอนนี้เห็นที่ต้องเปลี่ยนเป็นเรื่องของ
หลานชายของเธอแทน

“ที่คุณรุ่งว่า...รู้มาตั้งแต่แรกเนี่ย รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

“ก็...ตั้งแต่หลานคุณรีเข้าโรงพยาบาลครั้งนั้นนะคะ! เขายอมรับเองเลยนะคะ ว่าอธิป
ไปจีบเขาก่อน” พูดไปก็ชักจะเขินไป คุณรุ่งทิพรู้สึกเหมือนตัวเองเห็นละครในชีวิตจริง

อย่างไรอย่างนั้น ตอนแรกก็ทะเลาะกัน ไม่ถูกชะตา เหมือนชู้หน้า แต่ไปๆมาๆ เป็นว่า
อธิปกลับเข้าไปจีบจอมขวัญเสียอย่างนั้น "...แหม...เหมือนในนิยายเลยนะคะ ว่าแต่...
คุณรีพอจะทราบมั๊ยคะ ว่าใครพระเอกใครนางเอก"

คุณพัชรินิ่งไปเล็กน้อย ด้วยไม่กล้าพูดอะไรมาก แม้คุณรุ่งทิพจะสนิทกับเธอใน
ระดับหนึ่ง แต่ถ้าเอาเรื่องของจอมขวัญและอธิปไปพูดในทางเสียหายแล้วล่ะก็ ความ
รักเล็กๆของคนทั้งคู่จะต้องกลายเป็นเรื่องใหญ่แน่นอน

"เอ่อ...คือ..." คุณรุ่งทิพยังจับจ้องรอคอยคำตอบ ยิ่งทำเอาอีกอักเข้าไปใหญ่

"มันพูดยากก็ไม่ใช่ไรคุณรี ฉันเข้าใจ...แต่เอาเป็นว่า ถ้าคุณรียากให้ช่วยอะไร
เกี่ยวกับเรื่องของสองคนนั้นแล้วล่ะก็ บอกรุ่งทิพคนนี้ได้ทันทีเลยนะคะ ฉันช่วยเต็ม
เหนียวสุดเหวี่ยงเลยคะ!" ท่าทางแสนจะตั้งใจจริงในการให้ความช่วยเหลือนั้น ทำเอา
คุณพัชรินิ่งอดยิ้มไม่ได้ ไม่ว่าคุณรุ่งทิพจะพูดมันออกมาเพราะอะไร แต่เธอก็ดีใจที่อย่าง
น้อยก็ยังได้รู้ว่อกจากครอบครัวของเธอและอธิปจะเป็นแรงดันให้ความรักของทั้ง
สองคนเป็นไปได้ดีแล้ว คุณรุ่งทิพก็อยากมีส่วนร่วมให้ความรักของคนทั้งคู่ยืดยาวอีก
ด้วย...

...ดีจริงๆ...ดีจริงๆที่ความรักของจอมขวัญและอธิปเป็นที่เอ็นดูของคนรอบข้างขนาด
นี้...

.....

ร่างสูงเปิดประตูเข้ามาในห้องนอนของคนรัก เขากวาดตามองไปรอบห้องแต่เห็นแค่
ถุงสินค้าที่จอมขวัญซื้อมาวางไว้อยู่บนปลายเตียง ส่วนเจ้าตัวไม่อยู่ เขาได้ยินเสียงน้ำ
ไหลจากในห้องน้ำที่มีประตูเชื่อมถึงกัน จึงหันไปดู ก็เห็นจอมขวัญกำลังก้มศีรษะอยู่
กับอ่างล้างหน้า เขามีอวบน้ำล้างท้ายทอยตัวเองอย่างยากลำบาก

"เป็นอะไรนะ" เขาเดินเข้าไปถาม จอมขวัญเงยหน้าขึ้นจากอ่าง หยดน้ำจากท้าย
ทอยไหลหยดมาตามลาดไหล่และแผ่นอกขาวที่ปราศจากเสื้อ

“คันอะ พี่โต ดูให้หน่อยดิ เป็นผดเปล่า” ไม่ผดเปล่า แต่เจ้าตัวยังหันหลังให้คนรัก แล้วบิดปลายผมเปียกชื้นที่เริ่มยาวปรกท้ายทอยออก

อธิปนิ่งไปเล็กน้อย ท้ายทอยขาวของจอมขวัญอยู่ตรงหน้า เขาได้แต่กะพริบตาถี่ๆ แล้วยกมือขึ้นถูจมูกอย่างเก๋ๆ เมื่อรู้สึกว่าตนเองซักจะรู้สึกแปลกๆ กับท้ายทอยของอีกฝ่าย

...ไม่ใช่ว่าไม่รู้ตัวหรอก ตั้งแต่เขาคบหากับจอมขวัญมา อธิปเหมือนกลับไปเป็น ‘นายอธิป’ คนเดิมที่...หลงใหล...ต้องการ...และปรารถนาในตัวคนรัก...

“พี่โต?...” เสียงจอมขวัญดังขึ้นปลุกสติ ร่างสูงเลยเหมือนนึกขึ้นได้ว่าเจ้าของท้ายทอยขาวๆ กำลังต้องการความช่วยเหลือจากเขา

“อ้อ เป็นผด...พี่บอกแล้วว่าให้รอที่ห้องฯ ก็ดีจะไปหาพี่ที่จตุจักร” ผดแดงที่คอของจอมขวัญบอกได้อย่างดีว่าเจ้าตัวร้อน เหงื่อออก และทนไม่ไหวจนเปลอเก๋า และคงจะร้อนตอนที่ไปจตุจักรเพื่อรอเขาซื้อต้นไม้นั้นละ

ร่างสูงหันไปดึงกระดาษซับหน้ามาซับน้ำออกให้ ก่อนจะดึงแขนอีกฝ่ายออกจากห้องน้ำเพื่อททายาให้

“ผมมันเริ่มยาวแล้วด้วยละ เลย์ยิ่งร้อน ยิ่งคัน” เจ้าตัวว่าอย่างนั้นแล้วดึงปลายผมตัวเองเล่น “...เดี๋ยวว่างๆไปตัดดีกว่า” อธิปที่กำลังจะลงมือททายาให้ถึงกับชะงัก

“ไม่ตัดไม่ได้เหรอ” คนถูกถามหันมามองอย่างสงสัย และนั่นทำให้คนพูดเริ่มรู้สึกตัวว่าเขาพูดจาประหลาด ทั้งๆที่ปกติแล้วอธิปจะไม่ก้าวกายเรื่องการแต่งตัวของจอมขวัญ แต่ครั้งนี้กลับบอกว่า ‘ไม่ตัดไม่ได้เหรอ’

...หมายความว่าผมยาวปรกต้นคอดีกว่าทรงก่อนนั้นสิ...

“ไม่อยากให้ขวัญตัดเธอ” ร่างโปร่งย้อนถาม

“อ้อ” คนตอบ ตอบสั้น ก่อนจะหมุนกายคนรักให้หันหลังให้เขาเช่นเดิม แล้วลงมือท่ายาให้

“ทำไม?” คราวนี้มือใหญ่ถึงกับชะงัก จอมขวัญเลยหันกลับมามองอีก อธิปมีท่าที่อีกอัก และใบหน้าคมก็เริ่มขึ้นสีอย่างที่ทำให้เอาคนมองต้องเลิกคิ้ว หวนคิดไปถึงบทรักหลายๆครั้งของเขาและร่างสูง ที่มักจะมี ‘การจูบท้ายทอย’ ในระหว่างกิจ และหลังกิจ อยู่เสมอ ตอนแรกเขาไม่ได้ใส่ใจมันหรอก เพราะเวลาแบบนั้นก็จูบกันจนจะทั่วทั้งตัว อยู่แล้ว จะจูบท้ายทอยเพิ่มก็รู้สึกผิดปกติเสียเท่าไร แต่ตอนนี้สิ...ตอนนี้เห็นที่เขาจะไม่ใส่ใจไม่ได้ซะแล้ว ในเมื่ออธิปตอบชัดว่าไม่อยากให้เขาตัดผมที่ปรกท้ายทอย ออก

...เป็นเพราะชอบผมเขา หรือชอบท้ายทอย?...หรือชอบสองอย่างรวมกัน?

ร่างโปร่งยิ้มเจ้าเล่ห์

“...หรือว่า...พี่โตชอบท้ายทอยขวัญแบบมีผมปรกเธอ” แก้มไม่ชอบธรรมดาอีกต่างหาก ชอบแบบวันๆแวมๆ มีผมปรกนิดๆ...จอมขวัญอยากจะหัวเราะดังๆที่เห็นอีกฝ่ายยิ่งอีกอักพูดไม่ออก เห็นที เขาคงต้องแกล้งอธิปด้วยเรื่อง ‘ท้ายทอย’ บ่อยๆซะแล้ว

อธิปพยายามใช้ความนิ่งสยบทุกการกระทำของคนรัก แต่ไอ้สายตาของจอมขวัญที่มีประกายหยอกล้อก็ส่งมาบ่อยเสียจนเขาต้องยอมหันมาสบตาคนรักเต็มๆ

“อ้อ ชอบ...มีอะไรมั๊ย”

“โหย! ทำเป็นเข้ม ไม่มีอะไรหรอกครับคุณอธิป ผมก็แค่อยากรู้ว่าชอบไข่ม้อย ถ้าชอบจะได้...” จอมขวัญทิ้งประโยคแล้วหายใจเฉยๆนานเป็นพิเศษ ก่อนจะพูดต่อ “...จะได้ไปตัดวันพรุ่งนี้เลย! อ้อ!...อืม...” พุดจบบีบ ริมฝีปากก็ถูกปิดบีบ อธิปบดจูบลงกับริมฝีปากแดงที่ข้างพุดข้างเคียงเขาหนักหน่วงในช่วงแรกเหมือนจะลงโทษความปากดี แต่ตอนท้ายกลับอ่อนโยนและแผ่วหวาน จนเมื่อจะออกมา จอมขวัญยังนึกเสียดายในอก

“พุดมากันนะเรา”

“พุดมากอะไรเล่า...” ร่างโปร่งเลี้ยงข้างๆๆๆ เหลือบตามองริมฝีปากของอธิปแล้วนึกอยากได้จูบอย่างเมื่อครู่อีก พวกเขาใช้เวลาอยู่ด้วยกันสองต่อสองเช่นนี้ไม่บ่อยนักในแต่ละสัปดาห์ โชคดีว่าได้ ‘คืนศุกร์เสาร์ เราहरรรษา’ ที่คุณพัชรอนุญาตให้เขาไปค้างบ้านของอธิปตามคำแนะนำของ ‘หมอที่รู้จักกัน’ ซึ่งบอกให้เขาเปลี่ยนบรรยากาศดูบ้าง จะได้ช่วยรักษาอาการทางจิตเวชที่เขายังรักษาไม่หายขาด

ไม่อย่างนั้นล่ะก็...ป่านนี้อาจจะยิ่ง ‘โหย’ กว่านี้อีก...

“อย่าทำหน้าอย่างนั้น ของขวัญ” อธิปไม่เข้าใจอะไร เขาเห็นสีหน้าของอีกฝ่าย เห็นสายตาของจอมขวัญที่กำลังคาดหวังอะไร ปกติแล้วพวกเขามักจะอยู่ด้วยกันในคืนวันศุกร์และคืนวันเสาร์ ซึ่งมันเป็นเวลาดีที่พวกเขาจะกอดกัน หรือจูบกันโดยที่ไม่มีใครอยู่ใกล้ๆให้ต้องเกรงใจ ทว่าเมื่อคืนซึ่งเป็นคืนวันศุกร์ จอมขวัญกลับมาค้างที่บ้านเรือนไทยเพราะต้องคุยงานกับจักรกฤษณ์ต่อ ก็เลยยิ่งทำให้วันนี้...โหยหากันมากกว่าเคย...ตัวอธิปเองก็อยากจะให้หอก...ถ้าหากว่าตอนนี้อยู่ที่บ้านของเขาล่ะก็ ชายหนุ่มจะไม่นยอมให้จอมขวัญทำสีหน้าอย่างนี้เกินสามนาทีแน่นอน

อธิปเกรงใจคุณพัชรและคุณชัย บางครั้งที่มาค้างที่นี่ นอนห้องเดียวกับจอมขวัญเพียงเดียวกับจอมขวัญ แต่เขาไม่เคยทำอะไรมากไปกว่าการนอนข้างกันเลยสักครั้ง

“ก็...” จอมขวัญไม่ต้องถามว่าอีกฝ่ายเห็นเขาแสดงสีหน้าแบบไหนอยู่ ในเมื่อตัวเขา

เองเอาแต่จับจ้องไปที่ริมฝีปากของอธิปราวกับคาดหวังว่าในวินาทีข้างหน้า มันจะ
ประทับลงมาให้เขาเลิกโหยหาสักที

ร่างสูงค้ำรามในคออย่างอึดอัด แต่ยิ่งเห็นสายตาของจอมขวัญที่กำลังมองเขา ก็ยิ่ง
ทำให้อดไม่ไหว อธิปบอกตัวเองว่า ‘ถ้าแค่จูบ...’ ไซ้...ถ้าแค่จูบละก็...อีกสักนิด...ก็น่าจะ
ได้...

มือใหญ่ตึงแขนของคนรักให้ขยับเข้ามาใกล้ ก่อนจะก้มลงจูบริมฝีปากสีสดนั้นอีก
ครั้ง และครั้งนี้จอมขวัญหยัดรับรสสัมผัสอย่างเต็มใจ ก่อนจะเผยอริมฝีปากน้อยๆแล้ว
ส่งปลายลิ้นแตะสัมผัสกับปลายลิ้นของอธิปอย่างโหยหาและต้องการ มือหนาของร่าง
สูงร้งกายโพร่งให้เข้ามาแนบชิด แล้วไล่มือไปตามแนวกระดูกสันหลังบนแผ่นหลัง
เปลือยขึ้นไปจนถึงท้ายทอย...ส่วนที่เขาชอบที่สุด...

“อืม...ฟีโตท่าทางจะชอบคอขวัญมากนะเนี่ย” ริมฝีปากผล่อออกจากกันเล็กน้อย และ
จอมขวัญก็ไม่ได้เคลิ้มเสียจนล่ออีกฝ่ายไม่ได้ เขาส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้ แต่อธิปไม่ยอม
มองรอยยิ้มนั้นเลยแม้แต่น้อย เพราะตอนนี้ก้มหน้าลงจูบกับชอกคอเขาเสียแล้ว

“อืม...ชอบ...ชอบทั้งหมด...” สัมผัสร่อนของริมฝีปากและลมหายใจของอธิปอังอยู่ที่
ชอกคอเขา มันให้ความรู้สึกดีอย่างน่าประหลาด จอมขวัญเบี่ยงศีรษะให้อีกฝ่ายได้ชุก
หน้าลงมากกว่าเดิม ก่อนจะเป็นฝ่ายยื่นหน้าเข้าไปจูบติ่งหูของอธิปเบาๆแล้วไล่ปลาย
ลิ้นเลียแผ่ว

“หืม!” เขาได้ยินเสียงครางหนักๆในลำคอของร่างสูง แรงกอดรัดจากสองแขนของ
อธิปก็ดูจะเพิ่มน้ำหนักมากกว่าเดิม จอมขวัญกระตุกยิ้มอย่างชอบใจ ชายหนุ่มกำลังจะ
ไล่ปลายลิ้นเลียติ่งหูอธิปอีกครั้ง ทว่า...ประตูห้องที่อยู่ข้างหลังอธิป และอยู่ตรงหน้า
จอมขวัญถูกเปิดเข้ามาเสียก่อน คุณพัชรียืนชะงักอยู่ตรงนั้น...

หญิงร่างอวบอ้าปากค้างเมื่อเห็นคาตาว่าสองหนุ่มกำลังกอดกันแนบแน่น เธอไม่
เห็นว่าอธิปกำลังทำอะไร แต่เห็นหัวเขาชุกอยู่กับชอกคอของหลานชายเธอ!...

“ปารี!” จอมขวัญร้องข้างหุอึป และทำให้คนที่กำลังมัวเมาอยู่กับชอกคอขาวของคนรักต้องเงยหน้าแล้วหันกลับไปมอง แล้วทันใดนั้น ทั้งคู่ก็กระโดดแยกห่างออกจากกันอย่างรวดเร็ว!

“เอ่อ...คือ...คือ...คือป่า...ป่า...ป่าเปิดประตูห้องผิด! ขอโทษนะจ๊ะ!!” คุณพัชรภีร์ลื่นน้ำลายเอื๊อก! ยิ่งเห็นสภาพหลานชายมีแค่กางเกงยีนส์ตัวเดียว จินตนาการของเจ้าแม่ละครหลังข่าวก็ยิ่งตีปีกบินไปไกล! เธอรีบปิดประตูอย่างรวดเร็ว แล้วยืนหอบหายใจอยู่ตรงนั้นราวกับเพิ่งวิ่งมาเป็นกิโลฯ

...คุณพระคุณเจ้า! เวลาอยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ สองคนนั้นแทบไม่เคยจะแตะเนื้อแตะตัวกันเลยสักครั้ง! แต่พออยู่กันสองคน ทำไมมันช่างร้อนแรงอย่างนี้!! โอ้ว! นี่ถ้าเธอเปิดประตูเข้าไปซักว่านี่อีกสักหน่อยแล้วละก็! คุณพัชรภีร์ไม่อยากจะคิด ต่อให้จากรักที่แสดงโดย ‘ธาม ภูวดธีรกุล’ พระเอกอันดับหนึ่งในดวงใจจะเร็ดเลอแค่ไหน! ก็สู้จากรักของหลานชายเธอและคนรักในชีวิตจริงไม่ได้แน่นอน!

“สองหนุ่มเขายังไม่เสร็จหรือคะ นี่หมอบน้ำผึ้งอุ่นเสร็จแล้วนะ” คุณรุ่งทิพย์เอ่ยปากมาจากกลางเรือน หลังจากจัดแจงเทหมอบน้ำผึ้งออกจากถุงและอุ่นไมโครเวฟที่ครัวเล็กๆบนเรือนเรียบร้อยแล้ว คุณพัชรภีร์สุดลมหายใจเรียกความกล้าเล็กน้อย ก่อนจะเดินเข้าไปบอกเพื่อนร่วมสมาคมคอลละครแห่งชาติด้วยน้ำเสียงแปร่งปร่า

“คะ...สองหนุ่มเขา... ‘ยังไม่เสร็จ’... ‘ไม่รู้จะเสร็จเมื่อไหร่’ เรากินกันก่อนเลยก็ได้คะ”

.....

จบสิ้นมือหมอบน้ำผึ้งที่มีสองหนุ่มออกจากห้องมารวมวงที่หลัง คุณรุ่งทิพย์ก็กลับมาที่บ้านพร้อมกับหนังสือเรื่องย่อละครหลังข่าวเก่าๆที่คุณพัชรภีร์ให้ยืมมา เธอกำลังนั่งอ่านอยู่ที่ใต้ร่มต้นไม้น้ำบ้านพอดีกับได้ยินเสียงรถแล่นมาจอดที่หน้าประตูรั้ว

น้ำทิพย์ลงจากรถญี่ปุ่นแปลกตาที่คุณรุ่งทิพย์เป็นมารดาไม่เคยเห็นมาก่อน บุตรสาวคนสวยยื่นหน้าเข้าไปล่ำลาเจ้าของรถ ก่อนจะผละออกมามองส่งจนรถคันนั้นเคลื่อนจากไป แล้วจึงเปิดประตูเข้าบ้าน

“แม่...สวัสดีค่ะ” หญิงสาวยกมือไหว้ กุญแจของที่เธอหิ้วมาด้วยบอกได้อย่างดีว่าเธอไปซื้อของตามที่มาขออนุญาตออกไปเมื่อเช้านี้

“ไปไหนมาล่ะน้ำ แล้วกลับมารถใคร แม่ไม่เห็นเคยเห็นเลย”

“รถเพื่อนน้ำค่ะ”

“เพื่อนผู้ชายหรือผู้หญิง”

“เพื่อน...ผู้ชายค่ะ” พอมาถึงตรงนี้ คุณรุ่งทิพย์ก็ทำเห็นสีหน้าของบุตรสาวเริ่มจะขึ้นสีน้อยๆที่แก้มขาว

“อ้าว แล้วคุณจักรกฤษณ์ล่ะ” ผู้เป็นแม่ถามตรงเผง เธอรับรู้่าน้ำทิพย์และจักรกฤษณ์สนิทกันขึ้นในช่วงหลังๆมานี้ แถมฝ่ายนั้นยังเคยมานอนค้างที่นี่ด้วยซ้ำ แม่จะนอนแค่ชั้นล่างก็เถอะ ตอนแรกคุณรุ่งทิพย์ก็ไม่ชอบใจนักหรอก แต่ในยามนั้นที่ผู้ชายรอบกายของน้ำทิพย์มีจอมขวัญซึ่งมือดีไม่พึงประสงค์ มือธูปซึ่งเป็นเกย์ มีอนุชาซึ่งแต่งงานแล้ว และมีจักรกฤษณ์ซึ่งโสด เธอก็ควรจะดันให้น้ำทิพย์ไปทางจักรกฤษณ์มากที่สุดไม่ใช่หรือ

“คุณจักรกฤษณ์เขาบอกน้ำเองค่ะ ว่ามันเป็นไปไม่ได้...” น้ำทิพย์เว้นระยะสักเล็กน้อย ตอนแรกเธอเองก็กังวลกับการใกล้ชิดกับเขา แต่พอนัดเจอกัน พูดคุยกัน และทำให้ทุกอย่างกระจ่าง จักรกฤษณ์ก็พูดตรงไปตรงมาว่า ‘เรื่องของเธอและเขา...เป็นไปไม่ได้’ แม่น้ำทิพย์จะไม่เข้าใจว่าทำไมถึงเป็นไปไม่ได้ แต่เธอก็สบายใจกับความสัมพันธ์ระหว่างเธอและเขามากกว่าเดิม

...อย่างน้อยก็จะได้รู้...ว่าจักรภุชณ์และเธอจะคบหากันฉันเพื่อนเท่านั้น...

“...แต่ก็ดีแล้วล่ะค่ะแม่ เป็นเพื่อนกัน คบกันง่ายกว่า อีกอย่างนี้ ตอนนีชีวิตน้ำก็มี ความสุขดี มีแม่อยู่กับน้ำ มีเพื่อนที่ทำงานดีๆ มีเพื่อนอย่างคุณจอม คุณจักรแล้วก็ อธิป น้ำว่าตอนนี้ฉันก็ไม่อยากได้อะไรแล้วล่ะค่ะ”

“แล้วเจ้าของรถคันเมื่อไหร่ล่ะ” น้ำทิพย์ทำหน้าที่คนถามแต่เรื่องรถยนต์ที่มาส่ง เธอเมื่อครู

“แม่ก็...เรื่องของอนาคตก็ให้เป็นเรื่องของอนาคตเถอะค่ะ แต่น้ำในตอนนี้นะ จีบยาก กว่าแต่ก่อนเยอะเลยนะค่ะ” เธอพูดแล้วยิ้มอย่างมีความสุข ยามคิดถึงตอนที่แวะไปหา จอมขวัญที่โรงแรมเมื่อไม่กี่วันก่อน แล้วถูกผู้ชายมาถามเบอร์โทรศัพท์ จอมขวัญมา เจอเข้าพอดีเลยถามค่าเดียวว่า ‘มีอะไรกับน้องสาวผม’ กลายเป็นว่าเธอเป็นน้องสาว ของจอมขวัญไปเสียแล้ว แถมผู้ชายคนนั้นก็รีบจากไปชนิดที่ไม่เอาเบอร์ของเธอเลย แม้แต่ตัวเลขเดียว

“แล้วนี่...ไหนว่าแม่จะไปบ้านคุณป้ารี ทำไมไม่กลับเร็วจังค่ะ”

สองแม่ลูกพากันเดินเข้าบ้านหลังเล็กที่อยู่ด้วยกันมานาน บ้านที่แม่จะมีแค่เธอสองคน แม่ลูก แต่ก็ยังเป็นบ้านที่อบอุ่นที่สุดสำหรับน้ำทิพย์และคุณรุ่งทิพ

“กินข้าวเสร็จก็กลับ วันนี้เจออธิปที่นั่นด้วยนะ อัย! น้ำต้องเห็นเอง นายจอมขวัญนะ ตอนนั่งกินหมอบน้ำผึ้งจี๋ หน้าแดง แก้มแดง ไม่รู้เขินอะไร สงสัยเขินที่อธิปนั่งข้างๆ!” คุณรุ่งทิพเล่าเฉพาะในส่วนที่เห็น คือหลังจากจอมขวัญและอธิปออกจากห้องมานั่ง ร่วมวงกินหมอบน้ำผึ้งด้วยกันนั้น เธอเห็นจอมขวัญก้มหน้าก้มตากินอย่างเดียว ไม่อย่างนั้นก็นั่งไปมองทางอื่น และแทบจะไม่มีส่วนร่วมในบทสนทนาเลยแม้แต่นิด เดียว ขำยังทำหน้าที่แดงๆจนเธอค้นปากยิบๆอยากจะถามว่าแค่ นั่งข้าง ‘แฟน’ ก็ต้อง หน้าแดงด้วยหรือ?!

หารู้ไม่ว่าที่จอมขวัญหน้าแดงแถมไม่พูดอะไรสักคำเป็นเพราะเขินที่ป้าตัวเองเห็นข้อด
เด็ดต่างหาก!

“แม่อย่าไปล้อคุณจอมเขานะคะ รายนั่นยิ่งขี้อายอยู่ โดยเฉพาะเรื่องของตัวเองกับพี
อธิป” น้ำทิพย์ไม่เคยคิดว่าคนอย่างจอมขวัญจะอายได้ขนาดทุกวันนี้เลย เวลาเธอพบ
เขาหรือนัดเจอเขา สิ่งแรกที่ห้ามพูดถึงคือ ‘แล้วพีอธิปล่ะคะ?’ เพราะจอมขวัญจะทำ
หน้าอีกอึกแล้วก็กลายเป็นมึนตึ๊งเธอ หาวาเธอถามหาแต่อธิป ทั้งๆที่ในความเป็นจริง
แล้ว น้ำทิพย์รู้หรือกว่าจอมขวัญไม่กล้าพูดเรื่องอธิปให้เธอฟัง ไม่รู้จะอายจะเขินอะไร
นัก ในเมื่อเธอก็แสดงออกชัดเจนว่าเธอรู้ถึงความสัมพันธ์ของพวกเขาสองคน

“รู้แล้วละ นี่แม่ก็ไม่ได้ล้อเขาสักคำนะ แค่นั่งจ้องอย่างเดียวเอง!” น้ำทิพย์ได้แต่
หัวเราะเบาๆ ไม่อยากจะบอกมารดาเลย ว่าแค่ ‘จ้อง’ ก็มากเกินไปสำหรับจอมขวัญ
แล้ว!

คุณรุ่งทิพกลับบ้านไปแล้ว และหลังจากนั้นพักหนึ่งอธิปก็ขอลากลับบ้านบ้างเช่นกัน
แม้ว่าวันนี้จะเป็นวันเสาร์ และทุกสัปดาห์จะมีกำหนดให้จอมขวัญไปค้างที่บ้านหลัง
เล็กในหมู่บ้านกับเขา ทว่าวันนี้...หลังจากคุณพัชรีเห็นฉาก ‘นัวเนีย’ ของเขาและ
หลานชายของเธอ จอมขวัญก็ขอให้เขากลับไปนอนที่บ้านหลังใหญ่ ส่วนตนเองจะ
ค้างที่บ้านเรือนไทยของวิมลกิตติ ด้วยไม่อยากให้คุณพัชรีคิดว่าพวกเขาจะไปค้าง
ด้วยกันเพื่อ ‘สานต่อ’ กิจกรรมที่ถูกขัดจังหวะ อธิปเลยต้องกลับมาอนที่บ้านของ
ครอบครัว

“อ้าว โต...วันนี้ไม่ได้ค้างที่บ้านนั่นหรอ” คุณกนกนุชกำลังนั่งดูข่าวตอนเย็นหันมาถาม
ลูกชายที่เพิ่งกลับเข้าบ้าน ปกติแล้วอธิปจะไปค้างบ้านที่หมู่บ้านทุกคืนศุกร์และเสาร์
เรื่องนี้คุณกนกนุชทราบดีว่าอธิปไม่ได้ค้างคนเดียว แต่มีจอมขวัญไปด้วย...แม้จะยังไม่
อาจยอมรับได้อย่างหน้าชื่นตาบาน แต่เธอก็ไม่เคยแสดงท่าทางรังเกียจใดๆให้ลูก
ชายและจอมขวัญเห็น หน้าซ้ำเวลาจอมขวัญมาที่นี่ เธอก็ต้อนรับขับสู้เขาดี โชคยังดี

ที่ทั้งอธิปและจอมขวัญไม่เคยแสดงอาการราวกับคนรักให้เธอเห็นแล้วยกสายตามากนัก ยามอยู่ต่อหน้าเธอ ทั้งสองเหมือนเพื่อนกัน เหมือนพี่เหมือนน้อง ทว่า... สายตาที่อธิปและจอมขวัญมองกันและกันนั้น มากกว่าเพื่อนธรรมดา

...แต่แล้วอย่างไรเล่า ในเมื่อเธอยอมปล่อยให้เขาสร้างครอบครัวด้วยมือของเขาเองแล้ว เธอจะเข้าไปยุ่งยামอีกก็ใช่ที่ สิ่งที่เขาควรทำในเวลานี้คือการช่วยเหลือให้เขาประดับประดาครอบครัวของเขาให้เดินไปข้างหน้าได้อย่างปลอดภัยและมั่นคงนั้นต่างหาก คือสิ่งที่แม่อย่างเธอควรทำ...

“ไม่ครับแม่” อธิปยังคงเป็นลูกชายที่ดีของเธอ ยังคงทำงานอย่างทุ่มเทและรับผิดชอบ หากจะมีบ้างที่เปลี่ยนไปก็ตรงที่เขาอาจจะแวะไปทานอาหารเที่ยงกับจอมขวัญ แต่เท่าที่คุ้นเคยกันมาคือร้านแต่ละร้านที่สองหนุ่มไปนั้น มักจะสมบุกสมบันเป็นอย่างดี ไม่ร้อนดับแลบ ก็คนเยอะวุ่นวายสุดลุลเพราะขายดี คนเห็นจะเอาไปลื้อก็ไม่ว่าจะลื้อกันยังไง เพราะมองแบบไหนก็ห่างไกลจากคำว่าเด็ดทั้งนั้น

“แล้วของขวัญนอนที่เรือนไทยเธอ”

“ครับ” อธิปไม่ได้บอกเหตุผลว่าเพราะอะไร คืนวันเสาร์วันนี้ เขาและจอมขวัญจึงแยกกันอยู่

“ไม่ได้ทะเลาะกันใช่ไหม” คำถามอย่างห่วงใยของมารดาทำเอาร่างสูงต้องยิ้มน้อยๆ

“ไม่หรอกครับแม่” ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยทะเลาะกัน แต่เพราะทุกครั้งที่จอมขวัญชักจะเริ่มทำตาขวางหรือหงุดหงิด เขาก็มักจะแยกตัวออกไปทางอื่น ตัวอย่างหนึ่งที่จอมขวัญไม่เดินตามไปหาเรื่องต่อ พออารมณ์เย็นลงแล้วจึงค่อยมาคุยกัน

“ดีแล้ว ไม่ใช่ทะเลาะกันไม่ได้นะโต เราทะเลาะกันได้ แต่เราก็ต้องคืนดีกันให้ได้เหมือนกัน ในเมื่อเลือกที่จะรักกัน เลือกที่จะอยู่ด้วยกัน ก็ต้องเรียนรู้ที่จะยอมกันบ้างนะ”

“ครับ” อธิปได้แต่ยิ้ม เขาเองก็รู้ว่ามารดายังเปิดใจได้ไม่เต็มสำหรับความรักของเขา และจอมขวัญ แต่ทุกวันนี้ที่เป็นอยู่ และมารดาไม่มีท่าที่รังเกียจ เท่านี้อธิปก็คิดว่ามันดีมากแล้ว

“...แล้ว...แล้วถ้าอยากได้คำปรึกษา มาถามแม่ก็ได้ล่ะ เอ่อ...หรือถ้า...ถ้าไม่สะดวกใจก็...ก็ไปถามพ่อ ส่วนไอ้เต็งนะ...ถึงมันจะเป็นน้อง แต่มันก็โตแล้ว มันต้องให้คำปรึกษาดีๆได้แน่ๆ แต่ถ้ามันแนะนำเรื่องเมียสองลูกหกอะไรนั่นก็อย่าไปเอาตามมันล่ะ! แม่ไม่อย่างถูกคุณรีบูกมาถึงบ้านหรอกนะ” อธิปหัวเราะเบาๆ เขารู้ดีว่าเรื่องที่มารดาพูดไม่เกินจริงเลยแม้แต่หน่อย ถ้าเขานอกใจจอมขวัญจริง ทั้งคุณพัชรี คุณชัย และจักรกฤษณ์จะต้องบุกมาถึงนี่แน่

“เต็งมันก็พูดเล่นนะแม่” คุณกนกนุชค้อนน้อยๆที่เห็นลูกชายเข้าข้างอานภาพเสียเหลือเกิน

“มันพูดเล่นทำจริงบ่อยจะตายไป!...แต่ก็เพราะมันนะ...ที่ทำให้แม่คิดได้...” ถ้าคุณกนกนุชไม่ได้คำพูดของลูกชายคนเล็กมาจุดสติเอาไว้แล้วล่ะก็ เธอคงจะดีโพยดีพายและอาจทำให้อธิปเสียใจมากกว่านี้ก็ได้...ทั้งที่จริงๆแล้ว อธิปไม่ผิดอะไรเลย...ลูกของเธอแค่รักจอมขวัญ และจอมขวัญก็แค่รักลูกของเธอเท่านั้นเอง

...พวกเขาแคร์รักกัน...

หญิงวัยปลายเหลือบตามองลูกชายที่นั่งอยู่ข้างกาย ก่อนจะตบมือตัวเองลงบนมือใหญ่ๆของอธิป

“พรุ่งนี้...แม่จะไปหาพระ จะให้ท่านดูฤกษ์ทำบุญบ้านหลังเล็กที่หมู่บ้าน ถึงโตกับของขวัญจะไปอยู่แค่สัปดาห์ละไม่กี่วัน แต่ก็ทำบุญเอาไว้ บอกเจ้าที่เจ้าทางให้ท่านรับรู้ ท่านจะได้ช่วยคุ้มครอง” คนเป็นลูกมองสบตวงตาของมารดาอย่างตกตะลึงด้วยไม่คิดว่าคุณกนกนุชจะเอ่ยปากเรื่องนี้

“โตกับของขวัญอาจจะเลิกกันหรืออะไรก็แล้วแต่ แต่ในเมื่อวันนี้คบหากัน ก็ต้องทำให้มีแต่วันดีๆ มีแต่วันที่เป็นกุศลในชีวิตร่วมกัน แม่โทร.คุยกับทางคุณรีแล้ว ทางนั้นก็เห็นด้วย แถมรับปากว่าจะเป็นคนจัดการเรื่องอาหารถวายพระองค์อีก สบายไป” อธิปยังนั่งงัน มารดาของเขาเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ใจดี และยิ้มง่าย หากแต่จะมีใครรู้บ้างไหมว่าเธอต้องยอมรับกับเรื่องความรักของเขาอย่างหนักหนาเพียงใดก่อนจะทำใจได้ถึงเพียงนี้ในเวลาอันรวดเร็ว

อธิปพูดไม่ออกกับความปรารถนาดีที่ได้รับ เขาได้แต่นั่งมองหน้ามารดาเนิ่นนาน

“แม่มีลูกแค่สองคน ถ้าหนึ่งคนสร้างครอบครัวดีๆ และมีความสุขกับครอบครัวตัวเองได้แล้ว แม่จะได้ไปดูแลอีกคนอย่างทั่วถึง จะได้รู้กันไปว่าเมียสองลูกหก ไม่จดทะเบียนนี้มันเรื่องจริงรีเปลา” คำพูดประโยคต่อมาของคุณกนกนุชทำเอาคนเป็นลูกหัวเราะน้อยๆ เขากุมมือมารดาเอาไว้แล้วสัญญาอย่างจริงจัง ทว่าอ่อนโยน

“ผมสัญญาว่าจะสร้างครอบครัวที่ดีที่สุดเท่าที่มือผมจะสร้างได้ ถึงครอบครัวของผมจะไม่เหมือนครอบครัวอื่นๆ แต่ผมเชื่อว่าครอบครัวแบบผมจะมีความสุขไม่แพ้ใครเหมือนกัน”

“แม่ก็เชื่อว่าโตจะทำได้” คุณกนกนุชเชื่อมั่นและอวยพร...ขอให้ครอบครัวของลูกชายมีความสุขความเจริญ วันหนึ่งในภายภาคหน้า ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นกับเขา ก็ขอให้ครอบครัวของเขาช่วยประคับประคองให้เขาผ่านพ้นและยืนหยัดต่อไปให้ได้ และเธอเชื่อ...จอมขวัญจะเป็นแรงใจให้อธิปได้เป็นอย่างดี

.....

เสียงพระสวดสูตรมงคลบทดังขึ้นในบ้านหลังเล็กของเขตหมู่บ้าน วันนี้เป็นวันดี... เป็นวันดีอย่างที่คณกนกนุชไปหาพระเพื่อขอกุศลยามดีให้ลูกชายคนโต และรอคอยเกือบเจ็ดเดือนเพื่อให้ถึงวันฤกษ์ดีที่สุดสำหรับลูกชายและคนรักของลูก แน่ใจว่างานนี้เกี่ยวข้องกับจอมขวัญโดยตรง ซึ่งคณกนกนุชกำชับอธิปหนักหนาว่า ‘เจ้าบ้าน’ ในพิธีครั้งนี้จะต้องมีชื่อของจอมขวัญรวมอยู่ด้วย...

ตอนแรกจอมขวัญเถียงหัวชนฝาอย่างไรก็ไม่ยอม บ้านหลังนี้เป็นของอธิป และไม่ใช่ของเขา จะให้เขามีชื่อร่วมเป็นเจ้าบ้านในงานทำบุญครั้งนี้ไม่ได้ แต่สุดท้าย... อธิปก็มีคนดีมานั่งรับพรเคียงข้างกัน เพราะได้คุณพัชรไปจัดการมาจนได้

“จุดเทียนที่อ่างน้ำมนต์นะ” เสียงคุณชัชดังขึ้นเบาๆ ก่อนจะส่งเทียนให้แก่อธิปและจอมขวัญ ร่างโปร่งขมวดคิ้วน้อยๆอย่างสงสัย แต่ก็รีบเทียนมาถือกับคนรัก เมื่อไฟติดดีแล้ว จึงถอยกลับไปนั่งพนมมือรับศีลรับพรตามเดิม

เมื่อถึงตอนนี้ สำหรับอาหารถูกไล่เสียงมาแล้ว จอมขวัญและอธิปเป็นคนยกขึ้นถวายพระครบทั้งเก้ารูป แล้วจึงก้มลงกราบ ก่อนจะถอยออกมาเมื่อพระฉันเพล

“พี่จักร ทำบุญบ้านต้องมีจุดเทียนเหนื่ออ่างน้ำมนต์ด้วยเธอ” จอมขวัญยังสงสัยและแอบมากระซิบถามพี่ชายที่นั่งอยู่นอกบ้าน

“มีดี! แก่ไม่รู้รู้อะไร” จักรกฤษณ์ย้อนเอาอย่างนั้น คนถามเลยพูดไม่ออก แต่ก็ยังกังขา

“แต่ว่า...ไม่เห็นเคยรู้มาก่อน...”

“แกละไปรู้ได้ยังไง บวชก็ไม่เคยบวช” พอพี่ชายว่ามาอย่างนี้ จอมขวัญเลยล้มเลิกไม่ถามอีก จนกระทั่งพระฉันเพลเสร็จ ทั้งเขาและอธิปถูกตามตัวให้ไปร่วมกันถวายปัจจัย จากนั้นจึงกรวดน้ำรับพร

พระชราพรหมนัมนต์เรียบร้อยก็ถือว่าพิธีที่เริ่มมาตั้งแต่ยามสายจบลงแล้ว อธิปและจอมขวัญเป็นคนส่งพระขึ้นรถ ซึ่งจ้างคนขับรถของโรงแรมในเครือวิมาลาเป็นคนรับส่งพระจากวัดมาที่บ้านและจากบ้านกลับวัด เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว จึงเดินกลับเข้ามาในบ้าน...บ้าน...ที่อธิปคิดว่าจากนี้ไป มันจะเป็นบ้านของเขาและจอมขวัญสองคน

“พีโต...” ทว่ายังไม่ทันเดินถึงตัวบ้าน เสียงเรียกของคนข้างกายก็ทำให้อธิปต้องหันมอง

“...ขวัญขอให้ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายที่ขวัญมีชื่อร่วมในบ้านหลังนี้” ร่างสูงนิ่งจั้น แต่จอมขวัญยังยิ้มให้

“ที่นี่เป็นบ้านของพี สร้างจากน้ำพักน้ำแรงพี แล้ววันนี้จะให้ขวัญมีชื่อร่วม มั่นดูแลเปรียบพี ขวัญไม่อยากให้เราสองคนเป็นแบบนี้”

“ของขวัญ...” อธิปครางชื่อคนพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

จอมขวัญพยายามทำทุกอย่างเพื่อไม่ให้ทั้งเขาและครอบครัวของเขาารู้สึกว่าเจ้าตัวมาพึ่งพาหรือเข้ามาขูดมือเปิบ ทุกครั้งที่ไปทานอาหารด้วยกัน ถึงจะไม่ได้ออกกันคนละครึ่ง แต่จอมขวัญก็ไม่เคยให้เขาเลี้ยงฝ่ายเดียว หลายครั้งที่เจ้าตัวออกปากว่ามือนี้จะเป็นคนจ่าย เวลาไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน แม้เขาจะเป็นคนขับ แต่จอมขวัญจะยื่นมือจ่ายค่าน้ำมันทุกครั้ง

“ขวัญพูดจริงๆนะพี่โต ขวัญไม่สบายใจ” จริงๆแล้วถ้าวันนี้ไม่ได้คุณพัชรมากล่อม จอมขวัญไม่มีทางยอมนั่งรับพรหน้าสุดข้างอธิปเด็ดขาด เพราะอย่างไรเสียบ้านหลังนี้ ก็เป็นของอธิป และเขาก็แค่มาอาศัยเป็นครั้งคราวเท่านั้น

“ของขวัญ...ที่นี้สร้างจากน้ำพักน้ำแรงพี่ก็จริง แต่ในเมื่อของขวัญเป็นคนรักของพี่ แล้วทำไมพี่จะให้ของที่สร้างจากน้ำพักน้ำแรงพี่กับของขวัญไม่ได้ พี่ตั้งใจกว่าเดิมซะอีก ที่บ้านหลังนี้...ที่พี่สร้าง...พี่ได้อยู่กับของขวัญ วันข้างหน้าเราไม่มีทางรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น แต่ของขวัญเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ร่วมกับพี่ แล้วสร้างความทรงจำดีๆกับพี่ ได้มั้ย”

“แต่ว่า...” จอมขวัญยังอีกอึก เขาก็เข้าใจในความรู้สึกอยากจะให้ของอธิปหรอก เพราะถ้าเขามีบ้านสักหลัง แม้จะสร้างด้วยความยากลำบากแค่ไหน แต่ถ้าวันหนึ่งจะ ใช้บ้านหลังนั้นเพื่ออยู่กับคนที่รักแล้วละก็ เขายินดีซ้ำยังตั้งใจเสียอีก

“เอาอย่างนี้แล้วกัน...ถ้าของขวัญไม่สบายใจ เราแต่งบ้านใหม่มั้ย”

“แต่งบ้านใหม่?”

“อืม พี่ว่าจะซื้อเตียงใหม่ ให้ใหญ่กว่านี้หน่อย ตู้เสื้อผ้าก็เล็กไปสำหรับสองคนด้วย ไหนจะฝักบัวอีก ของขวัญไม่ชอบเพราะน้ำมันแรงไปちゃ้มั้ย เปลี่ยนแค่หัวฝักบัวก็น่าจะพอ”

“จันขวัญจะเป็นคนออกเงินซื้อของทั้งหมดเอง” จอมขวัญเสริมทันทีอย่างเอาจริงเอาจัง อย่างน้อยให้เขาได้ออกเงินบ้าง ไม่ใช่ว่าทุกอย่างในบ้านมาจากน้ำพักน้ำแรงของอธิปคนเดียวแบบที่เป็นอยู่

“เอาอย่างนั้นก็ได้” ร่างสูงตอบ จอมขวัญมีท่าทีมุ่งมั่น มองบ้านไปรอบๆหมายจะหา ที่ที่ควรจะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะกับพวกเขาสองคน และอธิปควรหยุดความ

คาดหวังของเจ้าตัวเสียตั้งแต่ตอนนี่

“แต่ว่า...เราเพิ่งทำบุญบ้านไปนะนะ พี่ว่าอีกสักสองสามปีค่อยเปลี่ยนก็ได้” เพียงเท่านั้น ร่างโปร่งก็หันขวับมามองคนพูดให้ความหวังในตอนแรก แต่ตอนนี้ดันกลับลำให้เขาฝันสลายกันเสียอย่างนั้น

“อ้าว!”

“เอาหน้า อีกสองสามปี พี่จะให้ของขวัญทำทุกอย่างเท่าที่อยากทำเลย แต่ตอนนี้ไปกินข้าวได้แล้ว ไป...พวกผู้ใหญ่รอกันแล้ว” อธิปออกเดินนำเข้าบ้านที่เขาเห็นทั้งครอบครัวเขาและครอบครัวของจอมขวัญเดินไปเดินมาอยู่ข้างในเพื่อเตรียมมือเทียงสำหรับทุกคนที่มาในงานทำบุญบ้านวันนี้

“อะไรวะ! ให้ความหวังแล้วบอกปิดกันตื้อๆนี่หว่า!” เสียงโวยวายเบาๆนั้นทำเอาอธิปยิ้ม

“รักพี่ไปอีกสัก 2-3 ปี แล้วอยากจะเปลี่ยนตรงไหนในบ้าน จะไม่ห้ามเลยแม้แต่นิดเดียว” จอมขวัญมองคนพูดอย่างเคื่องๆ แต่ในเมื่อหลวมตัวมาถึงขั้นนี้แล้ว ยอมแม้กระทั่งเป็น ‘ของขวัญ’ ของอธิปแล้ว จะยอมเป็นต่ออีกสัก 2-3 ปีเพื่อที่จะได้มีส่วนร่วมในบ้านหลังนี้บ้างเขาก็ไม่เห็นว่าเสียหายตรงไหน...เอาเถอะ! แล้วถ้าถึงตอนนั้นอธิปดื้อแพ่งไม่ให้เขามีส่วนร่วมอีกล่ะก็ ได้เจอฤทธิ์จอมขวัญ วมลกิตติคนนี้บ้าง

“ว่าไง...ยอมรับ ‘ดิล’ นี้มั้ยครับ คุณจอมขวัญ” คำพูดที่เล่นที่จริงของร่างสูง ยิ่งทำเอาคนฟังหมั่นไส้เข้าไปใหญ่

“ก็...ถ้าแค่ 2-3 ปีนะ ก็คงไม่ยาก”

“แล้วถ้าตลอดชีวิต?” จอมขวัญสบตาคนถาม อธิปเป็นคนมั่นคง และคนมั่นคงคนนี้ก็อยากได้ความมั่นใจจากเขาเช่นกัน

ร่างโปรงยิ้มบางก่อนจะสายศีรษะไปมา

“ขวัญก็ไม่รู้หรอก แต่ขวัญสัญญา...ขวัญจะทำทุกอย่างเพื่อให้ความรู้สึกของเราสองคนยาวนานที่สุดเท่าที่จะทำได้” อธิปยิ้มบาง แค่นี้ก็มากพอแล้วสำหรับความรู้สึกของพวกเขาสองคน แคพยายามทำวันนี้เพื่อให้วันพรุ่งนี้ยังคงมีความรู้สึกนี้ต่อยอดไปเรื่อยๆ เท่านั้น...ก็น่าจะเพียงพอ

ร่างของชายหนุ่มสองคนเดินเคียงกันเข้าบ้าน เสียงโลงเล้งดังมาจากข้างใน เพราะอากาศไปกว่นประสาทจักรกฤษณ์เข้า มีเสียงคุณพิชรีกับคุณกนกนชดลูกชายตัวเองที่ทะเลาะกันไม่รู้เวล่ำเวลา เสียงของน้ำทิพย์และคุณรุ่งทิพบอกว่าอาหารพร้อมแล้ว เสียงคุณเทิดศักดิ์และคุณชัยพูดคุยกันเรื่องกอล์ฟนัดต่อไป

จอมขวัญยิ้มน้อยๆ

วันนี้...จะเป็นอีกวันที่จะกลายเป็นความทรงจำที่แสนงดงามในชีวิตของเขา...ชีวิตของนายจอมขวัญที่เดินผ่านเส้นทางขรุขระและล้มลุกคลุกคลานมากมาย และมันจะมาถึงวันนี้ไม่ได้เลย ถ้าไม่ได้คนรอบข้างช่วยพยุงให้เขาลุกขึ้นมายืนได้อีกครั้ง...ปารี ลงชัย พิจิตร คนสามคนที่ช่วยประคับประคองจนทำให้เขาเติบโต น้ำทิพย์...ผู้หญิงที่กล่อมเกล่าจิตใจของเขา คุณรุ่งทิพ...ที่ทำให้เขาได้รู้จักการพลัดพรากและพบรักใหม่ คุณกนกนช คุณเทิดศักดิ์...คนที่เลี้ยงดูอบรมอธิปมา และอธิป...ผู้ชายที่เคียงข้างเขาในวันนี้...

เขาเหลือบตามองคนข้างกาย อธิปเองก็กำลังมองเขา พวกเขายิ้มให้กัน การอยู่ด้วยกันสองคนอาจจะทำให้หัวใจชุ่มชื้นและหวนไหวก็จริง แต่การอยู่รวมกับคนอื่นๆ ในครอบครัวก็สร้างชีวิตชีวาให้กับพวกเขาเช่นกัน เสียงเรียกของน้ำทิพย์ และสายตาของทุกคนที่หันมามองบอกได้อย่างดีว่าแม้จอมขวัญและอธิปจะมีเส้นทางความรักที่แตกต่างกันไปจากผู้ชายคนอื่นในโลก แต่สำหรับครอบครัวนี้...ที่ตรงนี้...พวกเขาคือ ‘ของขวัญ’ และ ‘โต’ เสมอ

จักรกฤษณ์รู้สึกถึงแรงสั่นของโทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกงของตัวเอง วันนี้เป็นวันอาทิตย์ และไม่มีใครคนไหนโทร.หาเขาหรือทัก ยกเว้นอยู่หนึ่งคนที่เขา 'จ้าง' เป็นกรณีพิเศษ ให้โทร.หาเขาได้ทุกเมื่อ ถ้าหากว่า 'มีอะไรเกิดขึ้น' และตอนนี้...ก็คง 'เกิดขึ้น' แล้วนั่นล่ะ

ชายหนุ่มเหลือบมองคนในวงรับประทานอาหารที่นั่งกันมาตั้งแต่พิธีทำบุญบ้านของอธิปและจอมขวัญจบลง แต่จนเย็นย่ำก็ยังไม่見ใครลุกไปที่ไหนสักที่ เสียงพูดคุยยังดังไม่หยุด และจอมขวัญก็กำลังโต้เถียงกับน้องชายของอธิปอย่างเอาเป็นเอาตาย จักรกฤษณ์จึงลุกขึ้นเสียงออกจากโต๊ะ ทำทีว่าจะไปเอาน้ำ แต่กลับเลี้ยวออกจากบ้านเพื่อรับโทรศัพท์

"...."เขาใช้ความเงียบรับสาย นิ่งรอให้อีกฝ่ายเป็นคนพูด

'อีฟตลอดแล้ว'

จักรกฤษณ์เพียงรับฟังเงียบๆ ปลายสายจึงพูดต่อ

'เงินที่มึงให้เอาไว้ยังเหลือ จะเอาอย่างไร'

"เอาไปทำอะไรก็ได้ ไม่ต้องเอามาคืน ให้ทุกอย่างจบแค่นี้" เขาได้ยินเสียงหัวเราะจากปลายสายดังขึ้นเบาๆ

'แล้วจะให้บอกอีฟมั้ยว่าเงินที่ใช้ตอนคลอดนะเป็นเงินส่วนตัวของจักรกฤษณ์ ริมล กิตติ'

"ไม่ต้องเอาชื่อนามสกุลไปเกี่ยวข้องกับพวกมึงทั้งนั้น กูบอกแล้วว่าให้ทุกอย่างจบแค่นี้ แล้วมึงก็ไม่ต้องโทร.มาอีก"

‘เข้าใจแล้วหน้า ถ้าอย่างนั้นก็แค่นี้แล้วกัน พ่อคนใจบุญ’

“เอ่อ เดี่ยว!...” เหมือนเขาจะนึกอะไรขึ้นมาได้ จักรกฤษณ์เรียกปลายสายเอาไว้ ก่อนที่ฝ่ายจะตัดสาย รู้กันอยู่ว่าคนอย่าง ‘ทรงพล’ นั้นไม่ทำอะไรที่ไม่ได้เงินนานๆ หรือก นี่เขาต้องจ้างมันด้วยซ้ำ ให้มันโทร.มาบอกเมื่ออัญญิกาคลอดลูกแล้ว

จักรกฤษณ์ไม่ได้คิดจะสนใจหรือเอาตัวเองเข้าไปผูกพันกับผู้หญิงคนนั้นอีก หากแต่...สิ่งที่เขาเคยขมขื่นเธอเมื่อสิบปีที่แล้วจนทำให้อัญญิกาเลือกจะทำแท้งยั้งค้ำคาอยู่ในใจ เด็กคนหนึ่งไม่มีโอกาสได้ออกมาสัมผัสาดูโลกก็เพราะคำพูดของเขา ไม่ว่าเด็กคนนั้นจะเป็นสายเลือดของน้องชายของเขาหรือไม่ แต่เด็กคนนั้นก็จากไป...แล้วครั้งนี้...ครั้งนี้ที่อัญญิกาท้องอีกครั้ง...แม้จะรู้เต็มอกว่าเด็กในท้องของเธอไม่เกี่ยวข้องใดๆทั้งสิ้นกับ ‘วิมลกิตติ’ แต่จักรกฤษณ์ก็อดไม่ได้...

...อย่างน้อย...ได้ต่ออายุเด็กสักคน...ก็น่าจะทำให้ความรู้สึกผิดที่เกาะกุมในใจจะบรรเทาลงได้บ้าง...

‘มีอะไรอีกล่ะ กุมิเวลาไม่มาก’

“เด็ก...เกิดมาสมบูรณ์ไหม้ย” อะไรสักอย่างทำให้จักรกฤษณ์เอ่ยปากถามไปแบบนั้น

‘ครบ 32...’

จักรกฤษณ์ถอนหายใจยาว

‘...กูจะเลี้ยงเด็กคนนี้ให้ดีกว่าที่พวกมึงเลี้ยงไอ้จอมมา’ คนฟังกระตุกยิ้มบางที่มุมปาก

“อย่าให้เงินที่กูจ่ายเป็นค่าทำคลอดเสียเปล่าก็แล้วกัน” เขาได้ยินเสียงหัวเราะดังมาเบาๆ ก่อนที่ต่างฝ่ายต่างตัดสาย

ทุกอย่างดำเนินไปตามครรลองของมัน เขามีชีวิตของเขา จอมขวัญมีครอบครัวของตนเอง น้ำทิพย์กำลังพบรักกับผู้ชายที่เขาก็คิดว่าเหมาะสมกันดี อัญญิกาย้ายไปมีชีวิตใหม่ที่ต่างจังหวัดกับแม่ซึ่งภรรยาของอนุชาไม่ตามรังควาญให้ทำแท้งโดยตกลงแลกกับหนี้ที่อนุชาติดไว้กับทรงพลทั้งหมด ส่วนทรงพล...เขาหวังว่ามันจะเลี้ยง 'เด็กคนนั้น' ให้ดีอย่างที่ปากมันพูด...

“เพิ่งรู้ว่าพี่ชายเราเป็นพ่อพระขนาดนี้” เสียงหนึ่งดังขึ้น ทำเอาจักรกฤษณ์ต้องหันมอง จอมขวัญยืนกอดอกฟิงกรอบประตุมองเขาด้วยสายตาล้อเลียน

“ออกมาทำไม” เขถามเปลี่ยนเรื่อง

“เห็นพี่จักรทำทางแปลกๆเลยตามออกมา ไม่คิดว่าจะได้ยินเรื่อง...ถ้าเดาไม่ผิดต้องเป็นเรื่องของอีฟแหละ” จักรกฤษณ์ถอนหายใจ เขาก็มองมือถือโทรศัพท์ในมือ

“ฉัน...ทำได้เท่านี้แหละ” แม้จะลบล้างความผิดที่เคยใช้คำพูดข่มขู่จนเป็นเหตุผลหนึ่งให้อัญญิกาเลือกทำแท้งเมื่อสิบปีที่แล้ว แต่ร่างสูงก็บอกตัวเองว่าถ้าครั้งนี้...เด็กในท้องของอัญญิกาได้ออกมาล้มตาดูโลก รอยผิดบาปในใจของเขาอาจจะเจือจางลงบ้าง...และมันก็เป็นตามนั้น วินาทีที่ได้รู้ว่าเด็กครบ 32 จักรกฤษณ์รู้สึกยินดี แม้ว่าเด็กคนนั้นจะไม่ใช่ลูกใช้หลานของเขาก็ตาม

“ฉันก็ไม่รู้ว่าสิ่งที่ทำมันถูกรึเปล่า แต่ถ้าอีฟอยากจะเก็บเด็กเอาไว้ ฉันก็...อยากช่วยให้เด็กคนนี้ได้เกิดออกมา...ก็เท่านั้น”

จอมขวัญมองใบหน้าของพี่ชายที่นิ่งสงบ ก่อนจะยิ้มบาง

“ขวัญภูมิใจในตัวพี่” คนเป็นพี่เงยหน้ามองน้องชาย จอมขวัญยังคงยิ้มให้เขา “แม้ว่า...ถ้าย้อนเวลากลับไปเมื่อสิบปีก่อนได้ ฉันก็จะเลือกปกป้องแถมด้วยการข่มขู่อีฟ

เหมือนเดิมนะเธอ” ร่างโปร่งหัวเราะเบาๆ แล้วโคลงศีรษะไปมา “...เป็นพีที่โคตรจะเป็นพี่อย่างหาตัวจับยากเลยแฮะ”

“ฉันพูดจริง ไช้ขวัญ...ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ฉันก็เลือกที่จะปกป้องแก มากกว่าอีฟ และเด็กคนนั้น ไม่ว่าเด็กนั้นจะเป็นลูกของแกหรือไม่ก็ตาม” จักรกฤษณ์คิดแค่ว่าถ้าเด็กในท้องอัญญิกาคราวนั้นเป็นลูกของจอมขวัญ น้องชายของเขาจะต้องทุกข์มากกว่านี้ และไม่ว่าอย่างไร เขาก็ต้องกดดันให้อัญญิกาไปเอาเด็กออกให้ได้

“แต่...เวลาย้อนกลับไม่ได้ ขวัญถึงได้บอกว่าสิ่งที่พีทำตอนนี้ ขวัญภูมิใจที่สุด พีจักรเป็นพี...ที่ทำให้ขวัญรู้สึกตัวเองโชคดี” ร่างโปร่งสุดลมหายใจเข้าลึก หลายครั้งที่เขาล้ม หลายครั้งที่ไม่เห็นหนทางข้างหน้า แต่ก็เพราะมือของจักรกฤษณ์ เพราะครอบครัวของจักรกฤษณ์ที่ช่วยจุดรั้งให้เขาเดินผ่านเส้นทางลุ่มๆดอนๆของชีวิตจนมาถึงตอนนี้ได้

จักรกฤษณ์อยากดืงน้องชายเข้ามากอด สำหรับเขา มันเองก็เป็นของขวัญที่มีค่าที่สุดในชีวิตเช่นกัน ต่อให้จะร้าย จะเลวแค่ไหน แต่มันก็เป็นน้องที่เขารัก...เป็นน้อง...ที่บัดนี้ถึงเวลาปล่อยมือให้ ‘ของขวัญ’ ที่แสนมีค่านี้ไปอยู่ในมือของใครอีกคนได้เสียที

ร่างสูงเหลือบมองไปเบื้องหลังของน้องชาย เขาเห็นอธิปมองมาทางนี้อย่างห่วงใย

...ใช่...จอมขวัญมีคนที่ยห่วงใยแล้ว มีคนที่สามารถเหี่ยวรั้งให้เดินไปข้างหน้าได้อย่างมั่นคง พี่คนนี้หมดหน้าที่ หมดห่วงได้แล้ว...

“ไปพูดอย่างนี้ให้คุณอธิปฟังบ้างแล้วกัน” คนน้องที่กำลังซึ้ง เหลือบดวงตาเรียวขึ้นมองพี่ชายอย่างเอาเรื่อง

“พูดอยู่แล้วล่ะหนา! ไม่ต้องมาสอนหรอก!” การยอมรับอย่างภาคภูมิใจของน้องชายทำเอาจักรกฤษณ์เบิกตาโตเล็กน้อย

“โอ้! ลืมไป...ว่าตั้งแต่แกคบกับคุณอธิปนี่นอกจากจะร้อนแรงแล้วยังพูดจาหวานๆ เป็นด้วย”

“ร...ร้อนแรง?...พี่จักรเอาอะไรมาพูด”

“อย่ามาทำเป็นไม่รู้หน้าไฉนน้อง...แม่บอกฉันหมดแล้วว่าแกกับคุณอธิปเคยเข้าไป นัวเนียกันในห้อง แต่แม่ดันเปิดประตูเข้าไปเจอพอดี” จอมขวัญอ้าปากตาโตด้วยความ ตกใจ

“ป...ปารีเลาเหรอ?!!”

“ไม่ใช่แค่เลาธรรมดา...ระดับคุณพัชรีมีวาดภาพประกอบด้วยละน้องเอ๋ย”

“ม...ไม่จริง!”

“จริงแท้แน่นอนเป็นที่สุด! แล้วไม่ใช่รู้แค่ฉันคนเดียว...แกเห็นสามสาวสมาคมแฟน คลับละครหลังข่าวแห่งประเทศไทยมั๊ย? แม่คุณอธิป แม่ฉัน และแม่ของน้ำทิพย์...โอ๊ะ โส แกอย่าให้นั่งรวมกันเชียะ เรื่องของแกกับคุณอธิปปลิวว่อนสุดๆ...นั่นๆ...เดินตามกัน เข้าไปเฝ้าในครัวชั่วคราวเลย” สามสาวที่จักรภพคิดว่ากำลังช่วยกันล่อลวงจานอาหารที่ หมดแล้วเดินเข้าครัว จอมขวัญมองตาม แต่เหมือนคำพูดเป่าหูของพี่ชายจะบังตาจน ไม่มองความจริงว่าทั้งคุณพัชรี คุณกนกนุชและคุณรุ่งทิพกำลังคุยกันเรื่องละครหลัง ข่าวที่เพิ่งจบเมื่อวาน และไม่ได้มีหัวข้อใดเกี่ยวข้องกับจอมขวัญและอธิปแม้แต่นิด เดียว

...แต่...เขาก็คิดไปไกลแล้ว...จอมขวัญเม้มปากแน่น ก่อนจะรีบล้างกฤษฎาของตัวเอง ออกจากกระเป๋ากางเกง

“แกจะไปไหนไอ้ขวัญ”

“ขวัญจะกลับบ้าน!”

“เฮ้ย! กลับได้ไง!! คีนี่แกต้องนอนกับคุณอธิป!!” จักรกฤษณ์ร้อง แต่จอมขวัญไม่สนใจ เดินดุ่มๆออกไปที่รถซึ่งจอดเรียงกันหน้าบ้าน เป็นฝ่ายพี่ชายที่ต้องเรียกให้ทุกคนช่วยกันห้ามจอมขวัญเอาไว้ เกิดวันนี้มันกลับไปนอนที่เรือนไทย แล้วใครจะนอนกับอธิปเล่า?!! เสียฤกษ์ส่งตัวเข้าหอหมด!

“ไอ้จักร! แกลไปพูดอะไร ทำไมของขวัญจะกลับ!” คุณพัชรรีบวิ่งมากระซิบถามลูกชาย แต่สายตามองไปยังอธิปและจอมขวัญที่ฝ่าย ‘หลานชาย’ ของเธอกำลังตะล่อมให้ ‘นางเอก’ อยู่ต่อ และค้ำที่นี้ในคีนี่

“ก็แค่แขว่มันนิดหน่อย”

“ไม่ได้หลุดปากเรื่องงานวันนี้หรอกใช่ไหม?” สายตาของคนเป็นแม่คาดคั้นจน จักรกฤษณ์ต้องยกสามนิ้วสาบานแบบลูกเสือ

“สาบานว่าไอ้ขวัญยังเข้าใจว่าวันนี้คืองานทำบุญบ้าน ไม่ใช่งาน ‘แต่ง’ ของมัน” คุณพัชรถอนหายใจอย่างโล่งอก และยิ่งโล่งอกเข้าไปใหญ่เมื่อเห็นอธิปเดินนำจอมขวัญเลี้ยวไปทางหลังบ้าน

สรุปเป็นว่าคีนี่ เธอจะได้ส่งตัว ‘หลานชาย’ เข้าหอแน่นอน

“แม่ก็ช่างคิดเนอะ จะจัดงานแต่งให้มันแต่บอกมันว่าเป็นงานทำบุญบ้าน เอาผูกข้อมือ เจิมแป้ง กับรดน้ำสังข์ออก ไอ้ขวัญก็เงาะดูไม่ออก อาหารเพลแต่ละอย่าง มันเป็นปกติธรรมดาของงานทำบุญบ้านที่ไหน แล้วยังมีจุดเทียนน้ำมันต์อีก มันก็ยังบ้าคิดว่าเป็นงานทำบุญบ้านธรรมดา...ไอ้ขวัญเอ๊ย! ถูกหลอกให้ทำพิธีแต่งงานชัดๆ”

“แล้วยังไงล่ะ! เพื่อเป็นสิริมงคลให้ชีวิตของหลานฉัน! แล้วจะทำไม!” คุณพัชรีย้อนก่อนจะชี้หน้าลูกชาย

“แกก็ระวังไว้เถอะจักร สักวันในไม่ช้าฉันจะสร้างงานมงคลให้แกเหมือนกัน!!” ว่าแล้วหญิงอวบก็สะบัดหน้าเดินกลับเข้าบ้านพร้อมพลพรรคที่มาร่วมด้วยช่วยกันทำให้งานทำบุญบ้านครั้งนี้เป็นงานอวยพรชีวิตรักของอธิปและจอมขวัญอย่างลับๆ

จักรภพมองตาม คำพูดของมารดาทำให้เขาหนาวเยือกไปทั้งหัวใจ

...ดูท่าชีวิตโสดของเขาจะโสดได้อีกแค่ไม่นานเสียแล้วละมังนี่!!

FIN

ตอนพิเศษ

จอมขวัญเดินเข้ามาในห้องนอนด้วยความรู้สึกตะขิดตะขวง เขาแปลกใจ ประหลาดใจ (เล็กๆ) และ...รู้สึกอึ้งๆ งงๆ มันเหมือนมีอะไรซ่อนเร้นประเภทเส้นผมบังภูเข่า ซึ่งเขายังเอาเส้นผมออกไปไม่ได้สักที...

...ใช่...มันเป็น ‘เส้นผมบังภูเข่า’ มากๆสำหรับวันนี้ วันที่อธิปทำบุญบ้าน

งานทำบุญบ้านของอธิปมันประหลาดจนทำให้เขานึกสงสัย ความประหลาดใจมาตั้งแต่รายการอาหารคาวหวานสำหรับถวายเพล เริ่มต้นด้วย ขนมจีนน้ำยา และห่อหมก...ก็ใช่...มันดูพื้นๆ ไม่มีอะไรให้ประหลาดใจ แต่ไอ้ที่ทำให้จอมขวัญชะงักคือ รายชื่ออาหารหวานมงคล 9 อย่าง รวมทั้งลอดช่องน้ำกะทิ และข้าวตอกน้ำกะทิ...เรียกง่ายๆว่ารายการขนมหวานมีมากกว่าอาหารคาวซะอีก! แล้วนอกจากนั้นที่ทำให้เขา

ชะงักหนักๆคือ ‘เทียนน้ำมันด์’

...ทำบุญบ้านธรรมดาต้องมีเทียนน้ำมันด์ด้วยหรอวะ?!!!...

‘แกไม่เคยบวชแล้วจะไปรู้อะไร’ แต่เพราะคำพูดดัดบทของพี่ชายอย่างจักรกฤษณ์ จอมขวัญเลยเหมือนถูกเป่าหูให้หลงกรรมและสับสนความรู้สึกแปลกๆในใจไป จนกระทั่งมันกลับมาอีกครั้งตอนที่ทุกคนจะกลับบ้าน และเขากับอธิปออกไปส่งที่หน้าประตู

‘อย่าออกมา!’ ตอนนั้นจอมขวัญกำลังจะก้าวขาออกจากประตูรั้วเพื่อไปส่งป้าและลุง ที่รถ แต่คุณพัชรหันมาร้องเสียงหลงจนเขาตกใจต้องชักเท้ากลับ

‘ท...ทำไมล่ะ’ จอมขวัญถามหน้าตื่น นี่กว่ามีเรื่องไม่ชอบมาพากล แต่คุณพัชรกลับตอบสั้นง่าย

‘ไม่ต้องออกมาส่ง เอาล่ะ ปิดประตูรั้วได้แล้ว เดี่ยวพวกป้าเดินไปรถกันเองได้’

‘หือ?’

‘ไม่ต้องมาหืออะไรทั้งนั้นล่ะ วันนี้เหนื่อยกันมากแล้ว โต ปิดประตูเลย แล้วขึ้นบ้านนอนกันได้แล้ว แล้วไม่ต้องออกไปไหนกันล่ะ มีดคำแบบนี้ เปิดแอร์ดูโทรทัศน์สบายๆดีกว่า ถ้าอยากจะออก ก็เอาไวพรงนี้’ คุณพัชรยังพูดจาขวนขวาย โดยเฉพาะประโยคสุดท้าย มีการให้เขายกยอไปออกจากบ้านในวันพรงนี้ด้วยหรอ?

จอมขวัญหันมองอธิปหมายจะให้ช่วยอธิบายคำพูดของคุณป้าร่างอวบ แต่ร่างสูงกลับยิ้มบาง แล้วดึงเขาให้ถอยห่างออกมาจากประตูรั้ว

‘ไป เข้าบ้านไปได้แล้ว’ ว่าแล้วอธิปก็เลื่อนประตูรั้วปิด พร้อมกับคล้องแม่กุญแจเสริมสรรพ กันระหว่างพวกเขาสองคนและสมาชิกครอบครัวคนอื่นๆ ที่อยู่นอกบ้าน จอมขวัญยังงง แต่ไม่มีใครอยู่อธิบายเพราะหมุนตัวเดินหนีไปขึ้นรถตัวเองไว เขาก็เลยได้แต่เก็บความสงสัยและประหลาดใจเอาไว้ จนกระทั่งเดินขึ้นมาถึงห้องนอนนี่ล่ะ

“ของขวัญ ไปอาบน้ำไป” อธิปเดินตามเข้ามา หลังจากปิดประตูบ้านและตรวจเช็คบานหน้าต่างว่าลงกลอนเรียบร้อยหมดแล้ว

“ขวัญว่ามันแปลกๆ นะพีโต” คนถูกไล่ให้ไปอาบน้ำหันมาพูด แถมด้วยหัวคิ้วขมวดมุ่น

“แปลกอะไร”

“ก็วันนี้ละสิ...มันแปลกๆ ยังไงไม่รู้ ตั้งแต่เรื่องเทียนน้ำมันต์แล้ว ไหนจะกับข้าวแปลกๆ ที่มีของหวานเยอะกว่ากับข้าว แล้วเมื่อไหร่...ทำไมป้ารีต้องไม่ยอมให้ขวัญออกจากบ้าน แค่ก้าวเท้าออกไปส่งที่รถเองนะ! แค่ก้าวเท้าออกไปยังร้องเสียงหลงอย่างกับขวัญทำอะไรผิดจ้ะล่ะ” อธิปยังยิ้มน้อยๆ ขณะเดินเข้าไปหาคนตั้งคำถาม ก่อนจะหมุนกายโปรงให้หันหน้าเข้าหาห้องน้ำ

“ของขวัญคิดว่าป้ารีรักของขวัญมั๊ย”

“รักดี” จอมขวัญหันมาตอบทันควัน ถึงจะเป็นแค่ป่าหลาน แต่เขารู้ดีว่าผู้เป็นป่าทั้งรักทั้งหวงเขายิ่งกว่าจักรกฤษณ์ที่เป็นลูกแท้ๆเสียอีก

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องกังวล อะไรที่ป่ารีทำ ถึงเขาจะไม่บอกเหตุผล แต่ก็มั่นใจได้ว่าเขาจะไม่ทำร้ายของขวัญแน่นอน” พอถูกต้อนด้วยคำพูดแบบนี้ คนนิกสงสัยก็ทำหน้าหน่ายเพราะอธิปเล่นตอบแบบนี้ก็แสดงว่าจะตัดปัญหาไม่让他ตั้งคำถามอะไรอีก

“เออละ ไปอาบน้ำ จะได้ออกมาอน” จอมขวัญเลิกคิ้วเล็กน้อย เขากับอธิปไม่ได้เจอกันสัปดาห์หนึ่งแล้ว ตอนแรกตั้งใจจะมาช่วยเตรียมข้าวของสำหรับทำบุญบ้านที่นี่ ก่อนล่วงหน้าสักวันสองวันหรอก แต่อยู่ดีๆก็ถูกคุณชัยโยนงานก่อนมให้มามาให้เขาช่วย เขาเลยต้องวุ่นอยู่กับงานนั้นจนไม่ได้เจอ ไม่ได้หา ไม่ได้พบหน้าอธิปเป็นเวลาสัปดาห์เต็มๆ ขนาดเมื่อวานนี้ตั้งใจจะแวะมาที่นี้ตอนเย็นเพื่อมาถามไถ่เรื่องเตรียมงาน คุณพัชรก็ดันเรียกให้เขาไปช่วยรื้อกองหนังสือละครหลังข่าวราวกับคิดว่าเขาไม่มีงานมีการทำอะไรอย่างนั้น

“มองพี่ทำไม”

“ก็...อาบน้ำแล้วนอนเลยหรอ” อธิปอมยิ้มกับคำถามของร่างโปร่งที่ยังดีหน้าชื่อถามเขา แต่ดวงตาระยิบระยับเหมือนรอคอยอะไรบางอย่าง

“แล้วของขวัญอยากทำอะไรละ” คนถูกย่อนถามทำเป็นยักไหล่เหมือนไม่มีอะไรในใจเสียเท่าไร

“ก็...อยากดูทีวี...”

“ตามใจสิ”

“งั้นก็ไปอาบน้ำ แล้วออกมาดูทีวี” จอมขวัญมองคนตรงหน้าที่สรุปความว่าเขาควรจะทำอะไรก่อนหลัง แล้วนึกหมั่นไส้ที่อีกฝ่ายทำตัวเป็นทองไม่รู้ร้อน ไม่ได้เจอกันเป็นสัปดาห์ ไม่คิดจะหยอเย้าเขาบ้างเลยรี๊ใจ มีแต่เขาจั่นสิที...เอ่อ...ที...

“จั่นขวัญไปอาบน้ำก่อนแล้วกัน” แล้วก่อนที่จะยิ่งหงุดหงิดตัวเองมากไปกว่านี้ที่เป็นฝ่ายต้องการอธิปเพียงคนเดียว จอมขวัญก็หมุนตัวขวับแล้วก้าวขาเดินเข้าห้องน้ำอย่างรวดเร็ว ทั้งร่างสูงให้มองตามก่อนจะยกมือขึ้นลูบคางตัวเองไปมาแล้วรอยยิ้มบางก็ปรากฏที่มุมปาก

.....

จอมขวัญอาบน้ำเสร็จแล้ว นั่งดูโทรทัศน์ได้พักหนึ่ง อธิปที่เข้าไปอาบน้ำต่อก็เดินออกมาพร้อมกับใช้ผ้าขนหนูขยี้เส้นผมเปียกชื้นให้พอหมาด ก่อนจะนำไปพาดที่ราวตากการกระทำของร่างสูงอยู่ในสายตาของจอมขวัญที่นั่งอยู่ที่ปลายเตียงหันหน้าเข้าหาโทรทัศน์แต่เขาแทบไม่ได้ดูมันเลยแม้แต่นิดเดียว นับตั้งแต่อธิปออกมา

และตอนนี้...อธิปก็กำลังจะหมุนตัวหันกลับมาที่เตียงแล้ว ร่างโปร่งรีบหันหน้ากลับไปสนใจโทรทัศน์ต่อ ทำเป็นกตริโมทหารายการน่าสนใจ แต่สุดท้ายก็กดปิด

“อ้าว ไม่ดูแล้วเหรอ” ร่างสูงเอ่ยปากถามขณะเดินตรงมาที่เตียง

“อือ ง่วงแล้ว” ตอบออกไปอย่างนั้น ก่อนจะคลานไปวางศีรษะบนหมอนหนุนที่หัว

เตียง

“เมื่อเข้าตื่นเข้านี้ะ” งานทำบุญบ้านแค่เลี้ยงเพลก็จริง แต่ครอบครัวของจอมขวัญ มาช่วยงานตั้งแต่เจ็ดโมงครึ่ง นั้นหมายความว่าคนที่ตื่นได้เข้าสุดแค่แปดโมงต้องตื่น ก่อนเวลาปกติ

“อืม” จอมขวัญรับคำแล้วล้บตาเป็นการดับททุกการพูดคุย

...อธิปจะรู้บ่างม้ยว่าเข้าตื่นเต้นแค่ไหนเมื่อเข้านี้ ถึงขั้นตื่นแต่เข้าโดยไม่ต้องฟ้ิง นาฬิกาปลุก เพราะจะได้มาเจอกับคนรักที่ไม่ได้เจอกันมาสัปดาห์เต็ม แต่แล้วยังงิ... มีแต่เข้าคคนเดียวที่โหยหาเงันสิ เหอะ!!...

อธิปยื่นมองคนรักจัดท่านอนเรียบร้อย ก็เดินไปกดปิดสวิตช์ไฟ ในห้องมืดสลัวเหลือ เพียงแสงนวลที่ลอดผ้าม่านเข้ามาในห้อง ชายหนุ่มเดินไปอีกฝั่งของเตียงก่อนจะ สอดตัวเข้าใต้ผ้าห่มผืนเดียวกัน

ภายในห้องเหลือเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศทำงานเบาๆอยู่พักหนึ่ง ก็เริ่มมีเสียง ขยับกายพลิกไปมาของร่างโปรง

จอมขวัญเคยนอนที่นี่ และเข้าก็คิดว่าเตียงของอธิปยืดหยุ่นรับกับสรีระดี ไม่ปวด เมื่อยแต่ประการใด ทว่าคืนนี้...เตียงที่เข้าเคยล้บสนิท กลับไม่อาจทำให้เข้าข่มตา ลงล้บได้เลย ร่างโปรงพลิกตัวไปมายุกยิก ยิ่งพลิกซ้ายที ขวาที นอกจากจะนอนไม่ ล้บแล้ว เจ้าตัวก็เริ่มส่งเสียงจี้จี้อย่างหงุดหงิด

อธิปเหลือบตามองคนที่นอนอยู่ข้างกาย แล้วต้องกลืนยิ้มอย่างสุดความสามารถ เขายังทำเป็นนอนนิ่ง ก่อนจะพลิกกายนอนตะแคงหันหลังให้จอมขวัญ

เพียงเท่านั้น คนกำลังนอนยุกยิกอยู่ไม่สุขก็ถึงกับชะงักกึก จอมขวัญหันมองแผ่นหลังกว้างของคนรักที่หันหลังให้เขาอย่างสมบูรณ์แบบแล้วยิ่งนึกหงุดหงิดหนักกว่าเดิม

...มันก็ใช่ที่การพลิกตัวไปมาของเขาก่อความรำคาญให้อธิป เพราะแม้กระทั่งตัวเขาเองก็หงุดหงิดเหมือนกันที่นอนไม่หลับแบบนี้ แต่มันก็เป็นความผิดของอธิปด้วย ครั้งหนึ่งไม่ใช่รีไร! ไม่เจอกันตั้งนาน แต่ทำอย่างกับว่านอนด้วยกันทุกวันอย่างงั้นละ!! อะไรวะ!!...

จอมขวัญกรอกตามองเพดานอย่างชัดใจ ก่อนจะเหลือบมองแผ่นหลังกว้างของอธิปอีกครั้ง

...ไม่สนก็ไม่สนดิเว้ย!!!...

ร่างโปร่งผุดลุกจากเตียงแล้วเหวี่ยงขาลงไปเหยียบพื้น กำลังจะยันตัวขึ้นแต่แขนกลับถูกรั้งเอาไว้ จอมขวัญเหวี่ยงสายตากลับไปมอง อธิปยังจับแขนเขาไว้มัน

“จะไปไหน”

“ไปห้องน้ำ!!” เสียงตอบนั้นใสอารมณ์เต็มเม็ดเต็มหน่วย ต่อให้อธิปเป็นพระอิฐพระ

ปุ่นก็ต้องเอะใจสักนิดละ! ว่าจอมขวัญกำลังอารมณ์ขนาดหนัก

“ไปทำไม” แต่คำถามประโยคต่อมาของอธิปนั้นเหมือนเจ้าตัวไม่รู้อะไรเลยสักนิด จอมขวัญเลยยิ่งรู้สึกเหมือนอยากรจะพ่นไฟมากกว่าเดิม

“ไปทำธุระ!!!” ไม่ต้องให้บอกหรือกั๊งว่าไปทำธุระอะไร ทั้งๆที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จไปเมื่อไม่ถึงชั่วโมงที่แล้ว!

“ธุระ? ธุระอันนี้ พี่ช่วยได้มั๊ย” ดวงตาสองคู่มองสบกัน ก่อนที่จะเป็นฝ่ายจอมขวัญ กระดกยิ้มแล้วยกคิ้วให้

“ถ้าคิดว่าช่วยได้...ก็มาดิ” เขาเอ่ยปาก ก่อนจะหมุนตัวจะเดินเข้าห้องน้ำ แต่แขนที่ถูกอธิปจับเอาไว้ก็ยังไม่ปล่อย จนเขาต้องหันมามองคนรั้ง อธิปยิ้มบาง ก่อนจะลุกจากเตียงลงมายืนข้างกายคนรักแล้วเป็นฝ่ายกระดกแขนจอมขวัญเบาๆ ร่างโปร่งก็ยอมเดินตามเข้าห้องน้ำแต่โดยดี

.....

มือขาววางทาบบนผนังกระเบื้องห้องน้ำที่เย็นเยียบ แผ่นหลังร้อนระอุเมื่อไอลจากร่างกายเขาผสมปนเปไปกับไอร้อนจากแผ่นอกหนาที่แนบสนิทจนแทบไม่มีช่องว่าง ริมฝีปากบางหอบกระชั้นด้วยทนแทบไม่ไหวกับแรงกระตุ้นที่ไหลพล่านไปทั่วร่าง เพราะกำลังได้รับการสอดแทรกหนักหน่วง

“อ่า...พ...พ...พี่โต อื้อ!!!” ความร้อนผ่าวของริมฝีปากของอธิปแนบลงกับท้ายทอยเขา ก่อนจะไต่ไล่ไปตามซอกคอและสะบักหลังจนจอมขวัญชานเสียวจนสั่นไปหมดทั้งร่าง

“อา...ของขวัญ...” ท้ายทอยขาวๆที่มีไผ่ผมปรกยั้งทำให้อธิปอยากกดจูบหนักๆสร้างรอยแดงกำดัดสีผิว แต่เขาก็รู้ดีว่าจะให้ใครสงสัยที่มาของรอยแปลกๆบนร่างกายของคนรักไม่ได้ ชายหนุ่มขบขมขมแน่น ความร้อนตอดรัดให้เขายิ่งอยากโหมแรงมากกว่านี้ อารมณ์ดิบมัวเมาไปกับความลุ่มหลงที่ร่างโปรงทำให้เขารู้สึก มือหนาร้อนยัดสะโพกแน่นไว้มันแล้วโจนทะยานหนักหน่วงยิ่งทำเอาจอมขวัญสะท้านครั้งแล้วครั้งเล่า มือสองข้างที่ยันผนังกระเบื้องเอาไว้แทบไม่รู้สึกรู้สอะไรเลย มันสั่นระริกและไม่มีเรี่ยวแรงใดๆด้วยซ้ำ ร่างทั้งร่างสั่นสะท้านไปหมด อธิปในคำคืนนี้รักล้ำและเอาแต่ใจจนเขาตามไม่ทัน

“พ...พีโต!...พีโต...ไม่ไหวแล้ว...” ยิ่งถูกตึงตันจากเบื้องล่าง จอมขวัญก็ยิ่งสั่น ทั้งๆที่ไม่ใช่คำคืนแรกของเขาและอธิป แต่มันเป็นเพียงคำคืนแรกหลังจากไม่ได้พบหน้ากันมาเลยทั้งอาทิตย์...นี่รีเปล่า ที่ทำให้อธิปกอดรัดเขาจนแทบไม่ทันหายใจ...

“พีก็เหมือนกัน...อา...” อธิปยึดหน้าข้ามไหล่คนรัก แล้วจูบหนักๆที่มุมปากบางซึ่งกำลังเผยอหายใจรั่วถี่ ความร้อนกระแสนไหลพล่านไปทั่วร่าง รวากับเลือดกำลังเดือดขึ้น เสียงกระแทกกระแทนดังก้องถี่ยิบ ก่อนที่เสียงครางห้าวจะดังขึ้นเมื่อการอัดกระแทกครั้งสุดท้ายมาถึง จอมขวัญถูกเบียดร่างเข้าแนบไปกับผนังห้องน้ำเย็นจัด ตรงกันข้ามกับเบื้องหลังที่ร้อนผ่าวราวไฟรน

“อา!!!” จอมขวัญครางพร้อมกับอาการกระตุกเหวี่ยงแล้วทะลักทะลายไอร้อนผ่าวออกมาเปรอะเลอะผนังกระเบื้อง อาการกระตุกส่งผลให้เบื้องหลังบีบรัดหนักหน่วง อธิปเบียดร่างเข้าแนบสนิทยิ่งกว่าเคย ร่างหนากระตุกหนักๆสามสี่ครั้งก่อนจะพ่นลมหายใจยาว

ร่างโปรงพึงพิงศีรษะลงกับผนังก่อนจะหลับตาลงอย่างหมดแรง รับรู้ถึงแรงจูบเบาๆที่ข้างแก้มแต่ก็เหนื่อยเกินกว่าจะลืมตาขึ้นมาดู อย่างไรก็ตามก็รู้อยู่แล้วว่าคนที่กำลังระรานหน้า

เขาดอนนี้ไม่ใช่ใครที่โหดนอกจากคนที่ยังฝังค้างอยู่ในร่างกายเขา

“เหนื่อยขนาดนี้เลยหรอ” จอมขวัญอยากจะอธิบายให้ฟังว่าปกติเขาไม่ใช่คนเหนื่อยง่าย อายุยังไม่สามสิบ สังขารยังไม่ร่วงโรย และสมัยยังหนุ่มกว่านี้ก็เคยทำสถิติเรื่องพรรคนี้จนใครต่อใครยกให้เขาเป็นยอดนักรักคนหนึ่งในวงการคนที่เยือกกลางคืน แต่เพราะวันนี้...อธิปเร่งเร้าเขายิ่งกว่าครั้งไหนๆ แถมเมื่อเช้าเขาต้องตื่นแต่เช้าเพื่อมาช่วยงานที่นี่ ก็เลยยิ่งทำให้จอมขวัญคนแข็งแรงมาหมดแรงเอาที่ตอนนี้

“อาบน้ำไหม้ยัย” ในเมื่อคำถามแรกไม่มีคำตอบจากคนที่ยังเอาแต่หลับตาหอบหายใจ อธิปจึงตั้งคำถามใหม่ คราวนี้ร่างโปร่งพยับหน้าน้อยๆแต่ก็ยังไม่ยอมลืมตามองเขาอยู่ดี อธิปหัวเราะเบาๆ ก่อนจะรั้งร่างโปร่งให้เอนมาพิงอกเขาแทน

“อ้อ! พี่โตอย่าเพิ่งขยับ” เบื้องล่างยังแนบสนิท แต่อธิปกลับไม่ยอมยื่นเฉยๆ จอมขวัญได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆจากคนเบื้องหลังที่ยังกอดเขาไม่ปล่อย เลยต้องตัวตึงส่ายตาไปมอง

“พอได้อย่างใจแล้ว พี่ก็ไม่จำเป็นแล้วจ้ะสิ” เสียงทุ้มเอื่อยถาม

“ได้อย่างใจอะไร?”

“ก็ ‘นี่’...” อธิปพูดแล้วดันกายเข้าลึกๆที่ความร้อนผะผ้านั้นเข้าไปจนสุดแล้ว จอมขวัญหน้าร้อนเห่อจนไม่กล้าสบตาคนที่ฝังกายอยู่ในร่างเขา ใบหน้าคมเข้มเลยต้องเป็นฝ่ายยื่นเข้าหา แล้วจูบที่ตึงหูเบาๆ

“คืนนี้ยังอีกยาว...อย่าเพิ่งเหนื่อยง่าย ๆ สิ หืม...” ริมฝีปากหนาไล้งลงมายังลำคอขาวจอมขวัญครางฮือเมื่อรับรู้่านอกจากริมฝีปากของอธิปอยู่ไม่สุขแล้ว ฝ่ามือร้อนของร่างสูงก็กำลังไล้งลงไปยังหน้าท้องของเขา

“ฟีโต...” ริมฝีปากบางของจอมขวัญขยับเบาๆ

“หืม?”

“...ไปที่เตียงได้มั๊ย...” อธิปยิ้มบางก่อนจะหมุนกายคนรักให้หันกลับมาประจันหน้าทั้งๆที่ยังฝังกายแนบแน่น เป็นเหตุให้มันหมุนคว้านอยู่ภายในจอนจอมขวัญสั่นกระตุกไปทั้งกาย

“ฟีโต!” ความเสียวซ่าที่ไหลพล่านในช่วงเวลาสั้นๆแม้จะสร้างความมหัศจรรย์ แต่จอมขวัญก็ทั้งเจ็บทั้งร้อนจนต้องทุบไหล่หนาไปที่ อธิปหัวเราะน้อยๆ ก่อนจะก้มลงจูบเบาๆที่ปลายจมูกโด่ง

“ก็พี่จะพาไปที่เตียงไง...” ร่างโปรงเงยหน้ามองอย่างไม่เข้าใจ แต่ในวินาทีนั้น อธิปกลับตวัดตาเขาโอบรอบสะโพกแข็ง สองมือซ้อนกันท้ายขาแล้วยกขึ้นจอนจอมขวัญต้องตวัดแขนโอบลำคอแกร่งโดยอัตโนมัติ ร่างโปรงกำลังจะอ้าปากต่อว่า ก็กลายเป็นต้องส่งเสียงครางแทนเมื่ออธิปเริ่มเดิมออกจากห้องน้ำทั้งที่พวกเขายังเชื่อมสนิท คนถูกอุ้มได้แต่บิดเร้าอยู่บนกายอธิป เสียงครางดังออกมาจากริมฝีปากบางไม่หยุด สองมือจิกไหล่หนาด้วยอารมณ์ซ่าเสียว

“อ๊ะ! อ้า! พ...ฟีโต!...ฟีโตอย่า...อื้อ!”

จอมขวัญเห็นเตียงอยู่ข้างหลังเขาแล้ว แต่อธิปไม่ยอมพาเขาลง ยังเดินวนอยู่ข้างเตียงยิ่งทำให้พวกเขาแน่นเสียจนคนถูกอุ้มหายใจไม่ทัน เขาได้แต่อ้าปากหอบคราง พยายามกระเสือกกระสนยืดกายหนี แต่แรงโน้มถ่วงและฝ่ามือของอธิปกลับรั้งให้เขาตอบรับสิ่งที่สวนกระแทกขึ้นมาไม่จบสิ้น เสียงครางและไอร้อนผวยังไหลทะลักและพลุกพล่านทั่วห้องให้สมกับตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ห่างหายกันไป

แล้วคืนนี้...ห้องนอนบนชั้นสองของบ้านหลังเล็กในเขตหมู่บ้านยังคงเปิดไฟค้างไปอีกก่อนคืน ก่อนที่ไฟจะถูกดับลงและความเงียบสงัดก็กลับเข้ามาครอบครองเช่นเคย.....

รถยนต์ของครอบครัววิมลกิตติจอดเลียบที่ริมรั้วบ้านหลังเล็กที่ยังปิดไฟเงียบ ก่อนที่จักรกฤษณ์ผู้ถูกปลุกตอนเกือบจะตีสองให้ลุกขึ้นมาขับรถให้มารดาหันกลับมาทำตาเบลอใส่คุณพัชรที่นั่งอยู่เบาะหลัง

“เห็นมั๊ยแม่ บอกแล้วว่าคุณอธิปคุมเกมได้ก็ไม่เชื่อ รถยังอยู่ บ้านปิดไฟเงียบ ป่านนี้หลับสนิทไปแล้ว!”

“ก็แม่กังวลนี่นา! โตเขาอาจจะตามใจของขวัญพาไปไหนมาไหนคืนนี้ก็ได้! ถ้าก้าวออกจากบ้านละเสียฤกษ์หมด!!” คุณพัชรทนเก็บความกระวนกระวายมาตลอดทั้งคืนชนิดที่นอนไม่หลับ จนในที่สุด เวลาตีตีหนึ่งครึ่งก็ไปเคาะประตูห้องนอนลูกชายให้ลุกมาขับรถพากลับมาที่บ้านของอธิปอีกรอบ ด้วยว่าอยากดูให้เห็นกับตาว่าจอมขวัญจะไม่เอาแต่ใจและอยากออกไปเที่ยวไหนกับอธิปในคำคืนนี้

...คำคืนที่เพิ่ง...จะผ่านการทำบุญบ้านมา...

“ฤษัของแม่นียังมีอีกเหรอ น่าจะหมดไปตั้งแต่เอางานทำนุญบ้านให้กลายมาเป็นงานแต่งแล้วนะ” จักรกฤษณ์ย่อนเข้าให้

แล้วไม่ใช่ไม่รู้ว่ที่คุณพัชรพยายามเหลือเกินไม่ให้หลานชายออกจากบ้านก็เพราะเอาไปเทียบกับพิธีส่งตัวเข้าหอที่ห้ามคุแต่งงานออกจากห้องนอน แต่...ถ้าไปจำกัดจำเขี่ยกันแบบนั้น จักรกฤษณ์ค้ดว่าจอมขวัญต้องมองออกแ่ๆว่ตัวเองกำลังถูกจับให้เข้าพิธีอะไร และแน่นอนว่น้องชายของเขาค้ดค้านหัวชนฝาไม่ยอมเด็ดขาด คนเป็นป้าที่รู้จักหลานชายตัวเองดีเลยอะลุ่มอล่วยให้จอมขวัญและอธิปเดินไปไหนมาไหนก็ได้ในเขตบ้าน แต่ห้ามก้าวขาออกเท่านั้น

...เพราะไม่อย่างนั้นจะเสียฤษัอย่างทีกังวลนี้ละ!!...

“มีแล้วกันยะ!! เดียวพอถึงตาแ่ ฉันจะหาฤษัแบบจัดเต็มกว่นี้อีก!! เอ้า! ขับรถกลับบ้านกันได้แล้ว! ฉันง่วงแล้ว” เมื่อเห็นว่าทั้งหลานชายและ ‘หลานเขย’ ไม่มีใครทำอะไรเสียฤษัด้วยการออกจากบ้านไปไหน คุณพัชรก็นิ่งงันขึ้นมากะทันหัน เลยต้องสั่งให้ลูกชายออกรถ ส่วนสามืออย่างคุนชัยที่ถูกปลุกกลางดึกให้นั่งม้ด้วยกันนั้น กลับไปตั้งแต่รถออกจากบ้านมาได้แค่ครึ่งทาง

และขากลับนี้ คุณพัชรก็หลับอยู่เบาะหลังตั้งแต่รถยังไม่ทันออกจากหมู่บ้านด้วยซ้ำ ทั้งให้จักรกฤษณ์ที่มองสภาพแม่ตัวเองจากกระจกหลังต้องถอนหายใจแรงอย่างเหนือยหน่ยแล้วถ่างตาขับรถกลับบ้านเพียงคนเดียว

....ให้มันไ้ด้อย่างจ้สิว่!!!!...

.....

เป็นเช้าที่ดีที่สุดในรอบเจ็ดวัน...

อธิปผ่อนคลายใจอย่างเป็นสุข รสชาติของการห่างหายไม่ได้จะเจอกันถึงเจ็ดวันนั้น ทำให้เขาแทบทนไม่ไหว ยิ่งพอพบหน้ากันในงานทำบุญบ้านของเขา วินาทีแรกก็เห็นจอมขวัญมาที่นี่พร้อมกับครอบครัววิลกิตติ เขาก็ยิ่งอยากวิ่งโร่ไปร้งเข้ามากอดคนรักของเขาดูผอมลงไปหน่อย หน้าโทรมตาล้ำซึ่งเจ้าตัวบ่นว่าตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาผู้เป็นลงโยนงานมาให้ช่วยทำชนิดที่แทบจะไม่ได้โผล่หัวออกจากโรงแรมเลย

ตอนแรกอธิปก็คิดว่าที่โรงแรมในเครือวิมาลาคงจะงานยุ่งมาก แต่พอมารู้เหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดขึ้นในงานทำบุญบ้านของเขา ซึ่งมีคุณกนกนุช คุณรุ่งทิพ และคุณพัชรีช่วยกันเป็นแกนนำจัดเตรียมทั้งอาหารคาวหวานและนิมนต์พระให้ เขาก็เริ่มจะเข้าใจว่าทำไม...เขาและจอมขวัญถึงไม่ได้เจอกันเลยเจ็ดวัน...

"เรา...มีครอบครัวที่ดีจริงๆ" ชายหนุ่มพึมพำอย่างอึมอึม ก่อนจะเหลือบตามองคนข้างกายที่ยังซุกหน้าลงกับหมอนหลับสนิทไม่รู้วันรู้เวลา เส้นผมที่เริ่มยาวตกลงมาปรกหน้าแต่คนหลับสนิทก็ยังหลับสนิทชนิดที่ไม่นึกรำคาญผมเลยแม้แต่นิดเดียว เป็นฝ่ายอธิปที่ต้องเอื้อมมือไปปัดออกให้อย่างแผ่วเบาขณะที่เจ้าของมือจะทนไม่ไหวต้องผงกศีรษะขึ้นไปโน้มหน้าลงจูบเบาๆข้างแก้ม

"หืม..." เสียงครางฮือเหมือนรับรู้ดังออกมาจากคนหลับ ทำเอาเจ้าของรอยจูบยามเช้าได้แต่อมยิ้มน้อยๆ เขาปละหน้าขึ้นมาอีกเล็กน้อยเพื่อดูว่าคนตรงรับยังหลับอยู่รึเปล่า...แต่เปล่า...จอมขวัญไม่ได้หลับแล้ว...เจ้าตัวเพ่งตื่น ดูได้จากดวงตาเรียวที่สะลึมสะลือเป็นที่สุด

อธิปยิ้มบางอย่างมีความสุข...วันนี้เป็นเช้าแรก...เช้าแรกหลังงานสำคัญ...งานทำบุญบ้านแต่พวกเขาทั้งคู่รับศีลรับพรร่วมกันเพื่อเริ่มต้นชีวิตคู่...อธิปไม่รู้ว่าใครเป็นคนต้นคิดให้จัดงานทำบุญแบบนี้ แต่เขารู้ดีว่าทั้งแม่เขา ป้าของจอมขวัญ รวมไปถึงคุณรุ่ง

ทิพล้วนหวังดีกับพวกเขาทั้งสิ้น

“ลุดไปใส่บาตรกัน” คนเพิ่งตื่นทำตัวขมวดอย่างสงสัยและงุนงง

“ง่วง...” คนสะสมสละลือไม่ปฏิเสธหรือค้าน แต่บอกสั้นๆ ‘ง่วง’ คำเดียวคือการบอกปิดและอยากนอนต่อ อธิปหัวเราะในคอ

“เดี๋ยวค่อยกลับมานอนต่อ”

“ก็ได้” จอมขวัญว่าอย่างนั้น อธิปจึงลุกขึ้นนั่งเพื่อให้จอมขวัญลุกตาม แต่ปรากฏว่าคนบอกว่า ‘ก็ได้’ กลับพลิกตัวนอนคว่ำทำท่าจะหลับเสียอย่างนั้น ร่างสูงหัวเราะลั่น ก่อนจะร้องแชนคนรักให้ลุกขึ้นนั่ง จอมขวัญทำหน้าหงอยแต่ก็จำยอมตื่นแต่โดยดี

เขาถูกอธิปลากเข้าห้องน้ำ พวกเขายืนล้างหน้าแปรงฟันข้างกัน ก่อนจะพากันลงมาทำกับข้าวสำหรับใส่บาตร แน่ใจว่าเป็นฝีมืออธิปเกินครึ่งเพราะหลานชายคุณพัชรนั้นเข้าครัวมาตลอดชีวิตเพื่อใช้ไมโครเวฟ ทักษะในการใช้แก๊ส มีด เขียง ตะหลิว กระทะและอุปกรณ์อย่างอื่นจึงง่อยเปลี่ยนสุดจะทน

อาหารสำหรับตักบาตรเรียบร้อยแล้ว แต่ติดที่ว่าพระไม่ได้เข้ามาบิณฑบาตในหมู่บ้าน อธิปจึงพาคนรักขับรถออกไปยังวัดใกล้ๆ แล้วคอยที่หน้าประตูวัด จนกระทั่งเกือบเจ็ดโมง พระที่ออกไปบิณฑบาตจึงกลับมา

มือใหญ่สองข้างของอธิปทำหน้าที่ยกถาดที่ใส่อาหารสำหรับตักบาตร ในขณะที่มือขาวของจอมขวัญตักข้าวและหยิบถุ้งกับข้าวใส่บาตร ตามด้วยดอกไม้และปัจจัย ทุกอย่างเรียบง่ายและสงบ จนกระทั่งตักบาตรเรียบร้อย ทั้งสองจึงนั่งยองรับพร

“อายุ วัฒน โณ สุขัง พลัง” เป็นอันว่าการตักบาตรยามเช้าเสร็จสิ้นแล้ว จอมขวัญ และอธิปจึงลุกขึ้นใส่รองเท้า พวกเขามองจนร่างในจีวรสีอร่ามเดินลับเข้าวัดไปแล้วจึงหันมามองกันเอง

มือนายยกขึ้นลูบศีรษะคนรักเบาๆ จอมขวัญเหลือบตาขึ้นมองสบเจ้าของมืออุ่น

“จากนี้...เรา...มาใส่บาตรด้วยกันบ่อยๆได้มั๊ย”

“วันไหนขวัญมาค้างบ้านพี่ ขวัญจะเตรียมใจตื่นเข้ามาด้วย” จอมขวัญตอบพร้อมหัวเราะน้อยๆ ทว่าอธิปยังมองนิ่ง จนร่างโปร่งต้องหยุดเสียงหัวเราะเอาไว้แต่เพียงเท่านั้น หน้าวัดมีแต่ความเงียบสงบ ลมพัดไวน้อยๆ ให้ใบแกของต้นไม้ใหญ่หลุดร่วงปลิดปลิวสู่พื้น

“พี่อยากให้ของขวัญเข้าใจ บ้านหลังนั้น ต่อจากนี้...ไม่ใช่แค่บ้านของพี่ แต่เป็นบ้านของเราสองคน...” จอมขวัญนิ่งค้าง ดวงตาเรียวเบิกกว้างมองสบดวงตาคมที่ยังจ้องเขานิ่ง “...มาอยู่ด้วยกันมั๊ย...ไม่ใช่แค่เสาร์อาทิตย์ แต่มาอยู่ด้วยกันแบบ...ครอบครัว...”

...ครอบครัว...คำที่จอมขวัญไม่คิดว่ามันจะมีพลังมากมายขนาดนี้เลย อธิปอยากสร้างครอบครัวกับเขาอย่างนั้นหรือ อธิปอยากดูแลครอบครัวกับเขาอย่างนั้นหรือ...

“ได้มั๊ยของขวัญ...จากวันนี้ไป ช่วยกันสร้างครอบครัวของเราได้มั๊ย”

“แต่...แต่ขวัญมีลูกไม่ได้ ยังไง...ครอบครัวแบบพวกเราก็มีกันได้แค่สองคนแบบนี้...” จอมขวัญมึนงง และสับสน เขารู้ว่าอธิปจริงจังกับความสัมพันธ์ของพวกเขามากมายเพียงใด แต่ก็ไม่ได้คิดว่าอีกฝ่ายจะไปไกลถึงขั้นอยากสร้างครอบครัวด้วยกัน

“เราก็อยู่กันแบบนี้ อยู่กันสองคน แยกไปด้วยกันสองคน...” อนาคตข้างหน้าไม่มีอะไรแน่นอน แต่อธิปอยากทำทุกวันนี้เพื่ออนาคตที่เขาจะได้เคียงข้างกับจอมขวัญไป

จนกว่าใครคนใดคนหนึ่งจะจากลาด้วยลมหายใจสุดท้าย...อยากอยู่ด้วยกัน อยากดูแลกัน
กัน อยากเคียงข้างกัน และอยากแก่ไปด้วยกัน...

ร่างโปร่งมองคนรักที่ยังจับจ้องมาที่เขาราวกับรอคอยคำตอบ เขาไม่คิดไม่ฝันว่าชีวิต
จะพัดพาเขามายังจุดนี้ มาพบเจอสถานการณ์ที่ตัวเขาในอดีตคาดไม่ถึง ว่าวันหนึ่ง จะ
มีใครสักคนบอกกับเขาอย่างจริงจังและจริงใจว่าอยากอยู่ไปด้วยกันจนแก่เฒ่า...และ
ใครสักคนคนนั้นเป็นผู้ชายมาดนิ่ง เป็นผู้ใหญ่ อบอุ่นและอ่อนโยนกับเขาที่ผ่าน
เรื่องราวร้ายๆมามากมายไม่ต่างอะไรกับ 'ของขวัญ' ที่ยับยู่ยี่

...ใครสักคน ที่ในเวลาที่อยู่ตรงหน้าเขานี้แล้ว...ใครสักคนที่...ยังคงรอคอยคำตอบว่า
เขาเองอยากจะอยู่ไปด้วยกันจนสังขารร่วงโรยหรือไม่

“ของขวัญก็อยากอยู่กับพี่”

สายลมเอื่อยยังพัดผ่าน ใบไม้จากต้นไม้ใหญ่ริมกำแพงวัดยังปลิวปลิวสุฟพื้น วันเวลา
ผ่านไปช้าๆ แต่ทว่าสำหรับผู้ชายสองคนที่ยืนอยู่ข้างประตูวัดกลับรู้สึกว่แต่ละนาที่
ที่ผ่านไปนั้นช่างมีค่าให้จดจำ กว่าที่ผ่านเรื่องราวมากมายจนมายืนเคียงกันในวันนี้
ไม่ใช่เรื่องง่าย จอมขวัญคิดว่าถ้าเรื่องราวในชีวิตเขาบิดพลิ้วไปเพียงเล็กน้อย เขาและ
อธิปจะไม่อาจลงเอยกันได้เลย

พรหมลิขิตพัดพาเส้นทางชีวิตของพวกเขามาทับซ้อนกันในฐานะคนแปลกหน้า และ
ศัตรูหัวใจ แต่จากนี้ไป...จะเป็นมือของพวกเขาเองที่จะพาเส้นทางชีวิตให้ทอดตัวเคียงข้าง
กันไปในฐานะ ‘ครอบครัว’

...ครอบครัว...ที่เป็นของพวกเขาแค่สองคน...

อธิป...จอมขวัญ

FIN

